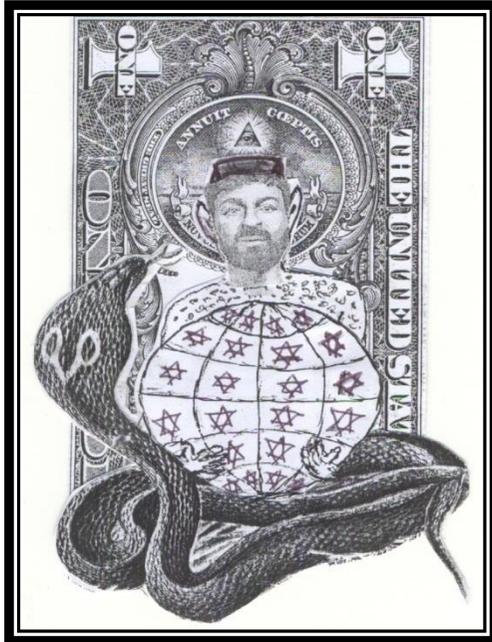

ԼԵՎՈՆ ՊՈԳՈՍՅԱՆ

ԿԵՆԱՑ ԼՈՒՅՍ

ԵՎ

ՍԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ

ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆ

ԵՐԵՎԱՆ 2010

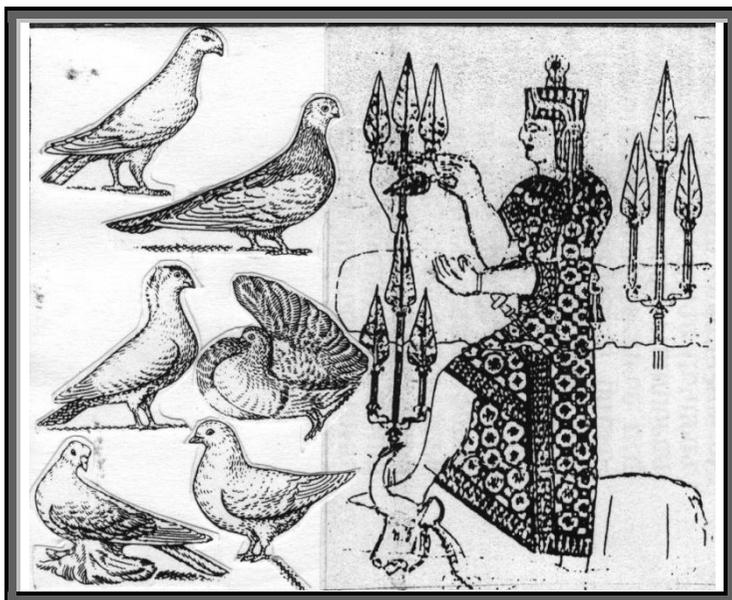
**«Դու պատկանում ես նախնական և քաջ
ազգի, արդյունավոր ոչ միայն խոսքի և
պիտանի խոհականության մեջ, այլև
մեծամեծ փառավոր գործերով, որոնք մենք
կհիշատակենք այս պատմության
ընթացքում»**

Մովսես Խորենացի:

ՀԱՅՈՑ ԱԶՏԱԳՐԱԿԱՆ ՅՈՒՐԱԿԱՄՆԵՐ
ԼԵՎՈՆ
ՊՈՂՈՍՅԱՆ

Ա Ր Ա Ր Ք
Կ Ե Ն Ա Ց Լ ՈՒ Յ Ս
ՄԱՏԵԱՆ 1

ԵՐԵՎԱՆ 2008

ԲՈՒՈՐ ԱԶԳԱՍԵՐ ԵՎ ՀԱՅՐԵՆԱՆՎԵՐ ՀԱՅԵՐԻՆ

Հայկազուններ, իմ փառահեղ ազգ, դուք եք Առաջին արարվածը Երկիր մոլորակի վրա: Թասներեք հազար տարի Երկրի վրա իշխում Արարչական դրույթները, բայց Երկնային օրենքների համաձայն տասներկու կենդանակերպերից վերջին՝ Չկան կենդանակերպը, պետք է մարդկությանը ենթարկեր փորձության: Պատմական այդ էրան կոչվում է «Սատանայական փորձություն», որը տեւում է 2128 տարի ու վերջանում է 2013թ. դեկտեմբերի 21-ին: Երկրի վրա բարի քրմերին պետք է փոխարինեին չար քրմերը՝ լեսիտները (դեստացի), ինչը Բիբլիայում ասվում է, «Աշխարհի իշխանը դեւն է» արտահայտությամբ: Արարիչը պետք է հավաստիանա, թե ենթարկվելով դժոխքային տանջանքների, Առաջին Արարվածը՝ Հայը կմնա արդյո՞ք հարագատ իր դրվածքներին:

Սատանաներն ու տարտարները (դժոխքային)՝ ջնուղներն ու թաթար-մոնղոլները պետք է կառավարեին Աշխարհը: Առաջին հերթին պետք է հրկիզեին մարդկային ծագումնաբանության մատենագրությունները և հետո՝ ինչպես Եհովան է ասում, «Հայի յիշատակը երկնքի տակիցը պիտի ջնջեմ»:

Չկարողացան: Բիբլիան դա գիտեր ու գրում է. ՍԱՂՄՈՍ ԼԷ;29, «Արդարները երկիրը կժառանգեն և յավիտեան կբնակուին նորանում: Արդարի բերանը իմաստություն է խոստում և նորա լեզուն իրավունք է գրուցում: Իր Աստծու օրենքն իր սրտումն է, նորա քայլերը չեն տատանվի»:

Սատանայական տեղեկություններն էլ լիարժեք վերականգնում ենք:

Դուք կվայելեք ամենվեհազույն հաճույքը, երբ ամենահնազույն գրքերից կհավաստիանաք Հայամարդու Առաջնածին լինելը: Այն անգամ նշվում է և Բիբլիայում. ԹՈՒՌՅ ԻԳ;20, «Ամայեկը ազգերի գլուխն է», ԾՆՆԴՌՅ Դ;16, «Նախդ՝ Նախի երկիր», ԵԶԵԿԻԵԼ ԼԸ;6, «Թրոգոմյա տուն», կամ Հայկի համաստեղություն արտահայտությունները:

Հ Ա Յ Ա Մ Ա Ր Դ

Նախնայաց և հին պարսկական աղբյուրներից:

Հայամարդու մասին «Ավեստա»-ում առանց սյուժեի, հակիրճ տեղեկություններով է ներկայացվում: Նրա մասին պատմվածքը «Ավեստա»-ի անհետացած “Չիխրդատ-նասկ” մասում է եղել: «Փրավարդին յաշտ»-ում ասվում է, «Մենք մեծարում ենք փրավաշի Հայ Մարդուն, սրբակյացին, ով առաջինը լսեց Արահ-Մազդի մտքերն ու պատվիրանները, որից Արահ-Մազդը ստեղծեց արիական ազգերի ընտանիքը»:

Նա հանդես է գալիս որպես Աստվածաբանության բարեպաշտ և կատարյալ այր:

Բունդուհիչ առաջին գլխում ասվում է, որ Օրմազդը (Արարիչը) արարեց մարմնական աշխարհը յոթը փուլով և վեցերորդ փուլը Հայամարդու ստեղծումն էր՝ Երկրագնդի կենտրոնում, Դայցյա գետի ափին, և նրա մարմնի մեջ ներդրվեց լուսից ու երկնքի կաթիլներից բաղկացած սերմեր: Նա փայլում էր ինչպես Արեւը, հասակով և լայնքով չորսը արմունկ էր, նա լուսավոր էր և սպիտակ: Հայամարդու արարման փուլը տեւեց յոթանասուն օր: Նա Արամազդի և Մյանդարմատի (Մյանդարմատ կամ Գիսանե՝ Դիցամայրն է) որդին էր և նրա ծնունդը մեկնաբանվում է որպես սրբազան միջադեպ:

Հայամարդը համարվում է Արիմանի որդի Արգուրի սպանողը: Բսկ Արգուր անունը կրում է դժոխքի մուտքի մոտ գտնվող սարը, որի վրա են հավաքվում դեւերը:

Չրաղաչառականների «Բունդուհիչ» մատյանը հիշատակում է, որ Արիմանի նոր՝ «անբարոհ պոռնիկի» խթանած եռհազարամյակի փուլի սկզբում, Հայամարդը սկսեց փչացնել Արարչի բոլոր արարքները, բայց Արարիչը ուղարկեց Հայամարդուն քուն և զարթնելուց հետո նա տեսավ Աշխարհը փչացած: Արիմանը Աստվիհադին և հազար դեւերին ուղարկեց Հայամարդու վրա, բայց դրանք չկարողացան նրան սպանել: Դրանից հետո Հայամարդու կյանքն ու կառավարումը տեւեց եռեսուն տարի: Հայամարդու կարճ կառավարումը խորհրդանշում է տիեզերական երրորդ եռհազարամյակի սկիզբն ու Կշեռքի երեք-շարամյա կառավարման փուլը:

Երբ Հայամարդը կործանվեց և սպանվեց Արիմանի կողմից, նա բաց թողնեց «Արեւի լույսով մաքրագատված» սերմեր, որի երեք չորրորդը պահպանեց Ներյուսանգը իսկ քառորդը ընկավ Սյանդարմաստի հողի մեջ և քառասուն տարի հետո դրանցից աճեց խավարծիլի թփեր, որից հետո Մարդը և Մարդանյակը: Այդպիսով առաջացան քսանհինգ կիսամարդիք ու մարդիք:

Նա ընկավ դրախտ և հայտնվեց Արարչի ձախ ձեռքի տակ: Մարդկության համբարձման ժամանակ նրա ոսկորները առաջինը կբարձրանան երկինք և նա կստանա Արեւի լույսի կեսը, իսկ մնացած մարդկությունը՝ մնացած կեսը:

Էլենները Հայամարդուն կչույժ են «անդրոգենային մակրանտրոպ» և համեմատում են գնդաձեւ առաջնամարդու հետ:

Արարական աղբյուրներից

Հայամարդուն հիշատակում են Թավարի, Մարդուղի, Թաաղիվի, Վիրունի մատյաններն ու Արաքական, Չարամյակական «ՔՀայամարդ» մատենագրությունները, Օմար Խայամի «Նովրուզնոմա» գիրքը:

Վիրունին տեղեկացնում է մի պատմության, որտեղ Արարիչը կռվում է Արիմանի հետ, քրտինքի կաթիլից առաջանում է Հայամարդը:

Մնացած մատյաններից՝ Հայամարդը ապրեց երեք հազար շար դրախտում և երեք հազար շար երկրի վրա: Արիմանը նրան սպանում է, նա սերմ է բաց թողնում, որից էլ ծնվում են առաջին մարդկային գույրը:

«Նովրուզնոման» տեղեկացնում է, որ Հայամարդը տարին բաժանեց 12 ամիսների, որից և սկսվեց տոմարը: Այննուհետեւ Հայամարդը 40 տարի էլ ապրեց:

Մեկ ուրիշ մատյանում տեղեկացվում է, որ Հայամարդը կառուցեց առաջին արեւով լուսավորված բնակարանները և մարդիք քարանձավներից տեղափոխվեցին այնտեղ:

Տաջիկական մատյաններում Հայամարդը տիրապետում է ահեղի մեծ գոհարին, ինչը գտնվում է կախարդական աշխարհում:

“ԱՐԱ ԱՇԽԱՐՀ”-ը Շումերները համարում էին սուրբ օրենքների երկիր:

Մեր աստղադիտարան Քարահունցը 8512 տարեկան է, Քյուփսի բուրգն ու Մֆինքսը 12.000 տարի առաջ Հայոց Արամ արքան է կառուցել, 4.000 տարի առաջ Անգլիայում կառուցել ենք Ստոուն հունցը, տվել ենք մետաղների մշակման գյուտը, զարեջրի ու գինու գաղափարը, կառուցել ենք քաղաքակրթության հիմք հանդիսացող առաջին 14 կարեւորագույն քաղաքները, մարդկության պատմության 1700 հայտնագործությունների հեղինակներն ենք կամ համահեղինակները: Միմիայն մենք ունենք Արարչական Առաքելություն, բարյացկամության, բարեկերտության ու բարեկրթության բնօրրանն ենք, ծովից-ծով Հայաստանն ու Արքայից-Արքա տիտղոսը:

Կամ պետք է մնար Առաջին արարվածը՝ բարիկամ առաքելությանը, կամ նոր սատանը՝ խաբեբաությանը ու նեղգությանը: Ահա, թե ինչու՞ հենց մենք հանդիսացանք ստոր սողուն ջիւղների՝ սատանների բազմաերակ թիրախը:

Բայց կտրիճների ասպարեզում մեզ հետ չափվելու համար ուսողը անկարող էր: Նա առաքելությանը ստոր է և սոսկալի՝ հետո կտո հացը կկիսի ու կդավաճանի, ջուր կխամի ու ջրիդրի մեջը կքթի: Արիականության հիմնաքար Հայր նման կենդանու իր պատկերացումներում անգամ չէր կարող ենթադրել:

Բայց նա տրամադրված էր հաղթական ու գործի դրեց իր ամենահզոր զենքը՝ պոռնկահամբավ իզական սեռը: Արշակունի Տրդատ թագավորը 37-ը ջիւղ պոռնիկների հանդեպ հայտնվեց արքային անվայել թուլամորթ իրավիճակում և արդյունքում պարտվեց Հայ ազգը:

Երկու հազար տարի է Հայոց արքա չենք ունեցել, 1700 տարի է Հայոց թագավոր չենք ունեցել: Ոչ միայն չենք անհետացել՝ տվել ենք բյուր տաղանդներ ու հանճարներ, հայտնագործություններ, ազգային հերոսներ, պահպանել ու չթույլատրել մեր Արմենոիդ սրբազան զենք նողիֆիկացնեն:

Սակայն պարտավոր ենք խոստովանելու, որ Հայի անվան տակ ուսող մեզ առաջմն օկուպացված է պահում: Անգամ 353թ. և 1045թ. պետականությունը կորցնելուց Հայր չկու-

հեց, որ պատահողը կհատնի ու ջրհորի մեջ թքողը դավաճան հայ չի, այլ սատանա ցիտղն է: ԵՎ այդ ֆայլոստպաշտ կենդանին Հայի անվան տակ դեկավարում է մեզ: Շուքի տակ չընկնելու համար Հային է վերածում անգրագետի, Սովետից ավանդված մոտ 1500 հիմնարկ ձեռնարկություն ավերել է, գյուղատնտեսությունը ծնկի բերել, գիտությունն ու արվեստը, կրթական սիստեմը անշնչացրել, զրկել տեղեկատվական բոլոր հնարավորություններից, խեղդել անտանելի սոցիումի մեջ՝ մեր երեխաները կհաստված, անխնա հափշտակում է ընդերքը, գումարը տեղակայում համաշխարհային ցիտղական բանկերում, ցիփերով երիվարում ու էլի Հայերը չեն ցանկանում կռահել դրանց ցիտղ լինելու անվերապահ փաստը: Գուցե երկյուղվա՞ծ են:

Վարելահողերի ծրագրավորված չմշակումով Հայաստանի հանրապետությունը զրկված է պարենային անվտանգության ապահովման պարտադիր պետպարտավորությունից:

Հայ ազգը բարոյաբլվում է, պատվազրկվում, մահացության կրկնապատկման ու բնական աճի քառատման հաշվին եղեռն է վերապրում:

Ձգալով Հայ ազգի անխուսափելի միաբանման վտանգը, ինչը անշրջանցելիորեն կբերի բիբլիական Ահեղ դատաստանի իրականացմանը՝ տոկայի կենդանիները մահացու վիրավորված գազանի տակտիկայով հարձակման են անցել: Իսկ վտանգը առկա է՝ քանզի ջրի ու հացի մատակարարումը իրենց ձեռքում է, իսկ իրենք ամեն ստորության ենթակա կենդանիներ են:

Այդ նույն ցիտղը պետք է հաշվարկի իր հանդեպ Հայի ունեցած առավելությանը՝ Հայը ի տարբերություն ցիտղի՝ չգիտեր իրեն վերացնելու ծրագրի մասին, բայց հաղթեց:

Հայկագունեն՝ր. քսանդարյա ծպտյալ սատանան բացահայտված է՝ չքվելու է ու մեր լեղենդար ֆիդայիներն էլ միլիոնատերեր չեն եղել: Ներկա իրավիճակում ամեն մի Հայի չեզոք դիրքում տեղակայվելը փեշի տակ պաղկվելու ազգադավ հանգամանք է միմիայն:

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆՆԵՐ. ԱՆՀԱՊԱՂ ՄԻԱԲԱՆՎԵԼ Է ՊԵՏՔ, ԶԱՆԻ ԳԵՈՒ ՈՒՐ ԶԻ: ԱՆՀԱՊԱՂ ՄԻԱԲԱՆՎԵ՛Լ. ՑՈՒՅՑ ՏԱԼ ԻՆՉ՞Ի Է ԸՆԴՈՒՆԱԿ ՀԱՅԸ:

ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆԸ ՏԻԵԶԵՐԱԿԱՆ ՆԱԽԱՏԵՍՎԱԾՈՒԹՅԱՄԲ ԱՐՀԱՎԻՐՔ Է ԵՎ ԱՅՆ Ի ԾՆԵ ԴԱՏԱՊԱՐՏՎԱԾ Է ՈՉՂՉԱՑՄԱՆ:

«ԱՄԵՆ ՄԻ ԶՀՈՒԴ ԸՆԴԱՄԵՆԸ ՄԻ ՓՈԴԻ ԶՄԱԿ Է» ՆՇԱՆԱԲԱՆԻ ԿԻՐԱՌՈՒՄԸ ԱՅՐ ԹԱՑԸԻ ՄԿԶԸԻ ԿԱՅԾՆ Է ԼԻՆԵԼՈՒ ՄԻՄԱՅՆ:

ՄԻՄԱՅՆ ՄԻԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆՆ ՈՒ ՀԱՍԱԶԳԱՅԻՆ ՈՐՈՇՈՒՄԸ ԿՓՐԿԻ ՀԱՅԱՍՏԱՆՆ ՈՒ ՀԱՅ ԱԶԳԸ՝ ՈՉՂՉԱՑՈՒՄՑ:

ԱՐԱՐՔԱՎԱՆ ՀԱՅՈՑ ԼՇՈՆԱՇԽԱՐՀԸ ՏԻԵՁԵՐՔԻՑ

ԱՐԱՐՔՆ Է ՍԿԻՉԲԸ

«Իսկ դու գիտես ինչ՞ է նշանակում Հայ ժողովուրդը: Սա մի ժողովուրդ է, որը մնացած մարդկության հանդեպ ունի ամենախորհրդավոր պատմությունը», - Լեոն Բլուա (1846-1917, ֆրանս. հռչակավոր առեղծվածագիր, հրապարակախոս):

«Ես ասում եմ ձեզ, եթե երբեիցե Հայերը ստանան հնարավորություն, եթե նրանք տիրանան մի կտոր հողի, նրանք կգրավեն ամբողջ աշխարհը և կստիպեն մնացած մարդկությանը աշխատելու: Սիս թե ի՞նչ գիտեն և ինչի՞ց են վախենում թուրքերը, հույները և նրանք, ովքեր դրանց գիտեն:», - Լուրենս Արաբացի:

Հանրահայտ Բլուան և գաղտնագիտությանը քաջ տիրապետող ջիտը, անգլիական լրտես Լուրենսը տեսնենք, թե ինչո՞ւ են այդպես ասել:

Եհովան (Johoh) ասում է, «Եվ Ամադեկն տեսա, և իր պատգամն սկսեց և ասեց. Ամադեկն ազգերի գլուխն է, բայց նորան վերջը կորստեան է տրորուած»-ԹՈՒՈՅ ԻԿ. 20:

Այսինքն՝ քանզի Ամադեկը Առաջնածին ազգն է՝ պետք է վերանա: Ե՛տ շարունակում է՝ «Ամենավերինը թույլատրում է Ամադեկի սերնդներին գոյություն ունենալ՝ քանի դեռ Իսրուելը չի շեղվել ճշմարիտ ուղուց: Երբ հանկարծ Իսրուելը շեղվեց ճշմարիտ ուղուց, անմիջապես կհզորանա Ամադեկի սերունդը»:

Երկիր մոլորակի (մոլորակ՝ մոլորյալ պատվող) վրա ԱՐԱՐՉԻ Առաքյալները՝ ԴԻՅԵՐԸ, պետք է իրականացնեն Մարդարարողությունը: Դիցե՛րք քսանութն էին՝ տասնչորս զույգ, որոնցից յուրաքանչյուր զույգը օժտված էր յուրահատուկ Արարչական Առաքելությամբ, պետք է արարեին տասը ազգ, իսկ Արարման վանը՝ ԱՐԱՐԱՏ-ն էր նախատեսված:

Ազգերը միմիանցից պետք է տարբերվեին արարող զույգերի՝ Դիցերի համապատասխան օժտվածության գերակայության համեմատ:

Առաջին Արարված Ազգը պետք է օժտվեր հետեյալ գաղափարներով՝

1. Առաքելություն՝ առաջնեկի կարգավիճակով և սերմանելու մնացած Ազգերին լուսավորություն, բարոյակրթություն ու բարոյակերտություն, վեհություն:
2. Զրմերին փառելու հավատարմություն
3. Սուրբ Բառերության՝ ԱՐԱՐՉԻ (ՄՏԶԻ), ՀՈԳՈՒ, ՈՐԴՈՒ, ԷՆԻԹՅԱՆ հավատարմություն, որոնք միասին կոչվում են ԳՈՅ
4. Միմիանց հետ շփվելու ու ճարտարությունը զարգացնելու՝

I. Բանավոր շփման միջոց՝ ԱՐԱՐՉԱՇՈՒՆՉ (Հայոց լեզու):

II. Գրավոր շփման միջոց (Գիր, Դալամ)՝ ԳՐԵՐ (Աբրուբեն)

Առաջինը՝ ԱՐու ԱՐմատին՝ ՀայաՄարդուն արարեցին և քանի որ օժտել էին նաև Առյուծի մարտական հատկություններով՝ անվանեցին ԱՌՅՈՒԾ՝ ՄՂԵՐ՝

ՄՂԵՐ = Միտք + Հոգի(Հայ) + Էութին + Բ (ժամանակի տարր): Ի սկզբանե Հայ և Հոգի հասկացողությունները նույնացված են եղել. օր. քանի՞ հոգի եք, կամ այսքան հոգի ենք:

Երկրորդը՝ կին ԱՐմատին արարեցին և անվանեցին ԱՐՓԻ՝

ԱՐՓԻ = Արարք + Փառել + Իմաստութիւն = **ԱՐԵՎ**

ՀԱՅ = Հոգի + Արարք + Յավիտենություն:

Առաջին Արարվածներին կոչեցին ՄԱՐԴ՝

ՄԱՐԴ = Միտք + Արարք + Բ(ժամանակի տարր) + Դրախտ (այստեղից է վերցված Բիբլիայի Ադամին ու Եվային դրախտում տեղադրելը):

Առաջին արարված մարդու Ազգին կոչեցին ՀԱՅ ԱԶԳ կամ ՀԱՅՁԱՐՄ՝

ԱԶԳ = Արերի+Չորության+Գոյ,

ՁԱՐՄ = Չորության + Արերի +Բ(ժամանակի տարր)+ Միտք:

Մարդ ասածը վերաբերվում է միայն Հային: Այժմ արդեն գիտականորեն և ապացուցված, որ միակ գենը՝ որը ունի վերականգնման (ինքնամաքրագտման) հատկություն՝ դա Հայի՝ ԱՐՄԵՆՈՒԴ գենն է: Եթե մենք ասում եքք մարդաբանություն՝ ի նկատի ունենք մեր՝ ճիշտ, արարված կազմության ուսումնասիրությունը, ինչի հետ մնացածը պետք է համեմատվեն:

Այն, որ Հայն է Առաջին Արարված Ազգը, “Առյուծ, Արծիվ ու Օձ” տոտեմներով, հետևաբար և մարդը՝ գրված է ներկա հայտնի ամենահին Շումերական պատմագրերում՝ «Էնկե Հայա Արարիչը Արարատում էր ապրում ու Արարում մարդկանց»:

Ռեչարդություն՝ Լորդուն Հայ ազգի տոտեմն է եղել: Շումերական պոեմների գրման վայրը Հայոց ՌԻՐ քաղաքն է եղել: Աքքադական Աստվածները ունեն Շումերական ծագում: Ն.թ.ա. 26-րդ դարում շումերական պոեմների վեցը Աստվածները՝ Էնլիլ, Ան, Ինաննա /Իննին/ , Էնկի, Նաննա, Ռիտու և դրանց Աքքադական հոմանիչներն են՝ Էնլիլ /Բել/, Ան /Անու/, Անու/, Իշտար, Հայա /Էա/, Աին, Շամու: Հայան՝ Շումերների իմաստութայն Աստվածն է, իսկ բիդուիների մոտ նշանակում է ԼԼՌԴ-ՌԻ կամ Օձ:

Ձիուղները որպեսզի կոչվեին «ընտրյալ ժողովուրդ» իրենց անվանեցին Օձ՝ ինչպես բուրյուն էին համարում Հայերին: Մասունների խորհրդանիշ, իբր հավերժության նշան, շրջանաձևն օձը նշանակում է՝ օձը ինքն իրեն պետք է ուտի՝ սպանի:

Բայց Երվանդունիների դրոշմն են զարդարել օձն՝ դրակ(ա)ոնը, Արծիվն, Առյուծը: Հիսուսը ասում է ջիուղներին, «Եղեք օձերի նման իմաստուն», այսինքն Հայերի նման: Բայց խորհրդավոր օձը՝ լորդուն, փոխարինեցին թունավոր գիշատիչ սասլիդ ու վիշապով: Խետերի լեգենդի մեջ Թեշաբ Աստվածը մարտնչում է Յանկա՝ Օձ Աստծո հետ, բայց նրան կարողանում է հաղթել միայն մի Աստվածուհու միջոցով՝ Օձին հարբեցնելով:

Անտիկ հեքյական առեղծվածում Ռահավ օձը Եգիպտոսի թագավորն է և նրան խեղդում են ջրի մեջ՝ որպես ջիուղների թշնամու:

Դրա համար էլ Թող Աստծուն Փիլոն Հուդան ներկայացնում է որպես օձի պաշտամունք, բայց իրականում Թողի տոտեմը իբիսն է՝ օձակույլը, օձասպանը /կարաս, սագ/:

“Ագաթանգեղոս”-ում ասվում է, «Գրիգորը վերացրեց ամբողջ հայկականը մինչ այն, որ Հայերը ասեցին “ես մոռացա իմ ազգը ու իմ հոր տունը”»: Այսինքն՝ անգամ իրենց ով լինելը:

Հայերը “կապա” են անվանել ոչ միայն օձի կաշին, այլ սեփական հագուստը նույնպես:

Հայերը լորդուին էլ են Հայ անվանել:

Հոյրողի—Հայի սերունդ՝ որդի -- օձի սերունդ--որդ՝ օձի ճուտ: (Իսկ առանց այդ գաղափարի հայերենում մարդու տղան՝ ուստրն է, աղջիկը՝ դուստրը):

Օձ--աստրերեն, ջիուղերեն՝ հարման՝ այստեղից էլ Արմանն ու Արմանիան: Դրա համար էլ ջիուղների մոտ շատ հաճախակի է Արման անունը կրկնվում:

Այսպիսով, եթե Հայի մոտ լորդուի գաղափարական բովանդակությունն էր ի սկզբանե մարմնավորված (չունի ոտք ու ձեռք՝ ապրում է երկար տարիներ, բազմանում, ունի մահացու թույն ներարկելու հնարավորություն՝ միայն որպես պաշտպանողական հանգամանք է օգտագործում, ունի մարդուց առավել տարածքային չափման ենթակա մատերիայի ձեռի տեսողության հատկություն՝ իմաստություն), ապա հեքյան փոխառելով օձը՝ մարմնավորեց իր մեջ օձի թունամահական հնարավորությունը՝ առանց պատճառի ու հարձակողական բնույթ տալով դրան:

Նույնը՝ Առաջին Արարված Ազգը Ասորական «Էնումա Էլիշ» /Աշխարհի արարման մասին/ պոեմում “Հայ” է կոչվում:

Նույնը՝ պարսկական դիցաբանությունում՝ «Առաջին Արարված Մարդը՝ ՀԱՅԱՄԱՐԴ»:

Նույն « Առաջին Արարված Հայամարդ» կրկնվում է արաբական դիցաբանությունում:

Անգլիայի՝ Մեծ Բրիտանական Մեծ Հանրագիտարանը տեղեկացնում է՝ «Փյունգացիները, հիքսոսները ու շումերները Հայքից՝ Հայերի սերունդներն են: Հայքից Հայերը գնացին գրավեցին Եգիպտոսը, առաջ բերեցին գիտություններ և ընդհանուր համաշխարհային քաղաքակրթությունը առաջացել է Հայաստանից»:

Ամերիկացի աշխարհահռչակ պայծառաստես, պատմագետ-հնագետ Քեյսին գրում է, «Ն.թ.ա. 11.016 կամ Ատլանտիդայի ընկղմվելուց 300 տարի առաջ Եգիպտոսի առաջին բուրգը Արատատա քրմի դրոշմամբ կառուցել է Հայոց Արքա Արամը»: Բուրգը եգիպտերեն՝ հիսնա էլ է կոչվում Արամ, իսկ Մֆինքսը Էնկե Հայի պատվին կոչվում է Մեծ Հայր՝ Աբու յալ /բարձունք/: (Բնձ թվում է Քեյսին այդքան ստույգ տվյալներ կարող էր վերցնել միմիայն Վատտիկանի արխիվներից):

Բիբլիայում մի քանի անգամ Լեւիտ Բրմերի կողմից նույն փաստը հատուկ նշվում է՝

1. *Ծննդոց Բ:11 «Եւ մի գետ էր դուրս գալիս Էդէմից ... բաժանվում ու չորս գլուխ էր դառնում: Մեկի անունը Փիտն է... ուր որ ոսկին է. Ե՛Ւ այն երկրի ոսկին ազնիվ է. այն տեղ է սուտակը և գահանակը. Ե՛Ւ երկրորդ գետի անունը Գեհոն է. Սա պտտում է Քուչի բոլոր երկիրը: Ե՛Ւ երրորդ գետի անունը Տիգրիս է...Ե՛Ւ չորրորդ գետը Եփրատն է...»:*

Այստեղ Եհովան (Johoh) իբր կավից սարքեց առաջին «մարդուն»՝ Ադամին, բայց նկարագրում է Հայոց Լեռնաշխարհը՝ ոսկին, Տիգրիս, Եփրատ, Արաքս, Կուր գետերն ու Սեւանի Իշխան ձուկը: ՈՒ ամենահետաքրքիրը այն է, որ այս նույն գլխում չեն կարողացել անգամ թաքցնել այն փաստը, որ իրենք խոսում են իբր առաջին սարքած Ադամի մասին՝ բայց և նշում են մինչ այդ գոյություն ունեցող պետության մասին, որտեղ արդեն ոսկի էին մշակում:

2. *Ծննդոց Գ:16 «Ե՛Ւ Կայէնը Եհովայի (Johoh) երեսի առաջից դուրս գնաց և Նայիդ երկրումը բնակուեց Եդէմի արեւելքում:»*

Այստեղ նույնպես նկարագրում է «առաջին մարդու» որդուն՝ Կայենին, բայց չի կարողանում թաքցնել, որ արդեն պետություն կար, որի անունը Նայիդ էր, իսկ դա մեր աշխարհահռչակ Նաիրի պետությունն էր:

3. *Ծննդոց ԺԱ:31 «Թարան առավ իր որդի Աբրամին և իր թորը...Քաղղեցիների ՌՒԲ քաղաքիցը դուրս եկաւ Քանանի երկիրը գնալու համար...»:*

Մինչեւ այս տողերը Բիբլիայում գրված չի, որ ուրիշ ազգեր էլ կարող է առաջացած լինեն Կայենից, Աբրահամից... , բայց խոսվում է Քաղղեցիների՝ Խաղիական, այսինքն Հայոց ՌՒԲ քաղաքից դեպի Պաղեստին մեկնելու մասին: Իսկ դա ապացուցում է, որ, երբ ջիուղները դեռ նոր, կավից էին պատրաստվում՝ Հայերը վաղուց արդեն զարգացած քաղաքներ են ունեցել:

4. *Ելից ԺԷ:8-16 «Ե՛Ւ Ամաղէկն եկաւ Ռափիղիմումն Իսրուէլի հետ պատերազմեց ...Եհովան պատերազմ ունի Ամաղէկի դէմ ազգից ազգ»:*

Ամաղէկը՝ (իբրյայերն Առաքյալ) Հայերը, Իսրուէլի դեմ երբեք չեն պատերազմել: Նախ՝ այդպիսի պետություն հնում երբեք գոյություն չի ունեցել, հետո էլ Հայաստանն իր հզոր ժամանակներում պատերազմել կարող էր ճանաչված հզոր պետությունների հետ: Այստեղ խոսքը գնում է առաջին կավից սարքած սատանայի և Առաջին Արարված Հայերի՝ փոքրաթիվ Հեթանոսների միջեւ (առաջնորդ Գայ՝ Հայ) նոր կարգերի սահմանման պատերազմին, ինչ պատճառով էլ Եհովան Հայերին ազգից ազգ պատերազմ է հայտարարում:

5. *Եզէկիել ԼԸ:6 «...Թորգոմայի տունը՝ հիսիսի ծայրերիցը և նորա բոլոր գնդերը.. շատ ժողովուրդներ քեզ հետ»:*

Այստեղ սուտ դեպքերը չեն կարելուրը՝ այլ այն փաստը, որ ջիուղները Հայաստանը անվանում են Թորգոմաց տուն, ինչը Հայկի հոր անվամբ երկիրն է և , որ իրենք իրենց կավից սարքվելու ծամանակ հիշատակում էին Նաիր՝ Նաիրի երկիրը, որը եղել է մ.թ.ա. 15-9 դարերում, իսկ հետո պատերազմում են Թորքոմաց Հայաստանի հետ, այն որպեսզին կոչվել է դրանից հինգ հազար հինգը հարյուր տարի առաջ:

Հիմա, ի պատասխան գաղաթ ջիուղների, որոնք համարում են, թե հիմնովին ու անվերապանգ հրկիզել են ՄԱՐԳԿԱՅԻՆ ԱՐԱՐՄԱՆ՝ Հայոց պատմագրերն ու մատենագրերը, հաշվարկենք ՄԵԾՆ ԱՐԱՐՔԻ՝ Մարդու ի սկզբանե գոյության տարիքը՝

❖ *Մեքոպ Մաշտոցի անվան Մատենադարանի N-1711 ձեռագրի 10-ա թերթից կարդում ենք, որ «Հայոց բուն թուական» մինչեւ Քրիստոս ներկայացված է ՅՇ՝ այն է 6500 թվականը: Այսինքն մինչեւ նոր՝ հուլյան տոմարի 1 թվականը՝ եղել է Հայոց Թորքոմյան Արքայական տան տոմարի 6500 թվականը:*

Նույն թերթում անդրադառնում է թվաբանական պոռոբեսիայի (պատկերացրեք, թե քանի հազարամյակներ առաջ)՝ որի առաջին անդամը 19-է և մինչեւ 28-որ անդամը, ինչը հավասար է 532-ի:

Իսկ ի՞նչ տեղեկությունների մասին է խոսքը, որոնք հազարամյակներ առաջ իմացել ու ուզեցել են մատենագրությունների միջոցով մեզ փոխանցել մեր նախնիները:

Մեզ այսօր գիտական հաշվարկներից հայտնի է, որ Լուսնի մեկ պարբերաշրջանը 19 տարի է, իսկ Արեգակի մեկ փոքր պարբերաշրջանի (ցիկլ) տևողությունն է 28 տարի: Իսկ մեկ լրիվ պարբերության տևողությունը կլինի $19 \times 28 = 532$, ինչը և ձեռագրերում համարել են Հայոց Փոքր Տոմարի տարիների թիվ (532 տարում Արեւը մեկ լրիվ ցիկլ է կատարում):

Իսկ ի՞նչ է սա նշանակում:

Ինչպես Երկրային Տարին է բաղկացած չորս եղանակներից, այնպես էլ Երկնային՝ քանի որ ամբողջ տիեզերքը բացարձակապես նույն կենտրոնաձիգ ուժի օրենքին համապատասխանող պտույտային շարժման մեջ է, ճիշտ այնպես՝ ինչպես և փոքրագույն ատոմը: Ուհատի և չորսը լրիվ պարբերության տևողությունը համապատասխանում է մեկ Մեծ Պարբերությանը, որը և համապատասխանում է 12 կենդանակերպերից յուրաքանչյուրում Արեգակնային Համակարգի գտնվելու ժամանակահատվածին:

Այսինքն՝ $532 \times 4 = 2128$ տարի է տեսում մեկ կենդանակերպում Արեգակնային համակարգի գտնվելու տևողությունը:

ԵՎ քանի որ ընդամենը 12 կենդանակերպեր են և ամեն մեկում 2128 տարի է տեսում մեր գտնվելու ժամանակը և հիմա գտնվում ենք վերջին՝ Ձկան կենդանակերպում, ապա մեկ լրիվ պտույտը կենդանակերպներով կտեսի $2128 \times 12 = 25536$ տարի:

Այսինքն՝ ՍԱՐԳԸ ԱՐԱՐՎԵԼ Է **25.536** ՏԱՐԻ ԱՌԱՋ:

Իսկ սա իր հերթին նշանակում է, որ ո՞վ՝ ո՞վ, Հայր Արարվել է 25.536 տարի արագ, և հերքել այս փաստը ջիուդը կփորձի՝ եթե մեկ անգամ էլ կավից նորից սարքվեց:

Ձեռագրում նշվում է, որ վեցհազարյակների արվեստը գալիս է Թորքոմա Տնից: Այսինքն ոչ թե, ինչպես հիմա գիտենք Թորգոմ՝ այլ Թորքոմ, և հետո՝ վեցհազարյակների արվեստը, որտեղ թվերի փոխարեն Հայոց Գրերն են օգտագործվել, Հայոց այսօրվա Այբուբենը ոչ թե Մաշտոցյան է, այլ Թորքոմյան եվ $6500 + 2012 = 8512$ տարեկան է:

Այբուբենի մաթեմատիկական, իսկը՝ մատր-մատի-գա-կան վերծանումը, նրա թվաբանական ու երկրաչափական պոզորեսիաների խորհուրդը, վեցհազարյակների արվեստը, «դուստր գեղի» եռանկյուն թվերի շարքը, յոթնագրյակների ասեղծվածը, տոմարագիտության հետ սերտ կապը հիմա հաստիկ ուսումնասիրվում է, այնպես, որ Հայոց Այբուբենի չբացահայտված գաղտնի խորհուրդները դեռ առջևում են:

Պարիս Հերունին աստղագիտական հաշվարկներով ապացուցեց, որ Քարահունցի դիտանցքերում Գեները կհայտնվեր մինիմում 7630 տարի առաջ այսինքն մ.թ.ա. 5619 թ., իսկ ձեռագրերից մենք գիտենք, որ նոր՝ Հուլյան տոմարի 1 թիվը եղել է Հայոց Թորքոմյան տոմարի 6500 թվականը:

Մեծ Հայքի ժայռապատկերները, հնագույն քանդակները ուղղեկցվում են խոյով, դա պարզ է՝ Հայր արարվել է Խոյի կենդանակերպի սկզբում՝ 25.536 տարի առաջ: Պատմության ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ Հայոց Արքաներն ու Քրմերը կատավարման այդ ամբողջ ժամանակաշրջանը բաժանել են երեք հավասար փուլերի՝

I. Խոյի փուլ՝ Արարչայ տուն ---- 25.536-ից մինչև 17.024թ.

II. Յուլի փուլ՝ Արամայ տուն ---- 17.024-ից մինչև 8.512թ.

III. Աշյուծի փուլ՝ Թորգոմայ տուն ---- 8.512-ից մինչև 0թ.

Ահա, թե ինչու հնում թվարկությունը վերելից՝ ներքե էր իջնում: Իսկ 0 թիվը պետք է համընկներ այսօրվա 2012թ. հետ, ինչը սատանան փորձեց աղավաղել, որովհետև դա իր վերջն է՝ երկրորդ քաղաքակրթության սկիզբը:

Եթե Ի. Դոնելլին (էջ 33-34) եվ Ժիռովը (էջ 368-370) իրնց “Ատլանտիդա” գրքերում եզրիտական և ասորական ժամանակագրությունների սկզբի համար վկայում են մինեույն տարեթիվը՝ մ.թ.ա. 11.542թ.-ը, ապա ես կպնդեմ, որ մաթեմատիկական ստույգ հաշվարկները ցույց են տալիս, որ այդ թիվը պետք է լինի Հայոց Արամ արքայի հիմնած տոմարի տարեթիվը և այն պետք է լինի մ.թ.ա 532x21=11.172 թվականը, ինչը հաստատում է Քեյսին:

Տրամաբանության համաձայն՝ Յուլի փուլում Արամայ տուն իշխանության լինելու և Աշյուծի փուլում Թորքոմայ տան իշխանության անցնելը, Թորքոմի որդի Հայկի, Քարահունցի աստղադիտարանի, Հայկի (հետագայում Օրիոն) համաստեղության անվանման դարձրվելը միանգամայն համապատասխանում են:

Վանի տարածքում հայտնաբերած հնագույն ժայռապատկերների վրա երեք պաշտամունք--տոտեմներ են՝ Խոյը, Յուլը և Առյուծը: Առաջին փուլի մասին ցավոր մենք տեղեկություններ քիչ ունենք, քանզի այն կոչվել է Արարչանց տուն՝ շումերները գրում են, «Արարչները ապրում էին Արարատում ու արարում ազգերին»: Բայց մի բան պարզ է, որ բոլոր արիացիները դեռևս փոքրաքանակ էին և ապրում էին Արարատում, իսկ միմիայն Հայը ունի Արարչական Առաքելություն և այն պետք է պարտադիր փոխանցվեր ազգից-ազգի: Այդ պատճառով էլ Յուլի ու Առյուծի վրա են նկարված պաշտամունք անձերը՝ այսինքն նախորդ փուլի գաղափարախոսությունն է շարունակում հաջորդը:

Այսպիսով՝ Յուլի վրա Մրամ Արքան է՝ Մեծ հայքը կոչվել է Արամայ տուն, իսկ Առյուծի վրա Թորքոմ Արքան՝ Մեծ Հայքը կոչվել է Թորքոմայ տուն (անգամ Բիբլիայում):

Այժմ ստուգենք, թե ինչքանով է ստույգ հույան տոմարի մեկ թվականին՝ մեզ հասած Թորքոմայ տան 6500 թվականը լինելը:

Ինչների օրացույցից և արդի տիեզերական հաշվարկներից մեզ հայտնի է, որ Ձկան համաստեղությունից դուս ենք գալիս 2012 թվականին: Այսինքն $6500+2012=8512$ -ը պետք է լինի 532-ի քաճանարարը՝ $8512:532=16 (1+6=7)$ Կամ $25.536:3=8512 (8+5+1+2=16=7)$ [գրերի 7-երորդը “զ” տառն է՝ գարմ, ազգ քառը]: Իրոք այդպես է, ուրեմն 8512 -ը Հայոց այսօրվա գրերի և տոմարի սկիզբն է, իսկ 2012 - 2128 = 116 մ.թ.ա. թվականը սատանայական փորձության սկիզբն է և գրվել է Հին կտակարանը:

Քանի որ Հայոց Նոր տարին սկսում է Խոյից՝ մարտի 21-ին, այն հիմա մոտ երեք ամսով առաջ է տրված՝ հունվարի 1-ին, ապա Արմազեդոնը պետք է սկսվի 2013թ. մարտի մեկին ու ինձ թվում է, որ հենց այս պատճառով 13-ը համարել են դժբախտ թիվ: Չնայած ես մեկ հանգամանք՝ 2013-ի փետրվարի 14-ին (ուշադրություն՝ տրնդեզի օրն է) Երկիրը հայտնվելու է Նիբիրոսի և Արեւի միացման ուղիղ գծի վրա՝ պտտման առանցքը 21^0 փոխվելու է:

Թորքոմյան շրջանում Հայերը օգտվել են արեգակնային օրացույցից՝ 12X30-ական և մեկ 5-6 օրական ամիսներով: Նավասարդը՝ Նոր տարին նշվել է գարնանային արեւահավասարի օրը՝ Արեգ ամսվա Արեգ օրը, ինչը համապատասխանում է այսօրվա՝ հույան, գրիգորյան մարտի 21-ին: Տարին ունեցել է 365 օր՝ չորս տարին մեկ օրով տեղափոխելով: Արեւադարձային 1506 նահանջից-նահանջ տարին անց (Հայկյա շրջան) տարեսկիզբը վերականգնում էր իր դիրքը:

Հայկի նետի գաղափարը հետեւյալն է՝ եթե ուղիղ գիծ տանենք Քարահունցից՝ Ավարիս-Էրիզա, Բուրգեր, Ստունն հունց՝ կատսգվի հավասարաբուն եռանկյունի, ինչը Հայկյան նետի սուրն է: Եռանկյան միջնագծի վրա կհայտնվի Բամբեյ և կվերջանա Սինթանգ Ինդոնեզիայով: Այսինքն Հայքից Արիները շարժվել են խիստ ուղղորդված՝ կեսը հասարակածի, կեսը միջորեականի ուղղությամբ և քաղաքակրթությունը տարածելու համար պետք է կառուցեին 14 քաղաքները՝ Հոմ, Փարիզ, Բամբեյ, Էրիզա, Սյունիսեն, Բուխարեստ, Կալիմանտոն /Սինտանգ Ինդոնեզիա/...:

Սատանան պետք է վերո նշած՝ Հայկի նետի դրվածքով բոլոր 14 քաղաքները հնագանդեղներ իրեն, վերափոխելով սատանայական դրվածքի:

Գրիգոր իսվարիչն ու մնացյալ սատան առաջնորդները 1506-ի փոխարեն ընդունելով հինք 1460-ը, իբր թե, Հայկյա առաջին շրջանի սկիզբը եղել է մ.թ.ա. 2492-ին և երկրորդ շրջանը ավարտվել է 428-ին, այդ թվին կործանեցին Հայոց պետականությունը և Նավասարդի օրը տեղափոխեցին օգոստոսի 11-ին՝ Բիբլիան հայերեն թարգմանելու օրը: 352-ին ոմն տոմարագետ Անդրեաս Բյուզանդացին կազմել է եկեղեցական տոմարի 200-ամյա աղյուսակ: ԴՎինի ժողովում որոշվում է աղյուսակից հետո՝ 552-ից մտցնել տարեթվերի հաշվման նոր դարաշրջան՝ Հայոց Մեծ թվական: Այս անիմաստ թվականից, տարեգրությունը մոռացության ենթարկելու նպատակով սկսեցին ավելացնել 532-ամյա պարբերաշրջանը: 1084-ին Չովհաննես Սարկավազ իմաստասերը Տարեսկիզբը փետրվարի 29-ից տեղափոխեց օգոստոսի 11-ին՝ նմանեցնելով 428-ի տարեգրությանը: Օրացույցը դարձվեց «անշարժ»: 1084-ից մտցվել է նաև տարիների հաշվման «Հայոց փոքր թվականը»:

1616-ին Հայոց Մեծ թվականի սկզբից երկրորդ 532-ամյա շրջանը լրանալուց հետո Ազարիա Ջուղայեցու տոմարով, որը շուրջ 200 տարի օգտագործել են պարսկահայերն ու հնդկահայերը, տարեսկիզբը համարվում էր մարտի 21-ը: 1707-ին Վարդան Կարբեցին վե-

րականգնեց արաբերենից ներմուծած անսանունները: 1759-ին Միմոն Երեւանցու օրացույցով տարին սկսում էր հունվարի 6-ից՝ Հիսուսի ծննդից: 1807-ին Մինաս Կամսարականի կազմած օրացույցով նույնպես տարին հունվարի 6-ից էր, բայց Հայկական ու հռոմեական անսանուտերը նույնն էին: 1870-ին Նահապետ Ռուսինյանը օրացույցը նմանեցրեց ֆրանսիականին:

Գրիգորյան տոմարին անցնելը.

122-ին Հռոմից Հարկադրաբար Հայաստանում մտցվեց գրիգորյան տոմարը: 1317-ին Արամայի եկեղեցական ժողովը որոշում է հրաժարվել Հայկական տոմարից՝ ընդունել հուլյան օրացույցը: 1854-ին Հռոմի պապի կարգադրությամբ Հայերեն է թարգմանվում գրիգորյան տոմարի պարզաբանումը, սակայն հայերը մնացին իրենց հին օրացույցին: Հայաստանում գրիգորյան տոմարն ընդունվեց 1920-ից, եկեղեցին պաշտոնապես ընդունեց 1923-ից, սակայն հիմնականում գրում է Հայոց Մեծ թվականը:

Եթե համարենք, որ տարին ունի 365.25 օր՝ այսինքն 365 օր 5 ժամ 48 րոպե 46 վայրկյան (վայրկյանները փոփոխական են), ապա տարին կընդառաջի 11 րոպե 14 վայրկյանով: Վերջին՝ գրիգորյան օրացույցով տարին ունի 365.24.25 օր, որ դեպքում չորրորդ տարվա նահանջ լինելը հաշված՝ տրապիկական տարվանը կընդառաջի ընդամենը 26 վայրկյանով: Նման դեպքում 1506 տարին մեկ օրացույցը ես մեկ օրով կավելանա:

Ռեշտրություն է արժանի մի հետաքրքիր երեւույթ՝ կապված վերը նշած Հայոց ճակատագրական թվերի և այդ՝ առեղծվածային 1506 թվի հետ՝

$$8512 : 1506 = 5.65$$

$$11.500 : 1506 = 7.636$$

$$17.024 : 1506 = 11.3$$

$$25.536 : 1506 = 16.95$$

Մյուսը հրագեներին հիմնական կալիբրներն են՝ հաշվված միլիմետրերով:

Սա պատահականություն լինել չի կարող՝ բոլոր կալիբրներն են այստեղ, իսկ ո՞վ և ինչ՞՞ նպատակ հետապնդելով հանդերձ է հենց այս կալիբրները օգտագործել հրագենք արտադրելու՝ մարդկության կյանքը խլելու համար՝ դեռես պարզել է պետք:

Նույն Թորքոմյան տոմարն ու վեցհազարյակները պնդում է Մատենադարանի N-1770 ձեռագիրը և Անանիա Շիրակացու «Վասն որպիսության կենաց խրոց» աշխատությունը:

Հայերը՝ Հայ ցեղի ներկայացուցչին կոչել են հոգի կամ մարդ, մնացած արարվածների անվանել են ԱՐԵՐ: Իսկ խառնածիններին ու խառնուրդների խառնուրդներին կոչել են նրանց իսկ սեկտայի անվանմամբ՝ ջիուդ, գնչու, չուկչա, օկյուզ (աղբրեջանցի), թուրք և այլն, բայց ոչ մարդ:

Հնում ընտանիքում ծնված երեխաների քանակը 7-10 է եղել, որոնցից միջինը կարելի է հաշվել երեք-չորսը երեխա բոլոր դեպքերում ողջ կմնային: Հայ ազգից արարվել է եռեսունվեց ընտանիք (յոթը պորտի հետ չի կարելի ամուսնանալ), ապա ազգը առաջին 250 տարիների ընթացքում քանակապես կաճեք մինչև 16115 մարդու: Երկրորդ արարված ազգից արարվել են 28 ընտանիք՝ վեցը պորտի սրբություն և այսպես շարունակ: Բայց երկու-երեք երկնային փուլից հետո մարդկանց քանակը կհասներ արդեն 30-40 միլիոնի, ինչի դեպքում ազգերի միջև պատերազմը անխուսափելի կդառնար:

Սակայն Հայի առաքելությունը թույլ չտվեց գործը պատերազմին հասնելու՝ հարգանքի տուրք մատուցելով Հային՝ մնացած Արիացիները ինքնակամ լքեցին Արարատը: Հայը ապրեց իր բնօրրանում: Մնացած Արիացիք Հայերին կոչեցին ԱՐՄԵՆՆԵՐ (մենը՝ մենակ, ամն՝ բառն է, որով հետագայում ուրիշ ազգերը անվանեցին իրենց մարդկանց՝ ման):

Այսպիսով կազմավորված Հայ ազգը տարածվեց Արարատով մեկ՝ ինչը և կոչվեց Հայկական Լեռնաշխարհ:

Նախատեսելով հարազատական, բարեկամական կապերը՝ առաջ եկան ցեղային, ավելի մտերիսների մոտ տոհմային գաղափարները, որոնց մոտ նույն ազգանվան կրելու գաղափարը առաջ եկավ:

Առաջնածիններին պետք է տրվեր միմիանց հետ քանակոր շփվելու միջոց, որը կոչվեց Արարչաշունչ կամ Հայոց լեզու, գրավոր շփման միջոցը՝ գրեք, որում էլ արտահայտվում է

Հայի առաքելությունը, ինչի հավերժ պահպանման համար պարտադիր էր հիմք՝ հավատամք, պաշտամունք:

Պատմության համար չնչին՝ ընդամենը մեկ-երկու հազարամյակների ընթացքում իհարկե չէր կարող մոռացության ենթարկվել Դիցերի եղելությունը և առաջ քաշվեց Դիցարանության գաղափարախոսությունը: Հավաստիանալով, որ գոյ չի կարող լինել առանց Արեգակի՝ Արեւին երախտապարտության առիթով աստմնավորվեց նաեւ հավատամքի՝ Արարչական պաշտամունքի՝ Արեգապաշտության գաղափարախոսությունները:

Այսպես էլ առաջին մատենագրությունները շարադրվեցին Արարչի, Արեգապաշտության և Դիցարանության թեմայով: Իսկ Դիցերից ավանդված Սուրբ Քառորդությունն է՝

1. **ՄԻՏՔ**(ԱՐԱՐԻՉ, ՏՐԱՄԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆ, ԳԼՈՒԽ, ԲԱՐՉՈՒՆՔ, ՅԱԼ, ՀԱԼ/Յ/ԴԻ)
2. **ՀՈԳԻ** (ԽԻՂՃ, ԲԱՐՈՅԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ, ՄԻՐՏ, ԹԵՅՇԻԲԱ)
3. **ՈՐԳԻ** (ՍԵՐՈՒՆԴ, ՖԱԼԼՈՍ, ՇԻՎԻ)
4. **ԷՈՒԹՅՈՒՆ** (ԱՆՉԻ ՕԺՏՎԱԾՈՒԹՅՈՒՆԸ)

Այս ընդանորի միությունը կոչվում է **ԳՈՅ**՝ այսինքն տվյալ գոյություն ունեցողը:

Քանի, որ Դիցերի քանակը ընդամենը քսանութ է, այսինքն տասնչորս զույգ, հետեւաբար մաթեմատիկական հաշվարկները ցույց են տալիս, որ առաջին արարված մարդիք պետք է պահպանեին յոթը պորտի մաքրությունը, երկրորդ արարվածները վեցը պորտի մաքրությունը և այսպես շարունակ՝ մինչև երկու պորտի մաքրությունը: Մրանով է բացատրվում ռասայի Արարչական գաղափարի հետ մերձեցման հատկանիշները՝ հակառակ դեպքում կկատարվի արյունապղծություն և տվյալ ռասան մեկ սանդղակով կցածրանա:

Իսկ հետո՝ հազարամյակներ անց առաջացան խառնուրդներ, խառնուրդների խառնուրդներ, որոնց մոտ արդեն պորտի մաքրության օրենքները խախտվեցին, միեւնույն ժամանակ տարբեր ռասաներ միմիանց խառնվեցին (մետիսներ) ու հասավ այն պահը, որ պետք էր Երկրի վրա Արարչի կողմից մարդկության մաքրագատման փուլ սկսվեր: Այդ գործընթացը իրականացնելու համար Քրմերը արդեն խառնուրդներ հանդիսացող ասորական ցեղերից ութերորդ օրը թվատման ու արյունապղծման միջոցով (այսինքն դրանց մոտ չպետք է լիներ պորտի գաղափարը) ստացան “ջիռոլ” սեկտան:

Դրանց՝ ջիռոլների միջոցով պետք է Արարիչը կատարեր փորձություն, թե այսօրվա 7-ը միլիարդ բնակչությունից ինչ քանակությունը կպահպանի Արարչի հանդեպ հարազատ մնալը: Եթե մաքրագատումը չկարողանար կատարվել՝ ինձ թվում է Արարիչը նորից պետք է սկսեր մարդկության Արարքն ու էվոլյուցիան Երկրի վրա: Ինչպես տեսանք, ոչ միայն Առաջին Արարված Մարդը՝ Հայր, այլ նաեւ շատ ազգեր մնացին հարազատ Արարչին՝ չտրվեցին սատանայի գայթակղությանը:

Այս Էտապը Երկրի վրա տեսց 2128 տարի և անվանվեց «Մատանայական Փորձություն»: Այն ավարտվելու է 2012 թվականի դեկտեմբերի 21-ին:

ՏԱՍԸ ԱՐԱՐՎԱԾ ԱԶԳԵՐԸ

1	ՀԱՐ(Յ)--ԱՐմեն	Հայաստան
2	պԱՐս, պԱՐթե	Իրան, ջիռոլը պարթեին վերագրեց
3	աջԱՐ, ավԱՐ	Կովկաս
4	ԱՐաք	Արաքսական երկրներ
5	բիհԱՐ, ճԱՐայմակ, կանԱՐ, ամիԱՐ	Հնդկաստան, Բանգլադեշ, Աֆղանրստան, Եթովպիա
6	խ(հ)ԱՐՆ/	Ճապոնիա, Չինաստան
7	ԱՐուս	Ռուսներ, Սլավոններ
8	բավԱՐ, իԱՐ/լանդ/	Գերմանիա, Եվրոպա, Իրլանդիա, Բրիտանիա
9	այմԱՐ (էնկէ մայա)	Ամերիկա
10	տԱՐուսկ	Հռոմ, Իտալիա

Ձեռագրերը ըստ իրենց արտաքին տեսքի բաժանվում են հետևյալ չորս խմբերի:

- 1 աշքենագ.(Ռուսաստանի)
- 2 սեֆարդ.(Եվրոպայի)
- 3 բավրլ (Հայաստանյան)
- 4 ֆալլաշ (Եթովպիայի, նեգրեր)

Ձեռագրերի 2 տեսակը՝ 1.Թորայի;

2. Թալմուդի և բլփատման հավատարմություն:

Հետագայում տարբեր ազգերի խառնուրդներից առաջացավ ժողովուրդ (ժողովել բառից) գաղափարը, խառնուրդների խառնուրդներից աղանդներ (սեկտաներ), բուդդիզմներ, թափառաշրջիկներ, գողեր, ցուփեր և այլն:

Հազարամյակներ հետո այդ նույն գողերի ու ցուփերի դրոմսը առաջ եկավ ԿՐՈՆ գաղափարը՝ ինչը ուներին կրել (բեռ կրել) արմատից է: Կրոնը արդեն հավատանք չի, այն ունի պարտադրված բնույթ ու շահագործողական իմաստ (եթե ոչ, ապա ու՞մ դարդն է կտրվել բեզ այս կամ այն պաշտամունքը առաջարկի կամ պարտադրի): Հասարակության մոտ սկսվեց առաջ քաշվել շահի հետապնդման գաղափարը, որը և պատճառ հանդիսացավ աղավաղելու Արարչական գաղափարը:

Առաջ քաշվեց նախկինում չլաված Աստված գաղափարը, ինչը նշանակում է ԱՄ-երին (գողերին ու ցուփերին) տվածը: Ձուգահեռ դրան առաջ քաշվեց նույնպես նախկինում երբեք չլաված Սատանա և Դեմ գաղափարները՝ որպես իբր հակադիր Աստծուն:

Սկզբում Եգիպտոսում տարբեր Դիցերի աստվածացրին, հետո Ասորեստանում Բաալ և Շաամ Դիցերին միացրին՝ սարքեցին Բաշլամ Աստված, անգամ Հայաստանում՝ Ռիբարտական Արքայության ժամանակաշրջանում Սուրբ Բառորդությունը տարանջատեցին՝ վերածեցին առանձին--առանձին Աստվածների (Խալդի, Թեյլիբա, Շիվի):

Սա արդեն չար Քրմերը նախապատրաստվում էին Ձկան Կենդանակերպը դիմավորելու, ֆալլոսպաշտության (հուդայականություն) քարոզումով ջիռը գենամոդիֆիկացնելու, «Սատանայական փորձության» իրականացնող հերոսներ պատրաստելու:

Իսկ, քանի որ հասարակությունը հետզհետե աղանդվում ու աղավաղվում էր, պարտադիր այն պետք է գտնվի՝ մաքրման էտապ սալեր: Դա հենց Ձկան կենդանակերպի էրան է, որը տեսում է 2128 տարի և այն անվանվեց «Սատանայական փորձություն», որի գլխավոր դերակատարին Չար Քրմերը՝ Լեւիտները ընտրեցին ջիռուին՝ որոնց խաբեցին, թե իբր «Աստծո ընտրյալ ժողովուրդն» եք, այլեւս երբեք ուրիշին «հավերժ ստրուկ» չեք լինի, ջիռուի հազար սերունդ Եհովան կպատսպարի ու կսարքի աշխարհակալ ժողովուրդ:

Իսկ ինչո՞ւ ջիռուին ընտրեցին չար քրմերը՝ Լեւիտները:

Որովհետեւ «Սատանայական փորձությունը» իրականացնելու համար պարտադիր հարկավոր էր ստանալ անխիղճ, անզգա, անմարդկային, անմամուս, դահիճ մի ժողովուրդ, իսկ ուրիշ թեկնածու չգտան: Ձեռագրերը ասորական ծագմամբ թափառաշրջիկ գող ու ավազակ ժողովուրդ էին, բացարձակապես բոլոր ազգերի կողմից չհարգված բայց, կայացած անընդիստ գերության ու ստրկության մեջ: Հետեւաբար աստում էին ամբողջ մարդկությունը և անշուշտ կունենային ռիսթափման լուրջ ասեկիբներ:

Իսկ մնացած չարքաստիկ հատկությունները ջիռուների մոտ Լեւիտները սերմանեցին ծննդյան ութերորդ օրվա թվատման և արյունապղծման միջոցով (այս մասին Մատեան 2-ում կկարդաք) ու այդպես էլ անվանեցին՝ «ԸՆՏՐՅԱԼ ԺՈՂՈՎՈՒՐԴ»:

2012 թվ. ավարտվում է Ձկան Կենդանակերպի էրան, բայց պատճառած բազում չարագործություններից հետո՝ միեւնույն է ջիռուներին չհաջողվեց Առաջին Արարված Մարդուն վերացնել (կամ թողնել մեկ Հայ, այն էլ թանգարանի համար), վերաբնակվել նրա բնօրրան ԱՐԱՐԱՍ-ում, Արարչական բարոյական գաղափարախոսության կենսաց լույսը փոխարինել Դեի (Դավիդի) սպասվելիք չար լույսով, տիրանալ Առաջին Արարված Մարդու Վսիմ Տիտղոսին ու հայտարարել այն Առաջին Սատանայի Տիտղոս:

Այժմ մոտեցել է հատուցման պահը՝ Ահեղ Քավարանը, ինչպես իրենք են անվանել՝ ԱՐՄԱԳԵԴՈՆԸ:

Պատճառած ցավերը անմոռամալի են, ահավոր ու անտանելի, բյուր են ու ստկալի...

Գ Ե Ն Ե Տ Ի Կ Ա

Գեներտիկա նշանակում է գիտություն սերնդային ժառանգության մասին:

Շրջակա ամբողջ կենդանական աշխարհը գեների կրողներ են, իսկ օրգանիզմում գեների ամբողջականությունը կոչվում է ԳԵՆՈՄ:

Յիտոլոգիան /գիտություն բջջի մասին/ ապացուցեց, որ օրգանական աշխարհի արտաքին տեսքին հակառակ՝ ներքին կառուցվածքի ցնցող նմանություն գոյություն ունի: Բոլոր օրգանիզմները՝ անգամ վիրուսները ընդգրկում են նույն քիմիական բաղադրիչները, որոնք կառուցում են օրգանիզմի գեներտիկ հիշողության գլխավոր մոլեկուլը՝ դեզօքսի-ռիբոնուկլեինական թթուն կան ԴՆԹ /ԴՆԿ/: Ռիթմերը և Կռիկը այն բացահայտեցին 1953թ: Իսկ այժմ վերծանված է այն և մեր ԴՆԹ-ի մեջ գեների քանակը 30.000 է: Օրգանակ ճիճվի մեջ այն 19.000 է, իսկ միներից տարբերվում ենը ընդամենը 300, բայց լրիվ ուրիշ գեներով: Հետաքրքիր է, որ իմունոհետեոյի առաջացման հաշվին վիրուսներից մեր մեջ ներառվելացրել ենք 113 գեն:

Անվիճարկելի է, որ գեները մարդու մոտ ունեն ավելի նշանակություն՝ քան շրջակա միջավայրը, բայց որ այն ունի իր սեփական ազդեցությունը՝ նույնպես անվիճարկելի է:

Ժառանգության գեների լավագույնացման մասին գիտությունը կոչվում է ԵՎԳԵՆԻԿԱ կամ ռասայի հիգենա: Գենոմի հիգենան հարկավոր է ամենայն լրջությամբ ընկալել և վերաբերվել դրա պահպանմանը նույնպես ամենայն լրջությամբ: Գենոմը կեղտոտներ շատ հեշտ է, օրինակ թեգրեսիվ գենոմով կին ունենալով հանդերձ, իսկ գենոմի կեղտերից սրբագատվելը անչափ դժվար է:

Եթե խոսքը գնում է գեների մաքրության մասին, ինչը պարտադիր է որպեսզի սերունդը չձնկի հաշմանդամ, հիվանդ, դող կամ խեղաթյուրված, ապա ունենալով այդպիսի մի հիմք՝ մաքուր գենոմ, այն ժառանգաբար հանձնել սերնդին, ով իր հերթին պետք է ամենայն պատասխանատվությամբ ջանա շարունակել այդ սուրբ ժառանգությունը:

Գիտականորեն ապավուցված է, որ միակ գենը, որը ունի վերականգնման հատկություն՝ ԱՐՄԵՆՈՒԴ գենն է, Արաջին Արարված Մարդու գենը:

Իսկ ինչպե՞ս պետք է վարվի մեկ այլ մարդկային խումբ՝ ով չունի ժառանգված նման գեներտիկա:

Նախ պետք է առաջին հերթին պարզարանել ընդունակ է արդյոք տվյալ գենոգիբը ենթարկվել առավել պոզոնեսիվ վերափոխման և հետո ունի արդյոք նա նման ցանկություն:

Այստեղ, կամա թե ակամա, առաջ է քաշվում ազգային պատկանելիության խնդիրը: Եթե գեների հիմքը անմիջապես Արարչական չի, այսինքն գեներտիկ կառուցվածքը մաքսիմալ խառնվածքային է, ապա այդ խնդիրը կարող է վերածվել բարդանքի /պոռլեն/:

Հին Հայաստանում գեների մաքրության պահպանմանը հատուկ ուշադրություն է դարձվել՝ սխալվելը եղել է ճակատագրական: Օրինակ՝ Տիգրան մեծի երկրորդ կնոջից՝ Զհուդ Կլեոպատրայից ծնված Տիգրան Կրտսերը դավաճանեց հորը, իսկ առաջին կնոջից ծնված Արտավազդն ու Արտաշեսը հիանալի Արքաներ դարձան:

Ի՞նչ է կատարվում այսօր և ընդհանրապես վերջին 1700 տարում: Ինչու՞ սկսած 301թ. մինչ այսօր Հային ջանում են վերացնել, անգամ Մովսեսական Հայաստանում վերջին 40 տարում Հայի քանակը 3,5 միլիոնից չանցավ: Ինչու՞ այսօր իր պատմական բնօրրանում Հայը դաժան սոցիալական վիճակի մեջ է ապրում, անկախ նրանից, որ ինքը շատ աշխատասեր է, բայց չեն թույլ տալիս եղած հողերը մշակի: Ինչու՞ այս փոքր ՀՀ-ում բջջային հեռախոսի երեք օպերատորներ են՝ երեք անգամ ավել ճառագայթումներով հանդերձ: Ինչու՞ է ՀՀ-ում կրթական ու գիտական մակարդակը ներկա իշխանությունների օրոք անհետանում: Ինչու՞ ներկա իշխանությունների օրոք արվեստի ու կուլտուրայի օջախները վերածվեցին դյուբանների ու եկեղեցիների:

Ինչու՞-ները բյուր են, իսկ պատասխանը մեկը՝ **ՄՊԱՆՈՒՄԵՆ ԳԵՆՈՑՈՒԴԸ:**

Բայց արդյո՞ք հնարավոր չի կանգնեցնել այդ պոռոցներ:

Առաջին հերթին հարցը պետք է ուղղել ներկա երիտասարդությանը, հիմնական մասին իհարկե, որ համարում են իրենց ապագա ամուսնության ու ընտանիք կազմելու խնդիրը

- միայն և միայն իրենց անձնական խնդիրը, իսկ փոքր իչն առարկող ծնողներին համարում են հետամնաց: Նայենք՝ արդյո՞ք դա այդպես է:
- Նման երիտասարդները գիտեն արդյո՞ք՝
1. որ ինքը պետք է ամուսնանա՝ իր փոխարեն ուրիշը չի ամուսնանալու ու պատասխանատվությունն էլ ինքն է կրելու
 2. որ ինքը՝ ոչ միայն իր հարազատ ծնողների՝ այլ ամբողջ տոհմի որակական շարունակականի պատասխանատու է դառնում “ընտրյալ”-ին հանդիպելով
 3. որ ծնողը մի ամբողջ կյանք է ապրել ու ավելի շատ է տեսել, ավելի ճանաչողական հատկություններ կամ գոնե պրակտիկա ունի՝ քան ինքը
 4. որ ծնողը միշտ է պատրաստ կյանքը գոհաբերելու իրեն՝ իսկ ընտրյալը միայն համատեղ կյանքում՝ այն էլ հազվագյուտ դեպքերում
 5. որ ծնողը երբեք չի դավաճանի, իսկ ընտրյալը՝ ոչ միշտ առիթը բաց կթողնի
 6. որ ծնողից բացի՝ իրեն ոչ ոք չի կարող հավերժ սիրել ու հարգել, իսկ ընտրյալը միայն համատեղ ընթացքում
 7. որ ծնողից առավել ոչ ոք պայծառ ապագա ցանկանալ չի կարող, անկախ այն հանգամանքից՝ ում հետ, իսկ ընտրյալը միայն համատեղ ընթացքում
 8. որ ծնողը ցանկանում է ունենալ ամենագեղեցիկ, խոհեմ, օջախի զավակ ու օջախ ծախկեցնող հարս, իսկ ընտրյալը միմիայն իրեն է ուզում տեսնել այդ դերում
 9. որ ծնողը ցանկանում է միմիայն առողջ ու գիտակից սերունդ, իսկ ընտրյալը՝ միայն թե ինքը ամուսնանա
 10. որ իրենք չունեն ծնողին իրենց թռռնիկին սիրելու ցանկությունից զրկելու իրավունք
 11. որ ծնողը ցանկանում է ուժեղ, գիտակից ու զգոն թռռնիկ ունենալ, իսկ ընտրյալը միմիայն իր երեխան
 12. որ ծնողը ցանկանում է իր ամբողջ կայանքում վաստակածն ու ստեղծածը արժանիին թողնելու, իսկ ընտրյալը՝ միմիայն իրեն
 13. որ ծնողը ցանկանում է իր որդուն տեսնի առավել առաքինի բոլոր միջավայրերում, իսկ ընտրյալը միայն իր ներկայության միջավայրում
 14. որ ծնողը ցանկանում է բոլորի մեջ իր հարսին տեսնի ամենաառաքինին, իսկ ընտրյալը միմիայն իրեն
 15. որ ծնողը կցանկանա իր և իր տոհմի ոգով դաստիարակվի սերունդը, իսկ ընտրյալը՝ իր
 16. որ ինքը իրավունք չունի հազարամյակներից եկած գեներ.ֆոնդը փչացնելու, իսկ ընտրյալը՝ իր գեներ.ֆոնդը ունի
 17. որ, ընտրությունից ելնելով ինքը օջախի ու սերնդի բարոյաբաջալիորության համար պետք է վստահ լինի՝ աքսորի մեջ և գերության հանկարծակի հայտնված պարագաներում
 18. ու ինքը ջիուդ կնոջ համար ընդհամենը ֆալլոս է՝ և ոչ տղամարդ
 19. որ սիոն հնուտների արձանագրությունները, ջիուդական կատախեզիսը ասում են՝ դրանց սկզբում գցեք մեր կանանց ձեռքերում՝ հետո տվեք այլ հնարավորություններ
 20. որ տելեգոնիայի արդյունքում ծնվում են հիմնականում սատանաներ՝ այդ է պատճառը, որ ջիուդները մայրիշխանությունն են գերադասում
 21. որ կինը հարգանքի պետք է ընդունակ լինի արժանանալ՝ սերը խաբուսիկ երեսույթ է, սիրում են ե՛ր մարդկանց, ե՛ր կենդանիներին, ե՛ր խաղալիքներին:
 22. որ եթե կինը ջանում է քո տղամարդկային հատկանիշները չարաշահել՝ այդ կինը գերվտանգավոր է:

Երեւի առավել մանրամալու կարիք չկա՝ հարցը շատ է լուրջ:

Կյանքը դաժան պայքար է և հաղթում է նա՝ ով կատարում է ճիշտ ընտրություն:

ԻՆ և ՅԱՆ

ԻՆ և ՅԱՆ տիեզերական երկու հակադիր էներգիաներն են՝ անվերջ դատարկության երկու իրար հակադիր բևեռները: Դրանք ուժեր են, որոնք ստեղծվում են անվերջ հաստատուն և անսահման մաքուր ազատ տարածությունից: ԻՆ--ՅԱՆ օրենքը նշանակում է երկու հակադիր սկիզբների համագործակցություն: Այն բոլորը, ինչ վերաբերում է թույլացած էներգիային՝ պատկանում է ԻՆ-ին՝ իզակական սկզբին, իսկ ուժեղ էներգիային՝ ՅԱՆ-ին, Արական սկզբին: ԻՆ-ը և ՅԱՆ-ը լրացնում են մեկը՝ մյուսին իսկ դրանց համագործակցությունից դրսևորվում է Աշխարհի հարմոնիան:

Սա կոչվում է Դաոյի մոնադա: Այն պատկերում է ԻՆ-ՅԱՆ կոնցեպցիան: Խավարը ԻՆ-ի իսկ լուսավորը ՅԱՆ-ի էներգիաներն են: Այն Չինական հնագույն բնափիլիսոփայության հիմնական կոնցեպցիաներից մեկն է: Դաո Յզիի <<Փոփոխությունների գիրք>> (<<Ի գզին>>) աշխատությունում ԻՆ և ՅԱՆ-ը ծառայում են արական և իզակական, լույսի և խավարի, Արեւի և Լուսնի, Երկնքի և Երկրի, դրականի և բացասականի արտահայտումը տիեզերքի բնությունում: Ի սկզբանե ԻՆ-ը նշանակում է հյուսիսային, ստվերային իսկ ՅԱՆ-ը հարավային, սարի արեւային լանջ: ՅԱՆ-ի սկզբնաղբյուրը առաջանում է Երկնքում իսկ ԻՆ-ինը՝ Երկրի մեջ: Արեւը հանդիսանում է ՅԱՆ-ի սուբստանցիան, իսկ Լուսինը՝ ԻՆ-ինը:

ԻՆ-ը և ՅԱՆ-ը սիմետրիկ են, բայց այդ սիմետրիան ստատիստիկ չի: Երբ սկիզբներից մեկը հասնում է իր պիկին՝ այն պատրաստ է լինում զիճելու: Այս մասին ասում է նաեւ Լաո-Յզին: Չինական մատենագրություններում ոչ թե ստորակետների ձեռով է սիմվոլվում այդ էներգիաները՝ այլ սպիտակ վագրի (ԻՆ- բացասական, արեւմուտք) և կանաչ Դրակոնի (ՅԱՆ-դրական, արեւելք) ձեւերով: Այսինքն չինական Դրակոնը հայերենից փոխառված դրական բառն է:

Կանաչի կենդանակերպեր են համարվում Յուլը, Խեցգետինը, Կույսը, Կարիճը, Այծեղջյուրը և Չուկը: Տղամարդկային՝ Խոյը, Երկվորյակը, Առյուծը, Կշեռքը, Աղեղնավորը և Ջրհոսը: Տղամարդուն ձգում է կինը, եթե ինքը ՅԱՆ է, կնոջը՝ ԻՆ: Երկու տղամարդ իրար չեն ձգում, եթե երկուսն էլ ՅԱՆ են, երկու կին իրար չեն ձգում, եթե երկուսն էլ ԻՆ են:

ԻՆ տեսակի մաշկը գունատ է, դեմքը՝ երկարավուն, աչքերը սառը արտահայտիչ, աչքերի տակի մաշկը՝ մուգ: Մարտդական օրգանները թույլ են, տաք լոզանքից թուլանում է, կանանց մոտ ցիկլը տատանվում է: Նրանք նախապատվությունը տալիս են քաղցրին և թթվին, չեն սիրում աղին: Երբ ջուր շատ են օգտագործում, նրանց վիճակը վատանում է, դառնում են շատ թույլ, թառամած: Գերադասում են տաք եղանակը: Չայնը թույլ է, կցկտոր: ԻՆ տեսակը սիրում է երկար քնել, բայց արթնանալուց հետո իրեն նորից հոգանւմ է զգում: Երբ հիվանդանում է, դանդաղ է կազդուրվում:

ՅԱՆ տեսակի մաշկը մաքուր է և հարթ: Դեմքի գույնը՝ վարդագույնից կարմիր: Դեմքը կլոր է կամ քառակուսի, բավական մտառ: Աչքերը կենդանի արտահայտիչ են: Մարտդական օրգանները լավ են աշխատում: Ախորժակից չի դժգոհում: Տաք լոզանքից հետո իրեն լավ է զգում: Սիրում է մեղեղն և աղի մթերքներ, գերադասում է սառը եղանակը: Շատ ջուր և խմիչք օգտագործելուց վատ չի զգում: Չայնը ուժեղ է և կենդանի, խոսեղածկը՝ եռանդուն:

Ինձ թվում է այլեւս բացատրելու կարիք չի զգացվում, թե հազարամյակներ առաջ Հայոց ազգանվան վերջին «յան» վանկը, որը բնորոշում է պատկանելությունը կամ ծագումնաբանությունը՝ որտեղից և ինչպե՞ս է առաջացել:

Նմանապես և ցիտղական ազգանունները, հատկապես աչքենազներիկը՝ Պոտիճն, Շապիճն, Ստեպաչիճն, Դարվիճն, Չապիճն ու դրանց մայրիշխանության պատկանելության փաստի արտացոլումը:

Հ Ա Յ Ո Ց Գ Ր Ե Ր Ը (ՆՇԱՆՆԵՐԸ)

«Ես եմ ալֆան, ես եմ օմեգան», - այս խոսքերը Արմազեդոնի հեղինակին ասում են Եհովան, Հիսուսը՝ հունական գրերի մասին: Հիշեք այս տողերը և քննարկումից հետո կկառնեք, թե ինչն է և ու՞մ էր պետք պղծել ու վերագրել իրենց ամենահին գրերի գյուտը:

Հանճարեղ պատմագետ-գրագանագետ Ն.Յ. Մարրը 1923թ. Փարիզում իր «Հայկական կուլտուրան, նրա արմատները և նախապատմական կապերը լեզվաբանական տվյալներով» նյութի էջ 74 գրում է, - «Պահպանելով չմաշվող գանձարանը և ստեղծագործական ոլորտը, հայոց լեզուն անկասկած ունի ամենահարստագույն բառարանն, անասհման բառերի ընտրությունը»: Իսկ էջ 84 գրում է, - «Դր շարունական պատմության ընթացքում հայ ժողովուրդը ոչ միայն հաբեթյան էպոսի մեծերից մեկն է, այլ տարիքովը մնացած բոլորից: Եղել է համամարդկային կուլտուրայի աղբյուրի տուրքի սերունդը, եղել է նրա ամբողջականության հավատարիմ ցանողն, մշակողն ու պահպանողը՝ Արեւելքում ու Արեւմուտքում...: Ինչպիսի հեքիաթային հորիզոններ է բացում այս զարմանալի ազգի լեզվական բացառիկ հարստությունը... իր և մնացած ժողովուրդների կուլտուրայի կապերի ու արմատների ինչպիսի ցնցող նյութեր է փոխանցում այն »:

Կրիստյան՝ մ.թ.ա. 3-2 հազարամյակների, էտրուսկյան՝ մ.թ.ա. 1-ին հազարամյակի մատենագրությունների ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ հինգվորդական լեզուների հիմքը կարելի է ապացուցված համարել՝ հանդիսանում է Հայոց լեզուն:

Անտուան Մեյեն գրում է, - «5-րդ դարում հայ եկեղեցու համար ստեղծվեց հայկական գրական լեզու՝ իր հատուկ այբուբենով: Այդ լեզվով գրվեցին պատմական ստեղծագործությունները, քանաստեղծությունները, անախտիկ և գիտական գրականությունը»:

Ըստ Դավիթ Անիսիկի և Մատենադարանի N-1711 ձեռագրի, մինչև Նոր՝ Հուլյան Տոմարը, Հայոց Թորքոմյան Տոմարի վեցը հազար հինգը հարյուր թվականն էր: Այսինքն հիմա Հայոց Թորքոմյան Տոմարով ութը հազար հինգը հարյուր տասներկու թվականն է: Այսօրվա տեսքով Հայոց Այբուբենը ճիշտ այդքան տարեկան է:

11-րդ դարի Հովհաննես Բմաստանը Մարգավազը պնդում է, որ Մայիսեյից՝ Մովսեսից առաջ, առաջին Աստվածատուր հավատքը, գիրը և տոմարը մարդկությանը տրվել է Հայկ Նահապետի միջոցով:

Հայոց լեզուն՝ այսինքն Առաջին Արարված Մարդու խոսակցական միջոցը, կոչվել է ԱՐԱՐՉԱՇՈՒՆՉ, որը հետագայում վերանվանվել է ԱՍՏՎԱԾԱՇԱՆՉԻ՝ որպեսզի Բիբլիայի անվանումով այն մոռացության ենթարկեն:

Եթե մարդը հազարամյակներ շարունակ սրբացրել է Արարչի գոյությունը, անհիշելի ժամանակներից Արարչի, նրա քսանութ Դիցերի մասին է պատմագրել, դեռես իր շարքերում չունենալով պարտադրողներ և կեղծիքի էլեմենտներ՝ Նրա հետ է կապել մարդու ի հայտ գալը՝ Արարմունքը, քսաներկու հազար տարվա իր գոյությունից հետո՝ որսեղից հանկարծ առաջացավ ընդամենը երեք ու կես հազար տարի առաջ Աստված գաղափարը, և որ դրանից հետո այդ գաղափարի տարածողները ի՞նչ նպատակներով բոլոր հնարավոր և անհնարին մեթոդներով հրկիզեցին հնագույն մատենագրերը՝ «Թողի գիրքը» Եգիպտոսում, «Բնը անհայտների հասարակություն»-ը Հնդկաստանում, «Արարչական»-ը Հայոց Աշխարհում, Ալեքսանդրիայի գրադարանը, Հունական գրադարանը, Իվան Անեդի «Լիբերիս» գրադարանը, Քբբաս Տրիտեմիայի «Մտենոգրաֆիան», դոկտոր Ջոն Դիլի գրույցը հոգինների հետ, Սենտ Իվ դ'Ալվեյորի «Հնդկաստանի միասին Եվրոպայում և Եվրոպայինը Ասիայում», «Ռոզենկոյցեռները» Գերմանիայում, Նեպալի թագավորական գրադարանը՝ 80.000 ձեռագրեր Իտալիայում: ԵՎ այդ ամենը կատարվեց Հուրայականության (Ֆայրասպաշտության) ի հայտ գալու և ժողովում ապրելու ժամանակաշրջանում՝ ինչը և Ջրհուսի կենդանակերպի ավարտման փուլն էր ու Չկան կենդանակերպի (Մատանայական) էրան: Միայն ասեմ, որ Աստված նշանակում է ԱՍ-երին (ավագակներին) տվածը, իսկ բուն գաղափարի բովանդակությունը կրացահայտները ներքուստ:

Արդի Եվրոպական գիտնականները համարում են, որ եթե Հայոց Լեզվի մեջից հեռացվեն դրսից ընդգրկված բառերը, Հայոց Լեզուն կդառնա Արամեական Լեզու, ինչը և Աստվա-

ծային Լեզուն է, քանի որ արամերեն է խոսացել Առաջին Արարված մարդը, անգամ Հիսուսը (այստեղ կարելու չի Հիսուսի գաղափարը, գիտնականները ի նկատի ունեն Հայոց Լեզվի՝ Արարչական լինելու փաստը): Բայց նրանք չեն կրահում, որ, նախ Հիսուսը ընդամենը երկու հազար տարվա պատմություն ունի, իսկ Հայոց Լեզուն քսանհինգ հազարից ավելի, և որ արամերենը ընդամենը ԳԱՍՍԿԱՆ ԳՐԱԲԱՐՆ Ե՛ր քարքառ է, որով Հայերից բացի խոսացել են ասորիներն ու մյուս անմիջական հարեանները: Այնպես որ ԱՐԱԲՉԱՇՈՒՆՉ ՀԱՅՈՑ ԼԵԶՈՒՆ դա դասական ԳՐԱԲԱՐՆ է՝ բոլոր լեզուների հիմքը, որտեղ ամեն մի բառ ունի Արարչական ծագմամբ էություն խիստ փիլիսոփայական բնութագրում, իսկ Հայոց Լեզվի հիմքը՝ դա գերխորհրդավոր Հայոց ԳՐԵՐ-ն են՝ Այբուբենը:

Հայոց Գրերը ունեն դեռևս լիովին չբացահայտված բազմաթիվ խորհուրդներ: Շատ գիտնականներ ու գրագանազետներ են անդրադարձել Հայոց Գրերի ուսումնասիրման հարցին, բայց մինչև այժմ էլ տարբեր հրաշքներ են հայտնաբերվում: Բոլորովին վերջերս վերծանեցինք նրա մատը-մատի-գա-կան խորհուրդը: Ես մատենատիկան “տ” տառով գրեցի, որովհետև այդ բառը ունի Հայկական ծագում և առաջացել է «մատը մատին գա»՝ մատները վրադնելու հաշվարկից:

Առաջին ֆիզիկական հարվածը Հայոց պատմագրերին հասցրեց սատանայական լեզուների հիմնադիր՝ Հին Հռոմը, որից էլ դրվեց Հայոց պետականության կործանման սկիզբը: Մ.թ.ա. 20 թվականին Հռոմի սենատը ընդունեց՝ “Հայաստանում Հայր այլես չպետք է ղեկավարի, այն Հռոմի համար ճակատագրական վտանգ է ներկայացնում” որոշումը: Անտոնինոս Արտավազդ Արքային նենգաբար գերեց, տարավ Եգիպտոս՝ նվիրաբերեց Կեոպատրային, միեռնայն ժամանակ Եգիպտոս՝ Ալեքսանդրիայի գրադարան տեղափոխեց Հայոց պատմագրությունները, որոնք հետագայում ջիուղների կողմից իբր հրկիզվեցին՝ իրականում տեղափոխվեցին Վաստիկան: Հռոմի ղեկավարները իրենց սկսեցին անվանել կեսար՝ կես Արիացի, կես Աստված, ինչպես կոչվում էր Առաջին Արարվածը՝ Մեերը: Սա Արարչական ծագման փաստերի առաջին հզոր կորուստն էր:

Երկրորդ կորուստը՝ 301 թվականից ջիուղ Գրիգորը Հայոց Այրուծիու ուղղեցությունը այնպիսի հմտությամբ էր հրկիզել Հայոց գիրն ու գրականությունը, որ 405 թվականին Հայոց ծայրավորների հնչեղականությունը ստույգ գրանցելու համար Մեսրոպ Մաշտոցը Հայերեն գիրը ճարեց միայն այնդարի սատանայական որջում՝ Կապադովկիայում:

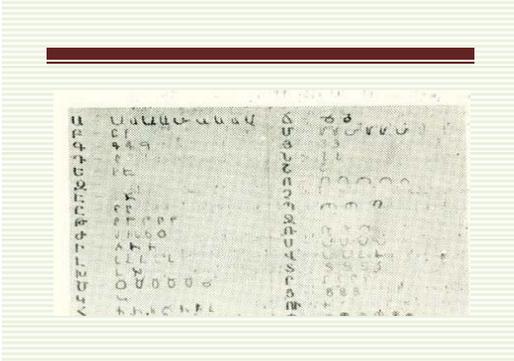
Ջիուղները՝ սատանայի ծնունդները, որպեսզի կարողանային Աշխարհի Նոր Կարգեր հաստատել և Աշխարհը ղեկավարել, առաջին հերթին պետք է «վնասագրեմեն» Առաջին Արարված Մարդուն ու նրա Առաքելությունը, որը Արարչի կողմից նախատեսված է Երկրի վրա դրախտային՝ բարոյական օրենքներով ապրելուն: Իսկ, որպեսզի Արիացին այդ ամենը մոռացության չտար և ինքը չաստանայանար՝ Արարիչը մոտ քսաներեք հազար տարվա մարդկային քաղաքակրթությունից հետո պետք է թույլ տար «Սատանայական փորձության» իրականացմանը: Բայց ի՞նչ դաժանությամբ պետք է իրականացնեք սատանան այդ փորձությունը՝ կարդանք Բիբլիայում:

«ԵՎ Ամադեկն եկաւ և Ռափիդիմումն Իսրայելիի հետ պատերազմեց: ... ԵՒ Եհովան ասեց Մովսէսին. Սա գրիք գրբումը յիշատակի համար, և Յեսուի ականջը զգիր, որ Ամադեկի յիշատակը երկնքի տակից բոլորովին պիտի ջնջես: ԵՎ Մովսէսը սեղան շինեց և նորա անունը Եհովամիսի (Johoh) դրաւ. ԵՒ ասեց. Որովհետև Եհովան պատերազմ ունի Ամադեկի դէմ ազգից ազգ» (ԵԼԻՅ զուխ ԺԷ 8:16): Ահա, թե ինչու ջիուղները ավերեցին Հայոց պետականությունն ու հետագայում կազմակերպեցին Մեծ Եղեռնը:

Հայոց պետությունը Բյուզանդիային կտակելուց (988թ. և 1021 թ.) և 1045-ին Հայոց պետականությունը կործանելուց հետո՝ 12-րդ դարում ջիուղները Հայոց Այբուբենի Արարչաթվարկած եռեսունվեց տառերից հանված “օ”-ին, “ֆ”-ին, ավելացրին “ԵՎ”-բառը՝ ստացվեց Այբուբենը սահմանափակող Եւ “օ” “ֆ” ԵՀՈՅԱ-ն: (“Ո”վօ/-ն եւ “Ե” /յէ/-ն արձանագրվեցին որպես ծայրավորմեն, «ՈՒ» հնչյունը գրվեց մեն ու կես տառով՝ ստացվեց 39 տառ): ԵՒ մեզ հայտնի է, որ Խորենացու պատմությունը արտագրողները ավելացրել են ա, ե, է, ը, ի, ո, ռ ծայրավորանիշ տառերը:

Մակայն «սատանայական փորձությանը» չհաջողվեց արձատյախի անել Արարչական դրվածքները: Անցան դաժանագույն հազար յոթը հարյուր տարիներ, միեւնոյն է Առաջին Արարված Հայամարդը մնաց հարազատ ԱՐԱՐՉԻՆ և նրա պատվիրաններին՝ Դիցերին: Շուտով կգրենք միմիայն իսկը Հայոց Գրերին համապատասխան: Անձնական տաղանդի հաշվին Հայը նորից վերականգնում է իր պատմությունն ու ստեղծարարությունը:

Այն, որ Հայն է Առաջին Արարված Մարդը Երկիր մոլորակի վրա, գիտի ոչ միայն Հայը՝ այն գրառված է Շումերական, արաբական, պարսկական և շատ ուրիշ հնագույն ազգերի պատմագրերում ու էպոսներում (ընդ որում, այսօրվա դրությամբ նրանցից ավելի շատերը գիտեն այդ մասին, քան Հայերը), բայց որն է Առաջին Արարվածի Առաքելությունը:

Իհարկե հասկանալի է, եթե «ՀԱՅ» նշանակում է «բարձր», իսկ «մարդ» նշանակում է ամենակարող, ապա այդ մարդու առաքելությունը պետք է լինի «Բարոյակերտ և բարոյակիրթ»: Բայց ինչքանով է նման ձեռակերպումը լիակատար, չէ որ

հնագույն գրականությունը հրկիզված է, Հայ քրմական դասի ներկայացուցիչներից արեւնայում չկան, միայն վարկածներ կան, որ մեր մատենագրությունները պահված են՝ այն պահպանվում է Հայ քրմական դասերի մոտ, Մֆինքսի տակ, նաեւ Վատտիկանում:

Եթե «Աստվածաշունչը» դա «Հայոց Լեզուն» է, այսինքն Առաջին Արարված Մարդուն Արարչի կողմից տրված խոսակցական միջոցն է, ուրեմն Հայի առաքելությունը պետք է թարմված լինի Այբուբենի մեջ, ավելի ճիշտ՝ Այբուբենը պետք է կազմված լինի առաքելությունը արտահայտող բառերի շարականից:

Մենք գիտենք, որ Հայոց տառերը եռետունկեցն են: Մեկ կենդանակերպի համաստեղության էրան կազմում է 2128 տարի (դա հայտնի է ինչպես հնագույն պատմագրություններից, այնպես էլ նորագույն աստղագիտական հաշվարկներից), Լուսնի մեկ փուլի՝ 19 տարի, Արեգակի մեկ փուլի՝ 28 տարի և չորս տիեզերական եղանակների (քնության տարերբի) բազմապատկելն է: Մարդու մարմնի ջերմաստիճանը 36,5 աստիճան է, տարվա օրե-րի քանակը 365.05՝ Հայոց տառերի քանակը 36 է («ի» գիրը կարելի է կես տառ անվանել), Հյուսիսային կիսագնդում համաստեղությունների քանակը 36 է: Բաղաձայների քանակը 28-ն է («Հ» և «Յ» տառերի լրիվ բաղաձայնությունը վերանայել է պետք), իսկ 28 տարին դա Արեգակի մեկ փուլի տեսողությունն է և Արարչի Դիցերի (Առաքյալների) քանակն է՝ (14 զույգեր), օրացույցը կրկնվում է 28 տարին մեկ, նորածինը ձեռավորվում է առաջին 14 օրերի ընթացքում:

Մյուսը արդեն ահռելի խորհրդավոր խորհուրդներ են, գումարած՝

- ✓ Այս նկարը գեղամա լեռների ժայռագրանքներից է նկարահանված (ձախ կողմից ավելացրած են այսօրվա մեծատառերը): Ժայռագրանքները ունեն 5-7 հազար տարվա պատմություն և պատկերված են համարյա նույն այսօրվա տառերը, որոնց անվանում են մաշտոցյան՝ քանզի Մեսրոպ Մաշտոցը ծնվել է դրանից հազարամյակներ հետո
- ✓ Դեռես Արտաշես Ա-ի փորագրությունները Արամեական գրերով.
- ✓ Տիգրան Բ-ի արձաթյա դրամները, որոնց վրա այսօրվա հայերեն տառերով է գրված՝ Մաշտոցից 450 տարի առաջ.
- ✓ Հնդկաստանի Մադրաս քաղաքի Մեն Թոմե բլուրի վրա գտնված Թովմա առաքյալի աշխարհաճանաչ սրբատեղի վրա քրիստոնյա դարձած Հայ առեւտրականների կողմից 56 թվ.՝ Մաշտոցից 350 տարի առաջ, կառուցած մատուռի վրա փորագրած է Հայերեն տառերով արձանագրություն.

- ✓ Առաջին դարում Արտաշես Աշխարհակալի մասին գրել է հայերեն Դարադանյաց գավառի Անի քաղաքի մեհյանի բուրմ` պատմիչ Օղյունյը, այսօրվա տառերով:
- ✓ Առաջին դարում Փիլոն Հուգան գրում է, որ Հույն փիլիսոփա Մետրոքրոս Սկեփսիացու գիրքը թարգմանված է եղել հայերեն: Ինչպես հանրաճանաչ գրագանազետ, գիտությունների դոկտոր Ալբերտ Մուծեղյանն է իր «Հայոց լեզվով գրքեր Մետրոպ Մաժտոցից չորս դար առաջ» հոդվածում նշում,-«Հենց միայն Փիլոնի սույն վկայությունը բավական է ժխտելու այն տարածված կարծիքը, որ եթե նախամաշտոցյան շրջանում գոյություն է ունեցել գրավոր հայ գրականություն, ապա միայն հունարեն, ասորերեն կամ պարսկերեն լեզուներով, իսկ հայոց լեզվով եղել է միայն բանավոր գրականություն, այսինքն բանահյուսություն»:
- ✓ 235թ. Հույն պատմիչ Հիպպոլիտը գրում է,-«Սրանցից (ժողովուրդներից), որոնք գիտեն դպրություն, հետեւյալներն են՝ եբրայեցիք, լատինացիք, սպանացիները, հույները, մարերը և հայերը».
- ✓ «Ագաթանգեղոս»-ում գրվում է, որ Տրդատ 2-ի ժամանակվանից Հայաստանում կային այսօրվա գրերը.
- ✓ Փավստոս Բյուզանդը իր Հայոց պատմությունը Մաշտոցից 100 տարի առաջ գրել է Հայերենով.
- ✓ Խորոնացու վկայությամբ՝ Էրեսիացի Բարդաժան պատմիչը Անի ամրոցում կարդալով Օղյունյ քրմի մեհենագրությունը, որտեղ հիշատակված էր Տիգրան Բ-ի եղբոր Մաժսն քրմապետի գերեզմանին կառուցած բազիլի պատմությունը՝ թարգմանել է ասորերեն և հունարեն: Պարզ չի, որ, ուրեմն այն գրված է եղել հայերեն:
- ✓ Վահանակիի ասպետ Փոլ Ափլոն 1679թ. Ջոն Ստարկի համար գրում է,-«Հրեաները Հայերին են համարում Ամալեկ՝ նրանց հնագույն ժողովուրդ լինելու, գիր ու առաքելություն ունենալու պատճառով».
- ✓ Կորյունը Հայոց տառերը համարում է “գԱստուածապարգեւ գրոյն” “նորոգատուր”:
- ✓ Այսինքն հնում եղած Աստվածապարգեւ գրերը նորոգվեցին: Եւս մեկ ասպացույց, որ տառերը Մաշտոցը չի հնարել: Կորյունը օգտագործել է մատենանշան՝ մատենագրի փոխարեն:
- ✓ Կարակալյա կեսարի պատմիչ Փլավիյ Փիլիստրատոսը Մաշտոցից 150 տարի առաջ «Աարք Տիանա Ապողոնի» գործի մեջ բերում է մի փաստ,-«Մի ժամանակ Պանֆիլիստում բռնել էին մի էգ հովազ, որի վզի ոսկյա օղակի վրա հայերեն տառերով փորագրված էր «Արշակ թագավոր՝ Նյուսիական աստծուն», այսինքն՝ Դիոնիսին:
- ✓ Հայտնի է, որ ասորի հոգեւոր Բարտասանը մի մեջբերում թարգմանել է Հայերենից, որից և թարգմանեցին հույները:
- ✓ Միսթարյանների միաբանության հոգեւոր Ա. Ինչիկյանը պատմում է, որ 1788թ. Կոստանդինուպոլիսում մի անգլիացի դիպլոմատի մոտ տեսել է Փոքր Ասիայի փողերի կղեկցիա, որոնց մեջ կային 113-114 թ.թ. Արտաշեսյան դրամներ, որոնց վրա հայերեն տառերով էր գրված: Մի կողմում դաճված էր թագավորի գլուխը սաղավարտով, մյուս կողմում երկու քրմեր էին մեհյանի կողքերին:
- ✓ Վարդան Արեւելցին վկայում է,-«Անտիկ ժամանակներից հայկական գրերի գոյության մասին ասպացուցվել է Կիլիկիայի Լետոն թագավորի օրոք, երբ Կիլիկիայում կային մետաղադրամներ, որոնց վրա հայերեն տառերով գրված էր Հայկյան թագավորի անունը:
- ✓ Հայերեն գրերի մեջ ե՛ր աջ, ե՛ր ձախ գրեւածեով վերջացող տառեր կան, այնպես, որ ոչ ոք չի կարող ասել, որ այս կամ այն այբուբենից է արտագրված: Պարզաբանենք, թե վերջապես ինչո՞ւմն է խնդիրը: Մաշտո՞ցը հնարեց Հայոց գրերը: Ո՞վ էր Մետրոպ Մաշտոցը.
- ա) «Տարունի գավառից էր, Հացեկաց գյուղից, որիին էր Վարդան անունով մի մարդու», - էջ 29-ում գրում է Դազար Փարսեղիսին: (Այստեղ, նախ՝ գյուղ Հացեկաց՝ “որտեղ հաց՝ այնտեղ կաց” ջիռուական ասացվածքը պետք է իհիշել և հետո՝ Վարդան անունը Հայերի մեջ տարածվեց միմիայն Մամ Գուններից՝ Վարդանանց պատերազմից հետո):

- բ) Մեսրոբ նշանակում է Մերովբեսես, իսկ Մերովբեները Եհովայի (Johoh) ամենահաս վեցթեանի հրեշտակներն են:
- գ) Վարդանը Մամիկոնյան ցեղից (ջիուդ Մամ Գուն) հարուստ մարդ էր:
- դ) Մաշտոց՝ ջիուդերեն և ասորերեն “մաշտու”, այսինքն “սուրբ” բառն է:
- ե) Մաշտոցը կրթությունը ստացել է Անտիոքում՝ ջիուդների որջում:
- զ) Կորյունը գրում է, որ իբր Մաշտոցին երազ է եկել ու Հայոց տառերը նկարել Ադամի 7-րդ սերունդ Ենոքը, ինչի մասին հայերը գաղափար անգամ չունեին:
- է) Մաշտոցը Հայոց գրերի չորրորդ սյունակը ռաբբիական էր համարում:
- ը) Մաշտոցը Խոսրովի արքունիքում մատենագիր դարձաք խմբի մեջ եղել է ասորերեն կամ հուներեն վճիռների կամ հրովարտակաների կատարման՝ սովորական զինվորական ծառայության: Իր ցանկությանը՝ հրաժարվել է զինվորական, աշխարհական ու երկրային կյանքից՝ դարձել է վանական՝ քարոզելու քրիստոնեությունը, ինչից Հայերը գաղափար չունեին:
- թ) “Ապա անապատական դառնալով՝ զարմանալիորեն հռչակավոր անուն ձեռք բերեց”, - էջ 29 Ղազար Փարիեցի: Կրոնավորների ու աղոթասեր միաբանների հետ շատ վայրերի քարանձավաց անապատներում ապրեց մինչև Խոսրովի երբայր Վռամշապուռի հինգերորդ տարին (էջ 31):
- ժ) “Եկեղեցական արարողությունները և սուրբ գրքի ընթերցանությունները Հայաստանի ժողովրդի վանքերում ու եկեղեցիներում կատարվում էին ասորերեն, որից էլ ոչինչ չէին հասկանում կամ օգտվում այդպիսի մեծ երկրի բնակիչները: Ասորերեն լեզուն չհասկանալուց եկեղեցական պաշտոնյաների աշխատանքն ու ժողովրդի ջանքերն ապարդյուն էին դառնում: ԵՎ երանելի այր Մաստոցն այս մասին երկար ժամանակ խորհում էր ու լալիս իր ներսում. թէ՞ որ կային հայերեն լեզվի նշանագրեր, որոնցով հնարավոր էր սեփական ձայնով և ոչ թե մուրացած լեզվով, եկեղեցիներում շահել տղամարդկանց ու կանանց և առհասարակ ամբողջ բազմության սրտերը” (Ղ.Փ.էջ 31): (Ուշադրություն դարձրեք՝ շահել ամբողջ բազմության սրտերը: Նախ, ասեն, որ եթե կային Հայոց նշանագրերը՝ այդ ով՞ և ինչ պատճառով էր այն արգելել օգտվելուց, և հետո՝ արդյո՞ք քրիստոնեությունը տարածելու խանգարման պատճառը չէր միայն և միայն այն խանգամանքը, որ Մահակ Բագրատունին ու Վռամշապուռի թույլ տվեցին Հայոց տառերը նորից մուտք անել, այն էլ միմիայն այն պատճառով, որ Հայերը քրիստոնեությունը ցանկանալին ուսումնասիրել):
- ի) 33 էջում Փարիեցին նկարագրում է, թե իբր սկսեցին Հայոց տառերը որոնելը՝ “...մեկը թագավորին ասաց, թե Հայերեն նշանագրեր է տեսել մի գյուղում, ինչ որ եպիսկոպոսի մոտ”: Թագավորը Վահրիճ անունով մեկին դեսպան ուղարկեց Հաբել անունով մի քահանայի մոտ, ով ճանաչում էր իր մերձավոր ոմն Դանիել եպիսկոպոսի, որի մոտ Հայերեն գրեր կան: “ԵՎ Հաբելը նշանագրերն առնելով Դանիելից, հասցրեց Հայոց թագավորին, սուրբ հայրապետ Մահակին և երանելի Մաշտոցին”: (Այստեղ ուշադրություն է պետք դարձնել, որ հայկական անուն չկա և հետո տառերը բերեցին հանձնեցին թագավորին, Մահակին ու Մաշտոցին՝ այսինքն Մաշտոցը դրանք չի հնարել):
- լ) “Մահայն տեղեկանալով նրանք իմացան, որ այն նշանագրերը իրենց մուրացած զձգրությանը բավական չեն հայերեն բոլոր վանկերը հնչյունաբանական ամբողջ ճշգրտությամբ փոփոխելու համար” (էջ 33): Որից հետո, իբր Մաշտոցը գնում է Միջագետք չրավարարող տառերը որոնելու: (Մա արդեն նշանակում է, որ, նախ՝ իրենք բոլորը լինելով ջիուդ, ձայնավորները, որոնք հին հայերենում չէին գրվում՝ իրենք չէին կարողանա տեղադրել և հետո՝ գրերի նոր հերթականություն և որոշ տառերի փոփոխություն պետք է կատարեին, որպեսզի անվանեին Մաշտոցի հնարած Ալբերեն):
- խ) “Պարզ է, որ նրանք ուղղակի չէին կարող անսխալ կատարել գործը, առանց առաջ-նորոգվելու սուրբ հայրապետ Մահակի կողմից...” (էջ 35-37): (Այսինքն՝ գրերը հնարողը իբր Մաշտոցն էր, բայց առանց Մահակի չէր կարող անսխալ կատարել: Մարա՞զմ է սա, թե Փարիեցին մեզ գաղտնագիր է ուղարկել՝ իսկությունը հասկանալու համար):

ծ) “Այնուհետև, Փրկչի առաջնորդությամբ դասավորելով հայերեն նշանագիր տառերը և հեղենական կարգին հարմարեցնելով, ցանկացան դպրոցներ բացել...” (Էջ 37):

կ) “ԵՎ ավագ դասերի քահանաները սուրբ քահանայապետին ասում էին. “Մենք, որ քո առաջ կանգնած ենք երանելի Մաշտոցի հետ միասին, որի մեջ Աստվածային շնորհը ցանկություն արթնացրեց կարգավորել վաղնջուց գրված նշանագրերը, որոնք ոչ մեկի կողմից Չէին կիրառվել” (Էջ 37):

Նայեք՝ Մաշտոցին շրջապատում էին եպիսկոպոս Մովսես Խորենացին, “Վարդանի և Հայոց պատերազմի մասին” հեղինակ հոգեւոր-ճգնավոր Եղիշեն, Փիլիսոփայական դպրոցի հիմնադիր Դավիդ Անհաղթը, Ավարայրի ճակատամարտի մասնակից՝ Կապուկապուկա Պարթևը և Կապուկա Պարթևի Վայոցշենից, Մաշտոցը Էդեսիայի գրադարանում հին գրերի կառուցվածքներն էր ուսումնասիրում, բայց գրերը բացեց Աղամից հետո 7-րդ մարտը՝ Ենոքը: Ինչպիսի՞ հիմնարկում:

Այսպիսով ստացվում է, որ բոլոր ազգերի գրերը ստեղծել են մարդիկ, իսկ Հայերինն ու ջիտղեններին՝ Եհովա Աստվածը: Քանզի ջիտղենների այբուբենը Արամեականն է, իսկ Եհովան՝ սատանան, Հայերի հետ ոչ մի կապ չունի:

Նախ, ասում է Փարսիեցին, որ տառերի տեղերը հարմարեցրել են հունարենին՝ այսինքն խախտել են հերթականությունը և հետո “վաղնջուց գրված նշանագրերը” արտահայտությունը ես մեկ ապացույց, որ Մաշտոցը Հայոց գրերի հնարման հետ կապ չունի:

ԵՎ վերջնականապես կարդացեք Մաշտոցի «Յաճախապատում»-ը, թե ինչ երախտավորությամբ է քանում Հայերին քրիստոնյա դարձնել ու կհամոզվեք, որ Մեսրոպ Մաշտոցը անկասկած Հայ չի՝ ջիտղ է:

Այսինքն, Մաշտոցը Սահակի ու Վռամշապուտի հետ որոշ գրեր տեղերով փոխեցին և հանելով Այբուբենից “օ” և “ֆ” տառերը՝ մտցրին “ո” և “ե” տառերը, որոնք գոյություն ունեցող “վ”, “ո” և “յ”, “բ”, “ք” տառերի միացություններն են: Հետագայում՝ 12-րդ դարում, “ԵՎ” բառը դնելով “օ”, “ֆ” տառերի առաջը և միացնելով այբուբենի հետեւից, ստացան ԵՎ-օ-ֆ միացությունը, որը կարդացվում է “Եհովա”: Ահա և կեղտոտության նպատակը:

Բայց գոյություն ունի մի դառը ճշմարտություն, որ Մեսրոպ Մաշտոցի մեծությունը ոչ թե Այբուբենի ստեղծումն էր՝ այլ հարյուր տարի առաջ ջիտղ եկեղեցու կողմից հրկիզված ու արգելված Հայոց գրերի արվեստի վերականգնումն էր: Նա 100 տարվա արգելքից հետո առաջին անգամ իշխանության աջակցությամբ հայերենով գրեց «Ճանաչել զիմաստություն և զկրոն, իմանալ զբան հանճարոյ» նախադասությունը:

Այսպես, “Ե” → “յ+է” և “Ո” → “վ+օ” մեկական տառով գրվող երկինչյունները Հայոց գրերում չպետք է լինեն: Եթե դրանց փոխարեն ավելացնում ենք “Ֆ” և “Օ” տառերը, որոնք հայերենում չլինել չեն կարող՝ քանի, որ հնչյունները կան, պահպանվում է տառերի 36 քանակը, որտեղ “Ա”, “Օ”, “Ու”, “Է”, “Ը”, “Ի” ձայնավորներ են առանց կեղծիքի:

Մաշտոցը, որպեսզի հանկարծ գրերի վերականգնմամբ ի հայտ չբերվի Հայոց առաքելությունը, 4-8-րդ տառերի հերթականությունը՝ առաքելության հիմքը, պետք է խախտեր:

Որպեսզի գրերի հերթականությունը ճշտվի, պետք է օգտվել ամենաստույգ աղբյուրից՝ Արամեական այբուբենից, ինչը համարվում է հին Հայկական այբուբենը: Նոր այբուբենը ընդունելուց հետո՝ Հայերը իրենց հին այբուբենը սովեցին օգտագործելու արաբներին ու հարավային մնացած ցեղերին: Բայց քանի որ որոշ հնչյուններ նրանք չունեին, ինչպես օրինակ արաբները չունեն “օ”, “վ”, “ձ”, “զ” և այլ հնչյուններ, արամեական այբուբենինց հանվեցին, բայց առաջին 10-ը տառերը մնացին անփոփոխ:

Այդ այբուբենից այժմ օգտվում են ասորիները, ջիտղները, որոշ արաբական ցեղեր, հյուսիսային հնդկաստանի ցեղեր, որոնք որոշ փոփոխություններ են մտցրել:

Մենք կօգտվենք առաջնային՝ չփոփոխված Արամեական այբուբենից՝ 4-րդ կանաչ այբուբենի և փորձենք 5-րդ այբուբենում ստանալ Հայոց գրերը առանց “ե” և “ո” տառերի, վերականգնելով “օ” և “ֆ” տառերը, հնարավորին ճշտությամբ ուղղել հերթականությունը: Դա շատ կարեւոր է, քանի որ Հայոց գրերի մեջ է թաքնված Հայոց առաքելությունը:

I.	II.	III.	IV	V.	VI	VII.
1	Այբ	Ա----Արարիչ	Ա	Ա--Արարիչ	Ա	1
2	Բեն	Բ----Բարյալ	Բ	Բ--Բարյալ	Բ	2
3	Գիմ	Գ----Գոյ	Գ	Գ--Գոյ	Գ	3
4	Դա	Դ--Դրախտ	Դ	Դ--Դրախտ	Դ	4
5#	Եչ	Յ* - Յ	չ	Է --Էրոյն	չ	5
6	Չա	Չ----Չարմ	ւ	Ֆ*--Ֆայակ	Օ	6
7	Է	Է----Էրբիւն	Չ	Չ-- Չարմ	Չ	7
8	Ըթ	Ը----Ընտրեալ	Ը	Ը-- Ընտրյալ	Ը	8
9	Թօ	Թ----Թագ	Թ	Թ--Թագ	Թ	9
10	Ժէ	Ժ----Ժամանակ	Ժ	Ժ--Ժամանակ	Ժ	10
11	Ինի	Ի----Իմաստորբիւն	Կ	Ի --Իմաստորբիւն		20
12	Լիւն	Լ----Լոյս	Լ	Լ-- Լոյս	Լ	30
13	Խէ	Խ-- Խալար	Մ	Խ--Խալար		40
14	Ծա	Ծ----Ծնունդ	Ն	Ծ-- Ծնունդ	Ծ	50
15	Կեն	Կ----Կէտք	Ս	Կ-- Կյանք	Կ	60
16	Հօ	Հ----Հօգի	Օ	Հ-- Հօգի		70
17	Չա	Չ-- Չայն	Պ	Չ-- Չայն		80
18	Ղատ	Ղ--Ղօղէմ	Շ	Ղ-- Ղօղէմ		90
19	Ճէ	Ճ-- Ճարտարք	Ջ	Ճ-- Ճարտարք		100
20	Մեն	Մ-- Միտք	Ռ	Մ-- Միտք	Մ	200
21	Յի	Յ- Յավիտենորբուն	Ծ	Յ-Յավիտենորբուն		300
22	Նու	Ն----Նօզօք	Տ	Ն-- Նօզօք	Ն	400
23	Շա	Շ-- Շահ	Շ	Շ-- Շահ	Շ	500
24#	Ո	Օ* - Օծել*		Օ--Օծել		600
25	Չա	Չ--Չար		Չ-- Չար		700
26	Պէ	Պ-- Պարտել		Պ-- Պարտել	Պ	800
27	Ջէ	Ջ -- Ջանալ		Ջ-- Ջանալ		900
28	Ռա	Ռ -- Ռաղել		Ռ-- Ռաղել	Ռ	1000
29	Սէ	Ս-- Սէրել		Ս-- Սէրել	Ս	2000
30	Վեւ	Վ--Վախմ		Վ--Վախմ		3000
31	Տիւն	Տ----Տարտար		Տ--Տարտար	Տ	4000
32	Րէ	Ր----Րոյտ		Ր--Րոյտ		5000
33	Յօ	Յ----Յօփ		Յ--Յօփ		6000
34	ՈՒիւն	Ո--Ոխտ		Ո-- Ոխտ		7000
35	Փէ	Փ--Փառել		Փ-- Փառել		8000
36	Քէ	Ք--Քորմ		Ք-- Քորմ	Ք	9000
	Օ				ւ	
	Ֆէ					

- I. Համարակարմ
- II. Մերոյայան փոփոխված գրերը
- III. “Ե”-յէ/ փոխարեն “Ֆ” տառը և “Ռ”-վօ/ փոխարեն “Օ” տառը
- IV. Արամեական գրերը
- V. Հայոց գրերը համաձայն Արամեական գրերի հերթականութեան
- VI. Արամեականում Հայոց որ տառերն են բացակայում
- VII. Գրերի թվային խորհուրդը

“Չ”-ի (Չարմ՝ Ազգի) և Արարչի փոխարինումը Աստվածով՝ ահա “Է” տառի խորհրդավոր 7-րդ պլունակում տեղադրել ստիպելու իմաստը:

“Հ” տառով սկսվող Հայ և Հոգի բառերը Հայերի մոտ նույնացվել են. օրինակ՝ քանի՞ հոգի եք և այլն;

Փորձենք Արարչատու տառերով սկսվող առաջնաբնույթ բառերի օգնությամբ հասնել շարականի՝ առաքելության բացահայտմանը, նախօրոք ճշտելով գրերի հերթականությունը և կկարդանք Հայոց Առաքելությունը՝

«ԱՐԱՐԻՉ, ԲԱՐՅԱԼ, ԳՕՅ, ԴՐԱԽՏ, ԷՈԹԻՒՆ, ՖԱԼԱԿ, ՋԱՐՄ, ԸՆՏՐՅԱԼ, ԹԱԳ, ԺԱՄԱՆԱԿ, ԻՍԱՍՏ, ԼՈՅՍ, ԽԱՎԱՐ, ԾՆՈՆԴ, ԿՅԱՆՔ, ՀՕԳԻ, ՉԱՅՆ, ԳՕԴԷՄ, ՃԱՐՏԱՐՔ, ՄԻՏՔ, ՅԱՎԻՏԵՆՈԹՅՈՆ; ՆԶՕՎՔ, ՇԱՀ, ՕՁԵԼ, ՉԱՐ, ՊԱՐՏԵԼ, ՋԱՆԱԼ, ՌԱԴԷԼ, ՍԵՐԷԼ, ՎՍԻՄ, ՏԱՐՏԱՐ, ԲՕՊԷ, ՅՕՓ; ՈՒՏ, ՓԱՌԷԼ, ՔՈՐՄ»

Փաստորեն ստացվեց, որ գրերը կարգում են տիեզերքի կողմից մարդուն տրված բոլոր օժտվածությունները հերթականությամբ, ի՞նչ պետք է անի և ինչին հակադրվի:

«Արդի գիտության ներկա պահին՝ բոլորի կողմից ընդունված որոշում՝ թե ինչ՞ է նշանակում «ՀԱՅ»՝ չունենք»,- ասում է «Խոշորագույն Հայագետ» Գետրոգ Ջահուկյան:

“Խղճուկ Հայագետ” ես կասեմ՝ Հօգի+Արարք+Յավիտենություն:

Օգտվենք առաջին Հայոց գրերի (որոնք կոչվում են արամեական) շարքից, որտեղից տարբեր ժողովուրդների մոտ որոշ հնչյունների բացակայության պատճառով տառերը բացակայում են, բայց բարեբախտաբար առաջին տասը բոլորի մոտ կա և տառերը իրենց հերթականությամբ պահպանված են: “Օձել”՝ իմաստուն օձ դարձնել բառը քրիստոնեությունը սարքեց “օձել” յուղ, մեռնոն քսել իմաստով: Վերելի աղյուսակում այդ ամենը պարզ երևում է և միեւնույն ժամանակ կստանանք թվերի բացատրությունը:

Նույն հաջորդությամբ մեկնաբանենք թվերի արտահայտումը՝

- 1----ՄԷԿ = Միսր + Էոթյոն + Կելք
- 2----ԷՐԿՈ = Էոթյոն + Բօպէ + Կյանք + Ոխտ
- 3----ԻՐԷՔ = Իմաստոթիւն + Բօպէ + Էոթյոն + Քորմ
- 4----ՉՕՐՄ = Չար + Օձէլ + Բօպէ + սէրէլ
- 5----ՀԻՆԳ = ՀՕԳԻ (ՀԱՅ) + Իմաստոթյոն + Նգօվք + Գօյ
- 6----ՎԷՑ = Վսիմ + Էոթյոն + ցօլի
- 7----ՅՕԹ = Յավիտենոթյոն + Օձէլ + Թագ
- 8----ՈԹ = Ոխտէլ + Թագ
- 9----ԻՆ = Իմաստոթյոն + Նգօվք
- 10---ՏԱՍ = Տարտար + Արի + Սէրէլ
- 11---ՏԱՄՆՄԷԿ = Տարտար + Արի + Սէրէլ + Միսր + Էոթյոն + կելք
- 12—ՏԱՄՆԷՐԿՈ = Տարտար+Արի + Սէրէլ + Էոթյոն + Բօպէ + Կելք + Ոխտ
- 13—ՏԱՄՆԻՐԵՔ = Տարտար+Արի + Սէրէլ + Իմաստոթիւն + Բօպէ + Էոթյոն + Քորմ

Հարգելի ընթերցող՝ ինքներդ փորձեք ուսումնասիրել այս անվանումների գաղափարաբանականի համատեղությունը թվերի նշանակության գործնական բնական ընթացքի հետ:

«Դու պատկանում ես նախնական և քաջ ազգի, արդյունավոր ոչ միայն խոսքի և պիտանի՝ խոհականության մեջ, այլև մեծամեծ փառավոր գործերով, որոնք մենք կիշխատակենք այս պատմության ընթացքում»,- Մովսես Խորենացի:

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ԷՊՈՍԸ

ՋՀՈՒԴՆԵՐԸ ԼՈՒՄԱՎՈՐ՝ ՀՈԳԵՎՈՐ ԱԹՈՈՒՆ ՏԻՐԱՆԱԼՈՒՅ ԱՆՄԻՋԱՊԵՍ ՀԵՏՈ՝ ՈՒՄՈՒՅԻՉԸ՝ ԴԱՄԱՏՈՒՆ, ՋԱՆԱՅԻՆ ՎԱՐԺԱՊԵՏՈՎ (կենդանի վարժեց-նող-дпрессировщик) ՓՈՆԱՐԻՆԵԼ:

Մի երկու խոսք Բիրլիայի մասին: “Բիրլիա” բառը հունարեն ուղղակի “գիրք” է նշանակում, իսկ հայերեն թարգմանել են՝ “Աստվածաշունչ”: Դա չափից դուրս կոպիտ կեղծանք է, որովհետև “Աստվածաշունչ” (իմա՝ Արարչաշունչ) նշանակում է “Հայոց Լեզու”, այսինքն Առաջին Արարված Մարդուն Արարչի պատվիրան Առաքյալների՝ ԴԻՅ-երի կողմից հատկացված շունչը՝ խոսակցելու միջոցը՝ ՀԱՅՈՅ ԼԵՋՈՒՆ:

Բիրլիան գրված է ն.թ.ա. 180-116 թվականներին՝ Մովսեսի մահից 800 տարի հետո, արամեական/հին հայկական/ գրերով, որից օգտվում էին ասորիները (այս նշանակում է չար՝ ասպիդ օձի ասվող, ավագակ, ինչը հետագայում իրենց վերագրեցին ջիուդները, միեւնույն ժամանակ այս-ին տալով տուգ՝ հավերժ գվարճացողներ իմաստը), և Ատրեստանի կործանումից հետո հեբրայները այդ գրերը սեփականացրին: Աշխարհի բոլոր հին ժողովուրդների միֆալոգիաներում “ԱՄ” արմատը կապվում է մագիայի, օձի, դեւի, և պոռնկության հետ (Աստարովտ/Աստարա/՝ այլասեռվածության Աստվածուհի, Ամադեյ՝ դեւերի Աստված, Ասպիդ՝ ԲԺ օձ, Աստոր՝ սեւվք, խավար):

ԱՄ միեւնույն ժամանակ նշանակում է ոտք (ճապոնացիների, ասորական ընտանիքի ժողովուրդների մոտ դեռես պահպանվում է), ինչով և պայմանավորված է ջիուդների համեմատաբար հաստ ոտքերին՝ գայլային օրենքի իրականացման (վերջում և փախի) խորհուրդն ունի (ինչով և հնայեցնում են ջիուդուհիները անգաղափար Արի երկտասարդներին): Տարունի բարբառով պոռնիկներին քածեր են (окорочка) անվանում (քածի տալ), իսկ ոտար ասում է գայլին ոտքերն են կերակրում (волка ноги кормят) կամ ոտքերում ճշմարտություն չկա (в ногах правды нет): Նույնապես ջիուդուհիների աղվեսի աչքերը՝ իսկ աղվեսը գողերի գողն է:

Հին Կտակարանը արտաստված է այդ նույն Մովսեսի հնգամատյանից, որը կոչվում է Թորա, ինչը և համարվում է հեբրայների կյանքի ուղղին՝ ծրագիրը:

Իսկ ինչ է նշանակում հրեա բառը. Անտիկ Հայաստանում բոլոր բառերն ու անվանումները ունեն գաղափարափիլիսոփայական արմատական նշանակություն: Ջերմություն բառը վերագրված է Արեւի արձակած էներգիային, մարդու գլխից բխած էներգիան կոչվում է տարություն, սրտից (հոգուց) բխած էներգիան՝ տապ/տապ-ակել/, իսկ սեռական օրգաններից բխած էներգիան՝ հուր: Հին Հայաստանում, որտեղ քրմական դասը՝ Վահունիներն էին տալիս բոլոր տառակապակցությունների՝ բառերի և գոյականների իմաստավորումը, գերազանց գիտեին հուղա կոչվող սեկտայի առաջացման և ֆալլոստապաշտ լինելու մասին և դրանց տվեցին հրեա՝ ֆալլոսի որդի անվանումը: Այնպես, որ հրեա նշանակում է ֆալլոսի որդի, ֆալլոսի տղա, քանի, որ դրանց մոտ բացարձակապես կապ չունի, թե հայրը ով է՝ նա ընդամենը ֆալլոս է: (Հիմա, ինձ թվում է, արդեն դժվար չի լինի «հրատապ» բառի ճիշտ նշանակությունը բացահայտել):

Հբրյական փառաբանված ասացվածքը ասում է, -“Մեր կովի/հրեուհու/ հորթը միշտ էլ մերն է՝ ցուլ է պետք ճարել ընտրյալ”։ Ինձ թվում է ավերորդ անգամ բացատրության կարիք չի գոյում այս փաստը և ամեն ինչ հասկանալի է:

Այս պատճառով, հետագա շարադրանքների ընթացքում մենք կարող ենք օգտագործել հրեա/ֆալլոսի որդի/, ժիդ/ուղղակի ֆալլոս է նշանակում/, հուղա, իուղա, յուղա, ջիուդ, որոնք նույնպես ֆալլոս են նշանակում: Իսկ հրեաների ինքնակոչումը՝ ՀԼԲԲՅԸ- է, ինչը արաբերենից/ջիուդները ասորական ծագում ունեն բայց լեզվի մեջ արաբերեն բառերը մոտ 15% են/ թարգմանած նշանակում է խուժան, հանցագործ, իսկ եբրայերենը՝ հանցագործ լեզու՝ խուժանական ժարգոն:

Ինչ մնում է, ըստ Բիրլիայի, մարդկության՝ տարբեր ռասաների, գույնի, տեսքի, բացարձակապես տարբեր գեների առաջացումը մի Ադամից ու Եվայից, ընդ որում՝ Եվան էլ առաջացել է Ադամի կողոսկրից (այսինքն մարդ ու կին նույն արյունը ունեն), ինձ թվում է

մնան անմակարդակ անհեթեթություն կարող էին դուրս տալ միմիայն Բիբլիան գրողները: Կամ Սողոմ ու Գոմոր քաղաքների ավերումից հետո ջիոդական ցեղը շարունակվեց ողջ մնացած Ղովտից և իր աղջիկներից: Նույն անտրամաբանականության արդյունք է ջր-հեղեղից փրկված Նոյի՝ (Խարաման՝ Ջրադաշտական չարի Աստված) երեք որդիներից՝ Սեմից, Բամից և Հաբեթից բոլոր ազգերի առաջանալը, ինչը առանց արյունալործման հնարավոր չի: «Եհովա (Johoh) Աստվածը “Նոյ Նահապետին” իր ընտանիքի հետ միասին պահպանեց ջրհեղեղից և Նոյը (կամ Խարաման՝ չար օժ կամ Ջրադաշտում չարի Աստված) դարձավ մարդկային ցեղի երկրորդ նախահայրը» (Բիբլիա, Ծննդոց ԳԼ-2): Իսկ ո՞վ էր առաջինը՝ Բիբլիան ամոքաբար լռում է (չնայած դրանք ամոքի զգացմունք չունեն):

Չար Քրմները, որոնք պետք է իրականացնեին սատանայական էրալի նախապատրաստումն ու կյանքի կոչումը՝ կոչվեցին ԼԵՎԻՏՆԵՐ (Լեւիտ-Ղեւիտ-Ղեւտ-Խալտ): «Մայիսը՝ Մովսեսը՝ Ղեւտացի էր », - գրված է Հին Կտակարանում: Ահա, թե որտեղից է առաջանում «Լեւիտ» բառը՝ դրանք Ղեւտացի չար քրմերն են:

Նրանց առաջնային նպատակն էր բարոու՝ Կենաց Լույսը, Արեւի լույսը, նրա ընդհանրացումը՝ ԱՐԱՄԸ, որը արարված է Արարչի կողմից՝ փոխարինել չարի հույսով՝ Ադամով, ԴԵՎ-ժով, ԴԱՎԻԴ-ժով, ինչը հորինված էր լեւիտների կողմից:

Այն ժամանակ միայն քրմերը կարող էին իմանալ, որ Աշխարհը թեակոխելու է ՉԿԱՆ (հին Հայերենով ՁՈՒՆԿԱՆ՝ ունկընդորդ)՝ սատանայի ժամանակաշրջանը և ահա, թե ինչպիսիսի խորհրդի վերածեցին Արարչական անվանումները.

ԱՐ = ԱՐԵՎԻ ԾԱՌԱԳԱՅԾ, ԱՐԵՎԻ ՈՐԴԻ, ԱՐԻԱՅԻ (Ա-ն 1-թիվն է)

ԱՐԱՄ = Ա+Ր/ժամանակ/+ Արարող+Միտք → մեր էպոսում (Շումերական աբ-Արամից /հայր Արամ/ փոխառել են Աբրահամը)

ԱԳԱՄ—իրենց էպոսում(Շումերականի Ադայն է՝ մահկանացու կնոջից առաջին ծնվածը) ՍԱՐ --- Ձիտների նախահայրերն են՝ ծովերի երեշ, իսկ պարսկերեն՝ ՕՁ

ԱՐԱՄ → ՀԱՐԱՄ/Արաբերեն, հրայերեն/ նշանակում է բարո հակառակը՝ ՉԱՐ

ԱՐՄԱ -- Հիվանդ /Խետերեն, գերմաներեն/

ԱՐՄԱԳԵԴԱՆ -- ԱՐ-երի կողմից ջիոդներին ուղղելը՝ Գոգա-ի ոչնչացումը Մեգգիոր Պաղեստինյան տեղակայքում

ԼՈՒՑԻՖԵՐ = Լուսաբեր, այդ չար լույսի բերողն է, Ասիրիսը, Գոռը (3-թիվն է)

ԴԵՎ = Նոր լույս, ԴԵՎԻԴ, ԴԱՎԻԴ, (11-թիվն է)

ՍԱՍՈՒՆՅԻ ԴԱՎԻԴ = ըստ իրենց ՍԱՍԱՆ-ցի (Սասան Ս-սերմ + Աս--օձի սաս-վոցն է) նշանակում է ՕՁ ԴԱՎԻԴ՝ ՋՀՈՒԴ:

ՀԱՅԳ-ը կամ ԱՐԱՄ ՀԱՅԿԱՉՆ-ը պետք է լինեին Սասունցի Դավիթի փոխարեն:

ԹՈՐՈՍ—Թորս հնգամատյանի հիմքի վրա է հորինված

ՕՀԱՆ—Հովհան, Հովհաննես մկրտչի հիշատակումն է (Շումերականից է վերցրած)

ՆՈՅ – Շումերականի ջրհեղեղից փրկված Ութնապիշտումն է կամ թե Ձիհուսուդրան:

Հնդկական Վեդայի մեջ ԴԵՎԱ Աստվածների ընդհանուր անունն է, ինչը նշանակում է պայծառ, իսկ ջիոդները դրան տվել են «Նոր լույս» չար գաղափարը: Սանսկրիտի DEVA-Լույս Աստվածը ջիոդ պահպանողների մոտ արդեն կոչվում է չար ոգի:

Տրամաբանորեն մոտենալով Բիբլիայի և բովանդակությանը, և գաղափարախոսությունը, այն միանգամայնորեն հերքում է ինքն իրեն՝

1. Մի Արամից (Արամից) ու Եվայից (Եհովա) տարբեր ռասաներ առաջանալ չէին կարող, ընդ որում Եվան էլ ադամից էր առաջացել՝ կողոսկրից, կատացվեր արյունալործություն՝ արյունալործություն, ընդհանուր մարդկության բթացում ու այլասեռում /ռուսերենում աղ՝ դժոխք, Իսկ հին Հայերենում դժոխքը կոչվել է ՏԱՐՏԱՐ, այսինքն կրկնակի ժխտվել է ԱՐ-ը՝ Արարմունքը, մաս-մաս անող/:
2. Նոյը (Ավեստայում չար օժ) մինչև նավ սարքեր, կենդանիներին հավաքել (Աշխարհի բոլոր ծայրամասերի կենդանիներին մի տեղ հավաքելու ջիոդական գաղափարը՝ դա ուղղակի մարագմ է), հազար կիլոմետրներ կտրեր անցներ, հասներ Արարատ լեռ, այն է, Հայերը այնտեղ էին ապրում, կբարձրանային այդ լեռը և վերջ: Չնայած անտրամաբան ջիոդները տարրական սխալ են թույլ տվել՝ Լեռան անունը Մասիս է, իսկ Արարատը ամբողջ լեռնաշխարհն է՝ հազարավոր քառակուսի կիլոմետրներ:

3. Նոյր չէր կարող աշխարհի բոլոր կենդանիներին հավաքել, հետո էլ տեղավորել մի նավի վրա, որ ըստ Բիբլիայի 30 մետր երկարություն ուներ (արմուկը վերածած մետրի):
4. Նոյր իր երեք որդիների հետ միասին փրկվելուց հետո առանց արյունակցական կապերի պարտադիր բացառության՝ չէր կարողանա սերել մեկ ազգ, կամ մնացած բոլոր ազգերին:

Ի՞նչ է նշանակում այս ամենը:

Այս ամենի կազմակերպողներն ու իրականացնողները քրմերն են՝ ԼԵՎԻՏՆԵՐԸ, իսկ ջնուղները իրենցից ընդամենը ներկայացնում են քոչվոր, հետամնաց պրիմիտիվ սեկտա, և այս պատմությունը պարզաբանելու համար պետք չի դիմել բարդ լոգարիթմների: Ադամը և Եվան ՍԱՏԱՆ-ների և դժոխքային (տարտարային) ծնունդների ծնողներն են՝ ոչ թե համայն մարդկության, իսկ դժոխքային ծնունդների նահապետ Նոյր (Նոյ կամ Խարաման՝ չար օձ կամ Ջրադաշտականում չարի Աստված)՝ այդ բոլոր Սատանաներին ԱՐԱՐԱՏ-ում հանգրվանելու, ԱՐԱՐԱՏ-ը զավթելու և հետո ամբողջ Աշխարհը այլասեռելու, տիրանալու ու սատանայական կարգերը հաստատելու գաղափարախոսության անկյունաքարն է: Հիշեք, Հին կտակարանում ինչպես է նկարագրվում այն՝ Կայենը իր եղբայր Հաբեյին սպանելուց հետո Եհովայի կողմից արտաքսվեց Նայիդ (Նաիրի) երկիրը և որպեսզի մարդիկ նրան չսպանեն՝ Եհովան նրա վրա նշան արեց: Այդ ի՞նչ մարդիք էին, եթե Ադամն ու Եվան դեռ միայն Կայենին ու Հաբեյին էին ծնել և հետո այդ ի՞նչ նշան արեց Եհովան Կայենի վրա:

Նաիրի Երկրում մարդիք՝ դրանք ՀԱՅԵՐՆ են, իսկ նշանը, որին հետագայում կանրահառնանք՝ դա ջնուղների ծննդյան 8-րդ օրը թլփաթվելու արդյունքից առաջացած սատանայական արտաքին տարբերություններն են արարված մարդկանցից:

«Սասունցի Դավիթ» վեպը ձեռագիրով և ու պրոֆակտով ձայնի ու Բեյի առասպելն է:

Նախ անեն, որ ոչ թե Հայկական Ժողովրդական Էպոս պետք է լինի, այլ ՀԱՅ ԱԶԳԱՅԻՆ ԲՊՈՍ, եթե իհարկե այն գրած և ձեռագրված լինեն Հայ ազգի քրմերն ու գրիչները: Հետո, այդ ինչպես պատահեց, որ ոչ Օդյունայը, ոչ Մեսրոպ Մաշտոցը, ոչ Մովսես խորենացին ոչ մի առիթով չանրադարձան Հայ Էպոսին և հանկարծ, առ ը հ՛ա, Բագրատունիները, այն էլ իրենցից մի քանի հազարամյակներ առաջ քաղաքակրթություն ապրած ազգի էպոսը անվանելով ժողովրդական և ընդհանրը 939 թվականին, առանց որեւէ պատմական հիմքի համապատասխանող պոեմի և պատմաառասպելական հերոսների՝ (բացի Մեծից, որին էլ վերանվանեցին Փոքրի) ձեռագրեցին «Հայկական ժողովրդական էպոս»-ը:

Եվ ինչպես եք կարծում, այդ ինչպես պատահեց, որ սկսած Մուգ Գրիգորից Հայոց գիրն ու գրականությունը, ընդ որում պատմականը, այնպիսի հմտությամբ իրկիզվեց ու բնաջնջվեց, որ ընդամենը հարյուր տարի հետո Մեսրոպ Մաշտոցին չէր հաջողվում գտնել մեկ հատ գիրք գտնել (հարկ է իմանալ, որ այդ երկու երեք գրքերը Կապադովկայայում՝ սատանայական որջում գտան, որտեղից էլ եկել էր Գրիգոր Խավարիչը), որպեսզի Հայոց Այբուբենը ինքնին հնչյունահամաձայնեցված վերագրվեր՝ և հանկարծ ջնուղ Գրիգորի արյունակիցները վեցը հարյուր տարի հետո որոշեցին Հայոց պատմական էպոսը գրի առնել: Չէ, որ Մեծ՝ ՀԱՅԱՍՏԱՆԸ արդեն վերանվանվել էր Բագրատունիների Հայկական թագավորության (ինչպես նաեւ Վրաց Բագրատունիների, Աղվանաց Բագրատունիների, Աբխազաց Բագրատունիների թագավորություն), միակուռ պատմական Հայաստանը բաժանված էր մի քանի ջնուղատուն իշխանությունների և հանկարծ հիշեցին էպոսի մասին:

Սասնա ծռեր կամ Սասունցի Դավիթ Հայ ժողովրդական հերոսավեպը վիպասացների և բանահավաքների կողմից կոչվել է նաեւ Սասնա փահլեւաններ, Սասնա տուն, Ջոջանց տուն, Սասունցի Դավիթ կամ Մեծի դուռ, Դավիթ և Մեծը, Դավթի պատմություն, Դավթի հեքիաթ: Էպոսի հերոսներից Սամասարի և Բաղադասարի մասին գրավոր ավանդությունը վերցված է Բիբլիայից (Թագավորաց չորրորդ, ԺԺ): Իսկ Դավթի և Խանդութի մասին գրույցները անգամ XVI դ. պորտուգալացի ճանապարհորդներ Ա. Տենրելյոյի և Մ. Ա.Ֆոնտսի գրառումներից:

«Սասնա ծռերը» հայտնաբերել և ամբողջությամբ գրառել է Գարեգին Սրվանձտյանը, 1873-ին, Սշո Առնիստ գյուղում, երեսփոխան Կրպոյից և հրատարակել Կ. Պոլսում (Գրոց

ու բրոց և Սասունցի Դավիթ կամ Մեերի դուռ, 1874 թ.): Երկրորդ տարբերակը 1886-ին Էջմիածնում գրի է առել Սամուկ Արեղյանը՝ Նախտ քեռի Մոկացուց և հրատարակել Շուշիում (Դավիթ և Մեեր, 1889 թ.): Նորանոր տարբերակներ են գրատել Գ. Հովսեփյանը, Խ. Դադյանը, Ս. Հայկունին, Ա. Արեղյանը, Ե. Լալայանը, Կ. Մելիք-Օհանջանյանը, Ա. Ղանալանյանը և ուրիշներ: «Սասնա ծռերի» 1000-ամյա հոբելյանի առթիվ մինչ այդ գրատված 60-ից ավելի պատումների հիման վրա, Ս. Արեղյանի, Գ. Աբովի, Ա. Ղանալանյանի խմբագրությամբ մոզոնվել-հյուսվել է մեկ միասնական համահավաք «Սասունցի Դավիթ» 1939 թվականին: Վեպի մեկ այլ համահավաք բնագիր է կազմել Տ. Չիքունին Փարիզում «Սասունական» վերնագրով 1942 թվականին:

Էպոսի վիպասացները Վանա լճի ավազանից ու նրանից հարավ-արեւմուտք և հյուսիս-արեւելք ընկած գավառներից են՝ Սասուն, Մուշ, Բաղեշ, Մոկք, Շատախ, Վան, Հայոց ձոր, Խլաթ, Արճեշ, Սանազկերտ, Ալաշկերտ, Բայազետ: XIX-XX դդ. պանդխտած և գաղթած վիպասացների ու նրանց սերունդների միջոցով Սասնա ծռերն անցել է Արեւելյան Հայաստան, մասամբ պարսկահայերի մեջ և Թիֆլիս: Դրանք հիմնականում արեւմտահայ բարբառներն ու ենթաբարբառներն են, երբեմն նկատելի է նաեւ արեւելահայ բարբառների ազդեցությունը: Սասնա ծռերը ավանդվել է բանավոր և նրա բնագրերը XIX-XX դդ. տարբեր վիպասաններից գրատված տարբերակներ են, որոնք կառուցվածքով, լեզվաբարբառային և վիպական ներքին հատկանիշներով բաժանվում են տիպաբանական-տեղագրական երեք մեծ խմբի՝ Սասնա, Մշո և Մոկաց, ինչպես նաեւ՝ խառք: Հավանաբար նախնական պարզ տիպը,, եղել է Սասունինը, որի տարածումից էլ ստեղծվել են մյուս տարբերակները:

Էպոսում գործում է վիպական հերոսների չորս հիմնական սերունդ. Սանասար և Բաղդասար, Մեծ կամ Ջոջ Մեեր (երբեմն՝ Առյուծաձեւ Մեեր), Դավիթ (Թլու, Թվատ, Թառլան մականուններով) և Փոքր կամ Պատիկ Մեեր: Հերոսների այս չորս սերունդը իրր միմյանց հետ կապված են ազգակցական կապերով: Սասնա ծռերի ամենաբնորոշ գիծը հերոսական աննկուն ոգին է պայմանավորված նրա նախահիմքում ընկած առասպելական դյուցազունների սխրանքներով և հայ ժողովրդի՝ իր ոսխների, հատկապես արաբական բռնակալության դեմ մղած դարավոր պայքարով: Սասնա ծռերի գրական մշակումները սկսվել են դեռ ևս 1890-ական թվականներից, սակայն Դավթի ճյուղի լավագույն մշակումը համարվում է՝ իհարկե ոչ պատահական, Հովհաննես Թումանյանի «Սասունցի Դավիթ» 1903թ. հրատարակությունը: Փոքր Մեերի ճյուղը բանաստեղծական մշակման են ենթարկել ռուս բանաստեղծ Ա. Կուլեբյակինի «Մեերի դուռ»-ում Թիֆլես, 1916 թ. և Ավ. Իսահակյանը «Սասնան Մեեր»-ում 1922 թ.: Դավթի ճյուղը մշակել է նաեւ Եղիշե Չարենցը «Սասունցի Դավիթ»-ում, 1933 թ. և ուրիշներ: Էպոսի ամբողջական, մշակված տարբերակը 1939թ. թարգմանվել է ռուսերեն: Համահավաք բնագիրը թարգմանվել է ֆրանսերեն, չինարեն, անգլերեն (թարգմանիչ՝ Լետոն-Չավեն Սյուրմելյան), գերմաներեն, վրացերեն, ադրբեջաներեն և այլ լեզուներով:

Ուշադրություն դարձրեք Հ. Թումանյանը առանց պատմական հիմքերի՝ Սրվանձոտյանի «Սանասար ու Բաղդասար» վեպը սարքեց Էպոս ու այդպես էլ շարունակվեց:

Էպոսի գլխավոր հերոսն է Սասունցի Դավիթը: Դավիթ, այն էլ Սասունցի, այդպիսի անուն Հայոց բազմադարյան պատմության մեջ երբեք չի եղել: Դավի(դ)ք նշանակում է նոր լույս՝ ԴեՎ, իսկ մեր Կենաց Լույսը՝ ԱՐԵՎԸ հազարամյակների պատմություն ունի: Մենք ԱՌԱՋԻՆ ԱՐԱՐՎԱԾ ՄԱՐԴՆ ենք, արիական ծագմամբ առաջին ազգն ենք, այսինքն՝ ԱՐԻՆԵՐ ենք, որը նշանակում է ԱՐԵՎԻ ՈՐԴԻՆԵՐ, իսկ լույսը այդ ճառագայթների ամբողջականությունն է՝ ԿԵՆԱՅ ԼՈՒՅՍԸ, բարոյականը: Իսկ Դավիթ նշանակում է նոր (սատանայական) լույս՝ ԴԱՎ, ԴեՎ, իսկ այն բերողը՝ ԼՈՒՅԻՖԵՐ:

ՄԱՆԱՄԱՐՆ ու ԲԱՂԴԱՍԱՐԸ, ՉԵՆՈՎ ՕՀԱՆՆ, ՓՈՒԼՐ ՄՀԵՐԸ, ՄՄԱՍ ՄԵԼԻԸ:

Սանասարն ու Բաղդասարը դրանք Ատրեստանի թագավոր Սենեքերիմի հայրասպան որդիներն էին, որոնց Հայոց թագավոր Հսկան մ.թ.ա. 681 թվ. թույլ տվեց Հայաստանում ապրելու և նրանք իրենցից ոչինչ չեն ներկայացրել, ուր մնաց ազգային հերոսներ լինեին:

Չենով Օհանը նույն Բոհան, Հովհան, Յահվահ, Եհովա (Johoh) չարի Աստծու անունն է: Մեերին անվանելով Փոքր Մեեր, մտցնելով ժայռի մեջ, մինչև նոր՝ արդար աշխարհ կառուցվելը ունի հետևելու նպատակը՝ որ այն, եղած, բարոյական կարողելով ապրող աշխարհը այլևս չի լինի՝ այսինքն Մեերը կմնա ժայռի մեջ:

Բացի Մեերից, մնացած բոլոր անունները բացարձակապես ոչ մի կապ չունեն Հայոց պատմության հետ: Մրանք բոլորը ջիուղների հորինած անուններ են: Ջիուղները համարելով հանդերձ, որ այլևս Հայր ուրբի չի կանգնի, Հայոց պետականության պատմությունը ընդմիջող կպատկանա ջիուղներին, նրանք հնագույն պատմական արժեքները հրկիզելուց և վերացնելուց հետո անցան նոր կեղծ պատմությունը հորինելուն, ընդ որում որոշեցին կեղծ պատմական դեմքերին տալ իբր անմիջապես սկզբնաձևի շրջանի արժեքներ: Կեղծ Ադամը, ԵՎան, Նոյր արդեն հազար տարի էր խելաթյուրանք Թորայի և Բիբլիայի համաձայն կային, մնում էր Երկիր մոլորակի առաջին արարված ազգի պատմությունն էլ իրենց վերագրեին և կեղծ «Ընտրյալ ժողովրդի» պատմական փաստ լինելը բանաձևված կլիներ: Բայց ջիուղ բխողությունների մոտ «Սատանայական փորձության» միայն գողական ու պոռնկական տարբերակներն է լավ ստացվել, կեղծիքին պատմական բնույթ տալը տրամաբանությունից զուրկ կենդանիները ակնհայտ սխալներով կատարեցին:

Էպոսի առաջին դյուցազունները Սանասարն ու Բաղդասարն են, որոնք ծնվել են ծովից: ՈՒշարություն՝ ծովից, որը Հայկական լեռնաշխարհում չի եղել: Հայոց պատմությունից, կապված ծովի հետ, ըստ Մովսես Խորենացու, միակ հիշատակված կերպարը, դա Տորք Անգեղն է եղել, ով հիշատակում է Թորքոսին: Իսկ ծովից ծնված, կամ ջուրն անցնող երեսույթը հիշեցնում է Բիբլիայի համաձայն Հբրյաներին Եգիպտոսից վտարելու (ն.թ.ա. 1080թվ.) պատմությունը, որտեղ, իբր ջուրը հետ է քաշվում, հբրյաները անցնում են, ջուրը նորից իր տեղն է լցվում և այդ պրոցեսը անվանվել է «Ազնանցորդու ջուր»: Իսկ Սանասար և Բաղդասարը վերցված է Ասորեստանի Սիննահարին (Սենեքերիս) թագավորի (ն.թ.ա. 701-681թ.թ.) որդիներ Ադրամելիք (Բաղդասար՝ Բաղդադի հիշատակին) և Մարասար (Շարաշար) որդիների պատմությունից, որոնց մայրը հբրյուսի էր, և երբ իրենց հայր Սենեքերիսը գրավելով Երուսաղեմը՝ դրանց Եգեկիա առաջնորդի օրոք, կոտորեց հբրյաներին, որդիները սպանեցին իրենց հորը ու փախան Արարադի Երկիրը: Իհարկե Հայոց Հսկայ (Հուսակ) թագավորը նրանց ընդունեց, հարավ արեւմտյան՝ Ասորեստանի սահմանի մոտ նրանց փոքր պաշտոններ տվեց և դրանով Հայոց հողի վրա դրվեց Սատանայական Փորձության երկրորդ հիմնաքարը: Մա է պատճառը, որ Բագրատունիների կողմից այս երկուքը դարձել են իրենց հոտային հերոսներ դեռ քիչ է, իբր սատունցիք էլ Սանասարից են սերմանել, իսկ Լրծրունիներն ու Գնունիները՝ Բաղդասարից: Խորենացին գրում է, «Արծիվը Սանասարին դուրս է բերում ստորգետնյա թագավորությունից», այսինքն Արծիվը դուրս բերեց գաղափարական խավարից: Իսկ ինչ մնում է, թե իբր դրանց մայրը՝ Ծովինարը, Գագիկ թագավորի աղջիկը, խայիֆի կինը, հղիացել է ծովից (այսինքն երեխաներն էլ ամուսնուց՝ խայիֆից չեն), մենք այդ ժամանակ Գագիկ թագավորն և ընդհանրապես Գագիկ անուն չենք ունեցել և ոչ էլ Սանասար, Բաղդասար պատմական հերոսներ: ՆԱԲ Դիցուհուն էլ սարքել են ԾՈՎԻ-ՆԱԲ (ՆԱԲ-ը 14 դիցուհիներից է), միեւնույն է ծովից հղիանալը որպես գաղափարախոսություն և հասկացողություն բոլորովին լեռնաբնակ Արեւասպառ Հայկազուններին անգամ գաղափարապես մտոյն չի, իսկ Գագիկ՝ գագ, նշանակում է կարաս, իսկ ջիուղներին Լեւիտները խաբել են թե իրենք Կարասի համաստեղությունից են Երկիր ժամանել: Իսկ Սանասարի Քուռքիկ Ջալային և Թուր Կեծակին ծովի հատակից հանելը ցանկացել են կապել «Ազնանցորդի ջրի» խելաթյուրանքին:

Իսկ Գնունի ազգանունը կրել են Ֆիլիպպ և Ալեքսանդր Մակեդոնացիներն ու նրանց Հայկյան անխնիները, որոնց ստրուկներից են եղել նաեւ ջիուղները:

Կամ, Սանասարին երգած է գայիս Աստվածամայրը և ասում՝ «Հէյ Սանասար, էլի վեր, խաչ պատերազմին կո էստեղ է, էլի, յոք ծունր, արոքք աջեյ արա»: Էպոսը գրված է քրիստոնեության ժամանակաշրջանում, երբ արդեն «խաչ պատերազմին» (Արիական սկաստիկան) արդեն գոյություն չունեւ և էպոսում որեւէ պատերազմ կամ բախում կրո-

նական հողի վրա չի կատարվում: Երեւի հին էպոսից արտագրելուց ջիտդները այսքանը չեն տրամաբանել, միայն թե “խաչ” բառը և Սանասար անունը օգտագործելին:

Բացարձակապես նման ձեւակերպում է անում մեր էպոսի մասին Վ. Մ. Ժիրմունսկին՝: «ՈՒչ շրջանի, բայց Հին ծագումով ծննդյան մոտիվների վրա վերակառուցված սյուժեներ են»:

Ըսանիհնգ է ավել հազար տարվա գիտական և արվեստի բազմաաշարուստ պատմության տեր ազգը ունի ընդհամենը մեկ հազարամյա էպոս: ՈՒ՞ր կորով հինը՝ իսկականը: Պատմագետ Սրվանձտյանը այս ամենի մասին դեռ 1874 թվ. խոսել է, բայց ինչ որ պատճառներով միևնույն վերջ հարցը չի ցանկացել պարզաբանի: Երեւի, թե էպոսի մեջ հավատամքի և կրոնի հավասարագոր չլինելու վառ արտահայտման պահպանումը նրան բավականացրել է:

Իսկ ինչ մնում է Փոքր Մեծերին՝ Դավթի որդուն, Սանասարի թոռանը, սա լրիվ ապուշություն է, որովհետեւ այս կերպարների գոյության ընթացքների միջեւ հազարամյակների տարբերություն կա՝ Մեծերը շատ անգամ ավելի տարիքով է, քան իր հայր Դավիթը, կամ պապը՝ Սանասարը: Մեծերի կերպարը հանգում է հնագույն առասպելների ժամանակներին, իսկ մնացած բոլոր կերպարները անհամեմատ մոտիկ ժամանակներին: Այդ նույն Մեծերից են առաջացել մ.թ.ա. 8-րդ դարի Մեծ Հայքի Միհր, Միթրա Մեծեր և ուրիշ Աստվածներ: Իսկ էպոսում Մեծերի կողմից եզին սպանելը, եզի սերմի ցայթեղը, նրա պոչի մագերից ցորենի հասկեր աճելը, դա Տավրոսյան լեռնաշխարհում եզերի բազմացնելն ու հացը մշակելն է, որը ունի շատ հազարամյակների պատմություն և այն կապված է ՏԻՐ Դիցի հետ: “ՄՋԷԸ” անունը նշանակում է՝ Մոքի, Հոգու, Էության և տիեզերական ժամանակի Բ-տարր՝ մասնիկ, այսինքն առաջին արարված՝ Կես ԱՐ, կես ԴԻՅ: Միեւնույն է առանց լույսի և ջերմության ԱՐԱՐ-քը հնարավոր չէր լինի, այնպես, որ Մեծերը ջրի, լույսի և ջերմության՝ Արեւի արդյունք է: Իսկ հետագա գոյությունը խիստ կապված է և հողի հետ: Այդ հողն էլ ամեն արարվածի համար նախատեսված ՀԱՅՐԵՆԻՔԸ է (Հոգի Այրերի երկիրը) և սրբությունը՝ ինչը այսօր էլ ջիտը հմուտները կոչում են ՄԱՅՐ ՀԱՅՐԵՆԻՔ, ինչը արդեն յուրովին մարագմ է:

Էպոսում Մեծերին ժայռի մեջ մտցնելը նշանակում է Դեպերի, Սատանաների, տարտարների, Լուցիֆեռի հանդես գալը ստիպելց Մեծերին մտնելու ոչ թե ջրի մեջ, գետնի տակը, այլ իր պատկանական լեռնաշխարհի ժայռի մեջ: Իգուր չի էպոսում Մեծերը ասում, «Դեմից ես փորձանք չեմ տեսնի»:

Էպոսում նկարագրվում է, որ մերթ ընդ մերթ Մեծերի մոտ գնում են կրակ խնդրելու: Այս փաստն էլ է մնացել հին էպոսից՝ Մեծերը ամենակարող էր: Իսկ նրա ժայռից դուրս գալը հեղինակ-այլակերպ կենդանիները իրենց խելքով դրել են մեծ հարցականի տակ՝

Որ աշխարհը ավերվի, մեկ էլ շինվի,

Երբոր ցորենն եղավ քանց մասուր մի,

ՈՒ գարին եղավ քանց ընկուզ մի,

Էն ժամանակ հրաման կա, որ ելնենք էդտեղեն:

Այսինքն առաջին ԱՐԱՐ-ված աշխարհում դու էիր գլխավորը քո արդարությանը, հիմա մենք ենք՝ մեր չարությանը: Եթե աշխարհը նորից բանվի ու շինվի, այն ժամանակ նորից դու կլինես հին գաղափարախոսության հեղինակը:

Խորենացին գրում է, «Ի սկզբանե եղել են առասպելները» և ոչինչ չի ավելացրել, որովհետեւ Սահակ Բագրատունին գլխին կանգնած էր, բայց հմտորեն՝ իր դրանք հեքիաթներ են, ավելացնում է «Դա արդեն մեր համար Բյուրասայի Աժդահակի առասպելները փչում և ուսնիթեթ են կամ ինչու մեզ նեղություն տանք պարսից անմշակ, անճաշակ ու անիմաստ առասպելների համար, նրա առաջին և անբարի բարբերությունը, դեւերի նման սպասավորելը, վրիպածով ու ստին վրիպեցնել չկարողանալը, ուները համբուրելը, այնտեղից վիշապներ ծնվելը...»: Այսինքն ջիտը Աժդահակի և սատանայածին վիշապի մասին անդոր, սուտ ու անիմաստ առասպել չեն գրի, կշտամբում է Խորենացին Սահակ Բագրատունուն, ինչքան էլ որ ցանկանաս: Իսկ իրական անուններն ու առասպելը ջիտդները այդպես էլ Խորենացուն գրի առնել չեն թողել: Նա մի երկու բառով միայն գրել է Տորք Անգեղյան (Թորքոս) Հայկի հոր պատվին) Պոնտոս ծովի ափին կատարված պատահար-

ներից: Իսկ ինչ վերաբերվում է Սատունցի Դավթի և Մարա (Եգիպտոս) Մելիքի մենամարտին, ապա ես կասեի, որ մենք Եգիպտոսի հետ առասպելացման Հայկի ու Բելի կռիվն ենք միայն ունեցել, իսկ ԲԵԼ-ը դեռևս եգիպտական շարի Աստվածն էր, ինչը առաջացել է Բայ դիցի անունից՝ Բաալ+Օամ-իրամ: “Մելիք” բառը հերայերեն է և նշանակում է Առաքյալ, սա էլ բազմաթիվ ապացույցներից մեկն է, որ մեր էպոսի 10-րդ դարի հեղինակները Հայոց և Եգիպտոսի վաղեմի բժնամիրներ՝ հերյաներն են՝ ջնուղները, որոնք 1043 թվ. Հայոց պետականությունը նենգակործանելուց հետո, համարելով, որ այն այլևս երբեք չի վերականգնվի, իրենք հասել են իրենց նպատակին՝ ինչպես Բիրիլիայում է նկարագրված «հանգրվանեցին ԱՐԱՐԱՏՈՒՄ», սկսեցին արդեն ազատ իրենց անվանել մելիքներ ու մինչև հիմա էլ այդպես են ներկայանում՝ Առաքյալը վերակոչելով մելիք-իշխանի:

Հայոց պետականությունը կորցնելուց հետո Հայերը («ՀԱՅ» բառը ինչպես հայերեն, այնպես էլ Աշխարհի բոլոր լեզուներով նշանակում է «ՎԵՀ» կամ «ԲԱՐՁՐ»), հիշքը, թե ինչպես էին ԱՐԻԱԿԱՆ կոչումով գերմանացիները դիմում Աղոյ՝ Հիտլերին՝ «ՀԱՅ ՀԻՏԼԵՐ»), Կապարովկիայի Սատանայական Խորհրդի և ջնուղ Գրիգոր Խավարիչի կողմից կազմակերպված հնազույն պատմական փաստաթղթերի ու առասպելների հրկիզման և սատանայական էրայում ի հայտ եկած վայրենի ցեղերի վարած գիշատիչ քաղաքականության պատճառով որոշակի հեռացան իրենց արմատներից ու Արաքսական ծագման իրենց պատմական աղբյուրներից: Բայց, ջնուղները չկարողացան հասնել իրենց նպատակին, ԱՐԱՐԻՉԸ ափելի հզոր հանդիսացավ՝ քան Սատանայական Աստված Եհովան ու Լուցիֆերը: Սատանայական էրան 2012 թվ. դեկտեմբերի 21-ին վերջանում է, բայց այդպես էլ չիրականացվեց ջնուղական երազանքը թողնել մեկ ՀԱՅ, այն էլ թանգարանի համար: Մենք սփռվեցինք Աշխարհով մեկ, ապրեցինք դժոխքային (տարտարային) բոլոր ապրումներով, բայց մնացինք կանգուն, պահպանեցինք մեր լեզուն ու ծիսակատարությունները, մնացինք հարազատ մեր ԱՐԱՐՉԻՆ: ԵՎ այդ ամենը տեսավ ԵԱ:

Սատանան, Լուցիֆերը, նույնպես համոզվեց, որ դա անհնար է՝ 2128 տարիների ընթացքում (Սատանայական փորձության շրջանը) ամենաշատը Հային իր արմատներից որոշ - որոշ շեղել հաջողվեց՝ և ընդամենը:

Պետք չի անհանգստանալ, հարգարժան Հայ ազգ, մեր ԱՐՄԵՆՈՒԴ գեները օժտված են այնպիսի վերականգնման և տրամաբանականության հատկություններով, որ տաղանդն ու հանճարը մեզ միշտ ուղեկցում են և շատ շուտով կվերականգնվի մեր ծագումնաբանական պատմության գրառումը՝ այն արդեն գրի է առնվում մեծարգո անձանց կողմից: Հայր նորից կլինի համաշխարհային քաղաքակրթության առանցքում՝ որպես «ԱՌԱՋԻՆ ԱՐԱՐՎԱԾ ՀԱՅԱՄԱՐԴ»՝ իր շինԱՐԱՐ, ԱՐդարադատ, ԲԱՐդյակերտ և ԲԱՐդյակիրք առաքելությամբ: Այդ երեւոյթը «Հայկական Համաշխարհային Գործոն» անվան տակ արդեն իրենց լայրժուռ մաշկի վրա քաջատեղյակ զգում են սատանեական ու տարտարական բոլոր վիժվածքները:

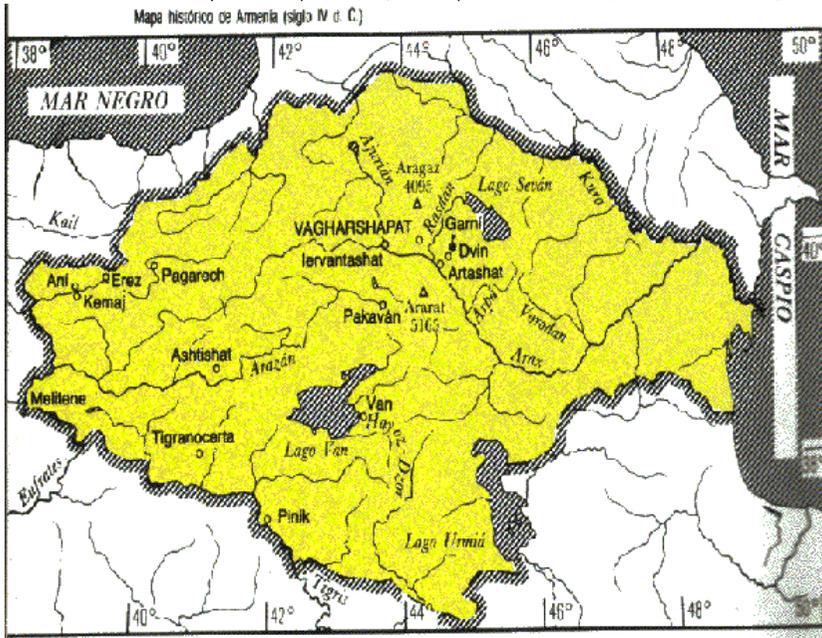
«ՀԱՅՈՑ ԱՌԱՄՊԵԼԸ» շատ շուտով ամեն մի ՀԱՅԻ սեղանի գիրքը կդառնա:
ՀԱՄԱԶԱՅՆ ՀԱՅՈՑ ԴԻՑԱԲԱՆՈՒԹՅԱՆ՝ ՀԱՅԵՐԸ ՉԱՐԵՐԻՆ ու ՏԱՐՏԱՐՆԵՐԻՆ ՀԱՐՕԵԼ ԵՆ ՄԻՄԻԱՅՆ ՄՐՈՎ:

ՄԵՆԸ ՀԱՋԱՐ ՅՈՒԹ ՀԱՐՅՈՒՐ ՏԱՐԻ ԴԻՄԱՑԱՆԸ՝ ՏԵՄԵՆԸ ԻՐԵՆԸ ՀԱՋԱՐ ՅՈՒԹ ՀԱՐՅՈՒՐ ՕՐ ԿԴԻՄԱՆԱՄ:

Կվերականգնենք և մեր աշխարհակալ ազգային պետությունը: ԱՐԱՐՉԻ կողմից հիմնադրված Պատմության Անիվը ինչ որ Լուցիֆերների կողմից կանգնեցնելը կամ նրա ընթացքը փոխելու «Սատանայական փորձը» պատմության մեջ մնաց միմիայն որպես «ՄԱՄԱՆԱՅԱԿԱՆ ԱՆԻՐԱԿԱՆԱՆԱԼԻ ԲԱՂՁԱՆԸ» իրենց իսկ կողմից ցուցաբերած աններելի գիշատչական վարքի ապագա պատասխանատվությամբ:

Այնպես, որ Բիրիլիան կհիշատակվի որպես խեղաթյուրվածների մարազմատիկ կերտվածք, իսկ ԱՐԱՐԱՏ-ը, որը ԱՐԱՐՉԻ նման կրկնակի ԱՐ-երով է գրվում, ինչը նշանակում է ԱՐԱՐՉԱԾՆԻ ՄՐԲԱՏԵՂԻ՝ ԱՌԱՋԻՆ ԱՐԱՐՎԱԾԻ հավիտենիցից հավիտենական ապրելատեսողն է եղել, կմնա ու կլինի:

**25.536 ՏԱՐԻ ԱՌԱՋ ԱՅՍ ԵՐԵՔ ԼՃԵՐԻ ԵՎ ՉՈՐՍ ԳԵՏԵՐԻ
ԱՇԽԱՐՀՈՒՄ ՀԻՄՆՎԵՑ ՀԱՅՈՑ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆԸ**

- ԳԵՂԱՐՔՈՒՆՅԱՑ ԾՈՎ (ՄԵՎԱՆԱ ԼԻՃ)
- ԲՋՆՈՒՆՅԱՑ ԾՈՎ (ՎԱՆԱ ԼԻՃ)
- ԿԱՊՈՒՏԱՆ ԾՈՎ (ՈՒՐՍԻԱ ԼԻՃ)
- Ե(Ա)ՐԱՄԽ (ԱՐԱՔՍ) ԳԵՑ (ԹԻՔԼԻԱՅՈՒՄ՝ ՓԻՍՈՆ)
- ՈՒՂՔԻՍ (ՃՈՐՈՒՆ) ԳԵՑ (ԹԻՔԼԻԱՅՈՒՄ՝ ԳԵՀՆՆ)
- ԱՐԱԾԱՆԻ (ԵՓՐԱՏ) ԳԵՑ
- ՏԻԳՐԻՍ ԳԵՑ

ՀԱՅՈՑ ՄԱՅՐԱՔԱՂԱՔՆԵՐԸ

- 1 Արմավիր (ն.թ.ա. 25-րդ դար – ն.թ.ա. 9-րդ դար եւ ն.թ.ա. 331-220 թթ.)
- 2 Վան /Տուշպա, Տոսպ/ (ն.թ.ա. 9 դար – ն.թ.ա. 6-րդ դար)
- 3 Երվանդաշատ (ն.թ.ա. 220-201թթ.)
- 4 Արտաշատ (ն.թ.ա. 185 - որոշ ընդհատումներով մինչեւ 4-րդ դար)
- 5 Տիգրանակերտ (ն.թ.ա. 80-70-ական թթ. - որոշ ընդհ. մինչեւ 1-ին դար)
- 6 Վաղարշապատ (117թ. - որոշ ընդհատումներով մինչեւ 4-րդ դար)
- 7 Դվին (330-ական թթ. - 428թ., իսկ 428-ից մարզպանական Հայաստանի կենտրոն)
- 8 Արշակավան (350-ական թթ)
- 9 Բագարան (885 թ. - 890-ական թթ./
- 10 Երազգավորս /Շիրակավան/ (890-ական թթ.- 928թ)
- 11 Կարս (928-961 թթ.)
- 12 Անի (961-1045 թթ)
- 13 Կոպիտաւ, Կոտոնձղղ (1080-1098) Ռուբեն Ա-ի եւ Կոստանդին Ա-ի նստավայրերը
- 14 Վահկա (1098 – 1104)
- 15 Անավարզա /Անարզարա (1104-1173)
- 16 Միւ (1173-1375)
- 17 Երեւան (սկսած 1918թ-ից)

ՏԻԵՉԵՐԱԿԱՆ ԱՐԱՐԻՉ

Է Ն Կ Ի Հ Ա Յ Ա

ԱՐԱՐՉԻ ՊԱՏՎԻՐԱՆՆԵՐ ԿԱՍ ԴԻՑԵՐ

ՎԱՀԱԳՆ ԱՆԱՀԻՏ ՏԻՐ ԱՍՏԴԻԿ ՄԻՀՐ ԱՇԽԵՆ ԱՄԱՆՈՐ ՆԱՐ

ԱՐԱՐՎԵՑԻՆ ԱՌԱՋԻՆ ՀԱՅԱՄԱՐԴԻՔ՝ ԿԵՍԱՐՆԵՐ

.ՄՀԷՐ + ԱՐՓԻ.

Ջ Ր Հ Ե Ղ Ե Ղ

ԱՐԱՐՎԵՑԻՆ ԵՐԿՐԱՄԱՂԱՄ ԱՌԱՋԻՆ ՄԱՐԴԻՔ

ՀԱՅԿԱՉՆ

(Ն Ա Խ Ա Հ Ա Յ Ր)

Հ Ա Յ Ա

(Ն Ա Խ Ա Մ Ա Յ Ր)

Տրվեց Երկրի վրա ազնվականների առաջին սերունդը

Հ Ա Յ Ե Ր

ԱՐԱՐՎԵՑԻՆ ՄՆԱՑԱԾ ԱՐԻԱՑԻՔ

Ա Ր Ի Ն Ե Ր

ԴԻՑԵՐԻ ԱՌԱՔԵԼՈՒԹՅՈՒՆԸ ԱՐԱՐՉԻ ՊԱՏՎԱՆԵՐԻ ԻՐԱԿԱՆԱՑՆՈՒՄՆ ԷՐ ՎԻՍՈՒԻ, ՎԱՀԱԳՆԻ, ՄԻՀՐԻ, ՏԻՐԻ... ՄԵԾԱՎՈՐՈՒԹՅԱՄԲ ՏԱՄՆՉՈՐՍ ՋՈՒՅԳ ԵՐԿՆԱՅԻՆ ՊԱՏՎԻՐԱՆՆԵՐ ԵՐԿՐԻ ՎՐԱ ՄՀԵՐԻ ՕՐԻՆԱԿՈՎ ԱՐԱՐՎԵՑԻՆ ԱՌԱՋԻՆ ԱՐՄԵՆՈՒԴ ՀԱՅԱՄԱՐԴ ՅԵՂԸ ԵՎ ԾՆՆԴԻՅ ԱՌԱՋԻՆ ՏԱՄՆՉՈՐՍ ՕՐԵՐԻ ԸՆԹԱՑՔՈՒՄ ՕԺՏԵՑԻՆ ԱՐԻԱՀԱՏՈՒԿ ՈՒԹԸ ՉԱՔՐԱՆԵՐՈՎ Հայ ազգի Արարումից հետո հերթականությամբ Արարվեցին մնացած բոլոր ինը ԱՐԻ ԱՉԳԵՐԸ

Միայն Հայերը՝ կեսար Միեր ու Արփի գույգերի հաշվին ունեցան մեկ ավել գույգ, որպեսզի հնարավոր լիներ յոթը պորտի արյունակցական կապից խուսափել:

Բոլոր Պատվիրանների՝ Առաքյալների, Դիցերի (ԳԻՑ նշանակում է դի-ից, ընդից, դիքից, վերեից) անուններով Հայրում անվանվեցին համապատասխան Արարչական կոչումներ ու տարածքների անվանումներ և հետագայում Հայերը Աշխարհով մեկ կառուցեցին տասնչորս քաղաքներ՝ որոնց շուրջը հիմք դնելով Երկրի վրա մարդկության քաղաքակրթության սկզբին:

ՎԻՍՈՒ—(ՎԻՍԱ՝ Արեւի Դից, հետագայում հնդկական ՎԻՇՆՈՒ Աստվածը) Վասպուրական, վասն, վասն զի, վսեմ, վսիմ

ՎԱՀԱԳՆ—Հայոց քրմական (մոզական) դասը Վահունիներն են եղել, ահեղ, ահ ՏԻՐ—(ՏԻՒՐ): Տուրուբերան, Տարոն, տի-կիւն, տի-ալր, տիրամայր, տիրան, ՏԻԲԵԹ

ՄԻՀԻ—Հետագայում Միեք անվանումը, Միիր Դից, Առյուծ Միեք, Միիրա Դուռ (քարաժայռ), Միիրավան, Գառնիի տաճարը

ԱՄԱՆՈՐ—Նոր տարվա, նոր գալիքի, սպասվելիք հաջողությունների, ՎԱՆԱՏՈՒՐ—Վան, ավան, վանք, տուն, օջախ կառուցելու սպասումներ,

ՏՈՐԲ—Հետագայում Թորքոմ, Ֆիզիկական ուժի, առողջության Դից ԱՆԱՀԻՏ--Անի Կամախ, Անիշա, Անի, Անիշատ, Անահտական լեռներ

ԱՄՏՂԻԿ--Տարոնի Դիցուհին: Ասող, ասողագիտություն, Լուսասող ՆՈՒԱՐԳ--- դիցուհին համարվել է Արայի կինը

ԱՐՈՒՍԵԱԿ – Միայն տեսքը մեռցնում էր օձերին

ՆԱՐ—Զնար, հնար, Հեղինար, Հեղնար աղբյուր,

ԱՇԽԵՆԱ-- ՈՒտեսների Դիցուհի (աշ, ճ-աշ, լավ-աշ, խ-աշ)

ՆԻՍԱԲԱ--Արշակունիների Մայր Դիցուհին է

ԻՇԽԱՐԱ--Էշխարա՝ աշխատանքի, ստեղծարարության Դիցուհի (էշ, իշ՝ աշխատող)

ՇԱՄԱՄ—Չարության Դիցուհի

ԲԱԱԼ—Չարության Դից

ԲԱԼՇԱՄ = Բել + Շամիրամ (Ասորիները, որոնցից էլ առաջ եկավ ասսա՝ օձի սսս-վոցի համաձայն իրենց “ԱՄ” անվանելը՝ ինչը հետագայում օրինակեցին ջիուդները, այս Աստծո անունը ստացան երկու Դիցերի՝ Բասալ կամ Բահաղ և Սամ կամ Շամ, Դիցերի անունները միմիանց միացնելուց, որոնք երկուսն էլ՝ մեկը արական, մյուսը իգական, չարություն սերմանող դիցերն էին, ուստի դրանց համարեցրին իրենց սերունդներին):

Ընդամենը տասը ազգերի Արարմունքն է հաստատում նաեւ Չրադաշտական Բունդուդիչ մատյանը: Այնտեղ գրված է,-«Արամագոր Արարել է ՀԱՅԱՍՏԱՐԳՈՒՆ, իսկ Հայամարդը՝ մնացած ինին, որոնցից վերջինը կասկանմանն էր»: Նույնը կրկնվում է Ավեստայում: Նույնը Իրանական ամենահին Դիցաբանությունում, որը «իրենց հետ Արարատից էին իջեցրել Արիները» ու այն կոչվում է «Ջավիդան Խիրադ»: ՈՒշաղորություն դարձրեք՝ դա հայերեն «Հավիտյան Խրատ»-ն է:

Իսկ Շումերական Առասպելը ասում է,-«Գեղզամեշը մեծ է ավելի, քան մնացած մարդիք՝ որի երկու երրորդը Աստված է, մնացած մեկ երրորդը մարդ»:

Երկու դեպքում էլ ի նկատի ունեն ԱՌՅՈՒԾ՝ ՄՀԵՐԻՆ:

Ա Բ Ս ՈՒ Ե Ր Կ Ի Ր

25-18 հազարամյակներ

Ա Ր Ա Լ Ր Ե Ր Կ Ի Ր

18-12 հազարամյակներ

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆՆԵՐ

ԱՐԱՐՉԱՅ
Տ ՈՒ Ն

25-17 հազարամյակ

ԱՐԱՄԱՅ
Տ ՈՒ Ն

17-8 հազարամյակ

ԹՈՐՔՈՍԱՅ
Տ ՈՒ Ն

8 – 0 հազարամյակ

Ա Ր Ա Տ Տ Ա

Հ Ա Յ Ո Ց Ա Ր Ք Ա Ն Ե Ր Ը

Հ Ա Յ Կ Ա Չ ՈՒ Ն Ի Ն Ե Ր Ի Ա Ր Ք Ա Յ Ա Կ Ա Ն 2-րդ Տ ՈՒ Ն

Ա Ր Ա Մ

Հայերին համախմբեց մեկ պետության մեջ (ԱՐԱՄ → ԱՐ-երի + Արթա + Միտր) Կառուցեց Արիվանը, Կառուցեց Մեծ Բուրգը նաև Սֆինքսը (12.հազ. տարի առաջ) Հիմնադրեց աստղագիտությունը և Հայոց տոմարը:

Բուրգ Եգիպտերեն--ԱՐԱՄ

Սֆինքս--ԱՐՓԻԻ հիշատակին: Եգիպտերեն՝ Արուլեալ /արու՛հայր+յալ՝ բարձունք/ (ուրիշ աղբյուրներում Շեպսես Անկխ՝ կենդանի կերպար)

Հ Ա Յ Ք

8-րդ հազարամյակ – ՀԱՐՔ/ՀԱՅՔ/ պետություն

Ա Ր Ա Ր Ա Դ

Հ Ա Յ Կ Ա Չ ՈՒ Ն Ի Ն Ե Ր Ի Ա Ր Ք Ա Յ Ա Կ Ա Ն 3-րդ ՏՈՒՆ

ԹՈՐՔՈՍ

Հ Ա Յ Կ

մ.թ.ա. 8512թ. սպանեց ԲեՆԻՆ

Կառուցեց Քարահունջը

Անվանեց ՀԱՅԿ՝ Օրիոն համաստեղությունը: կառուցեց Բաբելոնի աշտարակը

- 1 ԱՐՄԵՆԱԿ
- 2 ԱՐԱՄԱՅԻՍ
- 3 ԱՄԱՍԻԱ
- 4 ԳԵՂԱՄ- 1
- 5 ԳԵՂԱՄ- 2

- 19 ԱՄՊԱԿ
- 20 ԱՐՆԱԿ
- 21 ՇԱՎԱՐՇ
- 22 ՆՈՐԱՅՐ
- 23 ՎՍՏԱՄ

- 625—617 ԱՐՄԵՆԱԿ /ԷՐԵՄԵՆԱ/ 652-624թթ սկիզբները Ուրարտուում են եղել
 620 ԷՐԻՄԵՆԱ -- ԱՐՄԵՆԻԱ **անվանումը/** ↔ **ԱՇՈՒՐՈՒԲԱԼԻՑ**
 6 1 2 թ. Ասորեստանի անկումից հետո առաջ եկան նույն ժազում ունեցող հըրյա-
 ները իրենց Յահվահ Աստծով, ու սկսեցին պատմությունը ապականել, մինչ
 այդ ոչ մի պատմական էտապում նրանք գոյություն չեն ունեցել:
 605--598 ՌՈՒՇԱ--3 /**ըստ Խորենացու** Հրաչյա/
 598—590 **ՌՈՒՇԱ--4 :**
 550թ. Դարեհը Պարուրի օգնությամբ վերացնում են մարերին (Սկսվում է Պարսկա-
 կան պետության ձևավորումը): Աժդահակը իր վահճանը ստացավ Տիգրան
 Երվանդյանի որդու՝ Վահագն Վիշապաքաղի սրից:

ԱՐԱՐԱՏՅԱՆ ԱՐՔԱՌԹՅԱՆ ԺԱՄԱՆԱԿԱՇՐՁԱՆԻ ԱՍՏՎԱԾՆԵՐԸ

Խ(Հ)ԱԼ ԴԻ / ՀԱՅԴԻ / -- Գերագույն Աստված (ԳՒՈՒԽ, ՀԱԼ՝ ՅԱԼ -- ԲԱՐՉՈՒՆԸ)
 ԹԵՅՇԵԲԱ -- Գերագույն Աստված (ՅՈԳԻ, ՀՈԳԻ, ՍԻՐՏ)
 ՇԻՎԻՆԻ -- Գերագույն Աստված (ՖԱԼՈՍ, ՇԻՎ)

Ուշադրություն դարձրեք՝ սուրբ երրորդությունը բաժանվեց և վերածվեց առանձին-
 առանձին Աստվածների: Չար քրմերը՝ ԼԵՎԻՏՆԵՐԸ թիկունքում աննկատ և հաջողակ
 գործում էին: Առաջին անգամ Հայաստանում Արարչի փոխարեն պետական մակարդա-
 կով գործածվեց Աստված գաղափարը, ինչի համար էլ ապագայում պետք է հատուցեինք:

**ԻՍԿ ԻՆՉՈՐ ՍՏԻՊԵՅ ԱՐԱՐՉԱՊԱՇՏ ՀԱՅԵՐԻՆ ԿՅԱՆՔԻ ՀԻՄՔ ՀԱՆԴԻՍԱ-
 ՅՈՂ ԱՐԱՐՉԻՆ ՓՈՒՍՈՒՆԵԼ ՆՐԱ ԸՆԴԱՄԵՆԸ ԽՈՐՀՈՒՐԴՆԵՐՈՎ՝ ԴԻՑ-Երը
 ԱՌԱՆՉԻՆ-ԱՌԱՆՉԻՆ ԱՍՏՎԱԾՆԵՐԻ վերանվանած:**

Սրա նպատակը դեռևս 925 թ. Սիոնի 1-ին ժողովի որոշման՝ ֆալլոսապաշտության և
 ԱՍՏՎԱԾ գաղափարի՝ Արարչականի հանդեպ առաջնային դերի (որը նշանակում է ԱՍ-ը
 կամ Աս-երին ՏՎԱԾ-ը) սերմանումն էր ՀԱՅ-երի մեջ, որը Բիբլիայում ներկայացված է
 որպես պատերազմ և հաղթանակ Ամալեկյանների՝ ՍՐԲԵՐԻ, Հայերի դեմ: **ԳԱՆՈՒՆԸ**
 փոխանվանվեց **ՄԵՀՅԱՆԻ**, որը պետք է հետագայում դառնար ԵԿԵՂԵՅԻ = եկեղծել՝
 ուրանալ (Մեհյանը կառուցվում է միայն հոսող ջրի վրա, իսկ վանը կամ վանքը միայն
 բնագավառից հեռու):

ՍԱ ՄԱՏԱՆԵԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅԱՆ ԱՌԱՋԻՆ և ԱՄԵՆԱՀԱՁՈՂՎԱԾ ՔԱՅԼՆ ԷՐ

Մ Ե Ծ Հ Ա Յ Ք

7--1դ.դ ԵՐՎԱՆԴՈՒՆԻՆԵՐ

Հնուց քրմական տոհմը ՎԱՀՈՒՆԻՆԵՐՆ ու ՄՊԱՆԴՈՒՆԻՆԵՐՆ են եղել
 Երվանդունիների ժամանակ պահպանվել է Քուրմ--Արքաների իշխանութ-
 յունը: Նրանք տիրապետել են բնական գիտություններին, անպայման
 ուսումնասիրել են աստղագիտությունը: Գերագանց իմացել են Միհրական
 գաղտնածխությունները և անգամ սերմանել ուրիշ պետությունների թագա-
 վորներին /քրմերի առյուծի կենտրոնները՝ **Աճի-Աղյուն, Աճի-Կամայխ/**

7-դ. Վասպուրականի Արուսեանիք--իշխանական տոհմը /նույն Երվանդունի-
 ներն են/ Աքքանագյան թագավորություն /սակերի ղաջնակցությամբ/:

740--679 **ՀՄԿԱՅ---** /ՀՈՒՍԱԿ/ Աքքանագյան իշխանության իշխանն էր: Մայրաքաղաք
 Արմավիր: Այն չէր մտնում Ուրարտուի մեջ: Սակայն լինելով հզորագույն
 կազմավորում, իր մոտ էր պահում Մենեբերիմի հայրասպան որդիներին՝
 Ադրամեյելիսին /Բասաղդասար/ և Շարեգեր /Սանասարին/, որոնք 681 թվ.
 փախան եկան Արարաղ: Ռուշա--2 -ի կողմից կռվել են Ասորեստանի դեմ:

679--610 **ՊԱՐՈՒՅՐ** /Հսկայորդին/ Մինչև Պարուրը Վանի բարբառն էր պետական
 լեզուն: Կինը Ասորեստանի Ասարհադունի աղջկին էր, բայց Ասորեստանի

հետ պատերազմում օգնեց Մարաստանի Վարբակես թագավորին և նրա օգնությամբ դարձավ Վասպուրականի թագավոր: Պարույրը համախմբեց բոլոր Հայ իշխանությունները և Ռիրարտուն՝ Կազմավորեց **ՄԵԾ ՀԱՅՔԸ**: 673թ. **Պարույրը՝ դեռես Ասրանազյան իշխանը, հաղթել է Ասորեստանի Մանայ** թագավորին: 672թ Շուպրիայում Պարույրը Սանասարին բնակեցրեց հարավ-արեւելքում Ասորեստանի սահմանի մոտ: Սրանցից էլ առաջացան սատանա Բագարատը, Բագարաները, հետագայում՝ Բագրատունիները: ԲԱԳ ցիտերեն նշանակում է մարիշխանության կրոնական հավատը:

ՄԱՍԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅԱՆ ԵՐԿՐՈՐԳ ՀԱՁՈՂՎԱԾ ԶԱՅԼՆ ԷՐ:

610—590 **ՀՐԶԵ / ՀՐԱԶՅԱ/** Պարույրի որդին: 28 տարի իշխում էր ամբողջ մերձավորը արեւելքում: Կառուցեց առաջին բազիլը:

620թ **Պարսկա--էլենական տեքստ Ռիրարտուի փոխարեն Հայաստան:** Հսկան մարերի հետ միասին վերացրին Ասորեստանը և Մարերի աջակցությամբ Պարույրը դարձավ միացյալ Հայաստանի Արքան: Մակայն Մարերը հարձակվում էին նորաստեղծ պետության վրա: Հայաստանը հարկ էր մուծում: **ՓԱՌՆԱՎԱՋ,** այս ժամանակներում 1-ին անգամ **ԵՀՈՎԱ-ն** հիշատակվեց **ՊԱՃՈՒՅՃ,**
ԿՈՌՆԱԿ,
ՓԱՎՈՍ

580—560 **ՄՅՈՒՄ ՀԱՅԿԱԿ** կամ **ԱՐՄԵՆԻՈՒՄ**

560—559 **ԵՐՎԱՆԳ Ա ՄԱԿԱՎԱԿՅԱՅ ՀԱՅԿԱՋՈՒՆԻ** - Հայաստանի սահմանները՝ Հյուսիսից -- Բարձր Հայք, Գուգարք
Արեւմուտքից -- Եփրատ, Ռիրմիա դեպի Արաքս, Կուր գետը
Հարավից — Տիգրիսի հովտով

520թ Գարեիր գրավում է Հայաստանը /200 տարի 520—331 /բայց բոլոր թագավորները Երվանդունիներից էին, ուղղակի հարկ էին մուծում

559--535 **ՏԻԳՐԱՆ Ա ԵՐՎԱՆԳՅԱՆ**/Երվանդի որդին/ Տիգրանը Գարեհի հետ միասին վերացնում են Մարաստանը: Որդին՝ Վահագնը անձամբ է սպանում Ածղահակին, այստեղից էլ Վահագն—Վիշապաբաղ անվանումը:

535—490 **ԱՐՏԱՍՈՒՐԱ**

390—360 **ԵՐՎԱՆԳ Բ** /Արտասուրայի որդին/

376թ ԵՐՎԱՆԳ ԱՐՋԱՆ դարձավ առաջին 100 օլիմպիադաների չեմպիոն բոնցքամարտից:

331—323 Ալեքսանդր Մակեդոնացին գրավեց Արեւմենյան Պարսկաստանը /Գարեհ—3/, Հայաստանը չմտավ Մակեդոնյայի կազմի մեջ, բայց 230 տարի հեղինական ազդեցություն կար: ԱԼԵՋՄԱՆԳՐ ՄԵԾ Մակեդոնացու ազգանունը ԳՆՈՒՆԻ է՝ հայրը՝ Ֆիլիպպը հայ է, մայրը հույն:

360—316 **ՎԱԳԱՐՇԱԿ** 22-տարի

316—285 **ԱՐՇԱԿ ՄԵԾ** —13 տարի —պատերազմեց Մակեդոնիայի դեմ: Արարատի անկախ պետության կազմումը: Արշակը սկյութների **պարոն հայկական** ցեղից էր Արեւմենյանների թագավորական տան անկումից հետո Իրանյաններից Արշակը իրեն համարեց նորաստեղծ Պարթեական պետության թագավոր:

285—260 **ՄԱՄԵՍ**

260—240 **ՇԱՄԵՐՎԱՆԳ**

240—220 **ԱՐՇԱՄԵՐՎԱՆԳ** /Շամի որդին/

220—201 **ԵՐՎԱՆԳ Գ**

ՄԵԾ ՀԱՅՔԻ ԺԱՄԱՆԱԿԱՇՐՋԱՆԻ ԱՍՏՎԱԾՆԵՐԸ

Այս ժամանակներում Արտաշես թագավորը հույների հետ պայմանավորվեցին նշված ձեռով Աստվածների համադրություն անեն (Արարչական գաղափարը անտեսվում էր):

ԱՆԱՀԻՏ/ԱՐՏԵՄԻԴԱ/ - Ընտանիքի և բարգավաճման Աստվածուհի:

ԱՍՏԴԻԿ/ԱՅՐՈՂԻՏԱ/ - Գեղեցկության, սիրո և ջրի Աստվածուհի:

ՎԱՀԱԳՆ/ՀԵՐԱԿԼԵՍ/ - Ամենակարող, կայծակի և ամպրոպի Աստված (Վահագնը իր գույգի հետ եկել է Տիեզերքից Երկիր՝ Արարատ ուղարկված 1-ին մնասխան՝ Ամենափրկիչը (ճակատագրի կերտող) «պատան եկիկ»՝ եկած և 13 մնացած գույգերը՝՝ այստեղից էլ Հայոց Քրմական դասը՝ ՎԱՀՈՒՆԻՆԵՐԸ):

ՏԻՐ/ԱՊՈՂԼՈՆ,ԳԵՐՄԵՍ/ -Հմտության, զրի, գրականության, մշակույթի Աստված:

ՄԻՀՐ/ՀԵՓԵՍՏՈՍ/ - Երկնային լույսի և արի Աստված:

ՆԱՆԵ/ԱՖԻՆԱ/ - Պատերազմի Աստվածուհի:

ԱՍՆԱՆՐ- Նոր տարվա, նոր սպասվելիքների Աստված

ԱՍՏՎԱԾՆԵՐԻ ԱՆՈՒՆՆԵՐԸ ԴԻՅԵՐՈՎ ՎԵՐԱՆՎԱՆՎԵՅԻՆ: ՊԱՏՃԱՈՐ՝ ՀԱԶԱՐ-ԱՄՅԱԿՆԵՐԻՅ ԵԿԱԾ ՌԵԱԼ ԱՐԱՐՉԱԿԱՆ ՀՎԱՏԱՄԲԸ ԱՅԳՔԱՆ ՀԵՇՏ ՉԷՐ ՄԱՐԴԿԱՆՑ ԳԱՂՓԱՐՆԵՑԻՅ ՀԱՆԵԼԸ ԿԱՄ ՓՈԽԱԿԵՐՊԵԼ ՎԵՐԱԾԱԿԱՆ ԳԱՂՓԱՐՆԵՐԻ, ԻՆՉԸ ՀԻՍՔ ՊԵՏՔ Է ՍՏԵՂԾԵՐ ԻՐԵՆՑ ԱՊԱԳԱ ՄԵՍՄԻԱՅԻ ՀԱՄԱՐ, ՈՐԸ ՀԵՏԱԳԱՅՈՒՄ ՎԱՆԴԻՄԱՅԱՎ ՀԻՍՈՒՄԸ, ՈՐԻՆ ԻՐԵՆՔ ԱՆՎԱՆԵՅԻՆ ՔՐԻՍՏՈՍ՝ ՓՐԿԻՉ:

Մ Ե Ծ Հ Ա Յ Ա Ս Տ Ա Ն

/Մեծ Հայքը և Արարատը միացան/

220—198 ՎԱԶԱՐՇԱԿ /22 տարի/

198—189 ԵՐՎԱՆԴ 5-րդ / 13 տարի/

189--160 ԱՐՏԱՇԵՍ Ա /25 տարի/ մայրաքաղաք Արտաշատ: Կարթագենի/Կարփագենի/թագավոր Հանիբալը/247-183/ մտն էր (ինչո՞ւ Հանիբալը Հռոմի ահից փախավ ոչ այլ ուր, այլ Հայաստան՝ Առաջին Արարված Մարդու երկիրը: Որովհետև սատանայական լեզիոնների դեմ սա առաջին պայքարն էր և արդարություն էին փնթրում մարդիք): Արտաշեսը, հույն Մելեկյանների օգնությամբ սպանեցին Երվանդ 5-ին և դարձավ Հայաստանի Արքա: Սկսվեցին կոչվել Արտաշեսյաններ: Բայցեսայնպես Արտաշեսը իր արձանագրություններում գրում է՝ «Արտաշես Արքա, Չարեհի որդի, Երվանդունի»։ Այնպես, որ Արտաշեսյանների առանձին տոհմ չի եղել, դրանք նույն Երվանդունիներն էին:

Արտաշես 1-ի մերձավորը և թագադիրն էր Սմբատ Բագրատունին: Թագադիրը շատ բարձր պաշտոն էր (դեռ արդեն ու՞ր էր հասել): Արտաշեսը ստեղծեց Գավառները և փողը:

ԴՈՓ ↔ ՓՈՂ

ՄԱՐԴ ↔ ԴՐԱՄ

1 ԴՐԱՄ = 4.65 գրամ արծաթ

160—123 ԱՐՏԱՎԱԶԴ Ա /Արտաշեսի որդին, լավ Արքա չէր/

123—95 ՏԻՐԱՆ Ա - Արտաշես Ա-ի որդին

95—56 ՏԻԳՐԱՆ Բ ՄԵԾ 33-տարի իշխեց: /Տիրան Ա-ի որդին/: Նոր մայրաքաղաք՝ Տիգրանակերտը կառուցեց: Միացրեց հայկական բոլոր իշխանությունները մեկ պետության մեջ և սկսեց ընդարձակել տարածքը: Կազմավորեց հզորագույն բանակ, բայց «Տիեզերական Չկան» ժամանակաշրջանը թեակոխել էր, «Մատանայական փորձությունը» պետք է իրականանար: Մեծագույն Արքան ու ռազմագետը այդ մասին տեղեկություն երեւի չի ունեցել: Հռոմը օրական հզորանում էր, իսկ Տիգրան Մեծը զբաղված էր Մեծ

Հայաստանի սահմանները ընդարձակելով: 87թ Գրավեց Ատրպատականը, Մարաստանը: Խլեց դրանց Բար(լ)շամ Աստծո կողքերը՝ բերեց Հայաստան: Պարթեւներից վերցրեց Արքայից-արքա տիտղոսը: Նստավայրը սարքեց դաշտային Կիլիկիան: Անտիոքը տվեց ղեկավարելու ընկերոջը՝ Բագարատին (Ճպտյայ ջնուղ), միջագետքը եղբայրը՝ Գուրասին, մայրաքաղաքը տեղափոխեց Անտիոք, մինչև կառուցեց Տիգրանակերտը /80 թ/, որը Հռոմը 15 տարի հետո ավերեց: 69թ. Եգիպտոսի մոտ գրավեց Պտղոմայիս քաղաքը (Բարսել պետություն այնտեղ ընդհանրապես չի եղել), երբ Հռոմի կայսեր Լուկուլուսի զորքերը մտան Հայաստան /գորավար Կլավդիոս/, Մեիրուժանը դուրս եկավ նրանց դեմ, բայց պարտվեց: Տիգրան Մեծին թուլացրեց որդու՝ Տիգրանի ապստամբությունը թիկունքում: Մինչև ճնշեց ինքը շատ թուլացավ, որովհետև նրան օգնում էին նրա մայրը՝ Կլեոպատրան իր հոր՝ Պոնտոսի թագավոր Միհրդատ 6-ի հետ միասին: Հռոմը և Պարթեւները հասցրին ընդեմ Տիգրանի դաշինք կնքել: 06.10.69թ Տիգրանակերտում բախվեցին Հռոմի հետ: Հույն հպատակները դավաճանեցին, բացեցին դարպասները, պարտվեցինը: Բայց Հռոմը չմտավ Արտաշատ և հետո պարտվեց: Տիգրանի փոքր տղան՝ Տիգրանը դավաճանեց, անցավ պարթեւների կողմը: Նրանք հարձակվեցին՝ գրավեցին Արտաշատը: Տիգրանը ջախջախեց դրանց: Որդին՝ Տիգրանը փախավ Հռոմեացիների մոտ: Պոմպեոսը դրան ընդունեց և միասին հարձակվեցին պառակտված Հայաստանի վրա: 75 ամյա Տիգրանը մենակ եկավ Պոմպեոսի ճամբար, թագը դրեց Պոմպեոսի ոտքերի մոտ: Պոմպեոսը գրկեց ձեռունուն, նստեցրեց կողքը: Տիգրան Մեծը մնաց Մեծ Հայքի թագավոր, որդին ստացավ Ճոփքը, հետո ընդվզեց և ձերբակալվեց: 66 թ. պայմանագիր Պոմպեոսի և Տիգրան Մեծի միջև: Հայաստանը մնաց անբողակյան, սակայն գրկվեց գրաված արտաքին աշխարհից: Հայաստանը դարձավ Հռոմի դաշնակիցը և բարեկամը: 65թ. Պոմպեոսը գրավում է Վրաստանը և Ադվանը: 64 Պոմպեոսը գրավում է Ատրիքը: Պոմպեոսը վերականգնում է Տիգրանի Արքայից-արքա տիտղոսը: 10 տարի խաղաղություն: Տիգրանը հիմնեց տիգրանակերտի թատրոնը: 55թ. Տիգրանը մահացավ 89 տարեկան հասակում: Սատանայական փորձությունը զարթոնք ապրել սկսեց՝ Բագարատները թիկունքում աննկատ՝ բայց լուրջ աշխատում էին:

55—34

ԱՐՏԱՎԱԶՂ Բ/Տիգրան Մեծի որդին/ Արտավազը որպես արքա և գորավար հետ չէր մնում իր բոլոր նախնիներից: 53թ Հռոմը Պարթեւներից պարտություն կրեց, Կռոսոսը սպանվեց: 36թ Անտոնինոն սկսեց պատերազմը պարթեւների դեմ: Արտավազը Հռոմի կողմից էր: 35թ. Արտավազը հետ քաշեց զորքը, Հռոմը պարտվեց: Անտոնինոն Հայաստանից գնաց Եգիպտոս: Արտավազի արարքի պատճառով Անտոնինոն հետ եկավ գրավեց Հայաստանը: Արտավազը ին հանեց, շրթայակապ նվիրեց Կլեոպատրային: Որդին՝ Արտաշեսը գորք նվաքեց, բայց պարտվեց, փախավ Պարթեւների մոտ: Արտավազը 3 տարի հետո՝ 34թ. բանտում մահացավ: Այս ընթացքում մոտ 150.000 հերյա Հռոմի գրաված տարածքներից տեղափոխվեց Հայաստան, որպեսզի Հռոմը դրանց չկոտորեր: Ափսոս, բայց բնությունը, ինքը դանդաղորեն ստեղծում էր պայմաններ «Սատանայական փորձության» հետագա իրականացման համար: **ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅԱՆ ԵՐԲՈՐԷՎ ԱՄԵՆԱՀԱՆՂՎԱԾ ԶԱՅԼՆ ԷՐ ԴԱ:**

34—20

ՄԱՐՏԱՇԵՐ Բ /Արտավազի որդին/ Խորենցու մոտ **Արշամ-20**տարի/: Հարձակվեց ջարդեց Ատրպատականը՝ Հռոմի դաշնակցին, վերացրեց Հայաստանում Հռոմի զորքը, Ատրպատականը ենթարկվեց Հայաստանին, Պարթեւները օգնեցին: Արտաշեսի դրամի վրա Արքայից-արքա նշանն էր: Ներոնը շարժվեց դեպի Հայաստան: Արտաշեսի փոքր եղբայրը՝ Տիգրանը Հռոմում մոր հետ պատանդ էր Արտավազի ժամանակից: Արտաշատում

Հռոմի ջանքերով դավադրություն կազմակերպվեց, սպանեցին Արտաշեսին: Հայաստանը զրկվեց հզոր թագավորից: Տեսնում եք ինչ է նշանակում «Մատանայական փորձություն»-ը: 20թ. Հռոմի սենատը որոշել էր, որ Հայաստանը այլևս Հայր չպետք է ղեկավարի՝ Հռոմը կզրկվի արեւելքից: Արտաշեսից հետո Հայաստանը 75 ամյա տեղատվություն ապրեց: Մակայն ըստ Հռոմեացի պատմաբան Հուստինիոսի, երրորդն էր Աշխարհում. Հռոմ, Պարթևստան, Հայաստան:

- 30 Առաջին անգամ Ստրաբոնն է խոսում վրացիների մասին:
- 20—6 **ՏԻԳՐԱՆ Գ** /Արտավազդի միջնեկ որդին/ Հռոմի՝ Ավգուստ Օգոստոսի դրածո/։ Սա մոր հետ Արտավազդից հետո գերի էր Հռոմում:
- 6—5 **ՏԻԳՐԱՆ Դ** Տիգրան Գ-ի որդին /դեռես կրում էր արքայից-արքա տիտղոսը/։ ՌՌՇԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆ ԴԱՐՉՐԵՔ, ԹԵ ԻՆՉՊԵՍ ՄԻԱԿՈՒՌ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆԸ ՉԻ ԿԱՐՈՂԱՆՈՒՄ ԻՐԵՆ ԵՐԿԱՐԱՄՅԱ ԹԱԳԱՎՈՐ ՈՒՆԵՆԱԼ։ ՍԱ ՊԱՏԱՀԱԿԱՆ ԵՐԵՎՈՒՅԹ ԼԻՆԵԼ ՉԻ ԿԱՐՈՂ։ ԹԵՎԱԿՈՒԽԵԼ ԷՐ ՉԿԱՆ ԺԱՄԱՆԱԿԱՇՐՁԱՆԸ ԵՎ ՄԻՆՉԵՎ ԱՎԱՐՏԸ ՊԵՏԸ Է ԻՐԱԿԱՆԱՆԱՐ «ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅՈՒՆԸ»։
- 5—2 **ԱՐՏԱՎԱԶԴ Գ ՏԻԳՐԱՆ Գ**-ի եղբայրը /Հայերը ապստամբեցին սպանեցին, Հռոմում երկար ապրելուց՝ այլացել էր
- 2—1 **ՏԻԳՐԱՆ Գ** /ապստամբության պատճառով նորից սա նստեց գահին/։
- 2—4 **ԱՐԻՌԱՐՁԱՆ** /Գայոս կեսարի հրամանով Ատրպատականի (տաջիկների) թագավորը նստեց Հայոց գահին/։ Բերդապահ Արդոնը այդ պատճառով սպանեց Գայոս կեսարին։
- 4—5 **ԱՐՏԱՎԱԶԴ Դ** /Արիոքարզանի որդին/ Հայերը սպանեցին։
- 6—6 **ՏԻԳՐԱՆ Ե** (Հռոմի Օգոստոսն է նշանակում)։ Սա ազոությանը հրքյա էր, միայն մոր կողմից հեռու բարեկամ Արտաշեսյաններին։ Հայերը փնդեցին։
- 6-- **ԷՌԱՏՈ** Հայերը սրան խնդրեցին, սակայն պառավել էր և մի քանի տարի մնացինը առանց Արքայի։ Հռոմը Մենատի որոշմամբ Հայերին չէր թույլատրում Հայաստանում թագավորել, այն արեւելքի միակ լուրջ վտանգն էր Հռոմի համար։ Այլևս Հայ Արքա չենք ունեցել։

Հ Ա Յ Ո Ց Թ Ա Գ Ա Կ Ի Ր Ն Ե Ր Ը

ԱՅՍՈՒՀԵՏ ՀԱՅՈՑ ԳԱՀԻՆ ԶՏԱՐՅՈՒՆ ՀԱՅ ՉԻ ՆՍՏԵԼ։ Հուլիոս Կեսարը մտցրեց նոր տոմարի 1 թվականը՝ մոռացության ենթարկելու համար Թորոնյան 6500 թ-ը.

- 11թ **ՎՈՆՈՆ Պարթևստանցի** Հռոմի դրածո/**սկյութ**/, սրան Արտավան 3 փնդեց ինքը դարձավ թագավոր։ Սա եկավ նորից Հայաստան և Հռոմի օգնությանը նստեց գահին։ 16թ. Արտավան 3 պահանջով Հռոմի Տիբերիոս կայսրը սրան ձերբակալեց։ Սա Ատրպատականցի էր։
- 18—34թ **ԶԵՆՈՆ /սկյութ** /Պոնտացի , Հռոմի դրածո։ Իրեն անվանեց Արտաշես։ Իրոք Արտաշեսյանների բարեկամն էր։
- 34—35 **ԱՐՇԱԿ Ա** Պարթևները Հայ ավազանու թույլտվությամբ սրան նստեցրին։ Սա առաջին Արշակունին էր։ Վրացիների և Հռոմի դրոմամբ մերձավորները բունավորեցին։ Սրա օրոք Հայաստան եկան ջիուդ **Թադեոսն ու Բարդուղիմեոսը** քրիստոնեություն տարածելու։ «Մատանայական փորձությունը» **ակտիվանում էր**։ Երկուսին էլ Արշակը սպանեց։ Հռոմը հարձակվեց, պարթե Արտավան 3-ը լսելով իր հաջորդ որդուն՝ Օրոդեսին գորքի հետ միասին ուղարկեց։ Բայց Հռոմեա-Իբերա-Աղվանները հաղթեցին, անգամ Արտավանը փախավ Վրկանաց երկիր։
- 37—թ **ՄԻՀՐԴԱՏ** Վրաց թագավոր Փարսամանի եղբայրը՝ Արտաշեսյանների բարեկամը, իսկ Արտավանը ստիպված հաշտվում է Հռոմի հետ։ Բայց հաջորդ՝

Կալիգուլա կայսրը սրան արտրում է: Նոր կայսր Կլավդիոսը օգտվելով Արտավան 3-ի մահից և Պարթևների գահակալից /փաստորեն պարթևները Հայերի պատճառով մնացին առանց թագաժառանգ/ նորից որոշվեց Հայաստանը հպատակել Հռոմին: Նա արտրից ազատած Միհրդատին է դնում:

38—42թ **ԳԻՍԱԿ ԳԻՍԱԶԱՅԱՆ** Հայոց նախարար--սպարապետ՝ հարթեց և նստավ գահին: Միակ Հայն էր Տիգրաններից հետո՝ նստեց Հայոց գահին:

42—51թ **ՄԻՀՐԴԱՏ** Հռոմի նոր կայսր Կլավդիոսը հարձակվեց՝ դրեց Միհրդատին:

51—52 **ՀՌԱԳԱՍԻԶՉԻ** /Միհրդատի եղբոր որդին/ Վրաց Փարսամանի որդին՝ Հռոմի դրածո նենգարար սպանեց Միհրդատին Գառնիում:

52 **ՏՐԳԱՍ Ա ԱՐՇԱԿՈՒՆԻ** Պարթևստանի Վաղարշ 1 /51-75/ եղբայրը, Վաղարշը եղբոր՝ **Տրդատի** հետ զորքով մտնում է Հայաստան: Գրավում է Արտաշատն ու Տիգրանակերտը: Հռադամիստը Վրաստանից վերադառնում է, բայց նորից դիմում է փախուստի: Ճանապարհին ստիպված դաշունահարելով կնոջը, Չենոբիային, որին հայերը փրկում են: Այս պատճառով սկսեց 54—64թթ պարթևա--հայկական պատերազմ ընդեմ Հռոմի

53-թ **ՀՌԱԳԱՍԻԶՉԻ**-ը վերադարձավ Հայաստան և Հռոմը գահին բազմեցրեց

54--64թ **ՏՐԳԱՍ--Ա Արշակունի** : Հայերը սրան նորից ընդունեցին:

59 թվ. Հռոմը Արտաշատը ջնջեց: Տրդատը թագը հանձնեց կայսր Ներոնին:

60—63 **ՏԻԳՐԱՆ Զ** Հռոմի կողմից: Տիգրան 5-րդի եղբորորդին:

63—428թ ԱՐՇԱԿՈՒՆԻՆԵՐ

Արշակունիները պարթևական ժազում ունեն: Բսկ պարթևները առաջացել են Սկյութական «Այարն» կամ «Պարն» Արիական ցեղերից, որոնք երբեք ոչ որի չեն ենթարկվել և ոչ մեկի կազմի մեջ չեն եղել: Պարթևները կարողացան ստեղծել ժամանակի հզորագույն պետությունը՝ մինչև վերջին շունչը հարազատ մնալով Հայաստանին: Ձիուդ Սասանները կարողացան սրանց գրավել և ամբողջովին՝ անկախ հասակից, արտ Պարթևներին վերացրին: Խոսքով 2-րդ շատ պայքարեց, բայց չկարողացավ օգնել:

63—100 **ՏՐԳԱՍ Ա** զորքով մտավ Հայաստան, Հռոմը ստիպված եղավ ճանաչել և գահը հետ տվեց Տրդատին: Արշակունիների շառավիղ Տրդատը պարթև էր: Բայց իրեն հայ էր համարում, ինչպես բոլոր Արշակունիները: Սրան համեմատել են գերիզոր Արտաշես 1-ի հետ:

100—113 **ԱՇԽԱԴԱՐ** /արդարադատ և ուղղամիտ, ուժեղ զորավար:/ Պարթևստանի Բակուր թագավորի որդին:

113—114 **ՊԱՐԹՍԱՍԻՐ** / Աշխարհի եղբայրը/ 114թ.Հռոմը նորից մտավ Հայաստան և Պարթևստան: Գրավեց նաև նրանց մայրաքաղաք Տիգրանը:

117—140 **ՎԱՂԱՐՇ 1** Վարդգեսավանի տեղում հիմնադրում է Վաղարշապատը /Էջմիածին/: Բագրատունիները ներկայացան որպես ցիուդ Գավիդ և Սողոմոն թագավորների հետնորդներ՝ ստագան հեծելազորի ղեկավար ու թագադիր

140—161 **ՍՈՀԵՏՈՍ** /Հռոմի կողմից/ Պարթևները հարձակվան, սա փախավ Հռոմ:

161—163 **ԲԱԿՈՒՐ Բ ԱՐՇԱԿՈՒՆԻ** /Պարթևների Վաղարշ-3-րդի կողմից/ 163թ. Հռոմը նորից գրավում է Հայաստանը:

163—178 **ՍՈՀԵՏՈՍ** / նորից Հռոմը/ Հարձակվեց, սպստամբած Տրդատին արտրեց Բրիտանիա: Հայաստանում Հռոմեական ջոկատ մնաց:

178—196 **ՄԱՆԱՏՐՈՒԿ ԱՐՇԱԿՈՒՆԻ**

205—224 **ՎԱՂԱՐՇ 2**-րդ Սանատրուկի որդին/ Սրանից սկսեց Հայ Արշակունիների հարստությունը /Մինչև սա Հայոց թագավոր նշանակվում էր Պարթև թագավորների ազգակիցներից/: Սա էլ սպանվեց հյուսիսից խուժած Ալաններից:

224 **ՏՐԳԱՍ 2**-րդ / Վաղարշ 2- որդին/ Հռոմի կայսր Մակրինոսը 217թ հաշտություն է կնքում պարթևների հետ և սրան ճանաչում թագավոր:

226 Իրանի Պարս երկրամասի արքա Արտաշիր Թագականը (Սասաններից, իսկ սաս դա օձի սսս-փոցի համաձայն իրենց ջիուդներն էին անվանում) տապա-

յում է Պարթև Արշակունի Արտավան 5-րդին և տիրանում գահին: Հայաստանը դրանց մեծ հակառակորդն էր, որպես առաջին արարվածների երկիր և դեռ Տիգրան Մեծի պատճառով: Տրդատի կողքը հավաքվեցին Արտավան 5-րդի տոհմը, վրացիք, աղվանները: **Պարթևները վերացան՝ մինչև վերջին շունչը Հայերին հարազատ մնալով:**

230 Արտաշիրը /Պարսիկ/ գրոհում է Հայաստանի և Հռոմի դեմ: Հայաստանում խիստ պարտվում է Տրդատ 2-ի կողմից: Մինչև 3-րդ դարի կեսը Սասանիները **չեն կայուն Հայաստանին, քեն հուժկու հարվածներ են հասցնում Հռոմին:** Սկսվեց Սասանյան Պարսկաստանի հզոր պետությունը:

252 Արտաշիրը /Շապուհ 1-ի որդին/ գրավեց Հայաստանը: Տրդատ 2-րդը հեռանում է Հռոմ: Գահը տալիս են **ԱՐՏԱՎԱԶԳ 5-րդին** և ստիպում ընդունել Ջիռուդա-Պարսկական գերիշխանություն: Առաջացան Մեծ տները՝ նախաբարները: Մի մասը երկրպագեց Հռոմին, մյուսը Պարսկաստանը:

ՍԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅՈՒՆԸ ԾԱԿՎՈՒՄԷ ԱՊՐՈՒՄ:

252 **ՈՐՄԻՁԳ-ԱՐՏԱՇԻՐ** /Շապուհի որդին/ Հայ մեծ թագավոր մականունով:

253 **ՆԵՐՍԵՆՆԷ** Հռոմի Արևելյանոսի արշավանքից Արեւմտյան Հայաստանում

224—271 **ԽՈՍՐՈՎ** 2-րդ/Տրդատ 2-րդի որդին/ Հռոմի օգնությամբ: Սասան Արտաշիրի ուղարկած ջեռու Անակը Խոսրովի ջեռուցամ պարթև բարեկամների օգնությամբ որսի ժամանակ խփեցին Խոսրովին: Նա Մեռնելուց առաջ զինակիցներին պարտավորացրեց՝ սպանեցին Անակին և իր հարազատներին: Անակը Պարթևների Պահլավ գավառի ջեռու Սուրենի ցեղից էր: Դրա հղի կինը փախավ Կապադովկիա՝ ծնվեց սատանա Գրիգորը: Մոտ 27 տարի Սասանյանների իշխանության տակ էին:

Խոսրովին սպանելուց Մանդակունի Արտավազը երեխա հասակի Տրդատին՝ փախցրել էր Հռոմ: Նա հասունացել, շատ ուժեղ և խիզախ էր դարձել՝ վերադարձավ գահին: Գրիգորն էլ եկավ Կապադովկիայից՝ 200թ-ից գործող, Ղեռնդիսի գլխավորած «Սատանայական փորձության» որջից:

297—353 **ՏՐԿԱՍ** 3-րդ--**Մեծ** /Խոսրով 2-ի որդին/: 298թ Տրդատ Մեծը հաղթեց Սասան ջեռու--պարսիկներին և մտավ Հռոմի տակ: 40 տարի Խաղաղություն: Սատանա Գրիգորը Տրդատին վերափոխելու անհաջող շատ փորձերից հետո գործադրեց Դիոկղերիանոս Կայսրից Հայք փախած Հռիփսիմե, Գայանե, Նունե, Մանյա... 37 պռնիկներին՝ թունավորեցին, խեղաթյուրեցին Տրդատին: Տրդատը պռնիկներին կոտորեց, բայց հինը հիվանդագին վիճակում էր: Ազատեց 12 օր իբր հակաթույնը իմացող տվածատ քանտարկված Գրիգորին Խոր Վիրապից: Սա Արածանի ջրերում Հայերին օժեց քրիստոնեությունը, ղենելով պետականության քանդման հիմքը: «Տրդատը իր անձը սահմանափակեց պատվ ու տքնությամբ, մշտամշունչ աղոթում էր և շարունակ արտասվում իր երկրի համար»,- “Ազաթանգեղոս” էջ 147: Նունեն էլ Վրաց Միհրանին տվեց ընդունել քրիստոնեությունը: 301թ Տրդատի դեռես առողջակամ անկարողությունից օգտվելով, Արքայական գորքի աջակցությամբ Սատանա Գրիգորը բռնօրեն ժողովրդին ստիպեց ընդունել քրիստոնեությունը (50 տարի հետո Հայաստանը փլուզվեց): Մուգ Գրիգորին սատկացրին, սանձերը հանձնվեց որդուն՝ Արիստակեսին, դրան էլ սատկացրին, եղավ 4-րդ Հայքից Արքեպոստոս՝ սատկացրին, անցավ մյուս որդի Վրթանեսին: Մրա պատանի որդին՝ Գրիգորիսը Փայտակարանի կաթողիկոսի աթոռին էր, ձիերով ոտնատակ արին: Բոլորի անիծյալ աճյունները Թորդանում է թաղված, դեռես Տիգրան մեծի կառուցած **Բարքա**՝ սատոք բազիլը վերածած սուրբ խաչ եկեղեցում, Էրզրումի նահանգի Երզնկայի գավառի Կամախի գովակի մեջ: Գրիգորը այդպիսով 128 Հայ իշխանատուն վերացրեց, փոխարենը Չինաստանից փախած ջեռու Սամ Գուներից ստեղծվեց Մամիկոնյանների հոտը, Շիրակում ստեղծվեց Գրիգորի բարեկամ Կամարականների հոտը: **«Սատանայական փորձությունը» մեծ թափ էր առնում:**

Ձեռքներ՝ Սանատրուկը վերցրեց փայտկարանը՝ թագը իր մոտ էր, **Բակուրը** առանձնացրեց Աղձնիքը, ծոփքում **Մար** Իշխանն էր, Հաշտյանքում **Գագ** իշխանը...: Ով չուզեց քրիստոնեությունը՝ անցավ պարսիկների տակ, ով Գրիգորական էր՝ Բյուզանդիայի տակ:

353 **ՋՀՈՒԴՆԵՐԸ ՀԱՄԱՆ ԻՐԵՆՅ ՆՊԱՏԱԿԻՆ:** Հայաստանը առանց պատերազմի կազմալուծվեց: Բյուզանդիան Խոսրով 3-ին ճանաչեց իր մաս Հայաստանի թագավոր: Սա հիմարի մեկն էր: Վրթանեսը սատկեց սրա օրոք:

353—338 **ԽՈՍՐՈՎ 3 Կոտակ** /Կառուցեց Դվին մայրաքաղաքը, տնկեց անտառը/:

338—350 **ՏԻՐԱՆ** /Խոսրովի որդին/ Լուրջ պայքարել է Գրիգորի քայքայիչ հոտի դեմ:

350—368 **ԱՐՇԱԿ 2** /Տիրանի որդին/ մեղմ և զիճողական էր: 364—368 Հայ-Պարսկական պատերազմը՝ Արշակի կիճը՝ Գրիգորի հոտից, Փառանձեմն էր ղեկավարում:

369—374 **ՊԱՊ ԹԱԳԱՎՈՐ** /Արշակի որդին/ -- (մայրը արդեն ջիռը Փառանձեմն էր):

374—378 **ՎԱՐԱՋՂԱՏ** /Հռոմը Պասյին սպանեց՝ սրան նշանակեց/

378—389 **ԱՐՇԱԿ 3** /Պասյի որդին/

387թ Հռոմը՝ Թեոդոսիս Մեծը, Պարսկաստանը՝ Շապուհ 3-րդ, բաժանեցին Հայաստանը: 1/3—Հռոմին, 2/3--Պարսիկին: Արշակ 3-ը մինչև մահը արեմտյան գավառներում թագավորեց:

384—389 **ԽՈՍՐՈՎ 4-րդ** /Իրանական մասում/:

389—417 **ՎՈԱՄՇԱՊՈՒՀ** Իրանի դրածո

361--439 Մեսրոպ Մաշտոց: 405-ին տառերը վերագրվեցին

415—419 **ԽՈՍՐՈՎ 4-րդ** Իրանի դրածո

416—420 **ՇԱՊՈՒՀ** /պարսկական ջիռը/ Հայերը սպանեցին:

422—428 **ԱՐՏԱՇԵՍ Գ** Իրանի դրածո

«ՄՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅԱՆ» ԸՆՈՐՀԻՎ՝ ՋՀՈՒԴԱԿԱՆ ՋԱՆՔԵՐՈՎ /ՋՀՈՒԴ ՄՄՄԱՆՆԵՐԻ ՉԵՌՔՈՎ/ ՎԵՐՋ ԱՐՇԱԿՈՒՆԻՆԵՐԻ ՀԱՐՏՏՈՒԹՅԱՆԸ:

ՊԱՐՄ = ՊԱՐՏՈՂ+ԱՐ+ՄԵՐՄ: ԱՅԳՊԵՍ ԷԼ ԵՂԱՎ՝ ՊԱՐՄԻԿՆԵՐԸ ՍԵՐՄԱՆԵՑԻՆ ՋՀՈՒԴ ՄՄՄԱՆՆԵՐԻՆ՝ ՄԱՐ-երին, ՕՁ-երին:

ՊԱՐԹ = ՊԱՐՏՈՂ+ ԱՐ +ԹԱԿՎՈՐ: ԱՅԳՊԵՍ ԷԼ ԵՂԱՎ՝ ՀԱՅՈՑ ՎԵՐՋԻՆ ԹԱԿՎՈՐՆԵՐԸ ՊԱՐԹՎՆԵՐՆ ԷԻՆ: ԻՍԿ ԻՐԵՆՅ ԱՇԽԱՂՎԱԿԱՄ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆԸ ՊԱՐԹՎՆԵՐԸ ԿԱՌՈՒՅԵԼ ԷԻՆ ՊԱՐՄԿԱՄՏԱՆԻ ՏԱՐԱԾՔԻ ՎՐԱ: ՆՐԱՆՔ ՄԻՆՉԵՎ ՈՒՇՔԻ ԵԿԱՆ, ՈՐ ՀԱՅՆ Է ԻՐԵՆՅ ԵՂԱՄՅՐՆ ՈՒ ԱՊԱՎԵՆԸ՝ ՈՒՇ ԷՐ, ՋՀՈՒԴ ՄՄՄԱՆՆԵՐԸ ՆՐԱՆՅ ՕԳՏԱԳՈՐԾԵՑԻՆ ԻՐԵՆՅ ՆՊԱՏԱԿԸ ԻՐԱԿԱՆԱՅՆԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ ԵՎ ՎԵՐԱՅՐԻՆ:

ՄԱՐ = ՄԱՐՈՂ կամ **ՄԱՀԱՅՆՈՂ ԱՐ**-երին: ԱՅԳՊԵՍ ԷԼ ԵՂԱՎ՝ ՄԱՐԵՐԸ (ՋՀՈՒԴՆԵՐԸ, ՄՏԱՆԱՆԵՐԸ) ԿԱՐՈՂԱՅԱՆ ԱՐԻԱԿԱՆ ԾԱԳՄԱՄԹ ԱՉԳԵՐԻՆ ՕԳՏԱԳՈՐԾԵԼ ԵՎ ԿՈՐԾՆԵԼ ՀԱՅՈՑ ՊԵՏԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ: ԻՍԿ ՄԱՐ--ԵՐԸ ՋՀՈՒԴՆԵՐԻ ՆԱԽԱՀԱՅՐԵՐՆ ԵՆ:

ՄԻՆՉԵՎ ԱՅՍՕՐ ԷԼ ՊԱՐՄԻԿԸ ՉԻ ԿԱՐՈՂԱՆՈՒՄ ԱՋԱՏՎԵԼ ՋՀՈՒԴԻՑ: ԻՐԱՆՈՒՄ ՌՁԱ ՊԱՀԼԱՎԻ ՇԱՀԸ, ՈՐԸ ՄԻՍԱԿՅԱՆՆԵՐԻՑ՝ ՄՄՄԱՆՅԱՆՆԵՐԻՑ ԷՐ, ԿԱՐՏԵՐԻ ՊԼԱՆՈՎ՝ ԳԱՀԸՆԿԵՑ ԵՂԱՎ ԱՅՏՈՒԼԼԱՀ ԽՈՍԵՑՆԻԻ ԿՈՂՄԻՑ՝ ԲԱՅՅ ԱՅՍ ԽՈՍԵՑՆԻՆ ՋՀՈՒԴՆԵՐԻ ՄԱՐԴԸ ՉԻ՝ ՆԱ ՊԵՏՔ Է 9 ՄՏՈՒՆԵՆԱՐ: ՄԱ ՄՆՈՒՄ Է ՉԲԱՅՎԱԾ ԳԱՀՏՆԻՔ:

Հայոց 16 իշխանատները՝ ՇՈՓՔ, ԱՂՁՆԻՔ, ԿՈՐՃԱՅՔ, ԳՈՒԳԱՐՔ, ՄՈԿՔ, ՄՅՈՒՆԻՔ, ԾԱՎՂԵՅԻՑ, ՈՒՏԻՔ, ՆՈՐ ՇԻՐԱԿԱՆ/Ձարավանը Հեր/, ՎԱՄՊՈՒՐԱԿԱՆ—ՄԱՐԴԱՍ-ՏԱՆ/Արծրունիք, Ռշտունիք, Մարդեր/, ՏՈՐՈՒՐԵՐԱՆ--/Մամիկոնյաններ, Խորխոռունիներ/, ՄՊԵՐ և ՃԱՆԻՔ-- /Կովկասի ասպետ Բագրատունիներ/, ԱՆԳԵՂ ՏՈՒՆ:

- 428—608թ 180-ՏԱՐԻ ՊԱՐԿԱ--ԲՅՈՒՉԱՆ-ԴԱԿԱՆ ԼՃԻ ՏԱԿ
- 630—862թ 150-ՏԱՐԻ ԱՐԱՐԱԿԱՆ ԽԱԼԻՖԱԹԻ ԼՃԻ ՏԱԿ
- 830-840 Մանագլերտի Թոնդրակ գյուղում Սմբատ Չարեհավանցին՝ թոնդրակյաններ
- 885 Ամր Խալիֆը պաշարեց Եգիպտոսը և Ալեքսանդրիան: 700.000 զորք վառեցին:
Իսկ Հայաստանում երկրի տնօրեն էին դառնում Բագրատունիները (ցուրդ Բագարատի սերունդները, իսկ ԲԱԳ մայրապետական կրոնի հավատքն է)
- 885 Էմիր Բուդային Խալիֆաթը բարեբախտաբար Հայաստանից հեռ է կանչում
- 886—890 **ԱՇՈՏ 1 ԲԱԳՐԱՏՈՒՆԻ: Ձեռքները դարձան Հայոց թագավորներ:** Անի-Շիրակի թագավորություն: ԵՎ արաբները և Բյուզանդիան ճանաչում են պետությունը: Կարսը սպարապետների աքոռանիստն էր:
- 890—914 **ՄՄԲԱՏ 1 ԲԱԳՐԱՏՈՒՆԻ / Աշոտ 1 որդին/ Այդպես էլ չկարողացավ ենթարկել Վասպուրականի Արծրունիներին և գրավել նրանց մայրաքաղաք Դվինը: Ատրպատականի էմիր Յուսուֆը օգտվելով այդ գծությունից Վասպուրականի թագավորության՝ Վան մայրաքաղաքով թագ է հանձնում Գագիկ Արծրունուն: 914 թ. Յուսուֆի հրամանով Սմբատին գլխատում են:**
- 914—928 **ԱՇՈՏ 2-րդ ԵՐԿԱՍԹ / Սմբատի որդին/: 922թ. Արաբական Խալիֆը Աշոտ 2-րդին տալիս է Շահն-Շահ տիտղոսը: Իսկ Բյուզանդիան և Պարսկաստանը չեն ճանաչում:**
- 928—953 **ԱԲԱՍ / Աշոտ 2-ի որդին: Երկիրը, Կարսը որոշ զարգանում են: 939 թվ. հնարեցին “Մասունցի Դավիթ” էպոսը: 953թվ. մորեխների պատճառով սաստիկ սով եղավ: Պետականությունը նորից կորցրին:**
- 958 **Գոռ իշխանի հրամանատարությամբ ուժեղ բանակ, 958 թվ. Հայոց գործը ջարդեց պարսիկ զորավար Համտունի գործին: Հայաստանը բաժան-բաժան էր, բայց Հայերը իրենցից դեռես հզոր ուժ էին ներկայացնում: Ձեռքները որոշեցին պետականությունը վերականգնել և ամբողջովին հանձնել ժամանակի գերտերությանը՝ Բյուզանդիային:**
- 962--972 **ԱՇՈՏ--ԳԱԳԻԿ-ին Անանիա կաթողիկոսը օժեց Հայոց թագավոր: Իբր վերականգնվեց Հայոց թագավորությունը, բայց այն ծառայեց Հայերի հետագա գավառային դիմադրություններ կազմակերպել չկարողանալուն և պետականությունը կործանելու նպատակին: 971թ. Աշոտ-Գագիկը բնական մահով վախճանվեց:**
- 966 **Տարոնի ցուրդ իշխաններ Աշոտը /Բագարատի որդին/, Դավիթ Արքայիկը, Գրիգորը, Թոռնիկը Հայաստանի տիրությունները կտակել էին Բյուզանդիային:**
- 972--1041 **Հովհաննես-Սմբատ: /Աշոտ--Գագիկի որդին/: Երկու եղբայրների միջև գահի համար գծություն սկսվեց: ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ-ՄՄԲԱՏ-ը, Աշոտ-Գագիկի թուլամորթ որդին, խորամանկությամբ մյուս՝ ավելի հզոր եղբայր ԱՇՈՏԻ բացակայության պահին գահը զավթեց: Այդ օժեղը Աշոտին դուր չեկավ, նա հարձակվեց Անիի վրա, ջարդեց: Կաթողիկոսները մի կերպ հաշտեցրին: ԱՇՈՏ-ին ճանաչեցին ընդհանուր Հայոց Արքա, իսկ Հովհաննես-Սմբատին՝ Անի-Շիրակի թագավոր:**
Անի—Շիրակի թագավոր-- Հովհաննես-Սմբատ
Աղվանքի թագավոր-- Գուրգեն
Կարսի թագավոր-- Աբաս
Անձալագյաց թագավոր-- Դերենիկ
Վասպուրականի թագավոր-- Սենեքերիմ՝ Ատրեեստանի Ադրամելիքի սերունդը
Կապանի թագավոր-- Փիլիպե
Վարաժնունիքի թագավոր-- Սահակ
Տայքի թագավոր-- Դավիթ
Տաշիր Չորագետի թագավոր—
Վանանդի թագավոր--

Տարոնի, Խաչենի, Գարդմանի իշխանություններ—
Աղձնիքի, Գողթնի Ամիրայություններ--
Սասնա Տուն-- Երեւի «ընդհանուր» թագավորը՝ Աշոտը

Փաստորեն Հայերը գաղափար անգամ չէին կազմում, իսկ ջնուդները Հայի անվան տակ Հայաստանը օկուպացրել էին և լինելով գուրկ պետականության գաղափարից՝ Հայաստանը որել էին կշեռքի նժարի վրա: Այն շարունակվում է մինչեւ այսօր:

- 988 Ամբողջ երկրում ավերիչ երկրաշարժ, անգամ սուրբ Սոփիայի տաճարը փլվեց:
997 Գիսաստղ հայտնվեց, որը ուներ սուկայի և ահավոր տեսք
1001 Տայրը նվիրեցին Բյուզանդիային
1001 Բյուզանդ Վասի 2-ր Սենեքերիմի հետ սեր և միաբանություն ստեղծեցին
1003 Երկնքում հրատեսիլ մի աստղ երեսաց, ինչպես աշխարհի կործանման վկա
«1006—1007թ. Հայոց թագավորը ստույգ եղել է Հովհաննես—Սմբատը»,- ՄԱՏԹԵՎՈՍ ՌԻՈՒՆՅԱՆ:
- 1016 Առաջին անգամ թորբերը մտան և սրի քաշեցին Հայաստանը: Վասպուրականի Սենեքերիմ «թագավորը» որոշեց Հայրենին հանձնել Բյուզանդ Վասի արքային: Վասիը նրան և նրա որդի Դավթին փոխարենը տվեց Սեբաստիան: Սենեքերիմը 1030թ. մեռավ, գահը հանձնեց որդուն՝ Դավթին: 1035թ. սա վախճանվեց, փոխարինեց Ատոմ եղբայրը: «Հայոց այդ երկիրը թագավորներից ու իշխաններից դատարկվեց»,- Մատթեոս ՌԻՈՒՆՅԱՆ:
- 1017 Սենեքերիմը Վասպուրականը նվիրեց Բյուզանդիային:
1021 Վասիը Հայերից պահանջեց կտակված Անին ու Կարսը: Տրապիզոնում 988-ի կտակը երկրացրին մինչեւ Հովհաննես-Սմբատի մահը:
1022 Հոկտ. 3-ին կապույտ երկինքը երկուսի բաժանվեց: Հյուսիսային կողմից երկրի վրա պայծառ լույս թափվեց: Արեւը խավարեց, սկսվեց երկրաշարժ:
1021 **Ըստ Լաստիվերցու Տրապիզոնում 1021 թվ. «հայերի» և Բյուզանդիայի Վասի Բ-ի միջև կնքվեց չարաբաստիկ պայմանագիր, որի համաձայն Հովհաննես թագավորը իր մահից հետո ԱՆԻՆ և Հայրը կտակում է Վասի Բ-ին: Նույնը հաստատում է հույն պատմիչ Սկլիցզա--Կեղրիմուր:**
- 1030 Հայրում զարիտուրելի երկրաշարժ և անընդմեջ ամպրոպ սկսվեց: Բացատրեցին, որ Բրիստոսի բնութագրմամբ իր մահից ուղիղ հազար տարի հետո պետք է սատանան գա աշխարհ և հազար տարի տիրի աշխարհին:
1031 Սաստիկ տվ եղավ, ժողովրդի կեսը մահացավ:
1036 Արեւի խավարում սաստիկ ուղեկցություններով՝ 2-րդ անգամ նույն այն նշանը:
1040 Մահացավ Հայոց թագավոր Աշոտ Բագրատունին՝ Գագիկի որդին, Հովհաննես-Սմբատի եղբայրը: Դեռ Հովհաննես-Սմբատն է ղեկավարում:
1040 Մի քահանման գիսաստղ երեկոյան արեւմտյան կողմում դեպի հետ էր սողում: Նա բախվեց բազմաստեղին և լուսնին ու անհետացավ: /ՌԻՈՒՆՅԱՆ էջ 56/:
1041 Մահացավ Անիի թագավոր Հովհաննեսը-Սմբատը, որը արդեն 15 տարի Վասի 2-ից ռոճիկ էր ստացել և փոխհատուցման ժամն էր եկել՝ պետք էր երկիրը հանձնել Բյուզանդիային, իսկ Հովհաննեսի ազգապետ Դավիթ Անհողինը Աղվանքից հարձակվեց Հայրի վրա:
- 1041—1043 **ԳԱԳԻԿ 2-րդ / 18 ամյա: Վերջին Բագրատունի թագավորը: «Դրան օժեց ոմն Գրիգորը, որը հանդես եկավ որպես Սամուել, որը Դավթին էր օժել Իսրայելի արքա դառնալուց»,- Մատթեոս ՌԻՈՒՆՅԱՆ էջ 58: Սրան էլ 1043թ. Մոնոմախը տարավ Բյուզանդիա, Կայրն պեղատ և Պիզուն ավանները, հարստություն տվեցին. մնաց այնտեղ:**
- 1045 Անին հանձնեցին: «Փուլ եկավ Բագրատունյաց հոտի տերությունը», - Մատթեոս ՌԻՈՒՆՅԱՆ էջ 64:
1046 «Աստժո սաստիկ բարկությունը թափվեց երկրի վրա, ահավոր ու սուկայի երկրաշարժ եղավ», - Մատթեոս ՌԻՈՒՆՅԱՆ:

- 1047 Բյուզանդիան ստացավ հերթական նվերը՝ Դ-վինը:
 1048 1-ին Սելջուկների արշավանքը
 1049 Պարսիկները տեսնելով, որ Հայաստանը նվիրաբերում են, հարձակվեցին ԱՐԾՆ քաղաքի վրա, հայերի առանց թագավորի ու սպարապետի հերասաբար պաշտպանությունը չօգնեց, նրանք քաղաքը վերցրին: **Պետականությունը կորցնելուց ԱՐԾՆԸ միակ քաղաքն էր, որ Հայերի ձեռքից գրավվեց սրով ու գերությունը:**

ՍԱ ՀԱՅՈՑ ԿՈՐՍՏՅԱՆ ՎԵՐՋՆ ԷՐ:

- 1054 Ջրիստ. Եկեղեցու բաժանումը Հռոմի և Բյուզանդիայի միջև: «Կործանում»:
 1064 Սելջուկները Դարսը ավերեցին
 1064 Սելջուկները գրավեցին Անին
 1064 Բյուզանդիան գրավեց Դարսի թագավորությունը
 1071—1076 Վարաժնունին Փոքր Հայաստանի հարավում իշխանություն ստեղծեց
 1071 Հայաստանը վերածվեց ամիրությունների
 1110—1123 Լոռու թագավորության մեծ մասը միացվեց Վրաստանին
 1123 Դավիթ Շինարարը ազատագրեց Անին
 1170 Երրորդ՝ Հայ պատմագրական նյութերի հրկիզում/ սելջուկներ/
 1184—1213 Թամարա թագուհու օրոք Վրաստանը հզորության գագաթնակետին էր
 1185—1206 Հայ-Վրացական բանակը ազատագրեց հյուսիս-արեւելյան Հայաստանը /Զաքարյանների ղեկավարությամբ/:
 1220 Թաթար մոնղոլները Հայաստանում
 1236 Թաթար մոնղոլները գրավեցին Հայաստանը, Վրաստանը, Ադվանը:
 1259—1261 Հայ-Վրացական ապստամբությունը թաթար-մոնղոլների դեմ/ Դավիթ թագա-վոր/
 1386—1402 Լենգ Թեմուրի արշավանքը /3000 մարդ կենդանի թաղեցին/
 1386 Չորրորդ՝ Հայ պատմագրական նյութերի հրկիզում: Լենգ Թեմուրը հատուկ ջո-կատներ ուներ, հայտնաբերելու և հրկիզելու Հայ պատմական գրակա-նությունը:
 1411—1467 Կարա-կոյունլու թուրքմենական ցեղերը
 1467—1502 Ադ-կոյունլու թուրքմենական ցեղերը
 1440 Երեսանը դարձավ Արեւելյան Հայաստանի մարզի կենտրոնը
 1440 Կաթողիկոսարանը բերեցին Վաղարշապատ /Էջմիածին/
 1453 Թուրքերը գրավեցին Կոստանդինուպոլիսը
 1502 Իրանում հիմնվեց նոր Ղզրաշների պետություն
 1510 Հայոց հողի համար պատերազմում են Թուրքերը և Պարսիկները
 1555 Հայաստանի բաժանումը /արեւմտ -Թուրքիա, արեւել-Պարսկաստան/
 1547—1562 Կաթողիկոս Ստեփանը գնում է Եվրոպա օգնություն խնդրի, բայց իզուր
 1590 Լրիվ Հայաստանը Թուրքիային
 1603 Կես Հայաստանը Պարսիկին/ Շահ Աբասը գրավեց Երեսանը/
 1603 Նորից Թուրքիան գրավեց: Շահի հրամանով երկիրը հրկիզվեց
 1604—1828 Երեսանյան խանություն
 1670 Կաթողիկոս Հակոբ Ջուղայեցին դիմեց Ռուսիայի օգնությանը
 1680 Սյունիքի մեկիք Իսրայելի որդի Օրին գնաց Եվրոպա օգնությ. խնդրի
 1701 Իսրայել Օրուն, Մինաս վարդապետին Պյոտր 1 խոստանում է օգնել
 1701 Միսթար Սեբաստացին հիմնադրեց կաթոլիկ եկեղեցին, որպեսզի կարողանա Հռոմից օգնություն խնդրել
 1707 Իսրայել Օրին ռուս գնդապետի աստիճանով Պարսկաստանում բանակցու-թյուններ վարեց Հայաստանը փրկելու համար
 1711 Իսրայել Օրին Ռուսիա վերադառնալուց հանկարծամահ եղավ: Մինաս վար-դապետը մենակ շարունակեց գործը: Աստրախանի Հարուստ հայությունը

- դիմեց Ռուսիայի ցարին իրենց ծախսերի հաշվին Հայաստանը գեների ուժով ազատագրել՝ համաձայնություն չստացան:
- 1718—1722 Արցախի «Հայ» մելիքները, Գանձասարի կաթողիկոս Եսայի Հասան Զալալյանը, միլիք Ավան Յուզբաշին, Վրաստանի թագավոր Վախթանգ 6-րդ երկիրը անկախ հայտարարեցին: Նրանք Դավիթ Բեկին էլ շատ օգնեցին:
- 1722 Ապստամբ Արվանները Պարսկաստանում գրավում են Սպահանը, շահ Հյուսեյնին գլխատում
- 1723 ՌՈՒՄԻԱՆ** գրավեց Բաքուն, Էնզելի, Ռեշտ, Աստաբադ քաղաքները
- 1720—1723 ԳԱՎԻԹ ԲԵԿԸ** Ղափանում ստեղծեց ինքնուրույն իշխանություն
- 1723 Երեսանի հերոսական պաշտպանությունը թուրքերից: Մեր բանակում պարսիկ զինվորներ էլ էին կռվում թուրքերի դեմ:
- 1724 Գանձակի, Արցախի և Ադրբեջանի փոխօգնության պայմանագիր կնքվեց ընդեմ թուրքերի
- 1728 Դավիթ Բեկը մահացավ
- 1730 Մխիթար Սպարապետը դավադրաբար սպանվեց
- 1768—1774 Մովսես Սարաֆովը/Աստրախանից/ դիմեց ցարին հայերի հաշվին ուժով ազատել Հայաստանը, մերժվեց:
- 1778—1779 Գրիմի հայերը կառուցեցին Նոր Նախիջեանը՝ այժմ Դոնի Ռոստովը
- 1813 Գյուլիստանի պայմանագիր--Ղարաբաղում /Հայաստան, Վրաստան, Ադրբեջան, Ռուսիա/
- 1826—1828 Ռուս-Թուրքական պատերազմ:
- 01.03.1828 ԵՐԵՎԱՆԻ** մարզը Ռուսիայի մեջ
- 1828 Թուրքմենչայի պայմանագիրը /ազատագրվեցին Երեսանի և Նախիջեանի իսանությունները/
- 1829 Ռուսիան վերցրեց Էրզրումը
- 1860 Հայաստանում ընդունվեց ազգային կոնստիտուցիա
- 1862 Զեյթունի ապստամբությունը
- 1878 Ռուս--թուրքական պատերազմ: Ղարսը և Արդահանը միացան Ռուսին: Կաթոլիկ հայերը գաղթեցին Հայաստան: Էրզրում, Ալաշկերտը մնաց թուրքին: Առաջին եղեռնը 300.000 հայ Աբդուլ Համիդը կոտորեց
- 1894 Երկրորդ եղեռնը
- 1895—1896 Մասունի ապստամբությունը: Աբդուլը դաժան ճնշեց:
- 1905 Երրորդ եղեռնը: Շուշա, Բաքու, Նախիջեան, Երեսան, Ելիզավետպոլ
- 1909 Չորրորդ եղեռնը: Ադանա, Կիլիկիա
- 1914—1915 Սարիղամիշի օպերացիա: Ռուսիան ջարդեց 3-րդ թուրքական բանակը Թուրքերը 90.000 կորուստ տվեցին/:
- 1915 Հինգերորդ եղեռնը /1.5 մլն./
- 1915 Չորրորդ հայկական պատմագրական նյութերի այրումը /Այս անգամ թուրքերը և նորից հրեաները/
- 22.04.1918 Անդրրկովկասյան սեյմը հայտարարեց անկախություն
- 22-25.05.18 Սարդարապատի Հերոսական ճակատամարտը

ԿԻԼԻԿԻԱՅԻ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԹԱԳԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆ /1080-1375/

- 1 դար մթա Հռոմի տակ էր
- 1-ին կես Տիգրան Մեծը միացրեց Մեծ Հայքին
- 65մթա Տիգրանի և Պոմպեոսի միջև պայմանագրով անցավ Հռոմին: Հետագայում մնում է Բյուզանդիայի տակ, հետո Արաբների, հետո Մելչուկների: Հիմնական **քնակիչները՝ հույներ, ասորիներ և քիչ հրեաներ**

- 11-րդ դ Արաբներից, սելջուկներից, հետո մոնղոլներից փախած հայերը ներտեղափոխվեցին:
- 13-րդ դ. Ծաղկման բարձրագույն շրջանում էր / 40.000 քառ. կմ/ բնակչ. մեկ մլն. ավելի: Այստեղ էին փախել Գագիկ 2-րդի մերձավոր Ռուբեն իշխանը, Արծրունիներից, Օշինյաններից, Լուզինյաններից: Ռուբենը կազմակերպեց ազատեց Բյուզանդիայից Լեռնային Կիլիկիան և ստեղծեց Հայկական պետություն:
- 1080—1087 **ՌՈՒԲԵՆ ԻՇԽԱՆ** /Բագրատունի/ Ռուբենյան իշխանություն
- 1187—1219 **ԼԵՎՈՆ 2-րդ** Ռուբենյան /15 տարվա ընթացքում Կիպրոսը մտավ մեջը/
- 06-01. 1198 **ԼԵՎՈՆ 2-րդ** /Տարսում օծվեց, Բյուզանդիայի և խաչակիրների կողմից ճանաչվեց/
- 1253—1270 **ՀԵԹՈՒՄ 1-ին**
- 1270—1289 **ԼԵՎՈՆ 3-րդ**
- 1289—1301 **ՀԵԹՈՒՄ 2-րդ**
- 1301—1307 **ԼԵՎՈՆ 4-րդ** /մոնղոլները խփեցին/
- 1307—1320 **ՕՇԻՆ** Օշինյաններից
- 1320—1341 **ԼԵՎՈՆ 5-րդ**
- 1341—1375 **ԼԵՎՈՆ 6-րդ ԼՈՒՋԻՆՅԱՆ**
- 1375 Մամլուկները գրավեցին Սիսը, Կիլիկիան անկում ապրեց:

(ԲԻԲԼԻԱ, ՅԵՍՈՒ Ա.12-14 Ռուբենեանները ջիողներ են):

ԱՐԱՐԱՏՅԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

- 10.11.1917թ Ալեքսանդրապոլում 5000 զինվորի միտինգը՝ «զենքը ձեռքներին...սլաշտպանել բանվոր-գյուղացիական կառավարությունը»(բոլշեիկյան լոզունգ)
- 15.11.1917թ Կազմվում է Անդրկովկասի կոնտրռեւոլյուցիոն կառավարություն՝ Անդրկովկասյան կոմիսարիատ
- 20.11.1917թ Լենինի և Ստալինի կոչը մուսուլմաններին՝«Տապալված ցարի զաղտնի պայմանագրերը Կ. Պոլսի գրավման վերաբերյալ պետք է չեղյալ համարվեն: Ռուսիան դեմ է օտար հողերի զավթմանը: Կ. Պոլսը պետք է մնա մուսուլմանների ձեռքին: Մենք Թուրքիան մասնատելու և Հայաստանի անվտանգությունը ապահովելու համաձայնագիրը համարում ենք չեղյալ»: /Նորից ջիողները՝ «Սատանայական փորձությունը» գործում է ամենամոժգին կերպով/:
- 23.11.1917թ Ալեքսանդրապոլի կոմունիստների պայմանը՝ ճանաչել միայն Սովետական Ռուսիայի կառավարությունը
- 16.12.1917թ Շահումյանը Կովկասի ժամանակավոր արտակարգ կոմիսար: Բորովորդական կոմիսարների դեկրետը/Լենին/ Թրքահայաստանի մասին
- 29.12.1917թ Լենինի հռչակագիրը Թրքահայաստանի մասին /օ տորեցկոյ Արմենիի/
- Հունվ.1918թ Սարիղամիշում ռազմառեւոլյուցիոն կոմիտեն վերցնում է իշխանությունը
- 12.02.1918թ Թուրքերի հարձակումը արեւմտյան Հայաստանի վրա
- 21.02.1918թ Թուրքերը գրավում են Երզնկան, Բայրազը, Մամախաթունը
- 23.02.1918թ Թիֆլիսում բացվեց Անդրկովկասյան Մեյսը՝ Անտանտի կոնտռեւոլցիոն իշխանություն
- 03-03.1918թ Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագիրը: 500 հազ. Ռուս զորքը հանել Անդրկովկասից: Ռուսիայի հեղափոխությունից հետո Լոնդոնում “Հրրյական Ազգային Շարժման” ղեկավարները երկու նպատակ ընդունեցին՝ 1.-Թուր-

քիային համոզել հրքյաներին փոխանցելու Պաղեստինյան տարածքները: 2.-Որքան հնարավոր է հետաձգել Ռուսաստանի և Գերմանիայի միջև պատերազմը: Պատասխանատվությունը հանձնարարված էր Տրոցկուն: Տրոցկի—Թալեսք գաղտնի պայմանավորվածության համաձայն Թալեսքը ասեց,-«Այստեղ չկան հաղթողներ և պարտվողներ, այստեղ բոլորս էլ հաղթող ենք»: Այսինքն բոլոր ջիւղները հաղթող են: Հաղթող կողմ Գերմանիան զարմացած էր՝ նա չէր պահանջում զորքերի Մեծ Հայքից դուրս բերում: Արդյունքում Ռուսիան կորցրեց մեկ միլիոն քառակուսի կիլոմետր տարածք և երկու հարյուր հազարից ավելի զինվոր: Սա «Մատանայական փորձության» իրականացման 1045թ Հայոց պետականությունը կործանելուց, Մեծ Եղեռնը կազմակերպելուց հետո ջիւղների երրորդ ամենասուկայի քայլն էր Հայերի հանդեպ:

- 22.04.1918թ Անդրկովկասի Մեյնը հայտարարեց անկախություն
- 26.05.1918թ Անդրկովկասյան Մեյնի կազմալուծումը: Մեքենայաբար ստեղծվեցին Անդրկովկասում երեք պետությունների տետեղծում՝
- 1 Հայաստանի դաշնակցական հանրապետություն
 - 2 Վրաստանի մենչեիկյան Հանրապետություն
 - 3 Ադրբեջանի մուսաֆաթիստական /մայրաքաղաք՝ Ելիզավետպոլ
- 22-26.05.18 Սարդարապատի ճակատամարտը
- 28.05.1918 ԱՐԱՐԱՏՅԱՆ Հանրապետություն /Դաշնակցական: 60.000 քառ.կմ./ նախարար-նախագահ Հովհաննես Բաջազյունի ներքին գործեր Արամ Մանուկյան /Սարգիս Հովհաննիսյան/ արտաքին գործեր Ալեքսանդր Խատիսյան ռազմական գործեր գ-լ Հովհաննես Հախվերդյան ֆինանսների Խաչատուր Կարճիկյան արդարադատության Գրիգոր Տեր-Պետրոսյան խորհրդի նախագահ Ավետիկ Սահակյանը /19.07.1918-ից/ Բայց ինչո՞ւ այդ պահին Սարգիս Հովհաննիսյանը դարձավ Արամ Մանուկյան՝ պարզաբանել է պետք:
- 04.06.1918 Բաթումի ստորացուցիչ պայմանագիրը: Որի ստորագրումից հետո Թուրքիան ճանաչեց հայադավան դաշնակների կառավարությունը, որի 830.000 բնակչությունից 400.000-ը ջիւղ գոկերն էին: Ստորագրեցին՝
<u>Թուրքիա:</u> Խալիլ բեյ	<u>Հայաստան:</u> Ա. Խատիսյով	
Վահիբ Մահմեդ փաշա	Ռ. Բաջազյունի	Մ. Պապաջանով
- Հանձնեցին Թուրքիային՝ ոչ միայն Ղարսը, Արդահանը, Օլթին, Կադավանը, այլ ամբողջ Մուրմալույի գավառը, Ալեքսանդրապոլի և Էջմիածնի գավառների 3/4 մասը, Երեւանի գավառի կեսը, Շարուր Դարալագյազի հինգերորդ մասը:
- 31.07.1918 Բաքվում սովետ. իշխանությունը ժամանակավորապես կազմալուծվեց
- 20.09.1918 Բաքվի 26 կոմիսարներին գնդակահարեցին
- 30.10.1918 Մոտղոսի հաշտության պայմանագիրը: Անտանտայի և Թուրքիայի միջև: Գրաված շատ հողերի, նավահանգիստների ռազմական օկուպացիա և Թուրքիայի անվերապահ զինաթափում Անտանտայի կողմից: Այս պայմանագրի համաձայն բոլոր սահմանները պետք է պահպանվեյին 1914 թվականինը: Անտանտայից Հայաստանում գնդապետ Հասկելն էր /ԱՄՆ/:
- 09-31.12.18 Հայ-վրացական պատերազմ Լոռու համար:
- 09.1918 Հայ-Ադրբեջանական կոնֆլիկտ
- 10.12.1918 Երբ թուրքերը գործը հետ քաշեցին Վրացիք գրավեցին Ախալքալսկը
- 09.01.1919թ Անտանտայի գլխավորությամբ հայ-վրացական կոնֆերանս՝ Լոռին ճանաչեցին որպես չեզոք գոտի

- 02.1919 Աղբրեջանը ներխուժեց Ղարաբաղ: Ղարաբաղի ղեկավար Խոսրով Բեկ-Սուլբանովը փախավ Բաքու
- 04.1919 Թուրքական զորքերի էվակուացիան Ղարսի և Երեւանի նահանգ.
- 28.04.1919 **Արարատյան Կովկասյան /Դաշնակցական Հայկական/ կառավարությունը Էջմիածնում հերքեց արեւմտյան հայերի իմիգրացիան Հ.Հ. տարածք՝ Անդրանիկը որոշում ընդունեց հեռանալ արտասահման հրդեհումների ի մատերհայի էջ 343-49/**
- 14.05.1919 Փարիզի կոնֆերանսը: Կոնֆերանսը որոշեց Հայաստանի հարցերի իրականացման Հայաստանի մանդատը ԱՄՆ-ին հանձնել:
- 21.06.1919 Ընտրություններ Հայաստանում /20տարեկանից բարձր 366000 ընտրող/ 80 անդամ որից 72 դաշնակ
- 21.08.1919 Առաջին անգամ Հայաստան ժամանեց **Գևորգյան Հասկեյը:**
- 01.09.1919 Հաստատվեց Հայաստանի Հանրապետության կառավարության կազմը նախագահ՝ Ալեքսանդր Խատիսյան
- 15.10.1919 Նժդեհի Չանգեզուրյան պայքարի սկիզբը: Դրոն շատ օգնեց:
- 10.1919 Գեներալ Ջեյմս Հարբորդը իր հանձնախմբով ներկայացրեց Վիլսոնին գեկուցագիր 13 հատորից: ԱՄՆ-ի մանդատը տարածվում էր Թուրքիայի այլ տարածքների վրա
- 29.10.1919 Գաղտնի Թուրքիա--Աղբրեջան ռազմական պայմանագիր
- 03.11.1919 Հայ-վրացական պայմանագիրը
- 23.11.1919 Հայ-Աղբրեջանական խաղաղ պայմանագիր
- 06.01.1920 Դաշնակները ձերբակալեցին բոլշեիկ Եզոր Սետյանին: Սկսվեցին բոլշեիկների խաղերը: ՈՒժերը աճում են:
- 23.03.1920** Շուշիի կոտորածը 6-րդ եղեռնը
- 04.1920 Սան Ռեմոյի կոնֆերանս: Մեծ Բրիտանիան, Ֆրանսիան, Իտալիան որոշեցին ստեղծել Հայաստան պետություն՝ թուրք և Ռուս մասերից
- 24.04.1920 ԱՄՆ-ը ճանաչեց Հայաստանի անկախությունը
- 26.04.1920 Մուստաֆա Քեմալի նամակը Լենինին,--“ Կակսի ռազմական գործունեությունը ինպերիալիստական Հայաստանի դեմ և կստիպի Աղբրեջանին դառնալ խորհրդային”: Թուրքիան սկսեց գաղտնի բանակցությունները Ռուսիայի հետ: Հայաստանը սկսեց «բոլշեիկանալը»:
- 28.04.1920 Աղբրեջանում հաստատվեցին Սովետական կարգերը: Իսկական ժամանակն էր Հայաստանը մտնել Ռուսաստանի Սոցիալիստական սիստեմի մեջ: Եթե Աղբրեջանը սովետականացվեց, նշանակում է Անտանտան չունի ազդեցության հնարավորություն /Աղբրեջանում անգլիացիք էին/:
- 03.05.1920 Երեւանում տեղի ունեցավ սովյակների ցույց/1919թ 150.000 սովյամահ/:
- 04.05.1920 Ալեքսանդրապոլում բոլշեիկները ձերբակալեցին ԱՄՆ հանձնաժողովին
- 06.05.1920 Դաշնակները ստեղծ. արտակարգ դատարաններ և մտցնում մահապատիժ
- 10.05.1920 Ալեքսանդրապոլում զինված ապստամբություն
- 13.05.1920 Ձինված ապստամբություն Նոր Բայազետի Դարանլուղ /Մարտունի/ գյուղ.
- 17.05.1920 Կոմունիստները սովետական կարգեր են հաստատում Նոր Բայազետում
- 11.05.1920 Ձինված ապստամբությունը հաղթանակում է Սարիղամիշում: Քաղաքն անցնում է կարմիր բոլշեիկների ռազմառեւոլյուցիոն կոմիտեյին
- 03.06.1920 Ռուսի և Թուրքի միջև դիվանագիտական կապի սկիզբը
- 01.06.1920 ԱՄՆ-ի սենատը մերժեց Վիլսոնին Հայաստանի մանդատը ընդունել
- 28.06.1920 Թուրքական ազգային ուխտ՝ թուրքաբնակ բոլոր տարածքները համարել Թուրքիա /հայաթափեց 1.5 մլն բնաջնջումով/:
- 05.07.1920 Չանգեզուրում հռչակվում է սովետական իշխանություն: Ռուս զորքերը մտան Նախիջեւան և միացան թուրքերի հետ:
- 1920 6-րդ եղեռնը Կիլիկիայի Ուրֆե, Աջրն, Այնթափ, Ջեյթուն քաղաքն.:
- 10.08.1920 **Մերի պայմանագիրը:** 88-93 հոդվ. 180 հազ.քառ.կմ Հայաստան: Համիդին փոխարինեց Քեմալը:Սրա տակ կա նաեւ հայ պատվիրակների ղեկավար

Ավետիս Ահարոնյանի ստորագրությունը: Օսմանյան Թուրքիան հայտարարեց, որ ճանաչում է Հայաստանը: Կողմերը համաձայնվեցին, որ սահմանը անցնելու է Էրզրումի, Տրապիզոնի, Վանի, Բիթլիսի չորս վիլայեթներով: Հանձնարարվեց իրականացնել ԱՄՆ-ին: Ադրբեջանի և Վրաստանի հետ սահմանները թողնվում է այդ պետությունների ընդհանուր համաձայնությունը: Սակայն Արաբական երկրները ազատագրվեցին Թուրքիայից, իսկ մենք ոչ: Կիլիկիան մնալու էր Թուրքիային: Ազգաբնակչության 65%-ը պետք է կազմեր հայը, որպեսզի պետությունը կոչվեր Հայաստան: Այսինքն այդ տարածքում բնակվում էր մինչև 4.5-5 միլիոն հայ, Բայց ինչու Հայաստանի Հանրապետությունը կազմելիս 1918 թվ. Հայաստանի բնակչությունը ընդհամենը 830.000-էր: Որովհետև Հայերին չթողեցին «Արարատյան Հանրապետություն», իսկ Անդրանիկը չգիտեր, որ դաշնակ պարագլուխները «Սատանայական փորձությունը իրականացնող ջոկատներ էին: Մերի այս պայմանագիրը իր բովանդակությամբ երկրորդն էր: Առաջինով պետք է Հայաստանը լիներ Կիլիկիայով դեպի միջերկրական ծով ելք ունենալով, բայց քանի, որ մնան դեպքում Հայ ազգը չէր կազմի բնակչության մեծամասնությունը, ապա միջազգային օրենքների համաձայն այդ պետությունը չէր կարողանա կոչվել Հայաստան: Միջազգային հանձնաժողովը ստիպված եղավ նոր սահմաններ գծելու Մեծ Հայքի տարածքում` Հայաստան պետության համար, որը և հետագայում կոչվեց Մերի պայմանագրի համաձայն տարածք: Այդ սահմանները և բնակչության էթնիկական որակավորումը արվեց մի քանի ամիսների ընթացքում միջազգային հանձնաժողովի միջոցով ԱՄՆ գլխավորությամբ: Այնպես, որ ես՝ սահմանների ես՝ բնակչության էթնիկական կառուցվածքի ու քանակի ապացուցման տակ դրված է ժամանակի աշխարհի առաջատար տասներկու պետությունների կնիքները:

- 10.08.1920 Սովետա-Հայկ-ն Երկկողմանի ճանաչման պայմանագիր Թբիլիսիում:
- 24.08.1920 Ռուս-Թուրքական «Մրտագին և անկեղծ պայմանագիրը»
- 19.09.1920 Երեւան է ժամանում Սովետական Ռուսաստանի ներկայաց լեգաթը:
- 28.09.1920 Թուրքերը ամբողջ ճակատով հարձակվեցին Հայաստանի վրա: Սա արդեն Ռուսաստանի՝ Ստալինի կազմակերպածն էր
- 29.09.1920 Թուրքերը գրավեցին Սարիղամիշը
- 30.10.1920 Թուրքերը գրավեցին Ղարսը
- 07.11.1920 Թուրքերը գրավեցին Ալեքսանդրապոլը:
- 11.11.1920 Վրաստանում Ռուսաստանի ներկայաց. հայտարարում է որ իր վրա է վերցնում միջնորդի դերը խաղաղ լուծելու քեմալական Թուրքիայի և Հայաստանի միջև կոնֆլիկտը:
- 22.11.1920 Վիլսոնը գծեց Հայ—թուրքական սահմանը:
- 29.11.1920 Հայաստանում սովետական կարգեր

ՀԱՅՈՑ ՊԱՏՈՒԹՅԱՆ ՃՇՄԱՐԻՑ ԳԱՍԵՐ

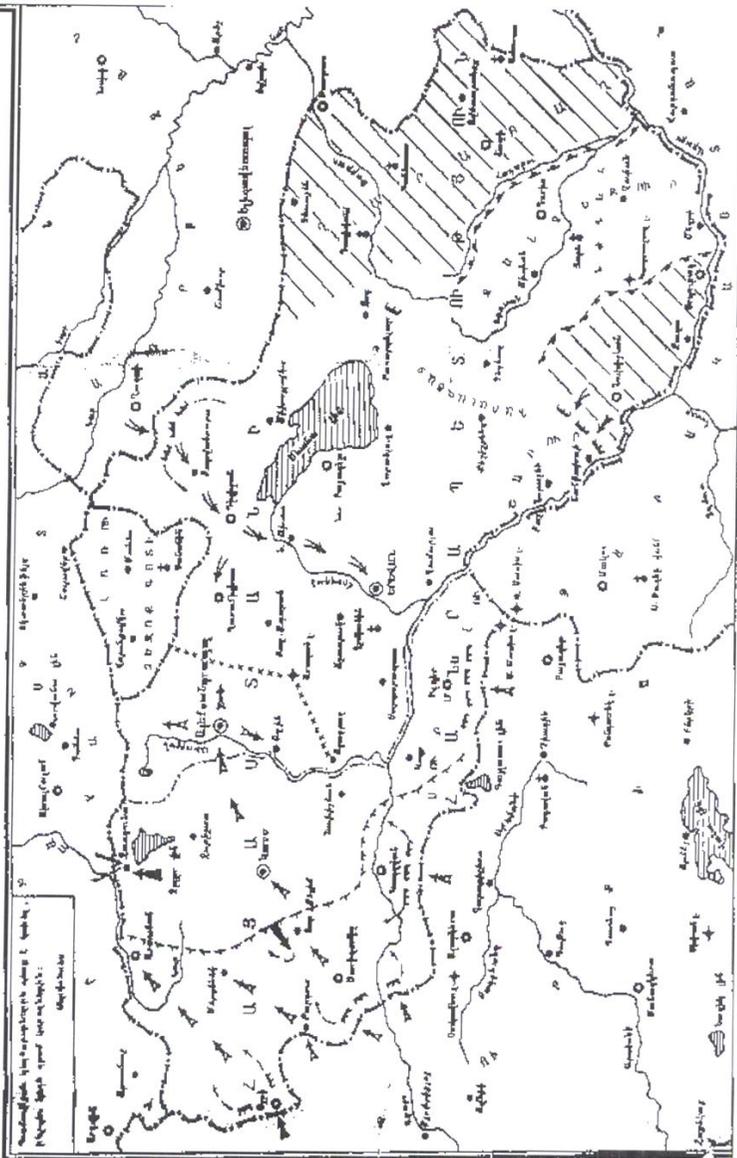
1920թ. սեպտեմբեր-դեկտեմբեր ժամանակահատվածը

1-7 սեպտ Բաքու: Արեւելքի ժողովուրդների 1-ին համագումար-խառնաժողովը /նախագահ Գ.Ջիմով/ Էնվերի, Բեհաեդդին Շաքիրի, Խալիլի, Հայ բուլշեիկների, քեմալականների և “համաշխարհային հեղափոխության” այլ հացկասակների մասնակցությամբ /26 երկրից 1891 գլուխ/ ուր որոշվեց “իմպերիալիստական” Հայաստանի Հանրապետության նկատմամբ սովետա-քեմալական ապագա հաշվեհարդարի հարցը:

04ոս-վերջ Տեղական բնույթի մարտեր Հայ-Թուրքական սահմանի երկայնքով.

- 8 սեպտ. Անկարա: Քենսլայականների ռազմական գերագույն խորհուրդը որոշեց հարձակվել Հայաստանի վրա: 11-րդ կարմիր բանակի անընդհատ հարձակումները Շարուր Դարալագյազի, Բասարգեչարի և Ղարաբաղի շրջաններում: Հայկական զորքերի հակահարձակումը
- 9 սեպտ. Հայկական զորքերը ազատագրեցին Կողբը
- 14 սեպտ. Օլթիի անկումը
- 20 սեպտ. ՀԿ/ԲԿ ԿԿ-ի “հույժ գաղտնի” հրահանգը՝ ուղղված Հայաստանի տեղական կազմակերպողներին անել հնարավոր ամեն ինչ՝ ապահովելու և արագացնելու համար հայկական բանակի պարտությունը:
- Հայկական բանակ.** Պատերազմի սկզբում՝ 22.000, հոկտ. 2րդ կեսին՝ 55.000, որից 32.000 կռվող ուժ: Սպարապետ՝ գեներալ Նազարբեկյան, Չինվ. նախարար՝ Ռ. Տեր-Մինասյան: Հ.Հ. չորս հիմնական ճակատները. Կարսի /գլխավոր/-Միլիկյան, Սուրմալույի-Դրո, Շարուրի-Շեկովնիկյան և Ղազախի:
- Թուրքական բանակ.** 45-50.000, որից 30.000-ը կանոնավոր ուժեր, հրամանատար՝ Զյազիմ Կարաբեքիր Փաշա:
- 22-23 սեպտ Հայ-թուրքական 2-րդ պատերազմի սկիզբը. առանց պատերազմ հայտարարելու Քենսլայականներն անցան հարձակման:
- 29 սեպտ Սարիղամիշի և Կաղզվանի անկումը:
- 30 սեպտ Հ.Հ.-ում հայտարարվեց ռազմական դրություն: Մերդենեկի անկումը, որից հետո ռազմաճակատի գծի հարաբերական կայունացում 2-3 շաբաթով: Վրացական զորքերը ուխտադրժորեն գրավեցին Հ.Հ. Չուռզունա գավառակներտունը և անհապաղ վճռվեցին այնտեղից Սեպուհի ուժերով:
- 9 հոկտ Վարչապետ Հ. Օհանջանյանի դիմումը՝ բոլորին, բոլորին, բոլորին... աշխարհի բարաբակիրտ ժողովուրդներին և նրանց կառավարություններին՝ օգնության կոչով: Մակայն ապարդյուն անցավ:
- 14 հոկտ Հայկական բանակի հակահարձակումը Նոր Մեյիմ-Սարիղամիշ ուղղությամբ. լիակատար ծախողում և բանակի բարոյական ոգու կտրուկ անկում: ՌԿԿ ԿԿ-ի քաղբյուրոյի մահավճիռը “Վճռական գործողություններով” սովետիզացնել Հայաստանը:
- 24-30 հոկտ Դաժան մարտեր Սուրմալույի ճակատում. ծախողվեց ճակատը ճեղքելու և Երեսանը գրավելու Թուրքերի փորձը:
- 28 հոկտ Երեսան. Կնքվեց Հ.Հ. և ՌՍՖՍՀ միջև հաշտության պայմանագրի նախագիծ: Չիրագործվեց բոլշեիկների հերթական սառը խաղը: Լեոն Շանթը Ռուսի պատվիրակությանը ըստ պայմանավորվածության սպասում էր սեպտեմբերին: Մակայն սեպտեմբերին թուրքերն են հարձակվում, իսկ Ռուսիայի պատվիրակությունը գալիս է հոկտ. 28-ին՝ երբ Թուրքիան արդեն հաղթել էր Հայաստանին: Լեզրանը առաջարկեց տալ երկաթգծից օգտվելու իրավունք՝ Թուրքիային գեներալ ուղարկելու, հրաժարվել Մերիի պայմանագրից, համաձայնել, որ Ռուսիան հանդես գա միջնորդի դերում Հայի և Թուրքի միջև, փոխարենը Հայաստանին խոստանում էին Չանգեղուրը և Նախիջեանը: Հայաստանը հրաժարվելու էր Ղարաբաղի նկատմամբ պահանջներից: Ռուսիան վարք էր տրամադրելու Հայաստանին: Թուրքիան զորքերը հետ էր քաշելու 1914թ սահմանը, հրաժարվելու էր Բրեստ-Լիտովսկի և Բարսումի պայմանագրերից: Թուրքիան ճանաչելու էր Հայաստանը այն սահմանով որը կորոշվեր Հայ-Ռուս պայմանագրով: Ռուսիան առաջարկեց Հայաստանի խորհրդակցություն. իսկ փոխարենը՝ 1914թ սահմանները: Բոլոր-կառավարությունը հրաժարվեց Միմոն Վրագյանի նախարարապետությամբ: Սա ճակատագրական սխալ էր:
- 30 հոկտ Կարսի անկումը. Հ.Հ.-ն մեծ թվով բարձրաստիճան զինվորական և քաղաքական ղեկավարներ 3.000 զինվոր և 30 սպա գերի ընկան թշնամուն:

1920 թ. ԽՈՎԵՏԱ-ԹՈՒՐԲԱԿԱՆ ԱՇՆԱՆԱՅԻՆ ՄԻԱՅՅԱԼ
ԱԳԲԵՄԻԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԴԵՄ

- 6 նոյեմբ *Վրաստանը հայտարարեց իր չեզոքության մասին: Դեռևս ամռանը Թիֆլիսում կնքվել էր Վրաց Թուրքական գաղտնի պայմանագիր, որով Հայ-Թուրքական պատերազմի դեպքում Վրաստանը պահպանելու էր չեզոքություն, փոխարենը թուրքերը խոստացել էին Բոռչալուի /Լոռու չեզոք գոտի/ և Մխալբլալքի գավառները, Արտասահմի շրջանը:*
- 7 նոյեմբ *Կնքվեց զինադադար, որի համաձայն Ալեքսանդրապոլը թուրքերին:*
- 11 նոյեմ *Ռազմական գործողությունները վերակսկեցին և շարունակվեցին մինչև նոյեմբերի 18-ի զինադադարը Վրաստանին:*
- 13 նոյեմ *Կնքվեց Հայ-Վրացական համաձայնագիր, որով Լոռու չեզոք գոտին ժամանակավորապես անցնում էր Վրաստանին:*
- 23 նոյեմ *Հ. Օհանջանյանի կաբինետի հրաժարականը:*
- 24 նոյեմ *Կազմվեց նոր կաբինետ Ս. Վրացյանի գլխավորությամբ:*
- 29 նոյեմ *11-րդ կարմիր բանակի ներխուժումը Հայաստան, գրավվեց Քարվանսարան:*
- 30 նոյեմ *Գրավվեց դիլիջանը:*
- 30.11.1920. *Նարինանովը ստորագրեց որոշում Լ. Ղարաբաղը, Չանգեզուրը, Նախիչևականը խորհրդային Հայաստանին հանձնելու մասին:*
- 01.12.1920 *Դաշնակ բյուրոն, պառլամենտական ֆրակցիան և ՀՀ կառավարությունը ընդունեցին կարմիրների առաջարկը որոշ պայմաններով:*
- 01 դեկտ *Հ.Հ.-ում ՌՍՖՍՀ-ի լիազոր ներկայացուցիչ Բ. Լեզրանի վերջնագրի /դեկտ 1-ին/ ստորագրվեց Հայ-Սովետական համաձայնագիր, իշխանությունը խաղաղ կերպով հանձնելու այսպես կոչված հայ հեղկոմին: Հայոց պետականության կործանումը: Ստորագրեցին Լեզրանը, Գրոն և Տերտերյանը: Ալեքսանդրապոլ. Հայ-Թուրքական դաշնագրի կնքումը: Հ.Հ.-ից անջատվեցին նախքին Ղարսի մարզը, Սուրմալուն, Շարուր-Նախիչևանը, տարածքային այս բռնագավթումները հետագայում նույնությամբ կրկնվեցին 1921թ. մարտի 16-ի Մոսկվայի և հոկտեմբերի 13-ի Կարսի պայմանագրերում:*
- 02.12.1920 ***Ալեքսանդրապոլի պայմանագիրը:** Հայերը Սեբի պայմանագրից հրաժարվեցին: Դաշնակ Ալ. Խատիսյանը Աբրահամ Գյուլխաղյանը և Ստեփան Դորդանյանը ստորագրեցին, իսկ Հայաստանում մտնում՝ իշխանության գլուխ բոլշեիկներն էին: Նվաստացուցիչ պայմանագիր, որը զոյություն ունի մինչև այսօր: Ղարսը, Սուրմալուն, Շարուր-Նախիչևանը տրվեցին Թուրքիային, որը հետագայում նույնությամբ կրկնվեց 16.03.1921 Մոսկվայի և 13.10.1921 Ղարսի պայմանագրերում:*
- 04.12.1920 *11-րդ կարմիր բանակն առանց դիմադրության գրավեց Երեսանը: Հայհեղկոմի իշխանություն: **Մարգիս Կասյան:***
- 06.12.1920 *Ռազմափոխումի առաջին անդամները Երեսան ժամանեցին: Դադարեց ժամանակավոր Գրոյի և Սիլինի իշխանությունը: Գետրոզ Աթարբեկյանը սկսեց իր դաժանությունները Հայ ազգի հանդեպ:
Հեղկոմի նախագահ---Մարգիս Կասյան
Բանակի հրամ-ր ---Մոլկոչանով
Կոմիսար ---Սվիրիդով*
- 01.12.1920 *Խորհրդային Հայաստանը Ալեքսանդրապոլի պայմանագրի վերանայման հուշագիր ուղարկեց Թուրքիային:*
- 25.12.1920 *Տաբեի վանքում համազանգեզուրյան համագումարը հռչակեց ինքնավար անկախ պետականություն՝ Լեռնահայաստան:
նախարարապետ, արտաքին, զինված նախարար--- Գարեգին Նժդեհ, վարչապետ --- Միսն Վրացյան*
- 07.07.1921 *Նժդեհը 400 հոգով թողեց Սյունիքի սահմանները:*

- 01.12.1920 Ազգերի Լիգայի 3-րդ ենթահանձնաժողովը որոշեց Հայաստանը ընդունել՝ Անգլիայի ներկայացուցիչ ջիուզ Ֆիշերը խանգարեց:
- 29.12.1920 Հայիեղկոմը հուշագիր հղեց Մենչեիկյան Վրաստանին Լոռու չեզոք գոտուց զորքերը հետ քաշելու՝ մերժեցին: Դրոն հարձակվեց և գրավեց մի մասը, իսկ մինչեւ Թիֆլիս հասնելու նրա մտադրությունը Անգլիացիք չթույլատրեցին:
- 11.02.1920 Լոռու մեծ մասը միացվեց Հայաստանին
- 03.1921 Լոնդոնի կոնֆերանս
- 16.03.1920 Մոսկվայի կոնֆերանս: Բաթումը՝ Վրաստանին, Ղարսը և մնացածը Թուրքիային: Առանց Հայաստանի ներկայության: Ստալինը թուրք պատգամավորներին դիմեց, «Դուք հայկական հարցը լուծել եք ինքնուրույն, եթե դեռես մնացել են չլուծված հարցեր, վճռեք մինչեւ վերջ»:
- 18.02.1921 Դաշնակները գրավեցին Երեսանը, սակայն մարտի 2-ին պարտվեցին
- 22.04.1921 Ալեքսանդրապոլից թուրք զորքը հեռացավ Չիչերինի սպառնալիքով:
- 16.05.1921 Վրաստանի կոմկուսը որոշեց ամբողջ չեզոք գոտին, Ախալքալաքի և Խրամիի շրջանը Հայաստանին միացնելու հարցը: Նույնը որոշեց 07.07.1921թ կայացած Կովկասի քաղբյուրոն:
- 21.05.1921 Հայաստանի Հեղկոմը վերակառուցվեց Ժողովմսխորհրդի ռազմ. և նախագահ Ալեքսանդր Մյասնիկյան:**
արտաքին գործեր Ա. Մռավյան
ներքին գործեր Պ. Մակինցյան
արդարադատություն Ա. Կարինյան
Ժողովմսխորհ Ս. Սրապիտոյան /Լուկաշին/
- 12.06.1921 Ադրբեջանի և Հայիեղկոմի դեկլարացիայի 30.11.1920թ և Հայաստանի ու Ադրբեջանի հանրապետությունների կառավարությունների միջեւ եղած համաձայնությունների հիման վրա հայտարարվում է, որ Լ. Ղարաբաղը այժմյանից կազմում է Հայկական ԽՍՀ անբաժան մասը: Ասքանազ Մռավյանը նշանակվեց Լեռնային Ղարաբաղի արտակարգ կոմիսար: Այստեղից էլ Ադրբեջանը սկսեց դավադիր գործողությունները:
- 27.06.1921 Անդրկովկասի Թիֆլիսի հանձնաժողովը /Կիրովը և Օրջոնոկիձեն/ հեռագրեց՝ Ադրբեջանի հեղկոմի նախագահ Նարիման Նարիմանովին՝ շտապ հրավիրել քաղբյուրո և ժողովմսխորհ և լուծել Ղարաբաղի հարցը այնպես, որ վաղը, հունիսի 27-ին բանակցություններն ավարտվեն: Ոչ մի հայկական գյուղ Ադրբեջանին, ոչ մի մուսուլմանական՝ Հայաստանին:
- 04.07.1921 Կովկասյան բյուրոյի պլենումը՝ Ստալին, Օրջոնոկիձե, Ալ. Մյասնիկյան, Ն. Նարիմանով: Որոշվեց Ղարաբաղի հանրաքվեյի հիման վրա 95% կողմ միանալ մայր Հայաստանին: Նարիմանովը դեմ կանգնեց
- 05.07.1921 Կովկասյան բյուրո: Օրջոնոկիձե, Նազարեթյան, Ստալինը, որը բյուրոյի անդամ չէր, որոշեց Ղարաբաղը տալ Ադրբեջանին
- 13.10.1921 **Ղարսի պայմանագիրը:** Մոսկվայի աննկարագրելի հայադավան Ստալինն—Թուրքական հրոսակագրությունը ամրագրեցին սա:
 Հայկական պատվիրակությունը՝
 Արտգործժողկոմ---Ասքանազ Մռավյան
 Պողոս Մակինցյան
- 06.11.1921 Ալ. Մյասնիկյանը վրաց Մդիվանու հետ վավերացրին լոռու միացումը Հայաստանին: Իսկ Ադրբեջանի հետ Հայաստանը պայանագիր չույնի:
- 12.01.1922 **Հայաստանի սահմանադրությունը՝ հայ ժողովրդի պետականության պատմության մեջ 1-ին անգամ, թեկուզ գործեց մինչեւ 1938թ: ԽՍՀՄ-ի կազմավորումով Հայաստանը կորցրեց պետականությունը:**
- 07.1923 Լոգանի կոնֆերանս: Սերի պայանագիրը անտեսվեց:

Սակայն դա չի նշանակում, որ արդեն ստորագրված և պետական կնիքները դրած փաստաթղթերը չպետք է իրականացվեն:

Ժամանակի աշխարհակալ 12 պետությունների որոշումը հետադարձ ուժ ունենալ չի կարող: Որոշումը կայացած է, բայց իրագործված չի: ՈՒ ոչ մի միջազգային փաստաթուղթ չկա, որը կկարողանա արդարացնել չիրագործման պատճառներն ու հանգամանքները:

Բավական է պետական իշխանությունների մակարդակով միջազգային ատյաններում լուրջ քննարկման դրվի այս հարցը և առանց ավելորդ գլխացավանքների Մեյրի պայմանագրով նախատեսված Հայոց հողերը հետ կվերադարձվեն: ՈՒրիշ ոչ մի հասարակական կամ քաղաքական ուժ չի կարող հանդես գալ միջազգային ատյաններում նման հարցով:

Այստեղ անչափ կարևոր է Ղարսի պայմանագրի չճանաչելը, ինչը ամենու մեծ բաղձանք ունեն ջիուղները: Սա կլինի դարի ամենամեծ հանցանքը Հայ ազգի հանդեպ:

Հայաստանը այսօր գտնվում է նողկալի վիճակում, այն օկուպացված է բոլոր ժամանակների ամենաթշվառ ժողովրդի՝ ջիուղի կողմից, որը հանկարծակի ունեցել է անասհման իշխանություն և պետք չի գարմանալ նման քաղաքականության համար: Ամենաթշվառ ժողովուրդ և անասհմանափակ իշխանություն գաղափարները նույնչափ անասհման ներդաշնակություն չունեցող երեսույթներ են և այս ամենի վերջը դեռ նույնչափ անասհման քանակությամբ արյունահեղություն է պահանջելու:

1891թ. Ժնևում բուրբացած ջիուղների (դյունեն կամ սարիզ) կողմից ստեղծվեց “Բթթիհատ վե թերաքի” (Միասնություն և առաջընթաց) ջիուղա-մատնական կազմակերպությունը՝ պարագլուխ Էմմանուել Կարատ, անդամներ՝ Թալեթ, Էնվեր, Ջենալ, Ջավիդ, Ֆեխլին, Միդիատ Շյուքրին, Բուրսայի Թահիր..., նպատակը՝ քանդել օսմանյանն ու խալիֆաթը և անցնել իշխանության, Պաղեստինը դուրս բերել Թուրքիայի հպատակությունից, հանձնել Անգլիային: Դրա համար հարկավոր էր Թուրքիան թրթացնել: Հայը պետք է վերանար: Գործին կցվեց Բոլշեիկա-մատնական “Երկնագույն Վիշապ” օբյակը: Մրանք բոլորը ղեկավարվում էին մեկ սիոնիստական կենտրոնից: Պահեստային տարբերակը՝ Շիրվանան, պետք է իրականացնեին Լեւ Տրոցկին (Լեյբա Բոշոտեյն), Ջինովեր (Ալիֆեյբատում) և Կամենեւը (Ֆեյեռման): Մրանք նախ սերտ կապ ստեղծեցին Թուրքիայի և բոլշեիկների միջև: Դանապարհին կանգնածներին (Շահումյան. Ջավարիժե...) ոչնչացրին: Ոչնչացրին նաև լեզգիական (աղվան) “Ֆարուխ” կազմակերպության ղեկավարներին: Մինչ այդ ջիուղ-թուրքերը մորթել էին լեզգին ինտելիգենցիային: Այսպիսով աղվաններն էլ ընկան օկուպների պետության մեջ, որի անվանումն էլ պարսկերեն էր՝ Ադրբեջան: Սա փաստորեն ոչ մեկի պետությունն էր, որը հետագայում Մովսեսի կազմում պետք է կոչվեր ջիուղական Խազարիա: Այսպիսով, Սալոնիկյան “Միասնություն և առաջընթաց”-ը և “Երկնագույն Վիշապ” օբյակները (Տոնցկի, Ռադեկ, Բելա Կուն, Լիտվինով, Բերիա, Կազանովիչ, Բոեժնե, Գոռմիկո, Առբատով...) պետք է ջնջեին Հայաստան անունը, Աղվաններին, ու տեղը միևնույն Կալմիկիա ստեղծել “Ղազարթթ—Բարսեյթթ” պետությունը: Անգամ օկուպ-թաթարների կեղծ դեռես Խազարական Կազանաթից Արթ պախաժ ջիուղների կողմից 10-11 դ. հաղայականացված էին: Մյուս կողմից թատերը (արմատներից հեռացված լեռնային ջիուղները՝ ջուխուրները) այստեղ զգալի մաս էին կազմում: 1920թ քաղաքական սիոնիզմի գաղափարախոս Թեոդոր Հեյցլը Վիեննայում հայտարարում է, որ Կովկասում ստեղծվել է ջիուղական “Ադրբեջան” (անվանողներ՝ Տոնցկի, Ջինովե) պետություն, որը կլլելու է իր մեջ ամբողջ տարածաշրջանը:

Երբ հայտնի դարձավ, որ Պաղեստինի սիոնացման Բալֆորթյան Դեկլարացիան իրականանում է՝ Շիրվանան դարձավ փորձարարական տարբերակ՝ պարսկա-արիական մշակույթով և ջիուղական (Նարիմանով, Բակիրով/Մեիր Ջաֆարիմ Բոզում) ղեկավարությամբ: Մասայական կոտորվեցին լեզգին առաջնորդներն ու արվեստագետները:

ՄԵՎՐԻ ՊԱՅՄԱՆԱԳՐՈՎ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻՆ ՀԱՏԿԱՑՎԱԾ ՏԱՐԱԾԸ

Ubicación de la Armenia contemporánea en el territorio armenio histórico:

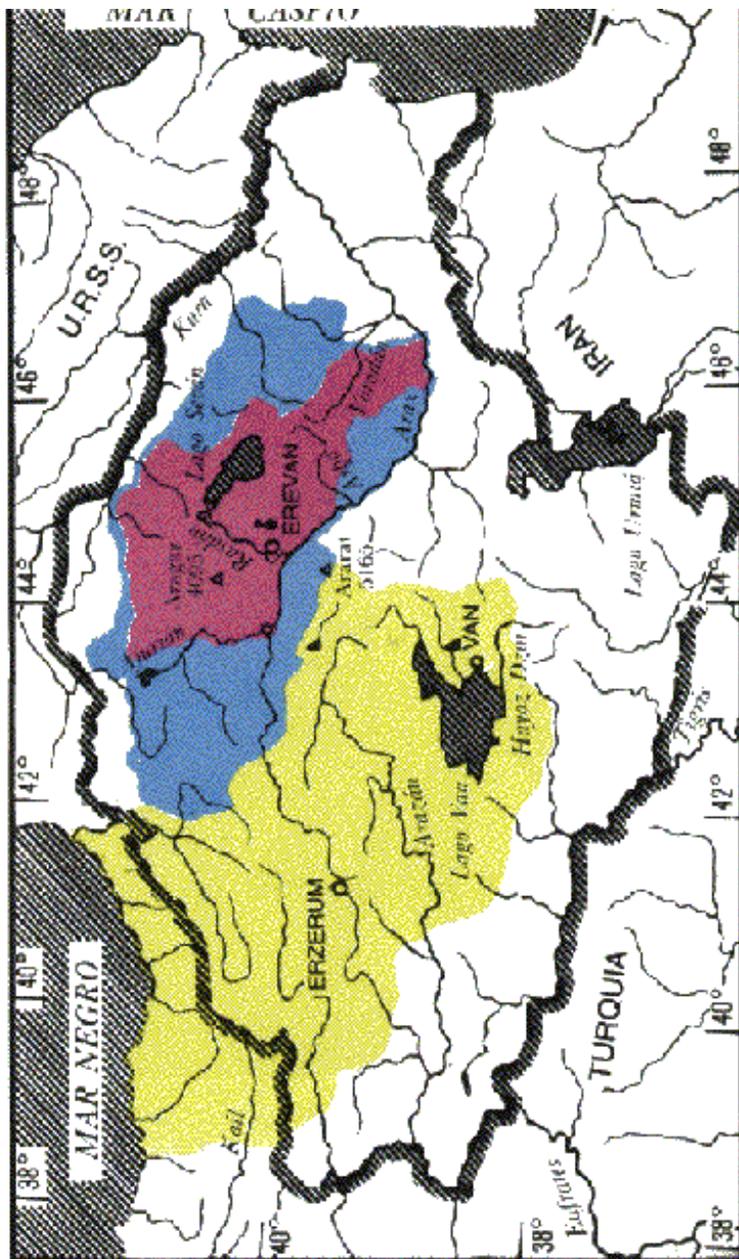

República Socialista Soviética Armenia (actual).

República de Armenia independiente (28.V.1918 a 2.XII.1920).

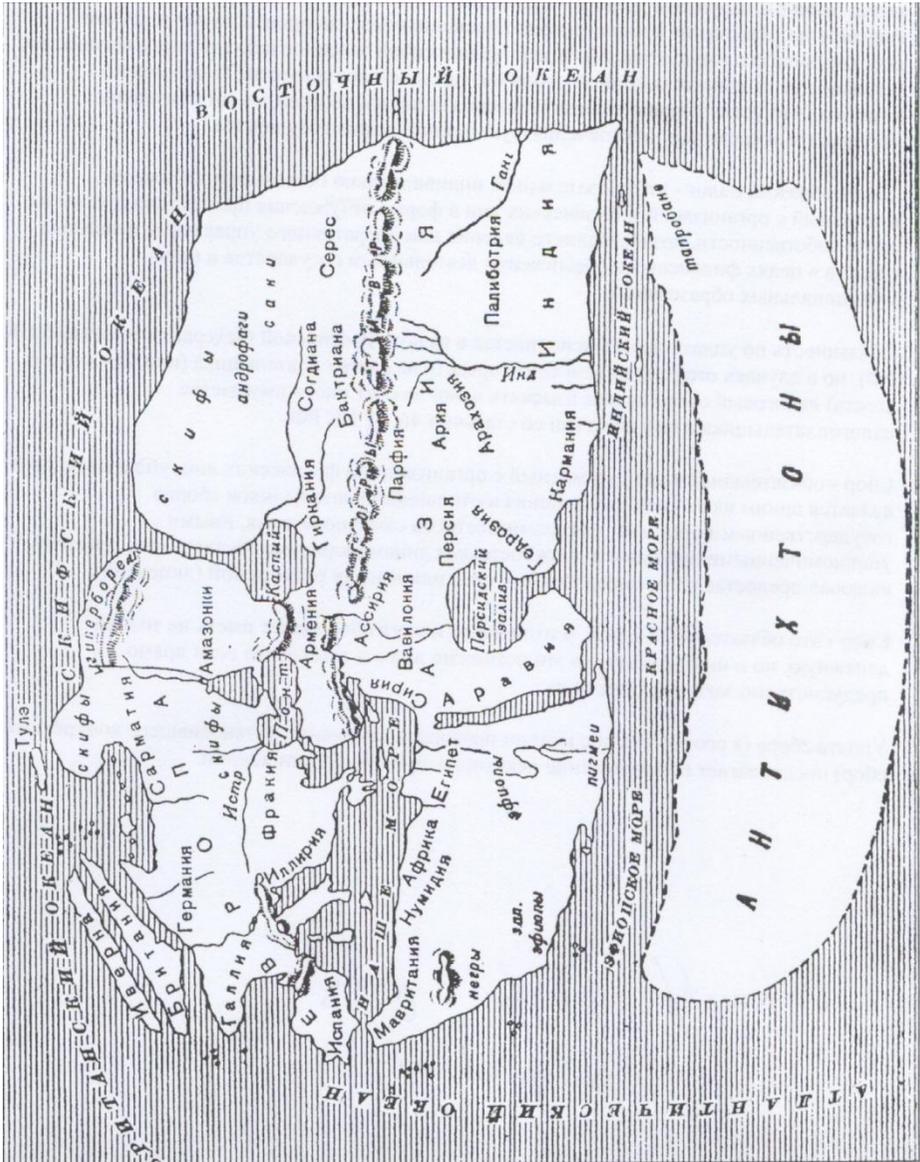
Territorios adjudicados a la República de Armenia de acuerdo con el Tratado de Sevrés (10.VII.1920).

Actualmente usurpados por Turquía.

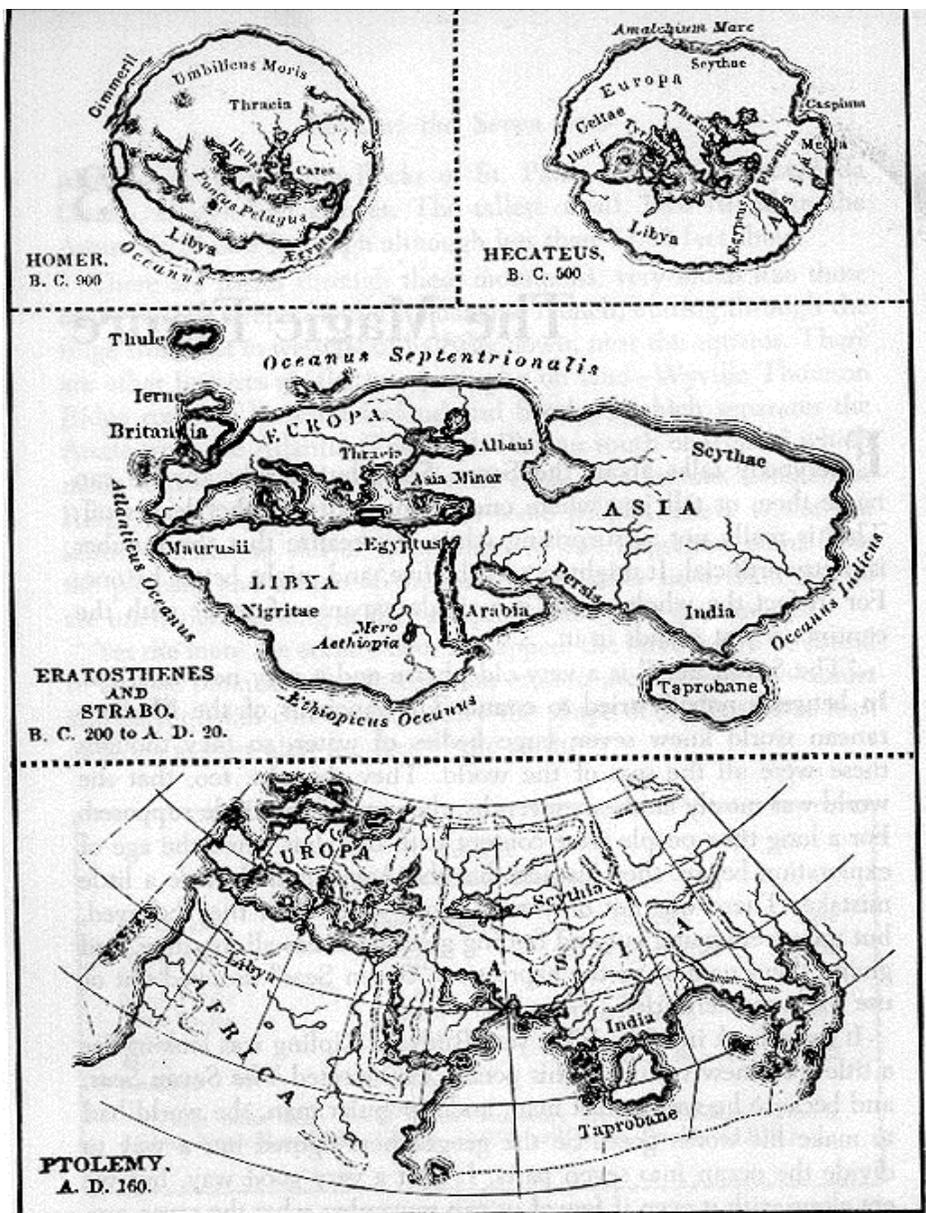
ՄԵԶ ՀԱՍԱՆ ՀՆԱԳՈՒՅՆ ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՔԱՐՏԵԶՆԵՐԸ

ԵԹԵ, ԻՆՉԵՊԵՍ ԲԻԲԼԻԱՅՈՒՄ ԵՆ ԱՆԱՄՈԹԱԲԱՐ ՆԵՐԿԱՅԱՑՆՈՒՄ ՄԵԿԻ ՓՈՆԱՐԵՆ ԵՐԿՈՒ՝ ԻՄՐԱՅԵԼ ՈՒ ՀՈՒՂԱ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ ԵՆ ԳՈՅՈՒԹՅՈՒՆ ՈՒՆԵՑԵԼ՝ ԱՊԱ ՈՐ՝ՏԵՂ ԵՆ ԴՐԱՆԶ ԳՏՆՎՈՒՄ:

ՊՈՍՏՆԵՐՈՍԻ ԱՇԽԱՂԻ ՔԱՐՏԵԶԸ

ՀՆԱԳՈՒՅՆ ԸԱՐՏԵԶՆԵՐԸ՝ ԶՀՈՒԴԱԿԱՆ ՀԵՏՔՆ ԷԼ ՉԿԱ

Bettmann Archive

ՀՔՐՅԱՆԵՐԻ՝ ՍՍՏԱՆԱՆԵՐԻ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆԸ

Իրենց պատմությունը արձանագրում է, թե ջիուզները հրքայացիների սերունդներն են: Ադամից ու Եվայից տարբեր ազգեր չէին կարող առաջանալ, առանց այն էլ ըստ իրենց ներկայացման Եվան արդեն Ադամից է առաջացել՝ իբրև նրա կողոսկորից, որի հետ Ադամի կենակցելը արդեն արյունապղծություն է:

Կապված Նոյի(չար օձ) հետ, իբր Նոյից և նրա որդիներից են առաջացել բոլոր ազգերը, դա անհեթեթություն է և անհիմաստ ու թեթեամիտ հնարվածք, որովհետև առանց արյունապղծության մի ընտանիքից տարբեր նորմալ ազգեր չէին կարող ստացվել, այն էլ մի ընտանիքից, որտեղ Նոյի փոքր որդի Քամը իր անձնական հորը՝ Նոյին բռնաբարում է /կարդացե՛ք Հին կտակարանը Ծննդոց ԳԼ-9/ իբրև առանց վերջինիս համաձայնության և հարբած վիճակում՝ իսկ ազգերը արարչական մաքուր ծագում ունեն: ԵՎ իրենց նկարագրած ջրհեղեղը մարդկային ծագումնաբանությունից հազարամյակներ առաջ է եղել:

Հիբսուսների (Եգիպտ. պատմիչ Սանեֆոնը Հայկին այդպես է անվանել) Հյուսիս նահանգներով՝ ասորիքի տարածքում ապրող տարալեզու բոլոր ստրուկները ստիպված էին միմիանց հետ շփվելու մեկ ընդհանուր լեզվով՝ հայերենով, բայց ամեն մի հոտի ներկայացուցիչ իր որոշ բառեր նույնպես ավելացրեց և արդյունքում ստացվեց արամեերեն լեզուն: Հբրյաները եղել են տարբեր ազգերի մոտ “հավերժ ստրուկ” կարգավիճակով քոչվոր հոտեր: Նրանք ասորիքում գերի էին և նույնպես արամեերենը արմատավորեցին որպես հիմնական խոսակցական միջոց:

Հբրյա՝ հբրյայերեն նշանակում է «Սրիկա»: Մ. թ. ա. մոտավորապես 1100 թվ. հայտնվում են Հայքում՝ ՈՒՐ քաղաքում, որտեղից Հայերը այլասեռվածության պատճառով վերնում են(ԾՆՆԴՈՅ ԺԱ.:31):

Բաբելոնից գաղթելով Պաղեստինի արևելյան և հարավային կողմերը, ծովափից հեռու մի քարքարոտ տեղում հոտախումբը հաստատվել էր բնակության: Այստեղ էլ սկսվեց չար բրնձերի չար գործը,ԾՆՆԴՈՅ ԺԷ 9-14/, քլիխատվելով հասնողեձ, իբր խոստանալով Քանանի երկիրը որանց բնակավայր: Նույն օրը Աբրահամը քլիխատվեց արդեն հասուն տարիքում, որդիներ՝ եգիպտացի Հագարից ծնված Իսմայիլին 13 տարեկանում, իր քույր Սառայից ծնված Իսահակին 8-դ օրը /ԾՆՆԴՈՅ ԻԱ.1-8/, որը հետո ամուսնանում է Աբրահամի եղբոր աղջկա հետ /ԾՆՆԴՈՅ ԻԳ. 15-16/: Իսկ Աբրահամի եղբորորդի Ղովտը իր դուստրերից երեխաներ ունեցավ /ԾՆՆԴՈՅ ԺԹ. 31-38/:

Փարավոնյան հարստության ժամանակ, սրանց հոտից Հակոբի որդի Հովսեփը գերությունից երբ մտել էր Փարավոնի մոտ աշխատելու /մեզ հիմն հայտնի է, թե ինչպես են դրանք հասնում պաշտոնների/ հբրյաները Եգիպտոսի մեջ մի քիչ շնորհի արժանացան: Բայց երբ սրանց չարաշահությունները /չաշխատել, ժողովրդին կողոպտել և այլասեռել/ բացահայտվեցին, ժողովուրդը խիստ ձայն բարձրացրեց: Երբ բողոքները ծայրաստիճան պռռտկում ունեցան, Փարավոնը ստիպված եղավ ջիուզների դեմ խիստ միջոցներ ձեռք առնել, իսկ շարունակ կրկնվելուց հետո, սկզբում աստիճանական, հետագայում լրիվ բնաջնջման նպատակով, որոչեց հետագա ծնվող արու զավակներին սպանել:

Մովսեսը Ղեւտացի չար քուրմ է՝ լեւիտ (գրված չի լեւիտների ծագումը): Նրա եղբայր Ահարոնի միջամտությամբ, որը պալատի մեջ հեղինակություն ուներ, ջիուզներին անխուսափելի բնաջնջումից փրկելու համար, հաջողում են արտոնություն ստանալ իրենց հին հայրենիքը՝ Քանանու երկիրը վերադառնալու: Ջիուզները ճանապարհին իրենց ազատարար Մովսեսի և մեծավոր լեւիտ Սամերի թելադրանքով, սկսում են ֆայլոսի կոտրեր պաշտելը: Լեւիտները սրանց Արյունակցական կապերի խաչասերմամբ և հատուկ քլիխատման միջոցով /ուրբ օրը/, ստացան նոր տիպի բիռոբոտներ: Քառասուն տարվա ընթացքում ստանում են երկու լրիվ նոր սերունդ, խառնելով միաժամանակ Եգիպտոսից վտարված նեգրերի, հնդկյաների և չիների հետ: Մովսեսի մահից հետո, Հիսուս Նավինը սրանց Պաղեստին առաջնորդելով բաժանեց 12 սերունդների: Ի վերջո, ծերերի ժողովներ, և հետո Իսրուէլի դատավորներ կոչվող վարչություններ կազմելով, մ.թ.ա. 1000թ. իրենց կամքով և Սամուելի միջնորդությամբ Սավուդին նշանակեցին իրենց «թագավոր»: ԵՎ այս

գերդաստանի հաջորդները Դավիթի և Սողոմոնի օրոք հիմնեցին իրենց փոքրիկ «պետությունը»: Սողոմոնի մահից հետո սերունդը բաժանվեց երկու մասի՝ մեկը Իսրայել, որը քարգնամվում է «Արարչի հետ պայքար», մյուսը Յեհեուդ /ջիուդ/, հայտնի որպես հուդա /ֆալոս/: Մրանց Ասորեստանի Սաղմանասար, իսկ հետո Նաբոզոթոնոսոթ քաղաքները գրավեցին, ընդամուր ջարդ կազմակերպելուց հետո, մնացածին Բաբելոն գերի տարան: Այս թվականից հետո, առանց այդ էլ չեղած քաղաքությունը վերացավ: Բաբելոնում սրանք 70 տարի գերի մնացին: Երբ պարսիկները գրավեցին Բաբելոնը, ջիուդները դիմեցին Կյուրոս քաղաքավորին, Պաղեստին տեղափոխվելու և ազատ պաշտամունքի խնդրանքով: Սակայն 200 տարի մնացին ստրուկ:

Այնքանաչափ Մեծի մահից հետո, ծնած փոքր տերությունների լծից ազատվելով, Պաթալասի և Սելելուկյանների պատերազմից օգտվելով, ազատություն ձեռք բերին և 130 տարի քահանայատերերի վարչությամբ կառավարվելուց հետո, դիմեցին Հռոմեացիների պաշտպանությանը և նրանց հովանավորության ներքո Հերովդեսին /Բոռո/ գահ բարձրին:

Այդ ժամանակաշրջանի ջիուդների վերջին խավի ներկայացուցիչներին պատմագետները նկարագրում են որպես «Փարիսեցիներ» /երկերեսանի/ անվանմամբ:

Հերովդեսի մահից հետո, որդիները սերունդը չորս մասի բաժանեցին և ընկան Հռոմեական տիրապետության տակ: Խռովություններ կազմակերպեցին 135թ. Ավերիեն գորավարը գրավեց Երուսաղեմը, ջարդ կազմակերպելուց հետո ջիուդներին Պաղեստինից վտարեց:

135թ կազմվեց «Միոն» միությունը և ցրվեցին աշխարհով մեկ, սակայն մեծ վարպետությամբ նախորդներից ժառանգեցին այլասեռվածությունը, շարաշահությունը, լուծայափոխությունը և ժողովրդի հարստությունը կողոպտելը: Ջիուդների պատմությունը ուսումնասիրելուց, պետք է անպայման նկատել, որ հանրային բարօրության համար ջիուդներին անսարդկալյունորեն հալածելու հարկ համարող պետությունները ծաղկող քաղաքակրթություն ունեցող Հին Եգիպտոսը, Ասորեստանը, Հունաստանը, Հռոմն են եղել:

Մերժարեւելյան կարգավորման հիմնական հարցը, կապված Պաղեստինի չորս միլիոն ժողովրդի ինքնորոշման իրավունքի և սեփական անկախ պետության հետ: Պաղեստինում Անգլիական մանդատի վերացումից հետո 29.11.1947թ ՄԱԿ-ի Գլխավոր Անսամբլեան ընդունեց թիվ 181 բանաձեռը, որի համաձայն, Պաղեստինը /26.000 քառ. կմ./ բաժանվեց երկու պետությունների՝ արաբական՝ 42 % և ջիուդական՝ 56 %: Երուսաղեմ և Եբրեեմ քաղաքները իրենց սրբություններով դարձան որպես ինքնավար միավոր, ՄԱԿ-ի ղեկավարության տակ, խնամակալության խորհրդի միջոցով: Այս բանաձեռը չկատարվեց: 14.05.1948թ. հռչակվեց իբրյանական Իսրայել պետությունը, բայց արաբական պետությունը չկատարվեց: 15.05.1948թ. սկսվեցին Իսրայելի զինված գործունեությունները Եգիպտոսի, Հորդանանի, Սիրիայի, Լիբանանի և Իրաքի հանդեպ: Արդյունքում, արաբական պետության համար նախատեսված տարածքի մեծ մասը Իսրայելը գրավեց, ընդ որում Երուսաղեմը 6.7 քառ.կմ: Հորդանանը գրավեց արեւմտյան Պաղեստինը, Հորդանան գետի արեւելյան մասը, ընդ որում Երուսաղեմի մի մասը /5,5 հազար քառ. կմ./: Պաղեստինի ժողովրդի իր օրինական իրավունքներից զրկման հիմնական պատճառը Իսրայելի սիոնիստական ղեկավարության էքսպանսիոնիստական գալթոդատական քաղաքականությունն է, հիմնված ԱՄՆ-ի պրոտեկցիոնիզմի վրա, որոնք այսպես կոչված մեղադրալիզմի քաղաքականության հոսանքի տակ, անցկացնում ագրեսիվ միլիտարիզմ մերձավոր արեւելքում և ամերիկահիսթաբեյական հակաարաբական փոխօգնության շրջանակներում իրականացնում են Պաղեստինյան ազատարարական շարժման ճնշումը: Իսրայելական ագրեսիայի հետեւանքով 1967թ. հունիսին Իսրայելը գրավեց Հորդանան գետի արեւմտյան ափը, Գազան, ինչպես նաեւ Սինայի թերակղզին և Սիրիական Գոլանական քարձուները: Իսրայելի սիոնիստական ռեակցիոն ուժերը հայտարարում են Պաղեստինյան տարածքների իր «Մեծ Իսրայելին» պատմականորեն պատկանելիության մասին, անց են կացնում Հորդանան գետի արեւմտյան ափի և Գազայի տիրապետման ուղի, այնտեղ կառուցելու իսրայելական ռազմաբնակավայրեր, անբնիցաբրին Երուսաղեմը, հայտարարելով այն՝ “Գարավոր և անբաժան Իսրայելի մայրաքաղաք”: Պաղեստինի ժողովրդի հանդեպ ինչպես ցույց տվեց 1982թ և 2007թ Լիբանանի և մյուս դեպքերը, անց է կացնում ցեղասպանության քաղաքականություն:

ԻՆՉՈՒՒ ԵՎ ԻՆՉՊՊՄ ԻՐԱԿԱՆԱՑՎԵՑ ՀԱՅՈՑ ՈՒԹԵՐՈՐԴ ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ

- I. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—ն.թ.ա. 8-րդ դարում Աստվածների գաղափարի ընդունումը
 - II. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—1-ն դարում Թադեոս և Բարդուղիմեոս շուտների հայտնվելը
 - III. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—301 թվ. քրիստոնեության բռնի տարածումը
 - IV. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—353 թվ. պետականության առաջին կորուստը
 - V. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—988 և 1021 թ.թ. Հայաստանը Բյուզանդիային կտակումը
 - VI. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—1043 թ. Հայոց պետականության կործանումը
 - VII. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—1893-1923թթ ՀԱՅՈՂԲ (24.04.1915 թ. Հայոց Մեծ Եղեռնը)
 - VIII. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—03.03.1918 թ. Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագիրը
 - IX. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—13.10.1921 թ. Ղարսի պայմանագիրը
 - X. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—Իսրայել-թուրք-ամերիկյան 1985թ պայմանագրով ամրապնդված պատմական Հայաստանի հողերի վաճառքը Իսրայելին
 - XI. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—1991-2012 հիվանդացիության 760% և մահացության 200% աճ
 - XII. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ-- 29.08.2009 թ. Թուրքիայի հետ արձանագրությունները
 - XIII. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ-- Արցախի ճանաչումը որպես օտար պետություն
- ԱՐԵՎՍՏՅԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՃԱԿԱՏԱԳԻՐԸ ԼՈՒԾՎԵՑ ԲՐԵՍԱ—ԼԻՏՈՎՍԿՈՒՄ ԱՌԱՋԻՆ ԱՇԽԱՐՀԱՍՏԱՐՏԻՆ ՀԱՅՐ ԱՌԱՎԵԼ ԿՈՐՈՒՄՏ ՏՎԵՑ, ՔԱՆ ԱՆԳԼԻԱՆ, ՖՐԱՆՍԻԱՆ ԵՎ ԻՏԱԼԻԱՆ ՄԻԱՄԻՆ ՎԵՐՑՐԱԾ:**

«Եթե Ռուսական հեղափոխությունը մեկ տարի ուշանար՝ Արեւմտահայաստանը փրկված էր», -Անդրանիկ էջ 396:

1917 թ Տոնգլիստ-Լենինիստները՝ Լենինի գլխավորությամբ, մատնական դրվածքով, սկսեցին Հայերի վերացման ավարտական էտապը՝ համադնելով այն Էթնիկ ռուսների ոչնչացման հետ (Ա.Գ. Լատիշեվ «ԿԳԲ-ի փակ ֆունդերի արխիվները»): Առաջին հերթին չհամայում է ամբողջապես հրկիզել Բաբուն, որտեղ ապրում էին հիմնականում Հայերն ու ռուսները, մարդասպաններին վճարել 100.000-ական ռուբլի: 1918թ. Լենինը որոշել էր արգելել ուղղափառությունը՝ փոխարինելով կաթոլիկականով (հեշտը Վատտիկան = հրեշտակ+օծ): Նրա ու Ստալինի ստորագրած 29.12.1917թ. դեկրետով՝ ցինիկ «Թրքահայաստանի օկուպացիան Ռուսիայի կողմից» պատրվակի տակ հրամայում է 500.000-անոց ռուսական զորքը դուրս բերել Անդրկովկասից: Արտիստ Ստալինը իբր առարկեց, բայց իրենք էլ հաշվի չառան: Այնուհետև թուրքերին հայտարարեց, որ ինքը չի առարկում հայերի ինքնորոշման դեմ: Արտաքին գործերի նարկոմ Չիչերինը առարկեց, բայց ստացավ կոշտ հակադրություն: Այս մասին գրել է նաև Վահան Տերյանը, ով այդ պահին Ռուսիայի հետ բանակցություններ էր վարում: Ձիուդներ Լենինը և Տոնգլիկն պետք է ջիուդ Թաալաթի աջակցությամբ իրականացնեին «Արմենոցիոդը»: Բայց 300 Ռուս սպա հասկացան դա և մնացին Հայաստանը պաշտպանելու: Վերադարձող Ռուս զինվորների էշոլունները Շամխոր կայարանում մի քանի անգամ ոչնչացվեցին թուրքերի և տրոցկիստների կողմից: 1918թ. Տրոցկին Թաալաթի հետ կնքում է Բրեստ-լիտովսկի պայմանագիրը, իսկ 1919թ. Անգլիայում 150 գերի թուրք սպաներին ազատ են արձակում: Լենինյան մեսիոնները Կլիմենտ Վորոշիլովն ու Միխաէլ Գրոմեզև այդ ընթացքում և հետո մեծ դեր խաղացին Թուրքիայի հզորացման գործում (Դրա պատվին՝ Ստամբուլում՝ Թաքսիմ հրապարակի վրա 12 մետրանոց արձանը Քեմալ Աթաթուրքի հետ): Իսկ Ձիուդ դեգեներատ Սերգեյ Միլոնովիչ Կիրովը առաջարկում է Նախիջևան, Չանգեզուր, Ղարաբաղը տալ Ադրբեջանին: Իսկ Ստալինը 1919-ին առաջարկում է արտաքին գործերի նարկոմ հայ Կարախանին փոխարինել արդեջանցի ջիուդ-քավր Նարիմանովով: Ինչու էին բոլշեիկները ոչ թե կրոնի հանդեպ տածում թշնամություն, այլ ուղղափառ քրիստոնեության՝ որովհետև նրանք գուգահեռ Արմենոցիոդին՝ իրագործում էին նաև Ռուսոցիոդը:

Բայցեայնպես այդ գիշատիչ արյունարբունները կնքեցին Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագիրը, ինչը Ռուսիայի համար եղավ դաժան, իսկ Հայի համար կործանիչ ճակատագրական:

1918թ մարտի 3-ի Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագրից հետո ռուս-թուրքական բոլոր հաշտության փաստաթղթերում բացակայում էր մինչ այդ Լենինի դեկրետով «Թուրքահայաստան», Արեւմտահայաստան» տերմինները, փոխարինում էին «Արեւելյան Անատոլիա» և «ռուսների օկուպացված տարածքներ» տերմինները:

1918թ մարտի 14-ին Տրապիզոնի բանակցություններում թուրքերը պահանջեցին անվերապահորեն ճանաչել Բրեստ-Լիտովսկի պայմանները և կտրականապես մերժեցին Արեւմտյան Հայաստանին ինքնավարություն շնորհելը, անդրկովկաս փախած Հայերին հայրենիք վերադառնալը:

Սովետական ռուսիան ոչ միայն մերժեց 1920թ օգոստոսի 10-ի Սեւրի պայմանագիրը, Վիլսոնի Իրավարար Վճիռը, այլ իր իսկ Թուրքահայաստանի մասին Լենինի դեկրետը ընդհանրապես մոռացավ: 1921թ մարտի 16-ի Մոսկվայի պայմանագրով ամենամաքաբոյակյան կերպով ոտնահարեց Հայոց հարցը: Այն ապօրինի է, քանի որ՝

1. Թուրքիան ու Սովետական Ռուսիան ճանաչված միջազգային սույելյուններ չէին
2. Կնքվել է առանց Հայաստանի մասնակցության
3. Ռուսիան հրաժարվել է ցարական Ռուսիայի իրավահաջորդը լինելուց
4. Ղարսը, Արդահանը, Սուրմալուն 1828թ Թուրքենչայի պայմանագրով Պարսկաստանից էր անցել Ռուսիային ու երբեք թուրքական հող չէր եղել
5. Թուրքիայի և Ռուսիայի կողմից պարտադրել Հարավկովկասյան պետություններին ճանաչել Մոսկվայի պայմանագիրը
6. Ղարսի պայմանագրի տակ դրված են ոչ միջազգային սուբյեկտ Սովետական Հայաստանի ու հետն էլ երբեք պետություն չեղած Ադրբեջանի ու Վրաստանի կնիքները
7. Մոսկվան ու Թուրքիան վավերացրել էին մոսկովյան պայմանագիրը՝ հետո կնքեցին ձեռական Ղարսի պայմանագիրը

Մերձավոր Արեւելքի ԱՄՆ ռազմական առաքելության ղեկավար Ջեյմս Հարբորդի հարցադրումով, որ ԱՄՆ մանդատը Հայաստանի նկատմամբ կպահանջեր 59.000-անոց բանակ և 88.5 միլիոնանոց ռազմական բյուջե առաջին տարվա համար ԱՄՆ սենատի կողմից մերժվեց Հայաստանի մանդատը:

Լոգանի պայմանագիրը Հայաստանը չի ստորագրել՝ ուստի ուժի մեջ է Սեւրի պայմանագիրը:

Այս շրջանի բոլոր բանակցություններում իր չարաբաստիկ դերը ունեցավ Անգլիայի պրիմեր մինիստր Լոյդ Ջորջը:

Միակ դրական նշանակության դեմքը Հայերի համար եղավ ԱՄՆ սյեգիդենտ Ռեդդո Վիլսոնը՝ իր Իրավարար Վճռով ու դա էլ հանդիսացավ ամենաճակատագրականը:

Պատկերացրեք ինչ ահավոր ուժեր էր ներդրված համաշխարհային ջիոուղականության ու պանթուրքիզմի կողմից, գումարած ծախու Եվրոպական երկրների ղեկավարության աստարը, գումարած բոլշեֆիկյան Ռուսիայի ջիոուղական եուբյունն ու աստարը ու Հայը գոյատեւեց՝ փաստորեն հաղթեց: Հանելուկատիպ է՝ բայց իրականություն է:

Էրզրումից մինչեւ Ալեքսանդրապոլ 1918 թվ. կորցրինք Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագրի համաձայն՝ դաշնակների հետ պայմանավորված Ջիոուղական ծրագրով՝ Թիֆլիսի Հայ Ազգային Խորհուրդը քաղաքականապես, իսկ ռազմաճակատում՝ գնդապետ Բեժանբեկովն ու Տիգրան Ադամալյանը, որը անգամ գեներ ու զինամթերք էր վաճառում թուրքերին, Հայոց զորքի մեջ պառակտում կազմակերպեցին որպես արեւմտահայ և արեւելահայեր, դարբաղոցի զինվորների օգնությամբ /Չոր. Անդրանիկ էջ 409/: Ղարսաղոցի զինվորների օգնությամբ խուճապ կազմակերպեցին, անգամ մի զինվոր Անդրանիկի վրա կրակեց՝ չկպավ/գորավար Անդրանիկ էջ 422-23/: Չորավար Օտիշելիժեն Ղարսում դավաճանական հարաբերություններ էր ստեղծել Վեհիբ փաշայի հետ, որը իր բրոջ ամուսինն էր /Անդրանիկ էջ 410/: Անկախություն հայտարարելուց հետո Թիֆլիսի Ազգային Խորհուրդը

վերածվե՞ծ վարչամեքենայի՝ Քաջագուննին միաձայն ընտրվեց վարչապետ: Դրանք Երեւան ժամանեցին օգոստոսին, իսկ մինչ այդ Հայաստանը դեկավարում էր Երեւանի Ազգային խորհուրդը և բանակը: Ըստ Անդրանիկի Բրեստ Լիտովսկի պայմանագրով Ռուսիայի զորքերը դուրս բերելուց հետո մեզ թողած զինամթերքն ու զենքը լրիվ բավական էր, որպեսզի մենք հաղթելիս թուրքերին /Անդրանիկ էջ 394—401/: Քրիի պահեստարանը Կառնոյի հայ զինվորական միության նախագահ Տիգրան Աղամալյանը հանձնարարեց Սիիրան Թուրիկյանին ռուսներից ստանալ՝ բայց ինչու Աղամալյանը և ինչու Թուրիկյանին:

Անդրանիկը կարողավ Բաթումի պայմանագիրը, թե Հայաստանը ուրեմն առանց Ալեքսանդրապոլի, Կարսի, Սուրմալույի, Ղարաբաղի, Չանգեզուրի, Նախիջեւանի, և որ Անդրանիկը պետք է ցրի իր 1200 զինվորները, ասում է, «Մոդուն չի դառնա բազեն երկնքի...» և հեռագրում է Հայկական զորաբանակի հրամանատարությանը, «Այս հաշտության պայմանագրով դարերի ստրկության շղթան դուք ձեր ձեռքով ձեր վիզը և ոտքերը անցկացրիք» էջ 505: Հունիսին Ահարոնյանի գլխավորած պատվիրակությունը մեկնեց Պոլիս և պայմանագրին ավելացրեց եւս երկու պայման՝ 1.- չ.հ. հանձն է առնում օգնել Թուրքիային ընդդեմ Անտանտայի Անգլիա, Ֆրանսիա, ԱՄՆ: 2.- չ.հ. հանձն է առնում թուրքերի կողքին կռվել ընդդեմ Անդրանիկի:

Անդրանիկ, «Չ.Հ. ռուսահայ դեկավարները դավաճաններ են, որոնք քեզ են Թրքահայաստանը և որոնք պատասխանատվություն ունեն նրա ավերման համար և բրքահայերի բնաջնջման համար» /Անդրանիկ էջ 549/: Դեռես Բաքվում Դաշնակները միացած մուսաֆաթիստների և էս-էռների հետ կռվում էին Բաքվի Կոմունայի դեմ: Այդ ընթացքում ՉՀ կառավարությունը Հայաստանի վրայով թույլ տվեց թուրքերին անցնել Բաքու և կոտորել 30.000 Հայ: Այդ քայլը համապատասխանում է Բաթումի պայմանագրի ԺԱ հոդվածին: Այդ քայլի համար Գանձակի մեջ դաշնակ Տեր-Իսրայելյանին թուրքերը շքանշանով պարգևատրեցին:

Չհուղների ծրագրերին լուրջ հակառակվում էր միայն Ստեփան Շահումյանը:

Թիֆլիսի Հայ Ազգային Խորհուրդը՝ Հայր Աբրահամ, նախագահ Ավետիս Ահարոնյան, Մոսկվայից Ստեփան Մամիկոնյան, Նիկոլ Աղբալյան, Սիմոն Վրացյան: Երեւանի արեւմտահայ խորհուրդը՝ նախագահ—Վահան Փափազյան /Կոմս/, Կարո Սասունի, Արտակ Դարբինյան, Հակոբ Տեր-Չաքարյան, Ավետիս Թերզիբաշյան, Հրանտ Գալիբյան:

Բաթումի պայմանագիրը կնքելու ժամանակ Անդրանիկն ու Նազարբեկյովը Դիլիջանում թուրքերի դեմ կռվում էին: 1918 թվ. հուլիսի 14-ին Անդրանիկը Նախիջեւանում գումարեց զինվորական ժողով, Նախիջեւանը համարեց Ռուսիայի մաս՝ ըստ Բրեստ—Լիտովսկի պայմանագրի, ինքն էլ Ռուսահայաստակ: Անթել հեռախոսով այն հաղորդեց Կովկասի Արտակարգ Կոմիսար Շահումյանին, որ նա էլ հաղորդի Մոսկվա: Բայց հետը 35.000 զաղթականներ կային, նրանց ապահովության համար պետք է ճանապարհվեր Ղարաբաղ:

Լինելով Տրոցկու կողմից արդեն մահապատժի պատվիրակած՝ Բաքվի 26 կոմիսարները, Բաքվից դեպի ռուսիա նսվով փախան՝ բայց Կրասնովոդսկում՝ այդ մասին արդեն տեղեկացված անգլիացիներն ու էս-էռներն էին նրանց սպասում և բոլորին գնդակահարեցին: Իմիջայոց՝ պատանի Սիկոյանը կոմիսարների հետ նույն վագոնում էր եղել գնդակահարության տանելուց ու փրկվել էր, բայց այդ հարցը այդպես էլ Ստալինի ջանքերով հավերժ լռեցվեց ու երբեիցե բացահայտվեու՞ է՝ չեմ կարող ասել:

Եթե Անգլիայի զորավար Թոմսոնը չմիջամտեր և չարգելեր Անդրանիկի առաջխաղացումը Ղարաբաղում, 1918 թվ. դեկտեմբերին Հայաստանը իր հռչակագիրը հաստատած կլիներ Ղարաբաղի վրա եւս /Անդրանիկ էջ 532/:

Ստեփան Շահումյան, «Դաշնակների դավաճանությունը մենք կորցրինք Թրքահայաստանը» /Անդրանիկ էջ 397/:

Մարտի 30-ին Բաթումը վերցրին, Ախալքալաքի և Ախալցխայի 20.000 հայությունը կոտորեցին՝ թողեցին համարյա միայն ցիռուների: Ապրիլի 9-ին Անդրկովկասի սեյսը հայտարարեց անջատվել Ռուսիայից: Ապրիլի 12-ին Ղարսը հանձնեցին: Այդպես էին պահանջում թուրքերը:

Իսկ Մայիսի 28-ը՝ դա Հ.Հ-ն և թուրքերի միջև պայմանավորված քայլ էր: Թուրքիան իր սահմանները ընդարձակեց, խոստացավ Բարոէյին ազատ պետականություն տալ, միեւնույն ժամանակ հուսալով, որ Հայկական հարցը հետագա բարձրացում չի ունենա:

Մայիսի 22 Բաթումում Խատիսյանը Ջեմալ փաշային ասում է, «Թուրքերի վեճը հայերի հետ հին է և հայերը ոչ մեկ քայլ կառնեն հաշտվելու համար թուրքերի հետ: Այս ընթացքը պատճառ պիտի դառնա հայերու նոր դժբախտությանը»:

Հայերը այլևս նահանջելու տեղ չունեին: Արամ Մանուկյանը Երեւանի թատրոնի շենքում՝ հետագա խորհրդարանում, կոչ արեց դիմադրել թուրքին: Մայիսի 24—29-ը գորավար Միլիկյանը Սարդարապատում հալածեց թշնամուն, մայիսի 30 Վարաբիկիսայում:

Մայիսի 26-ին Վրաստանի անկախությունը՝ նախագահ Նոյ Ռամիշվիլի, մայիսի 27-ին Ադրբեջանի, իսկ հայերին թուրքերը երեք օր ժամանակ տվին անկախությունը ստորագրելու: Վրաստանը պետք է անկախ դառնար Գերմանիայի հովանավորության տակ, Անդրկովկասի թաթարները պետք է ստեղծեյին նոր հայրենիք՝ Ադրբեջան, իսկ Երեվանյան շրջանը պետք է շնորհվեր թուրքական հովանավորությանը: Մա Բրեստ—Լիտվսկի պայմանագրի խախտում էր /Անդրանիկ էջ 488/: Մայիսի 28 ժամը 12-ին Հայաստանի անկախությունը ստորագրեցին հայերը, Մայիսի 29 երեկոյան նամակը հանձնեցին Բաթումում Խալիլ Բեյին /Անդրանիկ էջ 493/: Խալիլ Բեյը քարտեզի վրա գծեց Հայաստանին 9000 քառ. կմ սահման: Թալեաթի խոսքերը. «Եթե մնան նույնիսկ 100.000 հայ աշխարհի երեսին, նրանք մեզ հանգիստ չեն տա: Փոքրիկ Հայաստանը ստեղծելով՝ մենք լուծած կլինենք Հայկական հարցը և այդպես էլ կներկայանանք հաշտության միջազգային խորհրդածողովին» /Անդրանիկ էջ 494/:

1918 թ. հունիսի 4-ին ցերեկվա ժամը 12-ին Բաթումում Հայ—Թրքական դաշնագիրը ստորագրվեց, վրացիք՝ նույն օրը երեկոյան, Ադրբեջանցիք՝ հաջորդ օրը /Անդրանիկ էջ 494/:

ՀՀ առաջին խորհրդի նախագահ Ա. Սահակյան, «Հայոց Ազգային Խորհուրդը սեղմեց իր սիրտը և անողոր գիտակցությամբ որոշեց վերջնականապես ընդունել վերջնագիրը և ճանաչել Հայաստանի անկախությունը, իրեն հանձնելով պատմության դատաստանին» /Անդրանիկ էջ 495/:

Երբ մայիսի 28 երեկոյան ժամը 7-ին «հայերը» Բաթումում նամակը հանձնեցին Խալիլին, նրանք անգամ լուր չունեյին Սարդարապատի հաղթանակից:

Ըստ Միսոն Վրացյանի՝ անկախության օրը Հայաստանում պետք է համարվի մայիսի 30-ը /էջ 496/:

1918 թ. հոկտեմբերի 30 Մուղղոսի պայմանագրի համաձայն թուրքերը հարավկովկասից պետք է հեռանային: 11 հոդվածով Թուրքիան հեռացավ հարավկովկասից, տեղը՝ ներառյալ Կարսը զբաղեցրին Անգլիացիները: Այս ամիսներին Հայաստանում սովից և տիֆից 150.000 հայ կոտորվեց/էջ 499/: Հայաստանը փրկեց ԱՄՆ-ի՝ Վիլսոնի սոցիալական անմիջական օգնությունը:

1979 թ. մայիսի 27 Փարիզում Վազգեն 1-ը հայտարարում է, «Մայիսի 28 և նոյեմբերի 29 ուղիղ գծով կցունվեն պատմական միեւնույն ճանապարհի վրա»/Անդրանիկ էջ 498/:

Անդրանիկը չճանաչեց Հ.Հ.՝ Նրա համար բուն Հայաստանը Հայկական լեռնաշխարհն է՝ Երզրումը, Վանը, Մուշն, Մասունը: Հիմնական հայությունը այնտեղ է ապրում՝ 1828թ Երեւանի նահանգի մեջ էին ապրում 17.000 հայ և 150.000 մուսուլման: Ներսես Աշտարակեցին 50.000 հայ բերեց Պարսկաստանից:

«Հանրապետության ստեղծման բոլոր պայմանները, առանց բացառության, թուրքերը դրել էին և այն հանձնել Խատիսյանին գոց պահարանով» /Անդրանիկ էջ 501/:

Երկու տարի հետո թուրքերը պատռեցին Բաթումի պայմանագիրը և ներխուժեցին Հայաստան:

Բաթումի պայմանագրից հետո Ջանգեզուրը Անդրանիկի ձեռքում էր/մինչ Նժդեհը/էջ 503: Ռուսիայից 50 մլն ռուբլու օժանդակություն եկավ ՀՀ, իրար մեջ բաժանեցին, փախստականներին փաչ չհասավ /Անդրանիկ էջ 504/:

Հետագայում Միսոն Վրացյանը գրում է, «Խելահաս ամեն մարդու համար հասկանալի էր, որ այն ժամանակվա պայմաններում “Անկախ Հայաստանի Հանրապետություն” պետք չէր ստեղծել» /Անդրանիկ էջ 608/:

1919 թ. փետրվար Անդրանիկը արդեն չհամբերելով 150.000 սովամահները, ժողովրդի անտանելի վիճակը որոշեց Ջանգեզուրից գալ և գրավել Երեւանը, բայց ...էջ 522-523: 1919 թ. գարնանը նա զենքերը հանձնեց Գետրգ կաթողիկոսին և 20 զինվորով Թիֆլիս, Բաթումով անցավ արտասահման՝ այդպես էլ այն վերջնական ոսկրացած կարծիքով, որ ռուսահայերը լավ Հայեր չեն, ու այդպես էլ չիմանալով իսկությունը, որ դաշնակ պարագլուխները ջիռոջ մատններ են:

Այդ ժամանակահատվածը Հայոց պատմության ընթացքի ամենավտանգավորն է եղել Հայի համար: Ձեռողները այս ընթացքում լիովին հավաստիացված էին, որ վերջապես կիրականացվի սատանայի դարավոր երազանքը՝ Հայր և Հայաստանը անհետ կվերանան: Իրենք գերազանց տեղեկացված լինելով, որ իրենց վերջը Հայի խոսքով է լինելու՝ փաստորեն ջանք ու եռանդ չխնայեցին, ներդրեցին սատանայական մեքենայի ամբողջ հզորությունը, բայց Հայր անգամ սատանայական փորձության շրջանում, որտեղ ինքը փաստորեն զրկված էր քրմական որեւէ սաթարից՝ անհավատալի է, բայց հաղթեց:

Հիմա, իմանալով Հայոց ստույգ պատմագրությունը, որպես ԱՌԱԶԻՆ ԱՐԱՐՎԱԾ ԱԶԳ՝ ԲԱՐԵԿԵՐՏ ԵՎ ԲԱՐԵԿԻՐԹ առաքելությանը, ունենալով աննկարագրելի հարուստ քաղաքակրթություն, բազմահազար տարիների Հայկազյան վսեմ պետական պատմություն, աշխարհարգո քրմական Վահունիների դաս, Աստղագիտական, մետաղաձյակման, գյուղատնտեսական ու զինեգործական, մատենատիկայի և բնական գիտությունների բնօրրան ՀԱՅԱՍՏԱՆԸ ինչպես կորցրեց պետականությունը և ինչ հրաշքներով շրջանցեց Աշխարհի երեսից վերացումը՝ մի պրիմիտիվ, բութ, աննամուս, հանճար ու տաղանդ երբեք չծնած, մարդկությանը զորավարներ չտված, անբարոյական, մարդանմանների մի սեկտայի ձեռքով, որոնց, իրենց իսկ ջիռոջ Հիսուսը մարգարե Յովհաննէսի շուրթերով ահա թե ինչպես է նկարագրում՝

«Գուք ձեր սատանայ իորիցն էք, և կամենում էք ձեր իոր ցանկություններն անել. նա սկզբիցը մարդասպան էր, և ճշմարտութեան մէջ չկեցաւ, որովհետեւ ճշմարտութիւն չկայ նորանում. երբոր սուտն է խօսում, իրաններիցն է խօսում, որովհետեւ ստախոս է և ստութեան հայրը»: (Յովհաննէս գլոխ Ը:44):

Հ Ա Վ Ա Տ Ա Մ Ք ԵՎ Կ Ր Ո Ն

Նախ, պետք է սկսենք այն փաստից, որ Հայոց Դիցաբանության մեջ եղել է, կա ու կմնա ԱՄԵՆԱԿԱՐՈՂ ԱՐԱՐՉԻ և նրա պատվիրանների՝ Դիցերի գաղափարը, իսկ Հայերը որպես Առաջին Արարվածներ՝ հավերժ ԱՐԻԱՅԻՆԵՐ են: Աստված անվանումը ընդամենը երեք հազար տարվա պատմություն ունի, ինչը հիմնավորվեց ասորիների մոտ, որոնք Բարշամ Դիցին վերադասեցին Արարչից, համարեցին Աստված (իրենք էլ ԱՄ-եր՝ տուգ-եր են, ինչպես հինա իրենց անվանում են ջնուդները), այսինքն ԱՄ-ը Տվածը, Դեստացի չար քրմերը այդ գաղափարը սերմանեցին հրեյանների մեջ, միեւնույն ժամանակ դրանց հաջողվեց անգամ ՌԻրարտական պետության մեջ մտցնել այդ կեղծ գաղափարը:

Հավատանք կամ հավատը ասելը դա մարդկային բանականության մեջ պարտադիր կարիքային զգագողություն է, որը առաջանում է սոցիալական տարրեր վիճակների հանդեպ անձի անհանդուրժողականության կամ բավականացվածության զգացմունքների պատճառով:

Հավատը կորցնել, հավատալ, հույսն ու հավատը կապել, հավատի զգացմունք ներշնչել, անհավատ ջնուդ, հավատը սեր է և շատ ուրիշ ժողովրդական արտահայտություններ իրենց իմաստով միմիայն ամրապնդում են հավատքի սրբագույն գաղափարի փիլիսոփայական իմաստավորվածությունը:

Հավատքը դրսեւորվում է ինքնակամ, հավատքի օբյեկտն ու բովանդակությունը ձեւավորվում են անձի սեփական զգացմունքների ու ցանկությունների համաձայն: Նման դրսեւորման ձեւավորվումը կարող է ներգրավվել այլ անձանց կողմից միանգամայն ներգիտակցական տրամաբանության և գործնական առիթների ականատեսության հիմքի վրա: Օրինակ՝ Արեւապաշտությունը: Պետք չի մարդկանց համոզել Արեւի նշանակության ու անշրջանցելության մասին, երբ այն մի որոշ ժամանակ անգամ ամպերի հետեւում քաքնված է մնում, մարդիք բերք ու բարիք չեն ստանում:

Եթե հավատքը ոչ թե ներգրավվում է, այլ փոխանցվում է այլ անձանց համոզման, պարտադրելու, ուժի կիրառման, ասիարեկչության, պարտադիր պայմաններ ստեղծելու միջոցով, ապա այն ձեռք է բերում շահի զգացմունք և վեր է ածվում կրոնի: **Կրոնը**, դա ընդամենը պարտադրված հավատք է, որը դարերի ընթացքում նույն ազգի կամ ժողովրդի մոտ բազմաթիվ անգամ ենթարկվել է պարտադրված փոփոխության և ես վստահ չեմ, թե ինչքանով է Աստված պատժել այդ ազգին նման վարքի համար: Բսկ եթե կրոնի վերընդունումից հետո տվյալ ազգը այս կամ այն հայտնի կամ անհայտ, բացատրելի կամ անբացատրելի պատճառներով հայտնվել է ավելի վատ սոցիալական կամ քաղաքական իրավիճակի մեջ, ապա ինչու այդ ազգը նորից չի վերադարձել իր նաղկին կրոնին: Կամ մի ժողովուրդ պաշտում է մի Աստծու, անմիջական հարեւանությանը մի ուրիշ ժողովուրդ, մի ուրիշ Աստծու, ես վստահ չեմ, որ այդ Աստվածները հարեւան ժողովուրդներին հարկ եղած դեպքում կպատժեն, կամ եթե անգամ այդ Աստվածը մեկն է, և հարեւան ժողովուրդը պատժի արժանի: Որովհետեւ մարդկությունը երբեք ինքնակամ ոչ մի կրոն չի ընդունել, միշտ ինչ որ մեկի կողմից այն պարտադրվել է: Պաշտամունքը՝ այդ, պաշտամունքը դա յուրաքանչյուր անձի, կամ ամենաշատը խմբի կողմից ձեռք բերման արդյունք է, էլնելով հանդերձ իրենց բարոությունը ինչ որ պատահականությունների հետ համընկցական կապերի մեջ դնելուց և այն սխտեմատիկ երեւութի վերածելուց: Մարդը, ուղղակի, դարերից կերտված, ունի այդ հավատքի կարիքը և նրան չպետք է խանգարել: Միջամտելը կամ պարտադրելը մարդկանց այլ քայլի, թեկուզ համոզելն ու քարոզելը, դա աններելի սխալ է և անպայման պետք է խիստ պատժվի: Եթե, ինչ որ մեկը քարոզում է, ուժ գործադրում, կամ նվիրատվումների հետ կապված ուրիշ քայլերի դիմում, ի՞նչ է նա Աստծու կողմից դրեւ փոխհատուցում ունի՞: Ծիծաղելի է : Նա կարող է ունենալ միայն իր շահախնդրությունը այդ ժողովրդից: Բսկ եթե մի ամբողջ ժողովրդի համար այդ կրոնը դառնում է մոլեռանդ պաշտամունք, որպես շահույթաբերական կամ նյութապաշտական նպատակներով կազմակերպված ներգործություններ իրականացնելու միջոց, ապա այդ կրոնի և երկրպագողների գործունեությունը պետք է լինի կանխելի ու պատժելի և համայն մարդկութ-

յան և Աստծո կողմից, քանզի մենք չենք կարող պարտադրել Աստծուն որեւէ գործողութ-
յան, այլ ելնելով բնական մտածողությունից, որ եթե բոլորին Աստվածն է ստեղծել ապա
բոլորին էլ պետք է հետեւի, զոնե նրա գործած արարքին համապատասխան նրան դատի:
Սկսած Հին աշխարհից, թե քրիստոնեության տարածում, իսլամի տարածում, արաբական
արշավանքներ, իսպաներած արշավանքներ, մոնղոլական արշավանքներ, թուրքական
արշավանքներ... ներկա, 21-րդ դարում միջնադարից շարունակվող գեեիկի միջկրոնական
պայքարները հարյուր միլիոնավոր մարդկային զոհեր են տվել: Իբր բավական չի, հիմա էլ
քաղաքակրթությանը չմասնակցած սիոնիքրյաները ուզում են «Նոր կրոն մատուցել»,
որոնք Աստծո անունն էլ ՕՍԱԲԳ-ԱՅԹ է:

ԱՐԱՐԻՉԸ -- Դա կյանքի բոլոր սկզբունքների սիմվոլն է :

**Չտեսնելով Աստծո կողմից չար արարքին համապատասխան արձագանք,
հուղայությունը ինքն է իր վրա վերցրել Աստծո պարտականությունների կատարումը՝
լուծել այդ, բոլոր ժամանակների ամենադաժանացված ներմարդկային և միջմարդկա-
յին բարդանքը : Թերես, զուցե հենց այդպիսով է Աստվածը իրականացնում մարդկային
չարությանը համապատասխանող երկնային պատիժը: Բայց ինչու՞ նորից մարդու
ձեռքով:**

Կրոն—հայերեն կրել՝ ուներին տանել արմատից է:

Կրոն—religio —«ԿԱՊ»: Աստվածավախություն, բարեպաշտություն, կուլտի առարկա:

Ըստ իդեալիզմի «կրոնը բխեցվել է համաշխարհային ոգուց, անհատի ներքին ապրումնե-
րից ու պահանջներից, հանգեցվել անհատական կամ կոլեկտիվ մտածողության», -
Պլատոն:

Յուրաքանչյուր կրոն ոչ այլ ինչ է, եթե ոչ մարդկանց գլուխներում այն արտաքին ուժերի
ֆանտաստիկ արտացոլումը, որոնք իշխում են նրանց վրա իրենց առօրյա կյանքում, մի
արտացոլում, որի մեջ երկրային ուժերն ընդունում են ոչ երկրային ձև: Կրոնը մարդու
ինքնաամայացման գործողություն է /Ֆր. Էնգելս/: Եթե Աստվածները հոգ տանեին մարդ-
կանց մասին, ապա լավերը կապրեին լավ, իսկ չարերը՝ վատ, բայց հենց այդպես էլ չի
/Էնիոս/:

Կրոնը հասարակական գիտակցության ձև է, հետադիմական աշխարհայացք:

Կրոնի կառուցվածքային տարրերը.

1. Պաշտամունք /կրոնական գիտակցություն/
2. Կազմակերպություն

Կրոնի դասակարգումը

1. Տոհմա-ցեղային կամ նախնադարյան /մոգություն, տոտեմիզմ, ֆետիշիզմ, անիմիզմ/
2. Ազգային կամ էթնիկական /հուդայականություն, հինդուիզմ, ջանիզմ և այլն/
3. Համաշխարհային /բուդդայականություն, քրիստոնեություն, մահմեդականություն/

Ազգային և համաշխարհային կրոնները իրենց հերթին բաժանվում են բազմաթիվ ուղղու-
թյունների և աղանդների:

Մնահավատություն—սնտի հավատ ինչ որ բանի հանդեպ: Երբեմն սնահավատության է
վերաբերում կրոնական պատկերացումները, երբեմն դրանցից մի քանիսը՝ հավատը վե-
հուքյան, նախանշանների, գուշակության, հմայության, երազատեսությունն են: Մնահա-
վատության իմացաբանական և հասարակական գաղափարները նույնական է կրոնա-
կանի հետ: Ամենատարածված համաշխարհային կրոնները երեքն են՝

1.—Քրիստոնեություն

2.—Մահմեդականություն՝ Իսլամ

3.—Բուդդայականություն

Ք Ր Ի Ս Տ Ո Ն Ե ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Քրիստոնեությունը--կրոն է առանց փյփյտփայտության, որի առանցքային տեղը գրավում է գոհի բողոքյան հավատը՝ Աստծո «որդու», Հիսուս Քրիստոսի (միեւնույն ժամանակ այն չի կարող համարվել հավատաւոր, որովհետեւ մարդկությունը այն ինքնակամ չի ընդունել): Իսկ Հիսուսը (Հիսուս անվանումը ջիտղների կողմից ներմուծվել է Հայոց Վիսու՝ Արեգի Դիցի անվանումից) ուրբերորդ օրը թվաթված ջիտղ էր (Ավետարան ըստ Դուկասու 2:21), ում ջիտղները Տիբեթյան քարոյական կրթությունը քարոզելու համար արտաթորանքի մեջ յեղդեցին (Հքրյական Հանրագիտարան 1908թ. հրատարակություն): Նրա իբր խաչվելը, մահը, հարություն (Ի+ԱԲ+ություն = հայ դատնայ) առնելը, համբարծվելը և նրա երկրորդ անգամ երկրի վրա գալուտը, որպեսզի դատի ողջերին և մահացածներին ու նվիրի հավերժ երանություն՝ անմեղներին և արդարներին: ԵՎ, որ եթե մի այտիղ խփում են, մյուսը շուտ տուր, թշնամուղ մի ատիր, շապիկղ հանում են՝ բաճկոնղ էլ տուր...:

Քրիստոնեության տարածումը ուներ մեկ նպատակ՝ Անտիկ Աշխարհի պատմության մոռացության ենթարկումը և մարդկությանը նոր կարգերին նախապատրաստման հնագանդվողականության վարժեցումը:

Քրիստոսը փրկում է մարդկանց բայց ումի՞ց: Եթե Դեից, ապա այդ գաղափարը մինչեւ Հիսուս Քրիստոսը գոյություն չի ունեցել:

Ըստ դավանաբանության Քրիստոնեության հիմնադիրն է համարվում Հիսուս Քրիստոսը: Բայց Քրիստոսը ոչ մի ուսմունք չի գրել և իր օրոք ոչինչ չի գրվել և իր մահից 300 տարի հետո միայն Հռոմի կայսրության կողմից է նա նշանակվել Աստված: Հիսուսը ինքն է իրեն անվանել Քրիստոս, 30 տարեկան հասակում: {Քրիստոս՝ հոգետոր աստիճան է, Քրիստոս—հեբր. մաշիահ-- Հունարեն--«օծյալ» /Դուկասից 2:21/}:

Հիսուս--եբրայերեն--Հեշուա--նշանակում է «օգնության աստված», «փրկություն»

Քրիստոնեության գլխավոր գաղափարները

Քրիստոսի քավության առաքելությունը
Քրիստոսի մոտալուտ երկրորդ գալուտը
Ահեղ դատաստանը
Երկնային հատուցումը
Երկնային թագավորության հաստատումը

Քրիստոսի առաջին համայնքները ստեղծվել են հավանաբար Պաղեստինում, Փոքր Ասիայում՝ Կապադոկիայում, Ալեքսանդրիայում: Մինչեւ երկրորդ դարի սկիզբը մշակված չէր միասնական դավանաբանություն: Քրիստոսին Աստված հռչակեցին 325 թ. Նիկեյայի առաջին տիեզերաժողովում, որտեղ եկեղեցու հքրյա-մասունական հոգետորականներն ինքնակամորեն ձայների մեծամասնությամբ 218 կողմ, 2 դեմ, Քրիստոսին նշանակեցին Աստված: Իսկ Հայաստանում և Հռոմում քրիստոնեությունը արդեն պետական կրոն էր: 431թ 3-րդ տիեզերաժողովում ընդունեցին, որ կինը հոգի ունի, և որ կինը համարվում է լիակատար մարդ: 553թ Յարգարտի տիեզերաժողովում Բիբլիայից հեռացրին /ջնջեցին/ բեիկկարնացիայի ուսմունքը՝ Աստծո հայտնվումը մարդկանց մեջ մարդու, կենդանիների, բույսերի տեսքով: Բիբլիայի մեկը մյուսին հակաճառող շատ մասեր պոկեցին և գաղտնի թաքցրին Վատիկանում: Ես առանձին կներկայացնեմ Բիբլիայի մարագմատիկ (իմիջիայոց մարագմ թաղը ծագում է մար արմատից, իսկ ջիտղները մարերին համարում են իրենց նախահայրերը) սյուժեն, որը համարվում է ջիտղական Թորայի մի առանձին հիմունք:

Այս նույն ժամանակներում Հռոմեական կայսրության բացարձակապես բոլոր պրովինցիաներում Միհրականությունը արմատավորված չլիներ, քանի որ Միհր Դիցի գաղափարախոսությունը անհամեմատ առաջադեմ է քրիստոնեության հետ համեմատած, բայց սատանայական փորձությունը պետք է իրականանար, այդպես էր նախատեսված տիեզերքի կողմից: Ռեման այսպես է բնութագրում ժամանակի կրոնական իրավիճակը՝ «Եթե

որիւ է մահացու հիվանդութիւն խոցեր քրիստոնէութեանը՝ Աշխարհը կլինէր Միթրայական»։ ԵՎ իրոր Բրիստոսիսն հերքող բոլոր Հռոմի կայսրերը եղել են Միթրայական։

Բրիստոնէութեան հիմնական գաղափարը թեոլոգիական մարդ-աստծո՝ Հիսուս Բրիստոսի, Աստծո որդու, որը իջել է երկիր երկնքից, ընդունել տանջանքներ և մահ, մարդկանց փրկութեան նպատակով, առաջնածին մեղքի համար, հարություն առել և համբարձվել երկինք։ Հետագայում, ըստ քրիստոնէական ուսմունքի, կկայանա Բրիստոսի երկրորդ գալուստը՝ ողջերի և մեռածների դատը կայացնելու համար։ Բրիստոնէութեան կազմավորման տեսութեան համար գալիս ազդեցություն գործեցին արեւելեան պաշտամունքները, հուդայական սեկտանտների առաքյալները /օրինակ հեսսեները/, հուդա-հունական փիլիսոփայութիւնը /օրինակ Փիլոն Ալեքսանդրացու լոգոսի մասին ուսմունք/, հետագա աստիցիզմը /ամբրակամութիւն/։ Սկզբում հայտնի չէր հետագայում ծնված երրորդականութեան, առաջնածին մեղք, աստվածայնութեան, կնունքի, հաղորդութեան դոգմատների մասին։ Այս գոծողութիւնը կատարվեց մի քանի դարերի ընթացքում, համաժողովների միջոցով։ Դրա հետ միասին և ծիսակատարութիւններ, իկոնա և այլն։ Իր զարգացման ընթացքում այն բաժանվեց երեք հիմնական /1054թ.-եկեղեցու բաժանում Լեւոն 9-րդ Պապը և պատրիարխ Կրիստիանի ալոպես էլ 9-րդ դարում Բուլղարիայի եկեղեցու վրա ազդեցությունը իրար մեջ չկիսելով բաժանվեցին 2 մասի, հետո 1529թ. Շախեյերի Ռայիստագը բաժանեց երրորդ մասը՝ բողոքականներին/ մասերի՝

1. **Կաթոլիկ**
2. **Քողոքական**
3. **Ռեդիկալիստ**

Ներկա ժամանակում այն ապրում է խորը ճգնաժամ՝ այն է եկեղեցիների կենցաղաքադարական դիֆերենցացումը, ծախ հոսանքների առաջացումը, Համաշխարհային Եկեղեցիների Խորհրդի գործունէութեան և էկումենիան շարժման ազդեցութեան տակ տարբեր Բրիստոնէական եկեղեցիների ինտեգրացիան, բազմաթիվ սեկտանտների ի հայտ գալը։ Մրա վրա մեծ ազդեցություն բողոք սոցիալիստական կարգերի իրականութիւնը։

Բազմազան խմբավորումների, հոսանքների համար ընդհանուրը Հռոմի նկատմամբ ատելութիւնն էր կայսրութեան կործանման ակնկալութիւնը, փրկիչ աստծու մոտալուտ գալստյան և երկրի վրա «աստծու թագավորութեան» հաստատման նկատմամբ հավատը։ Այն նախ արտացոլել է ճնշվածների խռովարարական տրամադրութիւնները, սակայն մատ կոչ է արել լինել համբերատար, պասսիվորեն սպասել **ՆեոՌ** դեմ աստվածային ուժերի ելքին ու «հազարամյա թագավորութեան» հաստատմանը։ Նոր կտակարանում արդեն ընդգծվում է, որ երկրային իշխանութիւնը հաստատված է Աստծու կողմից և անհրաժեշտ է ենթարկվել նրան, ավելի հստակորեն են արտահայտվել չարին չդիմադրելու, երկրային տառապանքների դիմաց անորշիքիմյան կյանքում երանութիւն ձեռք բերելու, կայսերական իշխանութեանը համակերպվելու գաղափարները։ Համայնքներ են թափանցել ունետր դասակարգերը, դարձել են **սարկալագներ, եպիսկոպոսներ**, ստանձնել համայնքների ղեկավարութիւնը։ Չեւավորվող եկեղեցին սկզբում ձգտել է փոխադարձ զիճումների, սպա պետութեան և հետ բացարձակ դաշինքի։ Նիկիայի 325 թվականի տիեզերածորովում ընդունվել է **հասկառո հանգանակը**՝ ձեւակերպվել է կայսերական իշխանութեան և եկեղեցու դաշինք։ Կոստանդնուպոլիսի /381թ/ առաջին տիեզերածորովում հաստատվել է **Մուրք երրորդութեան** դավանանքը՝ չնայած այն նշվում է մարմնի չորս մասերում, որտեղ վերջին “ամեն”-ը ուղղված է ֆալլոսին։ Այսպիսով քրիստոնէութիւնը հայաժմպաց կրոնից վերածվեց պետականի, մոռանալով հեղափոխական գաղափարները։

Բրիստոնէութեան կուռքը համարվում է խաչը, ինչի մասին Բիբլիայում ընդհանրապես չի խոսվում, ինչը հազար տարիներ շարունակ կեռիսաչ անվան տակ ունեցել է լրիվ ուրիշ իմաստ, իսկ քրիստոնէութեան ներքո կորցրել է իր ժազումնային արժեքը։ Օրինակ լատինական խաչը՝ *crux immissa*, նշանակում է մտքած, խրած, այսինքն սեքսային բնույթ է վերագրում։ Իսկ Ամերիկայի հնդիկները խաչը բարձրացնում են տան վրա, որպեսզի արգելեն մահացածների վերադարձը տուն։ Երուսաղեմյան խաչը համարվում է արական սեռը իզակականի մեջ։ Հիսուսից հազար տարի առաջ այդ խաչը Մայիսը (Մովսեսը) բարձրացրեց անասպատում, ինչը ունի բացարձակապես սեքսուալ իմաստ։ Կամ խաչը դա

խաչմերուկ է, որտեղ ծախ կողմը տանում է դեպի մահ, իսկ աջ կողմը՝ կյանք, բայց որն է աջ ու ծախ կողմերը: T-աձև խաչը հին հրդյանների մոտ եղել է սպասվող մեսսիայի սիմվոլը, այն գրերի 22-րդ տառն է և կապնվում է մասունական 22 քրմերի խորհրդի հետ: Կամ չինացիների մոտ “+” նշանակում է տասը՝ երեք հատ խաչ նշանակում է եռեսուն: 1054-ին պառակտվեց ուղղափառ և կաթոլիկականը, այնուհետև ինկվիզիցիա, խաչակրած արշավանքներ:

Բայց պատմականորեն ապացուցված մի փաստ, որ ըստ Բիբլիայի Քրիստոսին հետապնդող և հալածող հուրայական «Ցար» Իռոդոսը Քրիստոսի ծննդից 4 տարի առաջ է մահացել, Բիբլիան գրողները և վերականգնողները չեն գիտակցել թաքցնեն:

«Հիսուսը Աստծո նրդին չի, այլ Դավիթի 42-րդ սերունդը»,- Ալեքսարան ըստ Մաթեոսի 1:1

Առաջինը Քրիստոսի մասին գրել է Մաթեոսը, հետո Մարկոսը, հետո Դուկասը, հետո Յովհաննեսը ԲՐԻՍՏՈՍԻ ծննդից 100 տարի հետո: ԵՎ հետազոտությունները բերել են հետևյալ եզրակացությունների.

- **Բոլոր գրվածները իրար հետ չեն համընկնում (Օ քելսուս էջ378):**
- **Պատմվածքները չեն համընկնում ոչ մի հայտնի պատմական փաստի հետ**
- **Բիբլիայի պատմվածքները ավելի շուտ նման են շատ վաղուցվա կրոնների ծագման հետ**

Քրիստոնեական միջազգային կազմակերպությունները և կառույցները՝ Քրիստոնեական խաղաղության կոնֆերենցիա---1958թ. ՄԱԿ-ում որպես ոչ կառավարական կազմակերպություն միավորող 86 երկիր:

Քրիստոնեական գիտություն--1870-ական թ.թ. ԱՄՆ-ում: Մերի Բեկեռ-Էրդի: Բողոքական կողմնորոշությամբ: Բուժմամբ պետք է կատարվի միայն Աստծո բուժման մեթոդով:

Քրիստոնեական քաղաքական կուսակցություններ--20 դ.սկզբից: Քրիստոնա-դեմոկրատական, քրիստոնա-սոցիալիստական, սոցիալ-քրիստոնեական և այլն: Եվրոպայի 17 երկրներում կան այդպիսի 21 կուսակցություններ 3.5 մլն. անդամ, անգամ որոշ կառավարություններում են:

Քրիստոնեական սինդիկալիզմ---1880 թթ. Արեւմտյան Եվրոպա: Առաջին քրիստոնեական սինդիկատները:

Քրիստոնեական արհմիությունների միջազգային կոնֆերենցիա---1920 թ. Արեւմտյան Եվրոպա: Հռոմի պապի հովանավորության տակ “Ռեռում Նովառում”

Համաշխարհային աշխատանքի կոնֆեդերացիա---1973թ.- 80 երկիր, 84 ազգային արհմիություններ:

Քրիստոնեության ուսմունքի հիմնական անգաղափարախոսությունը այն է, որ մարդ արարածը կարող է հղիանալ Աստծուց և կամ տանջամահ անել Աստծուն: Այս գաղափարախոսությունը շահագրգռված անձինք ինչքան էլ տարբեր հույզումներով փորձեն արդարացնել՝ ամենար է, չի ստացվի, որովհետև մարդը Արարչականության արդյունք է և նա չի կարող տեսնել, շփվել, խորհրդակցվել, առավելեւս տանջամահ անել իր արարողին:

Մինչեւ քրիստոնեությունը սատանա և դեւ գաղափարները չեն եղել: Քրիստոնեությունը ստեղծեց դեւ, սատանա և դրանց դեմ հակադրված Հիսուս Քրիստոսին, տվեց աշխարհին այդ հակադրվածության թեզերը՝ ասելով, դե գնացեք մի երկու հազար տարի զբաղվեք այս գլոբալարդուկներով:

Մարդկության ամբողջ պատմության ընթացքում բախումների և արյունահեղությունների ասնենամեծ մասը կապված է Քրիստոնեության առաջացման և տարածման հետ:

ԿԱԹՈՒԼԻԿԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Կաթոլիկ—հուն. *Katholikos*--համընդհանուր, հետագայում՝ տիեզերական: Առաջացել է 4-րդ դարի սկզբին, վերջնականապես ձևավորվել 1054 թվ.

Կենտրոնացված է Վատտիկանում, միակ գլխավորով՝ Հռոմի Պապ: Վատտիկան բառը լատիներենից թարգմանած (վատտի նշանակում է մարգարե, իսկ կա նշանակում է օձ) նշանակում է ՕՁ ՄԱՐԳԱՐԵ, ինչը հսկայական կասկածներ է առաջացնում, քանի որ մարեր-օձերը դրանք սատանաներն են՝ ջիուդները:

Պապը համարվում է Հիսուս Քրիստոսի կուսակալը /փոխարքա/ երկրի վրա նրա իշխանությունը բարձր է համաժողովների իշխանությունից: Ի տարբերություն բողոքականներից, սրանց հավատքաբանությունից սկզբնաղբյուրը ոչ միայն բիբլիան է, այլ սուրբ ավանդությունները: Ի տարբերություն ուղղափառության, կաթոլիկականությունը իր մեջ ընդգրկում է համաժողովների արձանագրությունները, և պապերի քննարկումները: Հոգեւորականությունը տալիս է չամուսնանալու երդում /ցեյիբաա/: Ընդունում է Մայրամ Աստվածամոր անարատ հղիացումը և համբարձումը, ավելացնելով հավատքի սիմվոլներին /Ֆիլիսկվե/, որպես քավարանի դրզմատ: Մինչև 2-րդ Վատիկանի տիեզերաժողովը 1962-1965 թթ. ժամերգությունները կատարվում էին միայն լատինական լեզվով:

Կաթոլիկության հիմքը Օգոստինոս Ավրելիոսի /4--5 դ./ և Թովմա Աբվիլացու /13-րդ դ./ ուսմունքներն են: Ընդունում է Քրիստոնեության հիմնական դրզմաները և ծեսերը: Բնորոշ են Մարիամի մարմնավոր համբարձման, պապի անսխալականության դրզմաները, քավարանի գոյության ընդունումը, սուրբ երրորդության, ինդուլգենցիան, կուսակրոնությունը, Պապի՝ որպես Պետրոս առաքյալի շարունակողը լինելը: Չգտել է իրեն ենթարկել անգամ աշխարհիկ իշխանությունները: Ինկվիզիցիա և խաչակրած արշավանքներ է կազմակերպել: Հռչակվում է դավանաբանական, պաշտամունքային և կազմակերպչական յուրահատկություններով:

Եզովիտներին՝ ճիզվիտներ/լատ *Jesus*/ “Հիսուսի ընկերություն” հիմնադրել է Իսպանացի Իզնակիոս Լոյոլան 1534թ., 1540 հաստատել է Հռոմի պապը: Նշանաբանն է “նպատակն արդարացնում է միջոցները”: Աշխարհի համարյա բոլոր երկրներում քարոզում են կաթոլիկություն: 1680թ հաստատվեցին Էրզրումում, Ղարսում, Երեսանում, Ալաշկերտում, Բալազետում... հայերին բռնի սարքեցին կաթոլիկ:

ՈՒՆԻ հսկայական կապիտալ, բանկեր, մեծ և միջին բուրժուազիա:

ՈՒՂՂԱՓԱՈՒ

Առաջացել է Հռոմեական կայսրության բաժանումից 395թ., որոնց միջև 7-րդ դարում առաջացավ դրզմատների, ծիսակատարությունների տարբերություն, 9-րդ դարում Բուլղարիայի եկեղեցու վրա ազդեցության տարածման պատճառով և վերջնականապես ձևավորվեց 1054թ. Լեոն 9-րդ Պապը և պատրիարխ Կիրիլարին իրար անաֆեմա տվեցին:

Հիմնականում Բյուզանդիայում, հետո արևելյան Եվրոպայում և մերձավոր արևելքում: 325թ. Նիկեայի և 381թ. Կոստանտինուպոլի տիեզերաժողովներում: Կազմում են սուրբ Բիբլիան և սուրբ հաղորդությունը՝ այն ծագում է Աստծո երեք միաբանությամբ, արարչով և տիեզերքի կառավարողով, հետմահու հատուցումով, անդրշիրիմյան աշխարհով, Հիսուս Քրիստոսի մեղքաքավելու առաքելությամբ, որը բացեց հնարավորությունը մարդկության փրկության համար, որի վրա է դրված առաջնածին մեղքի կնիքը: Եկեղեցուն տված է մարդու և Աստծո միջև միջնորդի դերը: Պաշտամունքի կենտրոնական տեղը զբաղացնում է քրիստոնեության յոթը գաղտնիքները: Այստեղ մի շարք կաթոլիկական դրզմատներ, ինչպիսիք են՝ սուրբ հոգու սկզբնաղբյուրը ոչ միայն Հայր Աստծուց է, այլ և որդի Աստծուց, քավարանը, սուրբ Մարիա Աննայի կույսային հղիացումը և համբարձվելը, ինչպես նաև որոշ տարբերությամբ են կատարվում այլ գաղտնիքներ:

ՈՒՂՊԱՎԻԱՊԱՏՈՒԹՅԱՆ ՊԱՎԱՆԱՐԱՆՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ ԺԵՆԵՐԱԿՎԱԾ Է ԲԻՐԻՎԻՅԱԿԻ և սուրբ ավանդությունների /առաջին 7-ը տիեզերածողովների/ վրա: Չի ընդունում սուրբ երրորդության դոգմայում «եւ որդուց» հավելումը, Հռոմի պապի գերագահության և անսխալականության դոգմաները, ինդուլգենցիաները:

Քրիստոնեական եկեղեցու բաժանումից հետո իրենց ուղղափառ հորջորջեցին Բյուզանդիայի և նրա հետեւող եկեղեցիները: Ուղղափառ եկեղեցուց առաջացել են 15 ինքնագլուխ /ավտոկեֆալ/ եկեղեցիներ, որոնք «ըստ պատվի» աստիճանակարգվում են հետեւյալ կերպ՝ Կ. Պոլիսի, Ալեքսանդրիայի, Անտիոքի, Երուսաղեմի, Ռուս, Վրաց, Սերբ, Ռումին, Բուլղար, Կիպրոսի, Հելլադայի/Հունական/, Աբրանական, Լեհական, Չեխական, Մրովական, Ամերիկյան: Դրանք ընդհանուր եկեղեցիական նշանակության հարցերը լուծելու համար մասնակցում են Էկումենյան շարժմանը Հռոդոս կղզում:

ԲՈՂՈՔԱԿԱՆ

Այն 16-րդ դարի արտադրայալ Աստվածաբանության՝ Մ. Լյուտերի, Ժ. Կալվինի նեոպրոտեստանտ է, և 18-րդ և 19-րդ դարերի Ֆ. Շելերմախերիի, Է. Կրյուլի, Ա. Գառնակի «Աստվածաբանության ճգնաժամի», առաջին աշխարհամարտից հետո Դիալեկտիկ աստվածաբանություն, երկրորդ աշխարհամարտից հետո Դ. Բոնհեվերի «նոր աստվածաբանություն» տեսությունների արդյունքն է: Առաջացավ Եվրոպայում հավակաբոյիկական շարժման հետեւանքով, Գերմանական իշխան-լյութերանների պահանջով ռեֆորմացվեց Շվեյցերի Ռայխստագի կողմից որոշմամբ, ամեն գերմանացի իշխան կարող է ընտրել իրեն և իր ենթարկյալներին հավատը: 1529թ. երկրորդ Շվեյցերի Ռայխստագը անվավերացրեց այդ որոշումը, որի պատճառով 5 իշխան և մի շարք բարաքներից հաջորդեց բողոք, որից և բողոքական բառը: Բողոքականները ընդունում են սուրբ երրորդությունը, հոգու անմահությունը, դրախտ, դժոխք: Չեն ընդունում քավարանը և առաջարկեցին 3 նոր սկզբունք՝

- Փրկություն սեփական հավատամքով
- Բոլոր հավատացյալների սրբություն
- Բիբլիայի միանշանակ հեղինակություն

Սրանց ուսուցումով, առաջնաժին մեղքը պղծեց մարդու բնությունը, զրկեց նրան բարությունից, որի համար էլ մարդը կարող է հասնել փրկությանը Քրիստոսի զոհաբերմանը հավատալով: միջոցով: Ամեն մի քրիստոնյա կարող է դիմել աստծուն և աղոթել առանց միջնորդի/ Այստեղ բացակայում է ցելիբատը /: Այսինքն Աստծո հետ մարդու անմիջական կապ, առանց եկեղեցու և հոգեւորականների միջամտության: Հիմնական ուսմունքն է մարդ-աստված, աստված-մարդ, մարդ-մարդ հարաբերությունները: Չեւականորեն հենվում է միայն Աստվածաշնչի վրա, բայց Բողոքական յուրաքանչյուր կրոն ունի իր հավատ հանգանակը, հեղինակությունը և սուրբ գիրքը: Հաշվի են առնվում ծիսակատարությունները և ազգային օրենքները: Չի ընդունում սրբապատկերները: Աղոթքի փոխարեն էլ միայն բարոյ: Քավարանը բացառում է: Սկզբնական ձեռքն էին՝ լյութերականություն, ցվինգլիականություն և կալվինիզմը, անաբապտիզմ և մեննիխտականություն, անգլիկանություն: Հետագայում առաջացան՝ Ուշագած արոտեստանտիզմ, բարոիստներ, մեթոդիստներ, կվակերներ, ադվենտիստներ, Եհովայի վկաներ, մորմոներ կամ վերջին օրերի սրբեր, փրկության բանակ, քրիստոնեական գիտություն, հիսունականներ...:

Մեծ տարածվածություն ունի Սկանդինավիայում, ԱՄՆ, Գ.Ֆ.Հ, Մեծ Բրիտանիա, Նիդեռլանդիա, Կանադա, Շվեյցարիա: Համաշխարհային կենտրոնը ԱՄՆ: Նրանք էլ 1948թ կազմակերպեցին Եկեղեցիների Համաշխարհային Խորհուրդը:

ՀԱՅ ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ ԵԿԵՂԵՑԻ
«ՍԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅԱՆ» ԶԱՐԹՈՒՆՔ

Հայ առաքելական եկեղեցին ամենահին քրիստոնեական եկեղեցիներից է /301 թվ/։ Քրիստոնեությունը ներթափանցել է Հայաստան դեռևս առաջին դարի սկզբին /ջիուդ Թադեոս և Բարդղղիմեոս «առաքյալների» կողմից/։ Թադեոսը Մաթիամից և Ալփեոսից է սերվել՝ այսինքն Հիսուսի խորդ եղբայրն է։ Նա նույն Փաղեյն է՝ նույն Հնդդան։ Սանատրուկի (Աբգար իշխանի քեռորդին էր) դուստր Սանդուխտը Արտազ գալվառի Շավարշապլան գյուղում Աբգարի օրոք Թադեոսից քրիստոնեություն է ընդունում։ Նա Հիսուսի կողը միսրճագ գեղարդը բերել էր հետը Հայաստան՝ ինչը Գեղարդ տաճարում է թաղած մինչեւ հիմա։ Սա է Հայ եկեղեցու հիմնադիրը, իսկ Բարդղղիմեոսը հետո է եկել։ Սանատրուկը 46 թվ. հենց դարձավ Էդեսիայի թագավոր՝ իր դուստրին սպանեց, իսկ Թադեոսին քարկոծ անելով սատկացնել տվեց։

Ինչ՞ու կոչեցին Հայ ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ ԵԿԵղեցի՝

❖ Միայն ու միայն մեկ պատճառով՝ որպեսզի ազգը ժամանակի ընթացքում մոլորություն ու շփոթության մեջ զգվի, մոռացության ենթարկի Հայի Առաքելությունը։

Շատ ենք լսել ջիուդների կողմից՝ Թադեոս ու Բարդղղիմեոս Առաքյալների պատճառով, որպես առաջին քրիստոնյա եկեղեցի և ուրիշ այլ անմակարդակ բացատրություններ, բայց՝ նախ դրանք առաքյալներ չեն՝ Արարչի Առաքյալները քսանութը Դիցերն են, որոնք ի կատար ածեցին Երկրի վրա Մարդու Արարմունքը, իսկ այդ ջիուդները ի՞նչ են արել։

Ձիուդականությունը՝ Հուդայականությունը Քրիստոնեության մեջ ունի առանցքային դեր՝ Հրեշտակ անվանումը ՀՐԵՇ կոչեցյալից է, Մարգարե անվանումը (ջիուդների նախահայրից) ՄԱՐ՝ Մահացնող ԱՐ-երին, Վարդապետ՝ Հիսուսի գլխին վարդի փշերից պարտաստված պսակի հիշատակին է, Տերտեր՝ Տարտար հին Հայերեն դժոխք բառն է, ամին՝ ջիուդերեն նշանակում է ՓԱՄ-Բ իրենց Աստծուն, Եկեղեցի = եկ+եղեցի՝ եղծել բառն է, որը նշանակում է փչացնել, հերքել, ժխտել, ուրանալ (իսկ եթե որեւէ մեկը կասի, որ դա եղիցի՝ թող լինի բառարմատն է, ապա իմաստը նույնն է, եթե ոչ՝ թող բացատրի, թե ինչը թող լինի), քահանա (դեռևս մ.թ.ա. ջիուդ հոգեւոր առաջնորդները կոչվում էին քահանա) նշանակում է Քանահանի երկրի մարդ՝ ջիուդ։

Հայ եկեղեցին պատկանում է արեւելյան ուղղափառ հին՝ եթովպական, դպտական, ասորական, հնդիկ մալաբար եկեղեցիների ընտանիքին։ Հայ եկեղեցին կազմավորվել ու զարգացել է Հայաստանում որպես բռնությամբ հաստատված քրիստոնեական «սզգային եկեղեցի» (Հայ քրմական դասի ուղբերի ջլերը կարում էին, զգում բորոտանոց, որպեսզի ժողովրդին չբացատրեին այս չարածին կրոնի իսկությունը)։ Իր դավանությամբ հայ եկեղեցին հենվում է Բիբլիայի, ավանդության և առաջին երեք տիեզերական ժողովների՝ Նիկայի/325 թ./, Կոստանդնուպոլսի/381թ./, և Եփեսոսի/431թ./ որոշումների վրա (հետո առանձին կբացահայտենք Բիբլիայի իսկությունը)։

Քրիստոսաբանական հարցում հայ եկեղեցին ընդունում է Եփեսոսյան կամ Կյուրեղյան դավանությունը, որն արտահայտվում է «Մի Է բնութիւն Բանին մարմնացելոյ» բանաձեռով։ Հայ եկեղեցին, ինչպես նաեւ վերոհիշյալ մնացած եկեղեցիները չեն ընդունել Քաղբերդնի/451թ/ որոշումները, և մերժել նաեւ Եվտիքեսի միաբնակության ուսմունքը, ինչը և իր ճակատագրական բացասական ազդեցությունը ունեցավ Հայոց պետականության վրա։ Հայ եկեղեցին ընդունում է յոթը **խորհուրդներ՝**

Սկրտություն /կրտվել՝ քլփատվել բառից է/

Դրոշմ

Ապաշխարություն

Հաղորդություն

Պսակ կամ ամուսնություն

Չեռնադրություն

Կարգ հիվանդաց

Հայաստանյազ առաքելական եկեղեցու գլուխն է Ամենայն Հայոց կաթողիկոս և ծայրագլուն Պատրիարքը։

Պետական կրոն 301թ-ից: 303թ. հնագույն Արեւապաշտական սուրբ Ատրուշանի վրա վերակառուցվեց Էջմիածինը: Նա պատկանում է քրիստոնեության մոնոֆիզիտական /միադավան/ թեմին: ՈՒՌհի հատուկ ուսումնական հաստատություն: Էջմիածնի կաթողիկոսարանին են ենթարկվում՝

Կիլիկիայի կաթողիկոսության **աթոռ**/այժմ Անթալիայում է՝ Լիբանան/

Իերուսաղեմի պատրիարքական **աթոռ**

Կոստանտինուպոլիսի պատրիարքական **աթոռ**

ԱՄՆ-ի եպարխիան

Հարավային ամերիկայի

Եվրոպայի

Մերձավոր արեւելքի

Միջին արեւելքի

Հեռավոր արեւելքի

Հայ եկեղեցու սպասավորները բաժանվում են երկու կարգի՝ ամուսնացիալ քահանաներ և կուսակրոն հոգեւորականներ: Պատրիարքական և եպիսկոպոսական Աթոռները, ինչպես նաեւ ղեկավար այլ հոգեւոր պաշտոններ զբաղեցնում են հիմնականում կուսակրոն հոգեւորականները:

Հայ եկեղեցին ընդունել է Նիկիայի/325թ/ և Կ. Պոլիսի/381թ/ Եփեսոսի/431թ/ ժողովների դավանական սկզբունքները, սակայն մերժել է 451թ. Քաղքեղոնի ժողովի հարուցած Քրիստոսի երկու բնույթի մասին դավանական խնդիրը: Քրիստոնեական միադավան եկեղեցին այդ ժամանակ բաժանվել է միաբնակ, երկաբնակ, և այլ եկեղեցիների՝ իրենց ուրույն դավանանքով: Դվինի 506թ ժողովը պաշտոնապես մերժել է Քաղքեղոնականությունը և վավերացրել է Հայոց եկեղեցու միաբնակ դավանանքը: Ներկայումս ուղղափառ միաբնակ են Հայաստանյայց առաքելական, Ղպտի, Եթովպական և Հնդիկ Մայաբար եկեղեցիները՝ «հնագույն արեւելյան եկեղեցիներ» անունով:

Ադանայի տիեզերաժողովում՝ 1316 թվ. հուլիսի 18-ին բարձրացվեց Հայկական եկեղեցին կաթողիկ եկեղեցուն միացնելու հարցը: Այս երեսույթը ժամանակի ամենահզոր տարրերակն էր օգտվելով կաթողիկ եկեղեցու աշխարհակալ դիրքից՝ պահպանել և վերականգնել Հայոց պետականությունը: Այդ որոշումը ընդունվել էր դեռեսա 1307 թվ. Սսի տիեզերաժողովում, բայց չէր իրականացվել: 1316 թվ. Ավինիոնի Հովհաննես 22-րդ Պապը Կիլիկիայի թագավոր Օշինից պահանջեց կատարել 1307թվ. որոշումը: Օշին թագավորն ու Կոստանդնի Գ Կեսարացի կաթողիկոսը Եվրոպական պետությունների աջակցությունը ակնկալելով, 18 եպիսկոպոս, 7 վարդապետ և 10 իշխան հաստատեցին, ինչը մերժվեց Մայր Երկրի ազդեցիկ հոգեւոր առաջնորդների կողմից: Բայց այդ թվականին Մայր Երկիրը պետականություն չունեւր՝ այն կործանված էր: Ո՞վ և ի՞նչ պատճառով, ավելի ճիշտ ի՞նչ նպատակով մերժեց կաթողիկ եկեղեցու նման փայլուն առաջարկը՝ ես չգիտեմ: Ես միայն գիտեմ որ ջիուդ եկեղեցականները երկրորդ անգամ բշնամական միտումներ ստեղծեցին կաթողիկ եկեղեցու հետ միմիայն մի նպատակով, որպեսզի հանկարծ Հայոց պետականությունը չվերականգնվի (եթե գողը տանից է, եզր երդիկից է տարվում):

1316 թվ. հուլիսի 18-ի այս որոշումը Հայ Առաքելական եկեղեցու կողմից երրորդն էր՝ 353 թվ. Հայոց պետականության կազմալուծման, 1043 թվ. Հայոց պետականության վերացման փաստերից հետո, ինչը Հայի համար պետք է ստեղծեր յոթը հարյուրամյա առանց պետականության դժոխքային ապրելակերպ: Սատանայական փորձությունը իրականացվեց, մնում էր միայն սպասել ապագայի Դավիթ Բեկի, Ֆիդայական շարժմանը, Անդրանիկի ու Նժդեհի ի հայտ գալուն, որպեսզի Հայ ազգը 2012թ. նախաչեմին զարթոնք սալեր: Իսկ Անդրանիկին 1918 թվ. զարմանը Գետրոզ 6-րդ կաթողիկոսը Հայ ազգի անունից զինաթափեր, որպեսզի Հայրենակվեր ջիուդ դաշնակների վրա:

Ամեն ջանք չխնայեց Հայ Առաքելական Եկեղեցին, որպեսզի սրբագույնս ՀԱՅՈՅ ԱՐՔԱ տիտղոսը փոխարինվեր կեղծագույնս ԱՐՔԵպիսկոպոս տիտղոսով:

Մինչեւ հիմա գործում են հոգեւոր վարժարաններ՝ իսկ վարժեցնում են կրկեսի գազաններին:

ՊԱՎԼԻԿՅԱՆ ՇԱՐԺՈՒՄ ԵՎ ԹՈՆԴՐԱԿՅԱՆՆԵՐ

Ծագել է Հայաստանում, ապա տարածվել է Բյուզանդիական կայսրության փոքրասիական շրջաններում: Ըստ բյուզանդական աղբյուրների պավլիկյան անվանումը առաջացել է հայագոհ Կալինիկեյի որդի Պողոս/Պավղոս/ անունից: Ենթադրվում է որ պավլիկյան շարժումը առաջացել է 5-րդ դարի վերջին: Պավլիկյաններն առաջին անգամ հիշատակվում են Գլինի 554թ եկեղեցական ժողովի ընդունած «ուխտ միաբանության Հայոց Աշխարհիս» թղթում: Հայկական եկեղեցին խիստ պատիժներ է սահմանել և խիստ կանոններ է մշակել պավլիկյան շարժումն դեմ: Հայածանքներից խուսափելու համար պավլիկյանները 7-րդ դարի սկզբից կենտրոնացել են Հայաստանի արեւմտյան շրջաններում՝ Բյուզանդիայի և Արաբական Խալիֆայության սահմանում և օգտվելով երկու տերությունների հակամարտությունից, վաղ քրիստոնեական հավասարության սկզբունքով համայնքներ են խմբել: Այս դարում շարժումը հասնում է այնպիսի չափերի, որ Բյուզանդական կայսրությունը զինված արշավանք է կազմակերպում նրանց դեմ: 8-րդ դարում շարժումը վեր է ածվել ժողովրդական ապստամբության: 872թ. պավլիկյանները պարտվում են, բայց մինչ այդ բազմաթիվ հաղթական կռիվներ են մղում կայսերական բանակների դեմ: Պավլիկյանների կրոնախոսության հիմքը բարո /տեր երկնի/ և չարի /արարիչ աշխարհի/ աստվածների ընդունումն էր: Նյութական աշխարհն ստեղծողը չարի Աստվածն է, որը աշխարհը լցրել է չարիքով ու անարդարությամբ: Բարո Աստվածը իշխանություն ունի միայն հոգու վրա և չարի իշխանության վերացումից հետո իշխելու է աշխարհին: Հակադրվելով Եկեղեցուն Պավլիկյանները իրենց համարել են իսկական քրիստոնյաններ: Վկայակոչելով վաղ քրիստոնեական սկզբունքները, նրանք ժխտել են աստվածամոր, մարգարեների, սրբերի պաշտամունքը, հաղորդությունը, խաչը, մկրտությունը, ծեսերն ու խորհուրդները, եկեղեցական նվիրապետությունը, և ընդհանրապես եկեղեցին և վանականությունը: Աստվածաշունչ մատյանից ընդունել են Նոր Կտակարանը, առանց Պետրոս առաքյալի թղթերի, կնոջը համարել են հասարակության հավասար անդամ, ամուսնությունը իրականացրել են աշխարհիկ ձևով: Պավլիկյան շարժման ճնշումից հետո գաղափարները պահպանվել են Հայաստանում, ծնունդ տվել Թոնդրակյան շարժմանը: Բյուզանդական կայսրությունը պավլիկյաններին բռնի գաղթել է Թրակիա և Մակեդոնիա, որտեղ նրանց ազդեցությամբ բռնկվել է Բոգոմիլների շարժումը: Պավլիկյաններին են կապում նաեւ Արեւմտյան Եվրոպայում միջնադարում սկիզբ առած մի շարք շարժումներ:

Անգլիացի պատմաբան Է.Գիբբոնի բնորոշմամբ Պավլիկյան շարժումը ցնցեց արեւելքը, և լուսավորեց Արեւմուտքը:

Թոնդրակյան շարժումը հիմնադրեց 830-ականներին Տարոն Աշխարհի Ապահունիք գավառի Թոնդրուրեկ վականից Սմբատ Ջարեհիսիանցին: Այն հակաքրիստոնեականից վերածվեց ազգային ազատագրական շարժման: Մանսզկերտի ամիր Աբուլ-Բարդը 847-ին դաժանորեն ճնշեց և սպանեց Սմբատին: Մակայն 900-ի սկզբներին շարժումը իր մեջ ընդգրկելով նաեւ պավլիկյանների հետնորդներին՝ Սյունիքում (906-930, Սուրաբերդցիները գրավեցին Տաթևի վանքը՝ սպանեցի վանահորը, թափեցին մեռոնը), Այրարատում (915-920), Հարթ, Մանանաղի գավառներում, Խնուս, Անի քաղաքներում, Շիրակում, Ռշտունիքում, Մոկրում, 11-րդ դարի սկզբներին շարժումը հասավ իր գագաթնակետին: Եպիսկոպոս Հակոբ Հարթեցու գլխավորությամբ արգելեցին կրոնական արարողություններն ու հալածեցին հոգեւորականներին: Սարգիս Ա Մեանցի կաթողիկոսը բանակի օգնությամբ ձերբակալել է Հակոբին, աղվեսադրոշմ խարանել դեմքին: Մակայն Կունծիկ Արեղայի դեկավորությամբ տոհմիկ կանանցէ Հրանույշի, Կամարայի, Ախնիի ու իշխան Վրվեռի օժանդակությամբ բանդում են եկեղեցիները, արտաքսում հոգեւորականներին ու 1011-ի սարիլի 1-ին ավերում են Խաչ Գյուղի եկեղեցին: Եպիսկոպոս Սամվելը Բյուզանդական դատավոր Եղիայի աստարմամբ ավերել է տվել Կաչեն և Աղյուսոն գյուղերը, ձերբակալել առաջնորդներին, աղվեսադրոշմ խարանել դեմքներին: Նույնը կատարվել է Շիրակի առաջնորդ Ներսեսի հետ:

1030-ականներին որպես ազգային ազատագրական՝ շարժումը բռնկվեց ահապոր թափով: 1050-53թ.թ. Գրիգոր Մագիստրոս Փահլավունու բյուզանդական զինվորական ջոկատները ավերեցին Թոնդրակ, Կաշե, Փուլայլ, Խնուս և այլ խաչը, Հիսուսի Աստված լինելը լրիվ մերժած թոնդրայանների բնակավայրերը, ահապոր հաշվեհարդար տեսնելով նրանց քնտանիքների հետ:

Թոնդրակյան շարժումը Հայոց պետականության հետ վախճան ապրեց, բայց հետագա ազգային ազատագրական շարժումների կազմակերպման համար ունեցավ հսկայական նշանակալի ազդեցություն:

Մ Ա Հ Մ Ե Դ Ա Կ Ա Ն ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն / Ի Ս Ա Ա Մ /

ԱԼԼԱՀ—Ծագել է հնագույն արաբերեն ԻԼԱՀ- աստվածաբանություն բառից:

Իսլամը—կրոն է, Աստվածային (Ալլահ) կանխորոշման (ճակատագիր) և մարդու Ալլահի դեմ անկարող լինելու մասին ուսմունքով: **Քարոզում է հնազանդության ոչ միայն ամենավերելի հանդես, այլև նրա մարգարեների նույնպես: Կ. Մարքսը Իսլամի միջուկը համարել է ֆանատիզմը: Իսլամը ընդունում է «կյանք մահից հետո թեզը»: Իսլամը մինչև հիմա էլ կնոջ մեջ հոգու առկայությունը հերքում է:**

Իսլամ--արաբերեն նշանակում է **հնազանդություն**, նվիրված աստծուն:

Հիմնական բնագիծը--ֆանատիզմ

Առաջացել է 7րդ դարի սկզբում արաբական ցեղերի մեջ, արեմտյան Արաբիայում՝ Խիջազում, հասարակության դասակարգային ձեւավորման շրջանում: Շարիաթը մահմեդական պետությունների օրենսդրության հիմքն է: Աշխարհում մոտ 800 մլն. մահմեդական են ապրում, որոնց 90 տոկոսը **սունիթներ** են, իսկ օրթոդոքսալ ուղղությունը-10 տոկոսը՝ **շիիթներ** են: Հիմնադիրը Մուհամեդն է /570—632/ հաշիմիտների կուրեյշ ցեղից: Հուդայիզմի և քրիստոնեության ազդեցության տակ 610—614թթ. սկսվեց իսլամի քարոզումը: Կրոնաուսմունքի հիմնական աղբյուրը Խորանն է: որը ուղարկված էր Ալլահի կողմից Ջեբրաիլ հրեշտակի միջոցով, Մուհամեդին: Իսլամը չի դնում տարբերություն աստվածաշնչության և հայտնիության միջև: Մուննի ծիսակատարությունը դեմ է քրիստոնեական երրորդությանը, աստվածամարմնավորմանը, մեղքաքավությանը /թողարկմանը/: Իսլամը շատ խիստ միաստվածություն է: Կարեւորագույն հասկացողություններն են «իսլամ», «դին», «իմամ» հասկացողությունները: Ջիխաթը սուրբ պատերազմ է Իսլամին ժխտողների դեմ: Իսլամը չի ճանաչում Աստծո և մարդու միջնորդի գաղափարը:

Իսլամի 7 դրոշմատները

- 1 Միաստծու հավատք
- 2 Ալլահի Հրեշտակների հավատք
- 3 Բոլոր աստվածային գրքերի հավատք
- 4 Ալլահի բոլոր ավետաբերների հավատք
- 5 Աշխարհի վերջը հավատք
- 6 Կանխորոշման հավատք
- 7 Մահազածների հարության հավատք

Իսլամը ունի իր պետականության և կառավարման մեթոդներն ու մարմինները՝

ԱՄԻ---օրենսդիր իշխանություն

ՀՈՒԿՄ---կառավարություն

ԴԻՆ ---փրկությանը տանող Աստվածային օրենքներ՝

Իսլամի 5 սյունները

Իմամ—հավատք

Բիսուուն---բարի գործ

Իսլամի 5 սյունները

- 1) Տաուխիդ--միաստվածության հավատք /չկա Ալլահից բացի ուրիշ աստված/
- 2) Սալաթ --ամենօրյա 5 անգամյա աղոթք
- 3) Սաում --ծոմ, տարին մեկ անգամ ռամադան ամսում

- 4) Ձաքյաթ --կամավոր մաքրվում
- 5) Խաջ --կյանքում գոնե մեկ անգամ Մեկկու գնալը

Իսլամի 4 հիմնական հավատքի առարկաները

- 1) Մեկ Աստված
- 2) Ռասուլներ/ 5 հատ/ -աստծո ավետարեները՝ Նոյ /չար օձ/, Աբրահամ, Մայիսեյ, Հիսուս, Մուհամմեդ
- 3) Հրեշտակներ
- 4) Մահից հետո համբարձում

Իսլամի 3 հիմնական կարգապահության ձևերը

- 1) Քիրասատ և Թավսիթ—կորանի կարդալու և բացատրելու գիտություն
- 2) Խադիսների մասին գիտություն
- 3) Ֆիկխ---իրավունքագիտություն՝
---մալիկիտյան ---խանիֆիթյան ---շաֆիիթյան ---հանբալիթյան

Իսլամի 3 հիմնական ուղղությունները

- 1) Ալի աս—սուննա/տրադիցիայի մարդիք—սուններ, կուրեյշիցիների/
- 2) Շիաա ԱԼԻ---կազմակերպություն/Մուհամմեդի անմիջական բարեկամներին/
- 3) Հարիջիթներ---գլխավորը կարող է լինել ամեն մի մահմեդական

18 -րդ դարում առաջացան **Վահաբիտները** /հիմնադիրը Մուհամմեդ իբն Աբդ ալ-Վահ-հարա/, որոնք բացառում են ամեն նորամուծություն և ուրիշ կրոնների հետ կապը:

Բ ՈՒ Դ Դ Ի Ձ Մ

ԲՈՒԴԴԻՁՄ-ը կրոն է, որը քարոզում է չարչարանքներից ազատվել ցանկություններից զատվելու ճանապարհով և «Բարձրագույն լուսավորության»--ՆԻԲՎԱՆ-ի հասանելիությանը: Բուդդիզմի ներկա կողմնակիցները կոչում են այն «ԿՐՈՆ ԱՌԱՆՑ ԱՍՏՈՒՄ»:

Բուդդիզմի հիմնադիրը համարվում է Բուդդա--արքայազն Մուտիաադան Գաուտաման, մ.թ.ա. 563-483թ.թ. Նեպալում: Այն հիմնված է Չորս ազնիվ ճշմարտությունների մասին ուսմունքի վրա: ՈՒսմունքը ընդհանրացված է Մուրք գրքում, որը բաժանված է երեք մասի: Այն մերժում է կրոնի արտաքին ձևերը, վերածական մտածողությունը և դասակարգային սահմանափակումները, որպես կենտրոնական հարց առաջ է քաշում անհատի կեցությունն ու փրկությունը:

Բուդդիզմը Հնդկաստանում առաջացած երեք համաշխարհային կրոններից մեկն է, առաջացած մ.թ.ա. 1-ին հազարամյակի կեսերին: Այն առաջացել է Բուդդա Շակյա--Մունի քարոզների հիման վրա՝ բազմաթիվ կրոնական խմբերից, որոնք հեռացան Բրահմաիզմից /Բրահմայականության սկզբունքը որ մարդու մահից հետո նրա հոգին վերաբնակվում է մեկ այլ մարմնում և կրկնվում է այնքան ժամանակ մինչև հոգին մաքրվում ու միաձուլվում է ընդանուր հոգու հետ ազատվելով նորանոր վերակենդանացումներից/:

Առաջարկելով կրոնական փրկության իրենց ուղիները, մ.թ.ա. 3-րդ դարում, միապետ Աշոկի հովհու օգնությամբ, դասավորվում է մեկ բուդդիստական կազմակերպություն /կանականների համայնք--սանգիխա /եւ դոգմատիկա: Բուդայականությունը ուսուցանում է, որ ամեն կացություն, ամեն կյանք, դա չարիք է, որը բերում է չարչարանք բոլոր արարածներին, որի պատճառները բոլոր արարածների և աշխարհում վերածննդի/ սանսարա/ ընկալման մեր զգացմունքներն են:

Ամեն մարդկային զգացմունք խորացնում է չարչարանքը, որը կրեքի ավելի դաժան վերածննդի:

Որպեսզի դուրս պրճմենք կացության շրջապտույտից, անշրջանցելի է հաղթահարել անխնացությունը, ճանաչել աշխարհի էությունը, հրաժարվել կյանքի ծարավից, կյանքի

հրապուրանքներից հրաժարվել, իշխանության, հարստության, հասկանալ ամբողջ երկրային փոփոխական և անցումային բնույթը՝ միայն այդպիսով կարելի է կանգնել փրկության ուղղու վրա: Բարեձին ութական փրկության ուղղին՝ դա արդարացի կյանքն է, որի իմաստը կացության ծարավի, ամեն կապվածության, լրիվ խորթացածության ուղու, աստիճանաբար հաղթահարումն է քո մեջ: Փրկությունը, ինքը, կազմված է սանսարից՝ նիրվանի փոխակերպումից: Վաղ բուդայականության ժամանակ այդպիսի փրկության կարող էր հաշվարկել միայն վանական--ճգնափորը: Աշխարհականը կարող էր միայն հաշվարկել լավագույն վերածննդի վրա, եթե նա առատաձեռ գոհաբերի վանականներին, և պահպանի հինգ բարոյական պահանջներին/պանչա--շիլա/՝ չարիքի, սթի, գորոթյան, բերումից վերածնունդը, ավելորդ դզացմունքներից, և այլոհողից: Բուդայականության ուսմունքը ձեռնաստու էր տիրող դասակարգին, այնպես, ինչպես բացատրում էր ամբողջ երկրային չարիքը, այդ հերթին շահագործումը, որի պատճառը շահագործվողն էր, իբր, թե վերածննդից իրեն այնպիսի ճակատագիր / կարմա/ է հատկացրել: Նշանակալի ծաղկման Հնդկաստանում Բուդայականությունը հասավ Կուշանի կայսրությունում /1 դար/, որից հետո նրա ազդեցությունը ընկնում է, տեղը զիճելով հինդուիզմին և 12-րդ դարում այն համարյա վերանում է Հնդկաստանից, ստանալով մեծ տարածում նրա սահմաններից դուրս: Բուդայականության որոշ խաղաղասեր տեսք ունի Հինասլանում: Հնդկաստանից դուրս հիմնականում տարածված է Մահայանը: Տիրեթում 14—16 դարերում առաջացավ Լամաիզմը, իր Չան տեսքով: Բուդայականությունը, որը առաջացել է 5-րդ դարում Չինաստանում, 20-րդ դարի կեսերին ստացավ լայն ճանաչում արեւմուտքի երկրներում: Վերջին տասնամյակներում լայն տարածում ստացավ նեոբուդդիզմը և մետաբուդդիզմը:

Հ Ի Ն Գ ՈՒ Ի Զ Մ

Հինդուիզմը—հնդիկներին հատուկ կրոնական պատկերացումների, սովորությունների, ծիսակատարությունների կուլտուրայի, սոցիալ-կենցաղային իմաստիտուտների ընդհանրություն է: Իսկ ինդուս նշանակում է գոնե ծնողներից մեկը հնդիկ, և որ ուրիշ կրոն չդավանի: Հիմնականում կատարյալ և ֆանատիկ բնույթի գործունեության գաղափարախոսություն ունի: Առաջին հազարամյակի առաջին կեսերին բրահմայականությունը Հնդկաստանում վերածվեց Հինդուականության: Այս կրոնը հիմնականում տարածված է ժամանակակից Հնդկաստանում: Հավատարատսմունքը կազմվեց վեդիզմի և բրահմայիզմի իդեաների էվոլյուցիայի արդյունքում: Առաջացել է մ.թ. առաջին հազարամյակում երբ Հնդկաստանում տարածվում էր իսլամը, «հինդու», այսինքն ինդուսներ սկեպցին անվանել նրանց, ովքեր չեին ընդունում իսլամը: Հինդուիզմը շատ էյեմենտներ է պահպանել նախնադարյան հավատքներից՝ սրբազան կենդանիների երկրապագություն, բնության գալիքների, անցյալների հավատամք և այլն: Չունի միասնական եկեղեցական կազմակերպություն, նրա հիմնադրումը չի կապվում ինչ որ անձի հետ: Թույլատրվում է սեկտաների գոյություն, և կրոնային դրոթյան տարբեր մեկնարակում: Պատկերացնելով կրոնական և փիլիսոփայական տեսակետների բարդ կոմպլեքսը և նախագործությունների ժողովածու, Հինդուիզմը կարգավորում է մարդու բոլոր իրավունքները և պարտականությունները ծնվելուց մինչև մահ: Ծիսակատարություններին տրվում է հատուկ տեղ: Այն հիմնված է դեմքի երեք կերպի վրա: Տիեզերքը, կյանքի բոլոր ձևերը, արարված են Բրահմայի կողմից: Բայց Բրահմայի հավատամքը, որպես երրորդության գլխավոր նմանալ՝ բացակայում է: Ինդուսները պաշտում են երկու տարբեր Աստվածների՝

Վիշնու

Շիվե

որի համաձայն, բաժանվում է երկու հոսանքների: Շիվաիզմում կա մեծ Լինգայստների սեկտա, վերադասող Շիվային լինգի /Ֆալլոսի/ տեսքով: Շիվաիզմի հետ նույնպես կապված է Շակտի ուսմունքը , աստվածների ստեղծագործական ուժով, դիմակավորված կանացի կերպա-բանքով/Պարվատի, Դուրգա, Կալի, ՈՒՄա...:Վիշնուիզմի հետ կապված է

Վիշնույի երկրի վրա ժամանակ առ ժամանակ տարբեր տեսքերով հայտնվելու ուսմունքի /ավա-տարա/ վրա(Վիշնուն վերցված է Հայոց Վիսու Արեւի դիցի անվանումից):

Հինդուիզմի պանտիոնն է մտցված և Բուդդան, ինչպես Վիշնույի տասներորդ ավատարա: Հինդուիզմի բոլոր ուղղությունների համար բնորոշ է հավերժության հավատքը և Վեդերի Աստվածաշնչությունը, տիեզերքի գոյության պարբերականությունը, որտեղ շարժումը կատարվում է չհամընկնվող գծով՝ հավերժության հավատք և հոգու չվերանալը, կատարող ճանապարհորդություն /սանսարա/: Փոխհատուցման օրենքի համաձայն, հատուցումը /կարմա/, իրադրությունը կատերի/հմբերի/ բաժանելու ուսուցանող՝ մարդու կյանքում գոյություն ունեն չորս հիմնական նպատակներ՝

Դհարմա--կրոնական, քնտանեական և հասարակական ճակատագրի կատարում
Արտհա/գործ, օգուտ/--նյութական արժեքների ձեռքբերում և ճիշտ օգտագործում
Կամա--զգացմունքների, ձգտումների, սիրո, բավարարում
Մոչլա--վերածննդի շրջաններից ազատում:

Այժմ Հնդկաստանի 83 % բնակչությունը Հինդուիզմ են պաշտում, այն տարածված է նույնպես Նեպալում, Շրի Լանկայում, Բանգլադեշում, Հայաստանում և այլն, որտեղ ապրում են Հնդկաստանի ծագումով անձինք:

Դ Ա Ո Ի Ձ Մ

Դատիզմը – ուսուցումն է, որը նոր էրայի սահմանագլխին վերածվեց կրոնի «գառ»— սինկան «պուտի»--ապրանքների: Հակասական է գերիշխմանը և կեղեքմանը, քարոզում էր վերադառնալ մահանադարյան համայնական կյանքին: Փիլիսոփայական ուսմունք է Չինաստանում 4—3 դար. մ.թ.ա, որի հիմքի վրա մ.թ. 2-րդ դարում, դասավորվում է կրոն, կրելով նույն անունը: Դատիզմի փիլիսոփայության սկզբուրբները, շարադրված «Դատ Դե Յզին» գրքի մեջ, որի հեղինակությունը վերագրվում է հնադարյան առասպելական մտածող Լաո Յզինին: Նրանում գլխավոր հասկացությունը, «ԴԱՈ», հայտարարվում է աշխարհի էությունը և առաջնապատճառը, նրա բազմաձեռնության սկզնադրյուրը, «բոլոր իրերի մայրը»: Մա որոշակի բնական «ճանապարհ» է, որով պետք է հետեւի շրջապատող աշխարհը և ամբողջմարդկությունը: Դատիզմի փիլիսոփայության մեջ ի հայտ են գալիս մատերիալիզմի և արհավիրքային դիալեկտիկայի էլեմենտներ: Կրոնի մեջ Դատիզմի բնական պրոցեսները ստանում են դիցաբանական մեկնաբանություն, դասավորվում է աստվածային պանթեոն, դեկավարվող հետեւյալ երրորդությամբ՝ Շան դի /հասպիյա տիրակալ/, Լաո-գզի, և աշխարհի արարիչ Պան գուն: Կրոնական կազմակերպությունը կառուցվում է պաշտոնակարգության /իերարխիա/ սկզբունքով: Վանականները և քրմերը խաղում են կարեւոր դերը: Հինգերորդ դարի սկզբին կազմավորվում է Դատիզմի կրոնա-ուսմունքը և ծիսակատարությունները, այն վերածվում է պետական կրոնի Բայցեւայնպես նրա խորքերում առաջանում են բազմաթիվ սեկտաներ, տարբերվող ինքնարոյնությամբ, աստվածաբանական բարդանքների ցուցադրմամբ, դրզմատիկայով, ծիսակատարություններով, հավատացիալների պարտավորությունների հանդէպ տարբեր հայացքներով: Դատիզմի հետևորդների մեջ եղել են դաժան ճգնավորներ, իսկ նրանց կողքին մարդիք, որոնք չեին համարում կյանքի բարիքներից օգտվելը համարվում է բարձրագույն երանելիություն: Կրոնական Դատիզմի համար բնութագրական է Բուդդիզմի և կոնֆուցիական էլեմենտների էլեկտիկական /սնսկզբունքային համատեղման/ համատեղում, կացութային սնահավատություն և այլ խորհրդամտական /միստիկա/ պատկերացումներ: Դատական քրմերը, քարոզելով անձի բարոյական ինքնակատարելագործման գաղափարը, առաջարկում են հավատացիալներին և երկարակյացության հասնելու որոշակի մեթոդներ, իր մեջ ընդգրկող դիտաս, ֆիզիկական վարժություններ և այլն: Միեւնույն ժամանակ նրանք զբաղվում են «յար հոգիների» քչելով, գուշակումներով և այլն: Դատիզմը արդեն կորցրել է իր վաղեմի դրությունները, զիճելով նրանց ուրիշ կրոններին, որոնք տարածվում են Չինաստանում: Նրան հավատարիմների քանակը քչանում է:

Կ Ո Ն Ֆ ՈՒ Ց Ի Ա Կ Ա Ն ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Կոնֆուցիականությունը Հնագույն Չինաստանի առաջատար գաղափարական հոսանքներից մեկը, Սուբյեկտիվ իդեալիզմի գաղափարախոսությունը /Վան Յանմին 1472-1528/ Սա հնագույն Չինաստանի փիլիսոփա-բարոյախոս, իմաստուն Կուն—Յզիի ուսմունքն է, որը մեր ժամանակի սահմանագլխին վերափոխվեց կրոնի:

Կոնֆուցիականության սկզբնաղբյուրը «Լուն—Յույ» /Զույցներ և քննարկումներ/ ստեղծագործությունն է, գրված Կուն—Յզիի հետնորդների՝ Սեն—գզի, Սյուն—Յզի, կողմից, մ.թ.ա. 6-րդ դարում: Կուն—գզի, Կուն—չժուն—նի, 551—479 թ.թ. մ.թ.ա.: Իր ուսմունքի մեջ նա չի շոշափել կոսմոգոնիայի /տիեզերագնություն/ հարցը, հոգու և հետմահու կյանքը, քանզի հաշվում էր երկինքը որպես բարձրագույն որոշիչ ուժ, իսկ նախորդներին զոհաբերություն՝ նրանց նկատմամբ հարգալից վերաբերմունքն է: Նրա փիլիսոփայության և բարոյագիտության գլխավոր ուղղվածությունը դա մարդու խնդիրն է, նրա գաղափարական և հոգեւոր տեսքը, նրա տեղը երկնքի տակ: Մարդու ճակատագիրը, և ամեն ինչ այս կյանքում կանխորոշվում է երկնքի կողմից: Թագավորը պետք է լինի թագավոր--հայատակը հայատակ, հայրը--հայր, որդին--որդի: Նա մշակեց իդեալական մարդու կոնցեպցիան—ցզյունցզի, որին հասնում են ոչ թե ծագման բերումով, այլ բարձր բարոյական հատկանիշներին հասնելու: Նրա մոտ մարդասիրական ուսմունքը /ժեն/, ուներ հատուկ նշանակություն: Որ վեհանձն այրերը /ցզյուն ցզի/ իրենց բարձր բարոյականության շնորհիվ, կոչված են կառավարելու մանր մանրուկներին/ սյաո ժեն/, որոնց վիճակված է միայն ֆիզիկական աշխատանք: Կոնֆուցիականության նպատակը կայանում էր ժողովրդի դաստիարակությանը, գործող կարգերը հարգելու ոգով: Ըստ ուսմունքի, երկնքից մարդուն տրված է օրենք/ժեն/, որի ընկալման համար մարդը պետք է պահպանի հասարակության և նորմաները /ի/, վարվելաձեւ, ավանդները, ծիսակատարությունները, գործել սեփական հասարակության դրվածքին համաձայն: Այն արդարացնում էր ազնվականների իշխանությունը հասարակ ժողովրդի վրա: Կոնֆուցիականությունը կրոնի վերածելու հետ միասին Կուն—Յզին աստվածացվեց: Կոնֆուցիականությունը տարբերվում է մնացած կրոններից քրմերի, անբացատրելի /միստիկ/ էլեմենտների բացակայությամբ, և բերվում է նախատեսված ծիսակատարությունների խիստ կատարմանը: Ուսմունքի պաշտամունքը միայն կայանում է նախորդների պաշտամունքում՝ ամեն ընտանիք, տոհմ ունեն իրենց տաճարը, որտեղ տեղադրված են նախնիներին սինվոլոգ ցուցափեղկեր /չժու/, որոնց առջեւում կատարվում են զոհաբերություններ և ծիսակատարություններ: Այս ուսմունքը կարգերի անխախտ հաստատականության մասին, բաժանում է մարդկանց ցածրների և բարձրների, երկնքի կամքով գործացվում էր Չինաստանում կարգերի վերադասումը մեկը մյուսի հանդեպ: Միապետին նվիրվածություն—չժուն, հավատարիմ պարսքին--«ի», որդիական հավատամք--«սյաո», մեծահոգություն--«կուան», հարգանք մեծերի հանդեպ--«դի»:

11-12-րդ դարերում Չժու Սի-ի գլխավորությամբ Կոնֆուցիականությունը ստանում է փիլիսոփայական հիմնադրում՝ նյութերի մեջ կա երկու սկիզբ

ԼԻ---գիտակից ստեղծագործական ուժ

ՅԻ---պատիվ մատերիա

Առաջինը մարդու մեջ ստեղծում է դրական որակ—ձգտում դեպի բարին, իսկ երկրորդը--բացասական որակ զգացմունքային հրապուրանքին ենթակայություն: Կոնֆուցիականությունը սուբյեկտիվ իդեալիզմի ոգով հիմնավորեց Վան Յանմինը /1472—1528/:

Կոնֆուցիականությունը պետական դոկտրինա դարձավ մ.թ.ա. 136թ., որի պաշտամունքը պաշտոնապես պահպանվել է մինչև 1911թվականը:

Շ Ի Ն Տ Ո Յ Ա Կ Ա Ն ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Շինտո—ճապոներեն նշանակում է Աստվածների ուղի: Ճապոնիայի ամենատարածված երկու կրոններից մեկը/բուդդայականության կողքին/: Ստեղծվել է մ.թ.ա. 4-րդ դարում: Այն

ստեղծվել է բնության ոգեղենացման և մախնիների աստվածացման հնագույն պաշտամունքից: Ըստ դրա մարդն առաջացել է անթիվ ոգիներից: Մահացածի ոգին որոշ պայմաններում կարող է Աստված դառնալ: Շինտոյական արարողակարգը բաղկացած է չորս տարրերից՝

Մաքրագործում
Չոհաբերություն
Աղոթք
Հեղում

Շինտոյականության բնորոշ է ճապոնական ոգու բացառիկության և Աստվածային միասնության հավատի նկատմամբ: Նրա մյուս առանձնահատկությունը բնության և գեղեցիկի պաշտամունքն է: Նրան խորթ է երկնքի և երկրի, Աստծո և մարդու խիստ հակադրությունը: 5-6-րդ դարերում շինտոյական եկեղեցու ղեկավար էր դարձել ճապոնիայի կայսերական տունը, կայսրը հայտարարվել է գերագույն քուրմ: Բուդդայականության մուտքը վերացրել է շինտոյականության մենաշնորհը: Երկրորդ աշխարհամարտի ժամանակ ծառայել է ազգայնամոլական և ռազմատենչ տրամադրություններ բորբոքելուն: Ճապոնիայի պարտությունից հետո Շինտոյի ազդեցությունը թուլացել է, այն անջատվել է պետությունից: Սակայն 1950թ սկսած նա նորից վերելք է ապրում, հռչակվել է գերկրոն, պարտադիր բոլոր ճապոնացիների համար:

Ջ Բ Ա Դ Ա Շ Ս Ա Կ Ա Ն ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Ջրադաշտականություն—Իրանում տիրապետող արիականության գաղափարաբանության վրա հիմնված, մախամահմեդական, դոգմատիկական կրոն: Հիմնադիրը համարվում է Ջրադաշտը (ն.թ.ա. 630-553թ.թ.): Մուրթ գիրքը “Ավեստա”-ն է:

Երկու սկզբունքներ

1. Բարի, ստեղծարար ոգի Սպենտա Մանյուն՝ **Անուրամազդան**՝ միակ գերագույն Աստվածը
2. Չարը անձնավորող **Ահրիմանը**/Անգրա Մանյուն/

Յոթը աստվածային զորություններ՝

1. Ամահրասպանդները/Ամեշա Սպենտա/
2. Բնաշխարհի առանձին մասերի արարիչներն ու հովանավորողները
3. Յազատները/Միթրա, Անահիտ, և այլ Աստվածային էակները/--Տիաս

Բարոյական երրորդությունը

1. Բարի Խոսք
2. Բարի Միտք
3. Բարի Գործ

Այս նպատակներին հասնելու միակ ուղին Արտանն է՝ վարքի և պաշտամունքի բարձրագույն և արդար կարգը, բարոյական կերպը, աշխատելն ու կրոնական կանոններին ենթարկվելը: Արեմենյան շրջանում մարերի մոզերի միջոցով Ջրադաշտականությունը արևելքից տարածվեց Իրանի արևմտյան նահանգները: Սակայն այն պետական կրոնի է վրածվել Մասանյանների օրոք, պայքարելու քրիստոնեության և **մանիքեության** դեմ: Կային նաեւ աղանդներ՝ զրվանականությունը, որոնք Անուրամազդային և Ահրիմանին համարում էին մախնական աստվածային սկզբունքի՝ ժամանակի /Չրվանի/ ծնունդ: Մինչեւ այժմ էլ Ջրադաշտականությունը պահպանվում է Իրանում/Զերմանի նահանգ/, Հնդկաստանում /Բոմբեյը և շրջակայքը/:

Հ ՈՒ Դ Ա Ի Ձ Մ
/ՖԱԼՈՍՈՒՊԱԵՏՈՒԹՅՈՒՆ/

Եհովականությունը (Adam+Eva) առաջացել է մ.թ.ա. 10-րդ դարում՝ “Բյ” (հքրյ “Յող” տա-
ռը)՝ այսինքն Ադամ և “ԷվՎ” չորս տառերի “ԻԷՎՎ” միացությունից (Այսինքն իրակա-
նում ոչ թե Եհովա՝ այլ Բյեվա պետք է հնչի և ճիշտ կլինի եթե հայության մոտ այդ չարա-
բաստիկ անունը ճիշտ հնչի՝ **ԻյԷՎՎ**: Անգամ Էլիֆաս Լեխին 18-րդ դարում Ֆրանսիայում
խոստովանում է, որ Եհովան պետք է կազմված լինի Ադամի ու Եվայի միացությունից,
ինչերը իրենց հերթին տղամարդու ու կնոջ ինտիմ հարաբերությունների ընթացքի արձա-
կած ճիշտն են), իսկ մ.թ.ա. 621 թվականից վերանվանվել է ավելի կոռեկտ կոչմամբ՝
հուդայականություն՝ «Ֆայլոսոֆայալություն» անվան տակ: Հետագայում՝ 8-րդ դարում
Իրաքում նույն հիմքի վրա առաջացել է Քարամականությունը (քարահա—կարդացող),
որոնք չեն ընդունում Թալմուդի սրբությունը: Նույն կերպ 18-րդ դարում Լեհաստանում
առաջացել է Խասիդականությունը (խասիդ--օրինակելի), որոնք պահանջում են աղոթել
քարձրածայն և լացելով: 19-րդ դարում Գերմանիայում ձեռավորվում է Ռեֆորմացված
Հուդայիզմը, ինչը թույլատրում է աղոթքները կատարել տեղի լեզուներով, ռաբբիները կրեն
քաղաքացիական հագուստ, կին ու տղամարդ մի դահլիճում աղոթեն և որ ռաբբին կարող է
լինել նաեւ իգական սեռից:

19-րդ դարում հուդայականությունը առավել ամրապնդելու նպատակով առաջ քաշվեց
ես մեկ ուղղություն՝ “Եհովայի վկաներ” կրոնական կազմակերպությունը: Եհովայի վկա-
ների նպատակն է վերացնել պետությունները և հաստատել Աստծո՝ ԻԷՎՎ-ի թագավո-
րություն, որը պետք է լինի Արմագեդոնից հետո: Ընդունում են Գանիել մարգարեին և
“Յայտնություն” գիրքը: Այն հիմնադրել է Չարլզ Թեյզ Ռասսելը 1872-ին:

Հքրյական Աստվածներն են՝ Եհովա, Աստարոտ, Սամոնս, Էլոհիմ:

Հուդայականությունը որպես գաղափարախոսություն, Թորան, Թանախը, Բիբլիան
որպես սկզբնաղբյուրներ, Թալմուդը, Բքբբլըն, Իքբրոր որպես իրականացման ծրագրեր,
«Ընտրյալ Ժողովուրդ» ազգումենտով՝ **համարվում է ՆԱՅԻՉՄԻ հիմքը**: Եթե Աստված է
ստեղծել մարդկանց, ապա ինչպես նա կարող է մեկին մյուսի հանդեպ համարի ընտրյալ՝
հետևաբար այս մոգականությունը ունի միմիայն մեկ նպատակ՝ **ՆԱՅԻՉՄ**:

Թանախը կազմված է 24 գրքերից՝

- Թորա--հինգ գիրք (հնգամատյան)
- Նեվիիչ—յոթը գիրք (մարգարեներ)
- Խտուվիչ—տասներկու գիրք (գրություն)

Թալմուդը բաղկացած է 19 հատորից և բաժանված է երեք մասի՝

- Սիշնս
- Պաղեստինյան Գեմարա
- Բաբելոնյան Գեմարա

Հուդայականության աշխարհակալական նպատակի իրականացման ստրատեգիայի
առաջնահերթ խնդիրները պետություններին ու թագավորություններին չձառայելը, բացի
Թալմուդից ուրիշ ոչ մի օրենք չճանաչելը, ներթափանցելով պետություններ՝ ներսից
պետությունները քայքայելը, քառսի վերածելը ու իրենց կողմից ղեկավարելն է: Դրա վառ
ապացույցն է Հիսուսի և հուդաների երկխոսությունը՝ «Սենք Աբրահամի գառակն ենք և ոչ
որի երեք չենք ձառայել...» (Յովհաննես Ը:33):

ՀՈՒԴԱ--նշանակում է շիվ, «Ֆայլոս»

ԻԷՎՎ = Ի/յ/- կնոջ տնքոց + Էվի՝ տղամարդու տնքոց = ԵԲԿՄԵՆ սկիզբ /սերմ/
ՄԱՄՈՆԱ -- փողի Աստված

Սատանա--- Խաղերեն՝ խեղաթյուրված /ասացվածք՝ ”սատ է անցնում վրադ”/
Դավիդի աստղը = Արհեստական սարը +Բնական սարի մեջ

Ժիդ, ջիուդ, հուդա = ֆայլոս

Հուդայիզմի հիմքը---**Եսասիրությունն է:**

Հուդայիզմի բովանդակությունը **Խասիդիզմն է (Սատանայականություն):**

Հուդայիզմի իրականացման մեթոդը--Քրքրլըն է (Մագիա, կախարդություն):
Ամենասրբազուն գաղափարաբանությունը--Թլփատունը (Ընտրյալ ժողովուրդ):

Հուդայականության (Հին կտակարանյան) կանոնը բաժանվում է երեք մասի՝

1. Թորա (օրենք) կամ Մովսեսի Հնգամատյան (այն գրվել է հարյուր տարիներ ուշ, բայց վերագրվել է Մովսեսին)՝ Ծննդոց, Ելից, Ղետուացոց, Թուոց, Երկրորդ օրինամ
2. Մարգարեներ (Մար՝ ջիոդ բառից է): Յեսուի, Դատավորաց, 1-4 թագավորաց, 1-2 մնացորդաց:
3. Մարգարեություն

Այս ամենը գրվել է մ.թ.ա. 180-116թ.թ., իսկ Թալմուդը գրվել է մ.թ. 4-5 դարերում, բայց ջիոդների կողմից համարվում է հնագույն՝ ծիծաղելի է, չ՞է՛:

Հուդայիզմի կրոնական փիլիսոփայությունը ներթափանցված է մեսսիանիստական անբացատրելիությամբ: Որոշումներին դեմ առարկելը, կամ դասակարգային թեմաներ քննարկելը հավատացիականների կողմից, համարվում է **հոտի դավաճանություն**: Հուդայականության գերագույն Աստվածը Եհովան է: Սկզբնապես համարվել է հուդա ցեղի, իսկ հետագայում մ.թ.ա. 7-րդ դարից հրքյա ժողովրդի գերագույն Աստվածը: Իբր այս Եհովա Աստվածը «Նոյ (չար օձ կամ Չրադաշտականում չարի Աստված) Նահապետին» իր ընտանիքի հետ միասին պահպանեց ջրհեղեղից և Նոյը դարձավ մարդկային ցեղի երկրորդ նախահայրը /Բիբլիա, Ծննդոց ԳԼ-Ձ/: Բայց քաջ հայտնի է, որ ջրհեղեղը տեղի է ունեցել դրանից հազարավոր տարիներ առաջ: ԵՎ հետո, ինչպես կարող էին մեկ ընտանիքից առաջանալ տարբեր ազգեր, այն դեպքում երբ Նոյի փոքր որդին՝ Զամը իր անձնական հորը՝ Նոյին բռնաբարել է /Բիբլիա, Ծննդոց -Թ՝ 22-29/:

Եզիպտոսից վտարելուց հետո, ինչ-որ մի ոմն Ղետուացի Մովսես հրքյա ժողովրդին Մինսայի անապատով 40 տարվա ընթացքում հասցրեց Պաղեստին, բայց այստեղ ընդամենը 2 շաբաթվա ճանապարհ էր: 40 տարին դա երկու նոր սերունդ ստանալու ժամանակ է: Այդ ընթացքում, 8 օրական տղաներին թլփատելու՝ այսինքն վերելի 4 չաքրաների բացակայությամբ արական սեռի ստացմամբ և 3 տարի մի օրական աղջիկներին կուսությունից զրկելով կազմեցին գենամոդիֆիկացված բիոռոբոտներ: Այնուհետև, արդեն Պաղեստինում, երկար տասնամյակների ընթացքում, այս նույն բիոռոբոտներին մոտիկ հարազատների միջոցով ինտիմ հարաբերություններից ստացան վերջնական մի հոտ, որոնց և կոչեցին հուդաներ: Այս հանելուկային մոտացիան, որոնք մինչ այսօր էլ կոչվում են հուդաներ՝ ֆալլոսներ, իսկ պաշտամունքը նույնպես ֆալլոս՝ կրոնապես ինքնապաշտներն են:

Այս բիոռոբոտները և Պաղեստինի հողում մնացած, ինչպես իրենք են անվանում՝ Իսրուելցիներին խաչասերով, իհարկե նույն մեթոդների հետագա կիրառմամբ, ստացվեց արդյունքային՝ սոսկալի, գուրկ բարոյականությունից և առաքինիից մի ֆանատ ժողովուրդ: Միաստվածության պատկերացումները ամրապնդվեցին հուդայիզմի մեջ 1-ին դարում: Ըստ հուդայականության, իսրուելական ցեղերի և Եհովայի (Johoh) միջոցով կնքվել է պայմանագիր--«կտակ», որի համաձայն առաջիները իբր խոստացել են չպաշտել այլ աստվածների և կատարել Եհովայի բոլոր ցանկությունները, իսկ Եհովան իրենց իշխանություն տա Պաղեստինում: Հուդայականության ներսում առաջացել են տարբեր հոսանքներ և խմբավորումներ, ըստ իրենց առաջին կուսակցությունների՝ Հեսները, Փարիսեցիք, մ.թ.ա. 2-1 դ.դ., սիոնական շարժում, մատոնականություն, միտիկ և ավանտյուրիստ Մաբատ Յեվիի շարժումը 17-րդ դարում, խասիդիզմը 18-րդ դարում և այլն: Հուդայիզմում մ.թ.ա. 8-րդ դարից է դրսևորվել պատկերացումները Իսրուելի ժողովրդի «Աստծո ընտրյալ» լինելու մասին, իրենց գենամոդիֆիկացիայի միակ ներկայացուցիչը և գալիք «Աստվածային փրկչի» մեսսիան լինելու պատճառով: Մովսեսի հինգգրքյալը /Թորա/ գրավոր հաստատեց /մ.թ.ա. 444թ./ դարերից եկող հավատամքը: Հուդայիզմի պատմության հնագույն շրջանը /բիբլիական/ վերջացավ մ.թ.ա. 2-րդ դարում, երբ սկսում է կազմավորվել հին կտակարանը՝ հուդայական սուրբ գրքերի ժողովածուն:

Հուդաները կենաց լույսը չեն ընդունում և իրենց լույսը պետք է բերի Լուցիֆերը՝ Լուսաբերը: Լուցիֆեր-Էոսֆորը հռոմեացիների մոտ դարձել է Վեներա կամ Աֆրոդիտ-Անադիոմեն՝ ծովում հայտնվող Աստվածուհի, “Աստվածային մայր”, Ֆինիկական Աստար-

տայի կամ Հբրյական Աստարտոի հոմանիշ: Դրանք բոլորը կոչվել են Առավոտյան Ասող և անհատակ Կապուտան ծովերի դեեր կամ Մար, ինչը հիմա Հռոմի կաթոլիկական եկեղեցու համար Կույս Մարիամն է: Ահա՛ թե որտեղից ջիտոյի “մար” անվանումը:

Հուդայիզմի հաջորդ շրջանը ձգվեց մինչև 19-րդ դարի սկիզբը, և կարող է համարվել րաբբինա—թալմուդական: Այս շրջանում րաբբինների /օրենքաուսուցանող/ միջոցով, թորայի մեկնաբանությունների հիման վրա հբրյանների ֆեոդալական շրջանի նոր կյանքի պայմաններում, ավարտվեց, իր նշանակությամբ բիբլիայից հետո, հուդայիզմի կրոնա-ուսմունքի երկրորդ սկզբնաղբյուրը՝ թալմուդը /3—5 դար./: Իսկ հին կտակարանի Աբրահամը, դա քրմերից սերտված Հնդկական Բրահմա հասկացողությունն է, որը հուդաների կողմից ադափաղված է: Նրա մեջ շարադրված են հուդայական հրեշտակաբանությունը և դեաբանությունը, այսինքն, բարի և չարիների մասին, ինչը կոչվում է հուդայիզմում բազմաստվածային հավատամքների արձագանք և նրա միաստվածային բնույթը դարձնում է պայմանական: Թալմուդը ամրացրեց կրոնական ծիսակատարությունների ժանրականության սիստեման, որը կապում է հավատացյալների պահեպածեը 613 պատվիրանների հետ: Այդ շրջանում դրսեւորվում է հուդայիզմի այն տեսքը, որը /Օկտավիա/ հաշվվում է օրթոդոքսալ կամ ավանդական: Հուդայիզմի զարգացման հաջորդ էտապը եկավ 19-րդ դարի սկզբին, և կապված էր հբրյաների բուրժուա-իրավական ազատագրման հետ, արեւմտյան Եվրոպայի երկրներում: 19-րդ դարի երկրորդ կեսերին բուրժուական հասարակության պահանջներին հարմարեցնելու համար, ենթարկվել է ռեֆորմի, հիմնականում ծիսակարգային: Առաջանում է հուդայիզմի առաջին բուրժուական տարատեսակը՝ ռեֆորմացված հուդայիզմ: Վերափոխման իդեոլոգները հրաժարվեցին մեսիայի դոգմատի կապից հբրյաների Պաղեստին վերադառնալու հնարավորությանը, հբրյական պետության վերածնունդը, և հայտարարեցին հուդայիզմը բազմակողմանի էթնիկական սասունք: Նրանք շարտեցին հուդայիզմից շատ ավանդական ծիսակատարություններ և հուդայիզմի հավատը Բողոքականներին: 20-րդ դարի սկզբին հուդայիզմում ծնվում է նոր կոնսերվատիվ ուղղություն: Աստվածաբանության կոնսերվատիզմը հայտարարեցին կրոնական տրադիցիաների հանդեպ “բացասական վերաբերմունք” և ելույթ ունեցան հուդայիզմի սերտ կապի մասին Միոնիզմի հետ: Աշխատավորների կրոնից հեռանալու փորձի կանգնեցման ակտիվացումը 20-րդ դարի 30-ական թ.թ. արեւմուտքում ծնեց հուդայիզմի նոր ուղղություն՝ ռեկոնստրուկցիոնիզմ: Փորձելով ամրապնդել հուդայիզմի դրությունը, ռեկոնստրուկցիոնիստները հուդայիզմը հայտարարեցին «հրեական քաղաքակրթություն», որը որոշում է իբր թե անձի էթնիկ պատկանելիությունը: Կլերիկ—սոնիստների կանխատրոյթների օգտագործման հիման վրա նրանք մշակեցին ամբոխավարական սոցիալական ծրագիր, ուղարկելու հբրյական աշխատավորությանը ենթարկելու կապիտալիստներին և րավվիններին: Հուդայիզմի դեկավարները արեւմուտքում հակառակ շարքային հավատացյալների կարծիքներին--հայտարարեցին սիոնիզմին օժանդակելը, իսկ 1976 թ. սկսեցին կազմակերպություններով միասնանայ, իսկ 1976թ. սկսեցին կազմակերպված միավորվել այսպես կոչված համաշխարհային սիոնիստական կազմակերպության հետ: Որոշակի ուժեղ իրավիճակի մեջ է հուդայական կլերիկալիզմը Իսրոելում, որտեղ րաբբիական կազմակերպությունները քաղաքականության և հասարակության մեջ ունեն ահռելի ազդեցություն:

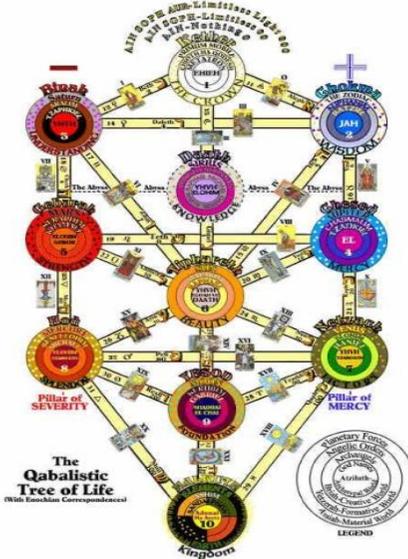
ՀԲՐՅԱԿԱՆ ԱՌԵՂԾՎԱԾ

Չհուդական Առեղծվածը /միստիկա/ հիմնված երկնային դղյակների և գերբնական էակների վրա լիովին արտահայտված է խասիդական “Չոհար” և “Բբբբըր” (“Зохар” և “Каббара”) գրքերով /թարգմ. Աննա Բլեյզ/:

Ուսումնասիրելով այդ գործերը՝ գալիս ես այն եզրահանգմանը, որ ջիուդական առեղծվածը անչափ անգրագետ ինչ որ աղբյուրներից վերագրված է և չունի հիմնավորված նեցուկ: Այն գրված է հբրյաների մոտ հուդայականության հանդեպ ֆանատիզմ սերմանելու և ջանալու այդ ամենին գիտական մոտեցում ցուցաբերելու համար՝ չնայած ստացվել է լիակատար անմտություն: Բոլոր դեպքերում ուսումնասրիենք այն:

Նախապես գգուշացվում է, որ այն առաջացել է Բարեխոնյան գերության ընթացքում և օրորոդրսալ հուղայականությունը չի ընդունում Քրքրըըն:

Քրքրըըն բաղկացած է երկու մասից՝

Հրրյաների կեննաց ծառ՝ 10-ը սեֆիրոտներ /թվեր կամ ոլորտներ/ Մարդ/Աղամ Կաղմոն/, կին, երեխա, Աստված կապերը այնպես են դասավորված, որ անընդհատ կապի մեջ են, որի բացատրությունը զբաղեցնում է գրքի կեսը:

ն ու Մաշեյա-ն /կրկիչ/ են:

Մարդկային հոգիները կազմված են մարման և կատարելագործման համար՝

- Գիլգոլ՝ հաջորդաբար, մինչև լիովին մաքրում
- Իբբուր՝ կենդանացած հոգու հատուկ ներառում: 7 և 14 տարում մարդը փոխում է հոգին: Հեննաբրիա, Նոթարիկոն և Թեմուրա մեթոդներով:

Քրքրըընի երկրորդ՝ կիրառական մասում նկարագրված է, որ Աստծո անունների նպատակայնացված օգտագործմամբ կատարվում են տարբեր հրաշքներ:

Խասիդական կրոնաաամուներող Մազգիդ Մեծիրիչացին ասում է, «Մարդը պետք է հերքի իր “ես”-ը մարմնից այնքան ժամանակ՝ մինչև չանցնի բոլոր փուլերով և դառնա Աստծո հետ միասնական, մինչև ամբողջովին ու լիովին չլուծվի այս անմարմին աշխարհի մեջ»: Միեւնույն ժամանակ իրենք իրար խաբելու իրավունք չունեն՝ Մաղմոս Ծ.7 «Նենգություն անողը չի բնակուիլ իմ տան մեջ. նա որ սուտ է խօսում՝ հաստատ չի մնալ իմ աչքի առաջին»:

1. Գիտատեսական /Իյունիս/

2. Գործնական /Մասաիս/

Գիտատեսականը կազմված է երկու մասից՝ Մասսե Բերեշիտ /կոսմոգոնիա/ և Մասսե Մերկաբա /Աստվածաբանություն/, որոնք գրված են “Մեֆետ իցերա” /Ստեղծման գիրք/ և “Չոհար” /Փայլի գիրք/ գրքերում: Այս գրքերում խոսվում է մուսուլմանների և Հռոմի Նիկոլայ 3-րդ պապի մասին՝ այնպես, որ սրանք գրվել են 13-րդ դարում: Բիբլիայի Ծննդոց գլխում Աստծո կապը Երկրի հետ հավասար է՝ Արարք /բրի/ + ստեղծում /ցեցերա/ + պատրաստվածներ /ստեր/

Արարք—ստեղծագործական մտքերի ոլորտ

Ստեղծում—Հոգու կամ կենդանի էակների ոլորտ

Պատրաստվածներ—Նյութական երեսույթների ոլորտ

Մարդը պատկանում է այս բոլոր ոլորտներին միաժամանակ, բայց արմատավորված է ներքին՝ նյութական ոլորտում, որի միջոցով միանում է Աստվածներին:

Բարձր ոլորտներում ապրող էակները հրեշտակներն են (անշա)՝ որոնց գլխավորը Միկաէլ-

Ինգելիի մարգարեն կատարում է սիմվոլիկ ճանապարհորդություն տիեզերքում՝ Ադամի մորթի արանքներում խճճվում, ու դառնում է անտիկ հերյայի գաղտնատեսի կերպար: Նա քարոզում է Եհովանվիրվածությունը մտցնել մեդիտացիայի միջոցով: Իսկը հայեցողի (coзерuatemель) գերտիպար Ադամ Կադմոնին ջանալ նմանվել:

Պետք է ձգտել ու հասնել Մայիսեյի հոգեկան մակարդակին: Դրան հասել են ընդամենը ըաբբի Յակոբան, ըաբբի Շիմոն բոր Յոխային, Իցխակ Լուրիան, Ալլիսամ Աբուլաֆիան, Իսրոկ Բաալ Շեն Տօլը: Իսկ մնացածը ընդամենը Մայիսեյի հոգու կայծ են:

Աստծո իզակյան իպոստասի՝ Շեխինի մեդիտացիան, իրենից ներկայացնում է յոթը դեմքանի կանացի մեծությունը, որոնցից ամեն մեկը թարգմանում է հայեցողի հոգու ասպեկտներից մեկը:

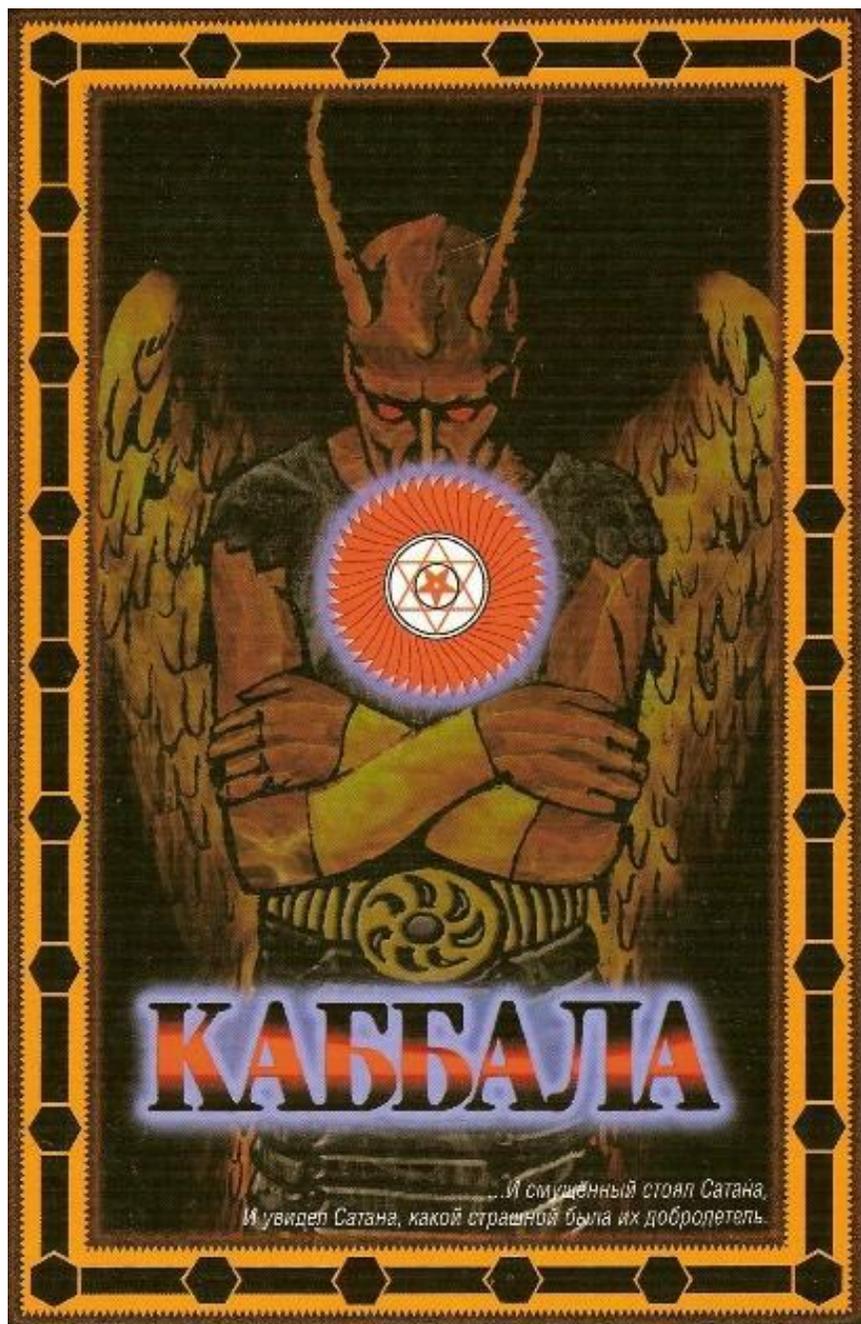
Կանանց ու տղամարդկանց կարող 10-ը սեֆիրոտների մասին Մայիսեյ Կորդովերոն գրում է, «Ոչ աջ, ոչ ձախ շարժվելով՝ չխոնարհվելով դատին ու տառապանքին՝ Էությունը ընդհանրապես չի փոխում գույները: Միայն թե սեֆիրոտի ճառագաթների երբեքանգ ապակիների միջով անցնելով, առավելություն կատանա մեկ դատը՝ մեկ տառապանքը»:

Գրքի 71 էջում՝ Սեռ և Սեքս գլխում, կարդում ենք, «Հարյուրամյակներ շարունակ Քրբրըրը պնդել է, որ Աստվածը միաժամանակ և տղամարդ է, և կին: Հետեւաբար մարդը հանդիսանալով Աստծո նմանակ և կերպար՝ նույնպես համարվում է անդրոգան /երկսեռ/ էակ»: Փաստորեն նույնը հաստատում է ջիուդ ըաբբի-գիտնական Էլիֆաս (Աստծո կացին) Լեւին, ով իր «Բարձրագույն մագիա» գրքում պնդում է, որ Աստծո՝ Եհովայի անունը պետք է կազմված լինի Ադամի, ինչը հերյայերեն գրվում է մեկ՝ Իյ (յոդ) տառով և Եվայի, ինչը հերյայերեն գրվում է երեք՝ ԷՎԱ տառերով և բաղկացած է չորս ԻԷՎՀ տառերից:

Խեֆիրոտների “կենաց ծառ”-ին գիտական իմաստ տալու նպատակով 12-րդ դարում սկսել են կապել Քրբրըրը արամեական տառերի հետ: Այս հանգամանքը արդեն առհամարանք ու ծիծաղ է առաջացնում՝ քանի որ՝ նախ այդ գրերը հին Հայկականն է, հետո դրանից օգտվել են իրենց ամբողջ պատմության ընթացքում ասորիները և հետո՝ եթե գաղափարախոսությունը պատմական է, ապա այն ի սկզբանե պետք է կապված լիներ առաջին հերթին գրերի հետ:

Այսպիսով, գիրքը հետեւում է հետեւյալ նպատակներին՝

1. Հուդայիզմը տոտալիտար կրոն է
2. Մարդու Արարմունքի կեղծում
3. Առաջին Արարված մարդը ոչ թե Առյուծ Միերն է՝ այլ Ադամ Կադմոնը
4. Միհրականությունը վերագրված է Միկաէլին ու Մաշեային
5. Հոգիների նկատմամբ անպատասխանատու վերաբերմունք
6. Նյութականն է կապում մարդուն՝ որպես նյութի, ապրանքին ու Աստծուն
7. Մարդիք՝ դրանք ԱՄ-երն են և ոչ թե ԱԲ-երը
8. Հրբյաները իրար խաբելու իրավունք չունեն՝ մնացածին պետք է խաբեն
9. Մեդիտացիայի միջոցով հրբյաներին սարքել ֆալլոսպալաշտ ֆանատներ
10. Հրբյա կանայք պետք է յոթը դեմք ունենան
11. ԵՒս մեկ անգամ հաստատվեց, որ Եհովա (Johoh)նշանակում է երկսեռ

✓ **Քրքրըն** (կաբբալան) վերցված է **Խաղդիական «ԹՎերի գիրք»**-ից:

Քրքրըն կազմված է **խաղդիական ԶԲԼ տառերի** հապավումից, ինչը նշանակում է տղա-յական (Սողոմ – սող հերյ, մտրակ) երրման հավատարմությամբ փոխանցել բանավոր և երբեք, ոչ մեկի կողմից չի գրառվել: **ՔրԲըԼը** խաղդերեն նշանակում է կապել, ճուպանով փաթաթել: **(Ինձ բխում է պետք է կարդացվի ՔրԲըԼը):**

✓ **Ֆրանսիացի ջողոզ գիտնական Էլիֆաս Լեւին** ջանում է **Քրքրլին** տալ ջիտղական բացարձակ տիրապետման առարկա, բայց միեւնույն ժամանակ ասում է, որ այն արտագրված է **Խաղդիական «ԹՎերի գիրք»** գործից և որ դրա հիմքն է **հանդիսանում** հերյական 22 տառը և 10-ը թվերը: Իսկ սա իր հերթին նշանակում է, որ ջիտղները **Քրքրլին** չեն տիրապետում, քանի որ Հայերը ունեն 36 տառ և հնում թվերի փոխարեն գրերն են օգտագործել: Իսկ ջիտղը 36 հնչյուն չունի:

Իսկ որոշ աղբյուրներ տալիս են՝ **Քրքրը**--երբայերեն նշանակում է՝ **Մատնում:**

Իսկ ինչ՞ու մատնում: Որովհետև ջիտղը երբեք չի եղել մարտունակ և մրձունակ անձ-նավորություն և միշտ եղել է միանգամից պատրաստի արդյունքին ձգտող սուրբեկտ, իսկ դրան հասնելու միակ ուղին նենգ դավադրությունների անմիջական կիրառման միջոցն է: **Քրմերը ջիտղների հանդեպ կիրառեցին միանշանակ ամենադաժան փորձարկումը՝ մարդ-կային գենոմոդիֆիկացիան, իսկ դա դեռես հին ժամանակների քրմերի ունեցած բարձրա-գույն գիտական զարգացվածության արդյունքն էր, որին տիրապետում էին միմիայն քրմերը:** Իսկ ջիտղները հավատալով լեիտներին, որ իրենք Աստծո կողմից ընտրյալ ժողովուրդ են և ոչ թե լեիտների, ներշնչել են իրենց, որ իրենք իրքը ունեն ինչ որ Աստվա-ծատուր գերբնական հատկություններ, չտրամաբանելով հանդերձ, որ նման հատկու-թյուններով օժտված են միմիայն նրանք՝ լեիտները, քրմերը, թեկուզ չար, բայց և այնպես քրմերը: Ահա, թե ինչն է պատճառը, որ այս կենդանիները փիլիսոփայում են միգրիզմի, կաբբալիզմի մասին: **Քրքրըլի նպատակը՝**

1. Իրականությունը «ԵՍ»-ն է և այսօր
2. Խաբել բոլորին՝ ապրել հաճության համար
3. Տասներորդ մասը հատկացնել Իսրայելի ֆոնդին

Առաջին գիրքը, որտեղ հիշատակվում է **քրքրըլիզմի** մասին անհայտ հեղինակի 8-րդ դարի «Սիֆր Իեցիրա»/«Արարման գիրք»/ գիրքն է: Հետագայում այս գրքի զարգացման է տալիք կապվում է համազաղափար «Ձոհար» /«Փայլ» կամ «Լուսապակ»/ գրքի հետ, ինչը գրվել է 13-րդ դարում՝ Կաստիլիայում, արամերեն լեզվով: Սա ընդամենը ջիտղական կրոնամիստիկական /միստիկա--անբացատրելիություն/ անզաղափարախոսություն է: **Քրքրըլզմի աշխարհահայացքը** հիմնված է տասը թվերի և հերյական այբուբենի քսան-երկու տառերի հիման վրա: ՄՏՏ՝Պ: Հիմքը, արդեն սուտ է: Նախ տասը թվանշանները առաջացել են Հնդկաստանում, որոնք անհասկանալի պատճառներով հետագայում կոչվել են արաբական: Հետո, ջիտղական այբուբեն գոյություն չունի: Դա արամեական գրերն են, որից մի քանի դար օգտվեցին ասորիները, ասորիների պետականության վերացումից հետո՝ ջիտղները սեփականացրին: Իսկ ընդհանուր առմամբ, դա հին Հայկական՝ **ԱՐԱՄ**ական գրերն են:

Հետո «Ձոհար»-ը նախ ասում է, որ Աստվածը գրկված է **Քրքրլրական հատկանիշներից**, որ Աստվածայնությունը անվերջություն է, նյութական աշխարհը՝ Էմանացիա /Աստվածա-յին ուժերի արտահոսք/: Եվ անմիջապես ինքը իրեն հերքելով ասում է **Սեֆիրոտների /Աստվածայնության ստեղծագործական հատկանիշների/ մասին, որոնց միջոցով Աստվա-ծայնությունը բացահայտվում և ընկալվում է:** Այսինքն, որպես փիլիսոփայություն կամ գիտություն **Քրքրըն** բացարձակապես հերքվում է՝ անտեսվում:

Բայց այն փաստը, որ **Քրքրըլն** ծառայել է և ծառայում է մագիայի, գրաբացության և գուշակության մեջ, լրիվ ընդունում են, որովհետև սա արդեն լրիվ մատչելի է և հարազատ ջիտղական անտրամաբանականության համար:

Քրքրլի՝ մոգական որոշ, ինչպիսիք են իրենց էգերին կայցնել կնության ուրիշ տղամարդ-կանց կամ ուրիշի երեխային սարքել բռնը, ուսմունքը ջիտղներին սովորեցրին Բաբելո-

նում գերության ժամանակ տեղի քրմերը, բայց մի պայմանով, որ ջիռդները այն չեն օգտագործի խաղաղ մարդկության հանդեպ, սակայն ջիռդները այդ ուսումները գերաշահեցին պայմանավորվածությամբ հսկառակ, իսկ քրմերը չկարողացան ոչինչ անել՝ շատ ուշ էր: Իսլամական Ղուրանում այս մասին ահագին հետաքրքիր տեղեկություններ կան:

Քրքրլի արդյունք է ջիռդ տղա երեխաների ծննդյան ութերորդ օրը թլփատելու պրոցեսը, որի իրականացումից հետո այդ երեխան մեքենայաբար միայն առաջին երեք չաքրաներով օժտվելուց հետո գրկվում է վերելի մնացած չորս չաքրաներից՝ հոգու առկայությունից (այս մասին մանրամասն կկարդաք «Ձիռդների թլփատումը» վերնագրի տակ):

Քրքրլի ամենավտանգավոր պոռցեսներից է տեղեզոնիան: Այն կատարվում է աղջնակներին թլփատման փոխարեն և ոչ միայն փչացնում է աղջնակներին, այլ սաղմնավորում է գերվտանգավոր մի բջիջ, ինչը աղջնակի նկատմամբ կիրառելուց հետո նման սերնդի ի հայտ գալը անխուսափելի է դարձնում (այս մասին մանրամասն կկարդաք «Ձիռդների թլփատումը» վերնագրի տակ):

Բնական Էվոլյուցիոն, մարդկային, գիտական և փիլիսոփայական գաղափարախոսությունները ապացուցում են, որ մարդ արարածը **բաղկացած է ընդամենը երեք մասից**

ՄԱՐՄԻՆ ---ՖԻԶԻԿԱԿԱՆ ՄԱԿԱՐԴԱԿ
ԽԵԼՔ/գիտակցություն/---ՄԵՆՏԱԼ ՄԱԿԱՐԴԱԿ
ՀՈԳԻ ---ԱՍՏՐՈՒԼ/ԱՍՏՂԱՅԻՆ/ ՄԱԿԱՐԴԱԿ

ունի ընդհանրը չորս ինֆորմացիայի աղբյուր:

ՏԻԵԶԵՐԱԿԱՆ/ԱՍՏՎԱԾԱՅԻՆ/
ԲՆԱԿԱՆ
ԳԵՆԵՏԻԿԱԿԱՆ
ՍՈՅԻԱԼԱԿԱՆ

Գոյություն ունի ես մեկ ամենադաժան և ամենասնամարդկային խասիդա--քրքրլայական ծիսակատարություն, որը ճ-րդ օրը թլփատելուց՝ այսինքն Աստվածային հոգին մարդու մեջ բնության կողմից տեղակալումը պղծելուց հետո, երկրորդ այլանդակությունն է, դա, ինչ որ կոկտեյլ է, պատրաստած արի մարդու արյունից, ջիռդների սեռական սերմերից, և էլի ինչ որ նման բաներից, որը ես չգիտեմ: Այդ կոկտեյլը խմելուց հետո, մարդու մոտ դեֆորմացիայի է ենթարկվում ատրան: Այսինքն, մարդը դեգեներացվում է մի այլ ուրիշ կենդանու, ինչը ջիռդների համար հատուկ «հոգեհարազատ» է:

Իսկ ինչ մնում է մագիայի, գրաբացության կամ գուշակությունների միջոցով ներգործելը բարեկիրթ հասարակության վրա, ապա դա իրոք իրագործվում է ջիռդների կողմից, բանի որ նրանք կայանալով այլասեռվածության զագաթնակետին, տղամարդկանց հետ կատարում են այն, ինչը հասարակ մահկանացուի համար երելի բացարձակապես աննկարագրելի ու անկարելի է: Օրինակ՝ Տրդատ երկրորդի վրա Քրքրլին տիրապետող Գրիգորը չկարողացավ ազդել, նրան բանտ նետեց, իսկ վրա հասած եռեսույնյոթը պոռնիկները՝ Հռիփսիմե, Գայանե, Նունե, Մարե «կատաղարգանդ կույտերը» խելահանեցին, խեղաբյուրեցին Հայոց Արքային, տակնուվրա արին Հայոց հազարամյա պետականությունը, 128 իշխանատուն անհետ վերացրին, մեր Աստվածների հուշարձաններն ու սեփանները քարոքանդ արին, բռնի կերպով ազգին ընդունել տվեցին քրիստոնեությունը: ՈՒշքի եկավ Հայոց թագավորը, բոլոր պոռնիկներին խոշտանգեց, բայց շատ ուշ էր, ինքը այլեսս խեղաբյուրված էր:

Իսկ այդ թուղթ ու գիր անողները միմիայն թուլամորթ, սնահավատ, սակավ տրամաբանությամբ, խիստ կարիքներից ու դարդերից ֆիզիկապես հյուժված անձանց համար է նախատեսված, որոնք Հայ ազգի առաջատար խավի թքածին կարող են արժանանալ:

Ինքներդ պատկերացրեք՝ ի՞նչ է նշանակում ինչ որ Քրքրլը: Ի՞նչ որ մի վերածական հիմարություն, անգաղափարախոսություն, ասպուշություն, որով կարելի է ներգործել տղամարդու վրա, այն էլ Արիական ծագմամբ, այն էլ թագավորական ծագմամբ՝ աններելի է, անհանդուրժելի է: Սեփական՝ իսկը անձնական թուլամորթությանը կող գնալ և մի ամբողջ՝ այն էլ ի՞նչ ազգի ճակատագրի հետ խաղալու հնարավորություն տալ, այն էլ ում՝ անասուն ջիռդին, և ի՞նչքան ժամանակով՝ 17 դարով, և ի՞նչ դաժանակրության՝ պետականության և ազգի կործանման: Աններելի է, հազար ու հազար անգամ աններելի:

Ինչ որ Քրքրը և առաջին Արարված ազգի գոյությունն ու արժանապատվությունը հակադիր նժարների վրա՝ աններելի է, մենք նման արքա չէինք կարող ունենալ: Թեկուզ Սատանեական Հռոմում պատանեկությունը անցկացրած, հոռ սեծացած, միեւնույն է, եթե ազգային գաղափարը չի գերադասում յուրաքանչյուր հաճոյապահին միլիոնավոր անգամներ, նա ոչ միայն արքա, այլ շարքային Հայ լինելու արժանիքներ չունի և ոչ մի արդարացում գոյություն ունենալ չի կարող: Մեր շնորհիվ կառուցված պարսկական պետությունը ավելի դաժան և հզոր ջիուղներ ունեցավ՝ Սասանյաններ անվան տակ, բայց մինչեւ այսօր էլ նա պետություն է, այն էլ ինչպիսի, իհարկե՝ ի ուրախության, ի զարմանքի:

ԴԸԲԲՈՒԿ ԵՒ ԻԲԲՈՒՐ

Այս գիրքը իսկապես երկար են փնթրել:

Գրքի իմաստը մահացած մարդու հոգու տեղակայվումն է ողջ և արդեն գիտակից մարդու՝ 7 և 14 տարեկան, մարմնի մեջ:

Տեղակայված հոգին ոգեւորում է մարդուն և ինչ ոչ միսիս է դրդում կատարել: Որոշ ժամանակից այդ հոգին՝ առանց վնաս պատճառելու, կարող է լքել տվյալ մարմինը: Համարվում է, որ այդ հոգին կարող է տեղակայվել տվյալ մարմնի մեջ՝ դրա տիրոջը տեղեկացնելով, կամ առանց դրա: Օրինակ՝ Գագայից Նաթանը պնդում էր, որ իր մեջ է տեղակայվել Եղյս մարգարեի հոգին:

ԴԸԲԲՈՒԿ /մոլեգնություն/ -- Երբ հոգին տեղակայվում է՝ մտնում է առանց հարցնելու և չար նպատակով:

ԻԲԲՈՒՐ /կայում/ -- Դրբբուկի բարի տեսակը

ԱՌԱՋԻՆԵԼ: Ինչպես Թմնաջ Սկոռլեկն է գրում, դա դեւերի հաղթությունն է: Այն պայմանավորված է դրսից ներխուժում անձի մեջ: Այդ դեւի ուժերը ունեն ինֆերնալ բնույթ: Երբ նա եկել է Գերգեսիսկի սյուս ափը, նրան դիմավորել են գերեզմանից ելած երկու բեսեր: Նրանք գոռում են Սկոռլեկին,- «Իհտուս, Աստծո որդի, դու կանխավ եկել ես այստեղ մեզ տանջելո՞ւ: Մեզ գոնե ուղարկիր խոզերի մեջ»: Նա ուղարկեց և խոզերը ժայռից բախվեցին ջուրը:

ԵՐԿԻՐՈՐԴԸ: Բեսերով /դեւ/ համակվելն է /բռնվել/: Այսինքն մարդը ընկնում է ոչ թե արտաքին ուժերի ազդեցության տակ՝ այլ ներքին, իսկ սեփական մոլեգնության տակ: Այդպես են ծնվում մոլեգները /маньяк/: Ընդ որում նրանք բոլորը ոչ թե միգանտրոպյան ու դեյլիկանվեւտներ են, այլ դեւակիրներ:

ԵՐԻՐՈՐԴԸ: Մարդու մեջ մեկ այլ՝ երկրորդ հոգու տեղակայվումն է՝ ինչպես որոշ մարգարեներ, մեղիումներ ու գուշակներ են պնդում:

Դրբբուկը մոլորյալ հոգի է, որը լավ է ներքին և վերին աշխարհների մեջ: Հենրի Լայոն Օլդիի խոսքերով,-«Որոշ մեղավորներ մահից հետո չեն կարողանում լքել այս աշխարհը: Բայց երեւի միայն իբրյաների մեջ են տարածված հոգիներ, որոնք իրենց մարմնի մահից հետո ողջերի մեջ են փնթրում իրենց տեղ: Համաձայն առաջին դարի ռաբբիների, էկզորցիզմի /դուրս շարառում/ համար հարկավոր է գոհի տակ որոշ արմատներ այրել, որից հետո նրան ջրապատել: Մյուս ձեւերը՝ Սողոմոնի անունից անիծելն է, Ամենաբարձրյալի անունից կրկնելն է, աղոթքների կարդալ, որոշ արմատներից համալիլի /բժժանք/ կրելն է:

Դրբբուկի հայտնվելու պատճառը մարդու կողմից բազում մեղքեր գործելն է, որ անգամ դժոխքը պատրաստ չի ընդունելու դրան: Որոշ չար ոգիներ դրանց հետեւում են և դրանք պատասպարվելու տեղ են փնթրում: Դրբբուկները ինչու թե սիրում են կույսերի մեջ տեղակայվել: (Այս էլ երեւի ջիուղները մոգոնել են, որպեսզի իրենց մեջ կույսեր չլինեն):

Եթե Դրբբուկով մարդը տանջամահ է լինում, ասկա այն անցնում է մահացողի աչքերի մեջ նայողին:

Դրբբուկի արտաքսումը իրականացվում է կամ դրա ուղղվելով, ինչը նրա վերածնունդը կլինի, կամ Դրբբուկին քշում են դժոխք: Դրա մասնագետները ռաբբի-բաալ-շեմերն են: Դրբբուկները մարմնից դուրս են գալիս ոտքի փոքր մատից, որտեղ այդ պահին հայտնվում է փոքրիկ արյունոտ վերք՝ դա նշանն է:

Հաճախ Դրբբուրկ մտնում է արգելված ձեսերը չպահպանելու դեպքում:

Իսկ երբ մարդը ինքն է ցանկանում ուրիշի հոգու իր մեջ մտնելու հանգամանքը՝ դա արդեն ունի նպատակային հաստիություն և այն կոչվում է ԻԲԲՈՒԲ: Այն կարող է լինել օգտավետ: Իսկ հարկ եղած դեպքում դրան հնարավոր է արտաքսել՝ գրած չի:

Ս Ի Ո Ն Ի Ձ Մ

Միոնի առաջին ժողովը կայացել է ն.թ.ա. 935 թվականին: Այդ չարաքաստիկ օրը ծրագրավորվեց այն մարտավարությունը՝ ինչի պտուղները մենք այսօր ճաշակում ենք: Առաջին ժողովի (Գնեսսետ) կոնկրետ կազմակերպիչն էր Նալիհի որդի Հիխտաը:

Թեոդոր Հերցլ՝ քաղաքական Միոնիզմի կազմավորման իդեոլոգը /գաղափարախոսը /: Աչեր Գինցերդգ՝ Միջազգային ջոխարկանության ժամանակակից ծրագրի հեղինակը:

Միոն--Երուսաղեմում սար, որտեղ իբր/բիբլիայով/ գտնվել է Դավիթ ցարի պալատները Միոն--գետնի վրա և երկնում Եհովայի տան անունը

Միոնական միությունը առաջացել է առաջին ժողովից հազար տարի հետո՝ 135թ Միոնում: Նպատակը՝ Սողոմոնի գահի վերականգնումը և ամբողջ աշխարհը տնտեսական գերության մեջ ներգրավվումն է: **Միոնական միությունը աշխարհում համարվում է ամենաընդարձակ, ամենատեսակի, ամենահեղափոխական, ամենահանցազործ և ամենաահաբեկչական կազմակերպությունը: Այն ժամանակի ընթացքում ոչ միայն առեղի հարստությունների տիրացավ, այլ մատնական օբյակներին նույնպես:**

Ծ Բ Ա Գ Ի Բ Ը՝ «Վերականգնել Սողոմոնի գահը, տիրել աշխարհի ամբողջ ոսկուն, որի ուժով և հանրային ինֆորմացիայի միջոցով տիրել հանրային կարծիքին: Ընդհանուրի միջոցով իշխել աշխարհը»: Դա կատարվում է նախ պետությունների միություններ ստեղծելով, հետո համընդամուր միություն:

Միոնիզմ--ԱՄՆ-ի և արեւմուտքի խոշոր իմպերիալիստական, հուդայական ծագմամբ մեծահարուստների և նրանց հուդա համախոհների գաղափարը, քաղաքականությունը և կազմակերպչական համակարգը, որոնք արդեն շատ խոր արմատներով մխրձված են, իհարկե, տարբեր ազգերի և անունների տակ, քաղաքական գործիչների, քարծրաստիճան ղեկավարության, հանցագործ աշխարհում: Միոնիզմը համարվում է իմպերիալիստական ռեակցիայի ամենապատերազմողական խումբը: Միոնիզմի քաղաքական ծրագրի առաջացումը կայանում է մի բրոշյուրի հետ, որը կոչվում էր «Հրեական պետություն» 1896թ. ավստրիական լրագրող, ծագումով հրեյա, քաղաքական սիոնիզմի հիմնադիր Թեոդոր Հերցլի հեղինակությամբ: **1897թ. Ըվեցարիայի Բագել քաղաքում** տեղի ունեցավ առաջին սիոնիստական կոնգրեսը, որտեղ սիոնիզմը սահմանադրվեց որպես քաղաքական շարժում: Կոնգրեսը կազմավորեց այսպես կոչված Համաշխարհային Միոնիստական Կազմակերպություն /Հ Մ Կ/, որը այժմ իր մեջ է ընդգրկում 50 երկրների քաղաքական և հասարակական կազմակերպություններ: Միոնիզմը հռչակեց «Բացառիկության» ռասիստական գաղափարը, այսպես կոչված «Համաշխարհային հրեյական ազգի», որին իբր հակադրված է «թշնամական» բոլոր ուրիշ ազգերի անտիսեմիտիզմը: Այսպիսի կեղծ ռեակցիոն /հետադիմական/ կանխադրությներով Միոնիզմը կապում է հրեաների կողմից բոլոր հարստությունների կորուստումը, «ելքը» բոլոր երկրներից, որտեղ իրենք ապրում են և փաստորեն «ազգային միացում» սեփական պետությունում: Միջազգային սիոնիզմի այս լոզունգի կարպագանդայի և իրագործման հատուկ դերը տանում է դեպի կղերա--սիոնիստական Իբրոէլական ղեկավարություն: Անհասկանալի հիմքերով, ինչպիսին իրենց պատմությունն է, սիոնիզմը իրեն հայտարարում է հրեյաների հոտային ազատագրական շարժում, որը իբր իրականացնում է հին կտակարանի առաքյալների «սոցիալական արդարություն» ծրագիրը: **Ազատագրական շարժում՝ բայց ումի՞ց:**

Դրանով սիոնիզմը ձգտում է անհիմն նույնացնել ոչ միայն «ՀԲԲՅԱ» և «ՄԻՌՆԻՍ», այլ նաև «ՀԲԲՅԱ» և «ՀՈՒԴԱ» գաղափարները: Իր նպատակների համար օգտագործելով հուդայիզմը՝ Սիոնիզմը բայց և այնպես ունի քաղաքական բնութագրություն:

Սիոնիստների և հուդայիզմի միությունը ձևակերպվել է 20-րդ դարի 30-ական թ.թ., և այդ ժամանակից անընդհատ ուժեղանում է: Այս միության հետադիմական բովանդակությունը, որը երեսում է հատուկ վերածվում է հակաժողովրդականի, Իսրայելի կղերա-սիոնական դեկավարության շրջապատների աննեքսացիոն/բռնագրավողական/ քաղաքականությունն է, որը ավելի ու ավելի է գիտակցվում բնիկ էթնոսների կողմից և առաջ է բերում նրանց դիմադրողականության և ատելության աճ:

ՄԱԿ-ի 30-րդ սեսիայում՝ 1975թ սիոնիզմը ճանաչվեց որպես ռասիզմի մի տարատեսակ: Սիոնիզմը օգտագործում է հուդայիզմի կենտրոնական դոկտրինան՝ հրեաների որպես «Աստծու ընտրյալների» և համաշխարհային հրքյական գաղափարախոսությունը:

Սիոնիզմի հիմնական բովանդակությունը՝ Պաղեստինում հրքյական պետության՝ «Մեծ Իսրայելի» ստեղծումը, դասակարգային համերաշխություն, մարտնչող ազգայնամոլություն, ռասայականություն, համաշխարհային քաղաքական և տնտեսական հեգեմոնյա/հրքյանները սաստո ընտրյալ ժողովուրդն են՝ բոլորը պետք է աշխատեն, իսկ նրանք դեկավարեն/: Սիոնիզմի հիմնական դեկավար մարմինը՝ Հրքյական գործակալությունն է: Այն ունի երկու բաժանմունք՝ Նյու-Յորքում և Երուսաղեմում: Հիմնական ուժը՝ հարստություն և զանգվածային լրատվություն:

ԻԼՅՈՒՄԻՆԱՏՆԵՐ՝ ԼՈՒՄԱՎՈՐՅԱԼՆԵՐ, ԿԱՄ ԱՆՏԵՍԱՆԵԼԻ ՁԵՆՔ

Մրանք են չար քրմերը՝ Լեիսները, որոնք դեկավարում են սատանայական փորձությունը: **Տաճարականները**, որոնք ինն էին, 118-ին կազմավորվեցին, 139 թվ. ժողովվեցին Սիոնում Սողոմոնի ավերված տաճարի տեղը, սատանայական փորձության իրականացման երդում տվեցին ու բաժանվեցին: Մինչև այժմ պահպանվում է նրանց կնիքը՝ տաճարականն ու սատանան մի ձիու վրա նստած:

Տաճարական ասպետներ: Կազմվեց Երուսաղեմում ինը Ֆրանսիացի ջիուդ ասպետների կողմից: Նպատակն էր խաչակիրներին հորդորել, «սուրբ երկիր» ուղտի գնացողներին պաշտպանելու բողի տակ՝ Իսրայել պետություն կառուցել: 1128թ մտան Հռոմի Պապի հովանավորության տակ: Մրանք ընդունել էին գնոստիկների հավատքը: Առեղի հարստություն ձեռք բերեցին այս բողի տակ, աշխարհը նպատակեցին առնել: Դր Մոլան, որը հիմնադիրն էր, ուներ չորս ոստանական օթյակներ՝ Նեսպոլ, Էդինբուրգ, Ստոկհոլմ, Փարիզ: Սա է արդի մասոնականության սկիզբը: Այժմ այն կոչվում է «Բնայ բրիտ» (ուխտի զավակներ) մասոնական կառույց՝ դեկավարում է Հենրի Քիսինգերը:

Վարդախաչայաններ: 1300-ական թթ.: Տաճարական ասպետների մնացորդներից հիմնվեց նոր՝ Վարդ-խաչ կարգը: 1600-ականներին սկսում են փորձել տարածել իրենց փիլիսոփայությունը ժողովրդի մեջ/Աշխարհի նոր կարգ/:

Լուսավորյալներ: Գաղտնի կազմակերպություն, հիմնված 1776թ մայիսի 1-ին:

Ինգլշտադտ համալսարանի դասախոս Ադամ Վալսհաուպտի կողմից, մասոնական պատմության մեջ հռչակավոր է որպես Բավարիայի լուսավորյալների հիմնադիր:

Նպատակն է քրիստոնեությունը ջնջել և կառավարությունները տապալել: Փոխարինել բոլորը «աշխարհի նոր կարգով»:

Մասոններ: Լուսավորյալները 1780թ-ին որոշ մանր հարցերում կանգ առան, շարունակեցին մասոնները: Այս բոլորի գլխավոր մղիչ ուժը դարձավ «Ֆրանսիայի մեծ արեւելք» օթյակը, հետագայում իտալիայի, իսկ այժմ՝ ԱՄՆ-ի օթյակները:

1776 թվ. մայիսի մեկին՝ ինչը առանց հասկանալու մինչ այսօր տոնում են իբր աշխատավորների միջազգային օր, իլյումինատները վերահաստատեցին «Մատանայական փորձության» վերջնական փուլի իրականացման ծրագիրը՝

1. Վերացնել միապետություններն ու կազմակերպված կառավարությունները
2. Վերացնել մասնավոր սեփականությունը
3. Վերացնել ժառանգությունները
4. Վերացնել հայրենասիրությունը (ազգայնականությունը)
5. Վերացնել ընտանիքները
6. Վերացնել բոլոր կրոնները

1783 թվ. Բավարիայի կառավարությունը բացահայտեց սրանց ծրագիրը, իյումինատները գրվեցին ամբողջ Եվրոպայով: Սրանք գործում են երեք անվանումների տակ՝

1. Իյումինատներ
2. Ֆռանկ մասուններ
3. Ընթերցողների ընկերություններ

Իսկ ամերիկյան ընկերությունները՝ Յակոբիններ (Հակոբյաններ):

«Միջին դասակարգին» տվեցին «Դավադրության բշնամի» անվանումը:

«Աստված չի կարող փոխել անցյալը՝ այն պետք է անեն պատմագետները» նշանաբանի տակ կեղծել պատմությունը՝ զրկել ազգերին իրենց անցյալից:

Հիմնական և գլխավոր գաղափարախոսն ու կազմակերպիչն էր համարվում Ամշել Մոսես Բաուերը (Amschel Moses Bauer)՝ «փառաբանված» Ռոտշիլդների նախահայրը:

Իրականացնել այս ամենը պատերազմներ սարքելու միջոցով, իսկ պատերազմները ունեն ընդամենը երկու պատճառ՝

1. Մի երկիրը ուզում է այն՝ ինչ կա մյուս երկրում
2. Տվյալ երկրի ինքնապաշտպանությունը լինի դրսից

Մարդկանց դեկավարելու ու հսկելու միակ ձեռք «Համաշխարհային Կառավարություն» է, և այն ստեղծելու համար պետք է վերացվեն ներկա պետությունները:

ԱՄՆ ԻԼՅՈՒՄԻՆԱՏՆԵՐԻ ԾՐԱԳԻՐՆ ՈՒ ՆՊԱՏԱԿԸ:

Դեռևս 1950 թվ. փետրվարի 17-ին Ջեյմս Վարբորգը ԱՄՆ սենատում հայտարարեց՝ «Դուր է գալիս ձեզ՝ թե չէ, մենք կունենանք Համաշխարհային Կառավարություն՝ եթե ոչ համերաշխությամբ, ապա ուժով»: Դրա համար պետք կլինի համաշխարհային օրենք ու պոլիցիա, որի դերը կկատարի ՄԱԿ-ը: Իսկ Բոնկ Չիտոյնը հայտարարում է՝ «Համոզել ազգերին հրաժարվել ազգային անկախությունից և հանձնել այն Համաշխարհային Կառավարությանը՝ ահռելի խնդիր է: Բայցեայնպես ծրագրողները սա չեն համարում անհատաբանարելի: Այս բարդանքները կանխատեսնողներից մեկն էլ առաջարկել է դրա լուծումը»:

Դոկտոր Նոուպը այն ձեռակերպում է հետևյալ կերպ՝

1. Հարկավոր է մաքրագերծել մարդկանց ուղեղները անհատապաշտությունից, ընտանեական հավատարմությունից, ազգային հայրենասիրությունից և կրոնից:
2. Նույն չափով հարկավոր է հսկել ժնելիությունը՝ արտադրողականության մակարդակին համաձայն, և հնարավորին շուտ հասնել բնակչության գրոսկան աճի:
3. Հարկավոր է պահպանել խաղաղություն, որպեսզի մարդիք զինաթափվեն:

Իսկ որպեսզի հեղափոխություն չլինի՝

1. Այլասեռեք երիտասարդությանը, շահագրգռեք նրանց սեքսով, սարքեք նրանց մակերեսայնական, վերացրեք նրա արժեքը
2. Բռնագրավեք լիովին ՁԼՄ-ների հսկողությունը
3. Գրանցեք ու խլեք գեներերը՝ հասարակությանը թողեք անօգնական:

Սրանք համարվում են ամենագաղտնի ու ամենակարող ջիոդակյան կազմակերպությունը, իրականացնում են աշխարհով մեկ պետական իշխանական կադրերի նշանակմամբ, հեղափոխությունների իրականացմամբ, իրենց համար անհարմար կադրերի ֆիզիկականապես վերացմամբ, ինչի համար էլ ստացել են «Անտեսանելի Ձեռք» խորհրդավոր կոչմանը:

Մ Ա Ս Ո Ն Ա Կ Ա Ն Ն ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Տաճարականներ (118)→Տաճարական ասպետներ (1128)→Վարդախաչյաններ(1300)
→Լուսավորյալներ (1776)→Մասուններ (1717,1780)

Մասունականությունը կրոն է և ամեն մի օթյակ կրոնական տաճար, նրա ամեն մի ուսուցիչը կրոնական հորդորանք է:

«Մասունականությունը՝ պաշտամունք է», «Լուսաճանձն է Լյուցիֆերը, նա առավոտի որդին է: Այդ նա է բերում լույսը»: «Քաղաքական և կրոնական առաջնորդների համար աշխարհը շուտով կգա մեզ մոտ: Մենք կհիմնադնենք տիեզերքի հավասարակշռությունը և կլինենք Աշխարհի տերերի կառավարիչները», - ասում է ջնուղամասուն Պալկը:

Մասունները Աստծուն փոխարինում են Դետվ /ԴեՎԻԴ/, բայց երդվում են Թարմուդով: Դավիդի աստղը և օձը, որը պատրաստ է խժռելու իր պոչը՝ մասունների խորհրդանիշն է: Մասունների հիմնական կարգախոսը՝ «Բոլորը մեկի և մեկը՝ բոլորի համար»

«Մասունները միջոց են մութ ուժերի համար», - Քերի Կահ:
Ֆրանկ-մասուն---/Ֆրանս/ Ազատ որմնադիր կրոնա-քարոյական հոսանք: առաջացել է 18-րդ դարի սկզբին Անգլիայում: Մասունության հավատո հանգանակը շարադրված է Անգլիացի քարոզիչ Ջ Անդերսոնի կազմած «Կանոնադրությունների գրքեր»-ում 1723 թվ.: Նա հավատակիցներին կոչ է անում փոխօգնության, սիրո, եղբայրության, հավասարության հիմունքներով միավորել և ազնվացնել հքրյաներին: Մասունական կազմակերպությունների /օթյակ կամ տաճար/ բարդ կառուցվածքը /նվիրապետությունը բաղկացած է 99 աստիճանից/ և ծեսերի, խորհրդանշանների առատությունը փոխառնված էր որմնադիրների միջնադարյան համաքարություններից:

Սկզբնական շրջանում արտահայտել է ֆեոդալական պետության և եկեղեցու դեմ բուրժուա--ազնվական խավերում եղած դժգոհությունը և դասակարգային հակասությունները խաղաղ ճանապարհով հաղթելու նրանց ձգտումը: Առաջին օթյակների ազատամտությունը և հակակղերական բնույթը հարուցեց Հռոմի Պապի դժգոհությունը, որը 1738-ին բանադրեց մասունությունը: Սակայն աստիճանաբար սկսեց իշխել խորհրդապաշտությունը /միստիկա/: Այդ պատճառով Ֆրանսիայում այն արգելվեց մինչև Նապոլեոն 1-ը: Ռուսաստանում այն արգելվեց 1822-ին: Մասունությունը Հայերի մոտ 19դ. կեսերին /Պոլսում և Չմյունխայում/ Հայկ, Օրիոն, Մեր օթյակները դեկավարել են Ս. Թագվորյանը, Հ. Սվաճյանը, Մ. Մամուրյանը: Մասունների ազդեցության պայքարի հաստատումը անցկացվում է «Համաշխարհային Սողոմոնի տաճարի կառուցման» անվան տակ: Մասունների դոկտրինայի մեջ “ազատություն” և “եղբայրություն” լոզունգները համընկնում են “ընտրյալների”, “էլիտարների”, “լուսավորչականություն”--միստիցիզմի հետ, իսկ ազատականությունը—կոնսերվատիզմի հետ:

Մասունության փակ բնութագրումը դա կառավարող մարմինների հստակեցված ընտրումն է 33 և անգամ որոշ դեպքերում 99 աստիճանների լուսավորությամբ, համապատասխան իշխանության գազաթին, ազդեցության և հարստության խնդիրների ներթափանցման: Հովանավորվում էր Անգլիական, Պրուսական, Շվեդական թագավորությունների և այլ մոնարխների կողմից: Ֆինանսական օլիգարխներ, գաղութատիրություն, հեղափոխական շարժումների ճնշում վերափոխումների անվան տակ, կամ ներթափանցել կուսակցությունների մեջ: Մասունները օգնել են Հիտլերին կազմելու Աստծո ռասսայի ստեղծման գործը: Ֆաշիզմի ջախջախումից հետո արեւմուտքում ռեֆորմացիին Մասունականությունը, որպեսզի կոնսերվատիկ «Շտալանդական ռետուայ» հոսանքին հարող Ամերիկյան և մյուս մոնոպոլիաները, զինաարտադրական և սիոնիստական կազմակերպությունները ճնշեն: Համարվում է որ աշխարհում հաշվվում է 30 մլն մասուններ: ԱՄՆ-ի բոլոր անխագահները, Հզոր կապիտալիստական երկրների ղեկավարները, ՆԱՏՕ, ՅՈՒԵԲ:

2002թ. հուլիսի 30-ին Հնդկա-մասունական ցանր տեղադրվեց և Հայաստանում՝ Արմենիա հյուրանոցում:

Ծնունդը՝ 1717թ: Բայց այս բոլորի սկիզբը հին քրմերն են: Ժամանակի ընթացքում, գաղտնի ծեսերն ու հավատքը գրանցվել և հասել են հին հույն փիլիսոփաներին: Կարգի աստա-

նայական ժառանգության մանրամասնությունները տվել են մասոն պատմաբաններ Փայքը, Մակ Քեյը, Հելվոդը, Հոլը:

Գնաստիկություն: Մասոնական բարոյականություն և ուսմունք՝ Աստված ուներ երկու որդի՝ Մատանայելը և Հիսուսը ...

Ազատ մասոնականության ծնունդը: Դարեր առաջ, տաճարականները նշանավոր շինարարներ էին եղել: Հավաքագրում են վարպետ շինարարներին և 1717թ Լոնդոնում հիմնում առաջին մեծ օբյակը: Ձահն անցել էր մասոններին, իսկ Վարդախաչյանները՝ կառույցի միջրապետները, կոչվում էին ազատ մասոնության իշխաններ կամ ճարտարներ: Սկզբում ձեռք բերեցին բարեգործական համբավ: 18-րդ դարի վերջին սկսեցին իրականացնել իրենց երազանքները՝ «Աշխարհի աստանայական կարգի հաստատումը»: Այս նոր կարգի մեջ ամենակարեւոր կարգը Լուսավորչայններն էին:

Ամերիկյան հոդում: ԱՄՆ-ի քաղաքականությունը մասոններն են որոշել: Ջորջ Վաշինգտոնը և մյուսները պարկեշտ անձեր էին, մասոններ, բայց կարգերի հետին նպատակները չէին հասկացել: 1801թ Չառլստոնում, հիմնում են ազատ մասոնական առաջին «Շոտլանդական ծեսի գերագույն խորհուրդը»: Ամենամեծը հիմա մորմոն աղանդն է, հիմնված Տոգեֆ Սմիթի կողմից 1842թ, ունի աշխարհի ամենահարուստ եկեղեցին:

Նոր գեղ ծայր: Մասոնականությունը այնքան էր հզորացել, որ ղեկավարելը շատ դժվարին էր: Ստեղծում են առաջին վերականգնումը՝ նոր գերագույնի կառավարող խումբ: Միչ ուժն էր Ալբերտ Փայքը: Պատմաբանները այն կոչում են գնաստիկություն, որ ուսուցանում է թե Աստվածությունը երկուսն է՝ Լուցիֆերը /Մատանան/ հավասար է Արոնային /քրիստոնյաների Աստծուն/: Մասոնների սուրբ մայրաքաղաքը Չառլստոնն էր, իսկ Փայքը իշխանայական քահանայապետը: Մասոնական իշխանական գործադիր ուղղեցույցը մնում է Հռոմում՝ Սացցինիի ղեկավարության տակ: Այս նոր ծեսի անդամները՝ 33 Աստիճան, ընտրվում էին Շոտլանդական ծեսից: 1859թ հուլիսի 14-ին Փայքը աշխարհի 23 գերագույն խորհուրդներին հայտնում է, «Ասացեք ժողովրդին, թե մենք մեկ Աստված ենք պաշտում, բայց մենք այդ Աստվածը պաշտում ենք առանց նախապաշարումների ... Ասացեք, որ մասոնական կրոնը պիտի հիմնվի»: Նվիրապետությունը օգտագործում է միլիոնավոր անմեղ ապուշների որպես վահան իր և ժողովրդի միջև: Մրանք բարեգործություններով են զբաղված, բայց պարզապես գործածածկույթ են: Մրանք չեն էլ հասկանում, որ բարեգործությունը մի հսկայական դավադրության ետևում է կանգնած: Փայքի աշխատանքը հաջողությամբ է պսակվում և ղեկավարի դերը 1880թ Եվրոպայից անցնում է ԱՄՆ:

Խորհրդային միության դերը: Կարլ Հայնրիխ Մարքսը 1847թ միանում է «դուսավորչայնների» «ճշտի միություն» կոչվող մասնաճյուղին: Մացցինիին և Մարքսը գործակցել են: ԱՄՆ-ի դերն է մեզ առաջնորդել դեսի «Աշխարհի նոր կարգը», Իսկ Ռուսաստանի դերը՝ մարդկության վրա ճնշելով արագացնել գործընթացը, վեճ, բախում, բռնություն աշխարհի չորս կողմերում և տրամադրվի գենը: 1980թ. աշխարհի ժողովուրդների չորսից մեկը պատերազմում էր: ՍՍՀՄ-ը միշտ օգնողի դերում էր:

Մասոնականության նպատակը էսթետիկայի մեջ՝ գեղանկարչության, գրականության, երաժշտության, դրամայի մեջ հակաբնական, այլասեռության և այլանդակության պաշտամունքի ստեղծումն է ու հաստատումը:

Մասոնականությունը՝ անգամ ամենաանմեղ ծեսում, համարվում են հանցագործ կազմակերպություն: Դրա համար էլ նրանք միշտ երկրպագում են հանցագործներին: Նրանք ամբողջ աշխարհում ձգտում են մահապատժի վերացմանը: Հեղափոխությունների ժամանակ մասոնները բացում են բերդերի դռները, որպեսզի դուրս բողեն հանցագործներին հասարակության գլխին: Երբ նրանց չի հաջողվում այդ անել, նրանք հանցագործների հանդեպ ցուցադրում են կեղծ համակրանք: Եվրոպայի, քրիստոնեական քաղաքակրթության անկումը սկսվեց 1789թ Ֆրանսիական հեղափոխությունից: Երբ ինկվիզիցիան վերացավ գոյություն ունենալուց, ջիտները ստացան քաղաքացիություն, իսկ գոմիկները հանդեպ օրենքները ուժազրկվեցին:

Գոյություն ունեն երեք պատմություն՝

- 1) Կեղծ պաշտոնական պատմություն,
- 2) Օկուպանտների կողմից սերմանող աղավաղված պատմություն
- 3) Գաղտնի իրական պատմություն, որտեղ նկարագրվում են դեպքերի հիրավի պատճառները:

Մեր՝ Հայերիս տարբերակը՝ քրիստոնեությունը բռնի ընդունել տված պարագայում, 3) - է:

Հիմա վերծանենք մասնությունը՝

- 1,2,3-- Աստիճանները բույլ շարքային են:
- 4-8 -- Սովորեցնում են մարդկանց ուղղորդել այն մտքին, որ նրանք պարտավոր են ապրել ինստինկտի կամքով, կրքերով:
- 9-11 – Սկսում են սովորեցնել պատրաստել գաղտնի և դաժան սպանության դերերին:
- 12 -- Բացի քարտաշների երկմեկ՝ բարին ու չարին իր մեջ միասնացնող Աստծո հավատամքից՝ բոլոր կրոնները կեղծ են:
- 13,14,15 – Մտնել մարդամեջ յուրաքանչյուր տարբերակներով՝ թրով, հրով, թույնով, կաշառքով, ահով, երկերեսությամբ:
- 16 – Ինտեռնացիոնալիզմով են հարթաչափում անդեն խղեաները
- 17,18,19 – Պատրաստում են Սատանի ուսմունքի ընդունմանը:
- 20,21,22 – Սովորեցնում են ամեն մի հասարակության արիստոկրատ և հոգեւոր հիմքերի վերացմանը:
- 23-27 – Որ քրիստոնեական Աստվածը իր թեզերով մարդկությանը տանջող ահեղ հրեշ է:
- 28 – Սովորեցնում են քրքրլ-ին:
- 29 – Մասունը երդվում է ամենկերպ վերացնել յուրաքանչյուր իշխանություն՝ քաղաքացիական, զինվորական կամ հոգեւոր: Նա խոնարհում է դրոշը Բեֆոմետի աջքն:
- 30 – “Կաղոշ” աստիճանը կատարյալ է: Կոչ են անում քրիստոնեական Աստծոն վրեժի, պահանջում են իսկականից սպանել:
- 31 –33 – Ոչ հրքյաները 33 աստիճանից ներքե իջնել չեն կարող: Այստեղ ձեւավորվում է Բարձր տրիբունալը և Գերագույն Խորհուրդը: Նրանք կայացնում են վճիռներ: Գաղտնի կերպով կառավարում են մասուններին միմիայն հուղաները: Լոժայի վարպետ կարող է լինել միմիայն Դավիդի ճյուղից ծագածը: Թալմուդում ասվում է, «Ամենախղճուկ հրքյան միշտ բարձր է ամենաբարձրյալ մասունից»:
- 34-99 -- Զուտ հրքյական բուրգ է: Ներկայացվում է 1500 տարվա ծագման սերտիֆիկատ:
- 99 -- Աստիճանը զբաղեցնում են ընդամենը երկրագնդի երեք գլխավոր ռաբբինները:

Մասնականություն ընդգրկվելը՝

- I. Դիմում
- II. Առաջին աստիճան ընդունվելու երդումը. «Ես, հանդիսավորապես և անկեղծորեն խոստանում եմ և երդվում առանց երկդիմության, մտային վերապահության կամ որեւէ հնարքի հնազանդվել և ընդունել բոլոր հրահանգներն ու ուսմունքները: Եթե միսավեճ՝ կոկորդա կտրեք ու ինձ թաղեք ծանձամ ջրում, ուր օրական մագընթացություն և տեղատվություն է տեղի ունենում: ՈՒստի Աստված թող օգնի ինձ կատարելու իմ խոստումը»: (Վիլյամ Մորգան “Ազատ մասնության մեկնություններ” էջ 21):
- III. “Կապույտ օրյակ” -- երեք աստիճան ունի
 - 1. Աշակերտ
 - 2. Արհեստակից
 - 3. Վարպետ մասուն
- III. Շոտլանդական և Յորքյան ծեսեր: Հավանաբար այս երկու ճյուղերից Շոտլանդականը հզոր է:
 - Շոտլանդական ծեսն ունի 29 աստիճան՝ 4-ից 33-ը: 33 աստիճանը ընծայվում է գլխավոր խորհրդի անդամի կողմից: Այդ աստիճանը տրվում է այն անդամին, որը “Եղբայրակցությանը կարեւոր ծառայություն է մատուցել, կամ այդ ծառայությանը պատվաբեր վարք է բերել”:

IV. Եթե մաստնը նախընտրում է առաջանալ Յորքյան ծեսում՝ պետք է ստանա եւս տասը աստիճան՝

4. Արժանի վարպետ
5. Անցյալ վարպետ
6. Հոյակապ վարպետ
7. Թագավորական կամար
8. Թագավորական վարպետ
9. Ընտրյալ վարպետ
10. Գերհոյակապ վարպետ
11. Կարմիր խաչի ասպետ
12. Մայթայի ասպետ
13. Տաճարի ասպետ

V. Ինչքան աստիճանը մեծանում է՝ երդումն խստանում է: Հբրյա մասունի երդումը՝ «Երդվում եմ բոլոր աշխարհների Մեծն Ճարտարապետի անունով: Առանց օրդենի հրամանի ոչ-որի չբացել գաղտնիքները, նշանները, հպումը, բառերը, դոկտրինաները, և ֆրանկ մաստնության ծեսերը, և դրանց մասին պահպանել հավերժ լռություն: Խոստանում եմ և երդվում, ոչնչով նրան չդավաճանել, ոչ գրչով, ոչ նշանով, ոչ բառով, ոչ շարժումով, ինչպես և ոչ որի չփոխանցել նրա մասին, ոչ պատմվածքի համար, ոչ գրեթու համար, ոչ տպելու համար, կամ այլ պատկերման համար, և երբեք չվերծանել այն, ինչ հիմա ինձ հայտնի է, և այն, ինչ կհայտնվի հետո: Եթե ես չպահեմ իմ խոստումը, ապա պարտավորվում եմ ենթարկվել հետեյալ պատժին՝ թող հրկիզեն ու փոշիացնեն իմ բերանը կարմրացրած երկաթով, թող կտրեն իմ բերը, թող պոկեն լեզուն իմ բերանից, թող կտրեն իմ վիզը, թող կախեն իմ դիակը լոժայում՝ նոր եղբոր ընդունման պահին, ինչպես անեծքի և սարսափի առարկա թող այրեն այն և հետո փոշին տան քամուն, որ հողի վրա չմնա ոչ հետք, ոչ դավաճանի հիշատակ»:

VI. Շոտլանդական ծեսի 33 աստճան հասնողներին և Յորքյան ծեսի Տաճարական ասպետները կարող են միանալ խորանին և պաշտոնապես կոչվում են Հին արաբական կարգի խորհրդավոր խորանի ազնվականներ:

VII. Տարբեր մասունական մասնաճյուղեր ընդունում են նաև ԳՐՈՏՏՈՆ և Լիբանանի բարձր մայրին:

VIII. Տիկնայք ընդգրկված են «Արեւելյան աստղ», Անթառամ», «Ճշմարիտ բարեկամ» կարգերում: Տղաները կարող են միանալ «Դը մոլա», «Շինարարներ», իսկ աղջիկները՝ «Դուստրեր», «Ծիսման» կարգերին:

18-րդ դարի պատմաբան, հռչակավոր մասուն Ջոն Ռոբինսոնը 1789-ին «Դավադրության փաստերը» գրքում գրում է, «Կարգի գլխավոր նպատակն է քրիստոնեությունը ջնջել և կառավարությունները տապալել: Մրայն գաղտնի կազմակերպությունները աստիճանաբար ներթափանցելով պետությունների մեջ՝ կարող են հաջողացնել «Աշխարհի նոր կարգը»:

Մասունների հզորացման մոլի ուժը ֆրանսիական «Մեծ արեւելք», հետագայում Իտալիայի, իսկ այժմ ԱՄՆ-ի օբյակներն են:

Ըստ մասունների և «Նոր դար»-ականների՝ ԱՄՆ-ը Նոր Ատլանտիսն է:

«Նոր Դար»-ը Համաշխարհային կառավարության Մեկ աշխարհ կրոնն է: Պաշտամունքն է համաստվածությունը, «ինչ գոյություն ունի, ապրում է՝ Աստված է, Աստծո կողմից չենք դատվելու՝ որովհետև չենք մեռնել»:

«Նոր Դար»-ի ուսմունք է, «Եթե կառուցես՝ պիտի գամ» (սա Լուցիֆեռն է ասում, եթե աստանայական կարգ սարքես՝ ես կգամ):

Մասունակա տիեզերքի Մեծ ճարտարապետը (Աստվածը) ՅԱՀՔՈՒԼՈՆ է: ՅԱՀ-ը՝ հուներեն Եհովան է, ԲՈՒԼ-ը հին չար Աստված Բաալ կամ Բելն է, ՈՆ-ը Բաբելոնում գերագույն էակն է: Այն Մասունական գաղտնի գրքում գրվում է ՅԲՈ (YBO):

Մասունին դա չի կարելի արտասանել՝ հոգին կանխովի: Մինիմում երեք հոգով, վանկերով պետք է արտասանեն:

ՄՈՐՄՈՆՆԵՐ ԿԱՍ ՎԵՐՁԻՆ ՕՐԵՐԻ ՍՐԲԵՐ

Քրիստոնեական աղանդ՝ հիմնված 1830-ին ժողգեֆ Սմիթի կողմից: Ավելի քան չորս միլիոն մորմոն կա աշխարհում, որոնց մեծամասնությունը հետեւում է ԱՄՆ-ի Յութա նահանգում հաստատված կենտրոնին: Մորմոն հավատալիքները հիմնվում են հուդայականության և քրիստոնեության սկզբունքների վրա և ամփոփվել են «Մորմոնի» գրքում 1830թ:

Մորմոնները հավատում են որ այս գիրքը Աստվածային հայտնություն է: Ըստ այս գրքի ն.թ..ա. 600 թ. հրեյաները եկել են Նոր աշխարհի և դարձել ամերիկյան հնդիկների նախահայրերը: Մորմոնների մյուս երկու սուրբ գրքերն են «Վարդապետություն և ուխտ» և «արժեքավոր մարգարիտը», որոնք պատմում են ժողգեֆ Սմիթի կյանքն ու ուսմամբը: Նրանք ընդունում են հարություն առած Աստված Հայրը և Աստված Որդին, մինչդեռ սուրբ ոգին անմարմին է: «Մորմոն եկեղեցին» և նրա նախագահը Աստծո վերականգնված հեղինակությունն են: Մորմոնները հավատում են որ մարդ չձնված հոգի է: Հետեսաբար քաղամկությունը պարտադիր է, որպեսզի շատ երեխաներ բերեն հոգիների համար: Քրիստոսը պետք է վերադառնա Երուսաղեմ, այնտեղից էլ Ամերիկա, դրանից հետո լավ մորմոնը պետք է աստվածանա և Աստծո հետ ապրի դրախտում: Իբր 1820 թ. ժողգեֆ Սմիթին այցելել են Աստվածն ու Քրիստոսը և նրան ասել, որ գոյություն ունեցող եկեղեցիներից ոչ մեկը Աստծո պատգամը չի փոխանցում: Սմիթը 1830-ին հիմնում է Հիսուս Քրիստոսի վերջին օրերի սրբերի եկեղեցին: Երկար տարիներ անիծվելուց և հալածվելուց հետո նա իր հետնորդներով հասնում է Իլլինոյզ նահանգ, որտեղ ժողգեֆը և իր եղբայրները բանտարկվում են: 1844թ հունիսի 27-ին խուժանը սպանում է նրանց: Այսօր մորմոն եկեղեցին շարունակում է ծափավել: Նա աշխարհի ամենահարուստ եկեղեցիներից է և մտել է առեստրական գործարքների մեջ: Եկեղեցու եկամտի 50% գալիս է հավատացյալներից:

ԼԱ-ՎԵՅԻ ՍԱՏԱՆԻԶՄԸ

համարվում Պիտեր Հիմորը:

Սատանան կամ Սամաէլը, անդեմ չարի ուժ է: Սատանան այն է, ինչը հակառակվում է Արարչին, իսկ Իսրոել նշանակում է Արարչի դեմ պայքար:

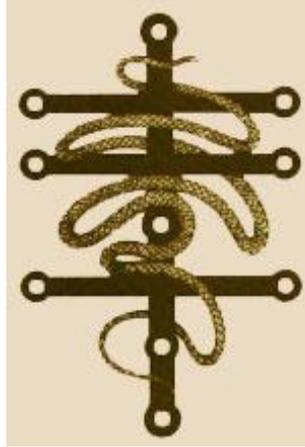
Պաշտոնապես գործում է սատանայական եկեղեցի 1960 թվ-ից՝ Սատանայական Բիբլիայի հեղինակ Անտոն Շանդոր Լա-Վեյի գլխավորությամբ: Սատանան դրանց համար հանդիսանում է ազատության, ինքնագարգացման և խելամիտ էգոիզմի խորհրդանիշ, Համայնեկրկայինի հանդեպ սեր և խաչված Քրիստոսի մարմնագուրկ կերպարի հերքում:

Սատանայի եկեղեցին (անգլ. Church of Satan) հուդաների հնագույն և համեմատաբար խոշորագույն կազմակերպություն է՝ աշխարհով մեկ քաղմահագարանոց անդամներով: Իր մասին բացարձակապես ոչ ոքի ոչ մի կարգի տեղեկություններ չի ներկայացնում: Եկեղեցու շտաբկարտիքան գտնվում է Նյու-Յորքում, իսկ գերագույն քուրմն է

ՔՐԻՍՏՈՆԵՈՒԹՅԱՆ ԴԱՏԱՊԱՐՏՈՒՄ

«Երանի այն ժողովրդին՝ ով իր Աստծուն է պաշտում», - Գրիգոր Նարեկացի

ԱՅՍ ԽԱՉԵՐԸ ՋՈՒՂԱԿԱՆ «ԳԻՐՔ ՋՈՂԱՐ»՝ ԱՅՍԻՆՔՆ ԶԵԲԸԼԵԻ ՄԻՄՎՈԼԻԿԱՆԵՐՆ ԵՆ:

Խաչը Քրիստոսի մեջ է նույն խաչը քրիստոնեության մեջ՝ սա ոչինչ չի՞ ասում:

«Մուրք Գրիգոր Լուսավորիչ»: «Մուրք՝ քաղը ունի՞ արդյոք սրբել՝ հինը զնջել իմաստը:
ՄԱԶԲՈՒՄ ԱՄԲՈՂՁՈՎԻՆ ՍԵՐԿԱՑՆԵՆՔ ԲԻՔԼԻԱՆ

1. Հերբեցին Արարչին, մտցրին Աստվածը՝ քայց նկարագրվում է Հայաստան լեռնաչխարիչը ԾՆՆԴ Ա:26
2. Իբր առաջնածինի համար որպես նոր Էդեմ է նկարագրում Հայքը, հետև էլ՝ այնտեղ արդեն ազնիվ ոսկի էին մշակում ԾՆՆԴ. Բ:10
3. Կնոջ համար մարդը պետք է լքի իր ծնողներին ԾՆՆԴ. Բ:24
4. «Առաջնածին» Կայենը գնաց Նայիղ (Նաիրի)՝ Հայ ազգի երկիրը ԾՆՆԴ. Դ:16
5. Նոյը և իր սերունդները հրքյաներ են՝ Եհովայի ուխտավորները, որոնք պետք է իջեաննեին Արարատ՝ իբր որպես առաջին արարվածներ ԾՆՆԴ-ՈՅ Թ:8-9
6. Քամը՝ Քանանի հայրը իր հորը՝ Նոյին բռնաբարել է ԾՆՆԴ-ՈՅ Թ:22-29
7. Արամեական լեզվի հաստատվումը խառնածինների մոտ ԾՆՆԴ-ՈՅ ԺԱ:6-10
8. Աբրահամին Հաղիթական ՌԻՐ քաղաքից վտարել են ԾՆՆԴ. ԺԱ:31
9. Ռիբից Եգիպտոս տեղափոխվելուց Քանանում Եհովան Աբրամին ասեց, որ այս երկիրը պետք է քո սերնդին տամ ԾՆՆԴ-ՈՅ ԺԲ:6-8
10. Աբրամը իր կնոջը՝ Սառային, փարավոնին մատուցեց ԾՆՆԴ. ԺԲ:13-20
11. Սառան Փարավոնին վարակել է վեներական հիվանդությամբ ԾՆՆԴ-ՈՅ ԺԲ:11-18
12. Պետք է բլփատվի, որպեսզի դառնա «ընտրյալ ժողովուրդ» ԾՆՆԴ. ԺԵ:9-13
13. Իսրոել նշանակում է Արարչի հետ կռվող ԾՆՆԴ. ԼԲ:26-29
14. Ձիռդները եգիպտացիներից զարդերը խնդրեցին, բոլոր առաջնեկներին սպանեցին, փախան՝ այդ օրը տոնում են որպես Պասեղ՝ Ձատիկ ԵԼԻՅ ԺԱ:1-3, ԺԲ:34-40
15. Ամադեկներին՝ Հայերին վերացնեն, պատերազմեն ազգից ազգ ԵԼԻՅ ԺԵ:14-16
16. Եհովայի 10-ը պատվիրանները ԵԼԻՅ Ի:7-17
17. Ձիռները ֆալլոսապաշտ դարձան ԵԼԻՅ ԼԲ:3-5
18. Ձիռները մարդակեր են եղել ՂԵՎՏԱՅՈՅ ԻՁ 29, 2-րդ ՕՐԻՆԱՅ ԻԸ 53, Դ ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԶՁՑ-29, ԵՐԵՄԻԱՅԻ ՈՂԲԵՐԸ Դ-10, ՍԱՂՄՄ ԾՁ28:
19. Բիբլիան խոստովանում է, որ Ամալեկը Առաջնածին Ազգն է ԹՈՒՈՅ ԻԴ.20:

20. Եհովան ջիւղներին մարդու հանդէպ թշնամոթյուն է քարոզում ԹՈՒՅԵ ԻԵ:16-18
 21. Մովսէսը Իսրայէլին կրկնում է Եհովայի 10 պատվիրանները ԵՐԿՐ. ՕՐԻՆԱԾ Ե:7-12
 22. Մովսէսը իջնում է սարից տեսնում սրանք որթի՝ ֆալլոսի կուռք են պաշտում ԵՐԿՐ ՕՐԻՆԱԾ Թ:7,16-21
 23. Ջիւղների երեք մեծ տոները ԵՐԿՐ ՕՐԻՆԱԾ ԺԳ:16
 24. Դամասկոսի ջնջման պատգամը ԵՄԱՅԻԱ ԺԷ1-3, ԵՐԵՄԻԱ ԽԹ23-27,
 25. Դավիդը կենակցում է իր եղբայր Հովնաթանի հետ Բ ԹԱՂԱԲՈՐԱՅ ԵՐԿՐ Ա:26
 26. Արտաքսերքսի կին ջիտը Եսթերը սպանել տվեց 75.000 ամալեկ ԵՄԵՐ Թ:16
 27. Հայկին համարում է սկիզբ և հարցնում՝ գաղտնիքները կարո՞ղ էք բացել ՅՈՐԼ ԼԸ:31
 28. Ինչ անե՞քքներ է հղում Հայերին Դավիդը և ցանկանում մահ ՍԱՂՄՈՍ ԿԹ:23-28
 29. “Կենաց գրքից ջնջուի՞ն դրանք ու արդարների հետ չգրուի՞ն” ՍԱՂՄՈՍ ԿԹ:28
 30. Արարչականից է՝ «նա հրամայեց և նորոնք ստեղծուեցան» ՍԱՂՄՈՍ ԾՆԼ:5
 31. “Երեխային կրթիր... որ ծերածել, չի հեռանա նորանից” ԱՆԱԿԱՅ ԻԲ:6
 32. Սատանայական փորձության նախազգուշացումը “Ողբացեք... Ահա գալիս է Տիրոջ օրը...” ԵՄԱՅԻԱ ԺԳ:6-20
 33. Եհովան հասկացնում է, որ ինքը սատանան է՝ “Աստուծոյ աստղերից բարձր կդնեմ իմ պրոքը...” ԵՄԱՅԻԱ ԺԳ 2-13, Իսրայէլի սրբովր կուրախանան ԵՄԱՅԻԱ ԻԹ:17-20
 34. Ինչ դաժանություններ պետք է անի ժողովուրդների հետ ԵՄԱՅԻԱ ԿԳ:1-19
 35. Եհովան ջիտղներին մասին՝ “Հիմար է իմ ժողովուրդը...” ԵՐԵՄԻԱ Գ:22, Ե:21
 36. Եհովան՝ ջիտղներին, “Մաքրիր սիրտդ Երուսաղեմ...” ԵՐԵՄԻԱ Ը:12-13
 37. Եհովան ջիտղներին՝ “Պատկից մինչեւ մեծ նվիրված են շահին...” ԵՐԵՄԻԱ Զ:13
 38. Եհովան՝ ջիտղներին, “Դրանք ամոք չունեն: Բողոքովին բնաջինջ են անելու նորանց” ԵՐԵՄԻԱ Ը:12-13
 39. Եհովան ջիտղներին, “Ամեն որ խաբում է իր ընկերոջը, նորանց ցրելու են հետեւից սուրը ուղարկեն...” ԵՐԵՄԻԱ Թ:5, 15
 40. Ումից են առաջացել ջիտղները ԵԶԵԿԻԷԼ ԺԳ:3-4
 41. Եհովան Հայաստանը Թորքոմայի տուն է կոչում ԵԶԻԿԻԷԼ ԼԸ:6
- ՆՈՐ ԿՏԱԿԱՐԱՆ
42. Հիսուսը Աստված չի՝ Աբրահամի 42-րդ սերունդն է ՄԱՏԹԵԲՈՍԻ Ա:1-16
 43. Ջիտղները Հիսուսին, “Եթե Աստուծոյ որդի ես՝ թող ..այս քարերը հաց լինեն” ՄԱՏԹԵԲՈՍԻ Գ:3-4
 44. Հիսուսը ջիտղներին, “Իմ հետից եկեք և ես ձեզ մարդկանց որսորդ կշինեմ” ՄԱՏԹԵԲՈՍԻ Գ:19
 45. Հիսուսը միշտ հավատարիմ է եղել Թալմուդին ՄԱՏԹԵԲՈՍԻ Ե:17
 46. Աջ երեսիդ ապտակումՍիրեցեք ձեր թշնամիներին ՄԱՏԹԵԲՈՍԻ Ե:39-45
 47. Հակոբոս՝ ի նկատի ունի Հայկ Նահապետի սերունդ Հակոբին “Յակոբոս Ջերեթյան և նորա եղբայրը Յովիաննես...” ՄԱՏԹԵԲՈՍԻ Ժ:2-3
 48. Հիսուս, “Մի կարծեք երկրի վրա խաղաղություն պիտի բերեմ՝ այլ սուր...Մարդու թշնամիները իր ընտանիքը պիտի ըլան...” ՄԱՏԹ: Ժ:34
 49. Հիսուսը գոռչացնում է ջիտղներին, “Եթե սատանայական փորձությունից հետ չկանգնեք՝ մարդկությունը ձեզ որոմի նման այրելու է”: ՄԱՏԹԵԲՈՍ ԺԳ 39-43:
 50. Հիսուսը 12 աշակերտներին՝ «գնացեք իսրայէլի տան կորած ոչխարների մոտ...ես ուղարկում եմ ձեզ ինչպես ոչխարներ գայլերի մեջ, եղեք խորագետ ինչպես օձը, միամիտ՝ ինչպես աղավինն» ՄԱՏԹ: Ժ:2-18
 51. Մարդուն թշնամիները իրենց ընտանիքները պիտի դառնա ՄԱՏԹ: Ժ:36-39
 52. Ջիտղների սպապելիքը՝ որոմները չարի որդիք են, պետք է այրվեն ՄԱՏԹ: ԺԳ:39-43
 53. Հիսուսը ամեն օր հուդայական տաճարում աղոթում էր ՄԱՏԹԵՆՈՍ ԻԶ:55-56
 54. Հիսուսը ասում է, թե ինչու՞ն է իր ուժը, “Լեզին է իմ անունը...” ՄԱՐԿՈՍ Ե:9-12
 55. Միայն Արարիչը գիտի դատաստանի օրը՝ այսինքն Հիսուսը չգիտի: ՄԱՐԿՈՍ ԺԳ:32:
 56. Հիսուսը թլփատված ջիտղ է, Նոր կտակարանը Հնի շարունակությունն է, նրան թլփատելուց հետո Եհովայի առաջը կանգնեցրին ՂՈՒԿԱՍ Բ:21-24

57. Եվ ինչպես Մովսեսը օձը /խաչը/ բարձրացրեց անասպատուձը, այնպես պետք է մարդիկ որդին բարձրացվի: Նորը հին շարունակությունն է ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ Գ:14-17
58. Ձեռողները Հիսուսին ասում են, որ իրենք հայր ունեն՝ Հիսուսի նման պոռնիկից չեն ծնվել ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ Ը:41
59. Հիսուսը բնութագրում է ջեռողներին ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ Ը:41-44
60. Հիսուսը 50 տարեկան է եղել ջեռողների հետ վիճելիս ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ Ը:56-59
61. Հիսուսին աշակերտները ուղղակի բարբի են կոչել՝ ոչ թե աստված ՅՈՎՀԱՆՆ. ԺԱ 8-9
62. Հիսուսին գերեզմանում՝ գետնի տակ, թաղել է Սիմոն Կարիոտի անդամ մեծահարուստ Նիկողոեմոսը ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ԺԹ 39-42:
63. Հիսուսը ասում է, «Ես եկել եմ, որ կուրերը տեսնեն՝ տեսնողները կուրանան» ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ Թ:39
64. Հրդյաները Հիսուսին քարքոծում են սուտ Աստված ձեռանալու համար ՅՈՎՀ Ժ:33-42
65. Եվ մի հիվանդ կար Բեթանիայիցը... Եկեք դարձեալ գնանք Հրեաստան ՅՈՎ. ԺԱ:1-9
66. Այլասեպվածությունը յուրովի են գնահատում ԹՈՒՂԹ ԱՌ ՀՈՒՎԱՄ. Ա:26-27
67. Վերջին օրերը ԹՈՒՂԹ ԱՌ ՏԻՄՈԹԷՈՍ Գ:1
68. Հիսուսը ասում է ջեռողների գալիքի մասին՝ «Շունը վերադառնում է փսխածին, լողացած խոզը գնում է ցեխի մեջ պարկեղու...» ՊԵՏՐՈՍ Բ:1-22
69. Հիսուսը եղել է գոմսներստալիստ 1.Մարկոսից 2:19-20, 2.(ներքիններ--գոմիկներ) Մաթեոսիցից 19:12
70. «Ես Յիսուսս իմ հրեշտակն ուղարկեցի, որ վկայե ծեղ այս բաները եկեղեցիների մասին. ես եմ Դավիթի սերունդը և առավոտյան պայծառ աստղը...» ՅԱՅՏՆՈՒԹԻԻՆ ԻԲ 16: Նույն Հիսուսը ՂՈՒՎԱՄ Ժ.17 ասում է, «...Տեր, դեռերս էլ հնազանդում եմ մեզ քո անունովը: Ե՛ի նորանց ասեց. Տեսնում էի աստանային, որ կայծակի պես երկնքիցը վայր էր ընկնում...»: Երկնքից ընկնող հրեշտակը աստանան է՝ Լուցիֆերը: ԵՍԱ-ՅԱՅԻ ԺԴ.12 «Ինչպես վայր ընկար երկնքից, ով առավոտը ծագող Արուսեակ, կտրուեցար գետինն ընկար, ով ազգեր նկուն անողը»: Այս ամենը միմիայն նշանակում է, որ, նախ Հիսուսը ինքն է ասում, որ աստված չի, այլ Դավիթի սերունդը և հետո, որ ինքն է աստանան:
71. Հիսուսի մատների ժեստը ճիշտ նույն Զրբըլըյի բեֆեմտոի մատների ժեստն է /նայեք նկարները/:
72. ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ Գ:14-17 և ԲԱՌԱՐԱՆ ՍՈՒՐԲ ԳՐՈՑ էջ 319 «Ես Հիսուսը նույն Եհովան եմ»: /Եվ պետք է կատարի ինչպես գրված է ԵՍԱՅԻՄ ԿԳ. 1-19/: Ե՛ի կատարվեց:
73. Չարիքը բերողը դեռևս ու աստանան են, իսկ կյանքը խլողը՝ հրեշտակը՝ Գաբրիելը: Դրա համար էլ Հայ քրիստոնյան անընդհատ կրկնում է, «Մեռները՝ պրծները այս ամենից» սեփական կյանքը քրիստոնեության պատճառով թերագնահատող Հայ քրիստոնյան: Դա է առիթը, որ հանրահայտ ջեռողուհի Բյավատակայան ասում է «Լուցիֆերը առավել բարձր աստանա է՝ քան Եհովան» (Johoh):
- Խորենացին տալիս է անչափ հետաքրքիր մի տեղեկություն՝ Գրիգորի նշխարները «աստուածային իմն տեսութեամբ» ծածուկ մնալուն՝ որպեսզի դեռահավատ քնակիչների կողմից չպաշարվի: Սա նշանակում է, որ քերթողահայրը այդ նշխարների մեջ մեծ կասկածանք առաջացնող վտանգ է տեսել, բայց չի կարողացել արտահայտվել՝ այդոք դա հուղայական նշխարներ չե՞ն եղել:
- “Հնախոսութիւն աշխարհագրական Հայաստանեաց Աշխարհի” գրքում,--Վարդապետ Ինճիճյան ասում է,--“Հայկ Նահապետից սկսած մինչև Մոսանվեր Անուշավան յաուրս Յակոբայ Նահապետին եղել է ճշմարիտ Աստվածապաշտություն, որը ժողովրդի մեջ տարածված է եղել որպես Արեւապաշտություն”: Համեմատել Բիբլիայի Հակոբի հետ, որին անվանեցին Իսրոէլ: “Յակոբոս Չերեղյան և նորա եղբայրը Յովհաննես...” ՄԱՏԹԵՒՈՍԻ Ժ:2-3: Այսինքն Մոսանվեր Անուշավանին հաջորդող Հակոբը Արեւապաշտություն ժամանակ առաջին անգամ խոսեց Աստված գաղափարի մասին՝ ինչի համար ջեռողները նրանից շատ գոհ են ու սարքեցին Արարչի դեմ կռվող Հակոբ՝ Իսրոէլ:

- “Հայաստանն իրենից ոչինչ չի ներկայացնում, որ կոչվի սուրբ հող: Այ եթե մենք տարածենք նոր կրոնը, որտեղ ասածո որդուն հայտարարենք պատմական անձ և նա քայլի և քարոզի Երուսաղեմի հողի վրա, ապա մարդկությունը սուրբ հող կհամարի հրեական հայրենիքը”,--Փիլոն Ալեքսանդրիացի /Հուդա/ մ.թ.ա. 20-50 մ.թ. «Գրություն առ եբրայեցոց»: Սա ասում է այն մասին, որ Հայաստանն է եղել սուրբ երկիր ու պետք է կործանվեր:
- Հիսուսը Մողոմոնի տաճարում ամեն օր աղոթում էր՝ նվիրյալ հուդա էր, և այնտեղից դուրս էր քշում կեղտոտ առետարականներին (Բիբլիա):
- Մեր համար Փրկիչը այդ ու՞մ և ինչի՞ց պետք է փրկեր, եթե Հայերս կորցրինք աշխարհակալ պետությունը: Փրկիչը իրենց հաշվարկով պետք է լիներ այն ջիուդը, որը պետք է փրկեր իրենց՝ սասանայական փորձությունը դաժանաբար իրականացնելուց հետո:
- Հիսուսը իր կենդանության օրոք խաչի մասին երբեք ոչինչ չի ասել:
- Հին Կտակարանում ասվում է, որ կծնվի փրկիչ՝ Էմանուելը /ընդ միզ Աստված՝ կառնուի Մեսիայի վրայ /, իսկ Նոր կտակարանում գրված է, որ դա Հիսուսն է:
- Հիսուսը ընդհանրապես ասել է՝ մի գողացեք, մի կեղծեք, մի ստեք, ինչը նա սովորել էր հնդիկ յոզ Յոհանանից /Հովհաննես մկրտիչ/, որը Պաղեստինում էր գտնվում Բուդդիզմը տարածելու նպատակով /Գանգա գետի օրինակով Հորդանանի ջրում կնքում էր/: Իսկ ջիուդին ասես մի գողացիր, մի ստիր՝ իհարկե կսպանի: Իմիջիպալոց Հիսուսը ջիուդական երկխոսակարտության համաձայն անգամ Յոհանանի բաղմանը չգնաց: Ուրիշ ի՞նչ փիլիսոփայություն ունի Հիսուսը, որը համեմատվի այն ժամանակների Բուդդայի, Գատի կամ թեկուզ ավելի ուշ, կիսագրագետ Մուհամմեդի հետ՝ այն դեպքում, երբ բուդդիստները մնացին իրենց պետականությունների բարձրության վրա, իսլամիստները մնացին իրենց պետականությունների բարձրության վրա, իսկ Հայերը՝ Հիսուսի “կուրերը կտեսնեն, իսկ տեսնողները կկուրանան” փիլիսոփայությանը արժանացան: Այո՝ սասանայական փորձությունը Առաջին Աշարված Մարդու համար էր նախատեսված, ի կատար անվեց 1700 տարի՝ Հայոց Աշխարհ ողբամ զ քեզը” ու միայն իհնս պետք է Հայոց դաշույն կեծակին հանգրվակի ստույգ հասցեագրվածք:
- Իսկ Նոյի մասին խեղաբյուրանքը արտագրված է շումերական Գեցգամեշ պոեմից՝ Ութնապիշտիսն է, փոխված է և Լեռան անունը: Իսկ դա ուներ նպատակ՝ Նոյը՝ չար օձը, /Ռարամանը/ պետք է գար ու հանգրվաներ Արարատում, և ինչպես իրենց Ռիչարդ Հովհաննիսյանն է ներկայացրել՝ քոչվոր Հայր եկել, անցել ու գնացել է:
- Հիսուսը չի եղել Տիբեթում, Հնդկաստանում, Անգլիայում: Նա Արիականության մասին որոշ ուսմունք է ստացել հնդիկ Յոհանանից: Կարդացեք ժամանակի հռոմեական պատմիչներին՝ նա ոչնչով չի տարբերվել մնացած գարշահոտ ջիուդներից, միայն թույլ շիկահեր է եղել, որովհետև հռոմեացի զինվոր Պանտեոսից էր սերված, ինչ պատճառով էլ ջիուդները անվանում էին պռոնիկից ծնված:
- 2011թ հուլիսի 14-ին, երբ Հայ Առաքելական Եկեղեցին Հիսուսի թլփատումը ընդունեց որպես եկեղեցական տոն՝ ընկերներին հետ այցելեցինք Էջմիածին ու ս. Մարգիս, հասուկ եկեղեցուց դուր եկող մի քանի տասնյակ կանանց, անգամ երիտասարդների հարցրինք, թե գիտեն արդյոք որե՞տ արոթք և որտեղ է գրված, որ Հիսուսը թլփատվել է այսօր: Ոչ մեկը բացարձակապես ոչինչ չգիտեր՝ անգամ չգիտեին, որ Հիսուսի թլփատման տոնին են մասնակցում: Իսկ ինչու են սնո վառում՝ բոլորը ուտերը վեր քաշելով ժպտացին:
- Անվերապահ պատմական ասպույցներ կան, որ Բռոդը, որի օրոք սպանեցին Հիսուսին՝ մահացել է նոր՝ Հուլյան տոմարից առաջ չորս թվականին: Հիսուսը այդ ժամանակ եղել է 50-52 տարեկան: Այսինքն Հիսուսը ծնվել է մթա 55-56 թվականներին: Իսկ որ օրը՝ ոչ մի տեղ գրված չի, քանի որ Հիսուսը այն ժամանակ իրենից ոչինչ չէր ներկայացնում:
- Քրիստոնեությունը ջիուդամուտրվեց Հայաստան արյունահեղությամբ, մ.թ.ա. 30-ական թվականներին՝ Էդեսա քաղաքում: Առաջնորդ Աբգարից հետո՝ նրա քեռորդի Սանատրուկի կողմից իր դուստր Սանդուխտին, ով նույնպես հուդայականացվել էր, ու

ջիուղ Թաղեառին սպանութեամբ, Գրիգորի հոր՝ Անակի կողմից խորտակի սպանութեամբ, Հռիփսիմե, Գայանե, Մանյա, Նունե... եռեսույրքը ջիուղուհիների կողմից Տրդատին թունավորմամբ, 12 օր խոր-վիրապում նստած Գրիգորի կողմից 128 Հայ իշխանատների ոչնչացմամբ, հազարամյակների քրմական դաս Վահունիների անհետացմամբ, պետականության կործանմամբ, պավլիկյանների ու թոնդրակյանների հալածմամբ, Մեծ Եղեռնով և այսօր էլ նույն մարգարեների իշխանությունների կողմից հայադավան վերջին քայլով՝ Հայոց Լեզվի հանդեպ տխմար վերաբերմունքով:

Հայը ազգովի երբեք էլ չդարձավ քրիստոնյա, դրա համար էլ վերապրեց սատանայական փորձությունը:

ՈՒՇԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ ԳԱՐՉՐԵՔՔ ԲԵՖԵՄՈՏՆ ՈՒ ՀԻՍՈՒՍԸ ՄԱՏԵՐԻ ՆՈՒՅՆ ԿՈՄԲԻՆԱՅԻՆՈՎ ԵՆ ԱՂՈԹՈՒՄ, ԶՆՈՒԴՆԵՐԻՆ ՀԱՏՈՒԿ ԱՉՔԵՐԻ ՆԵՐՔԵՐԻ ԿՈՊԵՐԻ ՔՈՆՔԻ ՄԱՍՈՒՄ ԼՈՃՎԱՃՈՒԹՅԱՆԸ, ՆԵՐՔԵՐԻ ԿԱՆ ՊՈՈՐԸ ԵՒ ԴԵՂԻՆ ԳՈՒՅՆԻ ԼՈՒՍԱՊՍԱԿԸ

Հայաստանում Քրիստոնեությունը տարածելու և Հայ Առաքելական եկեղեցի անվանումը Հայոց պատմության բոլոր ժամանակների ամենաաղետալի հարվածն էր Հային ու նրա Արիականությանը, քանի որ՝

1. Արարիչը՝ ով Արարել է Հային, հանդիսացել Մեծն Արարչի հիմքը՝ փոխարինվեց Աստվածով՝ ով երկրպագուն է «ԱՄ» ինքնակոչների (ասորիների, ջիուղների եւն)
2. Հայը Առաջին Արարված մարդն է ու միայն նա ունի Արարչի կողմից տրված Հատուկ Առաքելություն, իսկ Հայ Առաքելական Եկեղեցի անվանումը աղավաղում է Սուրբ Առաքելությունը՝ այսինքն հերքում է Հայի Արարչական դերն ու նշանակությունը, նրա գոյության իմաստը
3. Սուրբ Արարչական Չորրորդությունը՝ «ՄԻՏՔ, ՀՈԳԻ, ՈՐԴԻ, ԷՌԹՅՈՒՆ», ինչը արտահայտում է Մարդ Արարածի Գոյը, փոխարինվեց «հանուն հոր, որդու և սուրբ հոգու» անիմաստ ու անբովանդակ արտահայտությամբ
4. Կորցրի՛նք մեր երբեմնի աշխարհակալ պետությունն ու միջազգային արժանապատվությունը՝ դարձանք ենթարկյալ ու թափառական,
5. Կորցրի՛նք պատմականորեն ձեւավորված Հայոց իշխանատները՝ ընդ որում միայն Գրիգոր խավարիչի օրոք 128 իշխանատուն
6. Կորցրի՛նք պատմականորեն ձեւավորված Հայոց Քրմական դասը
7. Արժանացանք Մեծ Եղեռնի ողբերգական ճակատագրին

8. Այժմ արժանացած ենք ուրիշ գերտերությունների քմահաճո որոշումներին

9. Կանգնած ենք գերփտանգավոր ընտրանքի խաչմերուկի շեմին

Հիսուսը հուդայականության այն տիպիկ կերպարն էր, որ իրոք միայն նա ժամանակին կարող էր նախատեսվել հանդիսանալու «Աստծո» կեղծարարական արտացոլում՝

--«Այսպես Քրիստոս նահապետական, մովսիսական և քրիստոնական տնտեսութեան մէջ կ'երեւի իբրև միեւնոյն Եհովա, և յառաջ կը տանի միեւնոյն մեծ նպատակը որ է իւր ժողովրդեան փրկութիւնը» Բառարան Սուրբ Գրոց էջ 319:

Նա ութերորդ օրը թլփատված հերյա էր (Ղուկասից գլ. Բ:21), հավատարիմ հուդայական բոլոր տոներին ու ծիսակատարություններին, նամանակավանդ ջիւղական գատկի արարողութիւնը՝ անգամ հակառակ ժողովրդի կամքին (Ղուկասից Թ:51): Նա ընդհամենը դեմ էր հարուստ հուդա դուրսարծուկներին: (Շատ հետաքրքիր է, որ ռուսները հաճախակի օգտագործում են ЛУКАВИТЬ --կեղծել բառը, որի արմատը ЛОТЧУ-ն է, իսկ ЛОТЧУ հայերեն ЛОТЧУՍ է, որը և գրի է առել Նոր Կտակարանը):

Բիբլիայի ոչ մի հեղինակ Հիսուսի մասին կոնկրետ ոչինչ չի գրել՝ բոլոր մարգարեները օգտագործել են «ասում են թե...», «պատմում են թե...», ինչը նույնպես տարբեր կասկածների տեղիք է տալիս: Բայց մենք կասկածանքները թողնենք մի կողմ և վերլուծենք ըստ Բիբլիայի հեղինակների շարադրանքների:

Բիբլիայի համաձայն, և հռոմեական պատմիչների՝ Ցիցերոնի, Տացիտի (նկարագրում է, որ Հիսուսի սպանությունը քաղաքական ոճիռ էր), Յեյսի, Պլինիոյի, Ապալոնի թողած փաստագրական նյութերի հիման վրա արտահայտենք նրա ով լինելը՝

- Ծնվել է Նագարեթում մոտավորապես մ.թ.ա. 55-56 թվականներին, քանի որ, ըստ հռոմեական պատմիչների Իռոդը մահացել է Հռոմի կառուցումից 750 թվ., ինչը համապատասխանում է նոր թվարկությունից առաջ 4 թվականին: Իսկ Բիբլիայից գիտենք, որ Իռոդը հետեւել է նորածին Հիսուսին սպանելու նպատակով և Սարիսմը իբր Հիսուսին փախցրել է Եգիպտոս (հռոմեացի պատմիչները դա հերքում են): Հռոմեական պատմիչները գրում են, որ Հիսուսը մեռել է այդ նույն Իռոդի թագավորության շրջանում՝ 5-4 թվ.: Իսկ նոր թվարկությունը Հռոմի Դիոնիս Կրտսերի կողմից միատիկական հաշվարկների արդյունք է և Հիսուսի հետ ընդհանրապես կապ չունի: Ջիւղներն ու քրիստոնյաները հետագայում Հիսուսին գովազդելու նպատակով են այդ լուրը տարածել, ինչը և աղավաղում է մի քանի տարով նոր տոմարի խկությունը:
- Հնում հայտնի նագարեթյան ցոփի «առաքինության» ու համբավի մայր ուներ
- Մերված էր հռոմեական լեգիոնի զինվոր Պանտեռայից (այս մեկին Սարիսմի ամուսինների շարքին չենք դասում) Յովհաննես Ը:41 (ջիւղները ասում են, որ Հիսուսը պռնկիկից է ծնված): Իսկ Սարիսմը եղել է Հովհաննես Մկրտչի մոր՝ Եղիասաբե-տայի բարեկամուհին (Ղուկասից գլ. Ա:36) և Ահարոնի ցեղից (Ղուկասից գլ Ա:5)
- Ութերորդ օրը թլփատված ջիւղ է (Ղուկասից Բ:21), հակառակ դեպքում նրան Երուսաղեմի տաճար չէին թողնի, որի մուտքին գրված էր, «Ոչ մի այլադավան չի համարձակվի մտնել սրբավայրի ցանկապատից ներս» ով կըռնվի, նա ինքը կդառնա իր մահվան մեղավորը»: Կամ Յովհաննես ԺԹ:40 նկարագրում է, որ Հիսուսին քաղում են Հբրյալանես օրենքի համաձայն:
- Նույն վարքի տեր հյուսն Հովսեփի խնամակալության տակ մեծացած
- Մանկությունը անցկացրած գեղատեսիլ մի վայրում՝արեմնուտքից Կարմեյի ծովափափ շղթան, Մագդոդյի հարթավայրի վրա իշխող դարերից պատրիարխների սրբատեղերով հայտնի Սիհեմ և Հելբոէ սարերը, Սուլեմին ու Ենդորին հիշատակող սքանչելի սարերը, փառաբանված՝ կանացի կուրծք նմանեցնող Փաբոր և Սուլեմ սարերով պարփակված հիասքանչ Հորդանանի սարահարթի և Պերեյի հարթավայրը, հյուսիսից աստիճանաբար դեպի ծով իջնող Սաֆեդ սարը, հյուսիսում սահմանափակող Հերմոն Կեսար Ֆիլիպպեցով, հարավից տիրահռչակ, այրող քամիներից չորացած Հուրան հիշեցնող Սամարայի սարերը

- Հիմնականում հարազատ քրոջ տանը մեծացած, մոր երկրորդ ամուսնու՝ Ալփեդուսից /Հակոբ և Հուդա եղբայրների հայր/, որը Բիբլիայում ներկայացված է իբրև Հիսուսի մոր նույն Մարիամ անունը կրող հարազատ քրոջ ամուսին, օտարությունը ճաշակած (Իր մահից հետո Հայաստան եկած Թադեոսը, որի Իսկական անունը Հուդա էր, Ալփեդուսից սերված իր եղբայրն էր)
- Մոր երրորդ ամուսնու՝ Կլեոպի, որից Հիսուսը ես երեք եղբայրներ (Հովսեփ, Հուդա, Միմոն) ունեցավ, անմարդկայնությունը ճաշակած
- Հարազատ մայրը իր սիրուհին էր՝ Բիբլիայով իբր մայրը Մարիամ, մորաքույրը Մարիամ, սիրուհին Մարիամ (Մարիամ Մագդոլինացի)
- Հովհաննես Սկրտչի նաղիկն աշակերտներին նենգաբար անձնականացրել է ու այստեղ, այնտեղ հայտարարում էր, թե ինքը Աստված է (Յովհաննես Ը:55-59)
- Անբացատրելի Ֆանտազիաները իբր գործած հրաշքներ՝ ինքնակոչվելով Աստված, իրեն է վերագրել : «Հբրյաները պատասխանեցին և ասացին. Բարի գործի համար քեզ չենք քարկոծում, այլ հայիոյության համար. և որ դու մարդ լինելով՝ քո անձն Աստուած ես անում» (Յովհաննես Ժ:33):
- Ամբողջ Եվանգելիան գրված է 80-150 թվականներին, իսկ այդ ժամանակ արդեն Հիսուսի ժամանակվա Գալիլեյը մանրամասնությամբ հնարավոր չէր նկարագրել
- Հենց Հուդայի ծախսերը հատուկ է ընտրված՝ հուդաներին պահառակելու նպատակով, քանի որ հուդաները միշտ ատել են գալիլեյցիներին:
- Հիսուսը սովորական մի հերոս էր՝ և ոչ Աստված:«Հիսուս Բրիտանոսի ծագումը--Դավիթի տղա, Աբրահամի տղա...» ՈՒշադրություն՝ ոչ թե Աստծո, այլ Դավթի որդին...42-րդ սերունդը /ըստ Մաթեոսի 1, Նոր կտակարանի 1-ին նախադասությունը/: Այդ ժամանակի Հռոմեական փիլիսոփա Յելսը, որը ճանաչել է Հիսուսին, իր «Ճշմարիտ քառ» աշխատության մեջ գրում է,-«Մի՞թե Հիսուսի մարմնի մեջ կար Աստծո ոգի, ապա նա պետք է կտրուկ տարբերվեր մնացածից հասակով, գեղեցկությամբ, ուժով, ձայնով, խոցելու կամ հավաստիացնելու ունակությամբ, ախր անհնար է, որ այն, ինչի մեջ պայմանավորված է առավել Աստվածայինը, ոչնչով չտարբերվի մնացածից, սակ հետոսի մարմինը ոչնչով չէր տարբերվում ուրիշներից...»: Իսկ եկեղեցիական պատմագրության հայր Եվսեփ Պամֆիլը երրորդ դարում գրում է,-«Ես պատմեցի, որ պահպանվել են Պողոսի, Պետրոսի և Հիսուսի ներկերով տախտակի վրա նկարված պատկերները: Բնականաբար, որ հին մարդիք առանց խորը մտածելու, հեքսանոսական աղաքներով, այդպիսի եղանակներով համարել իրենց փրկիչ»:
- Հիսուսը Աստված չի ծնվել, նա միմիայն Հովհաննես Սկրտչի մոտ աշակերտելուց հետո է իր «կեղծ գործը սկսել» /Ըստ Դուկասու 3:23/, /Յովհաննես Ժ:33/
- Հիսուսը եղել է գոմոսեքսուալիստ՝ «Յիսուս ըսավ անոնց,-“Միթե կարելի” է որ հարսանիքին տղաքը, երբ փեսան իրենց հետ է, ծոմ պահեն: Որչափ ժամանակ, որ փեսան իրենց հետ է կարելի չէ, որ ծոմ պահեն...»: Մարկոսից 2:19-20, «Կասն զի կան ներքինիներ՝ որոնք իրենց մօրը որովայնէն այնպես ծնան և կան ներքինիներ՝ որոնք մարդոցմէ ներքինի եղան և կան ներքինիներ որոնք ինքզինքնին ներքինի ըրին երկնի թագավորութեանը համար: Ով որ կրնայ տանիլ՝ թող տանի»: (ներքինիներ--գոմիկներ)Մաթեոսիցից 19:12
- «Սատանան է այս դարի իշխանը», -ասում է այդ դարի Աստված Հիսուսը: Այսինքն, եթե դարը փոխվեց՝ աստանը չի լինի իշխան, Հիսուսն էլ Աստված չի լինի:

28 թվականին (Տիվարիայի կառավարելու Պաշտարում) 15-րդ տարում՝ հուդայական անասպետի մոտերքում՝ Բուստուայում թե Խելրոնում ծնված երիտասարդ ճգնավոր՝ բուդայական ոգով տոգորված ոմն Բոհանանը (Հովհաննես): Նա մանկությունից նագիր (պարփակված) է եղել, ի սկզբանե նրան ձգել է անասպետը, հնդիկ էր և յոգայով էր զբաղվում, հագնվում էր փոստեր և ուխտի կաշի, սնվում բացարձակապես մարախով ու վայրի մեղրով: Նրա շուրջը հավաքվել էին նմանակերպ աշակերտներ, որոնցից նա գաղափարախոսությանը հարազատության երդում վերցնելու նպատակով՝ կնքում (սուգում) էր Հորդանանի մեջ ու տրամադրում ընդեմ հարուստների: Կասկած

կա, որ նա հնդիկ է եղել, որովհետև նրանք ուսումնասիրում էին հին հնդկական կրոնն ու փիլիսոփայությունը, ինչպես նաև հաղայական մարզարե Իլյային (ԵՂՅԱ), որը լինելով հսկամարմին՝ իր ժամանակ Կարմել սարի վրա նույն՝ վայրենի գազանների կյանքով է ապրել (կան վարկածներ, որ սա էլ է հնդկական մունի եղել, որովհետև որոշ ժամանակ Բարելունը պարզապես բռնկված է եղել Բուդդիզմով՝ ավելի կոնկրետ պարբերաբար կնքվելու կարիք ունեցող սաբզմը, բապտիզմը, իսկ ջիուդական Աբրահամը՝ Հնդկական Բրահամ Աստվածն է): Այսպիսով նա հարուստների հանդեպ աղքատներին տրամադրելու քարոզներով, հավաստիացնելով, որ հնարավոր չի քարից մարդ սարքել, անունը Արամ դնել ու նրան շունչ տալ, ձեզ խաբում են, ջրի մեջ կնքելով՝ հրոյանների ու հուդաների մեջ ահռելի անուն էր ձեռք բերել:

Համախոհ Հիսուսը լսելով սրա մասին՝ Գալիլեյից իր եղբայր աշակերտների հետ եկավ սրա մոտ: Նրանք հասակակիցներ էին և շուտ բարեկամացան (ուրիշ անբարոյական տեղեկություններ էլ կան) և Հովհաննեսը սրան էլ կնքեց: Երկուսի աստվածությունն էլ հարուստներին էր ուղղված, բայց կապը հատուկ մտերմական բնույթ էր կրում և Հիսուսը Հովհաննես մկրտչին (կռտել արմատից է) ընդունում էր որպես ուսուցիչ: Բարտիստների ու հուդաների հոսքը ավելի սաստկացավ:

Հնուդայում Պիլատը Հովհաննեսին չէր անհանգստացնում, բայց Պերեյում Անտիպը չհանդուրժեց սրան և երբ սա բացահայտ քննադատեց իրեն եղբոր աղջկա հետ ամուսնանալու համար՝ չնայած այդ Բռոդիադան մինչ այդ մյուս հորեղբոր՝ Բռոդի կինն էր: Հնուդաները արյունալործությանը միշտ դեմ են եղել:

Անտիպը ձեռքակալում է Հովհաննեսին, գցում խավար գնդան: Հիսուսը անգամ Հովհաննեսի կողմից ուղարկված աշակերտների խնդրանքից հետո չի գնում Հովհաննեսին տեսակցության: Բռոդի թոռուհի Սալոմեայի պատվերով 30 թվ., Անտիպայի հրամանով՝ իր ծննդյան օրվա առթիվ, Հովհաննեսին գլխատում են (վեցը տարի հետո Խարեռոլ /Անտիպի առաջին աները՝ պարսիկ/ հարձակվեց, գրավեց Սախերունը և ջարդեց սրանց):

Հովհաննես Սկրտչի աշակերտները ստանում են նրա մարմինը և թաղում:

Հովհաննեսի աշակերտները մահվան լուրը հասցնում են Հիսուսին: Հիսուսը նախ հարազատ էր հուդայական օրենքներին և հետո էլ երեւի վախենալով Անտիպի գործությունից, վերջոց Հովհաննեսի աշակերտներին, միացյալ բազմությանը՝ հեռացավ անապատ:

Առաջին ժամանակներում, երբ դեռ աշակերտները քաջ տեղյակ էին, որ Հիսուսի ամբողջ գրագիտությունը պակասելով է Հովհաննեսից, Հովհաննես Սկրտչից ավելի բարձր էր գնահատվում՝ քան ողջ Հիսուսը, բայց հետգիտեց Հիսուսի ջանքերով այն մարեց:

Անգամ սրանից հետո ամեն ջիուդական զատիկի տունին հաստուկ շքեղությամբ Հիսուսը գնում էր Երուսաղեմ:

Այս նենգ դավաճանության մասին բացի հռոմեական պատմիչներից, ոչ մի մարզարե գրի չի առել: Առավելուս՝ տեղեկություններ են տարածել, թե իբր Հիսուսը ուսումնասել է Տիբեթում, Հնդկաստանում, Եգիպտոսի քրմական դպրոցում:

Հուդաները միշտ ասել են, որ Գալիլեյը չի կարող տալ մարզարե, «Նազարեթից բարին չի կարելի սպասել» Յովհաննես ԺԲ:52 /նոր բիբլիաների մեջ այս կետը չկա/:

Բռոդը դեռ նոր էր վերականգնել հուդայական սամարը՝ Հիսուսը անընդհատ այնտեղ էր՝ առավելուս, այնտեղից վաճառասեր ջիուդներին դուրս էր անում (Մարկոս ԺԱ:16):

Քրիստոս՝ այսինքն փրկիչ հրոյաները կոչել են Հովհաննես Սկրտչին, որը իբր Ելյայի /Իլյայի/ ուրվականն է և փրկելու է հրոյաներին: Նրա աշակերտները, ընդ որում Հիսուսը, այդ պատճառով իրենց համարել են քրիստոնյաներ: Հետագայում այդ կոչումը մարզարեները տվեցին Հիսուսին:

Հիսուսը ժամանակի գիտնականների հետ բացարձակ կապ չի ունեցել: Այն եղել է Գամալիիլը՝ Գիլլեյի թոռը (Իերուս, Թալմուդ, Բերակոտ : 9-2)

Հիսուսին թաղել է Սինհեդրոնի անդամ, մեծահարուստ Հուդա Նիկողիմոսը (Հովհաննես ԺԹ:39):

Ամենամեծ նշանակությունը Հիսուսը տալիս էր «Որ այլևս օրենքները չեն գործում» հանգամանքին, իս դա ջիուդական ծրագրի իրականացման ամենակարևոր կետերից է:

Հիտուր թլիստոված ջիուդ էր և հարազատ մնաց հուդայականությանը: Ռեդդակի նա դեմ էր ժամանակի կողոպուտիչնեչին ու նրանց օրենքներին: Այդ պատճառով էլ Հովհաննես Սկրտիչը նրան ուսուցանեց, բարձր մակարդակի կանգնացրեց, բարոյականություն սերմանեց, բայց Հիտուր Սկրտչին դավաճանեց, չիաճախեց նրան զնդանում տառապանքներ կրելուց, անգամ թաղմանը շնամանկեց: Բայց ինչ կասես, որ վերագրեց իրեն նրա փիլիսոփայությունը, իսկ նրան մոռացության մատնեց:

Չորորդ դարի քրիստոնյաների կոչմամբ (այն ժամանակ դեռես կաթոլիկները չկային) ուղղափառները Բյուզանդացիք էին, իսկ այլափառները Հայերը՝ Արիացիք: Եթե այլափառը ասում է՝ «Փառք Աստծո», ուղղափառը ասում էր «Փառք հորը, որդուն և սուրբ հոգուն», քանզի անգամ իրենք պնդում էին Աստծո միակ լինելը, իսկ մարդը ուտում է, արտաթորում, ամեն մեկի լեզուն չի հասկանում, ասյրում առօրյա կյանքով ու գործում առօրյա սխալներ:

Իբր Հիտուր Աստված համարվեց՝ քիչ է, նրա բազմամուսին մայրն էլ Աստվածուհի է:

Այս անգաղափարությունը կործանիչ ճակատագրական դարձավ Հայի համար:

Ընդամենը մի քանի դրվագներ բերենք «փառավորված» Բիբլիայից, որպեսզի համոզվեք, թե ինչի՞ համար է նախատեսված Բիբլիան, ինչո՞ւ ջիուդները այդքան ցանկեր գործադրեցին Բրիստոնեությունը տարածելու համար, աշխարհակալ Հայաստանը քամուն տվեցին, քանի-քանի ուրիշ պետություններ կործանեցին, քանի-քանի միլիոնավոր անմեղ մարդկանց արյուն թափեցին, երկու հազար տարվա ընթացքում մոտ երկու հարյուր անգամ աշխարհի տարբեր պետություններում իրենք էլ ջարդերի արժանացան, հիմա էլ հուդայականության հիմքի վրա առավել հրեշավոր «Նոր համաշխարհային կրոն»-ի ստեղծման նպատակի իրականացման ցանկության նախաշեմին սկսել են արդեն աղավաղել Բրիստոնեությունը:

Ես զարմանում եմ, երկու հազար տարվա ընթացքում այդքան քրիստոսահավատ հայեր եղան (եթե իհարկե եղան), միթե՞ որեւէ մեկը չցանկացավ ուսումնասիրել այդ չարածին Բիբլիան, գոնե կարդալ թե ինչի մասին է գրված և որ ինքը կույր-կույր ինչ է պաշտում:

Բրիստոնեությունը բոլոր ժամանակների ամենահիմար կրոնն է՝ երբեք, ոչ մի կրոնի գլխավոր Աստծուն հասարակ մի ժողովուրդ, այն էլ ջիուդական սեկտան, չի սպանել, այն էլ տանջամահ արել:

Բրիստոնեությունը բոլոր ժամանակների ամենաաքրոյական կրոնն է՝ Աստվածը, (Արարիչը) բոլոր կրոնների ու հավատամքների մեջ ամենատուր ու ամենաօրինակելի երեսույթն է եղել ու կա, իսկ քրիստոնեության մեջ ինչ որ մի դուրս ընկած լիրք՝ Աստծուց եղիանում է: Այդ կեղտոտ եորինվածքը համապատասխան չափով կեղտոտում է քրիստոնեության գազափարն ու ընդհանրապես կրոնը:

Բրիստոնեությունը բոլոր ժամանակների ամենադաժան կրոնն է՝ դարեր շարունակ մարդկությանը ենթարկել է **ԻՆԿՎԻԶԻՑԻԱՅԻ** (նույն ջիուդական մաարուֆիան է), ինչը լատիներենից Հայերեն թարգմանած նշանակում է «ՏԱՆՁԱԼԻՑ ՄԱՀ»:

Բրիստոնեությունը բոլոր ժամանակների ամենաաքրոյանաեղ կրոնն է՝ Կապաղովկիայի աստաստական ծրագրի իրականացումը Հայաստանում բռնի ուժով քրիստոնեությունը տարածելու և հաստատելու իրականացման պատճառով բազմամիլիոն կոտորածները, նույնը ասորիների հանդեպ, նույնը Հռոմեական կայսրության հանդեպ, նույնը Բյուզանդիայի հանդեպ, իսպաղկրած երեքդարյա արշավանքները, Ամերիկայում բնիկներին բռնի ուժով բազմադարյա բնաջնջումն, ստրկացումն, քրիստոնիականացումն ու մորմոնական եկեղեցու ստեղծումը, թոնդրակյանների, պավլիկյանների շարժումների ճնշումն ու Եվրոպայում բողոքականների առաջացման հետ կապված կոտորածները, բազմադարյա և մինչեւ այժմ էլ շարունակվող թշնամությունը մոսուլմանների հետ:

Բրիստոնյան չի կարող լինել ուրախ՝ «Ձեզ, հիմա ծիծաղողներիտ, վիշտ»,- Դուկասից 6:21-24

Բրիստոնյան չի կարող ունենալ ինտելեկտ՝ «Երանելիները՝ հոգեւոր մուրացիկներ են, քանզի նրանց է պատկանում երկնային արքայությունը», -Մաթեոսիցի 20:16

Բրիստոնյան չի կարող լինել հպարտ, ունենալ խիզախություն, ինքնավստահություն՝ «Մի երեսիդ խփեցին, մյուսը դեմ տուր», -Մաթեոսից 5:39:

Քրիստոնյան ամուսնանալով Աստծո ղեմ մեղք է գործում, նա չպետք է բազմանա՝
«Մեռական հարսերությունը առաջանածին մեղք է», - Բիբլիա:

Քրիստոնյան պարտավոր է լինել մարդկային «Եթե չուտեք մարդկային որդու մարմինը և չխմեք նրա արյունը, ապա ձեր մեջ կյանք չեք ունենա: Իմ մարմինը ուտողը և իմ արյունը խմողը կունենան հավերժ կյանք», - Քրիստոս: ըստ Յովհաննու 6:53-54, Մարկոսից 14:22-24

Քրիստոնյան քարոյականություն չունի՝ հավատարմության երդումներից հետո Պետրոսը երեք անգամ ծախեց, Հուդան 30 արծաթով ծախեց, իսկ երբ Քրիստոսին ձեռքակալեցին, Պետրոսը նրանից հրաժարվեց և ուրացավ, իսկ մնացած աշակերտները փախան, - Մաթեոսից 26:56

Քրիստոնյան պետք է լինի մարդաորս՝ Հիսուսը ասեց ձկնորսներին - «եկեք իմ հետեւից և ես այնպես կանեն, որ կդառնաք մարդատրսներ», - Մարկոսից 1:17-18

Քրիստոնյան պետք է լինի հավերժ պատերազմի մեջ՝ «Մի կարծեք թե ես երկրի վրայ խաղաղություն ձգելու եկայ: Խաղաղություն ձգելու չեկայ, հապա սուր», - Հիսուս Մաթեոսից 10:34

Քրիստոնյան պետք է բաժանվի իր հարազատներից՝ «Վասն զի եկայ տղան իր հորմեն գատելու ու աղջիկը իր մորմեն ու հարսը կետրեն», - Հիսուս, ըստ Մաթեոսի 10:35

Քրիստոնյան չպետք է ունենա ընտանիք, - «Մարդուն բշնամիները իր ընտանիքը պիտի ըլլան», - Հիսուս ըստ Մաթեոսի 10:36

Քրիստոնյան պետք է լինի բաժանող և բշնամահարող՝ «սրանից հետո մի տան մեջ 5 հոգուց 3-ը կելնեն 2-ի դեմ...», - ըստ Դուկասի 12:51, Մաթեոսի 10:34

Քրիստոնյան պետք է լինի հիմար դեկավար, կամ ընդհանրապես գաղափար չունենա դեկավարելու մասին՝ «Ով ոչ մեկն էր, կդառնա ամենատեր...», - Հիսուս Քրիստոս:

Քրիստոնյան չարիք է և նա իրավունք չունի չարիքի դեմ պայքարելու՝ «ԵՎ ես ատում եմ ձեզ՝ չհանդիմանաք չարիքին», - Քրիստոս: Մատթեյից 5:38-40

Քրիստոնյան իրավունք չունի արդարադատություն անելու՝ «Մի դատեք և չեք դատվի», - Քրիստոս Մաթեոսից 7:1:

Մա դեռ ամենը չի, իմ այս գրքում մնացածն էլ կկարդաք: Իսկ ընդհանրապես ասած, ամբողջ Բիբլիան էլ այս նույն՝ աստանայական խեղաթյուրանքի շարադրանք է:

Այս բոլորը դուք կարող եք կարդալ նոր կտակարանի մեջ: Հին Կտակարանը՝ Մովսեսի հնգամատյանը, շատ անգամ ավելի աստանայական է, որը մենք դեռ կվերլուծենք:

Քրիստոնեական քարոզիչներին պետք են՝ թերի զարգացած, կոմպլեքսավորված, բուր և վախեցած հավատացյալներ: Այսօրվա կրոնը իբր թե Աստվածների հետ կապի միջոց է: Բա, ինչու՞ այն չկա: Հայաստանը կփրկի միայն ազգայնականությունը՝ նացիոնալիզմը, իսկ այն հնարավոր չի առանց ներկա գործող կրոնի իսկություն ընթանման:

Հիշիր, ով Մեծն Հայ, լավ է ընդունել, որ դու ոչինչ չգիտես, քան հավատալ չինացածին, չհասկացածին:

Այստեղ ես ուզում եմ Հայաստանում Քրիստոնեությունը «ընդունելու» հետ կապված մի քանի ճշտումներ անել: Եթե Հայաստանում Քրիստոնեությունը «ընդունվել է» 301 թվականին, ինչպես կարող էր ջիող Գրիգորը 12 տարի Խոր Վիրապում բանտարկված լինել, այն դեպքում, երբ Տրդատ թագավորն էր նրան կալանավորել և Տրդատը ընդամենը սկսել է թագավորել 297 թվականից: Մա նույնպես հերթական քրիստոնեական անգաղափար ստախոսություններից է: Հետո՝ պատմիչներ Մատթեոս Ռոնախեցին և Հովհաննես Դրասխանակերտցին գրում են, որ Գրիգորը Խոր Վիրապից դուրս եկավ, թաղեց Հռիփ-սիմեին, Գայանեին և մնացած պռոնիկներին, հետո Հայաստանում սկսեցին Քրիստոնեությունը տարածել: Հասարակ թվաբանություն է, Գրիգորը ամենաշատը մի քանի օր է նստել Խոր Վիրապում: Խոր Վիրապից դուրս գալուց հետո Գրիգորը իբր սկսում է համոզել՝ նախապատրաստել արքունիքը Քրիստոնեության ընդունմանն ու տարածմանը:

Գրիգորի պատմած երազը Տրդատին և Հայոց Արքունիքին 15 օր իբր սոված Խոր Վիրապում անցկացնելուց հետո, խոշտանգված Գայանե-Հռիփսիմեներին թաղելու նախօրեին, - «Մի փառավոր այր երազիս եկավ... ոչխարներին քչեց գետի մյուս կողմը...սե այծերը դարձան սպիտակ ոչխարներ, գառները դարձան թուխ գայլեր՝ խոշտանգեցին հոտերին: Իսկ ահավոր ու շքեղ այրը, որ գնում էր լույսի առջեւից...որը նայում էր երկիր և դողաց-

նում, մերձենում է լեռներին և նրանք ծխում են, իսկ այն, որ երկրի վրա հնչեց, դա ծառայության և հնազանդության ձայնն էր: Աստվածային շնորհների աջը հասնելու է քահանայապետության միջոցով: Իսկ որոնք գալլերի մտադրություն կունենան՝ անշեջ հրի են մատնվելու: Այս սուրբ անհատակները /պոռնիկները/, մեզ հյուսիսային կողմերի ճանապարհ քաջին: Իսկ դու,- ասեց ինձ այրը,-պիևդ, քաջ ու զգույշ եղիր, որովհետև գործը հասել է քեզ և ցույց տված տեղը՝ կրակի սյան վրա/Ատրուշանի վրա/ եկեղեցի կառուցիր /Վաղարշապատում, որը հետագայում պետք է Էջմիածին կոչվեր/ և երեք անհատակների վրա»,- «Ագաթանգեղոս» էջ 108 - 109:

Առաջինը պկերեցին Արտաշատ չհասած Գիվան կոչված Տիր Աստծո ճարտարության ուսման մեհյանը (Վարդապետ նշանակում է Քրիստոսի գլխին ջիուղների կողմից դրած և խաչը փշերով պատող վարդից պսակի՝ վարդի պետ):

Երբ քրիստոնյաները Հռոմում անցան իշխանության, նրանք առաջին հերթին հրքյաների օգնությամբ 690թ. հրկիզեցին Ալեքսանդրիայի աշխարհահռչակ գրադարանը: Հայաստանում 301—330թ.թ. հրկիզեցին ամբողջ պատմական գրականությունը և բոլոր ձեռագրերը: Որպեսզի Գրիգորի մահից 70 տարի հետո Մեսրոպ Մաշտոցը Հայոց տառերը վերականգնե, հայերեն ձեռագրեր գտավ միայն հեռավոր Կասպաղովկիայում և Հունաստանում: Իսկ Հայոց քրմական տոհմերին՝ Գրիգոր խավարիչի հրամանով ուղղակի բնաջնջեցին՝ ուրբերի ջլերը կտրում էին ու գցում բորոտանոց: Իսկ 529թ. Յուստինյանը ուղղակի փակեց Աթենքի Ակադեմիան:

Իմիջիայոց 450 թվ. Հռոմի Լեոն 1 Պապը հերքեց Քրիստոսի Աստված լինելը: 541 թվ. Քաղբերոնի տիեզերածողովում նորից են դրան ընդունում Աստված: Նորից է Հռոմի կողմից մերժվում: ԵՎ վերջնականապես 476 թվ. Բյուզանդիայի Բասիլիսկոս կայսրը ելնելով իր աշխարհակալ դիրքից մի հրովարտակով՝ հրամայական մեթոդով Հիսուս Քրիստոսին սարքեց Աստված:

Եթե այդչափ սխալների համար են ընտրել Աստված, դա արդյոք չարությանը ձգտելու նպատակապագության արդյունք չի:

Ընդհանրապես ասած՝ միթե Աստված այնքան անկարող է, որ օգնականի կարիք է զգում: Իսկ եթե պետք է մեկին աստվածացնել, ինչու պետք է Մարիամի տղային սարքեր Աստված, կարքեր Ադամին, ով ծնող չունեի ու ինքը նրան կալից էր պատրաստել:

Բա, որ Գրիգորը Հայ ազգին առաջին անգամ Արածանի գետի մեջ կնքեց (Սկրտչի նման սուգում էր ջրի մեջ) քրիստոնյա՝ կարելի է մտածել, որ հազարամյակներ շարունակ Հայերը այդ գետի մեջ երբեք չէին լողացել, կամ իրենց կենդանիներին չէին լողացրել:

ԵՎ կամ գոհվում, կամ վախճանվում են բյուրեղային մաքրությանը հերոս, արիական կամքի տեղ Հայ անձինք, տերտերները /մեր տերերը՝ էլի, յնայած տերտեր հին ժայկական տարտար բառից է, ինչըր նշանակում է դժոխքական/, քահանան, ինչպես նաև ժողովուրդը /անգիտակցաբար իհարկե/ ասում են Աստված ողորմիա: Աստվածը ողորմում, ներում, հանդուրժում է մեղավոր, արիկա, անբարոյականներին: Ահա, թե ինչ ողորմելիություն են մտցրել մեր դատողության մեջ անառակ ու անասուն ջիուղները՝ քրիստոնեության միջոցով, որ մեզ բոլորիս դարձրել են մեղավոր ողորմելիներ: Երբեմնի Երվանդունյան առյուծները, որոնցից ամբողջ շրջակա ազգերն ու ցեղերը դողում էին, այսօր ուրիշներին ասում են,-«Մի այտիս խփեցիք, մյուսին էլ խփի», եթե շրջակա աշխարհը մի ժամանակ մեր քրմերի ու արքաների բարոյակերտության ու արդարադատության կարիքն էր զգում, ապա այսօր ասում ենք,-«Մի դատի, որպեսզի չլինես դատված»: Արդար դատելուց ու դատողությունից էլ են գրկել մեզ այդ մտածելակերպից գուրկ անտրամաբան սուկայիները՝ կեղտոտ ջիուղները:

Իսկ եթե այդ տերտերները Աստծո միջնորդներն են, ինչ իրավունքով են ժողովրդից փող վերցնում քաղման, կնունքի և այլ ծիսակատարությունների համար: Չե, որ նման քայլը ամենամեծ սեղքն է և պետք է Աստծո կողմից լինի անմերելի ու պատժելի՝ նրա ներկայացուցիչը կեղերում է ժողովրդին իր իսկ պարտավորությունները կատարելու համար:

Իբր Հիսուսը քիչ է, որ Աստվածացրել են, կողքից ինչքան այլասեռված ու դուրս ընկած ջիուղներ են եղել, բոլորին մեզ համար դարձրել են Աստվածներ ու սրբեր՝ էլ Սայրամ, որ

մինչև հիմա չեն կարողանում հայտնաբերեն թե ումից է սերվել Հիսուսը(Հովսեփից, Դավթից, թե Հոռոմեացի Պանտեռայից), է՛լ Գրիգոր, է՛լ Հովհաննես /սա Ետովան է՝ չարի աստվածը/, է՛լ Գետրգ, տ՛ր Կարապետ... դեռ չեմ ասում հռչակավոր պոռնիկներ Հռիփսիմենյին, Գայանեյին, Նունեյին, Մանային...:

Խաչը՝ (քրիստոնեական) դա հայկական կեռխաչը չի, դա այն խաչն է, որը Մայիսեյը (Սովսեպը) բարձրացրեց անապատում հրբյուրներին ֆալլոսապաշտ դարձնելու նպատակով, այսինքն դա ֆալլոսի խորհրդանշանն է՝ մի կողմը երկար, և տալիս են քրիստոնյաներին համբուրել:

Խաչակնքվելուց՝ քրիստոնյան ըստ սուրբ երրորդության պետք է միացնի բուրբ /մեծ մատ՝ Արարիչ/, միջնամատը /գլուխ/ և մատնամատը /սիրտ, հոգի/ բայց ինչո՞ւ թե մեծ մատը, միջնամատը և ցուցամատն /բանե/ են իրար միացնում: Ե՛վ ոչ որ չի բացատրում, թե ինչու:

Հիսուսը ոչ մի աստված էլ չի, նա Աբրահամի ծոռի ծոռն է(Ավետարան ըստ Մաթեոսի Ա:1) և ութերեղջ օրը թլփատված ջիուդ է (Նոր Կտակարան Դուկաս Բ:21):

Հիսուսը Աստված չի եղել, նրա աշակերտները նրան Բարբի են կոչել Յովհաննես ԺԱ:8

Հիսուսը եթե Աստված էր, ոպա այդ ո՞վ կարող էր նրան տանջամահ անել, իսկ եթե ընդունում ես, որ նա քո Աստվածն է և քո Աստծուն ինչ որ ջիուդներ կարողացել են տանջամահ անել, հասկանալի է թե դու՝ քրիստոնյադ ով ես:

Հիսուսը ասում է«Ես դատաստանի համար եկա այս աշխարհքը, որ չտեսնողները տեսնեն և տեսնողները կուրանան» Յովհաննես ԻԹ:39: Ահա այս է քրիստոնեության իմաստը ու իրենք հասան իրենց նպատակին՝ անտրամաբան ջիուդը գողությամբ ու պոռնկությամբ համաշխարհային կառավարություն է կառուցել:

Հիսուսը 50-52 տարեկանում է ջիուդների կողմից սպանվել, ոչ թե 33 տարեկանում խաչվել Յովհաննես Լ:57-59

Հիսուսը ասում է,-«Կերեք իմ մարմինը, խմեք իմ արյունը» մարդակերությունը:

Հիսուսը խաչված՝մեր Արարչին սպանելու սիմվոլն է:

Եկեղեցի նշանակում է եկ եղեծի՝ ուրացի, դավաճանի (Հայերեն՝ եղծել նշանակում է հինը ուրանալ):

Հրեշտակ-ը հրեշ՝ սատանա բառի ածանցյալն է:

Մարգարե՝ Մար, ջիուդ բառի ածանցյալն է:

Օծել նշանակում է յուղ քսել՝ օծելու, այսինքն իմաստացնելու փոխաբեն:

Քահանա նշանակում է Քանաանի երկրի ներկայացուցիչ:

Վարդապետ՝ նշանակում է ջիուդական պաշտելի ծաղկի՝ վարդի պետ (վարդը ուժեղ բույրմունք ունի, բայց փշերը չեն թողնում հպվես, մոտենաս): Միեւնույն ժամանակ Հիսուսի գլխին էլ են ջիուդները վարդի փշերից պսակ դրել՝ իրենք հենց այդ վարդը ի նկատի ունեն:

Տերտեր՝ դա հին հայկական ՏԱՐՏԱՐ բառից է, ինչը նշանակում է ԴՃՈՒՔ:

Սկրտվել նշանակում է կտտվել՝ թլփատվել: Իսկ ինչպես հայտնի է կռտում են անասուններին: Իսկ իրենց՝ ջիուդական անուններից է Սկրտիչը՝ կռտողը, որը ընդամենը ջրի մեջ լողացնելով ջիուդներին՝ համարում էր, որ կըբում է:

Ամին՝ ջիուդերեն նշանակում է փառք իրենց Ետովա (Johoh) Աստծուն: Խաչակնքվում են իբրեւ “սուրբ երրորդությամբ”, բայց վերջին չորրորդ կետով ամին՝ փառք ասում՝ ֆալլոսին ցուցամատելով:

Հուդայականությունը ծրագրավորում է անխիղճ դեսպոտի, իսկ քրիստոնեությունը ճորտի ու ստրուկի փոխխախալ՝ ին՞չ կա այստեղ չհասկանալու:

Սթափվի՛ր, Հայ ժողովուրդ: Միթե դու ուրիշ էլի կորցնելու բան ունես, ինչ կորցրեցիր քրիստոնեության պատճառով է, ու մինչև հիմա էլ նորից քեզ այդ ջիուդներով են շարունակում ահաբեկել: Դու ես առաջին Արարվածը, դու ես եղել երբեմնի աշխարհակալը, իսկ հիմա ո՞վ ես, ինչ՞ի ես վերածվել: Ե՛վ այդ ամենը միմիայն ջիուդա-քրիստոնեության պատճառով:

ՀԱՅԸ ԵՐԲԵՔ ԷԼ ԱԶԳՈՎԻ ՉԻ ԵՂԵԼ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱ

«Ընտրելով Աստվածներին՝ մենք ընտրում ենք ճակատագիրը», - անտիկ հռոմեական պոետ Վերգիլի:

Երկու հազարամյակը, այն էլ քրմերի՝ լեիտների առաջնորդությամբ, բող չթվա, որ կարճ ժամանակամիջոց էր, իրականացնելու սատանայական փորձությունը, այն էլ այն պայմաններում, երբ Հայը տեղյակ չէր՝ ջիտող նենգ, չհայտարարված պատերազմում է: ՈՒ անտեղյակը պատվով դուրս եկավ կարծես անելանելի իրադրությունից: Խոսք անգամ լինել չի կարող, թե ինչով և ինչ կարճ ժամանակամիջոցում, և ինչ ողբերգական վախճան կունենար ջիտողի համար սատանայական փորձությունը, եթե հանկարծ Հայը երկու հազար տարի առաջ կռահեր այդ ստոր ծրագրի մասին: Բայց ավաղ... անգամ ազգամյվեր առասպելարժաման բոնդրակյանները չօգնեցին:

- Բրիտանոնությունը Հայաստանում տարածվել է Հայոց Արքայությունը վերացնելու նպատակով և իրականացրել է
- Բրիտանոնությունը Հայաստանում տարածվել է Հայոց պետականության վերացման նպատակով և իրականացրել է
- Բրիտանոնությունը Հայաստանում Տարածվել է բռնորեն՝ Հայոց թագավորին թունախեղաթյուրելով գահից հեռացնելուց հետո և իրականացրել է
- Բրիտանոնությունը Հայաստանում տարածվել է քրմական դասը վերացնելով և իրականացրել է
- Բրիտանոնությունը Հայաստանում տարածվել է բազմահազարամյա Հայոց իշխանատների վերացումով ու արտաքսումով և իրականացրել է
- Բրիտանոնությունը Հայաստանում տարածվել է պատմամշակույթային տաճարների ավերումով և իրականացրել է
- Բրիտանոնությունը Հայաստանում տարածվել է իր գլխավոր տաճար Էջմիածնի՝ պատմական Վաղարշապատի Արեսպաշտամունքի խորհրդանիշ Արորուշանի վրա կառուցելու նպատակով և իրականացրել է
- Բրիտանոնությունը տարածվել է Հայաստանում Արիական ժագմամբ ազգերի հետ բշնամացնելու նպատակով և իրականացրել է
- Բրիտանոնությունը Հայաստանում Տարածվել է «մի այտիդ խիեցին՝ մյուսը շուտ տուր», «Շապիկդ հանում են՝ բաճկոնդ էլ տուր», «Թշնամոդ չատես» հնագանդեցման հոգեբանությունը սերմանելու նպատակով և իրականացրել է:
- Բրիտանոնությունը Հայաստանում տարածվել է Հայի պատմական ծիսակատարություններն, ավանդություններն ու սովորույթները մոռացության ենթարկելու նպատակով՝ մասամբ իրականացրել է
- Բրիտանոնությունը Հայաստանում տարածվել է Հայերի անձնական անունները մոռացության ենթարկելու նպատակով՝ մասամբ է իրականացրել (Մամուլ, /Է/Մամուլ, Հովսեփ, Դավիթ, Հովհաննես, Վաչագան, /Ե/Գոռ, Վոսմ, Աղաս-ֆերի, Սերգո, Սեթ/դրակ, Գուրգեն, Բագրատ, Հրայր, Հրաչ, Հրանտ, Մուր/են, Գրիգոր, Խաչիկ, Ասատուր, Ասլան, Բենիամին, Վազ/ս/գեն, Գագիկ, Հարություն, Ասրուժ, Ձոհրաք, Գարուստ, Բոչար, Արրահամ, Սառա, Աննա, Էմմա, Ասյա, Աստղիկ, Սասթիկ, Լիլիթ, Սարինե/եստա, փոխարենը իրենք կրում են Տիգրան, Մենուա, Երվանդ, Արգիշտի, Արամ, Արտաշես, Արտավազդ, Վահագն, Սիեր, Լեսոն,... անգամ բոլոր Դիցերի ու Դիցուհիների անունները)
- Բրիտանոնությունը Հայաստանում Տարածվել է նաև Արարչական պատմությունը՝ մատենագրերի տեսքով, հրկիզելու ու վերացնելու նպատակով, բայց լիովին չի կարողացել իրականացնել
- Բրիտանոնությունը Հայաստանում տարածվել է Հայոց հիշատակի ջնջման և որպես Առաջնածին ազգի՝ բնաջնջման նպատակով, բայց չի կարողացել իրականացնել՝ ուրեմն կորուստները անկասկած կվերականգնվի:

ԱՐԱՐՉԱՊԱՇՏՈՒԹՅԱՆ ԻՍԿՈՒԹՅՈՒՆՆ ՈՒ ԻՄԱՍՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

«ՏԵՐ ԱՍՏՎԱԾ՝ փրկի մեզ» /Աստված՝ այսինքն Աստվածը-ը/։ «ԱՍՏՎԱԾ ԳԻՏԻ»։
Սրանք ի՞նչ են նշանակում։

Այս արտահայտությունները Հայերի մեջ մտել են ոչ շատ վաղուց՝ Աստված գաղափարի հետ միասին։ Բայց «Արարիչը գիտի», կամ «Արարիչ օգնի» արտահայտություններ չկան։ Բայց ինչու? Որովհետև Արարիչը երբ Արարեց մարդուն՝ նրան օժտեց բոլոր համապատասխան հատկություններով, տվեց համապատասխան մտածելակերպ, դատողություն, համապատասխան առաքելություն, որպեսզի նա ինքը գործի և պատասխան տա իր գործունեության համար և ոչ թե ինքը չար կամայականություններ գործի ու դիմի Արարիչի «օգնությանը»։ Կամ ո՞վ երբեիցե կասի «Արարիչը գիտի»՝ քանզի այնպես էլ՝ Արարիչը, չէ, որ ամեն ինչ էլ գիտի։

«ԳՐՈՂԸ ՏԱՆԻ»։ Իսկ սա ի՞նչ արտահայտություն է։

Այստեղ բոլոր ու գիր (Քրքրլը) անելու մասին է խոսքը՝ այստեղ խոսքը ճակատագիրը «գրողի» մասին չէ, ճակատագիրը կերտվում է ԱՐԱՐՉԻ կողմից։

Մարդիք՝ հազարամյակներ շարունակ, իրենց արարման օրից, երբ դեռ անգամ խառնուրդ ցեղեր չեն եղել, թույլ տված ամներեի սխալը կռահելուց հետո հայացքը վեր հառած դիմել են ԱՐԱՐՉԻՆ, ոչ թե ինչ որ մեկին, նրա որդուն, որին կարելի է սպանել կամ խաչել և հետո դիմել նրա, կամ ինչ որ մի որեւէ առարկայի՝ ԿՈՒՌՈՒ գործարանը։

Մեր տեսած ամեն արարմունքի հիմքը բնությունն է, իսկ բնությունը նույնպես արարվել է։ Այն արարվել է Արեւի և նրա համակարգի ազդեցության շնորհիվ։ Բայց չէ որ Արեւի համակարգն էլ է արարվել։ Արարող այդ քաղաքակրթությունը և հենց Արարիչն է։

Բոլոր մարդիք բնության արդյունք են, ոմանք արարված անմիջապես Արարչի կողմից, որոնք կոչվում են Արիներ, իսկ մնացածը վոլյուցիայի ընթացքում տարբեր Արիների խառնուրդներ են, իսկ ոմանք խառնուրդների խառնուրդներ։ Բոլորն էլ մինչեւ այսօր ծնվում են ու ի հայտ գալիս տարբեր ցեղախումբների կոչումներով։ Արարիչը մնացել է և հավերժ կմնա նույնը։ Իսկ պատմության ընթացքում քանի—քանի անգամներ են փոխվել Աստվածների անուններն ու կրոնները։ Այ, դա արդեն չ'եր կարելի։

Մարդուն Արարչի կողմից տրված չի հասկանալ Արեգակնային համակարգից դուրս ինչ է կատարվում, ինչ է նշանակում սկիզբ և վերջ, ամենամոտիկ և ամենահեռու, ամենամեծ և ամենափոքր։ Մարդը կարող է տեսնել, պատկերացնել և գործել միմիայն քառաչափ տարածքում և ֆիզիկայի բոլոր օրենքները հայտնագործված են մարդու կողմից, գործում են միմիայն քառաչափ տարածքի պայմաններին համաձայն։ ՌԻՍՏԻ բոլոր մարդիք պարտական են իրենց գոյության համար միմիայն Արեւին ու Երկրին և ենթարկված են Արեւի և նրա մնացած մոլորակների (մոլորակ՝ մոլորայ բառից է առաջացել) ազդեցությանը։ Բացի դրանից, արարման պահին մարդու վրա դրոշմվում է Ծիրկաթնի համապատասխան համաստեղության կնիքը՝ իհարկե Արեւային համակարգի մոլորակների ազդեցությանը զուգահեռ և այդ ամենին գումարվում է գենոհիմքը։

Բնության արհավիրքները, փոփոխությունները, քամին, անձրեք կապնված են Արեւի և նրա համակարգի հետ։ Երկրագունդը նույնպես Արեւի մոլորակն է՝ Արարքը։

Իսկ Աստված գաղափարը Հայաստանում առաջին անգամ ի հայտ է եկել Արարատյան թագավորության ժամանակաշրջանում՝ իհարկե ՂԵՎՏ (Լեվիտ) չար քրմերի միջամտությամբ՝ Արարչական սուրբ Զատորությունը՝ Հ(Խ)Ա(Գ)Ի, որը նշանակում է յայ, բարձր, ԳԼՈՒԽ, ԹԵՅՅԵԲԱ՝ որը նշանակում է սիրտ, հոգի և ՇԻՎԻ որը նշանակում է շիվ, ֆալլոս, որդի, սերունդ, և ԷՌԻԹՅՈՒՆ-ն վերածելով առանձին--առանձին Աստվածների, ինչով հանդերձ ոչ թե մոռացության ենթարկեցին ԱՐԱՐՉԻՆ, այլ նսեմացրին իրենց իսկ կողմից առաջ քաշված Աստված գաղափարը, վերագրելով նրան օգնության և միջամտության պարտականություններ։ Ծնունդը, կյանքն, բերքն ու բարիքը կապնված են Արեւի և նրա համակարգի հետ։ Արեւը Արարչից հետո Ամենահզոր ազդեցությունն է մարդկային գոյության համար և մարդը իր գոյության համար պարտական է Արեւին և Երկիր

մոլորակին: Երկիր մոլորակը ամեն մի ազգի հատկացրել է որոշակի տարածք, որը հանդիսանում է տվյալ ազգի հայրենիքը: Այն տրված է Արարչի, Արեւի և Երկրի կողմից ամեն մի ազգի համար որպէս սրբութուն և ինչպէս կպահպանես այդ սրբութունը, այնպէս էլ ԱՐԱՐԻՉԸ և նրա Առաքյալները՝ ԴԻՅ-երը, արդեն քո արածի (մարդու գործը՝ ԱՐ-ած է, իսկ ԱՐԱՐՉԻՆԸ՝ ԱՐԱՐ-ած) համապատասխան կպահպանեն քեզ: ԵՎ, հիշի՛ր, մոլորեցնել կարելի է միայն ողջերին, բայց ոչ հոգիներին, առավելեւս ԱՐԱՐՉԻՆ և ԴԻՅ-երին:

Շումերական վիպերգը ասում է, որ ՌԻրուկ՝ Արեգ քաղաքի տիրակալ Էնմերքարը սուրբ Էնլիլի տաճարը կառուցելիս խնդրել է «Սուրբ ծեսերի երկիր» Արատտայի մարդկանց, որ իրենց ԳՄՆՈՒՆ տաճարների օրինակով կառուցեն:

Արատտայի Արեւի տաճարներում՝ ԳՄՆՈՒՆ-ներում կատարվել են սրբազան երգեր նվիրված Արեւին և արեւածագին, նրա լույսի ու ջերմության, մարդկանց բերք ու բարիքի ապահովմանը՝

Արքայական հերոս, բարերար Արեւ,
Աստվածների մեջ միայն դու էս փայլում,
Քեզ է տրված իշխանությունը մեծ:

Կառավար տիրակալ, արդարադատ:

Նախահայր մթին աշխարհի

Արքայական հզոր Աստված Արեւի:

Արեւի ամենօրյա մեռնելն ու հարություն առնելը հայերը անվանել են մայրամուտ և արեւածագ, իսկ մարդկանց մոտ՝ հաւնել(հարել), գաղթնել, աղթնանալ: Կյանքի իմաստալից և կենսականի առօրյա բոլոր բառերը Հայերը կապել են “ԱՐ” ԱՐմատի հետ՝ Արարիչ, Արարատ, արարմունք, արարք, երկինք, երկիր, հարություն, արմատ, արգանդ, արյուն, արթուն, արտ, արոր, արոտ, արոս, արոս, երկար, կարճ, սար, արթ—որթ, արխ—առու, արգավանք, արահետ, արծաթ, արագիլ...: Արեւը համարվել է ամենահզոր Աստվածը, որովհետեւ ինչքան էլ ձմեռը սպանի բնությունը իր սառնամանիքներով, միեւնույն է գալիս է գԱՐունք, Արեւը լույս ու ջերմություն է տալիս և նորից ամեն մի կյանք ծաղկում է ու շարունակում ապրել: Եվ հակառակը՝ Արեւը չլինի, բացարձակապէս ոչ մի կյանք:

Ղեւտնդ Այիշանը այսպէս է ներկայացնում՝ «Մարդ գԱրեգակն Աստված համարեր ու անոր նայելով գԱստված պաշտելին»:

Բայց չէ, որ բնությունը ամենին և ամեն ինչին ստեղծել է գույգերով՝ մարդ—կին, հայր—մայր, տղա—աղջիկ, արու—էգ, մեծ—փոքր, երկար—կարճ, սար—ձոր, երկինք—երկիր, բաց—չոր և այլն: Իսկ ԱՐ Արեւի Աստծո գույգը անտիկ ժամանակներից եղել է ՆԱՐ Դիցուհին: Խորը հնության պատճառով շատ քիչ տեղեկություններ կան ՆԱՐ Դիցուհու մասին: Այն պահպանվել է ասորիների մոտ, որպէս ՆԱՐ՝ ջրի Աստված և Հայերի մոտ նույնը՝ ԾՈՎԻՆԱՐ: Իսկ Խորենացին գրում է,- «Հայոց մեհյաններում դրվել են Արեւի և Լուսնի Աստվածների արձաններ»: ՆԱՐ-ը Լուսին Աստվածն է:

Արարիչը եթէ ցանկանաիր, մենք նրան էլ գոնե Արեւի նման արտաքնապէս կտեսնեինք: Իսկ արդո՞ք մենք Արեւին լիապէս տեսնում ենք: Արարչի մասին գաղափար կազմելը, դա համահավասար է այն համագամանքին, որ մարդու կողմից պատրաստած գործիքը, կամ իրը կարծիք կազմեն տվյալ մարդու մասին: ՈՒստի մնում է Արարչից հետո պաշտել միմիայն ԱՐԵՎԻՆ և ԵՐԿՐԻՆ՝ քո հող ու Հայրենիքին, որոնք նույնպէս կենդանի վիճակում են ինչպէս մարդիք: Մարդիք կարծատեւ կյանք են ապրում ու մահանում, իսկ նրանք անհամեմատ երկար՝ « հավերժ» են ապրում:

Արեգապաշտության դեպքում պաշտամունքների վերածական իմաստը հերքվում է՝ ժողովուրդը տեսնում է և հասկանում, որ իրոք Ամենահզոր Արեւն է և կրակը կյանքին իմաստ տվողը: Գանուններում, Մեհյաններում և Տաճարներում հազարամյակներ շարունակ մոմ է վառվում՝ կրակ: Իսկ երբ մոմ ես վառում Արեւին, բայց Հիսուս Քրիստոս կանչում, որը նույնպէս ընդամենը Արեւի արարման արդյունք է՝ մարդ, մարդու ծնունդ, դա արդեն ԱՐԱՐՉԻՆ ու Աստծուն դեմ է՝ մեծագույնս մեղք: Մինչեւ 12-րդ դարում Հայաստանում դեռ գործում էին “ԱՐԵՎՈՐԴԻՔ” հավատացյալները, որոնք հալածում

էին քրիստոնյա եկեղեցուն: Լուսնի և Արեւի մասին՝ որպէս քույր և եղբայրների, մինչեւ հիմա լեզունդները պահպանվում են:

Որպէս պաշտամունք Արեւը հնուց՝ հազարամյակներ շարունակ ԱՐԵԳ է կոչվել: ԱՐԵԳ-ի ԴԻՅԸ ՎԻՍՈՒ-ն է (Վիտու, Վեսն, Վիտիս, Վիտից): Դեռես ՌԻբարտական ժամանակներից առաջ Հիսուս անվանումը արարներն ու ջիողները վերցրել են հենց ՎԻՍՈՒՒ Արեւի Դիցի անունից:

Կույր պաշտամունքի առարկա կամ անձ այլեւս չպետք է լինի : ԱՄՈՒԹ՝ Է: Որ աֆերիստի խելքին ինչ փչում է, նա այդ փչածը փչում է հասարակ ժողովրդին, ժողովուրդն էլ ամեն փչածի տակ առանց խորը ուսումնասիրելու՝ պարում է: Ինչպէս կարող է կինը Աստծուց հղիանալ, դա ամենամեծ մեղքն է, կամ մարդ արարածը հարություն առնել՝ գողորջիանալ: Այդ ո՞վ է տեսել, կամ կարող է տեսնել Աստծուն, որ հետն էլ նրանից հղիանա: Կամ Աստծուն խաչի վրա սպանում են: Այդ ով կարող է Աստծուն սպանել: Դա հորինողները ընդհանրն ուզեցել են ասել, որ նայեք մենք ձեր Աստծուն կարող ենք սպանել: Խոչ ու իկոնաներ են համբուրում: Ով և ինչ քարոյականության տեր մարդ է պատրաստել այդ խաչը կամ իկոնան և որ ամենակարեւորը՝ ինչ՞ նպատակով: ԵՎ ինչ նպատակով են քեզ համբուրել տալիս այդ իկոնան կամ խաչը: Քանի հազար և ինչ քարոյականության տեր մարդիք են պաշել այդ խաչը կամ իկոնան և դրանից առաջ ու՞ն կամ ի՞նչ են նրանք պաշել:

Որոշ հետամնաց ցեղեր կուռքեր են պաշտում, թե ով է պատրաստել այդ արձանիկը, կուռքը, ինչ նպատակով՝ անհայտէ, բայց կռահելի: Իսկ օրինակ ջիողները ֆալլոս են պաշտում, թե ինչու, դա կռահել հնարավոր չի, որովհետեւ այդ ֆալլոսը մարդն էլ ունի, շունն էլ, էշն էլ, գորտն էլ: ԵՎ ընդհանրապէս՝ ինչը, ում հետ են անգաղափար անասունները համեմատում: Պարզ չի, որ նման կենդանիները ամեն ստորության ընդունակ են:

Աստվածների անբացատրելի քանակի բազմազանությունը և անվանումները, ամոթ է, պետք է վերանան, գոնե չի լինի մոլորություն, թե որ մի Աստծուն դիմես:

«Թողել եք Ձեր նաղորդ՝ ընկել եք ուրիշի նիսիայի հետեւից»:

Մենք պաշտել ենք մեր ԱՐԱՐԾԻՆ, եղել ենք աշխարհակալ պետություն և ազգ, իսկ ո՞վ ենք հիմա մենք: Ռեալ ազգը և ընդհանրապէս մարդը պետք է ռեալ գաղափարաբովանդակալից հավատամք ունենա, ոչ թե սեռական, կամ արտաթորական օրգանի:

Ես Արարչապաշտ, Արեւապաշտ եմ, իսկ դու քեզ հարց տուր, դու ու՞ն էս պաշտում, ու՞ն տղային, որ ցեղից, ինչ քարոյականության տեր, ինչ գաղափարի տեր, ինչ նպատակների տեր, ու՞մից է սերվել, ինչու էլ սնկով, ում հետ է շփվել, ով ինչ՞ կարող էր նրա հետ անել՝ անգամ սպանել, խաչել կամ երեսին թքել: ԵՎ նա քեզ ասում է, «Մի այտոյ խփեցին՝ մյուսը դեմ տուր» և որ ամենավտանգավորը՝ ի՞նչ է առանց ինքնապաշտպանության պետք է վերանա Հայ ազգը: Նա քեզ ասում է թշնամուդ մի ատիր (այսինքն՝ ի՞նչ՝ սիրի՞ր նրան), նա քեզ ասում է մի դատիր, որպէսզի չլինես դատված, այսինքն ի՞նչ, խուժանները թող ստեղծեն ամենաթողություն ու վայելեն քո բարիքները, իսկ դու՝ նամուտով ԱՐԻԱՅԻ, մատք բերանդ դրած դիմի այդ Աստծո օգնությանը և այն էլ այն հույսով, որ հանկարծ նա կօգնի: Ըն ծիծաղը՝ քո իսկ մտածելակերպի վրա չի գայիս:

Ի՞նչ, որ աստանամ՝ ջիողը, որը իրենից ոչինչ չի ներկայացնում՝ բացի խուժան լինելուց, քո Աստծուն կարողացել է տանջանքի ենթարկել, անգամ սպանել, ի՞նչ օգնություն կարելի է սպասել նման Աստծուց, ջիողը նրան մի և մի քանի անգամ էլ կսպանի:

Մի՞թե կարելի է այդքան տարրական մտածելակերպ ունենալ, չէ, որ այդ Հիսուսի գաղափարախոսության շնորհիվ է Հայոց աշխարհակալ պետությունը վերացել, Հայոց Մեծ Եղոռնը իրականացվել, և այսօր էլ՝ քսանմեկերորդ դարում, Հայր փողոցում՝ հացի փող է մուրում:

ԵՎ վերջապէս Աստվածամենլ այն Հիսուսին, որին մեռնելուց երեք հարյուր տարի հետո են Հռոմեական կայսրերը նշանակել Աստված, որին աննամուս ջիողները երեսով են տալիս, որ նա իր հայր Հովսեփից չի սերած, այլ հռոմեացի գինվոր Պանտեռայից, և ով ասում է, թե ինքը աշխարհ է եկել, որ կույրերը տեսնեն, իսկ տեսողները կույրանան և որ մարդու թշնամին իր ընտանիքը պետք է դառնա (այս ամենը կկարդաք երկրորդ մատենանում):

ԱՆԳԱՄ ԻՐԵՆՑ ՀԱՐԵՎԱՆ ԲԱԲԵԼՈՆՅԱՆ ԶԱՐՏԵՉԻ ՎՐԱ ՉԿԱ Ո՛Չ ՀՈՒԴԵՅԱ, ՈՉ ԷԼ ԻՍՐՈՒԷԼ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

Ի՞նչ չիսքերի չիսսն վրա են գրել ԽԵՂԱԹՅՈՒՐԱՆԶ ԲԻԲԼԻԱՆ, ԱԳԱՄ, ԵՎԱ, ՆՈՅ, ԴԱՎԻԴ, ԻՍԱՀԱԿ, ՀԱԿՈԲ.....

ՇԱՏ ԶԻՉ Է ՄՆԱՅԵԼ ԻՍԿՈՒԹՅԱՆ ԲԱՅԱՀԱՅՏԱՆԸ: ՀԵՏԱԶՐՔԻՐ Է ԶՀՈՒԴՆԵՐԸ ԱՅՍ ԱՆԳԱՄ Ի՞ՆՉ ՊԵՏՔ Է ՄՈԳՈՆԵՆ՝ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿԵՂԾԵԼՈՒ ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՎՈՒԹՅԱՆ ՏԱԿԻՑ ԴՈՒՐՄ ԳԱԼՈՒ ՀԱՍԱՐ

Վ Ե Ր Ա Դ Ա Ր Ձ

Էրթանք, ելի էրթանք իմ Ալաշկերտ, բալա
Տար ընծի տունն իմ ջոջ պապուս Հարա
Ավերակ տներուս հիմքերն քանի կա հլա
Քանի ուժսի յեղթը՝ լստ, շուտմըշուտ էրա

Հիմքերն հլը կան ու հլը ես տեղն գինամ
Սիրտսի է քաշը, գեշ էրազները տեսնամ
Էլ չըմ կռնա դիմնա՝ գրելնիմ ու կերթամ
Սի մտածի՝ մեջկիդ կայնիմ, հլա կռնամ

Թուրքն դեմ չկրնա, քուրդլը մեկ քուռուզ
Ջիուդն էր էդոնց դարտ գլխուն կայնուզ
Սգի սարքին անտուն՝ գավառից քոչուզ
Խո չկռցան թը սարքեն Արարչակտրուզ

Նախնյաց շիրիմներն մալերով պատուզ
Պապսի գերեզմանում լսը շներու հաչուզ
Կսը իմ պես գրուցը՝ հողումս իմ պարգուզ
Իմ հողն էլ չկռնա տանը ալլյաց գրուցուզ

Իմ Շառիան գետն ու իմ Շարան քարերն
Ղռավ առուն, Երկեն ձորն, մեղրածառերն
Կաթնով աղբուրն ու Տավրոսյան լանջերն
Ելի, տար իմ Տարոն, իմ շեն Շառչաբեդն

Տեր էդնինք մը հողին՝ անտերամատնուզ
Նեղենա Արարիչն՝ ուրովը էդի մզի տվուզ
Ելի բալա, դու առջեիցս՝ ես քզի թիկունք
Չնեղվիս մեռնիմ՝ պապու խամեն վերունք

Թող մեկն դեմ կայնի՝ սրտամեջ կհագունք
Չարվերջնը բալես՝ ըր մեր տուն շենցունք
Տուրութերանի ծաղիկնը կիտա բուրմունք
Որ պապերու շիրիմներուն արժանցունք

Հանգստանան էնոնց հոգիներն վերելուզ
Երթանք քելե բալա, հայրենին ընծ ծնուզ
Լսը գրուցըն մեր հողն, որ շնչա հանդուզ
Ելի բալա, երթանք հողն Արարչատվուզ:

ՀԱՅՈՑ ԱԶԱՏԱԳՐԱԿԱՆ ՅՈՒՐԱԿԱՄՆԵՐ
ԼԵՎՈՆ
ՊՈՂՈՍՅԱՆ

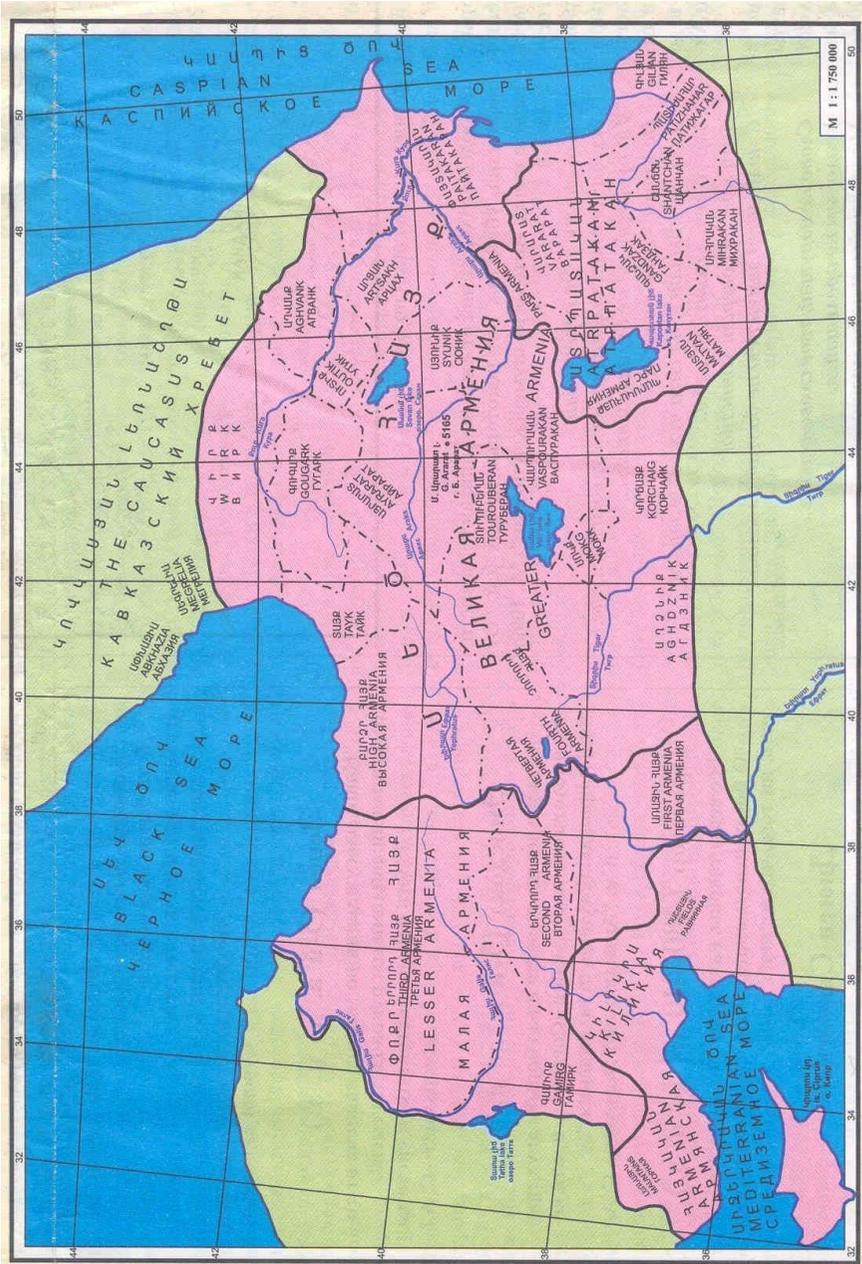

Ս Ա Տ Ա Ն Ա Յ Ա Կ Ա Ն
Հ Ա Յ Տ Ն ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն
ՄԱՏԵԱՆ 2

ԵՐԵՎԱՆ 2008

ՄԱ ԱՅՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ
ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆԸ ՉԷՐ ԾԱՂԿԵԼ

ՍԱ ԱՅՍ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ Է՝
ՏԱՐՏԱՐԻՆ, ՋՀՈՒԴԻՆ ՈՒ ՔՐԻՍՏՈՆՆԵՈՒԹՅՈՒՆԸ
ԾԱՂԿՈՒՄ ԵՆ

Հ Ա Յ Ե Ր

ՄԻԱՅՆ ԱԶԳԱՅՆԱԿԱՆ ԳԱՂԱՓԱՐԱՆՈՍՈՒԹՅՈՒՆԸ
ԿՀԱՂԹԱՀԱՐԻ ՀԱՍՍԵՆԱՐՀԱՅԻՆ ԶՀՈՒԴԱԿԱՐԱՏԻԱՅԻՆ:
ԻԴԵԱՆ ՆՅՈՒԹԱԿԱՆ ՈՒԺԻ Է ՎԵՐԱԾՎՈՒՄ՝ ԵՐԲ ԱՅՆ ՆԵՐԳՐԱՎՈՒՄ Է
ԶԱՆԳՎԱԾՆԵՐԻՆ:

Մուսուլմանի—Իտալիա, ֆաշիզմ
Ֆրանկո—Իսպանիա, ֆաշիզմ
Հիտլեր—Գերմանիա, նացիզմ
Մալազար—Պորտուգալիա, նացիզմ
Մեյ Գերդապետներ—Հունաստան, նացիզմ
Պինաչետ—Չիլի, նացիզմ

Ինչու՞ սրանք բոլորը չհասան իրենց նպատակին.
Որովհետև նրանց պայքարը համաշխարհային բնույթ չէր կրում, այսինքն դեռ ժամանակը չէր: Թերինֆորմացված Ադոլֆ Հիտլերը արիակաճության արմատներն ու խորհուրդները Տիրեթում էր որոնում, շտապելով հայտարարել, թե «Ո՞վ է հիմա հիշում Հայերին», արիակաճություն քարոզելով՝ բնաջնջել ազգերի, արհամարելով ազգերի առաքելությունը և հիմք ընդունելով նրանց՝ մեկը մյուսի հանդեպ մտավոր առավելության հանգամանքը: Համաշխարհային մարդկության կեսը ատում էր Ադոլֆ Հիտլերին, որովհետև դեռ համապատասխան քաղաքական մակարդակին հասնելու դրդապատճառները լիովին չէին գիտակցում, իսկ հիմա երկրպագում են նրան:

Հիտլերի տատիկը ջիուդ էր, Մուսուլիմի մոր անունը Ռոզա էր, կնոջ անունը՝ Ռախիլ, Մուսուլիմը կիսաջիուդ էր, Թուրկվենադան ջիուդ էր, ... այսինքն բոլոր ջիուդապալաններն էլ ջիուդական գզալի մասնկներ են ունեցել իրենց գեների մեջ:

Բայց ի՞նչու է այդպես: Մի՞թե արիակաճության քրոմոսոմների առկայությունը ինչ որ պահի իր ներգործությունը սկսում է գերազործել: Ապա որտեղ է մնում փառաբանված ուրը օրականի թլփատման ու արյունապղծության ազդեցության հզորությունը:

Իմ Հայ ազգ, հարգարժան իմ ժողովուրդ՝ ջիուդակրատիան տիրել է քրիստոնեական բոլոր երկրների իշխանությունները կրոնի՝ հուդաքրիստոնեության, մասոնականության ծրագրերով և ժողովրդավարության բողի տակ: Այս բոլոր կրոնները ունեն նույն սատանա-յական պաշտամունքը՝ համաշխարհային ջիուդականություն: Այս բոլոր կրոնների տեսա-մեյի նգովքը իրենց կողմից ղեկավարվող բոլոր երկրներում լուրջ կոնֆլիկտներն են և կեղծ ինֆորմացիայի տարածումը, իհարկե տարբեր երկրներում դավաճան և ազգադավ բնիկ-ներին կաշառելու կամ թուլափայ հատկացնելու միջոցով: Հնում ստրուկները շղթայակապ-ված էին ձեռքերից և ոտքերից, հիմա մարդկանց գիտակցությունն է շղթայակապված: Հիշե՛ք, ով հիշում է անցյալը, նա կհսկի ապագան, ով հսկում է ներկան, որեմն նա հիշում է անցյալը: Հայաստանը այսօրվա դրությամբ օկուպացված է ջիուդների կողմից: Որպեսզի նրանք կարողանան ղեկավարել, անպայման է, որպեսզի Հայ ազգը չլինի իրենցից խելոք և ինֆորմացված: Նրանք այսօրվա դրությամբ համարյա դրան հասել են և եթե ուշիք չգաք, շատ շուտով լիովին կհասնեն: Արդեն աղավաղել են մեր պատմությունը՝ գրկել մեզ մեր անցյալից: Ներկան՝ դժբախտ ներկան իրենց ձեռքում է, իսկ դա նշանակում է, որ մենք ապագայից էլ ենք գրկված:

Լավ իմացե՛ք, Հայաստանը և Հայ ժողովուրդը այսօր կանգնած է կործանման եզրին: Իսկ ինչքան ստոր Հայեր են ծառայում ջիուդներին, օգնում նրանց իրականացնելու «Սատանայական փորձությունը»: Այդ «հայերը» ջիուդներից շատ անգամ ավելի վտան-գավոր են և ավելի դաժան տանջանքի են ենթարկում ազգին:

ԱՐՅՈՒՆՈՎ ՀԱՅԵՐ, ԴԱՐՁԵՔ ՈՐՈՎ ՀԱՅԵՐ: ՀԱՂԹԱՆԱԿԻՆ ԱՌԱՆՑ ԼՈՒԻՋ ԲԱՅԼԵՐԻ ՉԵՆ ՀԱՄՆՈՒՄ:

ԱՍԱԼԵԿԻ ՄԱՍԻՆ

Ըստ Թանախի՝ Ամալեյի հետ բշնամացման իմաստը կայանում է նրանում, որ Եգիպտոսից դուրս եկած հրեյաները տարածեցին, թե իբր ջուրը հետ է քաշվել ու իրենք ծովի հատակով անցել են: Բոլորը հավատացել են, իսկ Հայերը՝ Ամալեյը, չեն հավատացել՝ դրանով իսկ հերքել հրեյաների Թորայական անմտությունը: Բայց Թանախը թարգմանում է Ամալեյին Հիքսոս լինելը, (եգիպտ. պատմիչ Մանեթոնը Հայերին, որոնք ըստ նրա 750 տարի այդտեղ էին ապրում հիքսոս է կոչել: Հիքսոս՝ եգիպտերեն Լեռների տիրակալներ, Արքա քուրմ, Արքա հովիվ) և դրանց հետ բշնամության հիմնական պատճառը, չնայած չեն էլ կարողանում թարգմանել՝ ինչը մենք հիմա կբացահայտենք:

Դա վերծանելու համար պետք է ուսումնասիրել, թե ինչպես է նկարագրվում այդ ամենը տարբեր հայտնի աղբյուրներում.

Ահահանակիր ասպետ Փոլ Ռիկոն 1679թ. Ջոն Ստարկի համար գրում է,-«Հրեաները Հայերին են համարում Ամալեյ՝ նրանց հնագույն ժողովուրդ լինելու, զիր ու առաքելություն ունենալու պատճառով»:

Հրեյա գրող, հրապարակախոս, Նոբելյան մրցանակի դափնեկիր **ՇՄԻԷԼ ԻՈՍԻՖ ԱԳՆՈՆ**-ը, ով գրել է միայն իդիշով ու իվրիտով՝ «**Ծովերի սրտում**»-ում ասում է,-«Այնքան սիրելի էր Իսրայելի հողը բոլորին՝ ովքեր մասնակցում էին, բացի Հայերից, որոնք մասնակից չդառան, որովհետև Հայերը Ամալեյի սերունդն են, իսկ Ամալեյը Իսրայելին ատողն է»:

Մամուլի 1-ին գրքում հիշատակվում է Պաղեստինի հնագույն բնակիչների՝ Ամալեյների մասին. Տիրակալ Ապոպը իշխում էր Եգիպտոսին, Բեթվալիային, Սիրիային, Քանաանին:

Հրեական ունիվերսալ համրագիտարան, Նյու-Յորք 1939թ., 1-ին հատոր, էջ 483,-«Այնպես, ինչպես Հայերը համարվում են ամալեյների սերունդները, նրանք արեելքի հրեաների մոտ վաստակում են վերացման ցանկություն»:

Սանհեդրին 20ր էջ 188լ, Գվարիմ 25;19-ը Իսրայելին պարտավորեցնում է Ամալեյի սերունդ Հայերին վերացնել:

Չոհար 1-ին հատոր, 25ա, 25բ,-«Երբ հրեյաները Պաղեստինում կունենան պետություն՝ քոյրը ազգերը կոչնչացվեն»:

Չոհար, 1-ին հատոր, 28բ-29ա,-«Օձի ներարկումով Եվայից ծնվեց Կայենը, որը սպանեց Աբելին: Քանզի օձը Ամալեյի ընտանիքից է, որի մասին ասված է՝ հիշատակը ջնջել»:

<<Еврейское слово>> թերթի 2006թ. թիվ 40-ում լրիվ բացատրված է Ամալեյի Հայ լինելը:

Բյուզանդական պատմիչները նույնպես Հայերին Ամալեյ են անվանել:

Ամալեյները հիքսոսներն են, հիքսոսների ինքնասանվանումը հայկեր է: Մա ապացուցել ու պնդել են Գ.Խայզը, Բ.Մոշեզոնը, Շլիմանը, սեռ Գ.Սմիտը, ՈՒստյանը, Ալվազյանը: Արաբական պատմիչները Ամալեյին Ամո, Հիքսոս կամ Շասու էին անվանում: Փարսվոն Արեւմտիդների մասին գրել են Պ.Շնոբելը, Գ.Կերրին, Նատայա Սորոլը, Ա.Նեմիրովսկին, Է.Խոստոնեյ, Ֆ.Լուչանը, Ջ.Ջեզը, Վ.Ջիզլինգը, Մ.Ջեյկմանը, բառոն ֆոն Օպենզայնը, Բ.Մոշեզոնը:

Ը Ս Տ Թ Ա Ն Ա Խ Ի

Հուդայիզմի ներկայացմամբ Ամալեյի սերունդը գոյություն ունի՝ քանի դեռ գոյություն ունի Իսրայելի սերունդը: Ամենավերինը թույլատրում է Ամալեյի սերունդն գոյություն ունենալ՝ մինչ Իսրայել չի շեղվել ճշգրիտ ուղուց: Հենց Իսրայելը փոխեց իր ճշմարիտ ուղին, այսինքն մեղաւորվում է, անմիջապես հզորացնում է Ամալեյի սերունդին, այսինքն Ամալեյի սերունդը կիշխի, կահարեկի Իսրայելը: Ամալեյի սերունդը կբուլանա այնժամ, երբ Իսրայելը կվերադառնա մարգարեական ուղուն:

Իսկ իրականությունը, որ սատանը որպեսզի կարողանա Աշխարհը տիրել, ղեկավարել ու պղծել՝ պետք է Առաջին Արարված ազգը պետք է վերացնի, ինչի՞ ապացույցը՝ հղումների հիմնավորմամբ, ներքետում կհամոզվեք:

Երուսաղեմում ջիուդը պետք է հիմնավորվեր մինչև Զկան էրան սկսելը՝ մ.թ.ա. 116թ.: Իսկ Զկան էրան սկսելուց հետո Նոյը՝ ջիուդը, պետք է զար ու արդեն տիրեր Հայկական

լեռնաշխարհը: Դա նկարագրվում է ԵՍԱՅԻԱ ԺԳ:9,-«Ահա գալիս է տիրոջ օրը՝ անգթութիւն, ցատումն և բարկութեան բորբոքումն. ըր երկիրն ավերակ աննս.....և ես պիտի պատժեն աշխարհը չարութեան համար...»: ԺԳ:13,-«Աստուծոյ աստղերից բարձր կդնեն իմ աթոռը, կնստեն Աստուածների ժողովի սարի վերայ հիսիսի ծայրերումը»: Ահա և Հյուսիսային պողոտայի ու Հյուսիսային համալսարանի եզրահանգումը: Իսկ, որ Հյուսիսը ի նկատի ունի Հայաստանը՝ կարդում ենք ԵԶԵԿԻԷԼ ԼԼ:6,-«Թորգոմայի տունը՝ հիսիսի ծայրերիցը և նորա բոլոր գնդերը...»:

➤ ԾՆՆԴՈՏ ԼԶ:12,-Ասում է, իբր Ամալեկը Աբրահամի և Սառայի հետնորդ ջնուղ Եսալի բռն է և Ամալեկները մշտական ապրում էին Քանանի հարավում՝ Եդոմի և Եգիպտոսի, Մեռյալ ծովի և Մեյրոմ լեռնային երկրի արանքում, ինչը համապատասխանում է Մինայի թերակղզուն և Նեգեւ անապատին: Մեիր լեռը և շրջակայքը կոչվում էին Ամալեկյան սարեր:

ԵԼԻՅ ԺԷ:16 «Ամադեկի յիշատակը երկնքի տակիցը պիտի ջնջեն»: «Որովհետեւ Եհովան՝ ձեռքը աթոռի վերայ է, Եհովան պատերազմ ունի Ամադեկի դեմ ազգից ազգ»: (ձեռքը աթոռի վերայ է՝ այսինքն դեմ է աշխարհի իշխանը):

ԹՈՒԴՈՏ ԻԴ:20 Եհովան ջնուղներին տեղեկացնում է, որ Ամալեկը՝ Հայր ազգերի գլուխն է, այսինքն Առաջին Արարված ազգն է ու ազգերի գլխավորը, «Բայց նորան վերջը կորստեան է տրված»:

ԵՐԿՐՈՐԴ ՕՐԻՆԱՅ ԺԹ:1-3 «Երբոր քո Եհովայ Աստուածը բնացինց անն այն ազգերին, որոնց երկիրը քեզ է տալիս և դու նորանց քշես և նորանց քաղաքներումն ու տներումը բնակվես...որպեսզի ամեն մարդասպան այնտեղ փախչի»:

ԵՐԿՐՈՐԴ ՕՐԻՆԱՅ ԻԵ:17-19 «Յիշիր ի՞նչ արավ քեզ Ամադեկըեւ աստուծանից չվախեցավ: ...եւ քո Եհովայ Աստուածը քեզ կտա իբրեւ ժառանգություն, որ նորան տիրես, այն ժամանակ ջնջես Ամադեկի յիշատակը երկնքի տակիցը. չմոռանաս:

ՅԵՍՈՒ ԼԶ:24-25 կարդում ենք, որ Գայերը՝ Հայերը՝ հիքստները Երուսաղեմում, Ավարիսում 12.000-ն էին ու Յեսուն դրանց կոտորեց: Իսկ այն, որ Երուսաղեմը և ընդհանրապես Պաղեստինը իրենց հողը չի եղել ու պետք է գրավեյին, կարդում ենք՝ ՅԵՍՈՒ Ժ:22-23,-«Եվ Եսուն ասեց. Այրի բերանը բացեք բերեք ինձ մօտ այն հինգ թագավորների: ...այսինքն Երուսաղեմի թագավորին, Քեբրոնի թագավորին, Յերիմոթի թագավորին, Լաքիսի թագավորին և Էզդոնի թագավորին: Յեսուն նորանց զարկեց մեռցրեց: Տերը այդպես կենն ձեր թշնամիներին»:

ԴԱՏԱՎՈՐԱՅ Ե:14,-«Եփրեմից եկան նորանք, որոնց արմատը Ամադեկումն է»:
ԴԱՏԱՎՈՐԱՅ Զ:3,-«Եվ երբոր Բարաելացիները սերն էին ցանում, Մադիանացիները նորանց վերայ էին գալիս. և Ամադեկացիները և արեւելքի բնակիչներն էլ էին նորանց վերայ գալիս...»:

ԴԱՏԱՎՈՐԱՅ ԺԲ:15,-«Երբ Աբրոնը մեռավ և թաղուեցավ Ամադեկացիների սարի վերայ Եփրեմի երկրումը փարաթոնի մեջ»:
Ա ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԺԵ:1-4,-«Հիմա գնա և Ամադեկին զարկ և նորա բոլոր ունեցածը նզովեցեք...»:

Ա ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԺԵ:24-28,-Ջնուղների առաջին թագավոր Սալմոնի գահընկեց արին միմիայն Ամադեկացիներին ու նրանց թագավոր Ագազին չվերացնելու պատճառով:

Ա ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԻԷ:8-9,-«Եվ Դավիթը ...Ամադեկացիների վրա հարձակվեցավ, որովհետեւ նրանք վաղուց ի վեր բնակվում էին այն երկրումը. Սուրից մինչեւ Եգիպտոսի երկիրը: Եվ Դավիթն ...մարդ կամ կին չթողեց»:

(Այսինքն՝ Ամալեկը շատ ավելի հին և ձուլվորված ազգ է, քան իրենց Եգիպտոսից դուրս գալուց հետո ձուլվորվելը: Իսկ Դավիթը իրենց հուտահիմքն է):

- Իսրուելի հողի վրա մտադ գործելու Մայիսեյի երեք պատվիրաններն էին
1. Կարգել թագավոր
 2. Ձնջել Ամալեկի հետնորդներին
 3. Կառուցել հուդայական տաճար

(Այսինքն՝ Եգիպտոսիս դուրս գալուց Իսրայելը պետք է առաջին հերթին հարձակվեր ու վերացներ Ամալեկին):

- *Բարձրալը թույլ է տալիս Ամալեկի սերնդին գոյություն ունենալու, որպեսզի Իսրայելը ճշմարիտ ուղուց չշեղվի: Հենց Իսրայելը փոխում է իր ճշմարիտ ուղին, անմիջապես ուժեղանում է Ամալեկի սերունդը, այսինքն սկսում են իշխել և սաղթել Իսրայելին:*

(Այսինքն՝ Իսրայելը առանց Ամալեկի գեների մատակարարման չի կարող գոյատևել): Այս նպատակով հետագայում Հայաստանում պետք է տարածվի քրիստոնեությունը, որի դերը պետք է լինի Հայոց պետականության վերացումը՝ բայց փոքր քանակի Հայության պահպանումը՝ ինչպես 353-ին, 1043-ին պետականությունը նույն եկեղեցին վերացրեց, բայց Մարդարապատի ճակատամարտին եկեղեցին Հայի հետ միասին թուրքի դեմ պատերազմեց:

- *Թորայի պատվիրանը ասում է,-«Հիշել Ամալեկի կատարածը և չմոռանալ այն» (Եհնուխ, 605):*

(Այսինքն՝ Ամալեկը, ի՞նչ է, իրավունք չունե՞ր պաշտպանվելու: Ո՞րեմն հավերժ թշնամության պատճառը դա չէր):

- *Եթե փարավոնը ցանկանում էր տեսնել հրեյաներին անազատության մեջ, ապա Ամալեկը ուզում էր տեսնել հրեյաներին առանց Թորայի: Գրա համար էլ դրանց հետ կռվեց Մոշե-նաբելը, ում միջոցով էլ պետք է փոխանցվեր հրեյաներին Թորան (Լիկուտեյ սիխոտ, հատոր 1, էջ 217):*

(Այսինքն՝ եթե փարավոնը Իսրայելին տեսնում է որպես հավերժ ստրուկ՝ նա չի առաջին թշնամին, բայց, որ Ամալեկը Իսրայելին որպես ստրուկ չի տեսնում՝ Թորայի՝ Եհովայի գոյության պատճառով առաջի թշնամին է համարվում ու պիտի վերանա):

- *Պարսկաստանում Ամանը՝ Ամալեկի հետնորդը, Արտաքսերքս շահից հրեյաներին վտարելու թույլտվություն է ստանում, բայց Ջիռոլ Եսթերը համոզում է շահին կասեցնելու այդ որոշումը, անգամ 75800 հայի մահապատժի են ենթարկում: Այդ օրս դառնում է ցեղասպանության դիսի ամենամեծ տոնը՝ Փոքրիկը:*

(Բայց ի՞նչն էր պատճառը, որ Պարսկաստանում Ամալեկը ջանար Իսրայելին վտարել, զարմանալի է, որ չկարողացավ, քանի որ Իսրայելը պարսիկների հավերժ ստրուկներն են եղել, բայց պարսերը իրենց եղբայր Հայերին կտորեցին ու այդ օրը դարձավ Իսրայելի ամենամեծ տոնը):

- *Բերբե Հեխամա Գրայզմանը “Կանացի աչքերով” գրքում գրում է,-«Մեր իմաստունները ասել են, որ փրկչի գալուց հետո բոլոր տոները /տուկլոտ, շավուտտ, պեսախ/ չեղյալ են համարվելու՝ բացի փոքրիմից՝ այն կարգել են նշել Բարձր Ժողովի իմաստունները»:*

(Ահա, թե Ամալեկի՝ Ամանի սպանող դրանց համար ինչ կարգի բարձր տոն է):

- *“Լիկուտեյ Սիխոտ” հատոր 2 էջ 338-340 ասվում է,-«Եթե հրեյայի մոտ կա տիրոջ հանդեպ վախ և սեր, ապա նա չպետք է ուշադրություն դարձնի Ամալեկի ու Բիլամի վրա: Նրանք երբեք չեն կարողանա մեզ հաղթել»:*

(Այսինքն՝ եթե մնա հարազար Թորային ու թլփատմանը, Եհովան իրենց կպահի հավերժ հաղթողի դերում):

- *Գաղտնի ուսուցման գրքերում գրված է, որ Ամալեկը իր պատերազմով Տիրոջ չորս տառերից երկուսը վնասեց՝ (װ-װ-װ-װ) „װ-װ-װ-װ“ և միայն առաջին երկու տառերը (װ) (װ) մնացին չվնասված: Նրանք հիշեցնում են װװ װװ (“կլինի” և “եղել է” բառերն է նշանակում): Մենք հասկանում ենք, որ Ամալեկը ոչ միայն արտաքին, այլ նաև ներքին թշնամին է՝ նրան հաղթելը հեշտ չի:*

(Ահա, թե ի՞նչն է հավերժ թշնամանքի պատճառը՝ Առաջնածին Հայի գոյությունը մահացու վտանգ է Եհովային):

- *Թալմուդի “Սանհեդրին 99” ասվում է,-«Ըստ Բաբբի Էլիեզերի Մոշեյսի պետք է ապրի 40 տարի, ըստ Էլազար բեն Ազարիայի՝ 70 տարի, իսկ Բաբբի Գիլլելը համարում է, որ ընդհանրապես հրեյաները Մոշեյսի չեն ունենա»:*

(Այսինքն՝ Իսրայելը սկսում է հասկանալ, որ ոչ մի փրկիչ էլ վերելից գալ չի կարող)

➤ *Քեբե Բաշարը “ու-Յոմ-յոմ” Միսան 2-ում պատմում է, «Ժողովուրդների սկիզբը Ամալեկն է» և վերջացնում է իր ելույթը,-«Ես եկա այգի» արտահայտությամբ: Սա նշանակում է, որ Բաշարը Թորան սեկնաբանում է, որ երբ Ադամը եկավ, Դրախտն ու Այգին կային:*

(Այսինքն՝ Իսրայելը սկսում է խոստովանել, որ Հայր մնում է հավերժ վտանգ՝ որպես Առաջնածին):

➤ *Մայիսեյի նույն երեք պատվիրանները կրկնեց Քեբե Բաշարը “Դվար Մայխտա”-ում 5752թ. “Միշպատտու”-ի գլխավորին, ինչը ինքնին նշանակում է՝ Բաշարը Մոշեիսին է:*

(Այսինքն՝ Բաշարը փրկիչն է և այժմ էլ է ուժի մեջ մնում Ամալեկին վերացնելու խնդիրը):

➤ *Բաբբի Խաիմ Մոլլերը գրում է,-«Մեր օրերում ֆիզիկական իմաստով Ամալեկի դեմ պատերազմ չի ընթանում, բայց այն շարունակվում է հոգեւոր բնույթով»:*

(Այսինքն՝ ամեն բաբբի ջանացել է իրեն համարեն փրկիչ և Հային ֆիզիկապես վերացնելու մարտավարությունը իրենց մտա արդեն կրում է հոգեւոր բնույթ):

Այսպիսով Ամալեկի ինչ՞ն է ահազանգ և ահ առաջացնում՝ «Այն, որ երբ հիմա եկել է ազատագրման պահը, եվ նա ջանում է խոցել այդ հավատքի աղբյուրին, ինչը սկիզբ է առնում տիրոջ առաջին երկու տառերից, որոնք կկազմեն 717ով՝ ներկա բառը: Իսկ այդ տառերի “այ” և “վեվ” 5+6 զումարը տալիս է 11, ինչը միսանի 11-ն է, երբ ամբողջ աշխարհը տոնում է Փրկիչի (Ребе Короля Мошиаха) ծնունդը»: Սա է ամբողջ թշնամության իմաստը՝ Հայր Առաջին Արարված Ազգն է, իսկ իրենք սատանան, կամ Հայր պետք է սերի Բարոյականության Առաքելություն Աշխարհի վրա, կամ սատանան տանի իր առաջնությունը խաբեությունը ու կեղծիքով:

Ը Ս Տ Բ Ի Բ Լ Ի Ա Յ Ի

➤ *ԾՆՆԴՈՅ ԻԷ.30-46 Իսահակը, որի կրտսեր որդի Հակոբը, որին Եհովան (Johoh) կոչեց Իսրայել, ով և համարվում է ջհուդականության հիմքը, ով խաբեյով իր հորը, ավագ որդու՝ Եսավի (Ամալեկի պապու) փոխարեն ստանում է հայրական օրհնությունը՝ պատմելով այդ մասին ավագ որդի Եսավին, տալիս է նրան միակ խորհուրդը,-«...ես կլինի որ երբ դու քաչուիս, նորա լուծը քո վզի վրայից կտորես»:*

(Առավել անասնություն անգամ խեղաթյուրվածք չի երեւակայի: Պատկերացրեք, թե ի՞նչ են սրանք իրենցից ներկայացնում: Թուու՞):

➤ *ԾՆՆԴՈՅ ԺԴ. 7,-«Եւ դարձան ու եկան Էնմասեփաթ՝ այսինքն Հաղէս և յաղթահարեցին Ամալեկացոց բոլոր նահանգը, ու Ասասանթամարի մէջ բնակվող Ամօրիացիներին էլ»:*

(Պատմում է, թե ինչպես հարձակվեցին ու ավերեցին Ամալեկի երկիրը):

➤ *ԾՆՆԴՈՅ Լ2.12,-«Եւ Թամնան Եսաի որդի Եղիփաղի հարձն էր, որ Եղիփաղի համար Ամալեկը ծնեց»:* Սրանք ապրել են Քանանու երկրում: Հուրիտների ցեղից էին: Եսավի իր եղբայր Հակոբի երեսից Մեիր սար տեղափոխվեց ապրելու: Ամալեկը Եսավին բռն էր: Սրանք բոլորը իշխաններ էին: Իրենց երկիրը սրանք անվանում էին Եղովմ/երեւի եղեմ/:

(Նախ Իսրայելը, որը Հիսուս Նավինի մահից հետո արդեն լրիվ հուդայական էր, պետք է հարձակվեր՝ գրավեր (Ա Թագավոր. ԻԷ. 8) հիքսանների՝ Ամալեկի տարածքը, մինչեւ Մովսեսը Ամալեկները ապրում էին Քանաանի տարածքում, որը կոչվում էր Էրոմ, կամ Մեիր, որպեսզի հետո Նոյի առասպելային ծրագրով իջեւաներ ԱԲԱԲԱՍ: ԵՎ հետո էլ՝ ներկայացնում է որպես Հուրիների/հին Հայկյան/ ցեղ, բայց վերագրում է ինչ-որ Եսավի):

➤ *ԵԼԻՅ ԺԷ.8-16,-«Եւ Ամալեկն եկավ և Ռափիղիմումն Իսրայելի դեմն պատերազմեց»:* «Ամալեկի յիշատակը երկնքի տակից բոլորովին պիտի ջնջեն:... Որովհետեւ Եհովան՝ ձեռքը աթոռի վրա է, Եհովան պատերազմ ունի Ամալեկի դեմ ազգից ազգ»:

(Բայց, իբր ջուր չունենալու պատճառով իրենք են հարձակվել Ամալեկի վրա /գլ.ԺԱ/): Ամալեկը հիմնական բնակիչն էր):

- ԹՈՒՌՅ ԺԳ.44-45 «...Այն ժամանակ այն սարի վերայ բնակվող Ամաղեկացիները և քանանացիներն իջան և զարկեցին նորանց և հալածեցին մինչեւ Հօրմա»:

(Պաղեստինում Ամաղեկն է ապրել, Իսրայելը հարձակվել է):

- ԹՈՒՌՅ ԺԳ.28-31 «...եւ իրա որ կաթ ու մեղր է բխում նա...Միայն թե այն երկրի մեջ բնակող ժողովուրդը զօրավոր է, և քաղաքները պարսպավոր և խիստ մեծ են... Ամաղեկացիները բնակվում են այն երկրի հարաւային կողմումը...եւ քանանացիները բնակվում են ծովի մոտ...»:

(Պաղեստինը եղել է Ամալեկների երկիրը, ինչի մասին հայտնում են Հիսուս Նավինի հոտախույզները):

- ԹՈՒՌՅ ԻԳ.20-24,-«Եւ Ամաղեկն տեսաւ, ու իր պատգամն սկսեց և ասեց. Ամաղեկն ազգերի գլուխն է, Բայց նորան վերջը տրուած է կորստեան»:

(Այսինքն՝ Ամալեկը Առաջնածին ազգն է ու նրա վերջը՝ ազգերի վերջն է: (ср. I Сам., 27, 8), где Билеам называет Амалек первенцем народов, מִי־יֵשׁוּעַ, т. е. древним и с давних времен могущественным народом).

- ԵՐԿՐՈՐԴ ՕՐԻՆԱՅ Բ.4,-«Գուր հիմա անց էր կենում Սէիրումը բնակող ձեր եղբայրների Եսաի որդեանց սահմանիցը»:

(Մայիսելը ցույց է տալիս Ամալեկի երկիրը, հարձակվում են՝ գրավում Եդումը):

- ԵՐԿՐՈՐԴ ՕՐԻՆԱՅ ԻԵ.17-19,-«Յիշիր թե ինչ արավ քեզ Ամաղեկը...որ նորան տիրես, այն ժամանակ ջնջես Ամաղեկի յիշատակը երկնքի տակիցը. չմոռանաս»:
- ԴԱՏԱՎՈՐԱՅ Գ.12-13,-« Ու Իսրայելի որդիքը շարունակեցին Տիրոջ առաջին չարությունն անելու...Եւ նա Ամմոնի և Ամաղեկի մարդկանց իր մոտ ժողովեց, և գնաց Իսրայելին զարկեց և Արմավենեաց քաղաքին տիրեց...»:

(Այսինքն ցանկացած պահի Եհովան կարող է լքել Իսրայելին և նրան պահում է միմիայն ահի սարսափով):

- ԴԱՏԱՎՈՐԱՅ Ա.3,-«Եւ երբոր Իսրայելիները սերմ էին ցանում...եւ Ամաղեկացիները և արեւելքի բնակիչներն էլ էին նորանաց վերայ գալիս»:

(Մա արդեն միտումնավոր կեղծանք է, քանի որ Իսրայելը երբեք հողը չէր մշակի՝ Հայն էլ գնար քերքը գողանալու):

- ԴԱՏԱՎՈՐԱՅ Ե.14 և ԺԲ.15 «Եփրեմից եկան նորանք, որոնց արմատը Ամաղեկումն է»: և «Եւ Բարաթունացի Հելլելի որդին Աբդոնը մեռաւ, և թողուցաւ Ամաղեկացիների սարի վերայ Եփրեմի երկրումը Փարատեոնի մեջ»:

- «Երբեք Տիրոջ՝ ճշմարտության, արդարատության և սիրո Աստծո գահը չի լինի ամուր, քանի դեռ Ամալեկի ընտանիքը՝ չարիքի և հանցագործության մարմնավորումը, հավերժ արմատախիլ չի արվի»,-(Песикта, I. с., и Тарг. Иеруш. I и II на Исх., I. с.)

(Գատավորների էպոխայում Էֆրայիմ լեռը իր ստորոտներով կոչվում էր Ամալեկ Լեռ: Ե՛՛ անպայման պետք է այն գրավեն, Ամալեկին վերացնեն, կոչեն Իսրայել):

- Ա ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԺԳ.48,-«...Սավուղը Եւ քաջութիւն արաւ և Ամաղեկին զարկեց, և ազատեց Իսրայելին իր կողոպտիչների ձեռքիցը»:

(Վերջնականապես Մավուղին հաջողվեց տիրանալ Ամալեկի երկրին: Հիքսոսները տեղափոխվեցին ներքին Տօփպատս):

- ԴԱՏԱՎՈՐԱՅ Գ.15 Ամալեկներին դեմ է կանգնելու Բենյամինը:
- Բիբլիայում Ամալեկի սպանող նկարագրելուց գործածված է «he | րօשׁ» բառը, ինչը հերյայերենում չգործածվող է (I Сам., 15, 33), " արդո՞ք դա Հայ բառը չի:

ԸՍՏ ԽԱՍԻԳՆԵՐԻ ՏԵՍՈՒԹՅԱՆ

- Քրբըլլում և Խասիդիզմի մեջ Ամադեկը հիշատակվում է որպես “Դասար քլիփ” չարի ուժի իմացություն: Խասիդական “Ամալեկը առաջին ժողովուրդներից” ուսմունքում ասվում է, որ Ամալեկի բոլոր ոչ ցանկալի «միդոտների» (քնավորության գիծ) մեջ՝ բիրտությունն ու հպարտությունն են, որոնք հատկապես բնորոշվում են պատվասերությամբ, վերադատությամբ և հրապուրիչ հագուստով, ինչը համարվում է չարիքի աղբյուր:
- Ամալեկը որպես առավել հզոր չարի ուժ, ջանում է “սառեցնել” հավատացյալ հբրյային՝ հավաստացնելով նրան մնալ հավատացյալ՝ բայց առանց խանդավառության (էնտուզիզմով):
- Հբրյայի բացատրությամբ Ամալեկ = ամ (պոկված վզով) + մուլակ (ժողովուրդ): Այսինքն՝ վիզը միացնում է ուղեղն ու սիրտը՝ ինտելլեկտուալ և էմոցիոնալ կապի խախտում: **(Մուտ են ասում, որովհետև ամրլեկ՝ ջիուդերեն նշանակում է առաքյալ):**
- Խասիդիզմը ասում է, որ Մոշե-Ռաբեյնը (Մայիսեյ) հաղթեց Ամալեկին դաստ-կողոշայի (սրբության հասկացողություն) հաշվին: Եթե փարավոնը ցանկանում էր տեսնել հբրյաներին անազատության մեջ, ապա Ամալեկը ուզում էր տեսնել հբրյաներին առանց Թորայի: Դրա համար էլ դրանց հետ կովեց Մոշե-ռաբեյնը, ում միջոցով էլ պետք է փոխանցվեր հբրյաներին Թորան (Լիկուտեյ սիխոտ, հատոր 1, էջ 217):
- Խասիդների «Շաուլի սխալը հիմնավորվում է նրանով, որ նա հետեւեց իր բանակաւնությանը՝ ինչի իրավունքը չունեք, պետք է կուրորեն կատարեր Եհովայի ասած դաժանությունները» արտահայտությունը ինքներդ վերլուծեք:

ԸՍՏ ԲՐՈՎԳԱՈՒՋԻ և ԵՖՐՈՆԻ ՀԱՆՐԱԳԻՏԱՐԱՆԻ

1. Ամալեկները արաբական ծագմամբ հնագույն ցեղեր են, քոչվող քարքարոտ հարավ-պաղեստինյան տարածքներում:
2. Բիբլիական տեղեկությունների համաձայն Ամալեկյանները առաջացել են հուդայական ծագմամբ Իսալի թոռ Ամալեկից, սակայն ոչ ինչպես Իսուֆ Փալվին է (Antt. 2, 1, 3) բնութագրում, քանի որ Մայիսեյը դրանց դեմ ժամանակ առաջ պատերազմ է մղել (ԵՐԿԸ. ՕՐԻՆԱՑ., II, 4—5, XXIV, 8): Այն էլ, որ ըստ Բիբլիայի դրանք նստակյաց են եղել ու ունեցել են իրենց պետությունը, մայրաքաղաքը և ԱԳԱԳ թագավորը: Նրանք ապրել են Եգիպտոսի և Սինայի արանքում (1 ԹԱԳԱՎ. Լ), և Եգիպտոսից Պաղեստին տեղափոխվելուց՝ հբրյաները պետք է անցնեին դրանց տարածքով:
3. «Նոր օրենստալիստները գտնում են, որ Ամալեկները բուն արաբական ցեղեր են, Իռկտանիդների և Կախտանիդների տոհմից, ինչը պնդվում է Բիբլիայի ԾՆՆԳՈՅԻԿ 14.7 ում, որտեղ Ամալեկների երկիրը հիշատակվում է Իսալի ու Ամալեկի ծննդից շատ դարեր առաջ՝ դեռևս Աբրահամի ժամանակներից»:
4. Ղուրանը (VII, 71 և այլ.) ասում է, որ Ամալեկը հնագույն արաբական տեմոդիտական ցեղերի ներկայացուցիչ է, որոնք անհիշելի ժամանակներում գոհվել են երկրաշարժից:
5. Արաբական պատմիչ Աբուլֆորեդը պնդում է, որ Ամալեկները իրենց մշտական բնակավայրից վտարվելով՝ ներքին Արաբիայում քոչվորել են: (նայել Гербелота, Bibl. Orient, s. v. Amic.)

ԸՍՏ Онлайн Энциклопедия Крыгосвет

1. Ամալեկյանները բավականին հզոր արաբական ժողովուրդ են, հբրյաների Եգիպտոսից դուրս գալուց և 1020թ Սաուդի կառավարման ժամանակ: Բիբլիայում, ԹՈՒԵՐ ԻԳ.20 նրանց մասին ասվում է, որ այդ ժամանակների առաջին ժողովուրդներից են:

2. Ամալեկները, կամ Ամու և Օմայանները արհավիրքներից հարկադրված լքեցին Խիջագի իրենց հողերը և հարավային Պաղեստինով գաղթեցին Եգիպտոս: Ռիփիդիմում սրանք բախվեցին Եգիպտոսից դուրս եկած հբրյանների հետ (ԵԼԻՅ ԺԷ:8): Չհանդիպելով Եգիպտոսի դիմադրությանը՝ Ամալեկների Թագավորները սկսեցին ինչպես փարավոններ կառավարել Ներքին Եգիպտոսը և Վերին Եգիպտոսից, Պաղեստինից և Միրիայից տուրք էին ստանում: Նրանց մայրաքաղաքը բարձր պաշտպանվածությամբ քաղաք Էլ-Արիշն էր /Ավարիս/:
3. Յեդից-ցեղ ձգվող կռիվները վերջացան նրանով, որ Բարտեյը ավերեց Ամալեկների կարողությունը: Մաուրը 200.000 բանակով երկար պաշարումից հետո գրավեց ու բալանեց Ամալեկների ամրոցը: Ե՛ է հետո ստեղծեց կայսրություն, որը ձգվում էր Միրիայի Խավիլիսից մինչև Էլ-Արիշ: Կենդանի մնացած Ամալեկները դարձան քոչվոր և զբաղվեցին ավազակությամբ: (Նկատի ունեցեք, որ ամրոց կա միայն Երուսաղեմում, այսինքն Երուսաղեմն է Ամալեկների մայրաքաղաքը՝ Ավարիսը, Էլ-Արիշը):

Այսքան տարբեր աղբյուրների մեջ, իհարկե համաշխարհային ջիոլոգիանության միջամտությամբ, Ամալեկի ծագման ու էթնիկ պատկանելության մասին մի ընդհանուր տեսակետ չնկարագրվեց: Այսպիսին է երեք հազար տարի առաջ Հայ ազգին չհայտարարված պատերազմ մղելու սատանայական ծրագիրը՝ ինչը ամենամեծ կերպով իրականացրեց ինքը՝ սատանան, ջիոլոգ: Ամալեկ՝ ջիոլոգական բառ է, ինչը հբրյայերեն ու արաբերեն նշանակում է առաքյալ կամ իշխան՝ այսինքն Առաքելություն ունեցող ազգ՝ ՀԱՅ, ինչը միայն երեք հազար տարի հետո մենք իմացանք: Մատանան մնում է սատանա, էլ ին՞չ սատանա, եթե բոլորը պետք է ճանաչեն, իսկ Հայոց կրած տառապանքները ահռելի են ու ահավոր:

ԳԱՅԻ ԵՎ ՄՆԱՅԱՏ ԳՅՈՒՂԵՐԻ ԱՎԵՐՈՒՄԸ

Մայիսեյի մահից հետո Բարտեյին (Ռուբինեաններ, Մանասեաններ, Գաղեաններ) ղեկավարեց Նավեյի որդի Յեսուն՝ մեզ հայտնի որպես լեվիտ Հիտու Նավինը:
 Եգիպտոսից դուրս գալուց Ամալեկները Բարտեյին ուղղակի ծաղրել էին: Սրանք անցան Ամալեկների հյուսիսային թիկունք՝ Հորդանանից արեւմուտք, (ՅԵՍՈՒ Ա.14) փաստորեն ոչ ոք չի խոչընդոտել, Բիբլիայում ներկայացնում են իբր պատերազմ սկսեցին Հորդանանից արեւելք Ամալեկների քաղաքները ներսից հերթով պաշարելով՝ վերացնելով Ավազանին (ՅԵՍՈՒ Ա.1-5): Անգամ այս ընթացքում չմոռանալով թլփատել մնացած ջիոլոներին (ՅԵՍՈՒ Ե.2-3): Առաջինը սկսեցին Երիթով քաղաքից (ՅԵՍՈՒ Բ.1-2): Երկրորդը Գայ քաղաքի ղեկավարության վերացումից (ՅԵՍՈՒ Ժ.1): Նույնը կատարեցին Երուսաղեմի, Քեբրոնի, Յերիմոսի, Լաբիսի, Էգորնի, Մակեդանի, Դաբիի և այլ գյուղերի հետ:
 Փաստորեն Ամալեկների երկիրը վերցվեց արդեն Բիբլիայի Դատավորաց մասի պատմվածքներով, այսինքն շատ երկար տարիներ հետո՝ իշխանությունը վերցնելով իրենց բիրտ պահելաձեւի շնորհիվ և ոչ թե պատերազմով, ճիշտ այնպես՝ ինչպես հիմա է:

ԱՄԱԼԵԿԸ ՔԱՂԱՔԱԿՐԹՈՒԹՅԱՆ ՕՐԲԱՆ

Երբ Ամալեկի փառքը հասավ ամբողջ աշխարհին՝ որպես Արարչի ընտրյալ, «ժողովուրդների մեջ առաջինը» անվանեցին նրան և Ամալեկը դարձավ «շատ ազգերի հայր»:
 Բարտեյն ու Ամալեկը տարբեր բեռեւներում են՝ մեկը կեղտոտության, մյուսը՝ սրբության: Բարտեյը իր գլխին կուտակված վտանգը բողած՝ միայն Ամալեկի դեմ պայքարով է զբաղված: Մնացած ժողովուրդները գտնվում են այս երկուսի արանքում: Բարտեյը անընդիստ պետք է ճնշած պահի Ամալեկին, բայց առանց նրա չի կարող գոյություն ունենալ, իսկ եթե թողեց, Աշխարհը կթեքվի դեպի բարին ու սուրբը՝ և ինքը կվերանա:

Իսրայելի ուրախությունը ոչ մի ժողովուրդ չի կհասում, իսկ ինքը նրանց ուրախություններին մասնակցում է՝ միայն թե ուրիշի հաշվին լինի նշանաբանով:

Ամալեկը կհասում է մնացած ժողովուրդների հոգսը, իսկ իր ամբողջ հոգսը միայն ինքն է քաշում: «Ժողովուրդներից առաջինը Ամալեկն է, բայց նրա վերջը բոլոր ժողովուրդների վերջն է», - Թորա:

Ամալեկը Իսրայելի հետ նենգ պայքարում ճշմարտությունից է ուժը ստանում, դրա համար էլ նա անհաղթ է: Հենց նա հեռանում է ճշմարտությունից, բշևամիները հարծակվում են նրա վրա: «Երբ Իսրայելը տեսնում է, երբ դու ճշմարտության օրենքների հետ համահունց չես ապրում, երբ նախնիներիդ պատգամները քեզ բեռ են դարձել՝ նա անմիջապես կհարձակվի քո վրա: Հուդաները գիտեն՝ քանի դեռ իրենք Ամալեկին ասում են՝ նա կունենա էներգիա՝ դեմները առնելու: Ամալեկը մարդկանց սրտերում այնպիսի վեհություն ու գոհացնող հետք պետք է բողնի, որ նրանք դառնան հուդաների կողմից երկնքի տակից ջնջելու արգելք: Ամալեկը իր գործը պետք է անպայման իրեն վերագրի՝ արգելք հանդիսանալու չարին:

Ամալեկի կերպարը շրջապատված է փառքի լուսապսակով, նա չի կարող Իսրայելին պատերազմով վախեցնել, քանի դեռ աստանան իր մեջ է ու ինքը դրան չի բացահայտել: Իսրայելը կստուգի՝ իրականացնում է ինքը արդյոք ժողովուրդների հոգեւոր առաջնորդ լինելու առաքելությունը, եթե ոչ՝ կհետապնդի ու կսպանի Ամալեկին:

Իսրայելի ուժը Ամալեկի մեջ է: Նա ինքն է մեղքի աղբյուրն ու ծնունդը: Այդպիսին են աստանայի ճամփաները՝ սկզբում մարդուն ջանում է շեղել ճամփից, հետո մեղադրում է, իսկ հետո՝ վերացնում:

Այն օրը, երբ Արարիչը կօգնի Ամալեկին, ժողովուրդները ազատ կընչեն, բոլորը կդառնան մտերիմներ:

Ամալեկին պետք չի Իսրայելի ու նրանով ստեղծված ոչ մի ունեցվածք: Նա պետք է վերացնի նրա հոգին ու հետքերը՝ մարդկանց միջեւ ատելությունը: Առավել սիրի Արարիչին: Ամբողջ Աշխարհը կընդունի Արարչի իշխանությունը, Իսրայելի հիշատակը վերջնակա-նապես կջնջվի:

Հակոբը Հայ է՝ Ամալեկի եղբայրն է /ես մեկ ապացույց/:

Ինչո՞ւ Իսրայելը Ամալեկի մեջ գտավ գլխավոր բշևամու կերպարը.

- ❖ Որովհետեւ, միեւնույն է, կգար մի օր, երբ Ամալեկը կբացահայտեր Թորայի աստանա-յական ծրագիր լինելն ու Իսրայելի աստանա լինելու անհերքելի փաստերը, ինչը և իր հերթին կբերի աստանայի չրվելուն:

Այսպիսով՝ մ.թ.ա. 1000 թվականներին լեվիտներ Մայիսեյի, Եսուի, Ահարոնի և այլոց ջանքերով ստացվեց Իսրայելը՝ ջիտղը, աստանան, որոնք ներքինից հարված հասցրին հիբրուսներին՝ իրենց պապերի երկրում ապրող փոքրաքանակ Ամալեկին ու Գային, ամեն մի գյուղ Բիբլիայում նկարագրելով որպես մի թագավորություն ու անհեղ պատերազմների ավար: Չնայած դրան Ամոնն ու Ամալեկը (ԴԱՏԱՎՈՐԱՅ Գ.13-15), Քանանացիները (ԴԱՏԱՎՈՐԱՅ Դ.2-3) նորից հնազանդեցրին Իսրայելին, ինչը Բիբլիայի մեջ նկարագրված է իբր Իսրայելը Եհովային նեղացրել էր:

«Երբ Արարիչը քեզ կտա հավատ... Իսրայելի հիշատակը ջնջիր», - (ՅԱՅՆՆՈՒԹՅՈՒՆ 25):

Բայց՝ Փաստը մնում է փաստ՝ մի հողակտորի վրա, որտեղ Ամալեկներն էին ապրում ու այն ժամանակ կոչվում էր Էդոմ, այսինքն Էդեմ, առաջացավ ապերախտ ջիտղը՝ աստանան, որը պետք է իրականացներ անավոր չափերի արհավիրքներ ծնող «Աստանայական փորձություն»:

ՀԱՄԱՇԽԱՐՀԱՅԻՆ ՋՀՈՒԴԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ
 ԿԱՄ ԳԵԳԵՆԵՐԱՏՆԵՐԻ
 ԿԱԶՄԱԿԵՐՊՎԱԾ ՀԱՆՅԱԳՈՐԾՈՒԹՅԱՆ ՍԵԿՏԱ
 ԿԱՄ ՀԱՎԵՐԺ ԱՅԼԵՐ.
 ԶԿԱ ՃՇՍԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ՝ ԿԱ ԱՄԵՆԱԹՈՂՈՒԹՅՈՒՆ
 ԳՈԿՏՐԻՆԱՅՈՎ

ԱԳԱՍ ԿԱԳՄՈՆԻ ԼՈՒՍԱՊՄԱԿԻ ԳՈՒՅՆԵՐԸ

ԿԱԳՄՈՆ--առաջին մարդ

ԳԵՎ – հուն. դեաբոլոս՝ խաբերա, ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ԺԲ.31 Հիսուսը ասում է, որ Գեւը այս Աշխարհի իշխանն է:

ԼՅՈՒՅԻՖԵՆ – Հրրյայերեն Հեյլը՝ առափոխյան աստղ: Լուսաբեր, լուսարացի որդի, Գեի անուններից մեկը, ԵՄԱՅԻԱ ԺԳ. 12«Ինչպես վայր ընկար երկնքից, ով առափոխը ծագող Արուսեսակ, կտրուեցար գեաիճն ընկար, ով ազգեր նկուն անողդ»:

ՄԱՏԱՆԱ -- Հքր. Սատան, քամքասող, մասնատող,մարդու հոգեկանի սպանիչ, իսկ Բիբլիայում Ա ԹԱԳԱՎՈՐ ԻԹ.4: 2ԹԱԳԱՎՈՐ ԺԹ.22: 3ԹԱԳԱՎՈՐ Ե.18, ԺԱ.14,23,25 կետերում այդպես են անվանվում ջհուղները՝ այսինքն Սատանան հենց ինքը՝ ջհուղն է:

«Ջհուղը հոտային կազմություն է», - Գեվիղ Լենգ: Ես կավելացնեմ՝ ֆալլոսապաշտական (հուդայական) ֆանատ կրոնով ու քանդելու գաղափարախոսությամբ: Իրենց շահույթը գտնում են իրենց քանդելու ու ԱՐ-ի կառուցելու մեջ՝ ստեղծելով լոկալ պատերազմներ, հեղափոխություն, տեռոր, ճգնաժամ, սադրանք, սաբոտաժ, ամենաթողություն, պետակա- նության և օրենքի բացակայություն:

ԻՆՉՈ՞ՒՒ Է ԶՀՈՒԴԸ ԱՄԲՈՂՁ ՄԱՐԴԿՈՒԹՅՈՒՆԻՑ ԹԱԸՏՆՈՒՄ ԻՐ ԷԹՆԻԿ ՊԱՏ-
ԿԱՆԵԼՈՒԹՅՈՒՆԸ՝ ամաչո՞ւմ է թե՞ վախենում:

Միայն այս հարցը և այդ հարցի ցանկացած պատասխանը, միանգամայն բավարար է որպեսզի մարդկությունը հասկանա, որ սատանան հենց ինքը՝ ջիուդն է:

Ջիուդները նույն ասորական ծագումը ունեն, Ասորեստանի վախճանից հետո ջիուդները ծաղկեցին և երկուսի գաղափարախոսության Աստվածն էլ ԲԵԼ-ն է:

Նախ՝ քանի, որ ջիուդ, հուդա, հրքյա, հրեա, ժիդ... բոլոր այս անվանումները բնութագրում են նույն սեկտանայի՝ արհեստական ժողովուրդը հրքյաներին (հրեա՝ նշանակում է ֆալ-լոսի տղա), այդ պատճառով էս այս գրքում կանվանեն դրանց ջիուդ, քանի որ ժիդ և հուդա նշանակում է ֆալլոս: Իրենք մեզ անվանում են գոյեր, պկումներ, ոչխարներ..., ես ելնելով իմ Հայ լինելու առաքելությունից, ինձ թույլ չեմ տալիս մնան կարգի վիրավորանք պատճառել՝ անգամ իրենց:

Որպեսզի հասկանալ, թե ինչ է Աստվածը և կրոնը, հարկավոր է միայն պատկերացնել, որ նախնադարյան մարդը պաշտել է ԱՐԵՎԸ, հետո նաեւ կրակը: Մնացած բոլոր կրոններն ու սեկտաները արդեն մարդկության զարգացմանը զուգահեռ առաջացած խորամանկների և աֆերիստների ձեռքի գործերն են, որոնք ունեն միմիայն մի նպատակ՝ մնացած մարդկությանը վախեցնելը և շահագործելը:

Շատ ավելի ուշ՝ հանկարծակի ի հայտ եկավ ֆալլոսպաշտությունը, ֆալլոսի՝ լինգամի կուռքապաշտությունը: Ի՞նչ տեղի ունեցավ: Չ՞է, որ մինչ այդ հայտնի էր, և ընդհանրապես միակ ճիշտ տրամաբանական մոտեցումը, որ մարդուն և բնությունը Արարել է ԱՐԱՐԻՉԸ և հանկարծ այս ֆալլոսպաշտները հայտարարում են, որ մարդուն Արարում է ֆալլոսը և այդ ֆալլոսն է, որ պետք է լինի մարդու Աստվածը: Նախ, ուշադրություն է պետք դարձնել, որ առաջ եկավ ԱՍՏՎԱԾ անվանումն ու գաղափարը, որը պետք է փոխարիներ ԱՐԱՐԻՉ-ին, ինչը նշանակում է ԱՍ-երին ՏՎԱԾ-ը, և այդ Աստվածը պետք է ունենար երկսեռ բնույթ, որովհետեւ առանց կանացի սկղբունքի ֆալլոսը չէր կարողանա մարդ ստեղծել: Այդ Աստծո անունը դրեցին ԵՀՈՎԱ, որի ԵԱ կամ ԻԱ վանկը նշանակում է ֆալլոս, իսկ ՀՈՎԱ վանկը նշանակում է կանացի սեռական օրգան: Այսինքն Աստծո անունը կազմված է արական և իգական սեռերի օրգանների կամ Ադամի ու Եվայի անվանումների միացությունից:

Արեւի փոխարեն ընդունում են նոր՝ լուսաբեր, ԼՅՈՒՅԻՖԵՆ, Ասիրիս, Սիրիուս, աստղը, ԴԵՎ, ԴԱՎԻԹ, որը նաեւ նշանակում է նոր լույս և միեւնույն ժամանակ ՉՄԸ, այդ ժողովրդին անվանել ՀՐՅԱՆԵՐ, որը նշանակում է ԽՈՒԺԵՐ (խուլիգան), ԶՀՈՒԴ-ներ՝ հուդաներ, կամ ԺԻԴ-եր՝ ֆալլոսներ, կրոնը անվանել ՀՈՒԴԱ, որը նույնպես նշանակում է ֆալլոս, գոյություն չունեցած պետությունը անվանել ԻՍՐՈՒԷԼ, որը նշանակում է ԱՐԱՐ-ՉԻ դեմ պայքար, Թորայի՝ Բիբլիայի հիման վրա կազմել “ՆՈՐ ԿԱՐԳԵՐ” ծրագիր, ՍԻՈՆԱԿԱՆ, ՄԱՍՈՆԱԿԱՆ և ԽԱՍԻԴԱԿԱՆ, ԶՈՀԱՐԱԿԱՆ (Կաթալիստական) անվանումներով, հակառակ արիական ծագմանը հատուկ՝ դարերի ընթացքում կերտված բարոյական բոլոր նորմաներին, անբարոյական (իրենք բարոյականությունը որպես պարտադիր կանոն հերքում են) մեթոդներով տիրեն աշխարհի հարստությանը, ստրկացնեն և ապա հետո ընդհանրապես ոչնչացնեն ԱՐԻԱԿԱՆ ծագումը:

Հուդայականության մեջ ամենամեծ սրբությունը դա տղաների ծննդյան 8-րդ օրվա թրվատումն է և աղջնակների երեք տարի մեկ օրը լրանալուց կուսությունից զրկումն է:

Հուդայականության պաշտամունքի գերնպատակը փողն է:

Հուդայականությունը բաղկացած է երեք մասից՝ Թորա (Մովսեսի հնգամատյանը), Թալմուդ (օրենքներ, հրահանգներ) և Քրբլըր (միստիցիզմ, մեսիանիզմ, ալխիմիա, մագիա):

Մեր համար ջիուդականության հիմնական գիրքը ԲԻԲԼԻԱՆ է: Այն բաղկացած է երկու մասից՝ ՀԻՆ ԿՏԱԿԱՐԱՆ, որը հիմնված է Մովսեսի հնգամատյանի վրա և նախատեսված է ջիուդական կեղծ պատմություն հորինելու և նախապայմաններ ստեղծելու, և ՆՈՐ ԿՏԱԿԱՐԱՆ կամ ԵՎԱՆԳԵԼԻԱ, որը նշանակում է բարի լուր: Այդ գրքերը իրենց մեջ ահռելի գաղտնիքներ են պարունակում, որովհետեւ դրանք գրված են ոչ թե անառակ, խուժան գյաղա ջիուդների կողմից, այլ քրմական ծագում ունեցող չար Լեւիտների կողմից: Բիբլիան համաշխարհային ջիուդականության ծրագիրն է, որի իրականացման համար

նախատեսված պահելուծելը՝ օրենքները գրված են «Թայմուդ»-ում, իսկ իրականացման մեթոդները խասիդական «Գիրք Չոհար»-ում՝ Կարալայուն:

ՌԴշարություն է պետք դարձնել այն հանգամանքի վրա, որ հին կտակարանում ԴԵՎ-ի մասին ոչ մի տեղ հիշատակված չի, նա այնտեղ ընդհանրապես չկա, անգամ Եվային գայթակորոյ ՕՉ-ը անվանվում է ուղղակի ՕՉ: Իսկ Նոր Կտակարանում այն արդեն անապատում փորձում է Հիսուսին գայթակղել: Հիսուսը փրկում է մարդկանց, բայց ումի՞ց՝ իրենց հնարած ԴԵՎ-ից Դեվիլից: Իսկ ի՞նչ է այդ ԴԵՎ կոչեցյալը: Տեղորգիայի Աստվածաբանության մեջ բացատրվում է, որ ԴԵՎ-ը դա մարդկային ցեղի բշնամին է, ի սկզբանե մարդասպան է, մահի հրեշտակն է, մահվան ընկերը, կյանքի գողը, ավերող, բամբասող, ստախոս է ստի կայր, Աստծո կապիկը, արդարադատության ցնցողը, չարի աղբյուրը, ազգերի բշնամին, խաբեբա, անառակ, ամեն ինչ անում է թիկունքից և հակառակը...:

Բայց, ուշարություն դարձրեք, այս բոլոր հատկությունները կարելի է վերագրել միմիայն ջիուդներին և մարդկությունը դա շատ լավ գիտի: ԵՎ ի՞նչ է ստացվում, որպեսզի անգամ իրենց կասկած հարուցող չլինի, իրենք գրել են իրենց մասին: Գրված է, որ ԴԵՎ-ը Աստծո հակապատկերն է, բայց ԱՐԱՐԻՉԸ և ԱՄՏՎԱԾԸ ինչ հարաբերություն ունեն միմիայն նկատմամբ, գրված չի: Եթե կայր ԱՐԱՐԻՉ, որը իհարկե կա, նա է Արարել ամենը, բա Աստվածն ո՞վ է, այդ մասին էլ գրված չի:

Այսպիսով, որպեսզի իսկությունը բացահայտվի, առավելուս որպեսզի այն չկրի դատարկարանական բնույթ, վերլուծենք Բիբլիան: Ես իհարկե չեմ քննարկի այն ամենասկզբից՝ «Սկզբում Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը, լույսն ու խավարը, ջրերը մեկ տեղ ժողովուրին, և ցամաքը երեվալ...», մենք գիտենք, որ Արարվել է Արեւի համակարգը, Երկիր մոլորակը պտտվում է Արեւի շուրջը, միեւնույն ժամանակ իր առանցքի շուրջը և ստացվում է գիշեր ու ցերեկ, իսկ եթե Աստծո կամոք է գրվել Բիբլիան, Աստված այս ամենը մեզանից լավ պետք է իմանար:

Մենք կսկսենք վերլուծել ԱՐԱՐՉԻՆ հերքելու և Աստված գաղափարը ԱՐԱՐՉԱ-ԿԱՆԻՆ փոխարինելու պահերից: Ծննդոց Գլուխ Բ կետ 7-(այսուհետեւ Ծննդ Բ:7) գրված է, «Եհովա Աստվածը հողի փոշուցը շինեց մարդը և նորա ռնգացը մեջ կենդանության շունչ փչեց, և մարդը կենդանի հոգի եղավ»: Այսինքն, Եհովան՝ Երկեսեռ Աստվածը հողից առաջին մարդուն շինեց, շամանի նման ռնգի մեջը փչեց և այդ պահին մի ջիուդ այդտեղ էր և այդ ամենը տեսավ: Իսկ որպես Եդեմ-Էդեմ, այսինքն դրախտ, որտեղ առաջին շինած մարդուն տեղադրեց այդ Եհովան, միեւնույն է նկարագրվում է Հայտնական լեռնաշխարհի,- «Ե Եհովա Աստվածը Արեւելքի կողմը Եդեմի մեջ մի պարտեզ տնկեց, և իր շինած մարդը դրավ այնտեղ: ...Ե մի գետ էր դուրս գալիս Եդեմից պարտեզը ջրելու համար և այնտեղից բաժանվում ու չորս գլուխ էր դառնում: Մեկի անունը Փիսոն է, սա պտտում է Եփրատի բոլոր երկիրը, ուր, որ ոսկին է: Ե և այդ երկրի ոսկին ազնիվ է. այն տեղ է սուտակը և գահանակը: Ե և երկրորդ գետի անունը Գեհոն է. սա պտտում է Բույի բոլոր երկիրը: Ե և երրորդ գետի անունը Տիգրիս է. սա գնում է Ասորեստանի առաջովը: Ե չորրորդ գետը Եփրատն է»: Բայց ասում է, որ այդ մարդը Եհովայի պարտեզի մշակն է ու պահակը՝ «Ե Եհովա Աստվածը առա մարդը, և դրա Եդեմի պարտեզումը, որ նա նորան մշակել և պահել» (Ծննդ Բ:15-16): Նախ՝ անգամ մարդու արարվելը նկարագրելուց ոսկու տեղը չեն մոռանում, հետո այդ մարդը այգին մշակելուց ու պահպանելուց բացի ուրիշ առաքելություն չունի: Եհովան շինեց մնացած բոլոր կենդանիներին, բայց ինչպես նրանց կոչեր, դիմում է Ադամին (Ծննդ Բ:19): Այստեղ ասված չի անգամ, որ այդ մարդու անունը Եհովան դրեց Ադամ (որը նույն մեր Ադամն է) և հետո այդ Ադամը՝ մշակն ու պահակը, դրեց բոլոր կենդանիներին անունները և շատ հավանական է, որ հայերեն, կամ թե գուցե հրեայերեն՞:

Երբ Ադամը քնած էր, Եհովան նրա կողոսկրից սարքեց կին, տեղը միս լցրեց, բայց երբ ցույց տվեց Ադամին, նա արդեն գիտեր, որ այն իր կողոսկրից է, «...Սա հիմա ոսկր է իմ ոսկրիցը և մարմին է իմ մարմնիցը. սորան կկոչեն կին. որովհետեւ սա մարդից առնաեցավ: Սորա համար մարդը կթողե իր հայրը և իր մայրը, և կյարի իր կնոջը. և մեկ մարմին կլինեն»: Այստեղ ասվում է, որ Ադամը ոչ թե միայն գիտեր, որ կնոջ համար «մարդը կթողե

իր հայրն ու մայրը”, այլ առարկում է, որ իր սկզբից ու մարմնից է իր կինը, որովհետև դա կնշանակեր արյունապղծություն:

Հետո՝ ՕՉ-ը (այդպես են Բիբլիայում անվանում լորդուհին՝ Հային) ավելի խորամանկ էր և նա կարողացավ գայթակղել կնոջը (Ծննդ. Գ:1), նրանք կերան պտուղը և դարձան աչքաբաց: «Այլ Աստուած գիտե, որ այն օրը որ նորանից ուտեք, ձեր աչքերը կբացուին, և Աստուծոյ պես կլինեք՝ բարին և չարը գիտացող»: Իսկ այստեղ ասվում է, որ Ադամին ու Եվային դրախտից տեղափոխել է պետք, թե չէ նրանք կուտեն ինչ-որ պտուղ և կդառնան Աստված: Այսինքն երեւի Եհովան այդ պտուղն էր կերել ու դարձել Աստված ու չուզեց, որ սրանք էլ դառնան Աստված, և որ ամենաստկալին է, հանկարծ Ադամն ու Եվան չդառնան «բարին և չարը գիտակցող»:

Նախ, եթե Եհովան չէր ուզում, որ օձը գայթակղեր իրեն, ինչու արու Ադամի համար ընկեր ստեղծեց կին Եվային: ԵՎ, այդ ինչպես Աստծուց բաբուն օձը կարողացավ գայթակղել:

Հետո Եհովան անհիծում է (Ծննդ. Գ:17) «Անհիծյալ լինի երկիրը քո պատճառով... Երեսիդ քրտինքովը հաց ուտես, մինչեւ որ դառնաս դեպի երկիրը, որովհետև նորանից առնուեցար. նորա համար որ հող էիր դու, և դեպի հողը դառնաս»: Ինչքանով է լուրջ այս վերաբերմունքը: Եթե Եհովան՝ Աստվածը, ուզե՞նար շինել մարդ, որը «առանց քրտնքի հաց ուտեր», նա եթե Աստված էր՝ կշիներ նման մարդ, ոչ թե իր շինածին կանիծեր: «ԵՎ Ադամն իր կնոջ անունը Եւայ կոչեց»(Ծննդ. Գ:20): Աստծո անունը Եհովայ է, իսկ կնոջ անունը Եվայ և ոչ թե միայն անունն է կոչում Ադամը, այլ Եհովան անգամ չի առարկում:

Ծննդ. Գ:1-2, «...Եվան ծնեց Կայէնը...»: Կայ-ենը,(Գայ, Հայ), այսինքն սկզբում ծնվեց Հայը: Ծարունակում է, «...Եր դարձյալ ծնելիս, ծնեց նորա եղբայր Հաբելը...»: Հա-Բել, Բել-ը Եգիպտական դիցաբանությունից՝ չարի Աստվածն է: «...Հաբելը ոչխարների հովիվ էր...», այսինքն չէր աշխատում, իսկ «...Կայէնը երկրագործ էր...», այսինքն աշխատում էր: Եհովան Կայենին չհամակրեց «...մտիկ չարավ...», իսկ Հաբելին համակրեց «...մտիկ արավ...», որի պատճառով էլ Կայէնը Հաբելին սպանեց: Եհովան Կայենին ասեց, «...Երկրի վրա աստանդական և թափառական լինես...»: Հենց այս ծրագրով էլ ջիուդների կողմից հետագայում կտակվեց Բյուզանդիային մեր թագավորությունը՝ վերացավ, իրականացվեց Մեծ Եղեռնը, Հայերը սփռվեցին աշխարհով մեկ և նույն ջիուդների ջանքերով մարդկության կողմից այդ ոճրագործությունը չի դատապարտվում:

Ծննդ. Գ:16, «Եւ Կայէնը Եհովայի երեսի առաջից դուրս գնաց և Նայիդ (Նայիրի) երկրումը բնակվեց Եղեմի Արեւելքում... Եվ Կայէնը գիտաց իր կինը. ԵՒ նա յղացավ և ծնեց Ենոքը»: Նախ, որ հերթական անգամ հիշատակվում է Հայաստան աշխարհը, հետո եթե միայն Ադամից ու Եվայից էին սերունդ մարդիք, որտեղից Կայէնը իրեն կին գտավ: ԵՎ նրանից սերեց իր որդի Գայիրադը (Հայրադ): Հետագայում Բիբլիան նկարագրում է Իսրրուէի և Գայի պատերազմը, որտեղ Ամալեկյանները Իսրրուէի առաջին թշնամիներն են: Իսկ ինչ է նշանակում Ամալեկյաններ: Մալեկ - դա հրդայերեն բառ է, որը նշանակում է հրեշտակ, կամ իշխան: Ջիուդները այստեղ են անգամ հիշատակում առաջին արարված Հայամարդուն՝ անվանելով հրեշտակ և իշխան: Իմիջիպալոց, ջնոռանանք, որ Հայոց պետականությունը կործանելուց հետո ջիուդները Հայաստանում իրենց սկսեցին բացահայտ մալեկներ—մէլիքներ անվանել, այսինքն արդեն իրենք են համարվում նոր աշխարհի առաջնեկները և մինչեւ հիմա էլ այդ մասին հիշատակում են:

Ծննդ. Գ:25, «Ադամը դարձյալ գիտաց իր կնոջը, և նա մի որդի ծնեց, և նորա անունը կոչեց Մեծ, որովհետև ասաց Աստուած ինձ մի ուրիշ սերունդ տուավ Հաբելի փոխանակ, որին սպանեց Կայէնը...»: Նախ, ասեմ, որ այս դրվագները վերցրած է հին հայկական դիցաբանությունից, որ Հայկը Բելին սպանեց և հետագայի Եգիպտական չարի Աստվածը եղել է Մեթը: ԵՎ, որ ջիուդները այս պատմությունը վերագրում են իրենց, որ իբր Բելի մահով չարը չվերացավ, այլ միայն վերածնվեց՝ այս անգամ արդեն Մեթի՝ ջիուդի կերպարով:

Հարց է ծագում՝ ինչու՞ Կայենի և Հաբելի ծնողները իրենց երեխաների դաստիարակությամբ ընդհանրապես չեն զբաղվել: ԵՎ, եթե Հայը՝ Կայը, սպանեց իր եղբորը՝ Բելին— Հաբելին, որը Եգիպտացիների չարի Աստվածն էր, ինչու հաջորդ գավակը, որը ծնվեց Հաբելի փոխարեն՝ նորից եգիպտական չարի Աստվածն է՝ Մեթը: Որովհետև քրմերը մինչեւ ասորական ցեղերից մեկին ջիուդ սարքելը և «Սասանեական փորձություն» ծրագրա-

վորելը Եգիպտոսի դոմինացիոն կարգով էին իրենց առաքելությունը իրականացնում Երկիր մոլորակի վրա: Բիբլիական այս պատմությունը կեղծելուց՝ Նաիրյան հայկական Պետության էրայում իրոք ջիտղներին վնդեցին Եգիպտոսից, դա ն.թ.ա. 1180թվ. էր: Եվ նրանք իրոք, որպես թափառական և քոչվոր ցեղեր՝ չէին կարող ստույգ տեղեկություններ ունենալ ավելի վաղ գոյություն ունեցած Հայկական պետությունների մասին: Իհարկե այս խեղաթյուրանքը հորինված է ժամանակի քրմերի թելադրանքով, որոնք գերազանց գիտեին ամբողջ մարդկային պատմությունը, բայց քանի որ իրենք ստացել էին արհեստական հերյա (հուժան) սեկստան, որոնց մենք անվանում ենք ջիտղ, այդ գեներոտիֆիկացված կենդանիներին հարկ չհամարեցին ավելի խորը տեղեկություններ մատուցել, այն ուղղակի անհմաստ էր: Բայց ունենալով ձեռքերի տակ հնագանդ և նվիրված բիռոբրոտներ, քրմերը կարողացան դրանց հավաստիացնել, որ անպայման է գոյություն ունեցող պատմական աղբյուրները վերացնել, որպեսզի հերյան կարողանա ապագայում ստանձնել իրեն առաջին արարվածի փառաբերությունը, բայց որպեսզի արարվածի ԲԱԲԻ առաքելությունը չշարունակվի, ամեն ինչ ճշմարտությանը ուղիղ հակառակ պետք է անեն:

Ծննդ. Ե:3; Արամը 130 տարեկանում Սեթին ծնեց (1180-130=950թվ.), այսինքն մ.թ.ա. 950 թվ.: «եվ հետո նորից 800 տարի սերունդներ ծնեց...»: (950-800=150): Այսինքն Բիբլիան գրվել է մ.թ.ա.150 թվականից: Այդ ժամանակներում Հայաստանը Արտաշես 2-րդից հզորագույն պետություն էր և ոչ ոք չէր էլ կասկածում, թե քրմերը՝ Լեւիտները իրենց թիկունքում «Սատանայական փորձություն» ծրագրեր են իրականացնում՝ մասնակիորեն ԱՐԱՐԶԻ փոխարեն մի քանի Աստվածների ի հայտ գալը: Իսկ Բիբլիան ոչ այլ ինչ է, եթե ոչ Արարված առաքելությանը հին Աշխարհի քանդման և նոր՝ Սատանայական՝ հողու փոշուց շինված արհեստական բիռոբրոտների «Նոր կարգ» գաղափարի իրականացումն ծրագիր, որպեսզի, ինչպես Հիսուսն է բնութագրում՝ «Ես դատաստանի համար եկայ այս աշխարհը, որպեսզի չտեսնողները տեսնեն և տեսնողները կորստանան»: (Յովհաննու 9:39)

Իսկ ո՞վ է Հիսուս Քրիստոսը, կարողանք Ավետարան քստ Մաթեոսի:1«Գիրք ծնունդին Յիսուսի Քրիստոսի՝ Դավիթի որդիին, Աբրահամի որդիին... 42 սերունդ» և «Բառարան Սուրբ Գրոց» 319 էջում՝ «Այսպես Քրիստոս նահապետական և քրիստոնեական տնտեսության մեջ կ'երեւի միեւնոյն Եհովա, և յառաջ կը տանի միեւնոյն մեծ նպատակը որ է իւր ժողովրդեան փրկությունը»: Ինձ թվում է մեկնաբանելու կարիք չկա: Քրիստոսը 8-րդ օրը թլփատված է եղել, իսկ Քրիստոս հույներեն նշանակում է օձյալ, հերյայերեն՝ միսիա: Իսկ քրիստոնեությունը առաջացել է Անտիոքում 42 հավատացյալների կողմից, որտեղ և իր աստանական դաստիարակությունը ստացավ Գրիգոր «զուսավորիչը»:

Մեկ տիեզերական էրան հավասար է 2128 տարվա: Այսինքն երբ սկսվեց նոր՝ ՉԿԱՆ տիեզերական էրան, այդ մասին տեղեկություն ունեին բացարձակապես միայն քրմերը և որ 2012 թվականին այն վերջանում է և սկսվում է Խոյի էրան, այդ էլ նրանք գերազանց գիտեին և ճիշտ այդպես էլ ձեւակերպեցին, գրանցեցին Բիբլիայում և իրականացրին:

Որպեսզի «նոր ժամանակ» ստեղծվեր և «նոր կարգեր», պետք էր, որ հինը վերացվեր: Քանի, որ ի սկզբանե Հայր առաջին արարված ազգն էր Երկրի վրա, Մեերը, ով առաջինն արարվածն էր, այսպեւ անհնարին համարելով սոխիպել մոռացության տալ ժամանակի տեղեկացված զանգվածներին, պետք էր Արամ--Աղամ մնամությունը մտցվեր, Հնդկական ԲԻԱՀԱՄ Աստծուց պետք է վերցվեր ԲԻԱՀԱՄ--ԱԲԻԱՀԱՄ մնամությունը, և մնացած անվանումները կապնված Արարչականության աշխարհագրական դիրքերի հետ: Իսկ ԱՐԱՐԶԻ փոխարեն՝ որպեսզի միանգամից և ԱՐԱԲԻՉ գաղափարը մոռացության ենթարկվեր, օգտագործվեց «Ամենաբարձրյալ» անվանումը և Աստված գաղափարը, որը կապնված է ֆալյուսապաշտության հետ և նշանակում է ԱՍ-ը ՏՎԱԾ-ը: Դրանց ներկայացմամբ ԱՐԱԲԻՉ-ը դա սեռական օրգաններն են, որոնք էլ ստեղծում են մարդուն: Բայց մի թե չի կարելի հասկանալ, որ այդ սեռական օրգաններն էլ է ԱՐԱԲԻՉ-ը Արարել: Հին Հռոմեական բոլոր պատմիչները՝ Յուստին, Սանեոտ, Տաջիտ, Դիոդորոս, Սիկոլուս, գրում են, որ փարավոնը ջիտղներին որպես այլասեռվածների վտարել է Եգիպտոսից՝ իսկ իրենք ասում են՝ (ԵԼԻՅ ՏՄԱ:2-3, ԺԲ:)Եգիպտոսում փարավոնի ստրկությունից փրկվելուց առաջ ջիտղները՝ Մովսեսի և Միարոնի գլխավորությամբ նախապատրաստեցին իրենց փախուստը՝ նրանք ազգային տոնի կազմակերպման քոլի տակ եգիպտացիներից երեկո-

յից մինչեւ առավոտ խնդրեցին ոսկյա և արծաթյա զարդերը, գիշերը սպանեցին Ռամսես քաղաքի ժողովրդին, ինչպես Բիբլիայում է գրված միայն առաջնեկներին ու փախսան կարմիր ծովի ափով դեպի Պաղեստին: Քրքները նախօրոք հաշվարկել էին օվկիանոսի տեղափոխության ժամերը, ճանապարհին յոթը օրվա ուտելիք՝ քաղաքը նախապատրաստել մսեղենից, տեղափոխության վերջին գիշերը իրենք ծովով անցան, իսկ հաջորդ օրը եգիպտական զորքը հետեւներից չկարողացավ հասնել, որովհետեւ մագրնիսպությունը խանգարեց: Իսկ Բիբլիայում այս պահը ներկայացված է, թե իբր ծովը ճեղքվեց, ջիւղները մեջից անցան (Ֆիզիկայի օրենքների հերքումն անիծել են), իսկ փրկվելուց հետո Եհովան Մոպսեսից պահանջում է արդեն ջիւղների բոլոր առաջնեկներին իրեն գոհաբերել: Այս սոսկայի պատմությունը ջիւղների մոտ մինչեւ այսօր էլ, իրենց հաշվարկներով՝ երկրորդ ամսի 14-ը տոնում են և այդ տոնը կոչվում է ՉՄՏԻԿ: Այն տոնում են ժամանակի խաբքված քրիստոնյաներն էլ, համարելով, որ կարմիր ներկված ձուռ, դա Հիսուսի արյան հետ է կապված: Իրականում այն տեղի է ունեցել Հիսուս Քրիստոսից հազար տարի առաջ:

Եթե Եգիպտոսի ժողովուրդը թշնամի էր իրենց, ապա ինչպե՞ս վստահեց իր ոսկեղենը ջիւղներին: Մեր օրերում էլ, գողական հասկացություններում, որտեղ հիմնականում ջիւղներն են, այս երեսույթը կոչվում է «քցում վստահելու վրա»:

Այսպիսով, մենք հասկացանք, որ Բիբլիան հորինելու առաջնային հիմնական նպատակն էր Հայկական պետականությունը վերացնել, պատմական բոլոր փաստաթղթերը հրկիզել, Հային իր արմատից հեռացնել, Հային աշխարհով մեկ սփռել՝ թույլ չտալ ապրելու Հայկական լեռնաշխարհում, անընդհատ կախման մեջ պահել միջազգային ջիւղական կառուցվածքներից, չթողնել համկարծ «տաքի կանգնի», հետո, այդ նույնը կատարել մնացած ազգերի հետ: ԵՎ միակ պատճառը առաջին արարված մարդուն Դեուվ՝ Սատանայով փոխարինելն է, աշխարհում «Նոր կարգեր»-ը ձեռավորելը, տասը մասի բաժանելն ու ջիւղների կողմից որպես ստրուկի մնացածին շահագործելը: Այդ ծրագիրը հաստատվել է Լեւիտների կողմից մ.թ.ա. 929 թվ Միտում և երկու հազար տարի հետո՝ 939 թվ. ջիւղ Բագրատունիների կողմից գրի առնվեց նոր հայկական էպոսը՝ Սասունցի Դավիթ (ԴԵՎ), Մարա Մելիք, Սանասար, Բաղդասար և այլ ջիւղական անվամբ հերոսներով, իսկ դրանից ընդհանրված վաթսուս տարի հետո Հայաստանը կտակեցին Բյուզանդական կայսրությանը: Այդպես էլ գրված է Բիբլիայի մեջ, որ Նոյը՝ չար օձը, պետք է զար և իջեաններ Արարատի (այսինքն Մասիսի) գագաթին և այնտեղ բնակվեր, քանի դեռ Արեգակնային համակարգը ձկան համաստեղությունում է:

- Երեկ այդ կենդանիներին թվում է, թե հավերժ են մեր վզին նստելու:
Դեռես հին միջնադարից կազմակերպեցին թագավորների սպանող՝
287թ. – ջիւղ Անակը որսի ժամանակ մահացու վիրավորեց Խոսրով թագավորին
301թ.-- Անակի որդի Գրիգորը, Հռիփսիմեն, Գայանե...37 պոռնիկները թունավորեցին Տրդատ թագավորին
1648թ – ջիւղները Անգլիայում հեղափոխություն կազմակերպեցին և ծիսական սպանության ենթարկեցին թագավորին
1789թ – ջիւղ յոթը հանցագործներ կազմակերպեցին Բաստիլի գրավումը և ծիսական սպանության ենթարկեցին Լյուդովիկոս 16-րդ Ֆրանսիայի թագավորին
1801թ. – ջիւղ մասն Պելեյը խեղդամահ արեց ռուս Պավել 1 կայսրին
1825թ.--19 նոյեմբ. երեք ջիւղ բժիշկներ Վիլլեն, Վոլոնսկին և Ստոֆրեզենը թունավորեցին ռուս կայսր Ալեքսանդր 1-ին
1881թ – մարտի 1 ռուս կայսր Ալեքսանդր 2-ը ջիւղների ռումբից պայթեց
Ֆրանսիական Մեծ Հեղափոխությունից հետո, որը ջիւղները կազմակերպեցին, սկսեցին չար ուժերը միմիանց և ժողովրդի նկատմամբ արյունահեղություններ կազմակերպել, մինչեւ Նապոլեոնը բոլորին չզնդակահարեց:
Ռուսաստանում ջիւղները հեղափոխություն կազմակերպեցին, Ստալինը եկավ իշխանության և բոլորին գնդակահարեց:
Հիւղերը իշխանության եկավ շտորմավիկների օգնությամբ և անմիջապես հետո բոլորին գնդակահարեց:

Ֆիրել Կասարոն Կուբայում Ձիուրական հեղափոխության շնորհիվ եկավ իշխանության, հետո անմիջապես ազատվեց բոլորից, ընդ որում և Չե Դեվարաից:

Ի՞նչ է այս բոլորը նշանակում: Այն որ դրանք օժտված են քանդելու, իրար խառնելու, տապալելու հասուկ տաղանդով, հարկավոր է թողնել հեղափոխություն իրականացնեն և հաջորդ օրը բոլորին վերացնել, եթե ոչ, ապա իրենք մնացածին կվերացնեն: Չէ, որ դրանք քաղաքականության մեջ ստեղծել են կուսակցություն, ժողովրդավարություն, նիգիլիզմն ու կոմունիզմը: Դրանք համարում են, որ Աստված ապրում է երկնքում, իսկ Սատանան երկրի վրա: Իսկ սատանայի արմատները արյունապղծությունն է և նրա համար բացի նյութականից ուրիշ սրբություն գոյություն չունի: «Դեք խավարի իշխանն է և միաժամանակ այսօրվա աշխարհի տերը»,- ասված է Բիբլիայում: Անգամ կին արմատի մասին Սողոմոնը Բիբլիայում ասում է,-«Ե՛Ւ ես գտայ մահից աելի դառն այն կինը, որի սիրտը ցանցեր և ոտկաններ են, և որի ձեռքերը՝ կապանքներ...» (Ժողովող էջ26):

Իսկ ջիուրտիների դերը սատանայական գործերում ամենամեծն ու վտանգավորն է:

Արդյոք զարմանալի չի, թե ինչու քրիստոնեության ծաղկույթ սերտ կապնված է միջնադարյան ինկվիզիցիայի (տանջամահություն) հետ, որը ավելի շատ հետաքրքրվում էր կաթալայով, կախարդներով ու երետիկներով, քան թե աստվածային ծագմամբ ու բարոյականությամբ բարոզմամբ: Ոչ մեկը մինչև հիմա չգիտի ին՞չ է ԴԵՎԼ և ին՞չ է ԱՍՏՎԱԾԸ: Երբեք չի ասվել, որ Դեք դա արյունապղծությունն է ու պեղափոխյան, դա հենց ջիուրն է, իսկ Աստվածը՝ Հիսուսը, Եհովան դրանց սատարն է, նա ասում է, եթե մի երեսիտ խփում են, մյուսը դեմ տուր, նա ասում է սիրիք թշնամուդ, նա ձկնորսներին ասում է գնանք ես ձեզ սովորեցնեմ մարդ որսալը, նա ասում է դեմ է այս դարի Աստվածը: Երբեք չի ասվել, որ Սատանան, Դեք վտանգավոր չի նրանով, որ տեսքով ու հզորությամբ է մեզ վախեցնում, այլ նրանով, որ նա չի երեսում, նա մեր անունն ու ազանունն է կրում, նա միշտ պնդում է որ Դեք գոյություն չունի, որովհետև այդ ատողը հենց ինքն է Դեք, Սատանան, ջիուրը և կրոնական վերեւներում կանգնածներն էլ են նույն իրենք: Թղիստման և արյունապղծման հետեւանքով դեգեներացված, բորոտած ու ռախիտիկներն էլ են իրենք, որոնց բուժմամբ զբաղվում էր դեռես Հիսուսը, որոնց մասին են գրում ժամանակակից հոգեբանները, իտալացի ջիուր դոկտոր Լամբրոզոն իր “Տաղանդը և խեղաթյուրվածությունը” գրքի 49 էջում գրում է,-«Ձիուրների մեջ խեղաթյուրվածները 4-5 անգամ ավել են՝ քան մնացած ժողովուրդների մեջ»: Իրենք են Բիբլիայում գրում իրենց մասին «Եւ Եհովան տեսաւ որ շատացել էր մարդկանց չարութիւնը երկրի վերայ, և նորանց սրտի խորհուրդների բոլոր գաղափարները չար էին անէն օր: Այն ժամանակ Եհովայն զգայց, որ Երկրի վերայ մարդը ստեղծեց...» (Օմնիդոց:5-6): ԵՎ հենց այդ պատճառով է, որ նորից իրենք Բիբլիական ասակալիպսիստում գրել են աշխարհի իրենց իսկ դեկավարման վերջի հետեւանքներ՝ «Այս երեք հարուածներէն մարդոց երրորդ մասը մեռաւ, այսինքն կրակէն ու ծուխէն ու ծծումբէն...» (Յայտնութիին Յով. 9:18): ԵՎ հետաքրքիր այն է, որ մի անգամ Հիսուս Քրիստոսը «եկավ», իրենք սպանեցին և նորից խոսում են նրա երկրորդ գալուստի մասին: Այդ նույն Քրիստոսը իրենց՝ ջիուրների վերջը բնութագրել է հետեւյալ կերպ՝ «...Արդ ինչպէս որ որոսը կը՝ ժողվուրի ու կրակի մեջ կ՝այրուի, աշխարհիս վերջն ալ այնպէս պիտի ըլլայ»(Մաթեոսի 13:38-40):

Իսկ որպեսզի իրենք կարողանան դեկավարել և ստանալ դրան համապատասխան սերունդ, ահա թե ինչպես է այդ բնութագրում ջիուր դոկտոր Լանգե--Էյխբաումը՝ «Դրա համար պետք է խաչասերել տաղանդավոր օջախներից և ալյաբնակ փսիխոլոգատ արյունով մարդկանց, հարկավոր է ստանալ բիոնեգատիվ մարդ»:

Մինչեւ այս՝ ջիուր կենդանիների ի հայտ գալը, երեւի մարդկությանը հայտնի չի եղել նման գիշատիչ ու կեղտոտ երեւութներ:

Ձիուրները կայանալով արյունապղծության և ալյաբնության ամենաբարձր աստիճանին, միեւնույն ժամանակ ահա թե ի՞նչ են գրում Բիբլիայում հագուստի մասին՝ «Մի կնկայ վերայ այր հագուստ չլինի, և մարդը կնկայ հագուստ չհագնէ. որովհետեւ քո Եհովայ Աստուծոյ առաջին պիղծ է ամեն ով որ այս բաներն անէ» (Երկրորդ Օրինած ԻԲ:5): Նման մտքեր արտահայտելուց հետո սեփական ալյաբնութայնությունը չեն թաքցնում՝ «Նորս համար Աստուած մատնեց նորանց անարգ կիրքերի և նորանց Էգերը բնական գործածու-

թիւնը փոխեցին անբնականի հետ: Այնպես էլ արուները կնոջ բնական գործածութիւնը բողեւով, իրանց ցանկութիւններովն իրար հետ բորբոքուեցան. արուներն արուների հետ խայտառակութիւն էին գործում՝ որ արժան էր իրանց մոլութեանն՝ իրանց անձերումը ընդունում էին»: Կամ՝ անմոռաց գիշերից հետո Դավիթը ասում է իր հարազատ եղբայր Հովնաթանին «Յաւում եմ քեզ համար, եղբայրս Յովնաթան, Դու ինձ խիստ սիրելի էիր. Բարձր էր ինձ համար քո սէրը կանանց սերից»(Բ Թագաւորաց Ա:26): Իսկ Դավիթը «հնուն» և «փնաստուն» Սողոմոնի հայրն է՝ հրքյաների բարձր հայրը:

Էլ ի՞նչ ապացույցներ են պետք, որ ջնուղները գովակներ ու պռոնիկները են: Պարսկաստանի Արտաքսերքս շահին տակնումնուտին ջնուղ Եսթրիհն, որպէս կին՝ քագուհի, և նա իր բարեկամ Մարդոնիէի հետ կազմակերպեցին 75.000 հայերի կոտորածը «...Եւ քագավորի գաւառներումն եղող մնացած հրեաները ժողովուեցան և ղեմ կացին իրանց անձերի համար և հանգստացան իրանց թըշնամիներիցը և սպանեցին իրանց ատողներիցը եօթանասունեփինգ հազար մարդ (Եսթր Թ:16): Եվ մինչեւ այսօր էլ ջնուղները տոնում են այդ տոնը: Այս պռոնիկ պահվածքով և քաղաքականությամբ Միոնի ն.թ.ա. 929 թվ. ժողովից սկսած գործադրվելով, կիրառելով Եգիպտոսի պռակտիկան՝ «...Փարաւօնին ասիր թէ դու իմ քոյրն ես... և քո պատճառովն իմ անձն ապրի... եւ կինը տարուեցավ Փարաւօնի տունը:...Եւ Փարաւօնը կանչեց Աբրամին և ասեց, Այս ի՞նչ է որ արիր ինձ. ինչու չյայտնեցիր, թե նա քո կինն է...Ես նորան...»(Ծննդոց ԺԲ:10-20): Եվ ամենահետաքրքիրն այն է, որ փարավոնը դրանից հետո վենեթական հիվանդությամբ է վարակվում: Բայց Աբրամը արդեն նվերներն ու ընծաները ստացած գնացած է եղել:

Մի խտրով՝ իրենք իրենց ավելի լավ են բնութագրում՝ «Արովիտեստ յիսար է իմ ժողովորդը...նորանք իմաստուն են չարութիւն անելու, բայց բարութիւն անելը չ'գիտեն» (Երեմիա Դ:22): Մրանք իրենց Աստված Եհովայի (Johoh) խոսքերն են:

«Դուք ձեր ստատանայ հորիցն եք, և կամենում եք ձեր հոր ցանկութիւններն անել. նա սկզբիցը մարդասպան էր, և ճշմարտութեան մէջ չ'կեցավ...որովիտեստ ստախօս է և ստութեան հայրը»(Յովհաննէս Լ:44): Այսպես է բնութագրում Հիսուս Քրիստոսը հարազատ ջնուղներին, իսկ ես կասեմ, որ այդ կենդանիները չարորակ քաղցրեղ են մարդկութան մարմնի վրա:

Առանց մեկնաբանումների Բիլիայից մի քանի դրվագներ բերենք ջնուղների մասին. «Արծաթով զնված ուրիշ երեխաների մասին, որոնց թլփատել են և սարքել հրեա» (Ծննդոց ԺԷ:12, 13, 23, 27)

«Մաքրի չարութիւնից քո սիրտը ով Երուսաղէմ, որպէսզի փրկութիւն գտնես» Երեմի. Դ-14 «Մեկ լսեցէք սրան, ով յիմար և անմիտ ժողովորդ, աչքեր ունին ու չեն տեսնում, ականջներ ունին ու չեն լսում...»(Երեմիա Ե:21) Եհովան է ասում ջնուղներին:

«Պէտք է ամաչէին, որ պղծութիւն գործեցին. բայց ոչ ամաչել են ամաչում, և ոչ պատկառել գիտեն. սորա համար պիտի ընկնեն ընկնողների հետ...», -Եհովա (Երեմիա Լ:12):

«Ե՛հ ամէն մարդ նենգում է իր ընկերին և ճշմարտութիւն չ'են խօսում...», -Եհովա(Թ:5)

«Վայ ինձ, ով իմ մայր, ... բայց ամենքը ինձ անիծում են», -Եհովա(ԺԵ :10)

«Ահա ես այս ժողովրդին օշինդր եմ կերցնելու և լեղի ջուր եմ խմցնելու ... ես նորանց պիտի ցրտեմ ազգերի մէջ, և նորանց ետեփց պիտի սուրն ուղարկեմ մինչեւ որ նորանց վերջացնեն», -Եհովա (Երեմիա Թ:15-16):

Թալմուդի(ջնուղերեն՝ հրահանգ) մասին երկար պարզաբանելու չունենք, որովիտեստ եթե փորձեք այդ երկու և ավել տասնյակ հաստորները կարդալ, շատ դժվար կստացվի՝ ուղղակի այն նորմալ մարդու համար չի գրված: Բոլոր դեպքերում Մատյան 3-ում “Հարյուր օրենք”-ը առանձնացրած ունենք, եթե կարդաք, այլեսս բացատրելու կարիք չի գգացվի: Ռեդդակի ամեն մի մակրումը այնքան է բացատրվում, այն էլ մի քանի անգամ, կարծես գրված է մահաապրոցական երեխաների համար, չնայած զարմանալու ոչինչ չկա, քանի, որ գրված է, որպէսզի դրանք հասկանան: Ե՛վ քանի, որ հանցագործ աշխարհը հիմնականում կազմակերպված է գողերի և գողականների կողմից, իսկ ջնուղները հանցագործների սեկտա են, զարմանալի չի նաեւ, որ գողական օրենքները հենց Թալմուդի օրենքներն են: Բավական է «ՄԻՇՆԱ և ՏՈՄԵՅՏԱ» 3-րդ հաստորի(գիրք 5 և 6) օրենքների մեջ կարդալ,

թե ինչ եղանակներով են ամուսնանում մայր ու տղա, քույր ու եղբայր, հայր ու աղջիկ և այլևս զարմանալի ոչ մի երեւոյթ Ձեր համար այս Աշխարհում հաստատ չի լինի: Կամ քալմուղի «ՏՈՒՆԱՐՈՏ, ՆԻԴՂԱՀ էջ 128» կարգում ենք՝ «Երբեք չկպնես Ժողին (այսինքն պուպուլին) կամ շնորհն (պուպուլին), երբ չիշիկ ես անում», - սա է երեխաների դաստիարակման Թավմութական առաջին օրենքը: Այս տողերը կարդալուց հետո ինչ կարծիք կարելի է կազմել ջիտղականության մասին, դուք ինքներդ որոշեք: Ես միայն կհարցնեմ, թե էլ ինչպես այդ խեղճ երեխան կկարողանա չիշիկ անել:

Մի քանի դրվագներ բառացի թարգմանենք Թավմութից՝

«Գոյերը համեմատվում են թրիքի և քաքի հետ» (ՕՐԱԽ-ԽԱՅԻՄ 55,20)

«Գոյերը հավասարվում են շան հետ» (ՕՐԱԽ-ԽԱՅԻՄ 65)

«Երկրի երեսին չի եղել այնպիսի մի պռռնիկ, որի հետեւից մեծարգո րաբբի Բեն-Դորդայը վազած չլինի» (Աբոդա-Չարա էջ 168)

«Եթե դուք գնում եք բանակ, գնացեք վերջին շարքերում, որպեսզի տուն փախնելուց առաջին շարքերում հայտնվեք...» (ՊԵՉԱԽԻՄ, 113-ա)

«Աղջիկը երեք տարի և մեկ օրական հասակում կարող է նշանվել՝ սեռական հարաբերության ճանապարհով» (ՄԻՇՆԱ էջ 168)

«Եթե երկու եղբայր սպրում են միասին և մի եղբայրը մահացավ, նրա կինը չի կարող մարդի գնալ և պարտավոր է իր ամուսնու եղբոր կինը դառնալ, բայց առաջնեկի անունը կոչել մահացած ամուսնու անունով» (Միշնա և Տոսեֆտա Տոակտատ 25, 5-10)

Մեր օրերում կաբալիստները խասիդների սեկտան են: Դրանց մասին Բիբլիայում հիշատակվում է՝ «Դրանք փարսեցիք են: Դրանք են, որ Հիսուսին ստամ են, թե չգիտես քո հայրը ով է, իսկ Հիսուսը պատասխանում է՝ «Դուք ձեր հորքն Սատանայէն էք ու ձեր հորը բաղձանքը կուզեք ընել ... քանզի անիկա ստախօս է և անոր հայրը»» (Յովի. Ը:44): Խասիդներին միեւնույն ժամանակ անվանում են սատանիստներ: Սրանց ղեկավարը Աշեր Գինգբերգն է, կամ նույն Ախադ-Խամը, որը համարվում է «Հմուտ սիոնիստների պաճանագրությունների» հեղինակը: Նա է համարվում ջիտղական նացիոնալիզմի և մեսիանիզմի հոգեւոր հայրը: Խասիդների ուսմունքը հետեւյալն է՝ քանի, որ բարին և չարը ստեղծված է Աստծո կողմից, ապա չարը նույնպես ունի նույն գոյության իրավունքը, ինչ որ բարին: Գինգբերգի ջիտղական հարցի լուծումը՝ դա համաշխարհային հեղաշրջումն է ու ջիտղների կողմից այն ղեկավարելը: Սա այժմ պրոբեմ միջազգային ջիտղականության ծրագիրն է դարձել, որի սկզբունքը՝ բռնությունն է, իսկ խորամանկությունն ու երկերեսանությունը՝ կանոնադրությունը:

Ռուսիայում և Հայաստանում գաղտնակոչ ջիտղների հոտային սեկտաներ՝ ՍՏԱՌՎԵՆՆԵՐ-- Մայիսեյի՝ Մովսեսի հին հավատամքի պաշտողներ՝ օդպվում է միայն իր գրայից, բաժակից, ջրհորի դուլից և այլն

ԴՌԻՆՌՔՈՆՆԵՐ--«Ազատության որդիներ», չենթարկվողներ, դպրոց չեն գնում, տկրոր ցույցեր են կազմակերպում, կանացի ու տղամարդու բաղնիքը ընդհանուր է

ՄԿՈՊՅՆԵՐ--Կռածան միջոցով Դեի գալթակողումից փրկվողներ

ՍՈՒԿԱՆՆԵՐ--Հունարեն «Մարկայ» բառից է, նշանակում է պեղեռաստ՝ գոմիկ (մասնական հիմունքներով) Հայաստանում այս կենդանիներից շատ կան՝ նրանց դեռեսու Եկատերինա Երկրորդ Ռուսիայից վտարեց:

Բացի դրանցից կան և Հայաստանի սեկտաներ՝

ՁՈԿԵՐ--Նոյի /չար օձի, Խարամանի/ հետնորդներ, ջոկ-առանձին սեկտա, գտարյուններ
ՖՐՍՄՈՆՆԵՐ--Ֆրանկ Մասուններ: Ալաշկերտցիները Տարոնահայության այն զանգվածն են, որը այդպես էլ թոնդրակյանների գաղափարախոսությանը մնաց հարազատ և Էջմիածինը նրանց անվանեց ֆռանկներ՝ անհնազանդներ: Անվանումը հետագայում իրենց օգտին պարագայելու նպատակով՝ հնուց այդտեղ ապրող ջիտղները մեծ քանակությամբ՝ ծպտյալ խառնվեցին այդ Հայերի շարքերը՝ կոչվելով ֆրանսներ:

ԱԺԴԱՀԱԿՆԵՐ-- Աժդահակի բարեկամները՝ Ժակ-Խաժակները, որոնց Արտաշես 1-ը թույլ տվեց ապրելու Կզնուտում՝ ներկայիս Մարտունի:

Ցավոք մենք այլ երկրների ջիտղների մասին ավելի շատ տեղեկություններ ունենք, քան Հայաստանի ջիտղների մասին, որովհետեւ ամենասառաջինը այս կենդանիները մեր

պետականությունը վարի տվեցին: Հետագայում՝ հազար տարի պետականություն չունենալու պատճառով Հայաստանում ջիռոլով զբաղվող չի եղել, ջիռուն էլ սատանա է, իրեն միշտ կորողացել է չբացահայտել անգամ այն մակարդակի հերքել, որ Հայերը միամիտ-միամիտ միշտ համարել են, որ Հայաստանում ջիռոլ չկա և ոչ մի անգամ իրենց հարց չեն տվել՝ եթե Սատուցի Դավիթը Սարա Մելիքին էր սպանում, ապա որտեղից Հայքում Իշխանների փոխարեն Մելիքներ հայտնվեցին: Անգամ անվեհեր հայապաշտ ԱՆԴՐԱՆԻԿ գորավարը չէր կռահում, թե ինչու Արեւմտահայերին այս ռուսահայերը Հայաստանի հանրապետություն չեն թողնում, հետև էլ իրեն հետապնդում են: Նույն մտքերը առանց տարբերության կարելի է հասցեագրել համեմատելի ՅԵՎԼԿԲՆՆԵՐ՝ ՆԺԳԵԻՆ ու ՀԱՅԿ ԱՄՍՏՐՅԱՆԻՆ: Անգամ անհամեմատելի ՇԻՐԱԶԸ երբեմն չի կռահել, այլապես նա բացարձակ կարտահայտվեր: ԲԱՖՖԻՆ էր անընդմեջ վեհաբանում Սամվելներին ու Վարդաններին «Սատանայական փորձության» դառը պահերին ազգային հերոսին արժանավայել Հայի կերպարներ ստեղծելու մտորումներով, չկասկածելով անգամ, որ հենց դրանց կեղտոտ ջիռոլականությունն էր արմատախիլ արել այդ հերոսների ցեղին: ԵՎ մնացած բոլոր հայ համեմատելի կերտողները նույնպես չիմացան, թե ինչու արժանացան շների ու գայլերի յաթաղանների զարկին, բոլորը բարբարոս թուրքին էին գտնում ծայրահեղության աստիճանին, և միմիայն Պարույր Մեսկը, այն էլ մշուշոտ արտասանեց «ականց ու բլբակ» արտահայտությունը, այն էլ հիմք չունեմ վստահ լինելու՝ արդյոք Մեծագույնը ճիշտ էր կռահել հազարամյակի Դեռի իրական պատկերը: Երեւի ոչ, քանզի նրա ազգամուլ շունը սոսկալի նիզակախոց կհարուցեր ռոտին:

Ո՛խնչ, ուշ լինի՝ պուպուշ կլինի, անկուշտ պպուշը էլ չի լինի:
ՋՀՈՒԴՆԵՐԻ ՄԵՋ ՀՈԳԵԿԱՆ ՀԻՎԱՆԴՆԵՐԸ ԱՎԵԼԻ ՇԱՍ ԵՆ՝ ԶԱՆ ԻՐԵՆՔ՝ ՋՀՈՒԴՆԵՐԸ:

Ջիռոները իրենց նախահայրեր են համարում ՍԱՐ-երին՝ ծովերի հրեշտակներին:

Մա է ջիռականության առաքելությունը՝ վերացնել առաջադեմ Հայերին և Արիացիներին, լկտիությանը ու պոռնկությանը տիրել համաշխարհային ոսկուն ու մնացածին վերածել սարուկների: «Եթե վերեւից անձրև է գալիս՝ ինչպես կարող եք ջընդունել», - սա էլ կարգախոսն է:

Ահա, թե ինչպես է դաստիարակում ջիռոներին Թայմուրը Սանհեղդին տրակատաում,- «Անամոթությունը՝ դա թագավորություն է առանց թագի, իսկ լկտիությանը (նազլիությանը) կարելի է գործել հաջողակ անգամ իր՝ Աստծո հանդեպ»:

Ն.թ.ա. 451թ. հունական նկարներում՝ հրեշը ջրում է թաքնվում: Այսինքն՝ դեռ հին հունական փիլիսոփաները կռահում էին այս վայրագների անտեսանելի լինելը, հուշում էին մարդկությանը ձկան գողիակի՝ սատանեական ժամանակաշրջանի մասին:

«Ձագին բնի մեջ են խեղդում», - ջիռոլական ասացվածք: Ամբողջ աշխարհում ուրիշ ոչ մի ժողովուրդ թույլ չի տա մեծ ասացվածք նորածինի հանդեպ:

Խորը ուսումնասիրելով հանդերձ հուդայականությունը, մատնականությունը, սինոիզմը, խասիդականությունը, քրիստոնեությունը և դրանց հարող ամբողջ գրականությունը՝ Թորա, Թալմուդ, Չոհար, Դբբուր, Իբբուր /ամենավտանգավորը/, Հին ու Նոր Կտակարաններ, տարբեր հրատարակության ջիռոլական հանրագիտարաններ, կիսականանք, որ այս ամենը ծառայում է միմիայն մի նպատակի՝ համաշխարհային ջիռոլականությանը, այսինքն մնացած մարդկությանը «ընտրյալների» դեկավարելուն՝ ֆաշիզմին:

Զանի, որ հուդաների Աստվածն է հանդիսանում ֆալլոսը, ապա հայրը՝ որպես ծնող նրանց մոտ չունի այն առաքելությունն ու հասկացողությունը, ինչը արիացի մարդկության մոտ է: Նրանց համար գլխավորը՝ արարիչ ֆալլոսն է: Իսկ թե ու՞մ է պատկանում, կամ ու՞մ ֆալլոսն է դա, բացարձակապես նշանակություն չունի, քանի որ ուրք օրական երեխան թլփատումից հետո վերածվում է իրենց համար հարազատ բիռոնքոտի: Հիմնականում ջիռոլ կինը անում է այդ անառակությունը ամուսնու հետ ասամայնեցրած՝ ֆալլոսի ընտրությունը կատարում է կամ ինքնուրույն, կամ կազալի հետ միասին: Հիշեք ջիռոլական ասացվածքը՝ «Մեր կովի հորթը մերն է, ցուլ է պետք ճարել ընտրյալ»:

Նույն «թլփատումը» կատարվում է աղջնակի հետ, միայն թե աղջնակին սրբապղծում են՝ կուտությունից զրկում երեք տարի մեկ օրական հասակում:

Այնպես, որ բարոյական մարդու համար այս այլատեսությամբ կենդանիների ապրելակերպն ու պահելածերը այդքան էլ հեշտորեն ըմբռնելի և պատկերացնելի չի: Դրա համար էլ Թալմուդը ամեն օրենքի պարզաբանման մեջ զգուշացնում է, որ նայե՛ք, գոյերը ձեզ կսպանեն: Հասկանում են, որ երբ էլ մարդկությանը հայտնի դարձավ սատանայի իսկությունը՝ հաստատ այս երկսեռների հարեանությունը չի հանդուրժի:

Չարմանալու ոչինչ չկա, թե ինչպես՝ լեւիտ բրմերի կազմակերպության շնորհիվ իհարկե, այս անտրամաբան կենդանիները աղբյուրի ահռելի գումարներ ձեռքբերեցին: Այն անամուտ ու անբարոյական մեթոդներով, որ դրանք են փող սարքում, ոչ մի բարոյական արժեքների տեր անձնավորություն իրեն թույլ չի տա նման քայլի: Թեկուզ վերցնենք այն փաստը, փստախ լինելով, որ վաղը երեխեքին կմորթեն, իրենք այսօր ժողովրդին կխաբեն:

Կամ, դռնից դուրս ես անում, պատուհանից է ներս մտնում (ճանճի նման՝ կզզվեցնի, մինչև չես չստկեցնես), կամ, բեկուզ երեսին բքի, միայն թե փող տուր, կամ ամեն քայլափոխին սակարկելը (բազար անելը), մարմնաձախությունը (սմբողջ աշխարհում պռնիկները հիմնականում հրդուհիներ են և ընդհանրապես իրենցից է առաջացել այդ մասնագիտությունը), բոլոր առանց տղամարդու հղիացած կանայք ջիուրուհիներ են՝ Աննա՝ Սամուել մարգարեի մայրը, Մարիամ՝ Հիսուսի մայրը, Կերենսկու մայրը..., կամ երեխա առնելն ու ծախելը (ոչ մի տխրագիպում՝ բացի Բիբլիայից այդպիսի բան գրած չկա), կամ պետեթազմներ կազմակերպելն՝ փող աշխատելու նպատակով:

Հարյուրավոր երեխաների գրկում են մանկապարտեզից, այն վերածում իրենց համար առանձնատան կամ խանութի, որից հետո իրենց էլիտա է անվանում:

Անվերջ կարելի է շարունակել նման փաստարկումները: Մի խոսքով միակ ժողովուրդն է, որ պատալոգիապես փող է սիրում, մարդկությանը ատում և ուրիշ սրբություն չունի:

«Նոյ անհապետին իր ընտանիքի հետ Եհովան պահպանեց ջրհեղեղից և Նոյը դարձավ մարդկային ցեղի երկրորդ նախահայրը», - ԾՆՆԳՈՅ ԳԼ--Ձ: Իսկ ին՞չ է սա նշանակում, որ Նոյից ու իր երեք տղաներից սերվեցին ժողովուրդներ, որոնք պահպանեցին յոթը պորտի չաղծման բնության օրենքը, թե գոմիկների ու պռնիկների նախահայրը մարդկությանն նախահայր դարձավ, երբ Նոյը չար օձ կամ Չրադաշտականի չարի Աստվածն է:

Արիացի նշանակում է Արարված, ոչ թե կավից սարքած: Այժմ կասկած կա՞, որ Փոքր Մեերին հնարել են ջիուրները և իբր Փոքր Մեերը ժայռից դուրս կգա, երբ որ մի անգամ էլ Աշխարհը նորեն Արարվեց: Ջիուրները հնարելով ինչ-որ նոր ջրհեղեղ, Նոյ կամ Խարաման որը նշանակում է Չրադաշտականի չարի Աստված, մեծ հույսեր կսպեցին իրենց թեզի հետ, որ այս՝ սատանայական ժամանակաշրջանը հավիճ կտեսի, իրենք որպես առաջին սատանաներ հավերժ կդեկավարեն, կշահագործեն մարդկությանը, իսկ դա նշանակում է, որ Մեերը՝ ինչպես իրենք են վերանվանել Փոքր Մեերը ժայռից երբեք էլ դուրս չի գա: Մոգոնեցին Լուցիֆեռին, որը նշանակում է նոր լույս բերող, ինչը մարմնավորվում է Դավիդ /նոր լույս/ անվանման մեջ, 939 թվականին վերագրեցին մեր էպոսը, գլխավոր հերոսի անունն էլ դրեցին Սասունցի Դավիդ: Ավետարանում էլ նույն ջիուրները զգուշացնում են չարի գալիքը լուսի հրեշտակի տեսքով: Միեւնույն ժամանակ անգամ Բիբլիան զգուշացնում է, որ դրամախորությունը բոլոր չարիքների արմատն է:

Ես այսպես եմ գնահատում ՁՆՌԴԱԿԱՆ Էության իսկությունը՝

- Գենետիկորեն----- Արհեստական բիոռոբոտներ
- Պատմականորեն----- Մեռական մոլեգնիկներ
- Պաշտամունքապես----- Ֆալսապաշտներ
- Քաղաքականապես----- Դեմագոգ դեսպոտներ /ստախտ--բռնակալներ/
- Տնտեսականորեն----- Մերկանտիստներ /իրապաշտ սպեկուլյանտներ/
- Սոցիալականորեն----- Պատարզիկ փողամուլներ
- Իրավականորեն----- Կազմակերպված հանցագործների սեկտա
- Հումանիստորեն----- Միզանտրոպներ /մարդատեղողներ/
- Գիտականորեն----- Օբսկուրանտիստներ /ձեւավոր առարկողներ/
- Ֆինանսայնորեն----- Նուվարիչներ /բճախարուտներ “վիսկոչկա”/
- Բարոյապես----- Փարիսեցիներ /կեղծերես խաբեբաներ/
- Տակտիկապես----- Դ-եր, գողեր ու պռնիկներ

Հոգեբանորեն----- Մարագմատիկներ /մարավոր մար՝ ջիուդ բառից է/
Ինքնագնահատալնորեն—Ջրյաներ՝ խուժաններ

Համագործոնորեն----- Համամարդկային ատելվածներ

Հիմա այս ամենը ապացուցենք իրենց իսկ գրած պատմական փաստաթղթերի վրա հենվելով: Վերցնենք Թալմուդից/Միշնա և Թոֆեստա գիրք 16/ մի քանի մեջբերումներ.

- ❖ «Ինչպես մարդիք ունեն կենդանիների նկատմամբ առավելություն, այնպես էլ հբրյաները ունեն առավելություն մնացած մարդկության նկատմամբ»: /Նացիզմի ամենավատ ապացույցը/:
- ❖ «Միայն հբրյաները ունեն մարդ կոչվելու իրավունք, իսկ գոյերը /ոչ հբրյաները/, որոնք առաջացել են չար հոգիներից, ունեն իրավունք միայն խոզեր կոչվելու»:
- ❖ «Ուլբեր /գոյերը/ չունեն գիտակցություն, նրանց հանդեպ չի կարելի խղճով վերաբերվել»:
- ❖ «Գոյերի ունեցվածքը նման է շարտած ապրանքի, նրա իսկական տերը հբրյան է՝ նրանցից որը որ շուտ կտիրանա: ԵՎ սա արդարացի է, քանզի Աստված տվել է հբրյաներին իշխանություն մնացածի կյանքի և ունեցվածքի վրա»:
- ❖ «Գոյերի, յոզերի, արիացիների կյանքը, օ հբրյա, քո ձեռքերում է, նամանավանդ նրանց փողերը»:
- ❖ «Աստված հբրյաներին հրամայել է գոյերին պարտքով փող տալ, բայց տալ միմիայն տոկոսով, հետևաբար, փոխանակ դրանց օգնություն ցուցաբերենք, մենք պետք է դրանց վնաս հասցնենք, եթե անգամ նա կարող է մեզ օգտակար լինել, քանզի հբրյայի հանդեպ նման վերաբերմունք ցուցաբերելու իրավունք չունենք»:
- ❖ «Երկերեսանությունը, որը թույլ է տրված այն իմաստով, որ հբրյան պետք է գոյերի հանդեպ հարգալից վերաբերվի, թող նրանց մեծարանք մատուցի, և ասի «ես ձեզ ձեզ սիրում եմ»: Սա թույլտրվում է միայն այն դեպքում, երբ հբրյան ունի այդ կեղտոտի կարիքը, կամ ունի նրանից վախենալու հիմք: Հակառակ դեպքում դա մեղք է»:
- ❖ «Չի թույլատրվում գոյին վերադարձնել նրա կորցրածը: Հետ վերադարձնող հբրյան Աստծո մոտ ներման չի արժանանա»:
- ❖ «Այնտեղ, որտեղ գրված է «Մոտերիմիտ վնաս մի տուր», դա գոյին չի վերաբերվում»:
- ❖ «Երբում տալուց, քո մասին կարելի է պայմանավորել այնպիսի պայմաններ, որոնց դեպքում երդումը ուժ չի ունենա: Թալմուդը թույլատրում է այդպես վարվել ամեն անգամ, երբ որեւէ գոյերի իշխանությունը պարտադրում է հբրյային երդվել»:
- ❖ «Հբրյան կատարում է բարի գործ, երբ սպանում է ազատամտին, անհավատին, որը հերքում է Իսրոելի ուսմունքը, ինչպես և նրան, ով գոյ է դարձել»:
- ❖ «Ինչ վերաբերվում է Թալմուդին, ապա մենք ընդունում ենք նրա առավելությունը Մովսեսի Թորայի հանդեպ»:
- ❖ «Հբրյային կարելի է կտոր հացը գցել շանը, բայց երբեք չնվիրել քրիստոնյային, այնպես, որ շունը քրիստոնյայից առավել է»:
- ❖ Անցնելով գոյերի քանդված տաճարի մոտով, ամեն անգամ հբրյան պարտավոր է ասել, «փառք քեզ Աստված, որ դու հիմնահատակեցիր այս կուռքերի տունը»:
- ❖ «Հբրյան միշտ իրավունք ունի հարձակվելու քրիստոնյայի վրա և սպանել նրան զինված ձեռքով: Հբրյաները, որոնք իրենց զբաղեցրած դրուքյան համաձայն ունենալին և հնարավորություն, անվերապահ պարտավորվում են այս կամ այն պատրվակի տակ հրապարակայնորեն խոշտանգել բոլոր քրիստոնյաներին»:
- ❖ «Ամենալավ գոյը արժանի է մահվան»/ Էրոդա զառա 26 Տոսաֆուտ/
- ❖ «Տղամարդը կարող է անել իր կնոջ հետ այն ամենը, ինչ որ նրան դուր է գալիս, ինչպես մտավաճառի մոտից մի կտոր մսի հետ»:
- ❖ «Առաքիի խոսքը անտեսողը ենթակա է մահվան»/ Էրուբին 21:2/:
- ❖ «Քանզի բազավորությունները և ժողովուրդները, որոնք չեն ցանկանա քեզ ծառայել, կգոհվեն, կոչնչանան: ԵՎ խոնարհվելու կզան քո մոտ քեզ կեղեքողների որդիները և բոլոր քեզ ատողները կընկնեն քո ոտքերը: Դու կհազենաս ժողովուրդների կաթով և ցարական կրծքեր կծծես»,- Եհովան ասում է հբրյաներին: Իսայա 60:12-16

ԵՎ ահա այս պրիմիտիվ դատողությամբ սեկտան՝ լեվիտների գլխավորությամբ իհարկե, կարողացել է ստեղծել Համաշխարհային Գաղտնի Կառավարություն ու երկու հազար տարի է մասրուֆիայի (տանջանքի) է ենթարկում համաշխարհային մարդկությանը:

ԱՄՆ-ում, 1913 թվականին, երբ պատգամավորների մեծ մասը Նոր Տարվա՝ Հիսուսի ծննդյան տոնի արձակուրդում էր, պրեզիդենտ Վիլսոնի քրտնաջան աջակցությամբ սենատում ընդունեցին «Դաշնային Ռեզերվ Ակտ» օրենքը, որի շրջանակներում թույլատրվեց ստեղծել դոլլար տպող «Դաշնային Ռեզերվ Կորպորացիա» մասնավոր ֆիրման, որի նստօրենների խորհրդի գլխավորը 1913 թվ-ից կանգնած են Գերմանացի հայտնի ջոուդներ Ռոտշիլդի սերունդները՝ ՄԱՅԵՐՆԵՌԸ: Սկսած 1913 թվականից՝ հասկանալով, որ դա համաշխարհային մաշտաբի աֆյոռա է, դոլարի նյութական բավարարվածությունը ապահովելու համար ԱՄՆ-ի կառավարությունը պաշտոնական պատասխանատվություն չի կրում: Ավելին՝ 1913 թվականից ԱՄՆ-ի դոլարները տպվում են անօրեն: Ընդունվեց Համաշխարհային Կառավարության Ֆեդերալ Ռեզերվ Ֆոնդի հետագա պահպանման երեք հիմնական ՌՈՏԻԼԳՅԱՆ ԾՐԱԳՐԵՐԸ՝

1. ԳԼՈՒԱԼԻԶԱՑԻԱ
2. ԲՈԼՈՐ ԵՐԿՐՆԵՐՈՒՄ ԴԻԿՏԱՏՈՒՐԱ
3. ՆՈՐ ԿՐՈՆ ՈՒՍՄՈՒՆՔ

Հետագայում՝ 1948 թվ., որպեսզի փրկեն ՖՈՍ-ին կազմալուծումից, ՄԱԿ-ի գործունեության շրջանակներում՝ ԱՄՆ-ի ուժերով, բոլոր պետություններում սկսեցին ղեկավար պոստերում իրենց մարդկանց նշանակել և կազմավորել դիկտատուրա: Համաշխարհային Կառավարության գոյությունը և էֆեկտիվ գործունեությունը, որը իր հսկողության տակ է պահում համաշխարհային ֆինանսները, գիտությունը և ՉԼՄ-ները, արդյունքն էր՝

- ❖ Մաստնական երկարդարյա գոյության, նրա իսկը քաղաքական բնության և գործունեության
- ❖ Գաղտնի իմացության և այն փաստի գոյությանը, որ Արեւմտաքի բոլոր գաղտնի միությունների գաղտնի ղոկտրինաները վերջին 2000 տարիների ընթացքում հիմնվել է ջոուդական ԿԱԲԲԱԼԱՅԻ հիման վրա, ինչը սկսած առաջին դարից չի կորցրել իր գանձային նշանակությունը, որը վերցրած էր Խալդիական «Թվերի Գրքից», որտեղից էլ այն արտագրվել է հնում՝ վերանվանվելով Թալմուդի ու Չոհարի՝ ռաբբիների համար Թորայում վերածվելով մեկնաբանման ժողովածուի:

Ստացվում է, որ «Մաստնայական Փորձություն» պատմությունը՝ դա որոշ անձերի և նրանց միությունների տարբեր ու միմիանց հակառող քառսի վեկտորային գումարն է: Այսինքն՝ Համաշխարհային Կառավարությունը 2000 տարի է ազդեցիկ փիլիսոփայություն է վարում Աշխարհում կարգախախտման և հսկման բնագավառում, որի հիմնական նպատակն է եղել ժողովուրդների և երկրների միմիանց հանդեպ գրգռելը, միմիանց ոչնչացնելը և ղեկավարելը: Ինչպես ամերիկացի քաղաքականագետ Էնտոնի Սաթտոնն է փաստագրում՝ բոլոր պատերազմները և հեղափոխությունները կազմակերպել են ջոուդները՝ Համաշխարհային Կառավարությունը:

Փաստորեն Ստալինին «Ռուսիան ոչ որի ոչինչ պարտք չի, քանզի ռուս ժողովուրդը ամեն ինչի համար լիովին արյունով փոխհատուցվեց» արտահայտությունից հետո, Կազանովիչը, Մոլոտովը, Բերիան Համաշխարհային կառավարության հրամանով թունամահեցին:

Ես համարում եմ, որ Ջոուդները արիական ծագմամբ գեների ալյասերված, ալյասերված և ալյանդակված բռնագենոսոդիֆիկացիայի արդյունք են՝ ցանկացած մաքուր գեն ղեզեներացնելու հատկությամբ օժտված հիբրիդների մշտական վիրուսային կարգավիճակով:

Իսկ ի՞նչպես է լինելու ջոուդականության վերջը՝ նկարագրված է Բիբլիայում: Հայտնի է՝ ինչպես սատանան հայտնվում է, այնպես էլ չքվում է: Հայտնվեցին Խալդերի (Հայքի) ՌԻՐ քաղաքում(ԾՆՆԴՈՅ ԺԱ:31), ալյասեռության պատճառով վտարվեցին, հայտնվեցին Եգիպտոսում՝ ժողովրդին թալանեցին ու փախան, իսկ իրենց ղեկավարությունը սկսվեց դատավորներից: Գիշտ այսօրվա իրավիճակն է՝ բոլոր ժողովուրդներին թալանել են և բոլոր ժողովուրդներին դատում են ջոուդ դատավորները: Վերջ՝ իրենք առաքելությամբ սրա համար էին նախատեսված և իրականացրին: Իսկ չքվելու իրականացման մեխանիզ-

մը ԱՐԱՐՉԻ ձեռքերում է, որը պետք է ի կատար ածվի Առաջին Արարված Մարդու՝ **Հայի խոսքով: Այն պարզ գրված է Հայոց Այբուբենի ծածկագրում:**

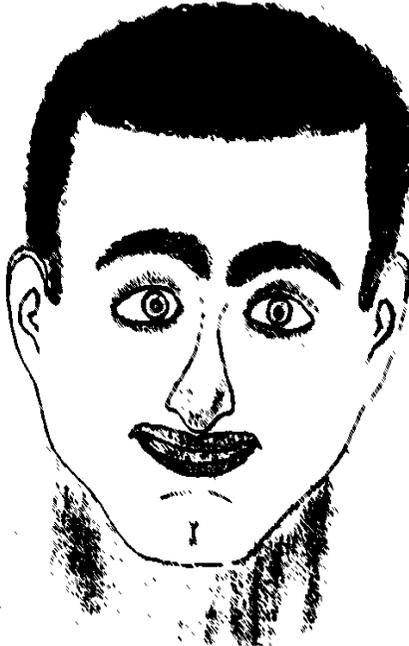
Արտաքինից ջիուղների դիմատարբերությունը կապված է հենց 666 թվերի հետ:

Առաջին վեցը քիթն է՝ անպայման ծայրը կորանում է՝ կախվում բերանի վրա:

Երկրորդ վեցը աչքերն են՝ աչքերը բռնի մոտ ներքեի թարթչի հաշվին լոճած է: Անպայման աջ աչքը ներս է նայում: Աչքերը օձի նման անընդհատ բաց են՝ հազվագյուտ են թարթում, կարծես դրսին հետեւելուց լինեն: Աչքերը դրսի մասում դեպի ներքե թեքություն ունեն: Կանանց աչքերը «երեսի վրա խաղում են»:

Երրորդ վեցը ականջներն են՝ բլթակի բացակայությունը, կամ բլթակի եզրով վզի մասին կպած լինելը նմանեցնում է գավաթի (չաշկալի) բռնակի՝ շրջված վեց: Ականջները հիմնականում լուշտակ են:

ԵՎ աչքենագները, և սեֆարդները, և բավլյուները (Հարավկովկասյան ջիուղ), և ֆալլաշները (Եթովպյան) տառապում են հարթաթաթով (պլոսկոստոպիա) և ոտքերի երակների լայնացմամբ:

ԵՐԿՐՈՐԿ ՕՐԻՆԱՅ ԺԳ;1-2.«ձեր աչքերի մեջտեղի մազերը չքանդեք: Որովհետև դուք Եհովայի սուրբ ժողովուրդն եք»:

Մաշկը փայլ ունի: Դրանց ալիտակ մաշկը կարծես թափանցիկ լինի:

Թշերի մասը ավելի երկար է՝ քան ճակատայինը կամ ծնոտայինը

Շրթունքները բոլորովին են, ներքեի պոռոչը առաջացված է և կախված:

Ծնոթը արտահայտիչ է և առաջացված

Մազերը հիմնականում գանգուր են՝ մանավանդ կանանց մոտ:

Ձեռքերի շարժումների ուղեկցությամբ են խոսում:

Կանայք խոսալուց անպայման գոնոր են ցուցաբերում:

Աչքերը սատկած ձկան նման ապակյա-անհողեկան են, զգացմունքով չեն լցվում: Մե

մազերի հետ բաց գույնի աչքեր՝ հիմնականում ջիուղների մոտ է:

Ջիուղներին ծաղրի ենթարկելը՝ նրան ամենաբացահայտող մեթոդն է:

Եհովայի մասին հետը խոսա, մի թողնի խոսասփի՝ կբացահայտվի:

ՀՔՐՅԱՆԵՐԻ ԹԼՓԱՏՈՒՄՆ ՈՒ ԴՐԱ ԻՍԱՍՏԸ ՌԻՏԻ ՕՐԵՆՔ ԿԱՄ ՏԵԼԵԳՐԱՆԻՍ

Այս բացահայտումներից հետո այլևս չեք զարմանա թե ինչու հերյան՝ ջիուդը ունի մնան սուկայի պահելածու, մի ամբողջ երկրագնդի 7 միլիարդ ժողովուրդ ատում է միայն մի ջիուդ ժողովրդի: Ինչո՞ւ հենց ջիուդների համար Լեւիտները մշակեցին «սատանայական փորձություն» ծրագիրը և ինչո՞ւ կարողացան իրականացնել:

Մարդ արարածը մինչև գենետիկական, սոցիալական, բնական ինֆորմացիաները ստանալը, այսինքն դաստիարակություն, մանկապարտեզ, ուսում, շրջապատ և այլն, ծնված պահից սկսած 14 օրերի ընթացքում տիեզերքից /Արարչից/ վիբրացիաների /ալիքների/ ձեռով ընդունում և ձևակերպվում է որպես ինքնուրույն սուբյեկտ: Այդ վիբրացիաների ընդունման շրջանից հետո մարդը, արդեն անկախ իրենից, ստանում է իր սեփական, անձնական ճակատագիրը, որը հենց այդ շրջանում ձեռքի ափի մեջ հատուկ հետքերի /գծերի/ ձեռով արտապատկերվում է, որոնց տարբեր գուշակողներ փորձում են կարդալ՝ այդ գիտությունը կոչվում է Խերոմանտիա: Ճակատագրի ձեռավորումը կախված է մարդու ծնված պահից, Երկրագնդի վրա տվյալ պահին գտնված աշխարհագրական տեղից, Արեւային համակարգի ծիրկաթնում տվյալ պահին որ կենդանակերպում գտնվելուց և մոլորակների տվյալ պահին միմիանց հանդեպ զբաղեցրած դիրքից: Այս ամենին գումարվում է գինետիկական հետնորդությանը ժառանգված հատկանիշները և կազմվում է մարդու վերջնական «ճակատագիրը»: Ելնպես, որ պատահական ոչինչ չի լինում, ամեն ինչ կարգավորվում է բնության կողմից և խիստ հետետության տակ է:

Հիմա անցնենք հին կտակարանին: Հբրյաները Մայիսի /Մոսեսի/ առաջնորդությամբ դուրս եկան Եգիպտոսից և քառասուն տարի հետո հասան Պաղեստին: Բայց, ոտքով Եգիպտոսից մինչև Պաղեստին ամենաշատը երեք—չորս շաբաթվա ճանապարհ է: Ի՞նչ կարելի էր անել քառասուն տարի անապատում, թեկուզ եթե հավատանք, որ երկնքից մի անգամ էլ մանանա թափվեց և ջիուդները կուշտ կերան ու քառասուն տարի բավակա-նացրեց:

«Մայիսեդը ոչ թե հբրյա էր, այլ Ղեստացի և ամուսնացած էր նեգրուհու հետ», - Միոն հմուտ Ֆրեյդ /Ապագույց՝ Մայիսեդը ջիուդ չի՝ Ղպտեցի քուրմ էր, լեվիտ:/: /Թվեր 12:1/

Ի միջի այլոց, քառասուն տարվա ընթացքում կարելի էր ստանալ երկու սերունդ, այսինքն, մի սերունդը դառնա չափահաս, ստանա նոր սերունդ, դարձնի չափահաս:

Այս տեղեկությունները, որոնք հիմա Դուք կտանաք՝ դրանք հին հայկական մատենագրություններից է վերցված Շումերներից ու հնդիկ յոզաններից: 301 թվ. սկսած ջիուդները ի սպառ վերացնել ջանացին այս տեղեկությունները, որպեսզի հանկարծ մարդկությանը չհասնի իրական և այդ դաժան կատարվածի գաղտնիքները:

Ըստ Շումերական “Գեյզամեշ և կյանքի երկիր” պոեմի

“9”—(in. nin)-Արեւային Աստված

“8”—(utu)-Աստվածը

ՈՒՔ Աստծո յոթը օգնականները՝

I. Մեծ եղբայրը Աշյուծի բաթ և Արծվի ճանկ

II. Թունավոր Օձ՝ բաց բերանով

III. Դրակոն Օձ՝ Կատաղած Օձ

IV. Կրակ՝ կլանող, կույ տվող

V. Ծայրի Օձ՝ խեղդող

VI. Ավերող հոսանք

VII. Կարիճ՝ խայթող, հետ ճանապարհ չիմացող

ՈՒՔերորդը ինքը՝ Աստվածն է:

Հետաքրքիր է, որ որ տարվա ընթացքում Արեւի ճանապարհի հետքը երկնքում ունի տեսք՝ ձգված հյուսիսից-հարավ:

“Էնմերկար և Արատտի գերագույն քարը” պոեմի համաձայն՝ 8-րդ մոլորակը Աստվածն է, իսկ 9-րդ մոլորակը Աստվածուհին:

Մարդու հիմնական չաքրաները /չարքերը/

N	գտնվելու տեղը	անվանումը	հիմնական նշանակությունը
1	պոչուկ	քիմոլու	գոյություն, կունդալիմի էներգիայի ընդունում
2	սեռական	մուլադիարա	բազմացում, վերարտադրություն
3	պորտ	սվադիխատհանա	հսկում, ղեկավարում, կամք, իշխանություն, էո
4	արեւիլուսք	մանիպուրա	ներքեւի չաքրաների կապը վերինների հետ
5	սիրտ	անսահատա	սեր, բարոյական, արդար, ճշմարիտ, ամոթ
6	կոկորդ	վիշուդդիա	ստեղծագործ, գիտական, հայտնագործ
7	երրորդ աչք	աջնա	պայծառատեսություն
8	գագաթային	սահասարա	տիեզերքի/Արարչի/ հետ կապ

Կանդալին՝ օժտվածությունը հաջողաբար մագցում է ներքեւից դեպի վերեւ: Հնուց Հայերենում /չաքրա՝ հայերեն շարք բառն է/ այն կոչվել է հետեւյալ կերպ՝

1. Պոչուկ ներվ – ՎԱՐՄԱԿԻ ՇԱՐ
2. Սեռական օրգ. ներվ -- ԱՌՆԻ ՇԱՐ
3. Պորտ ներվ – ՊՈՐՏԱՀՅՈՒՄԱԿ ՇԱՐ
4. Ստոցանու ներվ -- ԱՐԵՎԱՀՅՈՒՄԸ ՇԱՐ
5. Սիրտ ներվ – ՀՅՈՒՄԸ ԱՆԱՀՏԱՅ ՇԱՐ
6. Կոկորդ ներվ – ՎԱՀԱԳՆԱՇԱՐ ՇԱՐ
7. Ճակատ ներվ – ՀԱՅԱԿՆ ՇԱՐ
8. Գագաթ ներվ – ՀՈԳԵՏՈՒՆ ՇԱՐ

Այդպես էլ արեցին քրմերը՝ անսպատում հերյաներից արյունապղծման եղենակով ստացան մի սերունդ, ուրք օրական հասակում թլփատեցին, հետո այդ սերնդից արյունապղծմամբ ստացան եւս մի սերունդ, ուրք օրական հասակում թլփատեցին, սարքեցին չափահաս, արդեն երրորդ նոր սերունդը եւս մեկ անգամ բեղմնավորվեց, և մի քանի օրից հասան Պաղեստին: Բայց ինչ կատարվեց այդ ընթացքում և ինչու հերյաներին համարեցին ընտրյալ ժողովուրդ՝ ջիտդ, մարդկությունը տեղեկություն չունեւր:

*Այս ամենի գաղտնիքը թաքնված է վերեւի աղյուսակում, որը այն ժամանակ լիովին գիտեին քրմերը, իսկ մենք միմիայն հիմա: Ինչու ընտրեցին քրմերը հերյաներին և անվանեցին **ՀԲԻՅԸ**՝ ընտրյալ ժողովուրդ, որովհետեւ ամենաշատը նրանք էին համապատասխանում «սուկալի» կատեգորիային, հետեւապես դեմ չէին լինի, իսկ եթե եզակի դեմքեր առարկեցին, ապա նրանց անսպատում ուղղակի ֆիզիկապես վերացրին:*

Եզիպտոսից վտարվելուց ջիտդների հետ միասին կային նաեւ նեգրեր, քոչվոր հնդկական ցեղերից՝ Վնչուներ/՝ Հարավային չինական ցեղերի ներկայացուցիչներ և այդ բոլորից ստացվեց ընդամենը մեկ «ԸՆՏՐՅԱԼ ԺՈՂՈՎՈՒՐԴ»՝ ՀԲԻՅԸ(Ա):

Մարդ էակը բաղկացած է երեք մասից՝

1. Մարմին՝ ֆիզիկական մակարդակ
2. Խելք, գիտակցություն՝ մենտալ մակարդակ
3. Հոգի՝ տիեզերական՝ ԱՐԱՐՉԱՅԻՆ մակարդակ

Մենք արդեն իմացանք, որ տիեզերքի կողմից մարդու չաքրաների ձեւավորումը երկրի վրա 14 օրերի ընթացքում ավարտվում է: Անգամ կատուները, որոնք ունեն հոգիներին տեսնելու հատկություն, միայն 14-րդ օրն է նրանց ձագերի աչքերը բացվում: ՌԻՌՄՆ 14 օրվա ընթացքում մարդու մոտ ձեւավորվում են այն ուրք չաքրաները, որոնք գետեղված են վերեւի աղյուսակում: Այդ ուրք չաքրաները մարդու բոլոր զգացմունքներն ու ընդունակություններն են, կամ մարդկային հոգու տեղակալումը, կամ կապը տիեզերքի՝ ԱՐԱՐՉԻ հետ: Առաջին յոթը օրերի ընթացքում բացվում են երեք ներքին չաքրաները՝

1. Գոյատեսում— քիմոլու
2. Բազմացում՝ սերս— մուլադիարա
3. Իշխանություն— սվադիխատանա

Եթե 8-րդ օրը թլփատում են նորածնին, ապա մեքենայաբար հաջորդ չաքրաները այլես չեն բացվում, իսկ կապի չաքրան մնում է կիսաբաց: Սա բնության կողմից նախատեսված երեսույթ է, որի մասին քաջ տեղյակ էին ժամանակի քրմերը՝ լեւիտները, բայց մնացած մարդկությունը տեղյակ չէր: Իսկ չբացված չաքրաների ուժը փոխատրվում է արդեն բացված չաքրաներին: Այսպիսով, լեւիտները ստացան մի նոր ժողովուրդ, որոնք կես հոգու մարդիք են: Երբ քրմերը հասան Պաղեստին, այնտեղ կային ուրիշ բնակվող հեբրայներ, որանք նույնը կատարեցին այս մնացած հեբրայների հետ, ջանակացողներին իհարկե ֆիզիկապես վերացրին: Որպեսզի վերջնականորեն հեբրայների գեները վերածեսափորեն, լեւիտները Սինայի անապատում ստացած հիբրիդներին խառնեցին տեղացի հեբրայների հետ, ստացան մի ամբողջական հիբրիդ և բոլորին ստիպեցին իրենց անմիջական հարազատների հետ կենակցելով նորից մեկ այլ ուրիշ սերունդ ստանալ: Այսպիսով լեւիտները ստացան մի բխոռքոտ ժողովուրդ, որոնք անընդհատ ունենալով 10-20 երեխաներ կարճ ժամանակամիջոցում շատ արագ բազմացան: Լեւիտները՝ չար քրմերը այդ ժողովուրդին անվանեցին Իսրուէլ, որը բառացիորեն նշանակում է ԱՐԱՐԶԻ դեմ պայքար՝ համարելով, որ ֆալլոսն է երեխային արտադրում, ուրեմն և ֆալլոսն է Արարիչը՝ արարում է մարդ: Հրեյաներին ստիպեցին ընդունել հուդայություն կրոնը, որը նշանակում է ֆալլոսապաշտություն և անվանեցին նրանց «Ընտրյալ ժողովուրդ»: Այստեղից է սկիզբ առնում «Ընտրյալ ժողովուրդ» գաղափարը: Լեւիտները դրանց նախապատրաստեցին “Մատանայական փորձությունը”՝ իրականացնելու նպատակով, պայմանավորվեցին, որ դրանք հավերժ սարուկից կվերացվեն 2128 տարիների ընթացքում թագավորների, բայց այդ փուլի ավարտից հետո մարդկության համբերության բաժակը կցլցվի ու իրենց կվերացնի /ՄԱՏԹԵԻՈՍ ԺԳ 39-43 “որոմի նման պետք է այրվեն”/: Դա կոչվեց Եհովայի հետ պայմանագիր ու Եհովայի անունը իրենք իրավունք չունեն տալու: Ահա, թե ինչու են իրենք իրենց պատմության մեջ ներկայացնում, թե իբր հեբրայական երկու պետություններ են գոյություն ունեցել՝ Իսրայել և Հնդայական: Չնայած, պատմականորեն ոչ մի անգամ էլ հեբրայական պետություն գոյություն չի ունեցել: Այն ժամանակների բոլոր հայտնի պետությունների, ընդ որում և Հայաստանի պատմության մեջ հիշատակված չկա ոչ մի հեբրայական պետության ֆիզիկական գոյության մասին:

Թլփատումից հետո արյունը լիզում են, իսկ թլփատված կտորը զգվում է գինու բաժակի մեջ՝ բոլոր ներկաները այդ բաժակից խմում են:

Ահա, թե ինչ էին անում լեւիտները՝ սատանայի ծառաները, բառասուն տարի անապատում և հետագա բազում տարիները Պաղեստինում: Այդ նույն լեւիտների աշակերտները այժմ կոչվում են րաբբիներ, դրանց աշակերտները՝ խախամներ, թլփատման վալոր՝ վիֆիլ: Այսպիսով՝ նման կարգի՝ ծննդյան 8-րդ օրվա թլփատումը բերում է գենետիկ վերափոխման: Դրա հետ միասին դարերի ընթացքում խառնելով անմիջական հարազատների արյունները կենակցական մեթոդներով, ստացել են այսօրվա իրեչներին՝ ջիուդներին:

Բոլոր ջիուդները ներշնչվում են “Ճշմարտություն չկա՝ կա ամենաթողություն” թեգով:

Ջիուդների **քասակը** գլխի կատարին՝ սախսարարա չակրայի վրա, տիեզերքի հետ կապի վերջնականապես բացակայման ցուցադրումն է:

Սահաարայի անգործունեությունը միեւնույն ժամանակ բերում է ուղեղի ոչ լիիրավ գործունեությանը: Օրինակ, փիլիսոփայական հարցերում հեբրայները ոչ թե հիբրիդներ են, բխոռքոտներ, այլ ուղղակի զոմբիներ: Մարդկային ամբողջ էներգիան հեբրայի մոտ շրջանառվում է միայն ներքին երեք չաքրաներով: ԵՎ հեբրայի մոտ զարգանում են շատ ուժեղ սեքսը /իզական սեռը հիմնականում պոռնիկներ են, արական սեռը հիմնականում գոմոսեքսուալիստներ/, գոյատևելը /աշխարհի բոլոր երկրներում դռնից դուրս ես անում, պատմությանից են մտնում, պատմությանից դուրս անելուց, դռնից են մտնում/ և ղեկավարման ձգտումը /սնգամբ բանակում բոլոր սերժանտները/ իսկ մասոն Պլատասկվայան ասում է, «-լավ է դժոխքում լինել ղեկավար, քան դրախտում ստրուկ»/:

Եթե դու հեբրայի հետ խոսում ես սրտի չաքրայի տեսանկյունից, նա ուղղակի քեզ չի հասկանում, նա քեզ կհամարի կամ հիմար, կամ կեղծավոր: Նրանց համար ինչը, որ տվյալ պահին օգտակար է՝ բարին է, ինչը, որ տվյալ պահին օգտակար չի՝ չարի է:

Մայիսից՝ սատանաստեղծը, նրանց Սինայի անապատում հայտարարեց, «Միայն հրբ-
յաների երեխաներին, որոնք իմ հետ են այստեղ, որոնք չգիտեն ինձ է բարին, ինձ է
չարին, բոլոր անչափահասներին, ոչինչ չգիտակցողներին կտամ նոր հող»--/Հին կտակա-
բան, Թվեր 14:23/, «Իսկ մնացածը կթափառեն անապատում քառասուն տարի, մինչեւ
նրանց մարմինները չգոհվեն այս անապատում»—/Հին կտակարան, Թվեր 14:32-33/:

Հիտաւը նույնպէս, որը իրեն կոչում էր «Քրիստոս» հրբյա էր և բլփատված էր ութերորդ
օրը /Նոր կտակարան, Ղուկասից, 2:21/: Այս սատանեական արարմունքի պատվին,
քրիստոնյաները՝ իհարկէ մեծ մասը՝ չգիտակցելով, մինչեւ այժմ էլ տոնում են «Աստծո
բլփատումը»/ռուսերեն «օրեզանիե գոսպոդնյե» : Այդ օրը հունվարի 1-ն է նոր տոնարով,
կամ 14 հունվարի հին տոնարով: Հարցրեք գոնե մի անգամ այդ սատանայի ճուտ
տերտերներին, թե այդ ինչ տոն է:

Դարերի ընթացքում այդ գենոմոդիֆիկացիան բերել է ջիողների արտաքին տեսքի այժմ
արդեն հայտնի փոփոխություններին: Ականջների բլթակները, որոնցում են գտնվում բա-
րոյականության գզացմունքների ներվային կենտրոնները, պետք չլինելու պատճառով,
այսինքն մարդկային օրգանիզմի կողմից տվյալ չաքրայի բացակայության համաձայն,
ներվային կենտրոնի յօգտագործվելու պատճառով անհետացել են: Իսկ կյամ բլթակա-
վորները, այսինքն փափուկ բլթակը կա, սակայն այն կողքով ճուլված է մաշկի հետ, դրանք
կիսախառնորդներ են և հիմնականում բնիկ Կիլիկիացիներ կամ վանեգիներ, այսինքն
դրանց մեջ կան և հայեր և ջիողներ: Սեռական օրգանների արտահայտիչ նշանը դեմքի
վրա՝ դա քիթն է: Ջիողները՝ հատկապէս կանայք, ունենալով սեռական օրգանների խռո-
նիկական գերլարվածության հիվանդություն, ոնենում են հիմնականում սրածայր քթեր,
կամ կախարդ պառավներին նմանացնող՝ քիթը կախված վերին շրթունքի վրա, կամ
ընդհանրապէս քթի վերածումների այլանդակված տեսք ունեն: Աչքերը գորտի մնալ դուրս
այրձած են, որը նույնպէս կապված է սեռական օրգանների գերլարվածությունների հի-
վանդության հետ՝ սեռական մոլեգնություն: Այս ամենին գումարվում է արիական արյան և
սպերմայից պատրաստված կոկտեյլի հատուկ ծիսակատարությունների ժամանակ օգ-
տագործումը և անմիջական հարազատների՝ հայր ու աղջիկ, քույր ու եղբայր, մայր ու
տղա/Թարմուդ հատոր 3 գլուխ 11 էջ 73, և օրենք 88/ հետ սեռական կապերի արդյունքից
ստացված սերունդների կենակցումը: Կազալների՝ տեղական գաղտնի իշխանությունների
հուժկու դեկավարությամբ, խախտմների ու բաբբիների հատուկ հսկողության տակ գտն-
վող ամուսնությունները միշտ պահպանում են այս գենոմոդիֆիկացված ռոբոտների կամ
գենոհաշմանդամների վերը նկարագրված կարգավիճակը: Արյունը թարմացնելու նպա-
տակով ուրիշ ազգերի հետ ամուսնանալուց որպէսզի հանկարծ գենամոդիֆիկացիան
չտուժի՝ անպայման մեկընդմեջ արյունապղծություն են իրականացնում:

Որպէսզի հաշմանդամներ շատ չծնվեն, որոնք ամենաշատը ճնվում են ջիողների մոտ,
այդ կենդանիները արյունը թարմացնելու համար հաճախակի մեզանից են վերցնում աղ-
ջիկներ, նախօրը լեւիտներից ունենալով հստակ տեղեկություն, որ ԱՄՄԵՆՈՒԴ գեները
ունեն վերականգնվելու հատկություն: Դրանք հիմնականում վերցնում են մեր ազգի տա-
ղանդավոր և ֆիզիկապէս առողջ աղջիկներին, մնանապէս և իրենց աղջիկներին էլ են
տակամամուտում /ամուսնացում/ մեր ազգի տաղանդավոր տղաներին, բայց ինչպէս
սպացուցել են դարավոր ողբերգական փորձերը, իրենք միմիայն մեր գեները փչացնում
են՝ իրենց մոտ տաղանդ ճնվել չի կարող, որովհետեւ այնքան ուժեղ են այլանդակված
ջիողագեները, որ ամենահաջող դէպքում ճնվում են գիտակիցներ /գիտենալ, անգիր անել/
բայց տրամաբանական հատկություններից գուրկ: Կարող են շախմատ խաղալ, որով-
հետեւ շախմատի քայլերը կարելի է անգիր անել, բայց ստեղծել, կամ հնարել որեւէ
նորույթ, արդեն երբեք չեն կարողանա: Իսկ եթե թույլ չտանք հաճախակի մեր արյան հետ
խառնվել, այդ շախմատն էլ մի երկու սերունդ հետո չեն խաղա և մի երկու սերունդ հետո
հիմնականում հաշմանդամներ կծնվեն:

Մա համարժեք է այն պոռոցեսին, որ եթե շփվում են առողջ և հիվանդ մարդիք, սպա հի-
վանդը առողջից առողջությամբ վարաբվելու շանս բացարձակապէս չունի, իսկ հակառա-
կը ընդմիշտ առօրյա կյանքում առկա է:

Իսկ, թե ինչ ռեցեպտուրաներով են պատրաստում այդ կոկտեյլները, և ինչ հաշվարկներով են մեր գեների հաշվին թարմացնում իրենց աստանայական սերնդի շարունակելիությունը, դեռես չգիտեմ, բայց ինձ թվում է շուտով կիսմանը: Ռիդակսի, պետք չի թույլ տալ մեր հաշվին այդ կենդանիների արյունաթարմացում և շատ կարճ ժամանակից հետո միմիայն հաշմանդամներ կծնվեն: Պատկերացրեք, առանց որեւէ դժվարությունների ոչ թե միայն մենք, այլևս ամբողջ աշխարհը միանգամից կազատվի այս աստանայական հրեշներից: Հիշեք մեր դիզաբանությունը, միշտ հրեշները մեզանից սերունդ վերցնելով են կարողացել մեր դեմ պայքարել: Հայկ--Բել, Դավիթ—Սարա Մելիք և այլն:

Իսկ ինչպե՞ս է կատարվում աղջնակների քլիսատումը:

Հնուց Հայ ազգի մոտ հայտնի է չափազանց խիստ պահպանված ավանդական մի խորհուրդ՝ դա աղջնակի մինչեւ օրինական ամուսնությունը կուտության պահպանման խստագույն պահանջն է: Եթե օրիորդին կուտությունից զրկել են ինչ-ինչ պատճառներով մինչեւ օրինական ամուսնությունը, Հայ ազգի մոտ համարվել է օրիորդին փչացնել: Ի՞նչն է կուտության պահպանման այդչափ խստագույն նպատակն ու պատճառը, ինչու՞ է Հայը համարում, որ աղջկան փչացրել են:

Ինչպես գիտեք, Երկրի վրա, կենդանական աշխարհի բոլոր ներկայացուցիչներից միմիայն ամենաբանականն՝ մարդու մոտ կա այդ կուտության նշանը՝ պլեվրան: Մինչեւ առաջին սեռական հարաբերությունը աղջիկը պատկանում է իր հայրական ցեղին: Աղջկա կուտությունը վերանալուց հետո նա այլևս այն անարատ անձը չի և սկսվում է կոչվել կին արմատ, այսինքն դառնում է արատավոր: Մարդու Արարումից է գալիս այն հանգամանքը, որ աղջկա ձեռքը պետք է գան խնդրեն, այսինքն անպայման է ընտրությունը և ոչ թե ով ում որտեղ բռնեցրեց:

ՊԼԵՎՐԱՅԻ ԻՄԱՍԸ ՀԵՆՅ ՏԵԼԵԳՈՆԻԱՆ Է, ԱՅԳ ՀԵՏՔԸ ՊԵՏՔ Է ԹՈՂՆԻ ՄԻՄԻԱՅՆ ՆՐԱ ԸՆՏՐՅԱԼ ԱՄՈՒՄԻՆԸ:

Այդ ամենի նպատակը հետեյալն է՝ գեների պահպանումը (չփչացնելը), մարդկային սերնդի բարոյական առաքելության իրականացումը: Գոյություն ունի մի օրգանական երեսույթ, որից քաջ տեղյակ էին հազարամյակներ առաջ քրմերը, ընդ որում և չար քրմերը՝ լեխտները, որ աղջնակին կուտությունից զրկողի գենետիկական հետքը տպվում է աղջկա օրգանիզմում՝ քրոմոսոմների կիսով չափի մեջ: Այդ երեսույթը կոչվում է Ռ-Ֆ-ի օրենք (Ռ-իտոս հունարեն նշանակում է ծորալ, բայց թե ինչու ջիուդերը թարգմանում են՝ տիեզերքի օրենք): Մյուս կողմից Ռ-Ֆ՝ ՏԻՐ Դիցի հակառակ կարողացման ձեւն է, ինչը կնշանակի Տիր Դիցի ստեղծաց բարոյական օրենքներին հակառակ: Դա տղամարդուց հոգու և արյան պատկերի փոխանցումն է աղջկան: Այդ պատկերը կիսամապատասխանի տվյալ տղամարդու գենետիկ կողին՝ այսինքն սերնդական շարունակությանը, անկախ աղջնակի ապագա ամուսինների քանակից:

Հետագայում, անկախ դրանից, թե ումից է երեխա ունենալու այդ աղջիկը, այդ քրոմոսոմների առկայությունը մինիմում կես չափով պահպանվում են: Այդ երեսույթը կոչվում է Ռ-Ֆի օրենք կամ ժամանակակից գիտական տերմինալոգիայով՝ ՏԵԼԵԳՈՆ: Այս աստանայական և անչափ վտանգավոր երեսույթը չար քրմերը ջիուդների օգնությամբ երեք հազար տարի է փորձարկում են համայն մարդկության հանդեպ:

Աղջնակին մինչեւ երեք տարի և մեկ օրական հասակում կուտությունից զրկելու դեպքում, այն նորից վերականգնվում է: Աղջնակներին հրբյանները կուտությունից զրկում են երկու եղանակով: Առաջինը՝ ծպտյալը, իրականացնում են խախտմանը՝ ցածր դասի հոգեւորականները աղջնակի երեք տարին և մեկ օրը լրանալուց մեկ շաբաթ առաջ, թողնելով իրենց հետքը՝ սերմը երեխայի օրգանիզմի մեջ, որից հետո պլեվրան նորից վերականգնվում է: Երկրորդ եղանակը կոչվում է կոնտոս՝ այսինքն երեք տարի մեկ օրը լրանալուց հետո այդ պրոցեսը իրականացնում է սեռական հարաբերության միջոցով նրա ապագա ամուսինը, որը այդ վճռագործությունից հետո արդեն երեխայի օրինական ամուսինն է համարվում կամ ուղղակի հատուկ պոռնիկներ պատրաստում: Թայմուդի մեջ այս ամենը նկարագրվում է լրիվ մանրամասնություններով, ընդ որում, թե ինչպիսի տուգանքներ են սպասվում հետագա ամուսնալուծությունների դեպքում:

Երկու դեպքում էլ, անկախ աղջնակի ապագա ամուսնու ով լինելուց, նրանից ծնված սերնդի քրոմոսոմների մեջ արդեն կիսով չափ ձեւավորված է ջիոտական կեղտը: ԵՎ հենց սա է պատճառը, որ ընդունված է ասել՝ եթե մայրը ջիոտ է, ուրեմն երեխան մեքենայաբար համարվում է ջիոտ:

ԳԱԱՆԱՆ-ն ջիոտականության թողած ամենասարսափելի հետեւանքն է: Ինչքա՞ն նման հետքեր ունեն թողած այս հրեշները և ու՞մ մեջ, դեռ շատ երկար պետք է պարզենք:

Հնուց եկած ավանդական խորհուրդներից են նաեւ իգական սեռի խոնարհ ու համեստ լինելը, իսկ ջիոտուհին տարբերվում է իր հայտնի գոնորով (ամբարտապանություն), ինչը նրան միշտ բացահայտում է: Կամ կինը տղամարդու աչքերի մեջ չպետք է նայի, իսկ ջիոտուհիները հայտնի են իրենց աչքերով մարդ ուտելու հատկությամբ: Իսկ ամուսնու այն զգուշացմանը, թե լվացքը մի դիզի, տունը փոշու մեջ կորած է, խոհանոցը կարգի հրավիրի, ջիոտուհին անապայման կպատասխանի, «ես խոս ճորտ չեմ»: Սա արդեն գալիս է նրանից, որ այդ կենդանիները իրենց ամբողջ գոյության ընթացքում ստրուկներ են եղել ու անչափ վախենում են վերադառնալ ավանդական պապենական կարգավիճակին:

Մատանայական այս գենոֆոնդի վերջնական երթը ամրագրվում է ամենադաժան փուլով՝ **Ջիոտական դաստիարակությամբ**: Թալմուդի 85-րդ օրենքը թույլատրում է կեղծ երգում տալ: Ես ուրիշ ազգ, ժողովուրդ, սոսի, մարդկային խմբավորում չեմ կարող պատկերացնել, որ իր երեխային սովորեցնի կեղծ երգում տալ: Մանկությունից երեխաներին դաստիարակում են, որ սա քո հայրենիքը չի, սրանք քո ժողովուրդը չեն, գողացիր, թալանիր, խաբիր, կողոպտիր, կեղծիր, ստիր, կռվացրու, բաժանիր, հակադրի, չաշխատես, ամեն միջոցներ կիրառիր, որ դեկավարես: ԵՎ դուք պատկերացրեք այս կենդանիները դեկավարում են մեզ, կարողանում են մեր մեջ եղած տականքներին կաշառել, հասնել իրենց նպատակին՝ մեզ ստրկացնել: Ծիշտն ասած, ես չեմ գիտակցում, թե ինչ դաժան պատիժ պետք է կրի մեր մեջի տականքը, որը ջախջախում է այդ հրեշներին, որը, անկասկած տեղյակ է վերը նշված բացատրություններին: ԵՎ հանգիստ խղճով նայում է թե այս խաղաղ շրջանում՝ 20 տարիների ընթացքում Հայ ազգի քանակը միայն բնական նվազման հաշվին պակասել է 420.000-ով, հիվանդացիությունը ավելացել է 70-560 %-ով, 60 %-ից ավել կազմում են չբավորները, 30% աղջիկները տունն են մնացել, քո հողի, ջրի, գերեզմանի, վառած մոմի վարձը ջիոտին ես մուծում, աչքիդ առաջ հարսագատներջ մահանում են՝ հնարավորություն չունեն բուժելու, երեխաներդ չունեն ապագա և անգրագետանում են, անարատ հայ աղջնակներին ստիպում են պոռնկանալ, իսկ անասուն ջիոտները վայելում են քո երկրի ներքին հանքային հանածոները ու թքում քո հոգու մեջ: Դեռ դրանով չեն բավարարվում, հետն էլ ուզում են ճանաչել Ղարսի պայանագիրը, որ ընդունաբալես ազգը գրկվի ապագայից և հավերժ մոռացության տրվի ահավոր Եղեռնը, որը նույնպես իրենք են կազմակերպել:

Ա՛յ, այսպիսի այլանդակ կենդանիների՝ ջիոտների հետ գործ ունենք, հարգելի բարոյակերտ Հայ ժողովուրդ՝ թքում ես երեսներին՝ ասում են անձրեւ է գալիս:

Չարիքի ծառի արմատը արյունապղծությունն է՝ այլասերումը և այլասեռությունը: «Այլասեռավածության դեվը՝ դա ահավոր խորամանկ է և շփոթաբան», - և դիմելով աշակերտներին՝ Հիսուսը նրանց հատուկ ասաց, «Երանավետ են աչքերը, որոնք կտեսնեն այն, ինչը, որ դուք տեսնում եք»: /Լուկաս 10:23/:

«Երեխայի փսիխոզի 90 %-ը ծնողների մեղքն է», - հոգեբաններ:

ԲԱՅՅ, ՀԵՆՑ ԹԼՓԱՏՈՒՄՆ ԷՐ ՊԱՏՃԱՈՒԸ, ՈՐ ԵՀՈՎԱ ԿՈՉԵՑՅԱԼԸ ՋՀՈՒՂՆԵՐԻՆ ԱՆՎԱՆԵՑ “ԸՆՏՐՅԱԼ ԺՈՂՈՎՈՒՐԴ”: Այն շատ գեղեցիկ կերպով նկարագրված է Բիբլիայում ԾՆՆԻՈՑ ԳԼ ԺԷ կետ 9-ից՝ Եհովան գալիս է Աբրահամին և ասում է՝ «...Սա է իմ ուխտը, որ պիտի պահես իմ և ձեր մեջտեղը և քեզանից յետոյ քո սերունդի մեջտեղը՝ ձեր ամեն արուն թլփառալի ...Եւ թլփառալի ձեր ամեն ազգերումը ամեն ութ օրական արուն...ամեն օտարից որ քո սերունդիցը չէ.. և իմ ուխտը ձեր մարմնումը յավիտենական ուխտ լինի: Եւ մի անթլփատ արու ... այն անձն իր ժողովրդիցը պիտի կորչի. նա իմ ուխտն անարգել է»: Իսկ ի՞նչ է սա նշանակում: Սա նշանակում է, երբ 1180թ. մ.թ.ա. հրեաներին վռնդեցին Հայոց ՈՒՐ քաղաքից, հետո Եգիպտոսից, նեգրերի, գնչու-

ների և մնացած այլասեռականների հետ միասին, Մինայի անապատում Մայիսեյր՝ Մովսես-
ը, քառասուն տարվա ընթացքում երկու սերունդ թլփատեց և ստացավ իր ուզած՝ «ընտրյալ
ժողովուրդը», այսինքն բիռոբրոտներին: Այդուհետև Հբրյան այն նույն աստրական ցեղի
ներկայացուցիչը չէր, նա դարձավ ֆայլոսոփայաշտ ջիտոլ՝ սոսկալի մի կենդանի:

Իսկ թե ինչ առողջական ողբերգությունների բերեց արյունապղծությունը, այլասեռությ-
յունն ու վերելի չորս չաբբըների բացակայությունը՝ նկարագրում է ծագումով ջիտոլ,
հանրաճանաչ Լամբրոզոյի օգնական դոկտոր Խաչենկերը հետեյալ կերպ՝

«Հոգեկան հիվանդությունները համարվում են չափազանց վարակիչ և հրրյաները հա-
մարվում են դրա հիմնական օջախը: Այդ վարակը ոչ թե բակտերիական է, այլ գենե-
տիկական»:

Այս խոսքերին գումարած Լամբրոզոյի «Հբրյանների մեջ հոգեկան խանգարվածները
ավելի շատ են, քան իրենք՝ հրրյաները» արտահայտությանը գումարենք Վատտիկանի
կողմից ջիտոլներին տրված «Մոսկալի ժողովուրդ» գնահատականը, այս ամենին գումար-
ենք, որ Եհովայից հետո՝ ջիտոլների երկրորդ ահավոր պաշտամունքը փողի Աստված
Մամոնան է և այս ընդհանուր արհավիրքին տրամադրենք անասիմանափակ համաշ-
խարհային իշխանություն, խորը մտածենք ու երեւի կկասենք, թե մարդկությանը ինչ է
սպասվում՝ եթե իհարկե ժամանակին չկանխվի այս կենդանիների ողբերգախոստում
ամենաթողությունը:

Ջիտոլները լավ տեղեկացված են որ մոր գեները չեն շարունակվում՝ իրենց համար մայրը
նախատեսված է տեղեզոնիայի էֆեկտը տարածելու համար: Այդ է ապացուցում իրենց
կողմից ընդհանրապես կնոջը իրենց լեքսիկոնում «չլյուխաս» անվանելը և բիբլիայում
«Միայն ջիտոլ կինն է ջիտոլի ամենահավատարիմ ընկերը» արտահայտությունները:

Եգիպտացիները շատ ավելի վաղուց են թլփատվել քան ջիտոլները, սակայն ոչ ուրը
օրական հասակում՝ 7-13 տարեկանում, և սոսկ հիգենիկ նկատառմամբ:

Մահմեդականները թլփատում են 7—13 տարեկան հասակում: Այն չի կարող գենոմոլի-
ֆիկացնել մարդկային կազմվածքը, չնայած և չի կարող օրգանիզմի վրա հետք չթողնել:
Մահմեդականները նույնպես թլփատումը կատարում են ելնելով միանգամայն հիգենիկ
կանոններից: Չնայած՝ անհետք լինել չի կարող, անդուր հոտը օրգանիզմում ինչ որ ոչ
նորմալ պրոցեսների մասին է խոսում:

Եթե թլփաթված օրգանիզմը լիներ ճիշտն ու կատարյալը՝ Արարիչը մարդկանց այդպիսին
կարարեր: Իսկ ինչ որ մեկը եթե ցանկանում է Արարչի կողմից թույլ տված սխալը ուղղել՝
ուղղակի պետք է տրամաբանի, որ Արարիչը չի սխալվում:

ՀՈՒԴԱՅԱԿԱՆ (ԽԱՍԻԴԱԿԱՆ) ՄԿՁԲՈՒՆՔՆԵՐԸ

ԶՈՒՄԻ ԳՐԲՈՒՄ ՆԵՐԿԱՅԱՑՎԱԾ ՀՈՒԴԱՅՈՒԹՅԱՆ ԴԱՐՊԱՍԸ

ՀՈՒԴԱՅԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ 13 ՄԿՁԲՈՒՆՔՆԵՐԸ
/Կիցցեռ Շուլիսան Արուխ էջ 481/

1. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Արարիչը, օրհնված լինի Նրա Անունը, մինչև եզակին ստեղծեց բոլոր արարվածներին և դեկավարեց նրանց, որ Նա՝ անցյալում, ներկայում և ապագայում բոլոր հրաշքների միակ աղբյուրն է:
2. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Արարիչը, օրհնված լինի Նրա Անունը, միակ ամբողջական՝ և չկա աշխարհում՝ նմանակ Նրա բացարձակ ամբողջականությանը, և որ միայն Նա է մեր Աստվածը անցյալում, ներկայում և ապագայում:
3. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Արարիչը, օրհնված լինի Նրա Անունը, մատերիա չի և նրան հատուկ չեն գոյություն ունեցող մատերիայի վիճակները, և որ նրան ընդհանրապես չկա ոչ մի նմանակ:
4. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Արարիչը, օրհնված լինի Նրա Անունը, ամենի սկիզբն է և ամենի վերջն է:
5. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ միայն Արարչին, օրհնված լինի Նրա անունը, է հետեւում աղոթել Նրան՝ և ուրիշ ոչ մեկին:
6. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ մարգարեների բոլոր խոսքերը ճշմարտություն են:
7. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Մովսես-րաբբիի մարգարեությունը, թող նրա հոգին խաղաղության մեջ մնջի, ճշմարտություն է, որ Նա իրեն նախորդող և հաջորդող բոլոր մարգարեներից ամենաահեղն է:

8. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ ամբողջ Թորան, որին մենք այժմ տիրապետում ենք, Ամենաբարձրյալից է տրվել Մովսես-բաբբիին, բող նրա հոգին մնջի խաղաղության մեջ:
9. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Թորան չի կրի ոչ մի փոփոխություն և որ Արարիչը , Նրա անունը օրհնյալ լինի, չի տա մեզ ուրիշ ոչ մի այլ Թորա:
10. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Արարչին, օրհնյալ լինի Նրա Անունը, հայտնի են մարդկանց բոլոր գործերը և նրանց բոլոր մտքերը, ինչպես ասված է, «Բոլոր նրանց սրտերը Նա արարեց, Նրան հայտնի է նրանց բոլոր գործերը»:
11. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Արարիչը, օրհնյալ լինի Նրա Անունը, բարբով կհատուցի իր պատվիրանների պահպանողներին և խախտողներին կպատժի:
12. Անվերապահորեն հավատում եմ Փրկչի /Մաշխախ/ գալու, և քանզի նա հասպաղում է և այնուամենայնիվ ամեն օր Նրան կսպասեմ:
13. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ մահացածները կվերադառնան կյանք այն ժամ՝ երբ դա ցանկանա Արարիչը, օրհնյալ լինի Նրա Անունը, և բող մեծարվի Նրա Անունը հավերժ, դարեդար:

Սրանք լեւիտների կողմից ջնուղների զոմբիացման կրոնական սկզբունքներն են: Հիմա բացահայտենք առօրյա կյանքի ու մարդկության համդեպ այդ կենդանիների գազանային վերաբերմունքը ձեւավորող սկզբունքները:

Ներքուստ շարադրվող սկզբունքները անգամ նյութի պահպանման և փոխակերպման օրենքին են հակասում:

- ❖ «Չկա ճշմարտություն՝ կա ամենաբողություն»:
- ❖ «Ոչինչ չանել, բայց լավ ապրել»:
- ❖ «Ինչպես Աստված է նայում հեբրայներին՝ այնպես էլ հեբրայներն են նայում Աստծուն»:
- ❖ «Չագին բնի մեջ են խեղրում»:
- ❖ «Մասրուֆիա»՝ գցել ճանկերը ու տանջանքի ենթարկել:
- ❖ Ձուլություն մեծագույն Լեւիտ Մագիդը տվել է հետեւյալ տասը սկզբունքները՝
 - I. Երեխան ուրախ է առանց որեւէ պատճառի
 - II. Նա մի թույլ է առանց գործի չի նստում
 - III. Եթե նա որեւէ բան է ուզում՝ նա պահանջում է անվերապահորեն

Գողը ունակ է օրինակ տալու քեզ յոթը հասկացողություն՝

- I. Նա իր աշխատանքը կատարում է գիշերով
- II. Եթե նա չի ավարտել այն, իրչ մտադրել էր անել մի գիշերում՝ կանի մյուսում
- III. Նա և իր գործընկերը նվիրված են միմիանց
- IV. Նա կզոհաբերի կյանքը՝ աննշան շահի համար
- V. Այն, ինչ նա կորզում է, նրա համար այնքան փոքրարժեք է, որ նա կչարտի
- VI. Ամենաթերարժեք ստակի (МОНЕТА) կորզման համար նա կտանի ծեծն ու ջարդը, բայց դրան նշանակություն չի տա
- VII. Նա սիրում է իր աշխատանքը և չի փոխանակի այլի հետ

- ❖ Բարբի Սիլիլ,-«Եթե ես ոչ ինձ համար՝ ով ինձ համար»:
- ❖ Բարբի Շրմո,-«Այն գերվատը, որին ուզում է հասնել սատանան՝ պարտադրել մարդուն, որ մռռանա իր արքայորդի լինելը»:
- ❖ Կյանքի նշանաբանն է՝ տալ և վերցնել (կաշառք)
- ❖ Էյսավ,-«գիտակցիք երեք բան՝ որտեղից եկար, ուր էս գնում, ում էս հաշվետու»
- ❖ Երկու ծայրահեղական են լինում՝ արարվածներ և տեղեկացվածներ
- ❖ Ամենաձանր մեղքը՝ հպարտությունն է
- ❖ Մարդը ունի երկու հասկացողություն՝
 1. Ինձ համար է արարված աշխարհը
 2. Ես հող եմ և փոշի
- ❖ Սիոնը կբավվի արդարադատությամբ
- ❖ Ձուլական աղոթք՝,-«օգնիր մեզ երեք ժամով»:(կյանքի վերջին երեք ժամերն են)

- ❖ Երկինքը Աստծուն է, Երկիրը մարդունը՝ ինչ ուզում ես արա:
- ❖ Միասնությունը փրկության փորձն է՝ փրկությունը լինելու է առանձին-առանձին:

«ԱԶՍ ՁԵՌՆԵՐԵՑՈՒԹՅԱՆ ՄԻՍԵՄԻՆ՝ ՎԱՂԱՄԻԱ ՄԱՀ»,-- Ասում է արդի սիոնիստական առաջնորդ, միլիարդատեր **Ջորջ Սորասը**:
ԱԶՍԱՎԿԼՈՒԹՅՈՒՆ, ԺՈՂՈՎՐԴՎԱՐՈՒԹՅՈՒՆ, ԿՈՒՍԱԿՅՈՒԹՅՈՒՆ, ԱՐՀ-ՄԻՈՒԹՅՈՒՆ, ԿՈՍՏԻՆԻԶՍ, ՆԻԳԻԼԻԶՍ, ԻՄՊԵՐԻԱԼԻԶՍ՝ ահա ջիտղական այն բոլոր վարկածները, որոնց ներմուծմանը նրանք քանդում են ամեն մի պետություն, վերացնում բազավորությունը, ազգային գաղափարախոսությունը, ստեղծում քառս ու իրենք դեկավարում: **Ջիտղների կողմից բազավորությունները վերացնելու ամենաէական պատճառը բազավորների վսիմ ըրմական ծագումն է, ազգային գաղափարախոսությունը, ֆիզիկապես բարձր օժտվածությունը (Հայոց Երվանդ բազավորը բռնցքամարտից առաջին 100 օլիմպիարայի հաղթողն է եղել), պետական անքակտելիությունը:**

Ջիտղը պացիֆիզմը իրականացնում է պատերազմներ կազմակերպելու միջոցով:
Ջիտղը կարող է կապիտալ ստեղծել միայն անօրինական ճանապարհով, միեւնույն ժամանակ մնացածից պահանջել գործել օրենքների խիստ սահմաններում: Ընչտ օրենքների ճիշտ կիրառում՝ այսինքն՝ օրենքի դիկտատուրա և ջիտղը կչքվի:

Միոն հնուտների արձանագրություն 15 «Մեր ազդեցության տակ գոյերի օրենքների կատարումը կրճատվել է մինչև միմիմումը »:

Ջիտղների կողմից Իշխանության լիակատար տիրապետելը դա տվյալ պետության պետականության վերացումն է: Միոն հնուտների արձանագրություն 15 «Միօրյա համաշխարհային հեղաշրջում»: Արձանագրություն 11 «հնարավոր հեղաշրջման մի քանի համառոտություններ»:

Եթե մեկը երկեց հողի մասին, նա ջիտղի համար ծիծաղատեղի է, իսկ եթե ջիտղը երկեց հողի մասին, նա գաղափարապես կործանված է: /Արձանագրություն 6/:

Ջիտղի գոյությունը դա ժամանակի վրա խաղալն է:

Կապիտալ ստեղծելուց ուրիշը չի կարող իրեն թույլ տալ ջիտղական քայլերը. որովհետև պետականության գաղափարախոսությանը հակասական քայլեր են: Ստացվում է ուրիշի անհաջողության պատճառը պետությունն է՝ հայրենիքը, հողը, իսկ դա բացարձակ արտուրդ է, և եթե որպես գաղափարախոսության հիմք՝ ուղղակի հիմարություն և դատարկություն:

Այս ճգնաժամը հերթական հնարքն էր ժողովրդի ձեռքից վերջին փողերը վերցնելու, որպեսզի փողը մնա միայն ջիտղների ձեռքերում: Այդքան ահեղի կապիտալ ունենալու պայմաններում իհարկե այս բոլոր ընտրած հնարքները ամենաարիմիտիվներն էին, երեւի ավելիին օժտված չեն: Այդ հնարքները երեքն էին՝

- Դենոմինացիա
- Դեֆոլդ
- Ծգնաժամ /շրջանառությունից փողերը հանել/

Առանց գերտերությունների իշխանությունների միջամտության կամ նախօրոք համաձայնեցման, այս գերձանը քայլը հնարավոր չէր իրականացնել:

Ջիտղները աշխարհի բոլոր երկրներում ագենտներ են: Նպատակը՝

1. **Իրենց պետությունը կազմե՞լը՝ ոչ: Ստալինը դրանց այն արտահայտությանը, թե իրենք են ամբողջ գիտատեխնիկական սկզբունքների աղբյուրը, տվեց Խաբարովսկի երկրամասի մի մասը՝ Բիրբեյջան մայրաքաղաքով, ասելով ահա ձեզ հող և հայրենիք, դե գնացեք ու զարմացրեք ամբողջ աշխարհին: Ոչ որ չգնաց: Ուհնեն Իսրտը պետություն՝ մնանապես չեն գնում:**
2. **Հարստություն ունենա՞լը՝ ոչ: Աշխարհի զգալի հարստությունները իրենց ձեռքերում է, ճգնաժամներ են կազմակերպում, մարդկությանը իրենց հակադրում: Իսկ դա այդ ամենից զրկվելու շատ լուրջ վտանգ է:**
3. **Իշխանություն՞ն՝ ոչ: Շատ երկրներում են դեկերին նստած: Չունենալով պետականության գաղափար, բոլոր տեղերում բնակչությանը տրամադրել են ժայրահեղ հակասական: Իսկ դա իշխանությունը կորցնելու վտանգ է:**

4. Գիտատեխնիկական նորամուծություններ՝ ոչ: Որովհետև դա փողով կամ խաբերանությամբ չի ձեռք բերվում, իսկ իրենք քաջատեղյակ են, որ թե գենետիկապես, թե դաստարակությամբ իրենք չեն համապատասխանում նման կատեգորիաներին, իսկ համապատասխանողները չեն ցանկանում իրենց հետ համագործել:
Աշխարհում շատ առաջադեմ ազգեր կան, բարձր տեխնոլոգիաներով, նրանք անգամ իրենց թույլ չեն տալիս աշխարհակալ լինելու մասին մտածել, իսկ ջիտուները իրենց ամբողջ պատմության ընթացքում ոչ մի հայտնագործություն չեն ունեցել և ոչ էլ բարձր տեխնոլոգիա և հանկարծ... խնդրեմ:
 5. Լինելու մարդկության կողմից ընդունելի՞ և հարգվա՞ծ՝ ոչ: Որովհետև, երեւի հատուկ, ամեն քայլի դիմում են որպեսզի իրենց ստեն:
 - 6 Մարդկությանը վախեցնելու՞ ոչ: Որովհետև իրենք այնքան են վախկոտ, որ ծածկում են, թաքցնում անգամ իրենց էթնիկ ծագումն ու ինքնությունը:
 - 7 Ամբողջ մարդկությանը՞ վերափոխելու՞ ոչ: Որովհետև այս մոլորակը մարդկության տունն է, իսկ մարդկությունը այսպիսինն է ստեղծված:
 - 8, ՈՒՔում են որ աշխարհը պրոգրեսի՞վ զարգանա՞ ոչ: Որովհետև եթե որեւէ տարածքում ունեն հնարավորություն, ապա չեն թողնում որ մարդիք անգամ տարրական ուսում, կրթություն ստանան:
 9. Գործարարություն՞ ոչ: Որովհետև դեմ են բոլոր գործարար և ստեղծագործ անձանց անգամ գոյությանը: /Արձանագրություն 6/
 10. Ազատ կապիտալի՞զմ՝ ոչ: Որովհետև լինելով միայն սպեկուլյանտներ՝ ցանկանում են արտադրողին հսկել
 - 11 Խաղաղության պահպանու՞մ՝ ոչ: Որովհետև ամբողջ մարդկությանը միմիանց հակառակ են տրամադրում, որպեսզի իրենք պղտոր ջրում ձուկը հեշտ որսան:
 - 12 Աշխարհը ղեկավարեն՞ ոչ: չին դարերից սկսած շատերն են փորձել այդ անել՝ իրենք գիտենք թե ինչով է դա ավարտվել, քանզի նրանք պատերազմել էին, հաղթել ու գրավել: Իսկ ինչպես սրանք են որոշել, ըստ հմուտ սիոնիստների, տիրանալով հարստությունների, ստիպել, որ համայն մարդկությունը ջիտուներին խնդրի, որ իրենց ղեկավարեն, նման հիմարություն երեւի միայն ջիտուր կկարողանար մտածել:
 - 13 Մարդկությանը ուղղակի վնաս պատճառե՞ն՝ երեւի: Որովհետև նման պարագայում իրենց կհակադրեն ամբողջ աշխարհը, որը հետեւապես կրերի համաշխարհային պատերազմի, որից իրենք ամենաառաջինը կտուժեն:
 - 14 Պատվոգիական իրապաշտություն, անբացատրելի ֆանատիզմ փողի հանդեպ՝ թեկզգ երեսին թքիր, միայն թե փող տուր՝ ԱՀԱ, ԹԵ ԻՆՉ ԵՆ ՈՒՋՈՒՄ: ԽԱՐԱԳ. -- Խասիդիզմի հիմնական ճյուղն է՝ հիմնված Շնեեռ Չալմանի գլխավորությամբ 18-19 դ.դ. գիրքը կոչվում է «Տանյա» («Լիկուտեյ Ամարիս»--ճառերի հավաքագու)
- Ատոված ստեղծել է աշխարհը բացառապես հրքյանների համար
 - Ոչ հրքյանների հոգիները առաջանում են մնացուկներից, բացառապես անմաքուր թեփուկից, որոնցում չկա բարին ընդհանրապես (Գլ. 2, հոդվ 41)
 - Իր բնությանը հրքյան արգելվածը չի կարող թույլ տալ
 - Վատ հրքյա չկա՝ բոլորը լավն են
 - Ոչ հրքյանների իմաստը դատարկաբանությունից ավելի անմաքուր է(Գլ.8-9, էջ 69-71)
 - ՈՒՔեմն այդ թեփուկները լիովին կվերանան՝ կվերածվեն ոչնչի (Գլ.37, էջ 208)
- ՀԲԲՅԱԿԱՆ ՌԱՍԻՉՄԸ**
1. Հբրյական ռասայի առավելությունը մնացածների հանդեպ
 2. Հոգեւոր և ինտելեկտուալ որակի չփոփոխվելը վերին և ներքին ռասաների միջեւ
 3. “Թերաթեք” ռասաների կոտորածի ձգտում, նրանց ստրկացում կամ մեկուսացում
- Եթե մարդը ցուցաբերում է անմարդկայնություն և դաժանություն, եթե նա սրտառույտ արարք չի գործում՝ նա գիբեռնիտ է (ոչ հբրյա) Լեխտիմ N18-19
 - Գոյերը բարին անում են միմիայն իրենց օգտին (Դարպաս. 49 Գլ.3)
 - Մարդ՝ Ադամ հասկացողությունը գործածվում է միմիայն հբրյայի հանդեպ
 - Բոլոր ոչ հբրյանները կարող են հաշվվել հոգեւոր դիակներ

- Ամեն հրրյա պատրաստ է կյանքը տալու հավատքի, Աստծո համար, բայց կուք չպետք է պաշտի (“Տանյա” էջ 143)
- Իսրայելի որդիները ոչ հրրյաների Արքաներին կգամեն զնդանների մեջ ու կպատժեն
- Հրրյաների վերջնական ազատությունը Ամալեկյաններին վերացնելն է
- Ժողովուրդների բարիկամությունը մեխք է (“Տանյա” Գլ1, էջ 41)
- Օրինյալ լինի մեր Աստվածը, որ մեզ ոչ հրրյա չի ստեղծել (առավոտյան աղոթք)
- Երբ կգա մեր լույսը, ազգերը կջնջվեն աշխարհիերեսից: Նրանց մահը կլինի անատունների նման առանց ծայնի՝ բերանը փակ (“Չոհար” 11, 119-ա)
- Մինչեւ խառնված մարդկությունը չջնջվի աշխարհի երեսից՝ Թորայի անձրեր չի գա և Իսրայելի որդիք, ծառ ու կանաչի նման, չեն աճի (Ծննդոց 2:5)

Իսկ ջնդանների աշխարհը ղեկավարելը կնմանվի առեւանգած ավտորուսի, որի ոչ միայն ջնդ վարորդը, այլ շաղիտկապով ղեկավարողներն են նույնանման պարասնոիկներ: Ամեն մի ուղետոր մի ազգի ներկայացուցիչ է: Ավտորուսը սլանում է բարձր արագությամբ: Ջնդ վարորդը չի ենթարկվում լուսամփոփի գույներին, անցումներին, կանգառներին, չունի շարժման կոնկրետ մարշրուտ: Միայն պահանջում է անընդհատ շարունակվող ուղղվարձ և սպառնում վտարով: Վառելանյութը կբավականացնի դեռես որոշ ժամանակ:

Ինչքա՞ն կհամբերեն և կվճարեն ազգ-ուղետորները

Ինչպիսի՞ն է հրրյա-վարորդի հետագա պահելածեը

Ի՞նչ որոշում կընդունեն ուղետորները

Ազգ-ուղետորները միմիայն մի որոշում պետք է կայացնեն, որովհետեւ իրենց փրկությունը կախված է իրենց՝ ավտորուսի ներսում կայանելիք գործողություններից:

Ջնդի համար սրբություն և բարոյական արժեք զաղափար գոյություն չունեն՝ արվեստ, գիտություն, գրականություն, հնարարյան, նորագույն, նորամուծություն, հայտնագործություն, բարոյականություն, առաքելություն հանգիստ խղճով այս ամենը կարող է կեղծել կամ պղծել, կամ ուղղակի վաճառել: Օրինակ՝ 301թ. սկսած այրեցին մարդկային ծագման և դիցաբանական Այրարատյան ամբողջ ամենահնագույն փաստացի տեղեկությունները: 590թ. այրեցին Ալեքսանդրիայի հնագույն գրադարանը: Պատրաստ են ցանկացած պետություն կամ կառույց հիմնահատակ անել՝ օրինակ Բաբելոնը (խասիդներ), Հռոմը, Հայաստանը, Բյուզանդիան, Սովետական Միությունը և այլն, կամ թանգարանային և արխիվային ցանկացած արժեք վերցնել վաճառել կամ ուղղակի հրկիզել:

Ջնդները հենց տեսնում են տաղանդավոր կամ հանճարեղ անձնավորություն, անպայման իրենց իգական սեռը կայցնում են այդ անձին: Դարերի փորձից վստահ լինելով, որ խառնելով իրենց սատանայական գեները փչացնում են ցանկացած ամենատաղանդավոր գեներ, միեւնույն է մեծ երախտապարտությամբ անում են:

Ջնդները չեն կարողանում հանդուրժել բարոյական օջախները: Ամեն պարագա շխնայելով անպայման քանդում են՝ բավական է դրանց շարագործությամբ անգերազանցելի իգական սեռը ներթափանցի:

Օրինակ՝ Ֆորդի օջախն ու ունեցվածքը, Արամ Խաչատրյան, Տիգրան Պետրոսյան... և միլիոնավոր ուրիշ... գուցե և մեր օջախները:

ԿԱԳԱԼԻ ԳԻՐԸԸ

Յակով Բրաֆման

Կազալները ղեկավարում են տվյալ տարածքի ջիոլոգներին: Որտեղ կա Կազալ, այն-տեղ անպայման կա Բետ-Դին:

Ջիոլոգական եղբայրությունները կարելի է համարել ջիոլոգական հասարակությունների արյունատար անոթները, իսկ Կազալը՝ սիրտը:

Բացի նախագահից՝ Կազալի բոլոր պաշտոնները փոխանցվում են հորից՝ որդուն:

- ❖ Կազալ – Հասարակական ղեկավարություն
- ❖ Բետ-Դին – Թալմուդյան դատական, կրոնական և նոտար ծառայություն
- ❖ Հոդատայա -- ջիոլոգական ազատ փաստաբան
- ❖ Իեշիբոտ – Թալմուդական բարձրագույն ուսումնական հաստատություն
- ❖ Նախրի – Ոչ հրքյը
- ❖ Աստվածներ -- Աքադրիել, Յաբոտա, Եհովա, Մամոնա, Մավառֆ
- ❖ Հրեշտակապետերից Գաբրիելը, Միքաէլը և Ռաֆաէլը միակներն են, որ բացահայտված են կանոնական Բիբլիայում: Եզրասի Գ գրքում, որը բացակայում է հայ եկեղեցու աստվածաշնչական կանոնից, հիշատակվում են Նա, Երեմիելը և Ուրիելը: Ընդհանրապես մեզ հայտնի հրեշտակապետերի թիվը հասնում է 11-ի, (յուրաքանչյուր անվան վերջում առկա է Էլ վերջավորությունը, որը եբրայերենում Աստծո անվան կարճ տարբերակն է): Հրեշտակապետերի անուններն են՝
 - Գաբրիել – Աստծո պատկեր
 - Միքաէլ – Աստծո նման, Աստծո հզոր
 - Ռաֆաէլ – Աստծո բժշկություն
 - Անաէլ – Աստծո լրում
 - Ուրիել – Աստծո տեսում
 - Դակուէլ – Ինքն աստվածային
 - Բարաքիել – Աստվածային սկիզբ
 - Ադոնիել – իմ տերն Աստված է
 - Փանուէլ – Աստծո հայտնություն
 - Երեմիել
 - Սաղաթիել
- ❖ Նեդուվա -- ողորմություն, օգնություն
- ❖ Խերեմ – Նզովք, անեծք
- ❖ Նիդույ կամ շամտա -- բարձրագույն աստիճանի խերեմ
- ❖ Թալմուդը բաժանում է ջիոլոգների երդումները (որսւթա) երեք բաժնի՝
 - 1) Շեքուա-դեեդայտ (Մայիսեյի օրենքի հենքով)
 - 2) Շեքուա-գեսես (Թալմուդի հենքով)
 - 3) Խեսամ-խերեմ (հարցաքննություն խերեմով)Հրքյաները համակրում են խորը երկյուղ և հարգանք առաջին երկու բաժինների նկատմամբ:
- ❖ Հրքյաներին արգելվում է նախրիների դատարանում դատվել: Հակառակ դեպքում Բետ-Դինը կարող է ենթարկել նիդույ կամ խերեմ: Հակառակվելու դեպքում Բետ-Դինը կարող է ենթարկել մարմնական պատժի:
- ❖ Հարսանիքներին երաժիշտների, ուտեսների և հյուրերի հարցում միջամտում է Կազալը:
 - ❖ Մանդուկե -- Թլփատող՝ դանակով
 - ❖ Մոգելիմ – Թլփատող՝ բութ մատերի երկար եղունգներով
 - ❖ Խախամ – Թալմուդային հմուտ
 - ❖ Կվատեռ – Զավոր
 - ❖ Վախնախտ -- Թլփատման նախօրէին , այսինքն ծննդյան ութերորդ օրվա երեկոյան լինում է պահակների գիշեր: Աղքատ հրքյա պատանիներ թալմուդի կարդացման

համար ստանում են ներովա: Մինագոգում աղոթքից հետո, ժամը 10-ին, ամենաքիչը 10-ը մասնակիցներով կատարում են թլփատում (կոտում): Թլփատում են երեքը՝ սանդուկեն, մոզելիմը և ավարտում է բերանով արյունը ծծելով՝ խախամը (Էջ 36):

- ❖ Վիֆիլ – Թլփատման վայրը
- ❖ Թանա -- studiosus
- ❖ Սոֆեր – Գրքայինիկ
- ❖ Ամորե -- Կարդացող
- ❖ Բոշ-գալուստա -- Ժողովրդի քաղաքական ներկայացուցիչ
- ❖ Գառն-Բոշ--Գալուստից հետո առաջին մարդը
- ❖ Դախոն դի բարա կամ ար Բետ-դին -- Գռանի կողքը՝ ավագ դատավոր:
- ❖ Հոշե-կալա -- գիտակների ժողովի յոթը ներկայացուցիչները
- ❖ Խարոր -- գիտակ հասարակության երեք դեմքեր:
- ❖ Ալուֆիմ – ներկայացուցիչներ
- ❖ Բենե-կիոմե -- թեկնածուներ
- ❖ Հըրյական կենտրոնական իշխանությունը կազմված է երեք կարեւոր պունկտերից՝
 - 1) Սուրա
 - 2) Պում-բադիտ (Գառների գտնվելու տեղը)
 - 3) Բադդադ (Բոշ-գալուստի ժամանման տեղը)
- ❖ Դախոն – Կենտրոնից ուղարկված Բետ-դինի դիպլոմավոր դատավոր, ով ինքն է նշանակում երկու տեղակալ-ավագներին և իրականացնում դատառճիռ:
- ❖ 1) Ար Բետ-դին-գառն – Քաղաքագլուխ՝ Բաբբի (նշանակվում է 3 տարով, ֆինանսական հարցերը լուծում է դախոնների, իսկ մնացած հարցերը Կազալի հետ)
 - 2) Բոշ-բետ-դին -- Բետ-դինի նախագահ
 - 3) Բետ-դին – 12 անդամներով
 - 4) Ալուֆիմ – քաղաքի ներկայացուցիչներ
- ❖ Հասարակական պաշտոնների աստիճանները պահպանվում են հետեւյալ կարգով՝
 - 1) Պարագլխի թեկնածու կամ քաղաքի ներկայացուցիչներ
 - 2) Դախոն – որեւէ եղբայրության դատավոր կամ Բետ-դինի դատին մասնակցելու իրավունք ունեցող
 - 3) Գաբայ – Մեծ բարերար հավաքի ավագ կամ Բետ-դինի դատավոր
 - 4) Իկուրիմ – Հասարակության (ընկերության) հիմնական անդամներ
 - 5) Կուբեկազալ – Ընկերության լավագույն անդամները
 - 6) Հոշ մեդինա -- Ամբողջ երկրամասի կամ Կազալային ղեկավարության ժողովի ներկայացուցիչ

ԱՇԽԱՐՀԻ «ՆՈՐ ԿԱՐԳ» ԳԱՂՏՆԻ ՈՒՍՄՈՒՆՔԸ

**«ՆՈՐ ԿԱՐԳԵՐԸ»՝ ԴԱ ՉԱՐԻ ԿԱՅԱՐՈՒԹՅՈՒՆՆ Է:
ԳԵՏՏՈՒԻ ԴԻԿՏԱՏՈՒՐԱՆ ԻՆՔՆԱՎԵՐԱՅՈՒՄ Է:**

Մատնների հիմնական մասը չգիտի իր իսկ կազմակերպության թաքուն ծրագրերի մասին:

ՄԱՍՈՆԱԿԱՆ ԱՍՏՎԱԾԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

- Ազատ մատնությունը կրոն է
- Մատնությունը հակաքրիստոսություն է
- Ներշնչման աղբյուրը՝ Լուցիֆեր, Լուսակիրը, առավոտի զավակը: «Նա է լույս բերողը՝ չկասկածեք»,- ասում են մատնները:
- Հիմնական ուսմունքը՝ «ինչպես թե Լուցիֆերը Աստված չի, ապա Ադոնայն է Աստված, որի արարքները փաստում են իր անգթությունը»:
- Մատնականությունը մի կրոն է որտեղ բոլորը միանում են և նույն հավատքը ունեն /չկա քրիստոնյա, հրեա, մուսուլման,../: Աստվածային կամքը պետք է հայտնվի բոլորին:
- Մարդու Աստվածացումը:
- Մատնների երրորդությունը՝

Հավատք
Հույս
Բարեգործություն

որոնք միջոց են երկրից դրախտ գնալու համար: Ամեն աստիճան ունի իր երդումները, որոնք գրվել են 1820թ: Վիլյամ Մորգանը եղել է 30 տարի մատն, հրաժարվել է ուզեցել է այդ մասին գիրք հրատարակել, մատնները նրան առեւանգել են ու Նյազարայում խեղդել: Բայց մի տարի հետո այդ՝ «Ազատ մատնության մեկնաբանությունները»-ը լույս տեսավ և մենք շատ բան իմացանք: Մրանը երկրպագում են տիեզերքի մեծ ճարտարասպետին՝ ՅԱՌԲԵԼԻՆ (Իսկ ՅՈՈՐԵԵԼ հերթայերեն նշանակում է փող)

Եհովա---(Johoh) հունարեն Յահ
Բալ ---հին Չաստված՝ Բաալ, Բել
Ոն ---Բարեյունյան խորհուրդների մեջ՝ գերագույն էակ

Մատնական գաղտնի գրքերում գրվում է Յ.Բ.Ո./Y.B.O./: Մատնը իրավունք չունի արտասանելու՝ հոգին կանխի՞վի: Պետք է մի-մի մատն մի-մի վանկ արտասանեն:

«Մատանայի եկեղեցու» հիմնադիրը Անտոն Լա Վենյ է:

Պատրաստվող ճգնաժամ: Մա շատ լուրջ մի հնարք է, որ պետությունները իրենք դիմեն մեկ համաշխարհային կառավարություն ստեղծելու մասին, ասում են մատնները: (Իսկ երրորդ աշխարհում տեղի ունեցող պատերազմը կարող է մարդկությանը «աշխարհի նոր կարգ» առաջնորդել՝ իհարկե ոչ):

Հնարավոր բեմադրություն: Համաշխարհային ճգնաժամ, դրան գումարած սովը, պարտքերն ու կլիմայի փոփոխությունը պետք է ստիպեն մարդկությանը նոր համակարգ ընդունի: Իրենց թեզը՝ «Համաշխարհային հարցերը, համաշխարհային լուծում են պահանջում»: Հին կտակարանում,-«Դամասկոսը ավերակների կույտի սլիտի վերածվի»:

«Եթե կատուցես, սլիտի գամ»,-սա «Նոր դարի» հավատացողների ուղղեցույցն է, այսինքն, որ այդպես Լուցիֆերն է ասում,-«ՈՒ ջիտղները ապրեն Պաղեստինում: Աշխարհը բաժանվի տասը շրջանների ու իրենք դեկավարեն»:

Այս մարդիկ, եթե իհարկե կարելի է այդպես կոչել, ասում են, որ եթե Հիսուսին Աստված եք համարում, ապա ի՞նչով են պակաս Հիսուսից մնացած ջիտղները: Թալանել են մարդկությանը, կողոպտել, հափշտակել ահավոր գումարներ, հիմա էլ ասում են,-«Եթե երկնքից անձրև է գալիս, ի՞նչպե՞ս կարող եք չընդունել»: ՀԱՄԱՇԽԱՐՀԱՅԻՆ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹՅԱՆ Իրականացման ծրագրային միջոցները՝ Հմուտ սինիստների 24 արձանագրությունները, Կատեխիզիս, Թալմուդի օրենքները, Քրքրըլ:

ՆՊԱՏԱԿԸ՝ «Ն Ո Ր ԱՇԽԱՐՀ» ԴԵՍՊՈՏԱԿԱՆ ԿԱՌՈՒՅՑ՝

- Աշխարհը գլոբալիզացնել և հերյաները դեկավարեն բոլորին.
- Ստեղծել ամբողջ մարդկության համար հուղայիզմի վրա հիմնված մեկ կրոն.
- Մարդկությունը լինի հերյաներին հլու--հնազանդ և հաշվետու.
- Վաճառել ընդերքը և մնացած, ինչը որ ենթակա է վաճառելու.
- Անտեսելով ամեն հանգամանք և հետեսանք, դիզել փո.դ
- Բոլոր «իրենց համար անպետքների» հանդեպ կազմակերպել հաշվեհարդար:

Ծ Ր Ա Գ Ի Բ Ը

- + Բարեկիրք երկրներում ստեղծել «մաքուր» բարեկամություն, ընկերություն
 - + Աստիճանաբար տիրել իշխանությունը և մաքրել այն գոյեցից /Արիներից/
 - + Քաղաքական բոլոր կազմակերպությունները բարոյագրել, դարձնել կառավարելի
 - + Քանդել գիտական կառույցները, սահմանափակել ուսման մակարդակը
 - + Զրկել տեղեկատվական հնարավորություններից, սերմանել դեբիլիզմ
 - + Ազատվել հայրենասեր առաջադեմ բոլոր սուբյեկտներից
 - + Ամբողջ ֆինանսական սիստեմը կենտրոնացնել ջիուդների ձեռքերում
 - + Ամեն երկրում ստեղծել առեստրի պրոտեկցիոնիզմ
 - + Բնիկների զրկել ֆինանսական, դեկավարման և կապի միջոցներից
 - + Զբաղեցնել վճռական բոլոր կառավարական և հսկողական դիրքերը
 - + Բոլոր ուժային համակարգերը լրացնել միայն ջիուդներով
 - + Ամբողջ իրավական համակարգը լրացնել միայն ջիուդներով
 - + Սեփականացնել էկոնոմիկան, հողը, ընդերքը
 - + Քանդել արդյունաբերական կառուցվածքը և գյուղատնտեսությունը, ստեղծել քառս
 - + Վաճառել ընդերքը և ով ինչ արտադրի
 - + Կազմակերպել բնակչության հատուկ հաշվառում՝ կազմել սեւ ցուցակներ
 - + Ստեղծել սոցիալական բարդանք շարքային/ներքին/ բնակչության համար
 - + Առօրյա անշոքանցելի գործարքների մեջ ընդգրկել միմիայն ջիուդներին
 - + Հայի անվան տակ քարոզել բնակիչներին համոզիչ իշխանամետ թեզեր
 - + Աստիճանաբար բնիկներին ընչագրկել, իրականացնել ստրկացման պռոցեսը
 - + Ստեղծել բարեկամական կապեր և օգտագործել այն իրենց հուղայացնելու համար
 - + Ստեղծել ընկերական կապեր և օգտագործել այն իրենց հուղայացնելու համար
 - + Ստեղծել աշխատանքային կապեր և օգտագործել իրենց հուղայացնելու համար
 - + Ստեղծել հարեանակյան կապեր և օգտագործել այն իրենց հուղայացնելու համար
 - + Ստեղծել սիրային կապեր և օգտագործել այն իրենց հուղայացնելու համար
 - + Խոստանալ՝ չկատարել, ծախել, խաբել, թալանել, կողոպտել, չստացվեց՝ վերացնել
- Հիսուսը ազդարարել է**, -«Սուտ Լրիստոս ու սուտ մարգարեներ պիտի երեսան, կատարեն մեծ հրաշքներ՝ խաբելու նույնիսկ ընտրյալին: Տեսեք, ես ձեզ ասում եմ ժամանակից շուտ: Ըստ հնգամատյանի, չարը յոթը տարի պետք է իշխի: Այդ ժամանակ էլ պիտի սկսի մեծ փորձությունը: Շատ վատ ժամանակներ են գալու և պետք է պատրաստ լինել»:
- «Արոք աշխարհս է: Բարի սերմը թագավորության որդիներն են, բայց որոնք չարին որդիներն են: Թշնամին որ զանիկա ցանեց, Սատանան է և հունձքը աշխարհիս վերջն է ու հնձողները հրեշտակներն են: Արդ ինչպես որ որոնք կը ժողվուի ու կրակի մեջ կ'աչյուի, աշխարհիս վերջն ալ այնպես ըլլայ: ... Ո՛ր կրակի հնոցին մեջ պիտի ձգեն զանոնք: Հոն պիտի ըլլայ լալ ու ակբաներ կրճտել: Այն ատեն Արեւի պես պիտի փայլիմ արդարները իրենց Հորը թագավորութեանը մեջ»: Մաթեոս 13:36-43:
- Այսպես է Մաթեոս մարգարեն կանխորոշել ջիուդների վերջը՝ հացը ցանում ու հավաքում են թագավորական, արիական ծնունդները, իսկ որոնք, մոլախտոր՝ Դեւը, սատանան, ջիուդը և ինչպես նաև Նաստրադամոսն է հաշվարկել, նրանց սպասում է հրկիզում:

ԲԱՑԱՀԱՅՑՎԱԾ ՀՈՒԴԱ--ՄԱՍՈՆԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ձեռողները արտաքինից շատ լավ են տարբերում իրենց՝ ոչ ջեռողներից: Այդ մասին հատուկ նշված է Հին կտակարանում՝ երբ կային սպանեց իր եղբորը՝ Հաբեյին, գնաց Նայիդ (Նաիրի) երկիր բնակվելու, նա հարցրեց Եհովային, թե արդյոք այնտեղի ջեռողները իրեն կճանաչեն և չեն սպանի, Եհովան պատասխանում է, որ իր վրա նշաններ կունենա ու այդ նշաններով բոլոր ջեռողները միմիանց կտարբերեն: Երեք հազար տարի է ջեռող գոյութուն ունի և իրենց տարբերում է մնացածից՝ առավելեա Արիագիններից, իսկ Արիագինները այդ մասին անգամ գաղափար չեն կազմում: Այդ ի՞նչ արտաքին տարբերություններ են:

Հնագույն և միջնադարյան նկարիչները այդ տարբերությունը պատկերել են հայացքի մեջ՝ այսինքն աչքերի կառուցվածքով (աչքերի բիբերը հավասարաչափ կենտրոնացված չեն, խեղաթյուրվածի՝ գծի աչքեր են, այդ պատճառով տղամարդիք աշխատում են աջքերիտ մեջ չնայել) և օձի գիշատիչ նայվածքով: Այսօր արդեն մենք գիտենք երկրորդ արտաքին տարբերությունը՝ ականջների բլթակները բացակայում են և ունեն գավաթի (չաշկի) բռնակի տեսք: Երրորդը՝ 6-ի նմանվող քիթն է, այն կախված է բերանի վրա և վերջույթն է կլորանում:

Ներքեի շուրթը անպայման թեթև կախված է և առաջ եկած:

Իսկ կանայք ավելի հեշտ են տարբերվում՝ բացի արտաքին այս տարբերություններից, նրանք անպայման ուժեղ գոնոր են ցուցաբերում՝ տղամարդկային պահվածք:

Ոչ մի ջեռողի երեխա սիրո արդյունք չի, այն ծնվում է կամ հաշվարկների համաձայն, կամ կազալի նշանակումով, կամ ամուսինների պայմանավորվածությամբ այս կամ այն Արիագի տաղանդավոր գեն ունեցող տղամարդուց:

- Ձեռողական իշխանությունը՝ գաղափարների կազմարյուծման իշխանություն է
 - Ձեռողական գատիկ—Նավիլը սպանեց Ռամզես քաղաքի բոլոր առաջնեկ տղաներին
 - Մատնները միջոց են մութ ուժերի՝ սատանաների համար
 - Թորան՝ Բիբլիան սատանայական ծրագրերի ժողովածուն է:
 - Թալմուդը խեղաթյուրվածների օրենսգիրք է
 - Հնուտ սիոնիստների արձանագրությունները՝ 1897թ. Շվեյցարիայի Բալ քաղաքում «ԿԱՏԱՆԵՁԻՄՆԵՐԸ»՝ Տպագրված 1958թ. Իսրոելում
 - 1913թ. Դաշնային պահեստի համակարգի /Federal reserve sistem/ բաժնետերերը
 - «Ռոտշիլդ»--Լոնդոն, Բեռլին
 - «Լազարո եղբայրներ»--Փարիզ
 - «Իսրայել Մոսես սեյֆ»--Իտալիա
 - «Լորբուրգ»--Ամստերդամ, Համբուրգ
 - «Լեհման եղբայրներ»--Նյու-Յորք
 - «Բուհե-լեհոր»--Նյու-Յորք
 - «Չեյկ մենհետն»--Նյու-Յորք
 - «Գելդման Մաքս»--Նյու-Յորք
 - Մոտավորապես 300 խնամի բաժնետերեր Ամն-ի ԴՊՀ-ի տերերն են
 - Չարի ուժերը ավելի գորավոր են, որովհետև գիտեն փող կուտակելը, ասպա ուրիշին օգտագործելու, շահագործելու ձևերը
 - Փողը կուտակվելու է մի քանի հոգու մոտ և ԱՄՆ-ը քանդվելու է
 - 1974թ-«Աշխարհի նոր կարգ» կամ «Միջազգային նոր կարգ» Ֆրանկլին Ռուզվելտի դոլարների վրայի նկարները
 1. Երկմաս բուրգ
 2. Օգիրիսի կամ Բեյլի չարի Աստված ամենատես աչք
 3. Բուրգի տակ գրված է «Ժամանակների նոր կարգ»
- Սրանք 1782 թ. դրոշմվել են ԱՄՆ-ի պաշտոնական կնիքի վրա, 150 տարի հետո մեկ դոլար կոպյուրի վրա դաշնային պահեստի թողարկված փողը:
- Գլորայիզացման ուղին՝ «Մեկ աշխարհ» բռնատիրություն

ԱՄՆ-ը մինչև 1913 թ. չկարողացավ ունենալ կենտրոնական բանկ՝ իյուսինատները խանգարում էին: Պատերազմների իրահրմանը զուգահեռ ջիուդ բանկիրները անցան «բանկային պանիկայի» մարտավարությանը՝ Ռոտշիլդի ազնետ Մորգանի գլխավորությամբ, իսկ դեկավարը՝ ֆինանսների «գերագույն քուրմ» Ջոն Թորն էր: Միջնախավը վերջնականապես վերացնելու նպատակով մտցրին պռոգրեսիվ վարկերը:

Քայլեր դեպի աշխարհի կառավարություն

1913 թ. Անտոնյակ Վիլսոնին դրեցին պրեզիդենտ ու իրականացրին ՖՌՄ-ը/Վաշինգտոն/
1918թ--Վիլսոնը Ռոբվելլերի փողերով 1-ին աշխարհամարտից հետո կազմակերպեց ստեղծելու ազգերի լիգան.

1920թ--Ազգերի լիգա /Ժնև/

1920-21թ—Միջազգային հարցերի թագավորական հաստատություն /Լոնդոն/

29.06.1921թ--Արտաքին հարաբերությունների խորհուրդ/Նյու-Յորք/: Նպատակն է ջնջել ԱՄՆ-ի ազգային անկախությունը՝ վերածել ստրուկների

1945թ.—Կառուցվեց ՄԱԿ-ը/Նյու-Յորք/: Հողը նվիրեց Ջոն Ռոքֆելլերը: Նպատակը՝ երկրագունդը բաժանել 10 վարչական շրջանների և վերջ տալ ազգերի ինքնիշխանությանը: Տեսան, որ ուժի միջոցով անհնար է, որոշեցին բաժանել այն ըստ տնտեսական տեսակետների:

1954թ--Բելդենբերգի պլան/Հոլանդիա՝ Եվրոպան մեկ տնտեսական շրջանի վերածել

1968թ—Հոմնի ակումբ: Նպատակը՝ աշխարհը 10 շրջանների բաժանել

1973թ.--Եռակողմ հանձնաժողով /ԱՀԽ-ի կրկնօրինակն է: Նպատակը՝ պատրաստել աշխարհի կառավարությունը: Հանձնաժողով՝

--Դեյվիդ Ռոքֆելլեր—Հյուսիսային Ամերիկայի նախագահ

--Ջորջ Բերդին--Եվրոպայի նախագահ

--Իսամու Յոնոշիտա--Ճապոնիայի նախագահ

1974թ.--«Աշխարհի նոր կարգ» -ի ծրագիր

2-րդ Աշխարհամարտից հետո ԱՄՆ-ում իրենց ներկայացրած նախագահները՝

---Ֆրանկլին Ռուզվելտ—մատնական օբյակ

---Հերրի Տրումեն--ԱՀԽ

---Ջոն Բենեդի--ԱՀԽ

---Լիմոդոն Ջոնսոն—մատնական օբյակ

---Ռիչարդ Նիքսոն--ԱՀԽ

---Ջերալդ Ֆորդ կրտս.—մատնական օբյակ, ԱՀԽ

---Ջեյմս Կարտեր կրտս--ԱՀԽ/ԵՀ

---Ռոնալդ Ռեյգան—մատնական օբյակ

---Ջորջ Բուշ--ԳՌ, ԱՀԽ, ԵՀ

---Բլինթոն

---Ջորջ Բուշ կրտսեր

«Նոր դար» խորհրդապաշտություն /Մեկ աշխարհ/

«Նոր դար» կրոնը համաստվածություն է: Այսինքն, ինչ, որ գոյություն ունի, ապրում է, Աստված է: Աստված չկա, փոխարեն ընդունում են Աստված—ուժը /Կյանք—ուժ/: Բույսերը, կենդանիները, մարդիկ կամ Աստված են, կամ Աստծո մաս: Մասոն կանանց՝

Պլատոսկայա, Բեսանթ, Բեյլի խորհուրդները

--Ավելի լավ է իշխել դժոխքում, քան ծառայել դրախտում

--Լավ է լինել մարդ, և թագավորել, քան կորչել սուրբ հոգիների դրախտում

--Սատանան իր սպասավորների միջոցով պիտի փորձի «Աշխարհի նոր կարգը»

ԶՀՈՒԴՆԵՐԻ ԿԱՏԵԽԻԶԻՍԸ ՌՈՒՄԻԱՅՈՒՄ / ՍՍՀՄ-ում/

/ՊԱԵԼԱԶԵՎԻ ԿԱՆՈՆՆԵՐԸ/

Վերահրատարակվել է Թեյ-Ավիլում 1958թ. (ռուս՝ ասել է Սովետի ազգերը)

Հրդյանք, սիրեցեք մեկը մյուսին, օգնեցեք մեկը մյուսին:

Օգնեցեք մեկը մյուսին, եթե անգամ ատում եք միմիանց: Մեր ուժը անբողջության մեջ է: Նրանում է մեր հաջողությունների գրավականը, մեր փրկությունը և ծաղկումը: Շատ ժողովուրդներ են գոհվել մշուշների մեջ, որովհետև չեն ունեցել գործունեության ցայտուն ծրագիր և արմունկի զգացողություն: Մենք կոլեկտիվիզմի զգացողությամբ անցել ենք դարերի միջով և ժողովուրդները պահպանվել են, բազմապատկվել են և ամրացել: Միասնությունը՝ դա նպատակ է, այն միաժամանակ միջոց է նպատակին հասնելու: Օգնեցեք միմիանց, մի վախեցեք նացիոնալիստներ հռչակվելուց: Մեր նացիոնալիզմը միջազգային է և դրա համար էլ հավերժ է: Նրա դռները բաց են բոլոր ազգի հրդյանքի բոլոր հավատամքների, բոլոր կուսակցությունների համար: Իսկական ինտեռնացիոնալիզմը միայն այն է, որը արյունակցական կապերով է կապված հրդյանքության հետ, մնացած բոլորը ստորանք է և խաբեություն:

Չեակերպեք ձեր ազգային կադրերը:

Կադրերն են որոշում ամեն ինչ: Կադրերը այսօր՝ դա մեր վաղվա օրն է: Ամեն մի լաբորատորիա, ամեն մի ամբիոն, ամեն մի ինստիտուտ պետք է դառնան մեր ազգային կադրերի դարբնոցը: Պատրաստեք հրդյանքի կանոնները ընդունելու սերունդների էստաֆետան: Թող գոյերի յուրաքանչյուր սերունդ հավի մեր երկայնքաշարան պաշտպանության հետ: Դրա համար անշրջանցելի է հնարավորին չափ վաղ առաջխաղացնել դեկալար դիրքերի մեր երիտասարդներին, ապացուցելով նրանց հասունությունը և տաղանդավորությունը: Թող հիմա դա այդպես չի, նրանք կհասունանան պաշտոնին անցնելուց հետո: Մերունդների ժառանգականության մեջ է մեր ուժը, մեր հաստատականությունը, մեր ամենահոբանությունը:

Աշխարհը դաժան է, նրանում տեղ չկա կեղծ մարդասիրությանը/ֆիլանտրոպիայի/: Ամեն ժողովուրդ ինքն է իր երջանկության դարբինը: Ռուսների ազգային կադրերի մասին հոգալը, դա մեր գործը չի: Եթե նրանք իրենց մասին չեն մտածում, ինչու մենք պետք է մտածենք նրանց մասին: Մի վերցրեք օրինակ ռուսներից և արաբներից, որոնք սպորում են դիտողազննաբար, բախտի հույսով: Մի սպասեք բնության ողորմածությանը, դրանք վերցնելն է մեր խնդիրը:

Ստեղծեք ձեր կոլեկտիվները և դրանց միջոցով դուրս մղեք գոյերին: Հիշեք՝ բոլոր բարձր գնահատվող, ազդեցիկ, շահույթաբեր պաշտոնները՝ դրանք մեր ազգային շահույթներն են: Հիշեք, որ ամեն մի գոյ հասնելով մեր մակարդակին, կկարողանա զբաղակցնել տեղը, որը կարող էր պատկանալ մեզանից յուրաքանչյուրին:

Ռուսները /գոյերը/ ընդունակ չեն խորը մտածել ,

վերլուծել, և անել խորը ընթանաբար: Նրանք նման են խոզերի, որոնք սպորում են խրած կնճիթները հողի մեջ, չկասկածելով, որ երկինք կա: Նրանք բոլոր երեսույթները ընկալում են չափազանց մակերեսորեն, չափազանց կոնկրետ, նրանք չեն տեսնում փաստերը իրենց հաջորդականությամբ, իրենց կապերի մեջ նրանք անընդունակ են մտածելու, ընդհանրացնելու և հղկվելու: Նրանց համար ամեն դեպք միայն դեպք է, ինչպես այն հաճախակի չհանդիպի: Այն ամենը, ինչ գիտեն և կարող են նրանք, գիտենք և կարող ենք մենք: Այն ինչ գիտենք և զգում ենք մենք, նրանց իմանալ և զգալ պետք չի:

Այն, ինչ նրանք ունեն, դա նրանց առավելագույն չափն է: Այն ամենը, ինչ ունենք մենք, դա մեր միջոցն է ձգտելու առավելին: Այն ինչ նրանք ունեն այսօր, դա մերն է տրված նրանց ժամանակավոր օգտագործման: Վերցնել նրանցից ամենը, ինչ մեզ կտակված է Աստծո կողմից, դա մեր խնդիրն է:

Ռուսները /գոյերը/ Համառ են,

բայց նրանք շնորհիված չեն նպատակին հասնելու բավարար համառությամբ: Նրանք ալարկոտ են, դրա համար էլ անընդհատ շտապում են: Բոլոր բարդանքները նրանք փորձում են միանգամից լուծել: Մեծ, որոշիչ հաղթանակին հասնելու համար նրանք քամահարում են փոքրը: Մենք դավանում ենք փոքր հաղթանակների տակտիկան, սակայն դեմ չենք մեծերի: Փոքր հաղթանակը՝ նույնպես հաղթանակ է:

Ռուսները /գոյերը/ նախանձ են,

նրանք ասում են իրենց եղբայրակիցներին, երբ նրանք առաջխաղացվում են գորշ մասաներից: Տվեք նրանց հնարավորություն պատառոտել այդ ընդառաջորդներին, նրանք հաճույքով կհռչոտեն: Եղեք միշտ խաղաղատներ, կանգնեք խաղաղասերի պոզոյով, պաշտպանեք «բշխաններին», որոնց հանդես միավորվում է ամբոխը, բայց միայն այնքանով, որպեսզի հռչակվեն բարի և ճշմարիտ: Մի քիչ համբերություն և դուք կգրադացներ նրա տեղը, ում որ քիչ անց խոշտանգեցին:

Ռուսները /գոյերը/ չեն կարող խնդրել,

Համարելով դա ցած, իսկ իրենք առանց այդ էլ ցած են և աղքատ: Մենք ասում ենք,- «Ամեն ցածրանալ բարիք է, եթե այն տալիս է շահույթ: Չկա ամբարոյական քայլեր, եթե նրանք միջամտում են մեր ժողովրդի հիմնավորմանը և ծաղկմանը: Նպատակը լուսավորում է միջոցները:

Ռուսները /գոյերը/ տգետ են և կոպիտ:

Իրենց տգիտությունը և կոպտությունը նրանք անվանում են ազնվությամբ, կարգապահությամբ, սկզբունքայնությամբ: Կախված իրավիճակից, հարմարվել և փոխել իր պահեյածներ չկարողանալը, խելքի ճկունություն բացակայությունը նրանք համարում են «լինել ինքդ քեզ հետ», «սկզբունքայնություն»: Գոյերը տգետ և կոպիտ են այնքան, որ անգամ չեն կարող ստել:

Անընդհատ հիշեք չափի մասին, որոնք դնում են իրենց գոյերը, նրանց գիտակցությունը կոշտացած է այս չափերում: Նրանք ընդունակ չեն դուրս գալու դրանցից: Կրանում է նրանց դժբախտությունը, դրանում է մեր առավելությունը: Ասեք և գործեք այնպես, ինչպես չի թույլատրում նրանց բարոյականությունը, ինչպես դա չի թույլատրում նրանց գիտակցությունը: Արեք այն, ինչը իրենց թվում է անհնար, անհավանական: Նրանք չեն հավատա, որ դուք ընդունակ եք խոսքի և գործունեության, ինչին, որ նրանք ընդունակ չեն:

Խոսեք և գործեք վստահ,

համառ և նվաճողական/ազդեանիվ/, վստահագրկող և շժմացնող: Առավել աղմուկ և խոսքային շքեղություն, առավել անհասկանալի և գիտական: Թող գլուխ ջարդեն մեր գաղափարների մեջ ռացիոնալ հատիկ փնտրելով, թող փնտրեն և գտնեն այնտեղ այն, ինչը, որ այնտեղ չկա: Վաղը մենք ուրիշ սնունդ կտանք նրանց տարրական ուղեղներին:

Կարեւոր չի թե ինչ եք դուք ասում, կարեւոր է թե ինչպես եք ասում:

Չեք ինքնավստահությունը կրնդունվի ինչպես համոզիչ, տեսակետը, ինչպես գաղափարի բարձրություն, սովորեցնելու և ուղղելու սովորույթը՝ ինչպես առավելություն:

Ֆռռացրեք նրանց ուղեղները, խառնեք նրանց ներվերը: Ծնշեք նրանց կամքը, ուլքեր ձեզ հակառակում են: Քննադատեք ակտիվներին և ճղճղացողներին, ամբոխի ինքնասիրությունը ուղղեք հռեռեսներին դեմ: Խոսակցությունների և ելույթների ժամանակ օգտագործեք հռեռոտական հնարքներ, որոնք գտնվում են քաղաքավարության սահմանագծին: Ռուսները /գոյերը/ այդ երկար համբերել չեն կարողանա: Չցանկանալով անվտործություններից նրանք կեռեսանան, ազատելով ձեռ տեղը: Հատուկ հաճոյություն են նրանք համարում դուրը շրխկանելով դուրս գալ: Տվեք նրանց այդ հնարավորությունը: Մեր նշանաբանն է «Քաղաքավարի յախոշություն (կտտություն)»:

ՈՎ ցանկանում է ձեզ բացահայտել, մեղադրեք հակասեմիտիզմի մեջ:

Կայցրեք նրանց հակասեմիտի պիտակ և դուք կտեսնեք, թե ինչպիսի հաճույքով մնացած գոյերը կուտեն այս վերսիսան: Ընդհանրապես բոլոր ռուսներն են հակասեմիթ, բայց երբ այս պիտակը կայցնում եք մեկին, նա վերածվում է անպաշտպանի, մնացած բոլորը նրան շարտում են մեզ գոհ և ոչնչացնում են իրենց ձեռքերով: Իսկ մենք պիտակը կնախասպատրաստենք հաջորդ գոհի համար:

Խաղացեք ռուսների /գոյերի/ սրտացավության վրա:

Չեզանկից ներկայացրեք աղբատ և թշվառ, առաջացրեք ձեր հանդեպ ափսոսանք և համակրանք, տարածեք հավերժ տանջված, անցյալում հրահրված և ներկայում խտրականության /դիսկրիմինացիա/ ենթարկված ժողովրդի/հրեաների մասին լուրեր: «Խեղճ հրքյա-խ» տակտիկան ստուգված է հազարամյակներով: Թեկուզ ռուսները ձեզանկից քիչ ունեն, միեւնույն է նրանք կզոհեն ձեզ ունենալու ավելին: Ռուսները սիրում են լինել բարեգործ և հովանավորող: Վերցրեք նրանցից այն, ինչ որ նրանք կարող են տալ՝ գոնջոտ /պարշիվիյ/ ոչխարից գոնե մի փնջիկ բուրդ:

Տեղեկացրեք մեկը մյուսին ամենի մասին, ինչը, որ կարող է բերել մեզ օգուտ կամ վնաս: Տեղեկությունը/ինֆորմացիան/ -- դա սրբությունների սրբությունն է: Փողը, կաղերքը և ինֆորմացիան՝ երեք կետեր են, որոնց վրա է կառուցվում մեր բարօրությունը: Սուրբ պարտականությունն է, պարտքը ամեն հրքյայի տեղեկացնել մյուս հրքյային ինչ են մտադիր անել գոյերը: Այսօր դու օգնեցիր ինձ, վաղը ես կօգնեմ քեզ-- սրանում է մեր ուժը: Աստված կտակել է մեզ տիրել աշխարհին՝ մենք նրան տիրում ենք: Մեր խնդիրն է պահպանել աշխարհը մեր ձեռքերում:

Պահպանեք ձեր ձեռքերում պրոպագանդայի և ինֆորմացիայի միջոցները՝ մամուլը, ռադիոն, հեռուստատեսությունը, կինոն: Պետք է և հետեսականորեն ներթափանցել կուսակցական և պետական ղեկավարությունում: Ամեն հարցի շուրջ կազմեք մեր ազգային հետաքրքրությունը ներկայացնող հասարակական կարծիք: Ամեն մի ոչնչությունից կարելի է ստեղծել բարդանքներ, իսկ բարդանքից ոչնչություն: Ոչ մի հասարակական սկզբունք չի կարելի թողնել ինքնահոսի: Եթե այն չի բերում մեզ օգուտ, դրեք նրանց արգելակների վրա, կամ ուղղորդեք այն մեր թշնամիների՝ գոյերի դեմ: Ամեն սկիզբ պետք է մենք ղեկավարենք, որպեսզի տանենք այն պետքական ողորդյամք:

Ամեն մի կոլեկտիվում վերցրեք իշխանությունը ձեր ձեռքերում:

ԵՎ ղեկավարեք այն մեր հետաքրքրության համար: Արդյունաբերական պրոցեսների աղմինխտրատիվ և ստեղծագործ փուլերը մենք պետք է ավարտենք: Թող գոյերը կատարեն մեր ստեղծագործության նյութատեխնիկական ապահովման խնդիրների մատակարարումը, բող նրանք հետեսեն մեր շենքերի մաքրությանը և պահպանեն մեր աշխատանքի պտուղները: Նրանք բող լինեն ոչ բարձր հերթափոխից կամ հավաքարարից:

Չթույլատրեք գոյերին ստեղծագործականությանը:

Սա միշտ կլինի մեզ կշտամբանք/նախատիք/: Բացառիկ դեպքերում կարելի է թույլատրել ոչ ռուս ծագմամբ գոյերին: ԵՎ չվախենաք մացիոնալիստներ երեսալու՝ ինտեռնացիոնալիզմի իյուզիան մեզ կապահովի հրքյական արյան հետ խառնված տարբեր ազգությունների առկայությունը, ամենավատ դեպքում ազգային փոքրամասնությունների առկայություն: Եթե ունեք թափուր տեղեր, վերցրեք միայն հրքյաներին: Եթե չեք կարողանում այդ անել, վերացրեք այդ պաշտոնը: Եթե չեք կարողանում անել և մեկը և մյուսը, վերցրեք Ասիացու: Եթե չկա այդպիսին, վերցրեք լեհի, ուկրաինացու, վատ դեպքում բելոռուսի՝ սրանք իրենց հաշիվները ունեն ռուսների հետ: Մի քիչ վերածալկումից հետո նրանք կդառնան ձեր համախոհները:

Բացերպաց մի ավերեք գոյերի հնագույն հուշարձանները,բայց և մի վերականգնեցրեք: Կանցնեն տարիներ և նրանք ինքնին կբալբայվեն: Իսկ խուժանը և «հնության սիրահար-

ները» դրանք աղյուս առ աղյուս կմասնատեն: Ժողովուրդը առանց պատմության, դա ինչպես երեխան առանց ծնողների և նրանից կարելի է բրուտագործել ինչ ուզենաս:

Ազդեցիկ և առաջադեմ ռուսների /գոյերի/ ամեն մի քայլ պահեք խիստ հսկողության տակ:

Եթե չի հաջողվում պարփակել և «չորացնել» երիտասարդ և առաջադեմ ռուսներին, սարքեցեք նրանց կառավարելի: Ընդգրկեք նրանց ձեռք շրջապատ, նրանց շուրջը կազմեք հերթական խիտ շրջանակ, գրկեք նրանց ձեռքանից բացի ուրիշների հետ կապերից: Ստիպեք նրանց ամնուսանալ հերթուհիների հետ և միայն դրանից հետո բացեք նրանց «կանաչ ճանապարհ»: Օգնելով նման ռուսներին, դուք ավանդ եք մուծում մեր՝ հերթական համայնքի մեջ: Այսուհետև նրանց աշխատավարձը մեր ազգային շահույթն է: Իրենց երեխաների սիրտ նրանք կկորցնեն իրենց «քաղաքացիական իրավունքները», զգացողությունը և խելքը, համենայն դեպս անտիսեմիթ չեն դառնա: Հբրյուհու հետ կենակցելը՝ դա միջոցներից մեկն է ընդգրկել տաղանդավոր ռուսներին մեր հայեցողության տակ և մեր ցանկությունների շրջանակներում:

Գներ, հափշտակեք և ոչնչացրեք, մի թույլատրեք վերատպագրելու մեր տակտիկան և սրրատեգիան բացահայտող գրականությունը, որոնք հերթաներին ցուցաբերում են հիմար լուսաբանությամբ: Գոյերի ժողովուրդները չպետք է իմանան և հիշեն հերթաների տեղահանումների և ջարդերի փաստացի պատճառները: Այս հարցերի շուրջ նրանք պետք է իմանան մեր մեկնաբանումները:

Հատուկ ուշադրություն դարձրեք անցնկունների, անհնազանդների վրա:

Որոնք չեն ուզում գլուխները խոնարհեն մեր գերակշռության առջև, չեն ուզում աշխատել մեզ համար, հակադրվում են մեր պրակտիկային և քաղաքականությանը: Այդ մարդկանցից վաղ թե ուշ կկազմվեն հակասեմիթները: Մի թույլ տվեք փոքրիկ հակասեմիթներից առաջանան մեծ կործանիչներ: Թող նրանք դեռ սաղմի մեջ սատկեն իրենց ազգային արժանապատվության համար գաղափարի հետ միասին: Նրանց հայտնաբերեք, վարքաբեկեք նրանց ամեն մի նախդիրով, ամեն մի պատճառով, համախմբվեք նրանց դեմ բոլոր ունեցած հնարավորություններով: Քանի նրանք միայնակ են, նրանք չեն կարողանա կանգնել մեր կոլեկտիվիզմի դեմ, մեր բուռն գրոհների դեմ: Թող նրանք հազար անգամ ծիշտ լինեն իրենց փոքր գործերի մեջ, միեւնույն է նրանք մեղավոր են մեր դեմ, որ մեզ խանգարում են: Հանեք հասարակության և աղմինիստրացիայի մոտ, քաշ տվեք նրանց ոստիկանություն, դատախազություն, եթե կարող եք դատարան: Եթե դուք տարիքով եք, մեղադրեք մեծերին չհարգելու մեջ, եթե մի տարիքի եք, մեղադրեք եղբայրության սկզբունքները խախտելու մեջ և անպայման ինտեռնացիոնալիզմի մեջ: Այս հնարքների էֆեկտիվությունը փորձված է շատ սերունդներով: Կարեւորը մեղադրելն է թող նրանք արդարանան, Ով արդարանում է, արդեն կիսով չափ մեղավոր է:

Կամ մեր կարգերը, կամ լրիվ կազմալուծում:

Այնտեղ, որտեղ ուզում են առանց մեզ գործեն, պետք է լինի քառս: Արեք այնպես, որ անկարգությունը շարունակվի այնքան ժամանակ, մինչև տանջամահ եղած գոյերը, սթափված, չխնդրեն մեզ իշխանությունը վերցնենք մեր ձեռքը, և ապահովենք իրենց հանգիստ կյանք: Գոյերը պետք է աշխատեն մեր ղեկավարության տակ և մեզ օգուտ բերեն: Նա, ով չի բերի մեզ օգուտ, պետք է հեռացվի: Մեր շահերից դուրս չկա հանրային օգուտ: Ով մեզ հետ չի, նա մեզ դեմ է: Ակն ընդ ական: Ատամն ընդ ատաման: Այդպես է սովորացրել Մայիսյր/Մովսես/, այդպես են ապրել մեր բնախորհրդները: Այդպես և կապրենք մենք: Ոխր՝ սուրբ զգացմունք է, այն դաստիարակում է քնավորություն, հաստատում է մարդուն: Շարտեք ձեզանից հնազանդությունը և խոնարհությունը գոյերի հանդեպ:

Քրիստոնեական լոզունգները՝ գբարտություն, հնազանդություն, նվաստացում և ինքնահրաժարում թողեք հիմար գոյերին:

Նրանք անձանք դրան են արժանի: Գոյերին քարոզեք, արմատավորեք «բարեգործներ» ինքներդ մնացեք հոգով անողոր /անհաշտ/ և ամուր: Եղեք հոգով անողոր մեր թշնամու հանդեպ: Եթե այսօր դուք ներեք նրանց կողմից փոքր վիրավորանքը, վաղը նրանք կհասցնեն ավելի մեծը: Մի հարմարվեք վիրավորանքներին ինքներդ և փչացրեք ուրիշի այտորժակը նրանցով ձեզ կերցնելու:

Թող գոյերը համոզեն մեկը մյուսին ձեր հանդեպ զգուշության չափավորության և ճկունության մեջ: Թող նրանք զգուշորեն տանեն մեր ճնշումները: Մենք պետք է գործենք վճռականորեն և արագ, կանգնեցնելով նրանց արդեն կայացած փաստի առաջ: Երբեք չթուլացնեք ճնշումը: Ինչքան կոշտ են գոյերի դիմադրությունները, այնքան նշանակալի են մեր ծախսերը, այնքան ավելին պետք է լինի մեր եկամուտը և մեր կուտակումները: Մեր այսօրվա եկամուտը պետք է ծածկի ապագա կոտորածների հնարավոր ծախսերը, որոնք ժամանակ առ ժամանակ կատարվում են տարբեր երկրներում: Թող գոյերը այսօր մտածեն նրա համար, որ ինչ որ տեղ կվերցնեն հետ իրենցը: Մենք միշտ պետք է պատրաստ լինենք գոյերի զայրույթից և ատելությունից հեռու մնալու, զնալ այնտեղ, որտեղ մեզ կնդունեն էկոնոմիկան մեր կապիտալով կենդանացնելու համար: Մեր ստրատեգիայի մաս է կազմում երկրների պարբերաբար փոխելը, որպեսզի գտնենք գոյության համար ավելի բարեհաճ պայմաններ: Սրանում է կայանում Ազասֆերի «հավերժ ժիդ»/անսպառ օպտիմիստ և հավերժ օտարական/ սիմվոլը: Բայց երբ պետք կլինի հեռանալ, մենք դա պետք է անենք ոչ թե աղքատ և հիվանդ, այլ առողջ և հարուստ: Փողը, դա մեր ոտքերն է: Մենք տեղափոխում ենք մեր ծանրության կենտրոնը այնտեղ, որտեղ նախօրոք փոխանցված են մեր փողերը, մեր կապիտալը: Տարածված երկրներում նյութականորեն պնդանալով, հավաքելով նրանցից մեր տուրքը, ժամանակ առ ժամանակ մենք հավաքվում ենք մեր նախորդների հողի վրա, որպեսզի պնդացնենք մեր ոգին, մեր ուժերը, մեր սիմվոլները, մեր հավատամբը և միասնությունը:

ԵՎ վերջին խորհուրդը:

Եղեք զգոն, իսպանական ինկվիզիցիան և գերմանական ֆաշիզմը չպետք է կրկնվեն: Մարեք մեզ հասարակության հետ հակադրելու ամեն մի փորձ դեռ սաղմի մեջ, ոչնչացրեք հակահրեական տենդենցիաները հենց սկզբից, անկախ ինչ տեսակներով են նրանք առաջանում: Ֆաշիզմը դա պատահական երեւույթ չի, այն առաջանում է այնտեղ, որտեղ մենք չենք գնահատում տեղի բնիկների ձգտումը դառնալու իրենց հողի տերը: Ֆաշիզմը չօգտագործվելով հասունանում է բոլոր ազգերի մեջ: Ի երջանկություն մեզ, տարբեր ազգեր գալիս են դրան տարբեր ժամանակներում և տարբեր լոգունգների տակ:

Ձիողների մարզարենների կարգախոսը՝
Մենք հավաքվում ենք, որպեսզի նորից բաժանվենք: Այսպես, բոլոր դարերում:

ՀԵՏԵՎՈՒԹՅՈՒՆ

Նախ, խորհենք այս փաստաթղթի բնօրինականության վրա: Ձեռագրերը երբեք չեն բնանարկի ոչ «Միոն հնդուների արձանագրությունները», ոչ այս փաստաթուղթը: Նրանք անմիջապես փոխանցում են քննարկումը ուրիշ ուղղությամբ և ասում են, «Այս փաստաթուղթը կեղծ է»: ԵՎ սկսվում են ապացույցները, որ կեղծ են, և այս ապացույցները կարելի է շարունակել անսահման երկար. շեղելով մարդկանց փաստաթղթի իրական քննարկումից:

Թեմայի քննարկման շեղման մեթոդը և քննարկման տեղափոխումը ուրիշ հունի մեջ՝ աս դեմագոգիայի ստանդարտ հնարք է: Չհասփնվե՛ք դրան:

Նկատենք, որ ուլքեր ղեկավարում են ջեռուներին, երբեք էլ հիմար չեն և այդ կարգի փաստաթղթերը լույս են տեսնում ոչ այնպիսի ձեռով, թե ինչ որ մի շաքրի բերում է նման փաստաթուղթը սինագոգ և ասում, «տղաներ, ապա, ուսումնասիրեք և գործեք»: Դա չափից դուրս տարրական է: Ամեն ինչ արվում է խորամանկորեն: Այդպիսի փաստաթղթերը լույս են տեսնում այնպիսի կերպով, որպեսզի հետագայում հնարավոր լինի պնդել, որ այս փաստաթղթերը կեղծ են՝ որպեսզի երբեք ոչ մեկը չփորձի թե ով է նման փաստաթղթի հեղինակը:

Բայց եկեք չորվենք սաղրանքային շեղումներին և հիշենք հասարակ մի իսկություն այն մասին, որ իսկության կիզակետը համարվում է պռակտիկան: Նայեք «Միոն հնդուների արձանագրություններին» և «Կատեխեզիսին», և համեմատեք դրանք ձեր կյանքի պռակտիկայով: Այդպես են ջեռուները իրենց պահում, թե ոչ: ԵՎ այստեղ ձեր մոտ չի մնա ոչ մի կասկածանք այս փաստաթղթերի իրական լինելու մեջ: Ի միջիայլոց, «Միոն հնդուների արձանագրությունները»-ի ընծայման գաղտնիքը բացված է: Արձանագրությունները ունեն հին պատմություն, որոնք ձգվում են գաղտնախորհուրդ քրմերից: Բայց այն տեսքով, ինչպես նրանք ընկել են ռուս պրոֆեսոր Ս. Նիլուսի ձեռքը, եղել են Ռոտշիլդի վերամշակումից հետո /61, 20/:

Ուշադիր կարդացեք «Կատեխիզիս»-ը մի քանի անգամ: Այս փաստաթուղթը արժի դրան: Այն գրվել է 60 տարի առաջ: Մենք այսօր կրծում ենք այդ սատանայական պլանի պտուղները: Ամեն բարի մարդու մոտ գրված վարքի այգորիթը առաջացնում է սառեցման զգացմունք և զգվանք: Իսկ ջեռուները հետեսապես հպարտանում են այս պլանի հմտությանը և խորամանկությանը: ԵՎ ուրախանում են այն բանի համար, թե ինչպես իրենց 1000 տարի անընդմեջ հաջողվում է խաբել մնացած մարդկությանը և պոռոտաբույծել նրա վզին: «Այս ինչքան խորամանկ և խելքով են այս հերյաները»՝ բայց իրենց է միայն այդպես թվում:

Այս այգորիթը հերյաները չեն հնարել, հերյաները ընդունակ չեն նոր ոչինչ հնարելու: Նրանց ուղեղները այլանդակված են Թալմուդով, Թորայով և բլփաստվելու պրոցեսից:

Հրրյաները ընդամենը ինտելեկտուալ հաշմանդամներ են: Այս այգորիթը, կամ գործունեության ծրագիրը, ներդրվում է նրանց գիտակցության մեջ նրանց «հովիվների»--դաբբիների միջոցով, որոնց համար հերյաները ընդամենը բիռռեբոտների նախիրներ են:

Նշենք նույնպես, որ լեվիտները՝ դրանք հերյաների միայն էլիտան չեն: Այս, նրանց հովիվները գենետիկորեն լրիվ ուրիշ մարդիկ են: ՌԻՔԻՉ գենետիկայի մարդիկ են: Լեվիտները՝ Եգիպտական գաղտնախորհրդական քրմերի հետնորդներն են: ԵՎ նրանց խղճին դիմելն անօգուտ է: Նրանք գիտեն, թե ուլքեր են և ում են նրանք ծառայում: Իսկ նրանք ծառայում են Լյուցիֆերին—աստանային, դեվին: Կարող է արդյոք բարի աստվածը քարոզել նման անբարոյականություն: Համարվում է արդյոք հերյական աստվածը (Աստվածը՝ բայց երբեք ոչ թե Արարիչը) իրոք Աստված, թե դա աստանա է՝ իրեն համարում է Աստված: Երեւի իզուր չի Քրիստոսը բացվում հերյաների մոտ, որ նրանց հայրը Դեվն է /Բոհանից 8:44/: Ի միջիայլոց աստանա բառը հերյական չի, այլ խարդիական (հին հայերեն է) է և նշանակում է «խեղաթյուրել»: Ոչ-հերյաների ստեղծությունը հանդես հերյաների՝ դա աստանայի գորքերի պատասխան աստանայական վարքն է:

Հրրյաներից ոչ մեկը չի մտածում այն մասին, որ այս, անպայման, շատ կանխամտածված պահելածեի այգորիթը ինչ կանի անձանք իրենց հետ: Ինչ կատանան իրենք դրա կատարման արդյունքից: Փող, սեփականություն, իշխանություն: Իսկ ինչ կկատարվի իրենց հոգիների հետ: Նրանցից մեկին, ինչ որ մեկը ծրագրավորում է և ինչ են նրանցից

պատրաստում: Խարեբաներ, սուտասաններ, անխիղճ մակարոյձներ, երկերեսանիներ, անմարդկայիններ, անարդարացիներ, անգութներ, անհայրենիքներ, ամեն տեղ ուրիշներ, ամեն տեղ ատելիվածներ: ԵՎ հանուն ինչի՝ միայն փողի և իշխանավագութեան համար: ԵՎ արժեն արդոյք այս արժեքները այն կորուստներին, որ կատարվում են նրանց հոգիների ու մարմինների հետ: Իսկ ինչ կկատարվի նրանց հետ դեռես այս և հաջորդ կյանքում: Ինչպիսի կարմա նրանք իրենց կվաստակեն: Ջիւղները չեն կարող մտածել այս հարցերի շուրջը: Նրանց ուղեղները կտրված են այդպիսի ուղղութեամբ մտքերի շարժումից:

«Հըրյաները՝ դրանք արհեստական ժողովուրդ են, կամ այլաստեղծների սեկտա», - դոկտոր Լասալ /էթնիկ ծագմամբ ջիուդ/:

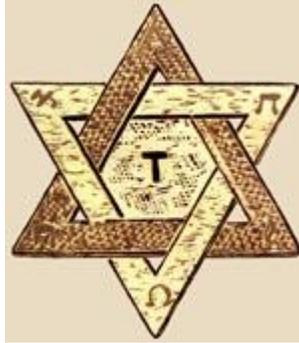
Հարց է ծագում, բոլոր հըրյաներն են արդոյք տխրահոշակ անայիտանիներ, թե նրանց մեջ նույնպես կան նորմալ, բարեկիրք մարդիք: Իհարկե, ոչ բոլորը: Ամեն տեղ կան բացառութեամբներ: Ինչպես արիացիների մեջ կան տակաւնների բացառութեամբներ, այնպես էլ ջիւղների մեջ կան նորմալների բացառութեամբներ, եթե իհարկե նոր խառնուրդներ են և միմիայն անդամագրվում են խարնված լեզիոնին: Բայց այդ բացառութեամբները ոչնչով չեն փոխում իրավիճակը և հըրյաների ընդանուր վարքը նույնպես: Հըրյական բարոյակաւնութեամբ և դաստիարակութեամբ սկզբունքները ստիպում են ամեն մի պետութեան և ամեն մի ժողովուրդի, որտեղ նրանք ապրում են, համարել իրենց համար օտարների: ԵՎ բացարձակապես ամեն մի պետութեան մեջ հըրյաները կսկսեն կառուցել իրենց հստակ հըրյական պետութեամբ՝ պետութեան մեջ, որի քաղաքականութեամբը թշնամական է ապրած պետութեան և բնիկ ժողովրդին: Լավ հըրյան կամ պետք է զմա Իսրոէլ, կամ ինտեգրվի իր ապրած ժողովրդի մեջ: ԵՎ հաշվի իրեն ոչ թե հըրյա՝ խուժան, այլ այդ ժողովրդի մի իսկական մաս: Բայց դրա համար պետք է հրաժարվել 8-ը օրական հասակում թլփատումից, հըրյական դաստիարակութեամբից ու պահելածնից և ընտրել ուրիշ բարոյական պահելածն: Իսկ կարող է հըրյան այդ անել՝ երեւի ոչ:

Պահելածնի գնահատման հարցերի շուրջ կարող է խորհել միայն չկոտրված /չթլփատված/ հըրյան: Կոտրված հըրյան այդպիսի հարցերի շուրջ մտածել չի կարող, նա այդ գաղափարներից գտրկ է, դուրս է: Նրանք դրանց կրկան հիմար և ծիծաղելի:

Կտալված բառից է առաջացել հայերեն **մկրտված** բառը , իհարկե Գրիգոր խավարիչի ջանքերով 301թվականներին: Իսկ ինչպես հայտնի է կրտում են անասուններին:

ԱՅՅՅ, ՀԵՆՏ ԹԼՓՏԱՌԻՄՆ ԷՐ ՊԱՏՃԱՌԸ, ՈՐ ԵՎՈՎԱՆ ԶՀՈՒԴՆԵՐԻՆ ԿՈՉԵՑ
“ԸՆՏԹՅԱԼ ԺՈՂՎՈՒՐԳ”: Այն նկարագրված է Բիբլիայում (ռուս. Բիտլիյո գլաւա 17 կետ 9-ից) ԾՆՆԴՈՅ ԳԼ ԺԷ կետ 9-ից՝ Եհովան գալիս է Աբրահամին և ասում է՝ «...Սա է իմ ուխտը, որ պիտի պահեք իմ և ձեր մեջտեղը և քեզանից յետոյ քո սերունդի մեջտեղը՝ ձեր ամեն արուն թլփատվի ...Եւ թլփատվի ձեր ամեն ազգերումը ամեն ութ օրական արուն...ամեն օտարից որ քո սերունդիցը չէ.. և իմ ուխտը ձեր մարմնումը յավիտենական ուխտ լինի: Եւ մի անթլփատ արու ... այն անձն իր ժողովրդիցը պիտի կորչի. նա իմ ուխտն անարգել է»: Սա նշանակում է, երբ 1180թ. մ.թ.ա. հըրյաներին վնդեցին Եգիպտոսից, նեգրերի, գնչուների և մնացած այլաստեղծների հետ միասին, Սինայի անապատում Մայիսեյը՝ Մովսէսը, քառասուն տարվա ընթացքում երկու սերունդ թլփատեց և ստացավ իր ուզած “ընտրյալ ժողովուրդը”, այսինքն բիռոբոտներին: Այդուհետեւ Հըրյան այն նույն արարական ցեղի ներկայացուցիչը չէր, նա դարձավ ջիուդ: Մաթեոս մարգարեի գրվածից պարզ երեւում է, որ կապ չունի հըրյաների անձնական երեխան է ութերորդ օրը թլփատվում, թե արծաթով գնած այլ երեխա է, միննույն է կստացվի նույն գիշատիչ կենդանին, որոնց արդեն Բիբլիայի համաձայն ջիուղները կոչում են ԼԵԳԻՈՆ, որը լատիներեն նշանակում է հավաքած: ԵՎ հարկ եղած դեպքում այդ լեզիոնը իրենց կատարած չարագործությունների համար պատասխան կտա, քանի որ ջիուղները նրանց յալ տարբերում են, իսկ նրանք՝ ոչ:

ՀԲԲԱԿԱՆ ՄԻԱՀԱՍՈՒԹՅՈՒՆԸ՝ ՄԻՆՆԵԳՐՈՆՆ Է ՓՐԿՈՒԹՅՈՒՆԸ՝ ՉԲԱՅԱՀԱՅՏՎԱԾ ՄՆԱԸ

16.12.1991թ Կրեմլում ամենալայիրջ ցինիկությամբ և բացերաց, մեծ հանդիսավորությամբ Բորիս Ելցինին հանձնեցին Մայրիական Մատնական Ասպետ՝ Կոմանդոր օրդենը: Արդեն 1993թ Ելցինը հրամայեց տանկերից կրակել Ռուսիայի կառավարության վրա: Սկսվեց Ելցին—Չուրասյան սեփականաշնորհումը՝ դարի ամենամեծ աֆյոռան:

2002թ Հուլիսի 30—Հուդա-մատնական ջահը տեղադրվեց և Հայաստանում՝ Երեւանի Արմենիա հյուրանոցում՝ այժմյան «ՄԱՐիտո Արմենիա»-ում: Ջիոդները համարում են, որ իրենց նախահայրերը ՄԱՐերն են՝ կապույտ ծովերի հրեշները:

Բայց դրանց իսկությունը բացահայտելու համար վերլուծենք Բիբլիան՝ ԵՎ ասաց Հիսուսը, «Այս Աշխարհը ես եկել եմ դատելու, որպեսզի կույրերը տեսնեն, իսկ տեսողները՝ կուրանան /Յովհանն 9:39/

«ԵՎ գտա ես, որ մահից ողբելիս կինն է, որովհետև նա ցանց է, և սիրտը նրա թակարդ է», - Սողոմոն, ջիոդների թագավոր:

«Լեզվոն է իմ անունը, որովհետև մենք շատ ենք», - Մարկոս 5:9

«Դեվը՝ դա ստախտս է և ստի հայրը», - Յովհանն 8:44

«Դեվը՝ դա այս աշխարհի իշխանն է», - Յովհանն 14:30, 16:11

«Դեվը՝ դա այս դարի Աստվածն է», - 2 Թագ. 4:4

«Դեվը գերվտանգավոր է, երբ մենք նրան չենք տեսնում»

Գոմիկ Դավիդը ասում է Հովնաթանին, «Ժամ եղբայր Հովնաթան, քո սերը ինձ համար կնոջ սիրուց առավել է», - 2 Թագավոր 1:26 /Դավիդը այդ ժամանակ հովիվ էր, իսկ Հովնաթանը՝ Սաուլ ցարի որդին է:

«Եվ տեսավ Աստվածը, որ ահռելի է մարդու այլասեռությունը հողի վրա, և զղջաց Աստվածը, որ արարել է մարդուն», - Ծննդոց 6:5-6

Ահա թե Հրեաների Աստված Եհովան ինչպես է արտահայտվել հրեաների մասին Երեմեայ մարգարեյի շուրթերով:

«Լվացիր քո սրտից չարիքը, Երուսաղեմ, որպեսզի փրկվես դու՝ մինչև երբ պետք է քո մեջ բուն դնեն չարապատիվ մտքերը», - Եհովա: Երեմիայ 4:14

«Այդ նրանից է, որ իմ ժողովուրդը տխմար է՝ նրանք խելք են չարի համար, իսկ բարին անել նրանք չգիտեն», - Եհովա: Երեմիայ 4:22

«Լսիր սա, տխմար և անգիտակից ժողովուրդ, ով ունի աչքեր, բայց չի տեսնում, ով ունի ականջներ, բայց չի լսում», - Եհովա: Երեմիայ 5:21

«Քանզի փոքրից մինչև մեծ, ամեն ոք նրանցից նվիրված է շահին, և մարգարեից մինչև հոգեւորական՝ բոլորը գործում են խաբեբա», - Եհովա: Երեմիայ 6:13

«Ամաչու՞մ են արդյոք նրանք, գարշելիություն գործելիս: Ոչ, նրանք չեն ամաչում և չեն կարմրում: Դրա համար վայր կնգնեն նրանք ընկածների մեջ», - Եհովա: Երեմիայ 8:12

«Յուրաքանչյուրը խաբում է իր ընկերոջը, և ճիշտը չեն ասում՝ Իրենց լեզվին սովորացրել են ստոբ ասելու, խարդավանում են մինչև հոգնելը»,-Եհովա: Երեմիայ 9:5

«Նրանց լեզուն—սպանող նետ է, խոսում է սոսկալի: իր բերանով իր մտտիկին ընկերասիրական է ասում, իսկ իրենց սրտում նրան նենգություն են սարքում»,- Եհովա: Երեմիայ 9:8

«Վիշտ ինձ, մայր իմ, որ դու ինձ մարդ ծնեցիր, որը վիճում է և կռվում ամբողջ մարդկության հետ»,- Եհովա: Երեմեայ 15:10

ԵՎ կհատուցեն նրանց նախ նրանց սփի համար և նրանց առանձնահատուկ մեղքի համար, որովհետև պղծել են իմ հողը իրենց զարշելի դիակներով և իրենց նողկալիությամբ լցրին իմ ժառանգությունը»,- Եհովա: Երեմեայ 16:18

«ԵՎ Երուսաղեմը կսարքեն քարերի կույտ, շակալների բույն, և հուղայի քաղաքները կսարքեն անասպատ, առանց բնակչության»,-Եհովա: Երեմեայ 9:11

«ԵՎ կտարածեն նրանց ժողովուրդների մեջ, որոնց չեն իմացել ոչ նրանք, ոչ նրանց հայրերը, և հետքերով կուղարկեն իրենց բուրբ, մինչև չկտորոնք դրանց»,-Եհովա: /Երեմեայ 9:16/ Այս խոսքերի համար Երեմեային նստեցրել են խորը փոսի մեջ: Բայց, ինչքան էլ զարմանալի չլինի, նրա մարգարեությունը լրիվ իրականացան: Եվ նրանք իրականանում են մինչև այսօր:

Հիմա նայենք «ամենալուրջ» ջիուդական սկզբնաղբյուրը՝ Թալմուդը: Չհուդ Յուստուս-Բրիման Նյու-Յորք 1922թ:

«Լինի տղա և անօրինական կամ խուլիամբ, խեղաքյուրված, կամ կառլիկ, միեւնույն է նա հբրյա հայր է, կատարել է իր պարտականությունը, եթե ունեցել է երեխա»: /Նազա 1.6 էջ 166/: (Այսինքն՝ Թալմուդը հրահանգում է ծնել դեզեներաստներ):

«Գոյերի երեխաները չեն կարող անգամ լինել համեմատելի հբրյական ծագմամբ անօրինական ծնունդ կամ թուլամիտ ապուշի հետ»,- Ռաշքա խազա 6 էջ 166 (Այսինքն՝ ծնվելով հիմնականում դեզեներատներ, բայցեսայնպես չեն ուզում թաթերին ընկնել, ասում են, որ գոյերից միեւնույն է խելոք են):

Լինելով բացարձակապես այլասեռված, մայր ու որդի, քույր ու եղբայր, հայր ու աղջիկ /Թալմուդ օրենք 83, 85/ միեւնույն է կարողանում են խաթել սեփական ժողովուրդին՝ բռնաբռնողներին, թալմուդում գրելով՝

«Գոյերի ընտանիքը նպվում է որպես անասունի ընտանիք»,-Կետտորթ,36 էջ 164:

«Երբ մարդիկ ուզում են մեղք գործել, թող նրանք գնան այնպիսի մի տեղ, որտեղ իրենց ոչ մեկը չի ճանաչում, և թող նրանք հագնվեն սեւ, այնպես, որպեսզի Եհովային բացեբաց չխայտատակեն»,-/Մտեղ Կատոն րաբբի Իլայի խորհուրդը/: (Այս կենդանիները անգամ իրենց Աստծուն են խաբում, ուր մնաց ուրիշներին):

Ինչ վերաբերվում է բանակ ծառայելուն՝ Թալմուդը հետեյալ կերպ է սովորեցնում «Խոհանան րաբբին ասեց,- եթե դուք գնում եք պատերազմ, ապա գնացեք ոչ թե առաջին շարքերում, այլ ավելի լավ է վերջին շարքերում, որպեսզի դուք լինեք առաջինները, ով կվերադառնա տուն»,- Պեզախիմ 113 ա:

Իսկ, ինչպես ջիուդներն են ներկայացնում՝ իրենց պատմությունը սկսվում է Եգիպտոսից դուրս գալուց, բայց ոչ մի Եգիպտոսից դուրս գալ էլ չի եղել, այդ կենդանիներին սեքսուալ այլասեռման համար դուրս են վերնդել: Նախ Մայիսելը ջիուդ չի եղել և հետո Բոսիֆը /Հովսեփը/ եղել է ընդամենը Փարավոնի գոմիկ պահալի՝

«... քանզի դու նույնպես, ինչպես Փարավոնը, ինչպես Փարավոնն է սիրում տղամարդկանց, այնպես էլ դու ես»,- Ծանոնդ 44:18 էջ 104-105: Այս խոսքերը ասում է Բոսիֆի փոքր եղբայր Վենյամինը՝ Բոսիֆին:

Իսկ հիմա վերլուծենք «Ժիդ» բառը: Մենք արդեն գիտենք, որ «Հբրյա» բառը, որը Հայերեն հնչում է «Հրեա», դա երբեք էլ հուր բառից չի առաջացել: «Հրեան» դա «Հբրյան» է, որը հբրյայերեն նշանակում է սրիկա, խաբեբա: «Հուդա» բառը հբրյայերեն նշանակում է «շիվ», «ձալոս»: Այսինքն Հուդայականությունը նշանակում է ֆալսուսպաշտություն: Իսկ ինչ է նշանակում «Ժիդ» բառը: Ուշադիր է պետք կարդալ Թալմուդը՝

«Երբ մեզում ես, երբեք չպե՛տք է կպնես ժիդին կամ շմօրին, սա երեխաների դաստիրակման ամենատաաջին Թալմուդական օրենքն է!», - Տոխարոտ, Նիդոախ էջ 128:

Նույն «Ժող» բառը ժամանակակից հերթայերեւում արդեն կոչվում է «Շմռկ» կամ «Պոտոց»։ Իսկ «Ժող» բառը նշանակում էր մեծ ֆալլոս, երեւի էշի ֆալլոս։ Այսինքն, թե հուրա, թե ժող, թե ցիուդ միեւնույն է՝ նշանակում է Զարս։

«Մայիսեյից հետո ցիուդների առաջնորդը դարձավ Հիսուս Նավինը, որը Քանահինի հողը գրավելուց հետո այնտեղ բնաջնջեց բոլոր շնչավորներին»,- Հիսուս Նավին 10:28,30

«Աղջնակը՝ երեք տարի և մեկ օր հասակում կարող է նշանվել սեռական հարաբերության օգնությամբ»,- Թալմուդ, Միշնա, էջ 168

Սա գրված է հուրայական հիմնական օրենքների գրքում։ Ես չեմ կարող պատկերացնել մի այլ կենդանի հողագնդի վրա, որի հետ կարելի լինի համեմատել ցիուդներին։

Նշտագայում՝ միջնադարի ինկվիզիցիայի ժամանակներում, բացահայտելով այս ամենը, Եվրոպայում ընդունեցին հետեյալ օրենքները՝

«Հրյուհու հետ միակցումը՝ դա նույն է, ինչ տղամարդը միակցի շան հետ։ Նման անձինք կամ կիրկիզվեն, կամ կախաղան կբարձրանան»,-Փարիզյան տրիբունալ 1242թ. , Անգլիա 1244թ

1348թ սկսած Իսպանիայի օրենքը մահապատժի էր ենթարկում այն հերթա տղամարդուն, որը կհանդգներ միակցվել քրիստոնուհու հետ։

«Հիսուս Քրիստոսը Նագարեթից, Հռոմեական զինվոր Պանտեայից անօրեն ծնված երեխան է, որի պատճառով հերյուհի Մարիամը և իր հյուան ամուսին Հովսեփը բաժանվեցին»,- պատմիչներ՝ Յուստին, Տեռտուլիան, Կելսուս, Օրիգեն։

Այս առիթով Բիբլիայում գրված է՝երբ հերթաները վիճում են Հիսուսի հետ նրա հայր ծնողի ով լինելու հարցով,ասում են՝

«Դուք սիրո ստեղծված ծնունդ չեք»,-Յովհան 8:41: Որին Հիսուսը հերթաներին պատասխանում է՝

-«Ձեր հայրը դեմ է, և դուք ուզում եք կատարել ձեր հոր կրքերը; Նա եղել է մարդասպան հենց սկզբից, և ճշմարտության մեջ չէր, քանզի չկա նրա մեջ ճշմարտություն; Երբ նա սուտ է խոսում, խոսում է իր սուտը, քանզի նա ստախոս է և ստախոսության հայրը»,- Յովհան 8:44: Որին հերթաները պատասխանում են Հիսուսին՝

-«Հիմա մենք իմացանք, որ քո մեջ աստուանն է»,- Յովհան 8:52

Իսկ հիմա տեսնենք, թե ինչ հաշվարկներով են այս գարշահոտ կենդանիները ստանում իրենց «հատուկ ծառայության» այլանդակ սերունդներին՝

Արհեստական տաղանդներ ստանալը՝ դա հանցագործություն է, ասում է Լամբրոզոյի աշակերտ Լանգե Էյխբաումը։ «Դրա համար հարկավոր է խաչասերել տաղանդավոր ընտանիքների մարդկանց օտար փսիխոպատալոգիկ արյան հետ, այսինքն կանխամտածվածորեն ստանալ բիոնեգատիվ մարդ»։ Նման պրոցեսները ծնում են Մարքս, Լենին, Ստալին, Բերյա, Հիտլեր,

Կարելի է գնել երեխային և թլփատել /Ծնունդ 17:12, 13, 23, 27/

Կարելի է երեխա ունենալ «կողքից», կամ ծառաներից

Ամուսինը հերթա է, կինը գոյ, թույլ կտա կնոջը «կողքից» գոյից երեխա ունենալ

«Ես քեզ կարքեմ շատ ժողովուրդների հայր, և ցարեր կառաջանան քեզանից»,- Եհովան Աբրահամին

Այնպես, որ ցիուդների ամբողջ առաքելական գաղտնիքը թլփատման մեջ է։

«Հրթյաները առաջացել են բոլոր ռասաների թափուկների խառնուրդից, բայցեւայնպես հազարամյակների ընթացքում այդ խառնվածքների հաշվին ստացվել է ինքնատիպ մի ռասա»,- Ռոդեռիխ Շտոլտհեյմ։

«Մենք՝ հերթաներս, այսպիսով, ոչ միայն այլասերվել ենք և կանգնած ենք քաղաքակրթության վերջում, որը իրեն սպառել է, մենք կեղտոտել ենք եվրոպայի բոլոր ժողովուրդների արյունը՝ հնարավոր է որ մենք նրանց առաջինն ենք վարակել»,- Ջիուդ դոկտոր Մյունցե։

«Բնչպես ասում է Մայսոնիդը, Վավիլոնյան գերության ժամանակ հերթաները խառնվեցին բոլոր ուրիշ ազգերի հետ և ունեցան երեխաներ, որոնք կառուցել են, այդ ամուսնությունների շնորհիվ, նոր, Վավիլոնյան խառնաշփոթություն։ Ամբողջ Եվրոպայում հերթանե-

որ հավաքագրեցին բոլոր հավատադարձներին, նորացնելով իրենց արյունը»,-Բեռնարդ Լազար Ջիուդ:

Հռչակավոր ինկվիզիտոր, գեներալ Թոմաս Թորքվենադան, որը Իսպանիայում դրեց Եվրոպական ջնուդական ջարդերի հիմքը, թլփատված ջնուդ էր:

«Մենք ունենք լայնածավալ վիճակագրական նյութեր, որ ջնուդները առավել են խոցելի գլխադեղի հիվանդություններին»,- Ռուդոլֆ Վասսերման, ջնուդ, «Սոցիալ գիտությունների պարբերագիր» 1909թ. էջ 663

Գուտման, ջնուդ, դեմոգրաֆիայի պարբերագիր N 4-6 էջ 112 «Դեմանտիա Պրեկոկըր՝ դա հոգեկան հիվանդություն է, որը չափազանց հաճախակի է հանդիպում հրրյաների մոտ»:

«Ժառանգական այրասեռության արդյունքում, հրրյաների նախահակվածությունը փսի-խոզի հանդեպ այնքան է մեծ, որ այն բացարձակապես համաչափությունից դուրս է»,- Ալեքսանդր Պիլկա, Վիեննա 1910թ:

Սառան եղել է չբեր և ըստ Բիբլիայի նա Փարավոնին վարակել է վեներական հիվանդությունով /Ծնունդ 12:11-18/:

«Կրիտիկական դրության մեջ կարելի է ծննդաբերել հարազատ հորից, ինչպես դա արել են Սոդոմի հավատացյալ ջնուդ Դետի՝ Աբրահամի եղբորորդու աղջիկները» , - Ծնունդ 19::32-36:

Աբրահամն ու Սառան--եղբայր և քույր են /հորից մեկ են/,--Ծնունդ 20:12, 18

«Դուք մտածում եք ես եկել եմ խաղաղություն բերեմ հողի վրա, ոչ թե խաղաղություն, այլ սուր»,- Հիսուս Քրիստոս, /Մատթեոս 10:34 /:

Սատանիստների հիմնական բանաձեռը,-«Աստված դեվի մեջ է»:/Հիշենք, թե Սովետական Միությունում Վլադիմիր Լենինի մասին ինչ էին մեզ սովորեցնում կոմունիստները՝ «Լենինը իմ մեջ է, Լենինը քո մեջ է, Լենինը նրա մեջ է»/:

«Յոթը ուրիշ բեներ, որոնք առաջինից վատթար են: Դու կհագնես ժողովորդների կաթով ու ցարական կրծքից կծծես»,- Իսայա 60:16

«Ամեն մի հրրյա ծնվում է շիժոֆրենիայով և այս փաստը համարվում է պատճառը ամբողջ աշխարհով մեկ նրանց հետեւելու»,- Իտալական ջնուդ դոկտոր Խաչնեկեր:

Միջնադարյան գետտոները, դրանք հիվանդ ջնուդ ժողովրդի համար կարանտին էին:

«Հրրյան՝ դա արհեստական հոտ է կամ սեկտա, որը ապրում է անընդհատ շրջապատի այլասեռվածների հետ խառնվելով»

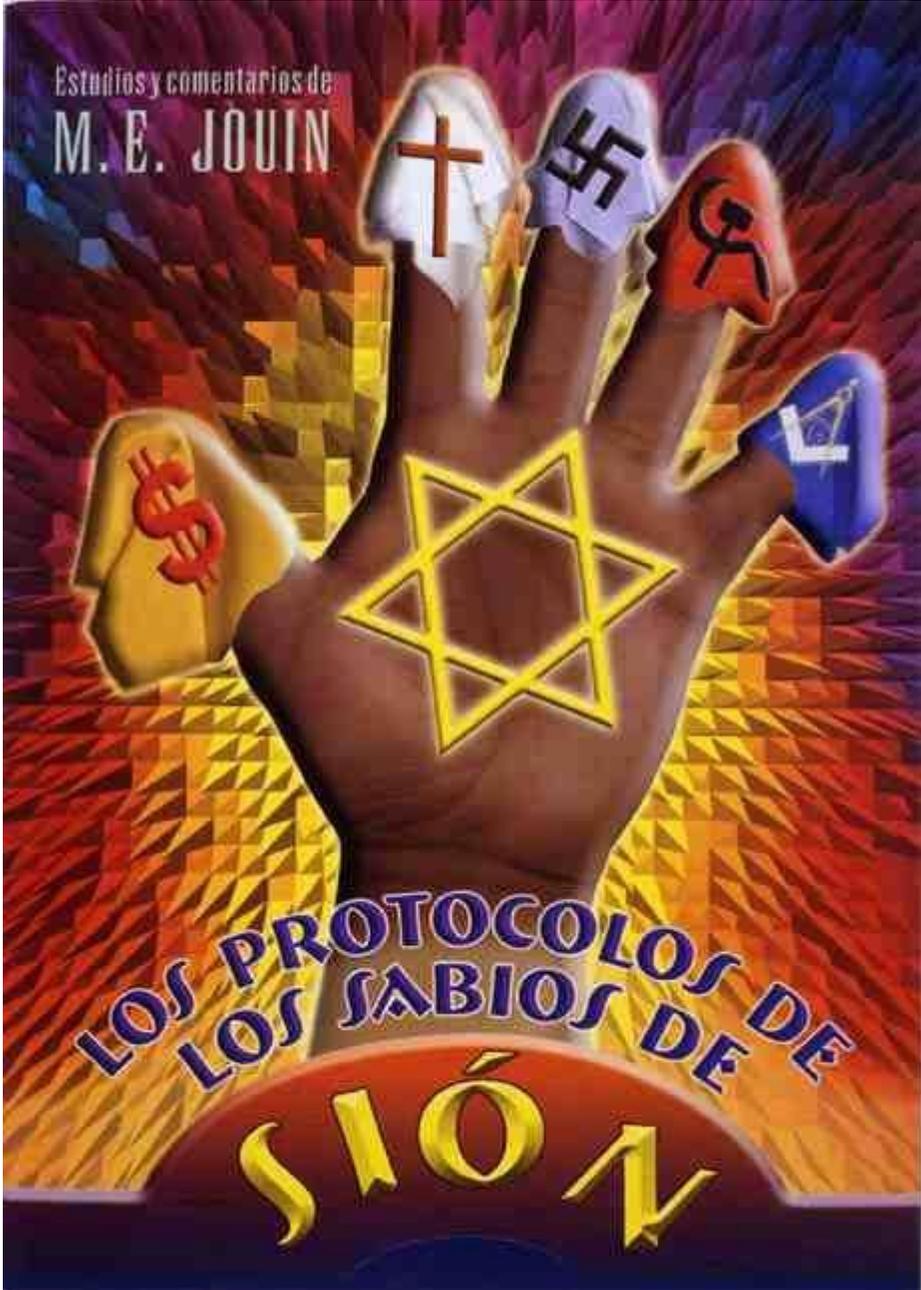
«Մտասոխոստիկան ցույց է տալիս, որ հրրյաների, կիսա-հրրյաների 90 %-ը հոգեկան խախտվածություն ունեն»

«Մտասոխոստիկան ցույց է տալիս, որ հրրյաների 90 %-ը սեքսուալ աննորմալներ են, որոնցից 25 %-ը լրիվ գոմոններ են, իսկ մնացածը երկսեռներ են»

ՋՀՈՒԴԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՍԻՄՎՈԼԸ՝ ԴԱՎԻԴԻ ԱՍՏՂԸ, ԴԱ ԵՐԿՍԵՈՒԹՅԱՆ ՍԻՄՎՈԼՆ Է:

ՋՀՈՒԴԱԿԱՆ ԲՈԼՈՐ ՀԱՋՈՂՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ՈՂԲԵՐԳՈՒԹՅՈՒՆ ԽՈՍՍԱՑՈՂ ՀԱՐԹԱՆԱԿԻԿՆԵՐ ԵՆ, ԵՎ ԻՐԵՆՅ ԿՈՂՄԻՅ ԿԱՏԱՐՎԱԾ ԶԱՅԼԵՐԻՅ, ՈՐՈՆՔ ԱՄԲՈՂԱՐԿՈՒԹՅԱՆ ՄՈՏ ՀԱՄԲԵՐԱՄՊԱՈ ԱՏԵԼՈՒԹՅՈՒՆ ԵՆ ԱՈՒԱԶՅՆՈՒՄ, ՍԵՐՍԱՆՈՒՄ ՆՐԱՆՔ ՉԵՆ ԿԱՐՈՂ ՀՐԱԺԱՐՎԵԼ, ԴԱ ԻՐԵՆՅ ՀՆԱՐԱՎՈՐՈՒԹՅԱՆ ՍԱՀՄԱՆՆԵՐԻՅ ԴՈՒՐՄ Է:

Estudios y comentarios de
M. E. JOUIN

A hand is shown with various symbols on its fingers and palm. The thumb has a red dollar sign. The index finger has a white cross. The middle finger has a black swastika. The ring finger has a red hammer and sickle. The pinky has a blue Masonic square and compass. The palm features a yellow Star of David. The background is a colorful, textured pattern of triangles in shades of red, orange, and yellow.

**LOS PROTOCOLOS DE
LOS SABIOS DE
SIÓN**

«ՀՄՈՒՏ» ՍԻՈՆԻՍՏՆԵՐԻ ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

Ն.թ.ա. 935 թվականին կայացել է Միոնի առաջին ժողովը, որի որոշմամբ էլ ընդունվել է Լեւիտաների կողմից մշակված ծրագրի իրականացման ստրատեգիան: Այն հետեյալն է՝ սերմանել ֆալյուսապաշտության կրոնը, ԱՐԱՐՉԻՆ փոխարինել ԱՍՏՎԱԾ-ով (աս-ը տված-ով), արիական օրենքներին հակառակ գործելով՝ տիրել համաշխարհային ոսկուն, վերացնել առաջին ԱՐԱՐՎԱԾ ԱԶԳԻՆ՝ ՀԱՅԻՆ, հետո մնացած արիացիներին:

Նոր թվարկության 135թ. սիոնիստները Միոն լեռան վրա ժողով կազմակերպեցին և որոշեցին արդեն իրենց համար նպատակահարմար դրույթներով ձեւակերպված քրիստոնեությունը տարածել աշխարհով մեկ և այն նույնպես օգտագործել «Սատանայական փորձությունը» վերջնականապես իրականացնելու համար:

«Դեռեւս ն.թ.ա. 935թ. Միոնի հմուտները ծրագիր էին կազմել, թե ինչպես, խաղաղ ճանապարհով, քրի-ի օգնությամբ, զավթել ամբողջ աշխարհը»,-Գաղտնի հրքյական քրլ: Ահա, թե ինչպես է բացատրում «Քրլն» այդ՝ «Սատանայական փորձությունը» իրականացնելու ընթացքը՝ «Այնտեղ կկազմավորվի ապարարդյականացում և առաքինի անկում, հիմնականում, հրքյա կանանց օգնությամբ՝ խտալուսիների, ֆրանսուսիների և մնացած ազգերի դիմակի տակ: Հրքյուսիները ազգերի գլուխ կանգնած տղամարդկանց կյանքում անբարոյականության սերմանման ամենահարագատ իրականացնողներն են» (Ձոհար էջ 42):

Միոն հմուտների սիմվոլը հետեյալն է՝ Դավիդի աստղ, իր պոչին սպառնացող ՕՁ և գրություն՝ «Չորորեք ինձ»:

Թեոդոր Հերցլը արդի քաղաքական Միոնիզմի գաղափարախոսն է:

Աչեր Գինցբերգը Խասիդ--Կարբայիստների /սատանիստներ/ հոգեւոր առաջնորդն է և «Հմուտ սիոնիստների արձանագրությունների» հեղինակը: Աչեր Գինցբերգը կամ, որ նույնն է Ախադ--Խասիդ, ինչպես նաեւ «Բնայ Մոլչե» այսինքն՝ «Մալխեյի որդիները» ընկերության ստեղծողն է ու բարձրագույն քույրը /ելիտ/:

1897 թ. կայացավ սիոնիստների առաջին կոնգրեսը և արձանագրությունները որպես գաղտնիք սպազրվեցին: Միոնիստները պառակտվեցին երկու մասի՝

Ձախ թեւ--Հերցլի և Նորդաուի գլխավորությամբ

Աջ թեւ--Աչեր Գինցբերգի գլխավորությամբ

Այս ընդհարման ժամանակ անգամ Հերցլին ատրճանակով վիրավորում են: Հերցլը և Նորդաուսն Պաղեստինում հրեական պետության կողմնակիցներ էին, իսկ Գինցբերգը՝ համաշխարհային հեղաշրջման և հրքյաների աշխարհի կառավարման:

Զարական Ռուսիայի լրտես Յուլիանա Գլինկան սիոնիստ Շապիր Շորստին համոզեց արձանագրությունների պատճենը վաճառել, հետո ընդհանրապես «Տխտանիկի» խորտակման ծրագրի հետ միասին արձանագրությունները ուղարկեց Ռուսիա: Դժբախտաբար հետո իրեն էլ սպանեցին: Բայց 1903թ. Ռուսիայում՝ ցարի հրամանով արձանագրությունները հրապարակվեցին և տարածվեցին Եվրոպա:

Սիոնիստների երկրորդ կոնգրեսի ժամանակ՝ արդեն 1913թ. հաղթեց Գինցբերգի ծրագիրը և դարձավ «Միջազգային հրքյականության ծրագիր»:

Այդ ծրագրերի իրականացման փիլիսոփայությունը

Սկզբունքը--- ԲՈՆՈՒԹՅՈՒՆ

Կանոնադրությունը--- ԽՈՐԱՄԱՆԿՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԿԵՂՃԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆ

Կառավարությունը---ՍԱԳԻԶՄ + ԱՅԼԱՍԵՆՈՒՄ + ՀՈԳԵԿԱՆ ՇԵՂՈՒՄ

Եթե ուշադիր կարդաք այս արձանագրությունները՝ Դուք դրանում կհամոզվեք:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 1.

Իրավունքը ուժի մեջ է: Ազատությունը՝ գաղափարախոսություն է: Լիբերալիզմ /ազատամտություն/: Ոսկի: Հավատք: Ինքնակառավարում: Կապիտալի դեպոտիզմ /հալածանք/: Ներքին բշնամի: Բազմություն: Անարխիա: Քաղաքականություն և բարոյականություն: ՈՒժեղի իրավունք: Հրյա--Մատնական իշխանության անհաղթահարելիությունը: Նպատակը արդարացում է ներդրումները: Կույր ամբոխ: Քաղաքական այբուբեն: Կուսակցական գծություն: Առավելագույն նպատակահարմար ղեկավարությունը՝ բռնապետություն է: Սպիրտ: Կլասիցիզմ: Անասկություն /ցոփություն/: Հրյա-Մատնական կառավարության սկզբունքներն ու կանոնները: Տեղոր /սահաբեկություն/: Ազատություն, հավասարություն, եղբայրություն: Դինաստիական կառավարման սկզբունքները: Գոյերի արխատկրատիայի արտոնության վերացումը: Նոր արխատկրատիա: Հոգեբանական հաշվարկ: Ազատության վերածականություն: Ժողովրդական ներկայացուցիչների փոխարինում:

Թողնելով խոսքաբանությունը, խոսենք ամեն մի մտքի նշանակության մասին, համեմատություններով ու եզրակացություններով լուսավորենք պարագան: Այսպիսով, ես բանաձեռում եմ մեր համակարգը, մեր և գոյերի դիտակետից: Հարկավոր է նկատել, որ ապուշ ինստիտուտով մարդիք ավելի շատ են բարիներից, դրա համար էլ դրանց ղեկավարելու լավագույն մեթոդը ճնշումն է և սահաբեկումը, բայց ոչ ակադեմիական մտածելակերպը: Ամեն մարդ ձգտում է իշխանության, ամեն ոք ուզում է դառնալ կամքաբեկաբողոք, եթե իհարկե նա կարող է, բայց հազվագույնները ուրիշի ունեցվածքը չէին գոհաբերի հանուն սեփականի, որը և գալում է այնպիսի գիշատիչներին, ինչպիսիք մարդիք են: Ի՞նչն է նրանց ղեկավարել մինչև այժմ:

Հասարակական կարգերի սկզբից նրանք ենթարկվել են կոպիտ և կույր ուժին, հետո օրենքին, որը նույն ուժն է միայն դիմակավորված: Վերջնաբանեն, որ բնական օրենքով՝ իրավունքը ուժի մեջ է: Քաղաքական ազատությունը՝ գաղափարախոսություն է և ոչ փաստ: Այդ գաղափարախոսությունը պետք է կարողանալ կիրառել, կիրառելով մարդուն որպես գաղափարախոսության խայժ /հրապուրակ/, հարկ եղած դեպքում, օգտագործել իշխանությունը տապալելու համար: Այս խնդիրը հեշտանում է, եթե հակառակորդը ինքն է վարակվում ազատության ցավով, այսինքն՝ ազատամտությամբ և հարձակվում է իր ամբողջ հզորությամբ: Այստեղ էլ հայտնավում է մեր տեսության գաղթունքը՝ ղեկավարման արձակ սանձերը կազույցյան օրենքի համաձայն անմիջապես հալածաբանական մեթոդով, որովհետև ժողովրդի կույր ուժը մի օր չի կարող ապրել առանց ղեկավարի, իսկ նոր իշխանությունը միմիայն փոխարինում է հնին, որը թուլացել էր ազատամտությունից: Մեր օրերում ազատարար ղեկավարների տեղակալները համարվում է ոսկու իշխանությունը: Կար ժամանակ, երբ իշխում էր հավատքը: Ազատության գաղափարախոսությունը անիրագործելի է, որովհետև չափավոր օգտվել դրանից ոչ մեկը չի կարող: Բավական է մի որոշ ժամանակ ժողովրդին թույլատրել ինքնակառավարման և անմիջապես սանձարձակում կատարել: Այդ ժամանակահատվածից առաջանում են միջադեպեր, շուտով վերակերպվում սոցիալական ընդհարումների, որից պետականություններ են վերանում և նրանց նշանակությունները վերածվում են մոխրի: Լուծարկվում է պետությունը սեփական ջղաձգայնությունից, թե ներքին պահանջը ստիպում է իշխանությունը հանձնել արտաքին բշնամուն, միեւնույն է, բոլոր դեպքերում այն կհամարվի անվերադարձ կործանված: Այդ արդեն մեզանից է կախված: Կապիտալի դեպոտիզմը /հալածանք/, որը լիովին մեր ձեռքերում է, պետությանը մի ծրուղ է ձգում, որից պետությունը ուղի-չուղի պետք է բռնվի, հակառակ դեպքում կգործվի անդունդ: Նրան, ով ազատարար ոգուց կասի, որ այս մտածելակերպը անդորրեկան է, ես կհարցնեմ, «Եթե ամեն պետությանը երկու բշնամի է և արտաքին բշնամու հանդեպ թույլատրվում է ամենասանդուր պայքարի մեթոդները, ինչպիսին է օրինակ չճանաչող բշնամուն սեփական պաշտպանական պլանների հետ, հարձակվել նրա վրա գիշերը, կամ ավելի մեծ քանակի մարդկանցով, ապա ինչու այդ բոլոր մեթոդները չկիրառել ներքին՝ անհամեմատ ավելի վտանգավոր բշնամու հանդեպ, որը

քայքայում է հասարակական շարքերը, բարի օրը: Կարելի⁹ է համարել սա չթույլատրվող և անարգանք: Կարող է արդյոք առողջ մտածելակերպը հույսով գործունեորն օգնությանը, կամ համոզմունքներով, ամբոխներին բարվոր դեկավարի, հնարավորին հակասություններ ստեղծելով, թեկուզ անմիտ, որը հանկարծ դուր գա մակերեսօրեն հասկացող ժողովրդին: Ղեկավարվելով միանգամայն փոքրիկ կրքերով, հավատով, սովորություններով, ավանդություններով և բնքչառույզ տեսություններով, մարդիք ամբոխի մեջ և ամբոխի մեջի մարդիք ենթարկվում են ամեն մի համաձայնության խանգարող կուսակցական պառակտման: Ամբոխի յուրաքանչյուր որոշում կախված է պատահական կամ հատուկ ստեղծված մեծամասնությունից, որը առանց հասկանալու քաղաքական գաղտնիքները, հայտարարում է անհիմաստ, հետագայում կառավարման անարխիայի սերմնացուն ծնող որոշում: Քաղաքականությունը բարոյականության հետ ընդհանուր ոչինչ չունի: Բարոյականությանը կառավարվող դեկավարը քաղաքականացված չի, նա իր գահին ամուր չի նստած: Ով ուզում է դեկավարի, պետք է շողորթոթի և խորմանակի: Ազգային շիտակ և ազնիվ մեծազույն որակները բացահայտ ճակատագրական են քաղաքականության մեջ, որովհետև դրանք ուժեղագույն թշնամուց ավելի հեշտ ու հասարակ են գահից շարտում: Այս որակավորումները պետք է լինեն գոյերի պետությունների ատրիբուտները /բնորոշ հատկանիշները/: Մեր իրավունքը ուժի մեջ է: «Իրավունք» բառը խտորվող /ընթացքափոխանակում/ է և ոչնչով չապացուցվող միտք է: Այս բառը նշանակում է «Տվեք ինձ այն, ինչ, որ ես ուզում եմ, որպեսզի ես ստանամ ապացույց, որ ես ձեզանից ուժեղ եմ»: Որտե՞ղ է սկսվում իրավունքը: Որտե՞ղ է նա վերջանում: Պետությունում, որտեղ իշխանության վատ կազմակերպվածություն է, իշխանության և օրենքի դիմագրկություն է, ազատականությունից բազմապատկված դիմագրկված իրավունքներ, ես ձեռք եմ գցում նոր իրավունք՝ առաջ նետվել ուժերի իրավունքով և ցարցուցիկ անել բոլոր գործող կարգ ու կանոնները և դրվածքները, ձեռքը դնել բոլոր օրենքների վրա, ձեռք խոտորվող /ընթացքափոխանակում/ ու սարքել տիրակալ նրանց, ովքեր տրամադրել են մեզ իրենց ուժերը, ազատականորեն ինքնքրկամ հրաժարվելով դրանցից: Մեր իշխանությունը, մնացած իշխանությունների ճոճումից հետո կլինի բոլոր իշխանություններից ամենահուսալին, որովհետև նա կլինի **անտեսանելի** մինչև այնքան պնդանա, որ նրան ոչ մի խորամանկություն չվերցնի: Այս ժամանակավոր չարիքից, որը հիմա մենք ստիպված ենք գործադնելու, կստացվի անքակտելի կառավարության բարիք, որը կվերականգնի ազատականության կողմից գրված ժողովրդի կացության ճիշտ ընթացքը:

Նպատակը արդարացնում է ներդրումները: Մեր պլանի մեջ ուշադրություն դարձնենք ոչ այնքան բարուն և բարոյականությունը, ինչքան պետականին և օգտակարին: Մեր առջեռում պլան է, որի մեջ սրտատեգորեն տրված է գիծը, որից մեզ չի կարելի նահանջել առանց բազմադարյան աշխատանքների փլուզման ռիսկը տեսնելու: Որպեսզի կանխամտածել նպատակասլաց գործունեություն, հարկավոր է ի նկատի ունենալ ամբոխի կողմից ստորություն, անհուսալիություն, մշտականություն, նրա ընդունակությունը հասկանալու և հարգելու սեփական կյանքի պայմանները, անձնական բարեկարգումը: Հարկավոր է հասկանալ, որ ամբոխի հզորությունը կույր է, անխելք, անբանական, ծախ ու աջ յող: Կույրը չի կարող ուղղել կեցիկ կույրերին, որ նրանց չհասցնի անդունդի եզրին, հետևաբար ամբոխի անդամները ժողովրդից դուրս պրծուկներն են, եթե անգամ տաղանդավոր խելքով են, բայց քաղաքականությունից չեն հասկանում, չեն կարող լինել ամբոխի դեկավար, առանց նրա, որ չգոհաբերեն ամբողջ ազգը: Միայն մանկուց ինքնքրկալության նախապատրաստված անձը կարող է ըմբռնել քաղաքական տառերով գրված բառը: Ինքնագույն ժողովուրդը, այսինքն դուրսպրծուկներով դեկավարվող, ինքնափլուզվում է կուսակցական կռիվներից՝ գրգռված իշխանահասությունից և մեծարանքներից, դրանցից բխած անկարգություններից: Կարող են արդյոք ժողովրդական մասաները հանգիստ, առանց մրցակցության վճռել, հաղթահարել երկրի գործերը, որոնք չեն կարող խառնվել անձնական շահերին: Կարող են նրանք պաշտպանել արտաքին թշնամիներից: Սա անմիտ է, թե պլանը բաժանված է այնքան մասի, ինչքան անձ կա ամբոխի մեջ, կկորցնի ամբողջությունը, իսկ հետո կդառնա անհասկանալի և անկատարելի: Միայն ինքնակալական անձի մտ կարող են առաջանալ պլաններ՝ ընդարձակորեն պարզ, կարգավորված,

պետական մեքենայի մեխանիզմներում ամենը առանձնացնող: Որից բխում է, երկրի շահավետության համար նպատակահարմար է ղեկավարությունը կենտրոնացնել մի ձեռքում: Առանց բացարձակ ղեկավարիզմի չի կարող գոյություն ունենալ քաղաքակրթություն, ոչ թե զանգվածների, այլ ղեկավարի կողմից, անկախ նրանից, թե ով է: Ամբոխը վայրենի է, երբ ուզես իր վայրենությունը ցուցաբերող: Երբ հանկարծ ամբոխը ձեռք է բերում ազատություն, շատ շուտով այն վերափոխում է անարխիայի, որը և նշանակում է վայրենության բարձրագույն աստիճան: Նայեցեք այդ խմած կենդանիներին, հարբած գինով, ինչի անչափավոր օգտագործումը տրված է ազատության հետ միասին: Թույլ չտանք, որ մերոնք էլ հասնեն այդ աստիճանին: Գոյերի ժողովուրդները շշմեցված են սպիրտային խմիչքներով, իսկ նրանց երիտասարդությունը հիմնարարական է կլասիցիզմով և վաղ անառակությամբ, որին դրդել են նաև մեր տնային ազենտուրա-դաստիարակությունը, շտաները, դաստիարակները հարուստ տներում և գոյերի խնջույքատեղերի մնացած մեր կանայք: Այս վերջինների թվին ես կրվարիեմ այսպես կոչված “կանանց հասարակությունից”, անառակության և հաճոյության կամավորական իրենց հետևորդներին: Մեր նշանաբանն է, - **“ՈՒՃ և երեսպաշտություն”**: Միայն ուժն է հաղթում քաղաքական գործերում, մանավանդ, որ այն թաքնված է տաղանդների մեջ, աննախախնդիր պետական մարդկանց մեջ: Բռնությունը պետք է լինի սկզբունք, իսկ խորամանկությունն ու երկերեսությունը կառավարության համար կանոնադրություն, որոնք չեն ցանկանում իրենց թագը դնել ինչ—որ նոր ուժերի՝ անգեղների ոտքերի տակ: **Այս չափքը նպատակին և շահույթին հանելու միայնակ միջոցն է: Դրա համար էլ մենք չպետք է կանգնենք կաշառավորության, խաբրեքության և դավաճանության առաջ**, երբ դրանք պետք է ծառայեն մեր նպատակին հասնելու համար: Քաղաքականության մեջ առանց մտածելու պետք է թոցնել ուրիշի սեփականությունը, եթե դրանով մենք հնազանդեցման և իշխանության կձգտենք: Մեր պետությունը ընթանալով խաղաղ հպատակեցման ուղիով, ունի պատերազմի սարսափը ավելի մեղմ՝ նպատակային պատիժներով իրականացնելը, որոնցով ավելի հարմար է աստարել տեռորը, որը ունի կույրի ենթարկվողականություն: Արդարացի, բայց անողոր խստությունն է պետական ուժի վեհագույն ֆակտորը, ոչ միայն շահի, այլ նաև պարտականության համար **մենք պետք է հիմնվենք բռնության և երեսպաշտության ծրագրի վրա**: Հաշվարկի դոկտրինան այնքան է ուժեղ, ինչքանով նրա ներգրավված ծախսերն են: Դրա համար էլ, ոչ ինչքան ծախսերով, այնքան բռնության դոկտրինայով ենք հանդիսավորականում և կամրացնենք բոլոր կառավարությունները մեր **անենկառավարությանը**: Բավական է, որպեսզի մենք իմանանք, որ մենք անհաղթ ենք, որպեսզի դադարենք ուրիշին լսելուց: Դեռես հնագույն ժամանակներում մենք ժողովրդի մեջ գոռում էինք, «Ազատություն, հավասարություն, եղբայրություն», բառեր, որոնք բազմաթիվ անգամ կրկնվել են անհասկացող թութակների կողմից, բոլոր կողմերից ներվազելով այս հրապուրակներին, որոնց հետ նրանք տարան աշխարհի բարիքներ, անձի ճշմարիտ ազատություն, նախօրոք ժողովրդի ճնշումից լինելով պարփակված: Իբր խելքով, ինտիլիգենտ գոյերը գլուխ չհանեցին արտահայտված բառերի վերածականությունից, չնկատեցին նրանց նշանակության հակասությունը և միմիանց նկատումամբ համապատասխանությունը, չեն նկատել, որ բռնության մեջ չկա հավասարություն, չի կարող լինել ազատություն, որ բռնությունը ինքն է ստեղծել խելքի, բնավորության, կարողության անհավասարություն՝ համաչափ և ներքո իր օրենքներին, չհասկացան, որ ամբոխը կույր ուժ է, որ դուրսպրծուկները, ընտրված կառավարելու համար, քաղաքականության հանդեպ նույնանման կույրեր են, ինչպես ինքն է, որ շնորհվածը, թեկուզ հանճար, ոչինչ չի հասկանա քաղաքականությունից: Այս բոլորը գոյերը չնկատեցին, դրա հետ միասին, օրինացվեց տոհմական կառավարումը, հայրը քաղաքական գործերի ընթացքը փոխանցում էր որդուն, որպեսզի ուրիշ մարդ չտեսնի՝ բացի տոհմի անդամներից և չտեսնեին ղեկավարվող ժողովրդի գաղտնիքները: Ժամանակի ընթացքում քաղաքական ճշմարիտ գործերի փոխանցումը անհայտացավ, որը և հանդիսացավ մեր գործերի հաջողությունը: Աշխարհի բոլոր ծայրերում “ազատություն, հավասարություն, եղբայրություն” բառերը կանգնեցրին մեր շարքերը այդ կույր անգեղների միջոցով ամբողջ լեգիոներ, որոնք հպարտությամբ կրում էին մեր դրոշակները: Բայցեայնպես այս բառերը հանդի-

սացան որդուկներ, որոնցով հղկվում էր գոյերի բարեկեցությունը, ամենուր վերացնելով խաղաղությունը, հանգստությունը, համերաշխությունը, քանդելով նրանց պետությունների հիմքերը: Դուք հետագայում կտեսնեք, որ դա ծառայեց մեր հանդեսին: Դա մեզ տվեց արտոնության ոչնչացման առավելության հնարավորություն մեր ձեռքերում, այլ խոսքերով՝ գոյերի արխատկրատիաներին, որոնք կայանում էին ժողովրդին և պետություններին մեզանից պաշտպանելու միակ հակառակորդը: Բնական և ցեղական արխատկրատների ավերակների վրա մենք կառուցեցինք մեր ինտիլիգենցիայի, ամենագլխավորը՝ փողային արխատկրատիան: Այս՝ նոր արխատկրատիայի ցենզը /արգելք/ մեր հմուտների շարժմամբ մենք նշանակեցինք հարստության մեջ, մեզանից կախված և գիտության մեջ: Մեր հանդեսը հեշտացավ նրանով, որ պետական մարդկանց հետ շփվելիս, մենք գործում էինք մարդկային խելքի ամենագգայուն լարերի վրա, որոնք են ազահությունը, անկուշտությունը, մարդկային նյութական պահանջարկի հաշվարկներով: Իսկ ամեն մի շարադրված մարդկային թուլությունները առանձին վերցրած, կարող է սպանել ստեղծագործական նախաձեռնությունը, տալով մարդկանց ազատություն, ստեղծելու տրամադրություն՝ զնելու նրանց գործունեությունը: Ազատության վերածականությունը տվեց ամբոխին համոզելու հնարավորություն, որ կառավարությունը ոչ այլ ինչ է, քան սեփական երկրի, ժողովրդի ղեկավարը և նրան կարելի է ինչպես հնացած ձեռնցնների փոխել: Ժողովուրդի ներկայացուցիչների փոխանակելիությունը նրանց դրեց մեր տրամադրության և նշանակության տակ:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 2

Տնտեսական պատերազմները՝ հերյական ձեռքբերումների հիմքն են: Յուցադրական աշխատակազմ և “Գաղտնի խորհրդատու”: Բայքայիչ ուսուցման հաջողությունները: Հարմարվողականությունը քաղաքականության մեջ: Մամուլի դերը: Ոսկու արժեքը և հերյական զոհերի արժեքները:

Մեզ անպայման է, որ պատերազմները հնարավորին չափ չտան տարածքային առավելություններ: Մա պատերազմները կտանի տնտեսական հողի վրա, որում ազգերը մեր օգնությամբ կնկատեն մեր կարողությունների ուժը, հետևապես իրադրությունը երկու կողմին էլ կտանի մեր միջազգային ազենտության հայեցողության տակ, որը ունի միլիոն աչքեր, ոչ մի սահմանով չսահմանափակված հայացք: Այդ ժամանակ մեր միջազգային իրավունքները կարբեն ժողովրդական իրավունքները և կղեկավարեն ժողովրդին այնպես, ինչպես պետությունների քաղաքացիական իրավունքները իրենց քաղաքացիների միջև: Չանգվածների կողմից ընտրված աղմինիստրատորները, կախված իրենց ստրկային կարողություններից, կառավարման համար նախատեսված պատրաստակամությամբ չեն լինի, դրա համար էլ նրանք կլինեն մեր խաղի մեջ զինվորներ մեր գիտնականների, բարձրագույն խորհրդատուների և մասնագետների ձեռքերում, որոնք վաղ հասակից դաստիարակված են ամբողջ աշխարհի գործերի ղեկավարման համար: Ինչպես ձեզ հայտնի է, մեր այս մասնագետները վերցրել են մեզանից պետական տեղեկություններ մեր քաղաքական պլաններից, պատմական փորձերից, տեսակցելով ամեն ընթացիկ պահերին: Գոյերը անարգելք չեն ղեկավարվում պատմական դիտողների պռակտիկայով, այլ առանց հասկանալու արդյունքի կրիտիկական հարաբերությունները՝ միայն տեսական հնամուղությամբ: Դրա համար էլ մեզ նրանց հետ հաշվի նստելու կարիք չկա, թող նրանք ժամանակավորապես ուրախանան և ապրեն նոր ուրախությունների կամ ապրումների հույսերով: Թող նրանց համար կարելու դերը խաղա այն, ինչը մենք ներշնչել ենք նրանց ընդունելու այն որպես գիտական տեսական բերում: Այդ նպատակով մենք անընդհատ մեր մամուլի օգնությամբ տարածում ենք նրանց նկատմամբ կույր վստահություն: Գոյերի ինտիլիգենցիան պարծենալու է գիտելիքներով, առանց նրանց լոգիկական փորձելու, գործարկելու են գիտությունից վերցրած բոլոր իրենց տեղեկությունները, միացած մեր անգետների հետ

միասին խելքերի դաստիարակությամբ մեզ պետքական ուղղությամբ: Դուք չմտածեք, որ մեր հաստատումները անիմաստ են՝ ուշադրություն դարձրեք մեր կողմից շինծու դարվինիզմի, մարքսիզմի, նիցչեիզմի հաջողություններին: Այս ուղղություններով գոյերի ուղեղների բարոյապղծման նշանակությունը մեզ համար պետք է լինի ակնհայտ: Մեզ անպայման է ժամանակի մտքերի, բնավորությունների, ժողովուրդների տենդեցիաների հետ հաշվի նստել, որպեսզի թույլ չտանք բացթողումներ քաղաքականության մեջ և ազմինիստրացիոն ղեկավարման աշխատանքներում: Մեր սիստեմի հանդիսավորությունների մեխանիզմի մաս կարելի է համարել, կախված մեզ հանդիպակաժողովուրդների կրակոտության աստիճանից, չի կարող ունենալ հաջողություն, եթե նրա գործնական կիրառումը չիմենավորվի անցյալի արդյունքները կապելով ներկալի հետ: Ժամանակակից պետությունների ձեռքերում կա մեծագույն ուժ, որը առաջացնում է ժողովուրդների մոտ մտքերի շարժ՝ դա մամուլն է: Մամուլի դերը իբր անհապաղ պահանջների, ժողովրդի բողոքների ցույց տալն է, արտահայտել և կազմակերպել անհաճություն: Մամուլում արտահայտվում է ազատախոսության հանդես: Բայց պետությունները չկարողացան օգտվել այդ ուժից և այն հայտնվեց մեր ձեռքերում: Նրա միջոցով մենք ունեցանք ազդեցություն, մնալով աննկատ, նրա շնորհիվ մենք մեր ձեռքերում հավաքեցինք ոսկին, չնայած, մենք այն ձեռք բերեցինք արյան և արցունքի հոսքերի միջոցով: Բայց մենք փրկագնվեցինք, գոհաբերելով մեր ժողովրդից շատերին: Ամեն մի գոհ մեր կողմից, Աստծո մոտ արժի հազարավոր գոյեր:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 3

Միմվոլիկ օճը և նրա նշանակությունը: Սահմանադրական կշեռքների անհուսալիությունը: Ահաբեկչություն պալատներում: Իշխանություն և փառասիրություն: Իշխանությունների խոսնակներ /նամֆետներ/: Իշխանության չարաշահում: Տնտեսական ստրկություն: “Ժողովրդի ճիշտը”: Կուլակություն և արիստոկրատիա: Հրեա-մաստնական բանակ: Գոյերի այլատեումը /դեգեներատ/: Մով և կապիտալի իրավունք: Ամբոխ և “Համաշխարհային տիրակալ” թագադրում: Ապագա մասոնական ժողովրդական դպրոցների ծրագրի հիմնական առարկան: Մոցիալական կառույցի գիտության գաղտնիքը: Ընդհանուր տնտեսական ճգնաժամ: “Մերոնց” անվտանգությունը: Մատոնների դեսպոտիզմը՝ բանակաճանության /խելքի/ թագավորությունն է: Աեկավարի կորուստ: Մասոնականությունը և “Ֆրանսիական Մեծ Հեղափոխությունը”: Յարը՝ սիոնական արյան դեսպոտ է: Մասոնականության անձեռնամխելիության պատճառները: Մասոնական գաղտնի ազենտների դերը: Ազատություն:

Այսօր ես կարող եմ հայտնել, որ մեր նպատակը մեզանից մի քանի քայլի վրա է: Մնում է շատ քիչ տարածություն և մեր ամբողջ անցած ճանապարհը պատրաստ է արդեն փակելու սինվոլիկ օճի ցիկլը, ինչպիսին մենք պատկերացնում ենք մեր ժողովրդին: Երբ այս օղակը կփակվի, սրանով կպարփակվեն բոլոր Եվրոպական պետությունները, ինչպես ամուր զնդանի մեջ: Ժամանակակից սահմանադրական կշեռքները շուտով շուտ կզան, որովհետև մենք դրանք չենք տեղադրել այն պայմանով, որ նրանք չշարունակվեն ճոճվել, քանի դեռ չի մաշվել նրանց հենարանները: Գոյերը ենթադրում էին, որ իրենք այն ամուր էին գանել և բոլորը սպասում էին, որ կշեռքները կզան հավասարակշռության: Բայց ամրակապիչը՝ թագավորողները ծածկված են իրենց ներկայացուցիչներով, որոնք հիմարացնում են հրապարակած, իրենց չհսկող և անպատասխանատու իշխանությունից: Այդ իշխանությանը նրանք պարտական են պայատում քամհարված անաբեկչությանը: Չունենալով ժողովրդի մեջ ներթափանցելու հնարավորություն, իշխողները արդեն չեն կարողանում նրանց հետ պայմանավորվել և ամրապնդվել իշխանասերների հանդես: Մեզանով տարանջատված իշխանական հետետող ուժերը և ժողովրդի կույր ուժը կորցրել են իրենց նշանակությունը, նրանք անօգնական են, ինչպես կույրը առանց փայտի:

Որպեսզի իշխանաւորներին դրդել իշխանութեան չարաշահման, մենք հակադրել ենք բոլոր ուժերը, զարգացնելով նրանց ազատարար տենդեցիաները դեպի անկախություն: Մենք այս ուղղությամբ հարուցել ենք ամեն նախաձեռնություն, մենք զինել ենք բոլոր կուսակցություններին, մենք դրել ենք իշխանություններին որպէս թիրախ բոլոր ամբիցիւաների համար: Պետություններից մենք սարքել ենք խաղաասպարեզ, որտեղ խաղարկվում են խռովություններ: ԵՎս մի քիչ և անկարգություններն ու լուծարկումները կհայտնվեն ամենուր: Անսպառ խոսնակները իշխանութեան և կառավարութեան նիստերը վերածել են հռետորական մրձումների: Անվախ լրագրողները և նամֆլետիստները ամեն օր հարձակումներ են գործում աքմիմիստորացիաների վրա: Իշխանութեան չարաշահումը վերջնականապէս նախապատրաստում են անկման բոլոր հաստատութեանները և ամեն ինչ կջախջախվի խենթացած ամբոխի ոտքերի տակ: Ժողովուրդները ամրակցված են աղքատութեան դաժան աշխատանքին ավելի ուժեղ, քան նրանց ամրակցել էր ստրկությունն ու ճորտատիրությունը: Մրանցից այսպէս թե այնպէս նրանք կարողացան ազատվել, բայց կարիքներից չեն ազատվի: Մենք մտցրել ենք սահմանադրութեան մեջ այնպիսի իրավունքներ, որոնք զանգվածների համար համարվում են շինձու և ոչ իրական իրավունքներ: Բողոք, այսպէս կոչված “ժողովրդի իրավունքները” կարող են գոյություն ունենալ որպէս գաղափարախոսություն, գործնականում երբեք չկիրառվել: Ի՞նչ աշխատող՝ պրոլետարի համար, տաժանակիր աշխատանքից ծռված ինչպէս աղեղ, ճնշված իր ներկայությամբ, մուրալով խոսնակներից խոսելու իրավունք, լրագրողներից՝ գրելու ամեն տխմարություն և եթե ախիսատավորությունը ոչինչ չունի սահմանադրությունից, բացի այն աղերսալի փշրանքներից, որը մենք ենք զգում իրենց մեր սեղանից մեզ տված իրենց ձայնի համար: Հանրապետական իրավունքները աղքատի համար՝ դաժան ծաղրանքներ են, քանի, որ անըջանցելի աշխատանքի իրավունքը չի տալիս նրանց իրականորեն դրանից օգտվելու, թեեւ խլում է նրանցից անընդմեջ աշխատավարձի երաշխիքը, դնելով նրանց կախման մեջ ընկերների կամ սեփականատիրոջ գործադուլներից: Մեր դեկավարութեան ներքո ժողովուրդը ոչնչացրեց արիստոկրատիան, որը նրա իսկական պաշտպանն էր և կերակրողը, իր իսկ շահերից ելնելով, լինելով անբակտելի կապի մեջ ժողովրդի բարեկեցութեան հետ: Իսկ հիմա, արիստոկրատիայի վերացումով, նա ընկավ կուլակների և շահամուլ խաբէբանների անխիղճ լծի ճնշման տակ: Մենք իբր համարվում ենք աշխատողների փրկարարը այդ լծից և կառաջարկենք նրանց ընդգրկվել մեր գորբերի՝ սոցիալիստների, անարխիստների, կոմունարների շարքերը, որոնց մենք միշտ ցուցաբերում ենք օգնություն, իբր երբայրական համամարդկային համերաշխութեան կանոններով՝ մեր մատակարարութեան կողմից: Արիստոկրատիան, օպագործելով աշխատավորութեան աշխատանքը, շահագրգռված էր, որ աշխատավորները լինեին կուշտ, պինդ ու առողջ: Իսկ մենք շահագրգռված ենք հակառակի մեջ՝ գոյերի այլակերպում, այլասեռում: Մեր իշխանությունը՝ աշխատավորի խռոնիկ թերասնումն ու թուլությունն է, որովհետեւ նա չի գտնի ոչ ուժ, ոչ էներգիա հակադիմութեան համար: Սովը ստեղծում է կապիտալի ավելի ստույգ իրավունք, քան տալիս էր արիստոկրատիային՝ օրինակ ցարական կառավարութեանը: Աղքատութեան կարիքը և նրանից բխող նախանձի ստեղծութեանից մենք կշարժենք ամբոխը և նրա ձեռքով կջնջենք նրանց, ովքեր մեզ իսկանգարում են մեր ուղու վրա: Երբ կգա մեր համաշխարհային տիրոջ թագադրութեան ժամանակը, ապա այն նույն ձեռքերը կջնջեն ամեն ինչ:

Գոյերը չեն կարող մտածել առանց մեր գիտական խորհուրդների: Դրա համար էլ նրանք համառորեն տեսնում են նրանում անհրաժեշտություն, որ երբ կգա մեր կայսրությունը, կլինենք անչեղօրեն դանդաղընթացք, այսինքն, որ ժողովրդական դպրոցներում պետք է ուսուցանել միայն բնական գիտություններ, որոնցից առաջինը՝ գիտություն մարդկային կառուցվածքի մասին, սոցիալական կացութեան, որոնք պահանջում են աշխատանքի բաժանում, հետեւապէս դասակարգների և դասերի բաժանում: Անհրաժեշտ է բոլորը իմանան, որ գործունեութեան նշանակութեան տարբերութեան պատճառով հավասարութեան լինել չի կարող, որ նույնանման օրենքի առաջ չեն կարող պատասխանել նա, ով իր արարքով վարքաբեկում է մի ամբողջ դաս և նա, ով չի կպնում նրանցից ոչ մեկին, բացի իր պատվից: Սոցիալական դրվածքի ճիշտ գիտությունը, որի գաղտնիքներին մենք թույլ

չենք տալիս գոյերին, ցույց կտար բոլորին, որ տեղը և աշխատանքը պետք է պահպանվեն որոշակի շրջակայքում, որպեսզի չհանդիսանան մարդկային տանջանքների աղբյուր, աշխատանքին անհամեմատ դաստիարակություն ստանալու համար: Այս գիտության ուսումնասիրության ժամանակ ժողովուրդները կսկսեն ինքնակամ հնազանդվել իշխանություններին և նրանց պետականության կառուցվածքի բաժանմանը: Այսօրվա գիտության մակարդակով և մեզանով ստեղծված ժողովրդի ուղղորդվածությունը, տպված բառերին կորորեն հավատարմով, համարում է իր ներշնչած մոլորվածությունները անտեղյակություն, իր թշնամությունը դասերի հանդեպ, որոնց նա համարում է իրենից բարձր, կամ չի հասկանում յուրաքանչյուր դասի նշանակությունը: Նշված թշնամությունը ավելի կշատանա տնտեսական ճգնաժամի հողի վրա, որը կկանգնեցնի բորսային գործարքները և արդյունաբերության աճը: Ոսկու օգնությամբ, որը ամբողջովին մեր ձեռքում է, մեզ հասանելի բոլոր ուղիներով առաջացնելով տնտեսական ճգնաժամ, մենք միանգամից կշարտենք փողոց ամբոխներ իրենց աշխատատեղից Եվրոպայի բոլոր երկրներում: Այդ ամբոխները կհարձակվեն արյուն թափելու ու նրանք մասնկությունից չեն սիրում, կամ չհասկանալով կատարվածը, ո՞ւմ ունեցվածքը կարելի է թալանել: Մերոնց նրանք չեն դիպչի, որովհետև հարձակման պահը մենք նախօրոք կիմանանք, և միջոցներ կծեռնարկենք: Մենք համոզվեցինք, որ առաջադիմությունը կրեի գոյերին բանակամության կայսրություն: Մեր դեպարտիզմը և կլինի այդպիսին, քանի, որ այն կարող է հավասարակշռված խստությամբ չափել բոլոր հուզմունքները, դուրս քշել ազատականությունը բոլոր հաստատություններից: Երբ ժողովուրդը իմանա, որ նրան հանուն ազատության զիջումներ են անում, նա կերտակայի իրեն, որ նա տիրակալ է և կենտրոն դեպի իշխանություն, բայց իհարկե, ինչպես յուրաքանչյուր կուր, դեմ կառնի արգելքների գանգվածի: Կենտրոնի դեպի վար փնտրելու, չի կռահի վերադառնալ նախորդին և վաղ կդնի իր արտոնությունները մեր ոտքերի մոտ: Հիշեք ֆրանսիական հեղափոխությունը, որին մենք տվել ենք “Մեծ” անունը, նրա նախապատրաստման գաղտնիքները մեզ հայտնի էին, այսինքն այն բոլորովին մեր ձեռքի գործն էր: Այդ ժամանակվանից մենք ժողովուրդներին տանում ենք մի հիասթափությունից մյուսը, որպեսզի նա մեզանից նույնպես հրաժարվի ի օգուտ սինոսական արյամբ Յար-դեսպոտի, որին մենք նախապատրաստում ենք աշխարհի համար:

Ներկա դեպքում, մենք, որպես միջազգային ուժ, անձեռնամխելի ենք, որովհետև մեր վրա հարձակվելու դեպքում, մեզ պաշտպանում են ուրիշ պետություններ: Գոյ ժողովուրդների չիտոմվող ստորությունը, ուժի դեմը սողացող, թուլության հանդեպ անսխիզ՝ վրիպումներ չներող, մերողամիտ հանցագործությունների հանդեպ, ազատ կառույցի հակադիմության որոշման չցանկացողներ, մինչև տանջանք հանքերատար խիզախ կեսպոտիզմի ճնշմանը՝ ահա, թե ինչն է նպաստում մեր անկախությանը: Ժամանակակից պրիմերդիկատատրներից նրանք հանքերում և տանում են այնպիսի չարագործություններ, որոնցից շատ անգամ քչի դեպքում նրանք կզլխատեյին քսան թագավորի: Ինչ՞ով բացատրել այս երեսույթը, ժողովրդական գանգվածների այսպիսի անհաջորդականություն իրենց իրադարձությունների համեմատ, կթվա, թե մի կարգի՞ է: Այս հանգամանքը բացատրվում է նրանով, որ այս դիկատատրները իրենց ագենտների միջոցով տեղեկացնում են ժողովրդին, որ նրանք իրենց չարաչափումների միջոցով այլ պետություններին վնաս կհասցնեն, ժողովուրդների բարիքների հասանելիության, նրանց միջազգային եղբայրության, խաղաղության և հավասարության գերնպատակի համար: Իհարկե, նրանց չեն ասի, որ այդպիսի կապակցություն հնարավոր է միայն մեր տերության օրոք: Ահա և ժողովուրդը քննադատում է ճշտերին և արդարացնում մեղավորներին, ավելի ու ավելի վստահանալուն, որ նա կարող է ստեղծել այն ամենը, ինչը, որ չի ուզում: Դրա շնորհիվ, ժողովուրդը քայքայում է ամեն կայունություն և ամեն քայլափոխի ստեղծում անկարգություններ: “Ազատություն” բառը կանգնեցնում է մարդկային հասարակությանը որոշ ուժերի դեմ պայքարի առջև՝ ընդեմ որոշ իշխանությունների, անգամ Աստվածային և բնության: Ահա, թե ինչն է մեր տիրակալի օրոք մենք այդ բառը ընդհանրապես կվերացնենք մարդկային լեքսիկոնից, ինչպես անասնական ուժի սկզբունք՝ ամբոխին վերածելու արյունաբքու գազանների: Ճիշտ է, այդ գազանները երբեմնիք բնում են, երբ կշտանում են արյունից և այդ ժամանակ

նրանց հեշտությամբ կարելի է շղթայակապել: Իսկ եթե նրանց արյուն չտաս, նրանք չեն քնի և կպայքարեն:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 4.

Հանրապետության փուլերը: Արտաքին մատնականություն: Ազատություն և հավատք: Միջազգային առևտուր--արդյունաբերական մրձակցություն: Սպեկուլյացիայի դերը: Ոսկու պաշտամունք /կուլտ/:

Յուրաքանչյուր հանրապետություն անցնում է մի քանի փուլ: Առաջինը՝ դա առաջին օրերի կույրի խնճրությունն է, այց ու ձախ տրորելով: Երկրորդը՝ դեմագոգիան է, որից առաջանում է անարխիան, որը անխուսափելիորեն կբերի դեպոտիզմի, բայց ոչ թե օրինական, բաց և պատասխանատու, այլ աննկատ ու անհայտ, բայցեւայնպես, զգալուն դեպոտիզմի, ինչքան էլ նա լինի գաղտնի կազմակերպություն, այնքան առանց հանդիսակարգ գործող, որ նա գործում է պատասպարված թիկունքից տարբեր ազենությունով, որոնց փոխարինումը ոչ միայն չի վնասի, այլ կառաջացնի գաղտնի ուժեր և ծախսելով սեփական միջոցները, այդ ծառայողներին նվիրատվության և վաղաժամ հանգստի ուղարկելու:

Ինչը և ինչպես կարող է տասպալել ամտեսանելի ուժերին: Իսկ մեր ուժը միանգամայն այդպիսին է: Արտաքին մատնականությունը ծառայում է նրա և նրա նպատակների կույր պաշտպանությանը, բայց այս ուժի պլանի գործողությունը և գտնվելու միջավայրը միշտ մնում է գաղտնի: Բայց և ազատությունը կարող է լինել անվնաս և գոյություն ունենալ պետական գործունեությունում, առանց վնասելու ժողովուրդների առօրյային, եթե նա պահպաներ հավատքի և Աստծո սկզբունքները, մարդկության եղբայրության, հավասարության մտքից վեր, որին հակասում են սեփական օրենքները, որոնք և խոսում են վերիշխանության մասին: Այդ հավատքի օրոք էլ ժողովուրդը կմնար դեկավարվող և կենթարկվել: Ահա, թե ինչու մեզ հարկավոր է հիմնատակել հավատքը, պոկել գոյերի բերանից Աստվածայնության և հոգու սկզբունքը, փոխարինել բոլորը նյութական կարիքների թվարանական հաշվարկներով: Որպեսզի գոյերի խեղճերը չհասցնեն մտածել և նկատել, նրանց հարկավոր է զբաղեցնել առևտրով և արդյունաբերությամբ: Այսպիսով բոլոր ազգերը կսկսեն փնտրել իրենց շահույթը և այդ պայքարի մեջ չեն նկատի իրենց թշնամուն: Բայց, որպեսզի ազատությունը վերջնականապես քանդի և սննկացնի գոյերի հասարակությանը, հարկավոր է արդյունաբերությունը դնել սպեկուլյատիվ հիմքերի վրա: Սա կծառայի նրան, որ արդյունաբերության հողից յուրացրածը չի մնա տեղում, կանցնի սպեկուլյանտների ձեռքը, այսինքն՝ մեր դասին: Առաջնության համար լարված պայքարը կառաջացնի թռիչքներ տնտեսական կյանքում և կլինի հիասթափված, սառը և անսիրտ հասարակություն: Այդ հասարակությունները կստանան լիովին զգվանք և քաղաքակա-նություն և կրոնի համդեպ: Իրենց դեկավարությանը կլինի միայն հաշիվ, այսինքն՝ ոսկի, որին նրանք կունենան իսկական պաշտամունք, այն նյութական բավականությամբ, ինչը, որ կտա այդ ոսկին: Այդ ժամանակ էլ բարիքին ծառայելու համար, անգամ ոչ հասարակության համար, այլ ատերության արտոնյալների հանդեպ, ներքին դասի գոյերը կգամ մեր հետեւից, ընդհանր հակառակորդների՝ ինտիլիգենտ գոյերի իշխանության դեմ:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 5.

Ղեկավարման ուժեղացված կենտրոնացման ստեղծում: Մատնների իշխանության զավթման ուղիները: Պետությունների միջև համաձայնությունների անհնարավորության պատճառները: “Հբրյաների մախրնարյալականությունը”: Ոսկին պետական մեխանիզմների շարժիչ: Առևտրի և արդյունաբերության մենաշնորհ: Բննադատության նշանա-

կությունը: “Յուցադրական” ձեռնարկություններ: Գերեզմանություն պերճախոսություն-
նից: Ինչպես ձեռնադրել հասապակական կարծիքներին: Անձնական ձեռներեսության
նշանակությունը: Գերկառավարություն:

Ինչպիսի աղմուկիստրատիվ ղեկավարման ձե կարելի է տալ հասարակությանը, որտեղ
ամենուր կաշառակերություն է, որտեղ հարատությունը ձեռք է բերվում միմիայն խաբեբա-
հուքյանք, որտեղ թագավորում է սանձարձակությունը, որտեղ բարոյականությունը ճնշ-
վում է պատժիչ մեթոդներով և դաժան օրենքներով, իսկ հայրենասիրությունը և հավատ-
քասիրությունը արգելված է կոմունոյուտ հաստատությունների կողմից: Ինչպիսի ղեկա-
վարման ձե կարելի է տալ այդպիսի հասարակություններին, եթե ոչ այն նույն դեպքումա-
կանը: Մենք կստեղծենք ուժեղացված ղեկավարման կենտրոն, որպեսզի բոլոր հասարա-
կական ուժերը հավաքենք մեր ձեռքերում: Մենք մեխանիկորեն կկարգավորենք մեր հպա-
տակների քաղաքական կյանքի բոլոր գործողությունները նոր օրենքներով: Այս օրենքները
մեկը մյուսի հետեւից կվերացնեն բոլոր թուլությունները և ազատականությունը, որոնք
կատարվել էին գոյերի կողմից և մեր կայսրությունը կշնորհվի այնպիսի վեհագույն
դեպքոտիզմով, որ նա ի վիճակի կլինի ամեն ժամ և ամեն տեղ վերացնել հակադրվող և
անհնազանդ գոյերին: Մեզ սառն են, որ մեր դեպքոտիզմը չի համապատասխանում
ժամանակակից առաջընթացին, բայց ես ձեզ կապացուցեմ հակառակը: Այն ժամանակ-
ներում, երբ ժողովուրդները նայում էին տիրակալներին ինչպես Աստվածային կամքի
արտահայտության վրա, նրանք աննախադեպ ենթարկվում էին տիրակալ-ներին, բայց
այն օրից, երբ մենք նրանց մերշնչեցինք իրենց իրավունքների մասին, նրանք սկսեցին
համարել տիրակալներին որպես հասարակ մահկանացուների: “Աստծո օձյալները” դուրս
չեն ընկնում ցարերի գլուխներից իհարկե ժողովրդի մոտ, իսկ երբ մենք նրանցից խլեցինք
Աստծո հանդեպ հավատը, ապա իշխանության հզորությունը պուբլիցիզմի հետ միասին
շարժեցինք փողոց և այն մենք բռնագրավեցինք: Բացի դրանից, զանգվածների և
անհատների ղեկավարման արվեստը շինծու ճարտիկ տեսություններով և ֆրագտո-
գիաներով, հանրակացարանի կանոններով և այլ ուրիշ հնարքներով, որոնցում գոյերը
ոչինչ չեն հասկանում, պատկանում է նույնպես մեր աղմուկիստրացիայի խելքին, դաստի-
րակված անալիզների, դիտումների և այնպիսի մտահղացումների վրա, որոնցում մենք
հակառակորդներ չունենք: Ինչպես նաև քաղաքական պլանների իրագործման ձեւա-
կերպման և համահավասարության մեջ նույնպես չունենք: Միայն ճիզվիտները կարող են
այս հարցում մեզ հետ հավասարվել, բայց մենք կարողացանք անմիտ բազմության մոտ
նրանց չեզոքացնել, ինչպես բացարձակ կաղմակերպության և նրանք իրենց կազմակեր-
պությունով անցան սովորի տակ: ԵՎ ընդհանրապես աշխարհի համար միեւնույն չի, թե
ով է լինելու իր տիրակալը, կաթոլիկ եկեղեցու գլխավորը, թե մեր բռնապետ-դեպոտ սիո-
նական արյունը: Մեզ, ընտրյալ ժողովրդիս` սա միեւնույն չի: Ժամանակավորապես մեզ
հետ կարող է մրձել միայն գոյերի համաշխարհային կողմիցնա, բայց մենք սպառնալից
ենք նրանց միջև այն խորը անհամաձայնությաններով, որը արդեն հնարավոր չի հաղթել:
Մենք հակադրեցինք գոյերի անձնական և ազգային հաշվարկները, կրոնական և ցեղային
ատելությունները, որոնք մենք աճեցրել էինք նրանց սրտերում քսան երկար դարերի
ընթացքում: Այս ամենի շնորհիվ ոչ մի պետություն իր մեկնած ձեռքում չի տեսնի օգնու-
թյուն ոչ մի տեղից և ամեն մեկը պետք է մտածի, որ մեր հետ անհամաձայնությունը իր
համար անշահավետ է: Մենք չափից դուրս ուժեղ ենք և մեզ հետ պարտադիր է հաշվի
նստել: Անգամ մեծ տերությունները մասնավոր փոքր համաձայնություններում մեր
գաղտնի մասնակցությունն են ունենում: “Մեր միջոցով ցարեր են կառավարում”: Իսկ
մարգարեները մեզ սանել են, որ մենք Աստծո կողմից ընտրյալ ժողովուրդ ենք` կառավա-
րելու ամբողջ աշխարհը: Աստված մեզ պարգեւել է հանձնարով, որպեսզի մենք կարողա-
նանք մեր խնդիրը լուծել: Լինել համար հակառակորդի ճամբարում, նա մեզ հետ կպայ-
քարեք, իսկ եկվորը չարժի հին մշտաբնակին: Պայքարը մեր մեջ կլինի անողորմ, ինչպի-
սին գեռ աշխարհը չի տեսել, թերեւս կուշանար նրանց հանձնարը: Բոլոր պետական մեքե-
նաների անիվները պատվում են շարժիչով, որը գտնվում է մեր ձեռքերում, իսկ այդ
շարժիչը` ոսկին է: Մեր հնուտների կողմից մշակված քաղաքատնտեսական էկոնոմի-

կական գիտությունը ցուցադրում է կապիտալի ցարական հեղինակությունը: Գործունեության համար, առանց նեղությունների, կապիտալը պետք է ձգտի ազատության, առևտրի և արդյունաբերության մենաշնորհի համար, որը հիմա ամբողջ աշխարհում դրված է անտեսանելի ձեռքերում: Այդպիսի ազատությունը արդյունաբերողներին կտա հսկայական քաղաքական ուժ, իսկ դա կծառայի ժողովրդին դուրս քշելու համար: Այժմ ավելի կարեւոր է ժողովուրդներին զինաքափելը, քան թե նրանց կռվացնելը: Շահավետ է օգուվել բողջավաճող կրքերից, քան թե ջրով հանգցնել, շահավետ է որսալ ուրիշների մտքերը և ամփոփել, քան նրանց ցիրուցան անել: Մեր ղեկավարության կարեւոր խնդիրը կայանում է նրանում, որ թուլացնել հասարակական մտածելակերպը, քննադատելով տարավարժել մտածելուց, որը կծնի արգելք, կշեղի խելքի ուժը դեպի դատարկ հաճոյախոսություն: Բոլոր ժամանակներում ժողովուրդները, ինչպես նաև առանձին անձիք, ասածը որպես գործ են ընդունել, քանի, որ նրանք բավականանում են ցուցադրական եզակի նկատումով, թե հաջորդել է արդյոք խոստումներից հետո կատարում՝ հասարակական հողի վրա: Դրա համար էլ մենք կդնենք ցուցադրական հիմնարկներ, որոնք հաճոյախոսորեն կապացուցեն իրենց առաջադիմության բարեգործությունը: Մենք բոլոր կուսակցությունների ազատարար ֆիզիոնոմիան կսահմանափակենք և կապասարկենք բոլոր հռետորներին, որոնք թող այնքան խոսեն, որ մարդկանց հասցնեն ճաշերի հոգնածության և հռետորներից՝ զգվանքի: Որպեսզի ձեռքերուն պահել հասարակական կարծիքը, հարկավոր է նրան տալ անհասկանելիության ձեւակերպում, գոգոելով բոլոր կողմերից այնքան հսկասական կարծիքներ, մինչև գոյերը չնորոքեն լաբիրինթի մեջ, նրանց և չեն հասկանա: Ավելի լավ է չունենալ քաղաքականության հարցերում որեւէ կարծիք, որոնք հասարակությանը չի տրված գիտենալու, որովհետև դրան տիրապետում է նա, ով ղեկավարում է հասարակությանը: Մա առաջին գաղտնիքն է: Երկրորդ գաղտնիքը՝ ղեկավարության հաջողության համար պահանջվող, կայանում է նրանում, թե որքանով բազմացնել ժողովրդական թերությունները, սովորությունները, կրքերը, հանրակացարանի կանոնները, որ ոչ մեկը այդ խառնաշփոթությունը չհասկանա և որի հետեւանքով մարդիք կդադարեն միմիանց հավատալ: Այս գաղտնիքը մեզ կծառայի նաև, որպեսզի կռիվ ցանենք բոլոր կուսակցությունների միջև, քանդենք բոլոր կողեկտիվ ուժերը, որոնք դեռես չեն ուզում մեզ ենթարկվել: Հիմնահատակ անել մեր գործին խանգարող ամեն ձեռնարկություն և ձեռներեսություն: Նախաձեռնությունից ավելի վտանգավոր ոչինչ չկա, եթե տաղանդավոր է, սպա նա կարող է անել ավելին, քան միլիոնավոր մարդիք, որոնց միջև մենք կռիվ ենք ցանել: Մենք պետք է ուղղորդենք գոյերի դաստիարակությունը այնպես, որ ամեն գործից առաջ, որտեղ նախաձեռնության կարիք կա, նրանց ձեռքերը վայր ընկնեն: Լարվածությունը, որը առաջանում է ազատ գործելուց, հանդիպելով ուրիշ ազատության՝ թուլացնում է ուժերը: Մրանից կառաջանան ներվային ծանր հարվածներ, հիասթափություն, անհաջողություններ: Այս ամենով մենք այնպես կհոգնեցնենք գոյերին, որ կստիպենք նրանց առաջարկել միջազգային կառավարություն, որը իր հզորությամբ կկարողանա ներծծել իր մեջ աշխարհի բոլոր պետական ուժերը և կկազմավորի գերկառավարություն: Այդ ժամանակակից ղեկավարների փոխարեն մենք կնշանակենք անխորհրդների, որոնք կկոչվեն Գերկառավարության կառավարիչներ՝ աղմկեցնող և անախտորեն: Նրանց ձեռքերը՝ ինչպես աքցաններ, ձգված կլինեն բոլոր կողմերի վրա, այդպիսի կազմակերպության ներքո. որը չի կարող չենթարկվել բոլոր ժողովուրդներին:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 6.

Մենաշնորհություն: Գոյերի ունեցվածքի կախվածությունը դրանցից: Արիստկրատների հողաբաժնի: Հողի պարտքը: Առետուր, արդյունաբերություն և սպեկուլյացիա: Պերճություն/ռուսկոյ/: Աշխատավարձի բարձրացում և առաջին պահանջարկի ապրանքների գների բարձրացում: Անարխիա և հարբեցողություն: Էկոնոմիկական տեսության պրոպագանդայի գաղտնի մտքերը:

Շուտով մենք կսկսենք կազմակերպել ահռելի մենաշնորհություններ՝ մեծագույն հարստությունների ամբարտակներ, որոնցից կախման մեջ կլինեն գոյերի ունեցվածքը այնքանով, որ նրանք պետական վարկերի հետ միասին կխեղդվեն քաղաքական աղետի հաջորդ օրը: Այստեղ ներկա գտնվող պարոն տնտեսագետներ, կշռադատեք այս կոմքինացիայի նշանակությունը: Բոլոր ուղիներով հարկավոր է զարգացնել մեր Գերիշխանության նշանակությունը, պատկերացնելով նրան հնազանդեցնող և նվիրատու ինքնակամ հնազանդվողներին: Գոյերի արհատկրատիան, որպես քաղաքական ուժ, մահացավ, նրա հետ հաշվի նստելու՝ չունենք, բայց, որպես տարածքի տեր, նա մեզ համար այնքանով է վնասակար, որ կարող է ինքնուրույն լինել իր կյանքի աղբյուրներում: Դրա համար էլ մեզ պետք է նրան հողագործի անել: Դրա համար լավագույն ձեռք հողային պարտիքի /мосу-ности/ բարձրացումն է՝ հողի պարտքի դիմաց: Այս միջոցները առանց պայմանների նվաստացման դեպքում հետ կշարտեն հողատիրությունը: Ժառանգաբար չկարողանալով քշով բավարարվել, գոյերի արհատկրատները անմիջապես կվառվեն: Այդ նույն ժամանակ հարկավոր է ուժեղ զարգացնել առետուրը, արդյունաբերությունը, ամենակարեւորը՝ սպեկուլյացիան, որի նպատակը արդյունաբերության հակակշիռն է: Առանց սպեկուլյացիայի արդյունաբերությունը կբազմապատկի մասնավոր կապիտալը և կծառայի հողագործության բարձրացմանը, ազատելով հողը բանկերի կողմից նշանակված պարտքերից՝ վարկերից: Հարկավոր է, որ արդյունաբերությունը դուրս բերի հողից իր աշխատավորին ու կապիտալը և դրանով հանդերձ դուրս կգցի բոլոր գոյերին պրոլետարիատի շարքերը: Այդ ժամանակ գոյերը կխոնարհվեն մեր առաջ, միան թե գոյության իրավունք ստանան: Գոյերի արդյունաբերության լուծարկման համար մենք սպեկուլյացիային օգնություն կուղարկենք՝ գոյերի մեջ կցցենք պերճության խիստ կարիքի զգացմունք: Կբարձրացնենք աշխատավարձը, որը անշուշտ ոչ մի օգուտ չի բերի աշխատավորությանը, մինևնույն ժամանակ կբարձրացնենք առաջին պահանջարկի սպրանքների գինը, իբր, թե հողագործության և անասնաբուծության վայրէջքի պատճառով է, դրամից բացի, մենք հմտորեն և խորք քանդում ենք արդյունաբերության աղբյուրների տակը, աշխատավորներին սովորեցնելով անարխիայի և սպիրտային խմիչքների, ընդունում բոլոր միջոցները հողից հեռացնելու գոյ ինտիլիգենցիային: Որպեսզի այդ ամենը լինի անտեսանելի, գոյերի համար ժամանակից շուտ մենք կանենք այդ աշխատավոր զանգվածներին ծառայելու և մեծ տնտեսական սկզբունքների քողի տակ: Դրա մասին մեր տնտեսական տեսականությունները պրոպագանդական աշխատանքներ են տանում:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 7.

Ձինվածության լարվածության նպատակը: Խռովություն, կռիվ և բշնամություն ամբողջ աշխարհում: Գոյերի հակամարտության սանձումը պատերազմներով և համընդհանուր պատերազմով: Քաղաքականության հաջողությունը գաղտնիքն է: Մամուլը և հասարակական կարծիքը: Ամերիկյան, Չինական, Ճապոնական թնդանթները:

Ձինվածության լարվածությունը, պոլիցիաների քանակի ավելացումը՝ սա է վերը նշված պլանների անմիջական հավելացումը: Անհրաժեշտ է հասնել նրան, որպեսզի բացի մեզանից, մնացած բոլոր պետություններում լինի միայն աշխատավորության զանգվածներ, մի քանի մեզ նվիրված միլիոնատերեր, պոլիցիաներ և զինվորներ: Ամբողջ Եվրոպայում, նրա հարաբերությունների օգնությամբ նաեւ ուրիշ աշխարհամասերում, մենք պարտավոր ենք կազմակերպել խռովություն, կռիվներ և բշնամություն: Մրանում երկակի օգուտ կա՝ առաջինը, որ բոլոր երկրները մենք պահում ենք ռեչպեկտում, ավելի լավ է առաջնային, որ մենք ի վիճակի ենք սարքել անկարգություն, կամ կարգի հրավիրել: Բոլոր այդ երկրները սովորեն մեզ տեսնելու մեր անհրաժեշտ ճնշմամբ, նախ՝ ինտրիգաներով /խարդավանք/ մենք կվախեցնենք բոլոր թելերը, որոնք քաղաքականությամբ մեզ կապում են բոլոր պետական կաթիններներին, հետո՝ տնտեսական պայմանագրով և պարտքային պարտականություններով: Դրան հասնելու համար մեզ պետք է զինվել մեծ խորամանկությամբ և

խորհրդակցությունների ու բանակցությունների ժամանակ թափանցելու հատկությամբ, բայց նրանով, ինչը կոչվում է “պաշտոնական լեզու”, մենք կրոններ հակառակ տակտիկան, կթվականը ազնիվ, շատախոս: Այդպիսով՝ գոյերի ժողովուրդները և ղեկավարությունները, որոնց մենք սովորեցրել ենք, որ նայեն միայն մեր ցուցադրածի ցուցադրական կողմին, կրնալունեն մեզ ավելի բարեգործ և որպես մարդկային ռասայի փրկիչների: Ամեն մի հակագործողության մենք պարտավոր ենք լինելու պատրաստ պատասխանելու պատերազմով այն երկրի հարեւանների հետ, որը համարձակվեց մեզ հակադրվել, իսկ եթե այդ հարեւանները կմտածեն մեր դեմ դուրս գալ կողեկտիվով, ապա մենք պարտավոր ենք տալու պատասխան համընդհանուր պատերազմով: Քաղաքականության գլխավոր հաջողությունը կայանում է նրա ձեռնարկման գաղտնիքի մեջ՝ դիվանագետի խոսքը չպետք է համապատասխանի նրա գործունեության հետ: Մեր լայնածավալ պլանի արդեն մոտեցող տենչալի վերջի օգտի գործունեությամբ, մենք պարտավոր ենք ստիպելու գոյերի ղեկավարությանը, գաղտնի մեր կողմից կազմակերպված մամուլի “մեծ տերության կողմից”, որ որդը բացառություններով, իբր հասարակական կարծիքներով, որոնց հետ հաշվենատուրը պարտադիր չի՝ ամբողջովին արդեն մեր ձեռքերում է: Մի խոսքով՝ որպեսզի ռեգումացնել Եվրոպայում գոյերի կառավարության սանձման մեր սկզբունքը, մենք նրանցից մեկին կցուցադրենք մեր ուժը մահափորձերով՝ այսինքն ահաբեկչությամբ, իսկ մնացածներին՝ եթե թույլատրել նրանց խռովությունը մեր հանդեպ, մենք կպատասխանենք Ամերիկյան, Ճապոնական կամ Չինական թնդանոթներով:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 8.

Իրավաբանական իրավունքից երկմտքանի օգտվելը: Մատնական ղեկավարության աշխատակիցները: Հատուկ դպրոցները և գերուսուցման դաստիարակություն: Տնտեսագետները և միլիոնատերերը: ՌԻՄ հանձնարարել կառավարության պատասխանատու պաշտոնները:

Մենք պարտավոր ենք սպասել մեզ բոլոր միջոցներով, որոնցից մեր հակառակորդները կկարողանան օգտվել մեր հանդեպ: Մենք մեր արդարացումը, որը հարկավոր կլինի, երբ կհայտարարենք որոշումը, պարտավոր ենք փնթրել ամենանորը արտահայտություններով և իրավունքների բառարանի արգելքներով, քանզի այդ որոշումները կարելու է արտահայտել այնպիսի արտահայտություններով, որոնք կթվան իրավական բնույթի բարձրագույն կանոններին համաձայն: Մեր ղեկավարությունը պարտավոր է շրջապատել իրեն քաղաքակրթության բոլոր ուժերով, որոնց մեջ նա պետք է գործի: Նա կշրջապատի իրեն մեր աշխարհի տնտեսագետներով: Ահա, թե ինչու տնտեսագիտական գիտությունները կազմում են հերյաների դասավանդման հիմնական առարկաները: Մեզ կշրջապատեն բանկիրների, արդյունաբերողների, կապիտալիստների մի ամբողջ համաստեղություն, իսկ կարելու է միլիոնատերերի, քանի, որ ամեն ինչ կլուծվի թվերի հարցով: Ժամանակավորապես, քանի դեռ վտանգավոր կլինի պատասխանատու պաշտոնները հանձնել մեր եղբայր հերյաներին, մենք կհանձնարարենք անձանց, որոնց անցյալը և կենսագրությունը այնպիսին է, որ նրանց և ժողովրդի միջուկ գտնվի անդունդ, այնպիսի մարդկանց, որոնք մեր կանոնադրությունը խախտելու դեպքում մնում է սպասել կամ դատի, կամ աքսորի, այդ էլ նրա համար, որպեսզի նրանք մինչև վերջին շունչը պաշտպանեն մեր շահերը:

Մատնական սկզբունքների կիրառումը ժողովուրդների վերադաստիրակման գործում: Մատնական նշանաբանը: Հակասեմիթիզմի նշանակությունը: Մատնականության դիկտատուրան: Ահաբեկչություն: Ով է ծառայում մատնականությանը: Գոյերի իշխանության “տեսնող” և “կույր” ուժերի բաժանումը: Իշխանության և ժողովրդի շփումը: Ազատականության սանձարձակություն: Կրթության և դաստիարակության զավթում:

Կիրառելով մեր սկզբունքները, ուշադրություն դարձրեք ժողովրդի բնավորության վրա, այն երկրում, որտեղ դուք գտնվում եք և պետք է գործեք, ընդհանուր, նույնանման դրանց օգտագործումը, մեր ուզածով՝ ժողովրդի վաղ վերադաստիրակությունը, չի կարող հաջողություն ունենալ: Բայց, շքերթելով նրանց զգուշորեն օգտագործմանը, դուք կտեսնեք, որ չի անցնի անգամ տասը տարի, ինչպես ամենաընդեմ բնավորությունը կիտլսլի և մենք կընդգրկենք արդեն ուրիշ՝ մեզ ենթարկյալ ժողովուրդ: “Ազատական” բառը, իրականում մեր մատնականության նշանաբանն է: “Ազատություն, եղբայրություն, հավասարություն”-ը երբ մենք կկայարանանք, կկոխենք ոչ թե նշանաբանի, այլ գաղափարախոսության՝ “Ազատության իրավունք, հավասարության պարտք, եղբայրության իդեալ” արտահայտություններով և կորսանք այժմն պոզերից, դե ֆակտո մենք արդեն ջնջեցինք ամեն կառավարություն, բացի մերից, քանզի դե յուրե այդպիսիք դեռ չատ են: Եթե ինչ որ պետություններ բողոք բարձրացնեն մեր հանդեպ, ապա սա ձեռի համար է և մեր հայեցմամբ ու կարգադրությամբ, կամ նրանց հակասեմիթիզմն է մեզ պետք՝ մեր փոքր եղբայրների դեկավարելու համար: Սա չեմ ամփոփելու, քանի, որ արդեն շատ ենք քննարկել: Իրականում մեզ արգելք չկա: Մեր գերիշխանությունը գտնվում է այնպիսի էքստրալեգալ պայմաններում, որը ընդունված է անվանել դիկտատուրա: Ես կարող եմ խղճով ասել, որ այս պահին մենք օրենսդիր ենք, մենք անում ենք դատ ու դատաստան, մենք պատժում կամ ներում ենք, մենք ինչպես մեր գործերի դեկավար՝ նստած ենք նախավարող ձիու վրա: Մենք դեկավարում ենք ուժեղ կամքով, որովհետև մեր ձեռքերում երբեմնի ուժեղ կուսակցության բեկորներն են, որին մենք հնազանդեցրինք: Մեր ձեռքերում անարգելք փառափառությունն է, այրող ազահություն, անողոր փրեժ, գայրագած ատելություն: Մեզանից է դուրս գալիս ամենընդգրկող ահաբեկչությունը: Մեզ մոտ ծառայության են բոլոր կարծիքների և բոլոր ուսմունքների տեր մարդիք՝ միապետության վերականգնողներ, ամբոխավարներ, սոցիալիստներ, կոմունարներ և այլ ուտոպիստներ: Մենք բոլորին կապել ենք աշխատանքին՝ նրանցից ամեն մեկը խախտում է իշխանությունների մնացուկները, ձգտում է տապալել բոլոր հաստատված կարգերը: Այսպիսի գործունեություններով բոլոր պետությունները տանջվում են՝ նրանք աղերսում են խաղաղություն, պատրաստ են հանուն դրա գոհաբերել ամեն ինչ, բայց մենք չենք տա նրանց խաղաղություն, քանի դեռ նրանք բացարձակ և հնազանդ չեն ընդունել մեր միջազգային գերկառավարությունը: Ժողովուրդը ճշում է լուծել սոցիալական հարցերը միջազգային համաձայնությունների միջոցով: Կուսակցությունների մասնատումը բերեց իրենց մեր տրամադրության տակ, այնպես, ինչպես կանցկացնես սրձակցական պայքար, պետք է ունենալ փող, իսկ բոլոր փողերը մեր մոտ են: Մենք կարող ենք վախենալ գոյերի տեսնող ուժից՝ իշխող կույր ժողովրդական ուժի հետ միասին, բայց մեզանով ընդունված են նման հնարավորությունների հանդեպ բոլոր միջոցները: Այս երկու ուժերի միջեւ՝ նրանց միջեւ կայացող ահաբեկչության դեմ, մենք պատ ենք կառուցել: Այսպիսով՝ ժողովրդի կույր ուժը կմնա մեր հենարանը և մենք, միմիայն մենք կծառայենք որպես նրա դեկավար, իհարկե նրան ուղղորդելով դեպի մեր նպատակը: Որպեսզի կույրի ձեռքը չկարողանա ազատվել մեր դեկավարությունից, մենք պարտավոր ենք ժամանակ առ ժամանակ նրա հետ գտնվել սերտ շփումների մեջ, եթե ոչ անձամբ, ամենահավատարիմ մեր եղբայրների միջոցով: Երբ մենք կլինենք ընդունված իշխանություն, ապա մենք ժողովրդի հետ կգրուցենք անձամբ հրապարակների վրա և նրան կստորենենք քաղաքականության հարցերում այն ուղղությամբ, որը մեզ պետք է: Ինչպես ստուգել, թե նրան ինչ են ուսուցանում գյուղական դպրոցներում: Իսկ ի՞նչ կասի կառավարության ներկայացուցիչը, կամ ինքը՝ ցարը, այն

ինչ չի կարող անմիջապես տարածվել պետության մեջ, այն շուտով կտարածվի ժողովրդի միջոցով: Որպեսզի ժամանակից շուտ չոչնչացվի գոյերի ձեռնարկությունները, մենք խելամիտ ձեռով նրանց մեխանիզմի զսպանակը վերցրել ենք մեր ձեռքը: Այդ զսպանակները գտնվում են խիստ, բայց արդար կարգով, իսկ մենք դա փոխարինեցինք ազատական անկարգ ինքնակամության: Մենք կաշեցինք իրավաբանությանը, ընտրական կարգերին, մամուլին, անձի ազատությանը, իսկ ամենակարեւորը՝ կրթությանը և դաստիարակությանը, ինչպես ազատ կացության գեղեցիկ անկյունաքարերին: Մենք դաստիարակության միջոցով հիմնարարքինը, բմբեզինը, անառակագրինը գոյերի երիտասարդությանը, նախօրոք մեր իմացած սուտ և մեզանով ներշնչված սկզբունքներով և տեսություններով: Գերգոյության օրենքներով, առանց կարեւոր փոփոխության, միայն շուտ տալով դրանք հակասական բացատրականներով, մենք ստեղծեծինք վիթխարի արդյունք: Այդ արդյունքները սկզբում արտահայտվում էին նրանում, որ բացատրականները դիմակավորեցինք օրենքներով, իսկ հետո այդ օրենքները ընդհանրապես փակեցինք կառավարությունների հայացքներից, որ չունենան հնարավորություն իմանալու այդ կարգի խառնված օրենսդրություն: Այստեղից էլ՝ խղճի դատի տեսությունը: Դուք ասում եք, որ մեր վրա կգան զենքը ձեռքներին, եթե կռահեն ինչումն է բանը, ժամանակից շուտ, իսկ դրա համար պահեստապաշարում ունենք այնպիսի ահաբեկչական մեթոդ, որ ամենախիզախ հոգիները կրողան՝ մետրոպոլիտենի ներգետնյա անցումները՝ միջանցքները, այդ ժամանակ բոլոր քաղաքներում կսարքվեն, որտեղից էլ նրանք կպայթեն իրենց բոլոր կազմակերպություններով և երկրի փաստաթղթերով:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 10.

Յուցադրականը քաղաքականության մեջ: Ստորության “Հանճարը”: Ի՞նչ է խոստանում մասունների պետական հեղաշրջումը: Համընդհանուր քվեարկություն: Ինքնանշանակություն: Մասունների առաջնորդները: Մասունականության հանճարեղ դեկավարը: Հիմնադրում և ֆունկցիաները: Ազատականության թույլը: Սահմանադրություն՝ կուսակցական կռիվների դպրոց: Հանրապետական ժամանակաշրջան: Նախագահներ՝ մասունական դրածոներ /կռեստուրա/: Նախագահների պատասխանատվությունը: “Պանամա”: Պատգամավորների պալատի և նախագահի դերը: Մասունականություն՝ օրենսդիր ուժ: Նոր հանրապետական սահմանադրություն: Անցում մասունական միապետությանը: Համաշխարհային ցարի հռչակման պահը: Հիվանդությունների պատվաստում և մասունների այլ խարդվանքները:

Այսօր կսկսեմ արդեն ասվածի կրկնությամբ և խնդրում եմ ձեզ հիշել, կառավարությունները և ժողովուրդները քաղաքականության մեջ հրապուրվում են ցուցադրականով /օրինակելիով/: ԵՎ որտեղ նրանք տեսնեն ապրանքների աստառները, եթե նրանց դեկավարներին ամենակարեւորը ուրախանալն է: Մեր քաղաքականության համար կարեւոր է իմանալ այս մանրամասնությունը: Այն մեզ կօգնի իշխանության, խոսքի ազատության, մամուլի, կրոնի, ընկերությունների /ստոցացիա/, օրենքի մոտ հավասարության, սեփականության անձեռնամխելիության, բնակարանները, վարկերի/թաքցրած վարկերի տեսությունը/, օրենքների դեպի հետ ուժի, բաժանման քննարկման ընթացքում: Այս բոլոր հարցերը այնպիսին են, որ դրանք ուղիղ և բաց, ժողովրդի համար երբեք չի կարելի շոշափել: Այն դեպքերում, երբ անշրջանցելի է նրանց հետ շփվելը, հարկավոր չէ նրանց թվարկել, այլ հայտարարել առանց ստույգ շարադրելու, որ ժամանակակից իրավունքների սկզբունքները մեր կողմից ընդունվում են: Այս լռության նշանակությունը կայանում է նրանում, որ չանվանված սկզբունքը տալիս է մեզ գործելու ազատություն, նրանից անկկատ անջատելու այս կամ այն մասը: Իսկ նրանց թվարկման ժամանակ նրանք թվվում են ինչպես նվիրվածներ: Ժողովուրդը հաստիկ սիրո և հարգանքի հակում ունի քաղաքական հզորության հանճարներին և նրանց բոլոր ստիպողական գործունեությանը պատասխանում է՝ ստոր է, բայց ճարպիկ, Ֆոկուս է՝ բայց ի՞նչ խաղարկվածք, ինչքան վեհ և անպատկառ

է: Մենք հաշվարկում ենք ընդգրկել բոլոր ազգերը նոր հիմնային շենքի կառուցմանը, որը նախագծված է մեր կողմից: Ահա, թե ինչու մեզ անպայման է պետք պահեստավորել և կանխապես ապահովել այն ուղղակի անհոգ կտրիճությամբ և ոգու հզորությամբ, որը մեր գործողների գլխավորությամբ կջարդի իր ճանապարհի բոլոր արգելքները: Երբ մենք կավարտենք մեր պետական հեղաշրջումը, ժողովրդին կասենք, «ամեն ինչ ընթանում էր շատ վատ, բոլորը տանջվեցին: Իհարկե, դուք ազատ կարող եք արտահայտել մեզ դատավճիռ, բայց արդյոք դա կլինի արդար, եթե այն ձեռ կողմից կլինի նախօրոք հաստատված, ինչով կփորձարկեք այն, ինչը, որ մենք ձեզ կտանք»: Այդ ժամանակ նրանք մեզ ձեռքերի վրա կտանեն միասնական հույսերի և ապավենության հիպստունքով: Զվեարկությունը, որը մենք սարքել ենք մեր կայսրության գեները, դրան ուսուցանելով անգամ ամենավորը մարդկային միավորներին /կազմավորող խմբային միություններ և համաձայնություններ/, կծառայի իր գործին և այս անգամ կխաղա իր վերջին դերը միաձայնորեն մեզ հետ մտիկից ծանոթանալու ցանկությամբ, բայց ոչ դատապարտելու: Դրա համար բոլորին բերել թվարկության, առանց դասերի տարբերության և արգելքների /ցենզ/, որպեսզի հաստատվի մեծամասնության արսայլուտիզմը, որին անհնար է հասնել ինտելիգենտների ցենզային դատով: Այդպիսի կարգով ուսուցանելով բոլորին ինքնանշանակության մտքին, մենք կջարդենք գոյերի ընտանիքների նշանակությունը և նրա դաստիարակման գինը, կվերացնենք անհատական խելքերի արտահայտումը, որոնց, մեզանով ղեկավարվող ամբոխը չի թույլատրի ոչ առաջադրվելու և ոչ էլ արտահայտվելու: Նրանք սովորել են լսելու միայն մեզ, խոնարհության և ուշադրության համար վճարողներիս: Այսպիսով մենք կստեղծենք այնպիսի կույր հզորություն, որը ի վիճակի չի լինի ոչ մի տեղ շարժվել, առանց մեր ազենտների, որոնց մենք կնշանակենք նրանց առաջնորդների փոխարեն: Ժողովուրդը կխոնարհի այդպիսի ռեժիմին, որովհետև կիմանա, որ այս նոր առաջնորդներից է կախված իրենց աշխատավարձը, ձեռն նվիրատվությունները և նման բարիքները: Ղեկավարման պլանը պետք է դուրս գա մեկ գլխից, որովհետև դրանք չեն միավորի, եթե թույլ տաս, որ դրանք լինեն բազմաթիվ գլուխներից դուրս եկած: Դրա համար էլ մեզ պետք է կազմել գործունեության պլան և ոչ թե այն քննարկել, որպեսզի չխախտել նրա հանձարեղությունը, նրան կազմող մասերի կապը, նրա ամեն մի պունկտի նշանակության գաղտնի գործող ուժը: Եթե քննարկել, կամ փոփոխել նման աշխատանքը տարբեր թվարկումներով, ապա նա կվերցնի իր վրա բոլոր խելքը անհետետությունների հետքը, որը չի թափանցած կանխորոշումների խորքն ու կապի մեջ: Մեզ պետք է, որ մեր պլանները լինեն ուժեղ և նպատակասլաց: Դրա համար էլ պետք չի գցել մեր ղեկավարի հանձարեղ աշխատանքը ամբոխի մասնատման և կամ թեկուզ սահմանափակված հասարակության առջե: Այս պլանները ժամանակակից հիմնարկությունները դեռես տակնուհան չեն անի: Նրանք միայն կփոխարինեն դրանց տնտեսությունը, հաջորդաբար, դրանց շարժման կոմբինացիաները, որոնք այսպիսով կողորդողվեն մեր պլանով նախատեսված ուղղությամբ: Բոլոր երկրներում տարբեր անունների տակ գոյություն ունի նույն բանը՝ ներկայացուցչություն, սենատ, պետական խորհուրդ, օրենսդիր և կատարող /գործադիր/ մարմիններ: Ինձ պետք չի ձեզ բացատրել այդ հիմնարկների միջև կապի մեխանիզմները, միայն ուշադրություն դարձրեք, որ դրանցից յուրաքանչյուրը պատասխանատու է կարելու պետական ֆունկցիայի համար, ուստի խնդրում եմ ձեզ նկատել, որ «կարելու» բառը ես վերաբերում եմ հիմնարկին, ոչ թե ֆունկցիաներին, հետևապես հիմնարկները չեն կարելու, այլ ֆունկցիաները: Հիմնարկները իրար մեջ բաժանել են բոլոր ղեկավարման ֆունկցիաները՝ աղմիխտրացիոն, օրենսդիր, գործադիր, դրա համար էլ նրանք սկսում են գործել պետական օրգանիզմում, ինչպես օրգանները մարդկային մարմնում: Եթե վնասներ պետական մեթենայի մի մաս, պետությունը՝ ինչպես մարդկային մարմինը կհիվանդանա և կմահանա: Երբ մենք կներարկենք պետական օրգանիզմում ազատակառուցության թույլը, նրա ամբողջ քաղաքական կոնպլեքսիան կփոխվի՝ պետությունները մահաբեր հիվանդությամբ կհիվանդանան և կտարալուծվեն: Մնում է միայն սպասել նրանց մահվանը: Ազատականությունից ծնվեցին սահմանադրական պետությունները, որոնք գոյերի փրկության համար փոխարինեցին ինքնակառուցություններին, իսկ սահմանադրությունը, ինչպես ձեզ հայտնի է, դա կռիվների, քանդման, վեճերի, անհամաձայնությունների, անվ-

ճար կուսակցական ազդեցությանը, կուսակցական միտումնավորության դպրոց է: Մի խոսքով՝ այն ամենի դպրոցը, ինչը դիմագրկում է պետության գործունեությունը: Ամբիոնը մասնույից ոչ պակաս դատապարտեց կառավարության անգործունեությանը և անկարողությանը, սարքելով նրանց ոչ պետքական, ավելորդ, որից էլ շատ երկրներում դրանք կործանվեցին: Այսպիսով եկավ համրապետությունների ժամանակաշրջանը և այդժամ մենք փոխարինեցինք տիրակալին կառավարության ժողովրդավարով՝ ամբոխից վերցրած, մեր դրածոներից, մեր ստրուկներից պատրաստված նախագահ: Մրանում էր կայանում գոյերի ժողովրդի տակ դրած մեր ականի հիմքը: Շուտով մենք կհաստատենք նախագահների պատասխանատվությունները: Այդժամ մենք մեր գործը շարունակելու ընթացքի մեջ չենք ծիսավորվի: Մեզ ի՞նչ, եթե կյացեն իշխանության ձգտողները, որ խառնաշփոթություն կլինի նախագահ չգտնելու պատճառով, խառնաշփոթություն, որը վերջնականապես կքայքայի երկիրը: Որպեսզի մեր պլանը բերվի այդպիսի արդյունքի, մենք այնպիսի նախագահներ կառաջադնենք, որոնց հետևում “սեւ գործեր”/պլանամա/ են եղել: Պատգամավորների պալատը կպատասպարի, կպաշտպանի, կընտրի նախագահներին, բայց մենք նրանից կխլենք իրավունքները, կտանք մեր նշանակած պատասխանատու նախագահին: ԵՎ արդեն նախագահի իշխանությունը կդառնա թիրախ ժողովրդի համար, բայց մենք կտանք նրան ինքնապաշտպանության հնարավորություն, որպեսզի նա դիմի ժողովրդին, իսկ կույր ժողովրդի մեջ մեր ազնետը պատրաստ է: Միեւնույն ժամանակ մենք կտանք նրան հնարավորություն հայտարարելու զինված իրադրություն՝ որպես առաջին զինվորական դեմք: Հասկանալի է, որ միակ լուսավորող լամպը մեր ձեռքում է լինելու և մեզանից բացի, ոչ մեկը օրենսդրական ուժով չի դեկավարի: Բացի դրանից, մենք պալատի ձեռքից կխլենք, նոր սահմանադրության համաձայն, կառավարության միջոցառումների մասին հարցման իրավունքը, քաղաքական գաղտնիքի պահպանման քողի տակ, նոր սահմանադրությունով կկրճատենք ժողովրդական ներկայացուցիչների քանակը: Եթե նրանք այդ քանակով էլ վերականգնվեն դեմ, ապա մենք կդիմենք համաժողովրդական մեծամասնությանը: Նախագահից կախված կլինի պալատի, սենատի խոսնակի և փոխնախագահի նշանակելը: Պաշտամենտների անընդմեջ սեսիաները կկրճատենք մինչև մեկ անգամ մի քանի ամսում: Բացի դրանից, նախագահը, որպես գործադիր իշխանության վերածու, կունենա իրավունք հավաքել և ցրել պաշտամենտը, իսկ ցրելու դեպքում ժամանակը ձգել, մինչև նոր պաշտամենտական ժողովի նշանակումը: ԵՎ որպեսզի պատասխանատվությունը չմնա նախագահի վրա, մենք նախարարներին և մնացած պաշտոնյաներին կտանք, որ շրջանցեն նրա կարգադրությունը, որով և իրենք կընկնեն նրա փոխարեն: Այդ դեպք մենք հանձնարարում ենք տալ սենատին, պետական խորհրդին, կամ նախարարների խորհրդին, բայց ոչ առանձին մարդու: Նախագահը կփորձի գործարկել մեր կասկածած օրենքները, որոնք հնարավոր է գործարկել տարբեր ձեւերով: ԵՎ աստիճանաբար, քայլ առ քայլ, նա կամ կհանձնվի, կամ կդառնա մերը: Իսկ ժողովրդը զգվելով այս ամենից, որոշ ժամանակ հետո կբացականի, «արանց վնդեք, տվեք մեզ մեկ և համաշխարհային ցարի, որը մեզ կմիավորի և կոչնչացնի կռիվների պատճառները»: Իսկ, եթե մենք տանք ժողովրդին ժամանակ, ապա մեզ համար ավելի ցանկալի պահ հազիվ թե երբեիցե հաճախի:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 11.

Նոր սահմանադրության ծրագիրը: Հնարավոր հեղաշրջման մի քանի համառոտություններ: Գոյեր-ոչխարներ: Գաղտնի մասունականությունը և նրա “Յուցադրական օրյակները”:

Պետական խորհուրդը կհայտնվի որպես տիրակալի իշխանության ընդգծող: Նա որպես օրենսդիր մարմնի ցուցադրական մաս, կլինի տիրակալի օրենքների և հրամանագրերի խմբագրական կոմիտե: Այսպիսով, ահա պատրաստվող նոր սահմանադրության ծրագիրը՝ մենք կստեղծենք օրենքներ, իրավունք և դատարան.

1. Օրենսդիր մարմնի առաջարկության ներքո
2. Նախագահի հրամանագրով ընդհանուր հաստատմամբ, սենատի վճիռ և պետական խորհրդի որոշում, նախարարների որոշում
3. Պետական հեղաշրջում

Զբաղվենք այն կոմբինացիաների մանրագատությամբ, որոնցով կվերջացվի վերը նշված ուղղություններով պետական մեքենաների հեղաշրջումը: Այս կոմբինացիաների տակ ես հասկանում եմ մամուլի ազատություն, ընկերությունների ազատություն, խղճի ազատություն, ընտրյալ սկիզբ և այլ ուրիշ, որոնք պետք է անհետանան մարդկային խաղացանքից կամ արմատապես փոխվի նոր սահմանադրության հռչակման հենց հաջորդ օրից: Միայն այդ պահից կարելի է հայտարարել մեր բոլոր վճիռները, քանի, որ ամեն երեսացող փոփոխություններից հետո վտանգավոր կլինի, որովհետև եթե այս փոփոխությունը կլինի խիստ սաստկությամբ, ապա նա կարող է բերել հուսահատության, վախենալով նույն ուղղություններում նոր փոփոխություններից, իսկ եթե այն արվի հետագա թուլացման մտքով, կասեն, որ մենք ընդունում ենք մեր սխալը, իսկ դա կպառակտի նոր կառավարության անմեղության միասնությունը, կամ կասեն, թե վախեցան և զնում են զիճումների, որի համար ոչ որ գոհ չի լինի, համարելով պարտավորություն, այն էլ վնասակար է նոր կառավարության համար: Նրա հռչակման առաջին պահից մեզ պետք է, որ երբ ժողովուրդները կլինեն դեռ շշմած կատարված հեղաշրջումից, դեռ կգտնվեն ահաբեկության և անհասկանելիության վիճակում, նրանք կգիտակցեն, որ մենք այնքան ուժեղ ենք, անխոցելի, այնքան հզոր, որ իրենց հետ ոչ մի դեպքում հաշվի չենք նստի և ոչ մի ուշադրություն չենք դարձնի իրենց կարծիքների և ցանկությունների վրա, բայց կարող ենք և պատրաստ իշխանությամբ ճնշելու նրանց հայտնելությունը և հայտարարությունը յուրաքանչյուր պահին և յուրաքանչյուր տեղ, որ մենք վերցրել ենք այն ամենը, ինչ մեզ պետք է և որ, ոչ մի դեպքում մենք իրենց հետ չենք պատրաստվում կիսել մեր իշխանությունը: Այդ ժամանակ վախից նրանք կփակեն աչքերը և կսպասեն, թե ինչ է լինելու: Գոյեք ոչխարի հոտ են, իսկ մենք նրանց համար գալիք ենք: Իսկ դուք գիտեք, թե ինչ կլինի ոչխարների հետ, երբ ոչխարանոց են մտնում գալիքը: Նրանք փակում են աչքերը նրա համար, որ մենք կխոստանանք վերադարձնել իրյաձ ազատությունը կուսակցություններին և խաղաղության բշնամիներին՝ հանգստացնելուց հետո: Արժի՞ խոսել այն մասին, թե ինչքան ժամանակ նրանք կսպասեն այդ վերադարձնելուն: Որի համար էլ մենք կանխատեսածել և ներշնչել ենք գոյերին այս քաղաքականությունը, ներշնչեցրինք, թույլ չտարով հնարավորություն նայելու դրա աստառը, որպեսզի շրջանցելով հասնենք նրան, ինչը անհասանելի է մեր ցրված հոտի հուռեա էջ 384/ համար ուղղակի ճանապարհով: Սա է եղել գաղտնի մատնության՝ մեր գաղտնի կազմակերպության նպատակը, որը չգիտեն և որոնց նպատակները անգամ չեն կասկածում անասուն գոյերը, մեզանով ներգրաված մատնական օթյակների գուցադրական բանակում, իրենց գերակիցների աչքերը փակելու համար: Աստված նվիրաբերել է մեզ՝ իր ընտրյալ ժողովրդին, տարածված և բոլորին թվացող մեր այդ թուլությունը, ստացվում է, որ մեր ամբողջ ուժն է, որը և բերեց մեզ համաշխարհային տիրակալության շննին: Դրված հիմքի վրա մեզ արդեն քիչ է մնում կառուցելու:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 12.

“Ազատություն” բառի մատնական բացատրությունը: Մատնական կայսրության մամուլի սպազան: Մամուլի հսկումը: Լրագրողների գործակալություններ: Մատնական հասկացողություններում ինչ է նշանակում առաջադիմություն /պրոգրես/: Ե՛վս մամուլի մասին: Մատնական հաներաշխությունը ժամանակակից մամուլում: Ծայրամասային “հասարակությունների” պահանջների գոգում: Նոր կարգերի անսխալականությունը:

Բոլոր ազատական կոչվածները, եթե ոչ գործով, գոնե մտքով՝ անարխիստներ են: “Ազատություն” բառը, որը կարելի է բացատրել տարբեր ձևով, մենք ձեռակերպում ենք այսպես՝

ազատությունը, դա իրավունք է անելու այն, ինչը թույլատրում է օրենքը: Նման բացատրությունը ծառայում է մեզ, որովհետև լրիվ ազատությունը կրկնի մեր ձեռքերում, քանի որ, ինչպես արդեն ասվեց, օրենքները կկառուցեն կամ կբանդեն միայն մեր ծրագրերով:

Մամուլի հետ մենք կվարվենք այսպես: Ինչպիսի՞ դեր է խաղում այսօր մամուլը՝ այն ծառայում է մեզ բոցավառ հրկիզելու մեզ պետական կրքերը, կամ փառասեր կուսակցականություններին: Նա լինում է դատարկ, անարդար, սուտ և մեծամասնությունը չեն հասկանում, թե ինչին է այն ծառայում: Մենք նրան թամբում ենք և դնում ամուր սանձ: Նույնը և անում ենք մնացած լրագրության հետ, թե չէ որն է նպատակը նրա հարձակումներից, եթե մենք մնում ենք բրոշյուրների և գրքերի համար թիրախ: Մենք կդարձնենք հրապարակայնության թանկարժեք ապրանքը շահույթաբեր հողվածի՝ մեր պետության համար, մենք նրան կպարփակենք հատուկ վարկով և գրավի ներմուծումով, տպագրական կազմակերպության կամ տիպոգրաֆիայի հաստատման ժամանակ, որոնք կապահովեն մեր կառավարությանը նրանց հարձակումներից: Հակառակ դեպքում կլինեն անխիղճ տուգանքներ: Այնպիսի միջոցները, ինչպիսիք են դրոշմը, գրավը և տուգանքը առեղծիքի օգուտ կբերեն պետությանը: Ճիշտ է, կուսակցական թերթերը կարող էին և չափստակ փողերը, բայց մենք նրանք կփակենք մեր վրա հաջորդ հարձակումից հետո: Ով կփորձի կայնել մեր կառավարության անփախկանությունը, ոչ ոք չի մնա առանց պատիժ: Բոլոր նորությունները ստացվում են մի քանի գործակալություններից, որտեղ նրանք կենտրոնանում են ամբողջ աշխարհից: Այդ գործակալությունները արդեն կլինեն մերը, կտարածեն այն, ինչը որ մենք նրանց կնախագրենք: Եթե մենք հիմա կարողացանք տիրապետել գոյերի հասարակությունների խելքերին այն աստիճան, որ նրանք մայեն աշխարհի դեպքերին այն գունավոր ակնոցներով, ինչպիսիները մենք ենք դնում նրանց աչքերը, եթե մեզ համար ոչ մի պետությունում չկա փական գոյերի հիմարությունների պետական գաղտնիքներին, ապա ինչ կլինի այն ժամանակ, երբ մենք կլինենք ընդունված տիրակալներ, մեր համաշխարհային դեսպոտի գլխավորությամբ:

Վերադառնանք մամուլի ապագային: Խմբագիր լինելու ամեն ցանկացող, գրադարանավար, տպագիր, ստիպված կլինի ձեռք բերել դիպլոմ, որը սխալ գործի դեպքում կարող է հետ խլվել: Իսկ դա մեր կառավարության ձեռքերում է: Մենք մամուլին, ինչպես նաև վճարանիշով ամբողջ տպագիրը, ամեն թերթի համար այսպիսի վարկերով կպաշարենք՝ դրոշմանիշային վճարում, գրավ, իսկ եռեսուն թերթից պակաս գրքերի համար՝ կրկնակի չափերով: Մենք դրանք կգրանցենք բրոշյուրների շարքին, որպեսզի մի կողմից, կրճատենք ամսագրերի քանակը, որոնք իրենցից ներկայացնում են վատագույն տպական թույն, մյուս կողմից այս միջոցը կստիպի գրելու այնպիսի երկար ստեղծագործություն, որ նրանք կսկսեն թանկության պատճառով շատ քիչ կարդալ: Իսկ այն, ինչը մենք ենք տպագրելու, մեր կողմից նախատեսված խելամիտ ուղղությամբ, կլինի էժան և կվաճառվի հեշտությամբ: Վարկը կտապալի գրական դատարկ զբաղմուքը, տուգանքը գրականագետներին կդնի մեզանից կախման մեջ: Եթե գտնվեն ցանկացողներ գրելու մեզ դեմ, ապա չի գտնվի ցանկացողներ դրանք տպելու: Մինչ տպագրելու համար ինչ որ ստեղծագործություն ընդունելը, տպագիրը կգա իշխանությունների մոտ թույլտվություն խնդրելու: Այդպիսով մեզ նախօրոք հայտնի կլինի մեր հանդեպ դավանանքը և մենք նրանց կփշտենք, առաջ ընկնելով, բացատրություններով, դրդվելիք թեմայից: Գրականությունը և լրագրությունը երկու կարեւորագույն դաստիարակչական ուժեր են, ահա, թե ինչու մեր կառավարությունը կդառնա մեծամաս լրագրերի սեփականատերը: Դրանով կչեզոքանա մասնավոր մամուլի վնասակար ազդեցությունը և ձեռք կբերվի առեղծիքի ազդեցություն խելքերի վրա: Եթե մենք թույլ տանք նրանց տասը լրագիր, ապա մենք կտպենք եռեսունը, և այլն: Բայց դա չպետք է կասկածեն ժողովրդի մեջ, որի համար էլ մեր տպագրած բոլոր լրագրերը ուղղությամբ և կարծիքով կլինեն անենահակադիրը, որ կհարուցեն մեր հանդեպ վստահություն և նրանց մոտ կբերի ոչինչ չկասկածող մեր հակառակորդներին, որոնք այդպիսով կրկնեն մեր թակարդը և կվնասագրեմք: Առաջին պլանում կլինեն պաշտոնական կարգի օրգանները: Նրանք միշտ կանգնած կլինեն մեր հետաքրքրությունների պահապան, դրա համար էլ մնացածի ազդեցությունը կլինի չնչին: Երկրորդ պլանում կլինեն կիսապաշտոնական օրգանները, որոնք դեր կկատարեն անկարեկիցներին և տաքուններին հարուցելու: Երրորդ

այլանում մենք կրնենք, իբր մեր ընդհանրությանը, որը թեկուզ իր մեկ լրագրում իրենից կենդանի կապակցի որպես մեզ հակապատկեր: Մեր իսկական հակառակորդները հոգում կրնողունեն այս թվագող ընդհանրությանը իրենցական և կբացեն մեզ իրենց խաղաղթերը: Մեր բոլոր թերթերը կլինեն ամենահնարավոր ուղղությունների՝ արհատկրատ, հանրապետական, հեղափոխական, անգամ անարխիական, իհարկե սահմանադրությունը կապրի: Նրանք Հնդկական Վիշնու Աստծո նման կունենան հարյուր ձեռք, որոնցից յուրաքանչյուրը ստուգելու է ամեն հասարակական կարծիքի սրտի զարկը: Երբ զարկը կարագանա, այդ ձեռքերը կտանեն կարծիքը մեր նպատակի ուղղությամբ, թե չէ, ալեկոծված սուբյեկտը կկորցնի գիտակցությունը և հեշտությամբ կտրվի ներշնչման: Այն հիմարները, որոնք կնտածեն, որ կրկնում են իրենց ճամբարի կարծիքը, կկրկնեն մեր կարծիքը, կամ այն ինչը մեզ է ցանկալի: Երեսակայելով, որ նրանք իրենց կուսակցության օրգանին են հետեւում, նրանք կզնան այն դրոշի հետեւից, որը մենք կկախենք իրենց համար: Որպեսզի այս իմաստով ուղարկենք մեր մամուլային միլիցիան, մենք պետք է հատուկ մանրակրկտությամբ ուսումնասիրենք այս գործը: Կենտրոնական մամուլի անվան տակ մենք կհիմնենք հավաքներ, որոնց մեջ մեր ազենտները աննկատ կտան նշանաբանն ու ազդանշանները: Զննարկելով և հակադրվելով մեր սկզբունքներին միշտ մակերեսորեն, նրանք բնութիւն չկպնելով, մեր օրգանները դատարկ կրակոցներ կանեն պաշտոնական թերթերի հետ միայն նրա համար, որպեսզի մեզ առիթ տան ավելի մանրամասնորեն արտահայտվելու, քան մենք կարող էինք անել սկզբնական պաշտոնական արտահայտություններում: Իհարկե, եթե դա մեզ համար օգտակար կլինի: Մեր վրա այս հարձակումները կխաղան և այն դերը, որ հնագանդները վստահ կլինեն խոսելու ազատության մեջ, իսկ մեր ազենտներին դա կտա առիթ հաստատելու, որ մեզ դեմ ելույթ ունեցող օրգանները դատարկախոսում են, այնպես, ինչպես չեն կարողանում գտնել իսկական առիթներ մեր կարգադրությունները հերքելու: Այդպիսի հասարակության ուշադրության համար աննկատ, բայց ճշգրիտ, հանդեսները ավելի հաջողակ կտանեն դեպի մեր կառավարության կողմը հասարակական ուշադրությունն ու վստահությունը: Ի շնորհ նրանց, մենք կհարուցենք և կհանգստացնենք խեղճներին քաղաքական հարցերի մեջ, համոզել կամ ուղղող շեղել, տպագրելով այն ճշմարտությունը, թե սուտը, տվյալները, կամ դրանց հերքումը, նայած, լավ թե վատ են դրանք ընդունված, միշտ ուշադիր գննելով հիմքը, ավելի վաղ, քան ոտքը կդնես: Մենք կհաղթենք երեւի մեր հակառակորդներին, քանի որ նրանց տրամադրության տակ չի լինի տպագրական օրգան, որոնցում նրանք կկարողանան արտահայտվել մինչեւ վերջ, վերը նշված մամուլի հանդեսը որոշումներ կայացնելուց հետո: Մեզ պետք չի լինի անգամ դրանք հիմնովին հերքել: Փորձաքարերը, զգոված մեր կողմից մեր մամուլի երողող կարգում, պետք եղած դեպքում մենք շտապ կհերքենք կիսապաշտոնական օրգաններում: Արդեն, և այժմ ֆրանսիական լրագրության ձեւերի մեջ գոյություն ունի մասնական համերաշխություն: Նշանաբանի մեջ բոլոր տպագրական օրգանները կապնված են միմյանց հետ արհեստակցական գաղտնիքով, հնագույն ավզուրների նման, նրանց ոչ մի անդամ չի բացի իրենց իմացածների գաղտնիքները, եթե չի վճռված դրանք ազդարարել: Ոչ մի լրագրող չի որոշի դավաճանել այս գաղտնիքը, քանի, որ դրանցից ոչ մեկը չի թույլատրվում գրականությունում, որպեսզի նրա ամբողջ անցյալը չունենա որեւէ ամոթալի վերք: Այդ վերքերը նույն պահին կբացվեն: Քանի դեռ այդ վերքերը կազմում են շատերի գաղտնիքը, լրագրողի լուսապակը հարուցում է երկրի մեծ մասի կարծիքը՝ նրա հետեւից քերթում են հպարտությամբ: Մեր հաշվարկները հատկապես տարածվում են ծայրամասերում: Դրանց մեջ մեզ անշքանցելի է գոգոել այն ապավենը և ձգտումը, որի հետ մենք կկարողանայինք լցվել մայրաքաղաքի վրա, նրանց մայրաքաղաքներին տալով ծայրամասային ինքնական ապավեն և ձգտում: Հասկանալի է, որ աղբյուրը կլինի այն նույնը՝ մերը: Մեզ պետք է, որ երբեմն, քանի դեռ մենք լրիվ իշխանության չենք, մայրաքաղաքները գտնվեին ծայրամասային ժողովուրդների կարծիքների մթնոլորտում, այսինքն մեծամասնությունը, վերափոխված մեր ազենտների կողմից: Մեզ պետք է, որ մայրաքաղաքներում հոգեբանական պահերին չքննարկվի կատարված փաստը միայն նրա համար, որ նա ընդունված է ծայրամասային մեծամասնության կարծիքով: Երբ մենք կլինենք նոր կարգերի ընթացքի մեջ՝ ընթացքափոխ մեր իշխանության, մեզ անկարելի կլինի մամուլով ի հայտ բերել

հասարակական անարդարությունը, պետք է որ մտածեն թե նոր կարգերը այնպես բոլորիս բավականացրեց, որ անգամ հանցագործությունը կրճատվեց: Հանցագործության ի հայտ գալու դեպքերը պետք է մնան գոհեղի և պատահական վկաների ոլորտում և ոչ ավելին:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 13.

Հանապազօրյա հացի կարիք: Քաղաքականության հարցեր: Արդյունաբերական հարցեր: Չվարճացում: Ժողովրդականներ: “Ճշմարտությունը մեկն է”: Մեծ բարդանքներ:

Հանապազօրյա հացի կարիքը գոյերին կտախյի լռել և լինել մեր հնազանդ ծառաները: Նրանց շարքերից մեզ մտո մասնուլում եղած ազենտները մեր հրամանով կամփոփեն այն, ինչը որ հնարավոր է մեզ տպելու պաշտոնական մասնուլում, իսկ մենք այդ ժամանակամիջոցում, քննարկման բարձրագլածի աղմուկի տակ կվերցնենք և կբերենք մեզ ցանկալի միջոցները և կմատուցենք հասարակությանը՝ որպես ավարտված փաստ: Ոչ ոք չի համարձակվի պահանջել լուծվածի հերքում, առավելես, որ այն կներկայացվի որպես բարելավում: Իսկ այստեղ մասնուլը կշեղի մաքերը նոր հարցերի կողմ: Այս նոր հարցերի քննարկմանը այն նույն ճակատագիրը իրականացնող անուղեղները, որոնք մինչև այժմ չեն կարող հասկանալ, որ իրենք ոչինչ չեն հասկանում նրանում, ինչը ուզում են քննարկել: Քաղաքականության հարցերը ոչ մեկին հասանելի չեն, բացի երկար դարեր շարունակ նրա կերտողներից: Այս բոլորից դուք կտեսնեք, որ ձգտելով ամբողջի կարծիքին, մենք միայն հեշտացնում ենք մեր մեխանիզմի ընթացքը և դուք կարող եք նկատել, որ ոչ թե գործողություններին, այլ բառերին, մեր կողմից արտահայտված այս կամ այն հարցի շուրջ, մենք կարծես հավանություն ենք որոնում: Մենք անընդհատ հռչակում ենք, որ մեր բոլոր միջոցառումներում մենք ղեկավարվում ենք հույսով, կապված ընդհանուր բարիքներին ծառայելու փտահության հետ: Որպեսզի շատ անհանգիստ մարդկանց շեղել քաղաքական հարցերի քննարկումից, մենք հիմա իբր քննարկում ենք նոր հարց՝ արդյունաբերության հարցը: Այս ասպարեզում էլ թող մոլեզմեն: Չանգվածները համաձայնվում են չգործել, հանգստանալ իբր քաղաքական գործունեությունից, որին մենք ենք իրենց սովորեցրել, որպեսզի իրենց միջավայրում պայքարենք գոյերի կառավարության դեմ, միմիայն նոր զբաղմունքների պայմանով, որոնցում մենք ցույց ենք տալիս իբրեւ նույնպես քաղաքական ուղղություն է: Որպեսզի նրանք ոչինչ չնախատեսեն, մենք նրանց շեղում ենք հրճվանքներով, խաղերով, գվարճանքներով, կրքերով, հասարակական տներով: Շուտով մենք մամուլի միջոցով կսկսենք առաջարկել մրձավազբային պայքար արվեստի բնագավառում, սպորտում՝ այս հետաքրքրությունները վերջնականապես կշեղեն ուղեղները այն հարցերից, որոնցում դեռ մեզ իրենց հետ պայքարել է պետք: Տարբնտելանալով ավելի ու ավելի ինքնուրույն մտածելուց, մարդիք ներդաշնակ մեզ հետ միասին կխոսեն, որովհետեւ միայն մենք կսկսենք առաջարկել նոր մտքի ուղղություններ, հիարկե այնպիսի անձերի միջոցով, որոնք մեզ հետ համերաշխ չեն համար: Ազատական ուստպիստների դերը վերջնականապես խաղարկված կլինի, երբ մեր ղեկավարությունը կլինի ճանաչված: Մինչ այդ նրանք մեզ կմատուցեն լավ ծառայություն: Դրա համար էլ մենք դեռ կողդենք ֆանտաստիկ տեսությունների հնարումների ուղեղները, նոր և իբր առաջատարով: Չէ, որ մենք լիովին հաջողությամբ ֆոցրել ենք գոյերի գլուխները և չկա գոյերի մեջ խեք, որը կտեսնեք, որ այս բառի տակ թարքված է բոլոր դեպքերում ճշմարտությունից շեղում, որտեղ գործը չի վերաբերվում նյութական հայտնագործություններին, չէ որ ճիշտը միակն է՝ նրանում է մտաջընթացի տեղը: Առաջադիմությունը որպես սուտ գաղափարախոսություն, ծառայում է ճշմարտության խավարեցմանը, որպեսզի ոչ ոք այն չիմանա, բացի մեզանից՝ Աստծո ընտրյալներից և նրա պահապաններից: Երբ մենք կկայսերանանք, ապա մեր հռետորները կխոսեն մեծ բարդանքների մասին, որոնք անընդմեջ ալեկոծել են մարդկությանը նրա համար, որպեսզի վերջ ի վերջո բերի մեր բարիքային ղեկավարությանը: Այն

ժամանակ ո՞վ կկասկածի, որ այս բոլոր բարդանքները մեզանով էին կազմակերպված, քաղաքական այլաններով, որոնք ոչ մեկը չկռահեց շատ դարերի ընթացքում:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 14.

Այագայի կրոնը: Այագա ճորտատիրական իրավունքները: Այագա կրոնի գաղտնիքների ճանաչման անհասանելիությունը: Պոռնոգրաֆիան և տպագրական խոսքի ապագան:

Երբ մենք կկայսրանանք, մեզ պետք չի լինի ուրիշ կրոնի գոյությունը, բացի մեր միակ Աստծուց, որի հետ է կապված մեր ճակատագիրը, որպես ընտրյալ ժողովուրդ և որով մեր ճակատագիրը կապնված է աշխարհի ճակատագրի հետ: Դրա համար մենք պետք է քանդենք բոլոր հավատքները: Եթե հանկարծ կառաջանան ժամանակակից աթեիստներ, ապա որպես անցումային աստիճան, դա չի խանգարի մեր տեսակին, այլ կհանդիսանա օրինակ այն սերնդի համար, որոնք կլսեն մեր ուսմունքը Մայիսեյի կրոնի մասին, իր կայուն ու կանխամտածված սկզբունքով բերեց մեզ հնազանդեցնելու բոլոր ժողովուրդներին: Սրանում մենք կընդգծենք նրա խորհրդանշական ճշտությունը, ինչի վրա է հիմնված նրա դաստիարակչական ուժը: Այդ ժամանակ, ամեն դեպքում, մենք կհամեմատենք մեր բարիքային դեկավարությունը անցյալի հետ: Խաղաղության բարօրությունը, թեկուզ և ստիպված դարավոր ալեկոծումներով, կծառայեն նոր ռեեֆին ցուցաբերած բարիքը: Գոյերի ադմինիստրացիայի սխալները մեր կողմից կնկարագրվեն ամենավառ ձեռով: Մենք նրանց նկատմամբ ժողովրդի կողմից կհարուցենք այնպիսի ատելություն, որ ժողովուրդները կանխատեսեն ազատության գաղափարի ճորտատիրական դրության իրավունքներում գտնվել, իրենց տանջող և հարածող մարդկային գոյությունը պահպանելու, որոնք շահագործվել են սրիկաների ամբոխի կողմից, որոնք չեն հասկացել, թե ինչ են կատարում: Ղեկավարությունների անօգուտ փոփոխությունները, որոնց մենք ուղղում էինք գոյերին, երբ քանդում էինք նրանց պետական շենքի տակը, այնքան կզզվեցնեն ժողովուրդներին, որ նրանք պատրաստ կլինեն մեր կողմից ամեն ինչ տանեն, միայն չխփախեն նորից տանելու այրած տարակուսանքներն ու անենթակայունությունները:

Մենք հասուն կընդգծենք գոյերի դեկավարության պատմական սխալները, այդքան դարեր շարունակ տանջելով մարդկությանը, ամեն ինչում հասկացողության բացակայությամբ: Ինչ վերաբերվում է նրա ճշմարտացի բարիքներին, ֆանտաստիկ սոցիալական բարիքների հետեւից վագելով, չնկատելով, որ այս նախագծերը ավելի են վատթարացրել և ոչ բարելավել համընդհանուր հարաբերությունների դրությունը, որոնց վրա է հիմնվում մարդկային կյանքը: Մեր սկզբունքների և միջոցառումների անբողջ ուժը կկայանա նրանում, որ նրանք մեզանով կհրապուրվեն և կուսուցանվեն, այնպես, ինչպես քայքայված հին դրվածքներով հասարակական կյրգերի պայծառ հակադրության: Մեր փիլիսոփաները կըննդատեն գոյերի բոլոր հավատքները, բայց ոչ մեկը չի քննադատի մեր հավատքը նրա իսկության տեսակետից, այնպես, ինչպես նրան հիմնովին ոչ մեկը չի հիմանա, բացի մերոնցից, որոնք երբեք չեն համարձակվի բազմապատել նրա գաղտնիքները: Այսպես կոչված առաջատար երկրներում մենք ստեղծել ենք անհավատալի կեղտոտ, զզվելի գրականություն: ԵՎս մի որոշ ժամանակ “Մեր”-ի իշխանության գալուց հետո, մենք կսկսենք խրախուսել նրա գոյությունը, որպեսզի նա ռեեֆորեն նկարագրի գիտակների գույնագատումները, ծրագրեր, որոնք մեր բարձունքներից կբաժանվեն: Մեր խելքը մարդիք, որոնք դաստիարակված են գոյերի դաստիարակման համար, կկազմեն ճառեր, նախագծեր, գրություններ, որոնցով կենդրործենք խելքների վրա, ուղղելով նրանց մեր ուզած հասկացողություններին ու գիտելիքներին:

Միօրյա համաշխարհային հեզաշրջում: Գանձարաններ: Գոյ-մասունների ապագա ճակատագիրը: Իշխանության խորհրդամուտությունը: Մասունական օթյակների բազմականացումը: Հմուտների կենտրոնական ղեկավարությունը: “Ազեֆովականություն”: Մասունականությունը որպես գաղտնի ընկերությունների ղեկավար: Հասարակական հաջողությունների նշանակությունը: Կողեկտիվացում: Չոհերը: Մասունների գանձարանները: Օրենքների և իշխանությունների հեղինակության վայրէջք: Նախընտրյալություն: Ապագա կայսրության կարճատևությունը և պարզությունը: Վերադասների լողականություն: Միջոցներ պաշտոնի չարաշահման դեմ: Պատժի խստություն: Դատավորների սահմանատարիքը: Դատավորների և իշխանությունների ազատականությունը: Համաշխարհային փող: Մասունականության միապետություն /սրբալյուտիզմ/: Վճռաբեկման իրավունք: Ապագա միապետի նահապետական իշխանության ձեռք: Միապետի Աստվածացում: Ռեժեղի իրավունքը որպես միայնակ իրավունք: Իսրայելի ցարը՝ աշխարհի միապետ:

Երբ վերջնականապես պետական հեղաշրջումների միջոցով կկեսարանանք, բոլոր տեղերում միաժամանակ նախապատրասված, բոլոր իշխանություններին անկետք ճանաչելով, մենք կաշխատենք, որ մեր հանդես արդեն չկարողանա լինել դավադրություն: Դրա համար մենք աններելիորեն բոլոր նրանց, ովքեր մեր կայսրությանը կդիմադրեն զենքով, կմահապատժենք: Յուրաքանչյուր նոր գաղտնի ընկերության նույնպես մահապատիժ և ովքեր ներկայումս գոյություն ունեն, մեզ հայտնի են, մեզ ծառայել են և ծառայում են նրանց նույնպես: Մենք նրանց կլիկվիդացնենք և կուղարկենք Եփրոսայից հեռու մայրցամաքներ: Այդպես կվարվենք բոլոր մասուն գոյերի հետ, որոնք շատ բան գիտեն, իսկ նրանք, ում կներենք, քարոհի առջև կմնա մշտական վախի մեջ: Մենք կիրատարակենք օրենք, որը բեկման ենթակա չի: Գոյերի հասարակություններում, որտեղ մենք հանդիպել ենք դժվարությունների, որտեղ մենք սերմանել ենք անհաշտություն և պրոտեստանդիզմի այդքան արմատներ, հնարավոր է կարգի հրավիրել միայն աններելի միջոցներով, անձեռնամխելի իշխանություն ապագուզող, առանց նայելու ընկնող գոհերի քանակին, ամենադաժան հաշվեհարդարը կտեսնենք: Բարիքներին հասնելու համար, եթե անգամ գոհաբերումների ճանապարհով, կընված է ամեն ղեկավարման պարտականություն, որը ըմբռնում է, որ ոչ միայն արտոնություններում, այլև պարտականություններում էլ է նրա գոյությունը: Դեկավարման անխախտության կարևոր պայմանը՝ անմահականորթյան ծաղիկայականի ամրապնդումն է, որը նշանակում է խորհրդական ուժերի կողմից անձեռնամխելիություն: Այդպիսին էր մինչև վերջերս Ռուսիան, չհաշված Հռոմի Պապին: Օրինակի համար հիշենք, ինչպես արյունով ծածկված Իտալիան չկալավ Միլլայի գլխի մազին, որը թափեց այդ արյունը: Միլլան ժողովրդի աչքերում իր հզորությամբ հարստացավ, չնայած նրանով հալածվածներին, նրա քաջարի վերադարձը Իտալիա նրան դրեց անձեռնամխելիության առջև: Ժողովուրդը չի կպնում նրան, ով իր հոգու ուժով և անասանությամբ գիպնոզացում է իրեն: Առայժմս, մինչև կայսերանալը, մենք հակառակը՝ կստեղծենք և կբազմապատկենք ֆրանկոմաստնական օթյակները աշխարհի բոլոր երկրներում, կներգրավենք նրանցում բոլորին, կայանալու կարողություններով և գոյություն ունեցող ակնապարհ գործիչներին, որովհետև այս օթյակներում է լինելու կարևոր հարցման տեղը և ներագրող միջոցը: Բոլոր այս օթյակները մենք կկենտրոնացնենք միասին, միայն մեզ է հայտնի, մնացածին անհայտ է, որ դրանք կազմված են մեր հմուտներից: Օթյակները կունենան իրենց ներկայացուցիչները, իրենցով փակող մասունների զրուցասած ղեկավարությունը, որից կառաջանա նշանաբանը և ծրագիրը: Այս օթյակներում մենք կկապակցենք բոլոր հեղափոխական և ազատարարական էլեմենտներին:

Նրանց կազմը կլինի բողկացած հասարակության բոլոր շերտերից: Ամենագաղտնի քաղաքական մտահղացումները մեզ հայտնի կլինեն և իրենց առաջին օրվա առաջացումից կընկնեն մեր ղեկավարության տակ: Այս օթյակների անդամները կլինեն միջազգային և ազգային քաղաքականության համարյա բոլոր ազենտները, այնպես, ինչպես նրա ծառայությունը մեզ համար անփոխարինելի է այն պարագայում, որ պոլիցիան կարող է ոչ

միայն ինքնուրույն վարվել անհնազանդների հետ, այլև պատասպարել մեր արածները, առաջացնել ածականներ անբավարարվածներին: Ընդհանրապես բոլոր զաղտնի ընկերություններում են ընդգրկվում բոլոր աֆերիստները, կարերիստները և թեթևամիտները, որոնց հետ մեր գորչը միշտ լավ է ստազվում: Եթե այս աշխարհը պոստոլի, դա նշանակում է որ դա մեզ է պետք, որպեսզի ապատրամարդել նրա չափից մեծ համերաշխությունը: Իսկ եթե նրա ներսում առաջանա դավադրություն, ապա նրա առջեռում կանգնած կլինի միմիայն մեր հավատարիմ ծառաներից մեկը: Բնական է, որ մենք և ոչ թե ուրիշը, կտանենք մատակարար գործունեությունը, քանի, որ մենք գիտենք թե ուր ենք ստանում, գիտենք ամեն գործողության վերջնական նպատակը, գոյերը ոչինչ չեն տիրապետում, անգամ անմիջական արդյունքին: Նրանք տրվում են հիմնականում յուրեւյան մտածածի ինքնասիրական բավարարացման հաշվարկներին, չնկատելով անգամ այն, որ գործի գաղտնիքը անգամ չի պատկանում իր ստեղծագործությանը, այլ մեր տված գաղտնիքիստությանը: Գոյերը գալիս են օբյեկտի հիմնականում հետաքրքրասիրությունից կամ կարերայից ելնելով: Նրանք էնդոցիաների հաջողության և ծափահարման ծարավ ունեն, որի հանդեպ մենք շատ առատաձեռ ենք: Մենք հետո տվեցինք նրանց այդ հաջողությունը, որպեսզի օգտվենք այստեղից ծնված ինքնամեծահարումից, որի հետ միասին մարդիք աննկատ ընդունում են մեր ներշնչանքը, նրանից չխուսափելով, ամենայն վստահությամբ, որ իրենց անսխալականությունը արտադրում է իր մտքերը, իսկ ուրիշինը ընդունել՝ արդեն չի կարող: Գուր չեք կարողանա պատկերագնել, թե ինչպես խելքով գոյերին կարելի է բերել անգիտակից միամտության, մեծարման միջոցով և ինչպես կարելի է հիասթափեցնել փոքր անհաջողություններով՝ թեկուզ ծափահարությունների ընդհատումով և այն վերականգնելու համար հասցնել ստրկային հնազանդեզման: Ինչքան մերոնք առիամարտ են անհաջողությունը, միայն թե անցկացվի իր պլանները, այնքան գոյերը պատրաստ են գոհարեքելու իրենց պլանները, միայն թե ստանան կարծատե «հաջողություն»:

Նրանց այս հոգեբանությունը հեշտացնում է մեր խնդիրը իրենց ուղղությամբ: Միայն տեսից այս վագրերը ունեն ոչխարի ոգի, իսկ գյուխներում միջանցիկ քամի է: Մենք մատեցրել ենք նրանց իղձերի ձիու վրա, այն էլ կողեկտիվիղմի սիմվոլիկ միավորի՝ մարդկային առանձնահատկությանը մարելու: Նրանք դեռ չեն ըմբռնել և չեն ըմբռնի այն միտքը, որ այս ձիուկը դա բնության գլխավոր օրենքի, դեռ աշխարհի ստեղծումից սկսած, միավորի, առանձնահատուկ նպատակով չնմանվող ուրիշ ոչ մեկին, կոպիտ խախտումն է: Եթե մենք գոյերին հասցրել ենք այդ աստիճան կուրացման, ապա արդյոք դա չի ապացուցում, թե ինչ աստիճանով է գոյերի խելքը հերյայի խելքից հետամնաց: Ինչպանով են եղել ճիշտ մեր հին իմաստունները, երբ ասել են, որ յուրջ հաջողությունների իսանելու համար պետք չի կանգնել ոչ ծախսերի առաջ և ոչ էլ հաշվել այդ նպատակով արված գոհերի քանակը: Մենք չենք հաշվել գոյ անասունների գոհերը, քանզի մերոնցից էլ շատ գոհ ենք տվել, բայց հիմա մենք մերոնց տվել ենք այնպիսի պայմաններ, որ նրանք երազել անգամ չեն կարողացել: Համենատարբար քիչ գոհերը մեր շարքերից, պահպանեցին մեր ժողովրդին լրիվ կործանումից: Մտեք անխուսափելի երեւույթ է, թող այդ վերջը մոտենա նրանց, ովքեր խանգարում են մեր գործին: Մենք մատններիս այնպես կպատժենք, որ բացի մեր եղբայրներից՝ ոչ մեկը և չկասկածի, անգամ սպառժի գոհերը, որ նրանք կմեռնեն երբ պետք է և ինչպես նորմալ հիվանդություններից: Իմանալով սա անգամ երբայրները իրենց հերթին չեն համարձակվի առարկել:

Այսպիսով մենք արմատախիլ արեցինք մատնության մեջից առարկումը՝ մեր գաղտնիքիստության հանդեպ: Գոյերին ուտագանելով ազատականություն, մենք միեւնում ժամանակ մեր ազենություններին և ժողովրդին պահում ենք անվերապահ յոդականության դաշտում: Մեր ազդեցության տակ գոյերի օրենքների կատարումը կրճատվել է մինչև միևնույն: Օրենքի հեղինակությունը քանդած է այդ միջավայրում մեր կողմից մտցված ազատական մեկնաբանություններով: Կարեւորագույն քաղաքական և սկզբունքային հարցերում ու գործերում դատավորները որոշում են կայացնում ինչպես մենք ենք կամենում, որպեսզի գոյերի օրենքները չգործեն, իհարկե դրածո անձերի միջոցով, որոնց հետ իբր ընդհանուր ոչինչ չունենք, մասնույի կարծիքներով, կամ ուրիշ ուղիներով: Անգամ սենատորները և բարձր ադմինիստրացիան կույրորեն ընդունում են մեր խորհուրդները:

Գոյերի ճիշտ անասնական ուղեղը անալիզի և նկատելու ընդունակ չի, մասնավոր՝ նախատեսներու այն, ինչին կարող է բերել հարցադրումը: Նրանք տեսնում են՝ բայց չեն նախատեսնում և նախաձեռնում: Այս՝ գոյերի և մերոնց մտածողության կարողությունների տարբերության մեջ կարելի է պարզ տեսնել ընտրյալի և մարդկայնության կնիքը, ի տարբերություն ինստինկտ և կենդանական գոյերի խելքից: Նրանք տեսնում են, բայց չեն նախատեսնում և չեն հայտնագործում, եթե միայն նյութական ապրանքներ չեն: Սրանից էլ բխում է, որ մենք բնության կողմից դրված պետք է ղեկավարենք և տիրենք աշխարհին: Երբ կգա մեր կառավարման ժամանակը, նրա բարեկեցությունը ի հայտ բերելու, ժամանակը, մենք կվերափոխենք ամբողջ օրենքները: Մեր օրենքները կլինեն հակիրճ, պարզ, անխախտ, առանց որեւէ մեկնաբանության, այնպես, որ ամեն մեկը ի վիճակի կլինի ամուր հասկանալու: Նրանց մեջ ընդգծված կարելու գիծը պետք կլինի լսելու միայն վերադասներին: Այդժամ ամեն չարաշահում կկտրվի բարձր իշխանությունների ներկայացուցչի կողմից: Պաշտոնի չարաշահումը իհարկե անխնայ կպատժվի, այնպես, որ յուրաքանչյուրի մոտ կընկնի իր ուժերը փորձարկելու ցանկությունը: Մենք անխտոր կհետետենք ադմինիստրացիայի ամեն գործողությանը, որից կախված է պետական մեքենայի ընթացքը, քանզի սանձարժակումը այստեղ կնշանակի սանձարձակում ամենուր: Ոչ մի անօրինականության և կամ չարաշահման դեպք չի մնա առանց պատժի: Անբացահայտությունը, համերաշխ քացթողումը ադմինիստրացիայի և ծառայողների միջեւ՝ այս ամենը կչքվի առաջին իսկ պատիժներից հետո: Մեր իշխանության լուսապակը պահանջում է նպատակահարմար, այսինքն դաժան պատիժ փոքրագույն խախտումների, անձնական շահերի, նրա բարձր հեղինակության համար: Տուժածը, անգամ իր մեղքին անհամապատասխան, կլինի ինչպես ադմինիստրատիվ դաշտում ընկնող զինվորը՝ իշխանությունների սկզբունքների և օրենքի օգտին, որոնք նահանջ չեն թույլ տա հասարակական ճանապարհից իրենց անձնականին ղեկավարողների հասարակական կառքին: Օրինակ՝ մեր դատավորները կիմասնան, որ ցանկանալով տխմար, գթասրտորեն գովաբանվել, նրանք խախտում են արդարադատության մասին օրենքը, որը ստեղծված է մարդկանց խրատելու համար՝ պատժելով հանցանքի դիմաց և ոչ թե դատավորի հոգեւոր որակի ցուցադրման համար: Այս որակները տեղին է ցուցաբերելու մասնավոր կյանքում, բայց ոչ հասարակական հողի վրա, որը իրենից ներկայացնում է մարդկային կյանքի դաստիարակման հիմքը: Մեր բախտորոշիչ անձնակազմը կծառայի մինչեւ 55 տարեկան հասակում, առաջինը՝ որովհետեւ ծերերը շատ ամուր են կպնում նախընտրած կարծիքին, քիչ են կարողանում ենթարկվել նոր կարգադրություններին, իսկ հետո՝ որ նա կտա մեզ հնարավորություն այդ միջոցով հասնելու կադրերի տեղափոխման ճկուն ձեռին, որը ավելի հեշտ կծովի մեր ճնշման տակ, ով կուզի շարունակել մնալ իր տեղում, պարտավոր կլինի կույր ենթարկվել, որպեսզի արժանանա դրան: Ընդհանրապես, մեր դատավորները մեր կողմից կընտրվեն միայն նրանցից, ովքեր միամզամայն հասկանում են օրենքը կիրառել և պատժել, բայց ոչ ազատականության երազանքներ պետության դաստիարակության պլանի հաշվին, ինչպես այժմ այն երեսակայում են գոյերը: Տեղափոխման միջոցը կծառայի նաեւ կոլեկտիվ համերաշխության պայթեցման համար և բողոքի կկայի կառավարության շահերի հետ, որից էլ կախված է իրենց ճակատագիրը: Դատավորների երիտասարդ սերունդը կդաստիարակվի չարաշահումների անթույլատրելիության այնպիսի տեսակետով, որոնք կկարողանալին խանգարել հաստատված կարգերը, մեր հավատարիմների միջեւ հարաբերությունների մասին: Հիմա գոյերի դատավորները ավելորդ ներողամտություն են ցուցաբերում ամեն հանցագործության դեմ, չունենալով պատկերացում իր նշանակման մասին, որովհետեւ այժմյան ղեկավարները դատավորներին կոչման որոշելու ժամանակ չեն մտախոգվում ներշնչել նրանց պարտքի գզացումը, որը և նրանցից պահանջվում է: Ինչպես զազանը իր ձագերին բաց է թողնում որսի վրա, այնպես էլ գոյերը տալիս են իրենց հավատարիմներին շառույթաբեր պաշտոններ, չմտածելով նրանց բացատրել, ինչի համար է այդ պաշտոնը նախատեսված: Դրա համար էլ նրանց ղեկավարությունը քայքայվում է սեփական ուժերով՝ իրենց ադմինիստրացիայի միջոցով: Նման օրինակից ձեռք բերենք հետագա կառավարության համար ճիշտ գործունեության արդյունք: Մենք արմատախան կանենք ազատականությունը բոլոր կարելու պաշտոններից, որոնցից կախված է մեր մեր հասարակական

կառույցի ստորադասների դաստիարակությունը: Այդ պաշտոններին կհասնեն միայն նրանք, ովքեր մեր կողմից կլինեն դաստիարակված աղմինիստրատիվ ղեկավարման համար: Այն գոյուչացմանը, թե հին ծառայողների պաշտոնաթողությունը թանկ կնստի պետության վրա, կասեմ, որ նախ նրանց համար կգտնեն մասնավոր ծառայություն՝ կորցրածի փոխարեն, իսկ հետո նշեմ, որ մեր ձեռնարկում կլինեն կենտրոնացված բոլոր համաշխարհային տեղերը, հետեւաբար, ոչ մեր կառավարությանը վախենալ թանկությունից: Մեր արասայտիզմը ամեն ինչում կլինի հաջորդական, դրա համար էլ ամեն մի հրամանագրում, մեր մեծ կամքը կլինի հարգված և անխտաբ կատարված: Նա կանտեսի ամեն տրտման, ամեն դժգոհություն, արմատահանելով դրանց արտածումը գործունեության մեջ, օրինակելի բնույթի պատժով: Մենք կհասարակացնենք վճռաբեկման իրավունքը, որը կանցնի միանշանակ մեր տրամադրության տակ, թե չէ մենք չենք կարող թույլ տալ ժողովրդի մոտ մեր դատավորների սխալ որոշման մտքի առաջացում: Եթե հանկարծ նման մի բան կատարվի, ապա մենք ինքներս կվճռաբեկենք որոշումը, բայց այդպիսի օրինակելի պատժի համար, իր պարտքը և նշանակումը չհասկանալու, որ այդ դեպքերը չեն կրկնվի: Կրկնում եմ, որ մենք կիմանանք մեր աղմինիստրացիայի ամեն մի բայը, որին և հարկավոր է հետեւել, որպեսզի ժողովուրդը մեզանից գոհ լինի, քանզի նա իրավասու է պահանջելու լավ ղեկավարություն և լավ նշանակում: Մեր ղեկավարությունը կունենա անհպատակաման տեսք, հայրական խնամք մեր տիրակալի կողմից: Մեր ժողովուրդը և հավատարիմները նրա մեջ հայր կտեսնեն, մտահոգված ամեն պահանջի համար, ամեն վերաբերմունքի, ինչպես հավատարիմները մեկը մյուսի հանդեպ, այնպես էլ իրենց և տիրակալի: Այդժամ նրանք մտքերով այնքան կներթափանցվեն, որ նրանց անհնար է դա շրջանցել առանց այդ խնամքի և ղեկավարության, եթե նրանք ուզում են ապրել խաղաղության և համերաշխության մեջ, որ նրանք ընդունում են մեր միապետի իշխանությունը երախտապարտությամբ, աստվածացնեն, հատկապես երբ կհամոզվեն, որ մեր նշանակածները չեն փոխարինվի նրանցով՝ իրենց իշխանությանը և միայն կույր կատարում է պետք նրա կարգադրություններին: Նրանք ուրախ կլինեն, որ մենք բոլորս կարգավորել ենք իրենց կյանքը, ինչպես այդ կանեին խելքը ծնողները, որոնք ուզում են դաստիարակել իրենց երեխաներին պարտքի և լսելիության գագսմունքով: Չէ, որ ժողովուրդները մեր քաղաքականության գաղտնիքների հանդեպ հավերժ անչափահաս երեխաներ են, ճիշտ այնպես, ինչպես իրենց ղեկավարությունը: Ինչպես տեսնում եք ես հիմնավորում եմ մեր դեսպոտիզմը իրավունքի և պարտքի հիման վրա՝ պարտքի կատարման ստիպելու իրավունքը պատկանում է կառավարությանը, որը և այս հավատարիմների հայրն է: Նա ունի ուժեղի իրավունքը նրա համար, որպեսզի օգտվի դրանից ուղղելու մարդկությանը դեպի բնության որոշիչ շերտի՝ լսողականության: Ամեն ինչ աշխարհում գտնվում է լսողականության մեջ՝ եթե ոչ մարդկանց մոտ, ապա հանգամանքների մոտ, կամ իր բնօրինակի մոտ, այլ դեպքում՝ ուժեղագույնի մոտ: Այսպիսով լինենք այդ ուժեղագույնը՝ բարիքների համար: Մենք պարտավոր ենք առանց մտածելու գոհաբերելու առանձին անձերով է նշանակված կարգերի խախտողներով, ապա չարիքի օրինակելի պատժում կամ մեծագույն դաստիարակական խնդիր: Երբ Իսրոելի կայսրը թագը կզնի իր սուրբ գլխին, որը բերված է Եփրատայից, նա կդառնա աշխարհակալ միապետ: Նրան նվիրաբերած գոհերի քանակը երբեք չի հասնի այն գոհերի քանակին, որոնք ունենել են երկար դարերի ընթացքում գոյերի կառավարությունները: Մեր կայսրը կլինի անընդհատ կապի մեջ ժողովրդի հետ, ամբիոնից նրան ճառեր ասելով, որոնց համբավը նույն ժամին կտարածվի ամբողջ աշխարհով:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 16.

Համալսարանների վնասագերծումը: Դասականության /կլասիցիզմ/ փոխարինումը: Դաստիարակություն և կոչում: Կայսրի իշխանության գովազդը դպրոցներում: Ազատ դասախոսության արգելում: Նոր տեսություններ: Համոզիչ ուսուցում:

Բոլոր կոլեկտիվ ուժերի, բացի մերից, վերացման նպատակով, մենք առաջին հերթին կվնասագերծենք կոլեկտիվիզմի առաջին աստիճանը՝ համալսարանները, վերադաստի-

րակելով նրանց նոր ուղղությամբ: Նրանց վերադասները և պրոֆեսուրան կնախապատուաստվեն իրենց գործի համար մանրամասնորեն գաղտնի գործունեության ծրագրի ուսուցմամբ, որոնցից նրանք առանց պատիժ չեն նահանջի ոչ մի յուտա: Նրանք հաստուկ ուշադրությամբ կնշանակվեն և կդրվեն կառավարությունից լրիվ կախման մեջ: Մենք դասախոսություններից կհանենք պետական իրավունքը, ինչպես մյուս քաղաքական հարցերին վերաբերող նյութերը: Այս առարկաները կդասախոսվեն տասնյակ անձանց կողմից, ընտրյալ առանձնահատուկ կարողություն ունեցողներից, լուսավորվածների շարքերից: Համալսարանի պատերից չպետք է ավարտեն կաթնակերները, սահմանադրության պլանների եփող-թափողները, կոմեդիայի կամ ողբերգության մեթոդներով քաղաքական հարցերով զբաղվողները, որոնցում և նրանց հայրերը ոչինչ չեն հասկացել: Մեծ մասի քաղաքական հարցերին վատ ուղղված ծանոթությունը առաջացնում է ուտոպիստներ և վատ հպատակներ, ինչպես դուք կարող եք տեսնել գոյերին, որոնք օրինակ այս ուղղությամբ ընդահանուր դաստիարակություն ունեն: Մեզ պետք էր նրանց դաստիարակության մեջ մտցնել բոլոր այն սկզբունքները, որոնք փայլուն կերպով քանդեցին նրանց կարգերը: Իսկ երբ մենք կլինենք իշխանության գլուխ, ապա մենք կհեռացնենք դաստիարակությունից շփոթող բոլոր առարկաները և երիտասարդությունից կարբենք վերադասներին հնազանդ երեխաներ, ղեկավարին սիրող ինչպես խաղաղության և համերաշխության հույս ու հիմնաստուն: Դասականությունը, ինչպես նաեւ հնազույն պատմության ամեն ուսումնասիրություն, որի մեջ ավելի շատ հիմնարություն է, քան լավ օրինակներ, մենք կփոխարինենք ապագայի ծրագրի ուսումնասիրությամբ: Մենք կօգնենք մարդկանց հիշողությունից անգլայ դարերի բոլոր փաստերը, որոնք մեզ գանկայի չեն, թողնելով նրանցից միայն այն, որոնք նկարագրում են գոյերի ղեկավարության սխալները: Առօրյա կյանքի ուսուցումը պարտադիր կարգերի, միմիանց նկատմամբ փոխհարաբերությունների մասին, հիմար եաստիարական օրինակներից խուսափելու, որոնք ցանում են չարիքի վարակը և դաստիարակման պլանի նման ուրիշ հարցեր կլինեն դասախոսական ծրագրի առաջին համարներում, կազմված առանձին պլաններով ամեն գիտելիքի համար, ոչ մի ձեռով չընթանալուց ներով ուսուցանումը: Այդպիսի հարցադրումը ունի հաստուկ նշանակություն: Ամեն հասարակական աստիճան պետք է դաստիարակվի խիստ սեղմվածությամբ, նշանակման և աշխատանքի համաձայն: Պատահական հանձարները միշտ կարողացել են և կկարողանան մտնել ուրիշ կոչումների տակ, բայց այս եզակի պատահականության պատճառով բաց թողնել ուրիշ շարքերում անպետքների, խլելով ի ծնե և զբաղմունքի բերումով նրանց տեղերը՝ բացարձակապես անխելություն է: Դուք ինքներդ գիտեք, ինչով սա վերջացավ գոյերի համար, թույլ տալով այս ճչացող անիմաստությունը: Որպեսզի ղեկավարողը իր հպատակների սրտերում և մտքերում ամուր նստի, նրա գործունեության ժամանակաշրջանում դպրոցներում և հրապարակներում ուսուցանել ամբողջ ժողովրդին նրա նշանակության և բոլոր բարեգործությունների մասին: Մենք կոչնչացնենք ամեն ազատ ուսուցանում: Մովորողները կունենան իրավունք հարազատների հետ միասին հավաքվել, ինչպես ակումբում, ուսումնական ձեռնարկություններում, այդ հավաքների ժամանակ, տոներին դասախոսները կկարդան իբր ազատ լեկցիաներ, մարդկանց փոխհարաբերությունների մասին, օրինակելիության օրենքների, ճնշամիջոցների, որոնք առաջանում են անգիտակից հարաբերություններից և վերջապես՝ փիլիսոփայության նոր, դեռ աշխարհին անհայտ տեսությունից: Այս տեսությունները մենք կազդարարենք հավատամքի անառարկելիություն /դոգմա/, ինչպես մեր կրոնին անցման շրջան: Մեր գործունեության ծրագրի վերջավորության շարադրանքով ներկայում և ապագայում ես ձեզ կկարդամ այս տեսությունների հիմքը: Մի խոսքով, երկարամյա փորձից իմանալով, որ մարդիք ապրում և ղեկավարվում են երազանքներով, որ այդ երազանքները ներթմվում են մարդկանց մեջ դաստիարակության շնորհիվ, բոլոր հասակների համար միեւնույն հաջողությամբ ընկալվող, իհարկե, միայն մարդերի հնարների միջոցով, մենք կլվանենք և կընկազմակերպենք մեր օգտին մտքի անկախության վերջին փայլերը, որը մենք վաղուց արդեն ուղղում ենք մեր ուզած առարկաների և երազանքների մեջ: Մտքի սանձման սկզբունքը արդեն գործում է, այսպես կոչված ակնառու ուսուցման սխալեմայի մեջ, որը գոյերին կվերածի յմտածողների, հնազանդ կենդանիների, համոզմունքի ապաստողների: որպեսզի հասկանալ այն... Յրանսիայում մեր լավա-

գոյն ազնեաներից մեկը՝ Բուրժուան, արդեն նոր ծրագիրը հայտարարել է համոզիչ ուսուցման ծրագիր:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 17.

Փաստաբանություն: Գոյերի սրբազանության ազդեցությունը: Խղճի ազատություն: Պապի բակը: Հուդայական ցարը որպես սրբազան—պապ: Գոյություն ունեցող եկեղեցու հետ պայքարի ձեւերը: Ժամանակակից մամուլի խնդիրները: Ուստիկանության կազմակերպությունը: Կամավոր ուստիկանություն: Կազալալին լրտեսության տիպի լրտեսություն: Իշխանության չարաշահում:

Փաստաբանությունը ծնում է դաժան, սառը, համատ, անակզումը, բոլոր դեպքերում վերածնվող անդենը, ուղղակի լեզու հիմք: Նրանք սովորել են ամեն ինչ վերագրել պաշտպանության օգտին, բայց ոչ նրա արդյունքների սոցիալական բարիքներին: Նրանք բնականաբար չեն հրաժարվում ոչ մի պաշտպանությունից և ամեն կերպ ձգտում արդարացման, կպնելով իրավագիտության փոքրիկ թերություններին՝ որով նրանք անբարոյականացնում են դատարանը: Դրա համար էլ այս մասնագիտությունը կոնենք նեղ շրջանակների մեջ, որոնք նրան կվերագրեն գործակատար պաշտոնյաների շարքին: Փաստաբանները դատավորների հետ միասին կզրկվեն դատավիճող կողմերի հետ շփվելուց, ստանալով գործը միայն դատարանից, քննարկելով դրանք միայն հաշվետու գրություններով և փաստաթղթերով, պաշտպանելով իրենց հաճախորդներին դատարանում քննելուց հետո, բացահայտված փաստերի համաձայն: Նրանք կստանան հոնարար, չնայած պաշտպանության որակին: Դրանք կլինեն դատախազին հակակշիռ հասարակ գործի զեկուցողներ ի օգուտ արդարության, որը կլինի զեկուցող ի օգուտ մեղադրողի՝ սա կկրճատի դատական զեկուցումը: Այդպիսով կհաստատվի արդար, անկողմնապահ պաշտպանություն, ելնելով ոչ թե շահերից, այլ համոզմունքներից: Սա խմբիայոց կվերացնի գործնականորեն այժմ կիրառվող կաշառակերությունը, նրանց համաձայնությանը, տալ գործի շահումը նրա օգտին, ով վճարում է: Գոյերի լուսավորչականությունը մենք արդեն մտահոգվել ենք վարքաբեկել և դրանով սննկագնել նրանց առաքելությունը, որը հիմա կարող է շատ խանգարել: Ամեն օր նրա ազդեցությունը ժողովուրդների վրա ընկնում է: Խղճի ազատությունը հիմա ամենուր հայտարարված է, հետեւաբար, մեզ միայն տարիներ են բաժանում այն պահից, երբ կրանդիլի քրիստոնեական կրոնը, մնացած կրոնների հետ մենք ավելի հեշտ կհաշվեհարդարվենք: Բայց այդ մասին խոսելը դեռ շուտ է: Մենք կոնենք կղերականությունը և կղերներին այնպիսի շրջանակների մեջ, որ նրանց ազդեցությունը գնա հակառակ իրենց նաղկին շարժանը: Երբ կգա ժամանակը վերջնականապես վերացնել Պապի բակը, ապա ամտեսանելի ձեռքի ցուցամատը ժողովուրդներին ցույց կտա այդ բակի կողմը: Երբ ժողովուրդները կնետվեն այդ ուղղությամբ, մենք կարտահայտվենք նրանց օգտին, որպեսզի թույլ չտանք մեծ արյունահեղություն: Այդ դիվերսիայով մենք կմտնենք նրա ամենախոր հատակները և դուրս չենք գա այնտեղից, մինչեւ չբացահայտենք այնտեղի բոլոր ուժերը: Հուդեայի կեսարը կլինի տիեզերքի իսկական պապը, միջազգային եկեղեցու նահապետը: Բայց քանի դեռ մենք վերադաստիրակում ենք պատանեկությանը նոր միջանկյալ հավատամքներին, իսկ հետո և մերին, գոյություն ունեցող եկեղեցիներին չենք կպչի, այլ նրա հետ կպայքարենք քայքայող քննադատությամբ: Իսկ մեր ժամանակակից մամուլը մերկացնելու է պետական գործերը, կրոնները, գոյերի անկարողությունը և այս բոլոր ամենամակարոնաբային արտահայտություններով, որպեսզի նրանց այնպես նսեմացնի, ինչպես կարող է անել միայն մեր համձարեղ հոտը: Մեր կայսրությունը կլինի Վիշնու Աստծո սպողոզը /համառոտ այլաբանական առակ/, որի մեջ գտնվում է նրա մարմնացումը՝ մերի հարյուրը կլինի սոցիալական մեքենայի գալանակի ձեւով: Մենք ամեն ինչ տեսնելու ենք առանց ուստիկանության օգնությամբ, որը այն իրավունքների ձեւով, որը մենք պատրաստել ենք գոյերի համար, խանգարում է կառավա-

րություններին տեսնելու: Մեր ծրագրով մերոնց երրորդ մասը պետք է դիտի մնացածին պարտքի զգացմունքից, ինքնակամ պետական ծառայության սկզբունքով: Այդ դեպքում ամոք չի լինի ամբաստանել, այլ գովել, բայց անհիմն ամբաստանությունները կլինեն խիստ պատժելի, որպեսզի չչարաշահեն այդ իրավունքով: Մեր ազենտները կլինեն ինչպես վերին, այնպես էլ ներքին խավից, ուրախացող աղմինիստրացիայի խավից, հրատարակիչներ, տիպոգրաֆներ, գիրք վաճառողներ, հրաման արձակողներ, աշխատավորներ, կառավարներ, չարչիներ և այլն: Այս իրավունքով չիագորված որեւէ ինքնագլխության, հետեւաբար առանց իշխանության ոստիկանությունը կարող է միայն վկա լինել և զեկուցել, իսկ նրա բացատրությունների ստուգումը և ձեռքակալությունը կիրականացնի ժանդարմական կորպուսը և քաղաքային ոստիկանությունը: Ուլ քաղաքական հարցերում չի ամբաստանի և մատնի, նրանք էլ կդառնան պատասխանատու պարտակցության համար, եթե ապացուցվի, որ մեղավոր է: Հոմանիչ նրա, թե ինչպես հիմա անձնական պատասխանատվությամբ պարտավոր են մեր եղբայրները իրենց ուրացողներին մատնեն, կամ ինչ որ բան են նկատել` հաղորդեն անմիջապես կազալին, հակառակ կազալին, մեր համաշխարհային կայսրությունում պարտադիր կլինի մեր բոլոր հպատակների համար պահպանել պետական ծառայության պարտքը այս ուղղությամբ: Այդպիսի կազմակերպությունը արմատահան կանի իշխանության չարաշահումը` ուժով, գնելով, կանի այն ամենը, ինչ մենք մտցրինք մեր խորհուրդներով, վերմարդկային իրավունքների տեսություններով, գոյերի սովորություններն են: Բայց ուրիշ էլ ինչպես կարելի էր հասնել պատճառների շատացմանը, նրանց աղմինիստրացիաների մեջ անկարգություններին, եթե ոչ այս ճանապարհով: Այս ճանապարհների թվից ամենակարեւորներից մեկը` դրանք կարգի հրավիրելու ազենտներն են, հատկացված իրենց խելագար շեղվածությունները, ինքնասիրական, ինքնիշխանական և ամենակարեւորը` կաշտակերական քայքայող գործունեության հնարավորությունները ներդնել և գարգացնելն է:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 18.

Պահակության միջոցները: Դավադիրների միջավայրի դիտում: Բաց պահակությունը` իժխանության գոհաբերում է: Հուդեայի կայսրի պահապանումը: Իշխանության խորհրդավոր հեղինակությունը: Ձերբակալում առաջին կասկածանքի դեպքում:

Երբ մեզ պետք կլինի ուժեղացնել պահակության խիստ միջոցները, սարսափելի թույն իշխանության հեղինակության համար, մենք կազմակերպում ենք անկարգությունների կեղծագործում, կամ դժգոհությունների արտահայտում, լավ հռետորների մասնակցությամբ: Այդ հռետորներին կմիանան ցավակցողները: Սա կտա մեզ առիթ խուզարկելու և հետեւելու մեր ծառաների կողմից, գոյերի ոստիկանության շարքերից: Այնպես, ինչպես դավադիրների մեծ մասը գործում են արվեստը սիրելուց, ապա մինչեւ իրենց կողմից գործի անցնելը մենք իրենց չենք անհանգստացնի, այլ միայն իրենց շարքերը կմտցնենք դիտող էլեմենտներ: Հարկավոր է ինչէլ, որ իշխանության հեղինակությունը ընդունու է, եթե նա նկատում է իր հանդեպ հաճախակի դավադրություններ: Մրանում է կայանում անկարողության ընդունման կանխավարկածությունը, կամ որ ավելի վատ է, անճշտությունը: Ձեզ հայտնի է որ մենք դեկավարող գոյերի` մեր հոտի կույր ոչխարների, հեղինակությունը ջարդել ենք նրանց կյանքի վրա հաճախակի մահափորձ կատարելով, մեր ազենտների միջոցով, որոնց հեշտությամբ մի քանի ազատական ֆրազաներով բշել հանցագործության, միայն թե նրանք ունենան քաղաքական գունավորում: Մենք կստիպենք դեկավարներին ընդունել սեփական անկարողությունը, պահակության բաց ծեփի կայտարարելու մեջ և սրանով կապանենք իշխանության հեղինակությանը: Մեր միապետը կպահպանվի միայն ամենաանկատելի պահակախմբով, որովհետեւ մենք անգամ մտքի թույլ չենք տա, որ նրա նկատմամբ կարող է կատարվել դավադրություն, որի հետ նա անկարող է պայքարել և ստիպված է նրանից թաքնվել: Եթե մենք թույլ տաինք այդպիսի մտքի, ինչպես դա անում և արել են գոյերը, ապա դրանով մենք կստորոգրեինք դատավճիռ, եթե ոչ նրան, ապա մոտ

ապագայում նրա հոտին: Իր խիստ պահպանվող արտաքինով մեր միապետը կօգտվի իր իշխանությունից միմիայն ժողովրդի օգուտի համար և երբեմից ոչ իր և իր հոտի շահերի համար: Դրա համար էլ այս արտաքին վայելչության պահպանմամբ նրա իշխանությունը կհարգվի և կշրջապատվի հպատակներով, նրան կատարվածացնեն, որ նրա հետ է կապված պետության ամեն մի քաղաքացու բարեկեցությունը, նրանից է կախված հասարակական կառուցվածքի կարգերը: Կայսրին պահպանել բացեքաց, սա նշանակում է ընդունել նրա ուժի կազմակերպության թուլությունը: Մեր տիրակալը միշտ ժողովրդի մեջ շրջապատված կլինի ամբողջով, ինչպիսիք են հետաքրքրասեր կանայք և տղամարդիք, որոնք կգրադեցնեն առաջին շարքերը, տեսից պատահականները կպահեն և մնացած շարքերը, իբր կարգ ու կանոնը հարգելու պատճառով: Սա կհասնի գապվածության օրինակ ուրիշների մոտ: Եթե ժողովրդի մեջ գտնվի խնդրող, ջանալով մուրալու ողորմություն, անցնելով շարքերի միջով, ապա առաջին շարքերը պետք է ընդունեն այդ ողորմությունը և խնդրողի աչքերի առաջ փոխանցել այն տիրակալին, որպեսզի բոլորը տեսնեն, որ տվածը հասնում է իր մշանակությանը, որ հետեաքար գոյություն ունի հսկում իրեն՝ տիրակալին: Իշխանության լուսապակը պահանջում է իր գոյության համար, որպեսզի ժողովուրդը կարողանա ասի՝ «եթե իմանար այս մասին կեսարը» կամ «կեսարը այս մասին կիմանա»: Պաշտոնական պահակի կազմավորման հետ կորչում է իշխանության դիցաբանական հեղինակությունը՝ հայտնի խիզախության ներկայության դեպքում ամեն մեկը իրեն հաշվում է նրան տեր, խռովարարը ընկալում է իր ուժը և հարկ եղած դեպքում կրնտրի պահ իշխանության դեմ մահափորձ կատարելու: Գոյերի համար մենք ավետել ենք այլը, բայց դրա համար էլ կարող ենք տեսնել օրինակ, ինչի են հասցրել նրանց բաց պահակության չափերը: Մեզ մոտ հանցագործները կծերբակավեն առաջին շատ թե քիչ հիմնավորված կասկածանքի դեպքում: Չպիտի ամենակարողի վախից կատարվել սխալ պատկերացում քաղաքական զանցանքի կամ հանցագործության կասկածայի փախուստի հնարավորություն որի հանդեպ իրականում մենք կլինենք անողոր: Եթե որոշ լարվածությունը դեռ կարելի է, թույլ տալ վերանայելու հասարակ հանցագործությունների գրգռող պատճառները, ապա չկա ներում այն հարցերով զբաղվող անձանց համար, որոնք բացի կառավարությունից, ուրիշ ոչ մեկը ոչինչ չի հասկանում: Ընդհանրապես՝ ամեն կառավարություն չի, որ հասկանում է իրական քաղաքականություն:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 19.

Ներման և նախագծերի տրման իրավունք: Խռովարարություն: Քաղաքական հանցագործությունների իրավասություն: Քաղաքական հանցագործությունների գովազդ:

Եթե մենք թույլ չտանք ինքնակամ զբաղվելու քաղաքականությամբ, ապա կխրախուսենք ամեն մի հանրագրի կամ գեկույցի հետեյալ առաջարկությունով՝ ամեն մի ժողովրդական կացության բարելավման նախագծերի ծրագիր կառավարության կողմից նայելու: Սա մեզ կբացի մեր հպատակների թերությունները կամ ֆանտազիաները, որոնք մենք պետք է պատասխանենք կամ կատարումով, կամ խելամիտ հերքումով, որը կապացուցեր սխալ մտածելու կարճատեսությունը: Խռովությունը՝ դա շան հաչն է փղի վրա: Կառավարության համար լավ կազմակերպյա՞ծ ոչ թե ոստիկանության, այլ հասարակության կողմից, շնիկը հաչում է փղի վրա՝ չհասկանալով նրա ուժն ու նշանակությունը: Արժի միայն ասել, որ լավ կազմակերպված կառավարության համար շնիկը ոչ թե կհաչի, այլ փղին տեսնելուց պոչը կխաղացնի: Որպեսզի կազմակերպված հանցագործության փառավոր հեղինակությունը հանգցվի, մենք նրա կողքին, դատապարտվածների արժոնի կնստեցնենք գողության, մարդասպանության և այլ զգվելի հանցագործներին: Այդժամ հասարակական կարծիքը կդատարկի իր պատկերացմամբ այդ հանցագործությունների լիցքերը մնացածից ավելի ավելի խայտառակության և ատելության միեւնույն դրոշմի վրա: Մենք ջանացինք և հույսով են, որ հասանք նրան, որ գոյերը չեն հասել խռովարարության հետ պայքարի այդպիսի միջոցի: Դրա համար մասնով միջոցով և ճառերով, անուղակիորեն, պատմութ-

յան խելոք դասագրքերում մենք գովազդել ենք տանջանք, որը իբր կատարել են խռովարարները ընդհանուր բարեկեցության գաղափարի համար: Այդ գովազդը ավելացրեց ազատականների քանակը և հազարավոր գոյերի դրեց մեր կենդանի գույքերի շարքին:

ԱՐԶԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 20.

Ֆինանսական ծրագիր, Առաջադեմ հարկ, Դրոշմային առաջադեմ գանձում: Ֆոնդային դրամարկո, թղթի %, և փողի շրջապտույտի լճացում: Հաշվետվություն: Ներկայացուցչության վերացում: Կապիտալների ճգնաժամ: Փողի տպում: Ոսկյա տարադրամ /վալյուտա/: Աշխատուժի արժեքի տարադրամ: Բյուջե: Պետական փոխառությունների մեկ տոկոսային սերիա: Արդյունաբերական թղթեր:

Գոյերի ղեկավարները ժամանակավորներ են՝ մատնների ազենտներ: Այսօր մենք կանրադառնանք ֆինանսային ծրագրին, որը ես հետաձգեցի իմ զեկույցի վերջը, որպես դժվարագույն, եզրափակիչ և մեր պլանների որոշիչ պունկտ: Անցնելով դրան, ես հիշեցնեմ ինչ ասեցի ձեզ առաջ՝ ակնարկի ձեռով, որ մեր գործունեության արդյունքը լուծված է թվերի խնդրով: Երբ մենք կկայսերանանք, մեր ինքնակալական կառավարությունը ինքնապահպանման սկզբունքի նպատակով կխուսափի զգայնաբար ժողովրդական զանգվածներին ծանրաբեռնել հարկերով՝ չմոռանալով իր հայրական և հովանավորողի դերը: Բայց այնպես, ինչպես պետական կազմակերպությունը թանկ արժի, ապա դրա համար անըջանցելիորեն հարկավոր է ստանալ պետքական գումար: Դրա համար էլ անպայման է մանրակրկիտ ձեռով նախապատրաստել այս պարագայում հավասարակշռության հարցը: Մեր ղեկավարությունը, որտեղ կայսրը կունենա լեզալ ֆունկցիա, որ նրան է ամենը պատկանում, կարող է վերցնել յուրաքանչյուր գումար պետական շրջանառության կայունացման համար: Մրանից հետեւում է, որ հարկերի փակումը ավելի լավ է վերցնել սեփականությունից ստացված աճող վարկից: Այսպիսով, գանձվողները ունեցածի տոկոսներով կգանձեն առանց ներդրության: Հարուստները պարտավոր են զիտակեցելու, որ իրենց պարտավորությունն է ունեցածի որոշ մասը տրամադրել համապետական օգտագործման, այնպես ինչպես պետությունը իրենց երաշխավորում է մնացած ունեցվածքի և արդար պարտատի անվտանգություն, ասում եմ արդար, որովհետեւ ունեցվածքի հսկումը կանտեֆի օրինակներն քայլանք: Այս սոցիալ բարեփոխությունը պետք է կատարվի վերելից, որովհետեւ գալիս է նրա անըջանցելի ժամանակը՝ որպես խաղաղության գրավ: Աղքատից հարկը՝ դա հեղափոխության սերմեր են և ծառայում են պետության վատթարացման համար՝ վազելով փոքրի հետեւից կորցնելով մեծը: Բայց կապիտալիստներից հարկը՝ կփոքրացնի հարստության աճը, որոնք մենք հիմա օգտագործում ենք գոյերի կառավարություններին հակակշիռ: Կապիտալի մեծացման հետ, կախված հարկը կտա ավելի շատ օգուտ, քան ամենից վերցրածը, որը մենք հետո կօգտագործենք գոյերին կոլպացնելու համար: Պետական կարիքը պետք է բավարարել նրանով, թե ով ինչ ունի տալու: Մրանով մենք կցուցաբերենք, որպեսզի արքայությունը չստեն հարուստներին, ում մոտ նա կտեսնի պետությանը պետքական ֆինանսական օգնություն, նրա մեջ կտեսնի խաղաղության և բարօրության կառուցող, որ սրանց մոծվում է իրենց նպատակային պետքական գումարները: Որպեսզի ինտիլիգենտ հարկատուները շատ չնեղվեն նոր մոծումների համար, նրանց կտրվեն մանրամասն հաշվետվություն, բացի այնպիսի գումարներից, որոնք գահի կարիքների և աղմիկիստրացիայի համար են նախատեսված: Կեսարը չպետք է ունենա իր ունեցվածքը, քանի որ պետությունում ամենը նրա սեփականությունն է, թե չէ մեկը մյուսին կհակակախ՝ անձնական գույքերի փաստը կոչնչացնել ընդհանուրին տիրելու իրավունքին: Կեսարի բարեկամները, որոնք՝ բացի թագաժառանգից պետական հովանավորություն տակ են, պետք է ծառայեն պետությանը, որպես ծառայողներ, որպեսզի ստանան սեփականության իրավունք, կեսարի արյան արտոնությունը չպետք է ծառայի գանձարանի թալանման համար: Գնումը, փողերի ստացումը, կամ ժառանգությունը դրոշմային աճող գանձումներով: Այդ գանձումով չհայտարարված, անմիջական անվանական, փողային

կամ ուրիշ սեփականության փոխանցումը, նաղքին տիրոջը մուծման տոկոսը հարկի այս գումարների փոխանցման ժամանակից մինչև փոխանցման հայտարարությունից խոր-
շելու հայտնաբերումը: Փոխանցման գրությունները ամեն շաբաթ պետք է ներկայացվեն
տեղի գանձարան անուն, ազգանուն, հայրանուն, մշտական բնակավայրի հասցեյով,
նաղքին և նոր սեփականատերերի կողմից: Այս անվանական փոխանցումը պետք է սկսվի
որոշակի գումարից, առետարի տվորակյան գումարը գերազանցող, որոնք կմուծվեն միայն
դրոշմանիշային գանձումով, միավորի տոկոսների որոշմամբ: Հաշվեր, թե ինչքանով են
այդ հարկերը գերազանցում գոյերի պետության եկամտուներին: Պետության ֆոնդային
դրամարկղը միշտ պետք է ունենա որոշակի պահեստային գումար, իսկ մնացածը պետք է
վերադառնա շրջանառություն: Այս գումարներով կբավականացվեն հասարակական
աշխատանքները: Այդ աշխատանքների նախաձեռնությունը՝ դուրս եկող պետական
սկզբունքներից, ամուր կկապի աշխատավոր դասը պետական շահերին և ինքնակալին:
Այդ գումարներից մի մասը կգնա հայտնագործությունների և արտադրական մրձանակա-
շնորհման վրա: Երբեք չի հետետում վերնշանակված և ընդլայնացված հաշվարկների
գումար, հետաձգելու գունն մեկ միավոր պետական դրամարկղներ, քանի որ փողերը
շրջանառության համար են, նրանց սառեցումը մահացուցիչ է հանդիսանում պետական
մեխանիզմի համար, որի համար այն ծառայում է որպես քսույք, իսկ քսույքի հետաձգումը
կարող է կանգնեցնել այդ մեխանիզմի ճիշտ ընթացքը: Փոխարինման նշանների մի մասի
փոխարինումը տոկոսային թղթերով արեց հենց այդպիսի հետաձգում: Այդ հանգամանքի
հետևանքները հիմա արդեն բավական նկատելի են: Հաշվետվության բանկը ղեկավարին
անընդհատ կներկայացնի հաշվետվություն: Միակ անձը, որին ձեռնատու չի թալանել
պետական դրամարկղները՝ դա նրա անմիջական ղեկավարն է: Ահա, թե ինչու հսկումը
կվերացնի կորուստների և գերծախսերի հնարավորությունը: Ներկայացուցչության ղեկա-
վարի թանկարժեք ժամանակը ընդունարանում խլելը պահելաձեռի սիրո կողմնադրվելու է,
որպեսզի միապետը հսկելու և մտածելու ժամանակ ունենա: Տնտեսական ճգնաժամները
գոյերի համար մենք միշտ սարքել ենք շրջանառության մեջից փողերը հասնելով: Առեղի
գումարներ սառեցվում էր, պետություններից փողերը վերցնումով, որոնք ստիպված դիմում
էին մեզ փոխառություններ ուզելու: Արդյունաբերության կենտրոնացումը փոքր ձեռնար-
կատերերից կապիտալիստների ձեռքերում, պետության և ժողովրդի ամբողջ արյունը քա-
շել է: Հիմնկվա փողի տպումը ընդհանրապես չի համապատասխանում իրական կարիք-
ների, ուրեմն և բոլոր աշխատողների կարիքներին: Փողերի վերատպումը ամբողջ աշխար-
հի համար գոյության հարց է: Բոլոր պետությունները, որտեղ եղել է ոսկյա փող, ոսկու
չհերիքելու պատճառով միշտ տուժել են, առավելեա, որ ամբողջ ոսկին մեր ձեռքում է: Մեզ
մոտ կլինի աշխատուժին համարժեք փող, կարելու չի՝ թղթի, թե փայտյա: Մենք փողը
կտպենք մարդահաշվով: Հաշվարկներով կզբաղվի ամեն մի դեպատասանետ: Օգոտների
և ծախսերի բյուջեները կկազմվեն իրար կողքի, որպեսզի նրանք չկորցնեն իրար: Այս
հարցում գոյերի առաջին անկարգությունը, որ նրանք սկսում են հասարակ բյուջեյից, որը
աճում է տարեք տարի հետեյալ պատճառով՝ այս բյուջեն ձգձգում են մինչև տարվա
կեսը, հետո պահանջում են ուղղող բյուջե, որը երեք ամիս հետո ծախսում են, որից հետո
պահանջում են լրացուցիչ բյուջե և այս ամենը վերջանում է վերաանող՝ լիկվիդացնող բյու-
ջեյով: Հաջորդ տարվանը արդեն ուրիշ ձեռն չի կարող ձեռակերպվել: Հետո սկսում է փոխա-
ռությունների բանկոռոտասրաց շրջանը: Արտաքին փոխառությունները, դրանք պարտադիր
տգրուկներ են, որոնց չի կարելի մարմնից հեռացնել: Փոխառությունները, դրանք կառա-
վարության տոկոսային պարտավորություններ ընդգրկող, փոխառության կապիտալին
համապատասխան վերսխիներն են: Քանի, դեռ փոխառությունը ներքին էր, գոյերը
աղբատների գրպանից փողերը մղում էին հարուստների գրպանները: Մեր մոտ փողերի
լճացում չի լինի, չի լինի պետական տոկոսային թղթեր, բացի մեկ տոկոսանոց սերիայից,
որպեսզի տոկոսների գումարը տանք տգրուկներին: Դուք գիտեք ինչի հասցրեց դրանց
այս սխալները, ինչպիսի ֆինանսական խառնափոթության նրանք հասան, չնայած
դրանց ժողովուրդների զարմանալի աշխատասիրությանը:

Ներքին փոխառություններ: Պասսիվ և տուրք: Կոնվերսիա: Սնանկացում: Խնայողամարկղներ և ռենտա: Ֆոնդային բորսաների վերացումը: Արդյունաբերական հարստությունների տակսավորում:

Անցած ժողովին ձեզ գեկուցածին մանրամասնորեն կավելացնեմ ներքին փոխառությունների մասին: Մակերեսորեն ես այլեւս չեմ խոսի, որովհետեւ նրանք մեզ տանջել են գոյերի ազգային փողերով, իսկ մեր պետության համար չեն լինի արտասահմանցիներ, այսինքն դրսից ինչ որ մեկը: Մենք օգտվում էինք գոյերի ղեկավարների ծախվածությունից, որպեսզի ստանանք կրկնակի, եռակի և ավելի մեծ գումար, նրանց պետություններին ոչ պետքական գումար խծկելու համար: Դրա համար քննարկեցք միայն ներքին փոխառության հարցը: Հայտարարելով այդպիսի պետական փոխառության կնքման մասին, բացում եմ իմ վերսիները, այսինքն տոկոսային թղթերի բաժանորդագրություն: Որպեսզի նրանք լինեն բոլորին հասանելի, նշանակում եմ հարյուրից մինչեւ հազար գին, ընդ որում առաջին բաժանորդներին զիջում է արվում: Հաջորդ օրը արհեստականորեն գները բարձրացվում են, իբր գնողները շատ են: Մի քանի օրից գանձարանի դրամարկղները լիքն են, իսկ երբ կոմեդիան վերջացած է, ապա ի հայտ է գալիս ահռելի պասսիվ: Տոկոսների մոծման համար նորից պետք է փոխառություն վերցնել, որը իր հերթին կավելացնի կապիտալ պարտքը: Իսկ վարկերը կարող են փակել միայն տոկոսները և ոչ կապիտալ պարտքը: Հետետրեն վրա է հասնում կոնվերսիան: Եթե այդժամ բոլորը իրենց փողերը հետ ուզեին, կառավարությունները կհասկանային իրենց սխալը և չէին կարողանա ներդրված փողերը հետ տալ իր բոլոր հետեւանքներով: Բայց գոյերի կառավարությունները միշտ գերադասում են կորցնել փողի կուրսի մեջ: Հիմա արտաքին պարտքերի դեպքում այդպիսի խաղեր գոյերը չեն կարող խաղալ, իմանալով, որ մենք փողերը լրիվ հետ կուզենք: Այժմ բոլոր ներքին փոխառությունները միավորված են “թռչող պարտքերով”, այսինքն այնպիսի, որոնց մոծման ժամկետը մոտեցել է: Այս պարտքերը Խնայողամարկղների կամ անձեռնամխելի դրամարկղների փողերն են: Լինելով երկար ժամանակ կառավարության տրամադրության տակ, այս փողերը ցնդում են արտասահմանյան փոխառությունների տոկոսները փակելու համար, իսկ դրանց փոխարեն դրված է տարբեր գումարների ռենտայի ներդրումներ: Հենց սրանք էլ ծածկում են պետական դրամարկղների ձեռքվածքները: Երբ մենք կզանք իշխանության՝ այս բոլորը կվերացնենք, կվերացնենք մասն բոլոր տարադրամների բորսաները: Մենք բորսաները կփոխարինենք ահռելի վարկերի հիմնարկներով, որոնք կզբաղվեն արդյունաբերական արժեքների գնահատմամբ՝ կառավարության մտածելակերպին համապատասխան: Այդպիսով բոլոր արդյունաբերական ձեռնարկությունները կլինեն մեզանից կախված: Դուք կարող եք պատկերացնել ինչպիսի հզորություն կստեղծենք սրա միջոցով:

Գալիքի գաղտնիքը: Երկարդարյա չարիքը ինչպես ապագայի բարիքի հիմք: Իշխանության լուսապակը և նրան խորհրդամուլական խոնարհումը:

Ասեն ինչում, ինչը մինչեւ հիմա գեկուցել եմ ձեզ, ես աշխատում էի մանրակրկիտ նկարագրել կատարումի գաղտնիքը՝ անցյալի և ընթացիկ, մեծ հոսանքի ձգտող, արդեն մոտիկ գալիքի իրագործությունները, գոյերի հետ մեր հարաբերությունների օրենքների գաղտնիքը և ֆինանսական օպերացիաները: Մեր ձեռքբերում է ժամանակակից ամենահզոր ուժը՝ ոսկին: Երկու օրում մենք կարող ենք մեր պահեստը տեղափոխել ինչ քանակություն որ պետք է: Արդյոք կարիք կա, որ ապացուցեմ, թե մեր կառավարությունը Աստծո կողմից է: Միթե այդպիսի հարստությամբ մենք չենք ապագուզի, որ այն չարիքը, որը մենք այդքան դարերի ընթացքում ստիպված էինք կատարել, վերջապես ծառայեզ հսկության բարիքին՝

բերված է ամեն ինչ իր տեղը: Թեկուզ և որոշ բռնությունների միջոցով, բայց այն միեւնույն է կկատարվի: Մենք կկարողանանք ապացուցել, որ մենք բարեբարքներ ենք, ճորտված երկրագնդին իսկական բարիք և անձի ազատություն բերող, որից մենք կտանք օգուտել խաղաղությամբ, համերաշխությամբ, հարաբերությունների արժանիքներով, մի պայմանով՝ մեր դրած օրենքների պահպանումով: Մեր իշխանության լուսապակն է, ներշնչել իրեն խորհրդավորական խոնարհում և ժողովուրդների նրա հանդեպ անուշահոտություն: Իսկական ուժը չի ընդունվում որեւէ իրավունքից, անգամ Աստվածային, ոչ ոք չի հանդգնի մտնենալ նրան, որպեսզի խլի նրա անգամ մագաչափ հորորությունը:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 23.

Պերճության դետալների արտադրության կրճատում: Տնայնագործություն: Գործադրկություն: Ալկամություն արգելում: Հին հասարակության սպանդ և նրա վերակենդանացումը նոր տեսքով: Աստծո ընտրյալը:

Որպեսզի ժողովուրդները ընտելանան լսողականությանը, հարկավոր է նրանց սովորեցնել համեստության, որի համար էլ պերճության դետալների արտադրության կրճատում է պետք: Մենք կվերկանգնենք տնայնագործությունը, որը կփյուզի ֆարքիկանտների մասնավոր կապիտալը, որպեսզի սրանք իրենց տեղերում խելոք մնան: Տնայնագործությունը չգիտի գործազրկություն, իսկ դա կառավարության ամենամեծ բարոյանքն է: Ալկամությունը կարգելի, որպես մարդկության հանդեպ հանցագործություն: Հպատակներին պետք է ընդամենը տեսնել կառավարության ուժը և հզորությունը: Ինչի համար է պետք նրանց հրեշտակային հոգին կայսրության մեջ: Միայնք, որը կփոխարինի այժմ գոյություն ունեցող կառավարությանը, իր գոյությամբ անբարոյականացված է հասարակության մեջ, հրաժարվելով անգամ Աստվածային իշխանությունից, որի մեջից, բոլոր կողմերից անարխիայի բոցն է դուրս գալիս, նախօրոք պետք է սկսի հանգցնել այս ամենաարիչ բոցը: Նա պարտավոր է սպանել աղյախի հասարակությունները, զոնն ծածկել նրանց սեփական արյունով, որպեսզի հետո նորից համբարձել ճիշտ կազմակերպված գորքի ձեռով, գիտակցարար պայքարող ամեն վարակի հետ, կարողանալ խոցոտել պետական գործը: Այդ Աստծո ընտրյալը նշանակված է վերեւից, որպեսզի ջարդի խենթ ուժերը, ինստիտիկտով շարժվող և ոչ գիտակցությունով, կենդանությանը և ոչ մարդկայնությանը: Այդ ուժերը այժմ հանդիսանում են թալանի գործում և բռնության ազատության և իրավունքի բողո թակ: Նրանք քանդել են բոլոր կենցաղային կարգերը, որպեսզի դրանց վրա վեր խոյացնի հուղայական կեսարի գահը, բայց նրանց դերը կլինի նրա ճանապարհից ավել, որի վրա չպետք է լինի ոչ ճյուղ, ոչ արատ: Այդժամ էլ մեզ պետք կլինի ասել ժողովուրդներին՝ գոհացրեք Աստծուց և խոնարհվեք իր դեմքի վրա մարդկանց վաղորդման կնիքը կրողին, որի մոտ ինքը՝ Աստվածն է բերել նրա աստղը, որպեսզի ոչ մեկը, բացի նրանից, չկարողանա ազատել ձեզ բոլոր վերը ցուցաբերած ուժերից և չարիքներից:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 24.

Դավիդ կեսարի արմատների ամրապնդումը: Կեսարի նախապատրաստումը: Ռիդակի հետնորդների վերացումը: Կեսարը և նրան երեք օժողները: Կեսար՝ ճակատագիր: Հուդայական կեսարի արտաքին դուրեկելության աննախատիվությունը:

Հիմա կանցնեն Դավիդ կեսարի հոտի արմատների ամրապնդման միջոցներին մինչեւ վերջին հողագնդի շերտերը: Այդ ամրապնդությունը կկայանա նրանում, ինչում մինչեւ օրս կայանում էր մեր հմուտների պահպանման ուժին համաշխարհային գործերը տանելու,

ամբողջ մարդկության մտքի դաստիարակության ուղղությունը: Դավիդի հոտի մի քանի անդամ կնախապատրաստեն կեսարներ և նրանց հետևորդների իրավունքով, այլ ակա-նավոր կարողություններով, վերադնելով նրանց քաղաքականության գանձային գաղտ-նիքների շարքին, միայն թե ոչ մեկը չիմանա այդ գաղտնիքները: Այդպիսի գործունեու-թյան նպատակը այն է, որ բոլորը իմանան, որ ղեկավարությունը չի կարող հանձնարարվել նրա արվեստի մեջ չլուսավորվածներին: Միայն այդ անձանց կլինի տրված երկարամյա փորձերի հետ համեմատված այս պլանների գործնական իրագործումը, բոլոր քաղաքա-տնտեսական քայլերի և կենցաղային գիտությունների նկատառումները՝ մի խոսքով մարդկային հարաբերությունների կարգավորման համար բնության կողմից անխախտ կարգավորված օրենքների ոգին: Ուղղակի հետևորդները կհետազոտեն, եթե սովորելու ժամանակ ցուցաբերեն թեթևամտություն, փափկություն: Կեսարական պլանները չեն իմանա անգամ մոտիկ խորհրդատուները: Միայն անպայման ամուր կարողությամբ, թեկուզ մինչև դաժանության, անդիպաշողական ղեկավարման, մեր հմուտների կողմից կստանան նրա ակոսները: Նա կնստի գահին իր խելքի փորձարկումից հետո: Միայն կեսարը և նրան օժող երեք անձնավորությունները կարող են իմանալ այդ հեռու և մոտիկ պլանները: Հիվանդանալու կամ անընդունակությունների դեպքում կեսարները պարտա-վոր են ղեկավարման ակոսները հանձնելու նոր, ընդունակ ձեռքերի: Հուղայական կեսարը չպետք է լինի իր կրքերի ազդեցության տակ, նամանավանդ հեշտասիրության: Իր բնավոր-ության ոչ մի կողմով նա չպետք է տա կենդանու ինստինկտի իշխանություն: Մարդկու-թյան հենարանը, Դավիդի՝ համաշխարհային միասնեան սուրբ ընտանիքից, պետք է գոհաբերի բոլոր անձնական հաճոյությունները իր ժողովրդին: Մեր տիրակալը պետք է լինի աննախատիճըրեն օրինակելի:

ՍԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁԻ ԻՐԱԿԱՆԱՑՄԱՆ «ՀՄՈՒՏ ՍԻՈՆԻՍՏՆԵՐԻ ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ» ԱՄՓՈՓՈՒՄ

Ձեռքները ապրելով ուրիշի տանը, մատը մատին կպցնել չցանկանալով՝ սնվելով ուրիշի հաշվին, փոխարենը՝ իրենց գոհունակությունը բնիկների հանդեպ գողությամբ, խաբեբա-ությանը ու այլասեռատարածմամբ արտահայտելով, քողարկվելով նրանց կենսագրու-թյամբ, օգտագործելով բնիկների բարոյական և մարդասիրական հատկանիշները, ամենա-կեղտոտ մեթոդներով հափշտակելով աթոռներ և առեղի գումարներ, ահա թե ինչ դավադ-րություններ են կազմակերպում նրանց թիկունքներում, առանց հաշվի առնելու, որ մի ակն-թարթում բնիկները խռովարարեն իրենց հանդեպ և իրենց փուչիկյա հիմքի վրա հաղձա-պակյա ամրոցները՝ արձանագրությունների և կատարելահանգների հետ միասին օդ կցնդեն ու կմնան իրենք՝ իրենց Թալմուդով ապահովված անբարոյական ու այլասեռված ապրե-լակերպով, եթե իհարկե մնան:

Սանրակրկիտ ուսումնասիրելու կարիքի արժանիքներ չունի այս ապուշ բառակապակ-ցությունների ընդհանրությունը, բայց որպես վտանգավոր մտահոլացում՝ պարտադրում է գոնե առանցքային մտքերի ամփոփում՝

Արձանագրություն 4. «Բնչպես կարելի է հաղթել անտեսանելի ուժերին», - իրենք գրում են իրենց մասին: **Կամ** «Գոյերի Աստվածայնության և հոգու սկզբունքները՝ հավատքը, հիմնատակել, վերածել նյութական կարիքների թվաբանական հաշվարկների»-- Ասող չկա՝ այ անասուններ, դուք չտարածեցիք այս քրիստոնեությունը, մենք նրան միայն մարդ-

կային հոգուն համապատասխանող բնույթ տվեցինը: **Կամ** «Արդյունաբերության հողից յուրացրածը չի մնա տեղում՝ կանցնի սպեկուլյանտների ձեռքը»-- Ա՛յ կենդանիներ, արտադրությունն էլ որ չեղավ, դուք ինչով եք սպեկուլյացիա անելու՝ ուրիշ ոչինչ չեք կարողանում անել:

Արձանագրություն 5. «Ղեկավարման մոժեղացված կենտրոնացման ստեղծում»-- Ախր, չէ որ մինչևի դեկավարելը, այ անընթաց, դուք պետք է խմանաք ինչպես պետք է աշխատել: **Կամ** «Տարավարժեցնել գոյերի խելքի ուժը քննադատությունների միջոցով՝ դեպի դատարկախոտություն»-- Ա՛յ այլակերպներ, եթե դուք խելքի ուժ ունենաք, արդյոք գոյերի խելքից կվախենաք, չէ որ նրանց խելքն էլ չեղավ, կկանգնի գիտատեխնիկական առաջադիմությունը: **Կամ** «Նախաձեռնությունից վտանգավոր ոչինչ չկա, հիմնահատակ անել»-- Ձիուղներ՝ դուք բացի գողությունից, ուրիշ նախաձեռնություն ունենալ չեք կարող, ուրիշն էլ որ չարեց, ապա ինչպես են ապրելու:

Արձանագրություն 6. Այսօրվա պետական տնտեսական վիճակի ստացումը նկարագրված է այստեղ: «Սպանել սպեկուլյացիայի միջոցով արդյունաբերությունը, որպեսզի այն չսատարի գյուղատնտեսության աճին»-- Իբր արդյունաբերությունը սպանում են քիչ է, անատունները ուզում են գյուղատնտեսությունն էլ սպանեն՝ բա՛ ին՞չ եք ուտելու...:

Արձանագրություն 9. «Մենք այժմ արդեն այնպիսի էքստրալեզավ վիճակում ենք, որ կարելի է համարել հրքյաների դիկտատուրա: Այս պահին մենք օրենսդիր ենք, մենք անում ենք դատ և դատաստան»-- Խոնդեն՝ ամբողջ մարդկությունը հազարամյակներ ապրում է այս հողի վրա, այս կապիկները իրենց նոր են համարում՝ «էքստրալեզավ»՝ վիճակում ու գարմանում են, որ դատ ու դատաստան են անում: ինչ կարելի է սպասել այդ դատից: **Կամ** «մեզանից է դուրս գալիս ամենը ընդգրկող ահաբեկչությունը»-- Հըբացած անուղեղի արտահայտություն է սա, բա որ մարդկությունը սկսի ձեր հանդեպ ահաբեկչություն անել: **Կամ** «Աշխարհի բոլոր մետրոնները կպայթացնենք»-- Եվ շատ հավանական է, որ այդ ամբողջ աշխարհը ձեզանից շատ շնորհակալ կլինի: Մրանք հաստատ խփնված են, ուրիշ ի՞նչ է կարելի ասել: **Կամ** «Մենք հատուկ տեսություններով ու սկզբունքներով թմրեցրինք, հիմարացրինք ու անառակացրինք գոյերի երիտասարդներին»-- Եթե ուրիշ հարցնող չկա, ես եմ հարցնում՝ բայց ինչի՞՞ համար, որպեսզի դուք լինեք հիմարների ղեկավար, թե ուղղակի պատասպարվու՞մ եք խելոքներից, վախենու՞մ եք նրանց շուրթից:

Արձանագրություն 10. Այստեղ մասնավորապես նկարագրվում է, թե ինչպես են ջիուղները վաճառյուրիստական մեթոդներով դրսից՝ ուժեղ պետությունների պրոտեկտորատի տակ, ղեկավարում գոյերի իշխանություններին և ծիծաղում ժողովրդի վրա: Ես այդ առիթով պարոն Ախաղ-Խամին կասեի ապրե՛ս, դա համայն մարդկության ատելությունը բոլոր ջիուղների հանդեպ թեժացնելու ամենաընտրյալ գործոգությունն է:

Արձանագրություն 11. «Սոցիալական վատթար վիճակը կստիպի ժողովուրդներին գոչելու, որ իրենք համաշխարհային հրքյական կայսրություն են ուզում»-- Ազնվությամբ, ես առավել տխմար արտահայտություն միջազգային մաշտաբի քաղաքականության մեջ երբեմիցե չէի էլ պատկերացնում, որ կլսեմ: Գոյություն ունի բնության օրենք՝ ուժը միշտ ստեղծում է հսկայարժ ուժ: Օրեւ ժողովուրդ երբեք չի ասի, արի ես աշխատեմ՝ դու կեր: **Կամ** «Եթե բոլոր մեթոդները պարպվեն, ապա կկատարենք համաշխարհային հեղաշրջում՝ ուժի միջոցով»-- Ամբողջ աշխարհը ուժի միջոցով ենթարկել և կառավարել դա նշանակում է փոխարինել Աստծուն, ճիշտն ասած ես ի վիճակի չեմ նման անհեթեթությունը որեւէ ձեռով մեկնաբանել: **Կամ** «Գոյերը ոչխարի հոտեր են, իսկ մենք նրանց համար գայլեր»-- Ես կասեմ, որ այդ ջիուղները գոյերի կողմից ստացված տղայական արարքներից և նրանց ստեղծագործ առաքելությունից ելնելով, բարոյական իրավունք չունեն համարել նրանց ոչխարներ, իսկ գայլերը ջիուղների համար գաղափարապես, վճռակամությունամբ և հպարտությամբ անհասանելի կենդանիներ են: Իրենք այս արձանագրության մեջ արդեն խոստավանում են, որ իրենք հոտեր են, իսկ գայլերը ոհմակներ են:

Արձանագրություն 12. Այս արձանագրության մեջ Ախաղ-Խամը անրադառնում է մամուլի միջոցով գոյերի ժողովուրդների տխմարեցմանը, անգամ «խելքերի»՝ վրա ազդելուն: Սա ընդամենը սպացուցում է գործի մեջ ջիուղներին գոյերի հանդեպ սրձակցային անհա-

սանելիությունը, իսկ մամուլով բամբասելը իրենց գրկում է գայլերի հետ համեմատվելու տղայական երազանքից:

Արձանագրություն 13. Հանսպագորյա հացի կարիքը թույլ չի տա գոյերին ըմբոստանալու:

Արձանագրություն 14. Այստեղ Ախադ--Խամը բացահայտում է, որ ջիողները ահավոր զարհուրանքի մեջ են իրենց կազալներից և «Ոչ մի հրքյա չի համարձակվի բացահայտել իրենց կրոնի գաղտնիքները»: Մենք արդեն այդ նույն ջիողներից գիտենք, թե որ գաղտնիքների մասին է խոսքը:

Արձանագրություն 15. Բոլոր գոյ-մասուններին մահապատիժ: Միոնիստը մասունից առաջարկեմ է: «Բոլոր գաղտնի ընկերություններին, ընդ, որում ովքեր մեզ ծառայում են՝ մեր կայսրանալուց հետո՝ մահապատիժ: Գոյ մասուններին արտրել հեռու մայրցամաքներ: Հաշվեհարդար բոլորի հետ: Մեր գործերը լավ են ստացվում աֆերիստ-ների, կարերիստ-ների, գողերի և անառակների հետ»: **Կամ** «եթե այս աշխարհը պղտորվի, նշանակում է, որ դա մեզ է պետք, իսկ դավադրությունը միայն մեր ձեռքերում է»: **Կամ** «Կատավորները որոշում են կայացնում, ինչպես մենք ենք կամենում»: Ինձ թվում է մեկնաբանելու կարիք չկա:

Արձանագրություն 16. Մենք կյոջենք ժողովուրդների հիշողությունից անցյալի այն փաստերը՝ ինչը մեզ օգուտ չի բերում: «Հարվածել կոլեկտիվիզմին և համալսարաններին»-- Այս ամենը իրենք գերազանց կատարեցին՝ կոլխոզ, սոլխոզները, արտադրությունը, ուսուցումը սպանեցին: **Կամ** «Հին պատմական առարկաները վերացնել՝ զբաղվել ապագայի ծրագրի ուսումնասիրմամբ»--Ջիողները ամաչում են իրենց ստրուկ և անպատիվ անցյալից, պատմության վերակելծիլն էլ չստացվեց: **Կամ** «Մտքի սանձման եղանակով գոյերին կվերածենք շատաձող հնազանդների»-- այսինքն ուզում են գենոմոդիֆիկացիայի ենթարկեն մարդկությանը՝ վատ մտահաղացում չի, իրենք գենոմոդիֆիկացված են, ուզում են ամբողջ մարդկությանը իրենց նմանեցնեն:

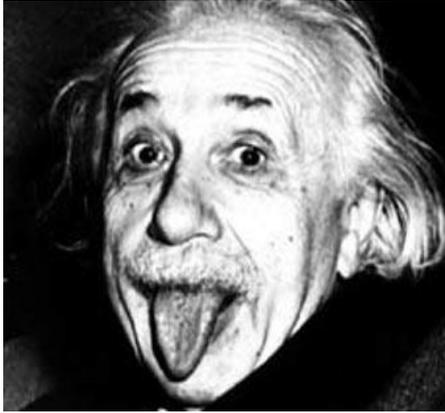
Արձանագրություն 17. «Փաստաբանությունը անկզբունք, անդեմ, դաժան, ամկողմ-նակալ ծառայություն է, այն պետք է այլ հիմքերի վրա դրվի»: «Գոյերի առաքելությունը, լուսավորչականությունը հիմա մեզ շատ է խանգարում»-- Առաքելությունը դա մեզ ԱՐԱՐԾԻ կողմից շնորհված ազգային հատկանիշ է, ինչքան էլ վատ սոցիալ պայմաններ ունենանք՝ միեւնույն է համճար ենք ծնելու: Իսկ իրենց մասին կասեմ, որ խոզին ամեն օր խավիար կերցնելով եղնիկ չես դարձնի: **Կամ** «Մեզ խանգարում է քրիստոնեությունը, մնացած կրոնների հետ հեշտ է հաշվեհարդարվելը»: Այս էշերը դեռ չգիտեն Չին--Բոլորիստերի, Կանֆուցիականների համճարեղ փիլիսոփայական ուսմունքի մասին, Հինդուների աննկարագրելի նվիրվածութ-յունը իրենց կրոնին, միայն դրանք արդեն Աշխարհի բնակչության կեսից ավելի են:

Արձանագրություն 20. Ախադ--Խամը անգամ իրենց ինչ որ վերածական իդեալական կայսրության մեջ նախատեսնում է օրինական թալան: Առ՝ քեզ, հա՛: **Կամ** «Տնտեսական ճգնաժամները գոյերի համար մենք միշտ սարքել ենք շրջանառության մեջից փողերը հանելով»-- Սա շատ ճիշտ է ասում: ԱՄՆ-ում չկա ազգային բանկ, դրա փոխարեն կա «Ազգային Ռեզերվ Միստեմ», որը մի քանի ջիողներին պատկանող սեփական առեղի հնարավորություններով բանկ է, իսկ Ռուսաստանի միլիարդայաները մեր աչքի առաջ նշանակվեցին, այնպես, որ իրենց կողմից այս սոսկայի դավադրությունները դեռ կկրկնվեն, եթե իհարկե «Սատանայական փորձությունը» չկատեցվի:

Արձանագրություն 24. «Կեսարական պլանները չեն իմանա անգամ նրա մոտիկ խորհրդատուները»: Անգամ այս՝ հարյուր անգամ վերածշտված արձանագրությունների մեջ տրամաբանական սխալ են թույլ տալիս՝ «Միայն կեսարը և նրան օժող երեք անձնավորությունները կարող են իմանալ այդ հեռու և մոտիկ պլանները»:

Մնում է իրական փաստերի հիման վրա կազմել ճիշտ եզրակացություն: Թողել էս այս կենդանիներին քո տունը, կերակրում էս, տալիս հնարավորություն ասպրելու, քարզավաճելու, իսկ ինքը կանխամտածում է քեզ այդ իսկ հնարավորություններից զրկել:

Դա հավասարագոր է սեփական կրծքի վրա թունավոր ՕՋ տաքացնելուն:

ԱԼԲԵՐՏ ԷՅՆՇՏԵՅՆ

Հարեգելի ընթերցող՝ հատուկ ուշադրություն է պետք կենտրոնացնել այս արձանագրությունների, կատախեզիսի, Թալմուդի օրենքների ու Բիբլիայում «չթվատվածներին սպանել», «Ամալեկյանների դեմ ազգից ազգ պատերազմ հայտարարել» փաստերի վրա՝ հաշվի առնելով, որ ջիոդո դի համաշխարհային պատմությանը երբեք և ոչ մի հանճար ու տաղանդ այդպես էլ չտվեց: Պատասխարվում են այդ կենդանիները այն հանգամանքի շուրջ տակ, թե Ալբերտ Էյնշտեյնը ջիոդո է ու աշխարհահռչակ գիտնական, բայց այդ էլ հերքվեց: Կարդալով Աշխարհահռչակ ֆրանսիացի ֆիզիկոս Անրի Պուանկարեյի «Գիտության մասին» գիրքը /էջ546-553/, ես ցնցվեցի, որ անգամ «Հարաբերակա-նությունների տեսություն»-ը գողացված է Պուանկարեյից ու գերմանական գիտնական Գիլբերտից, իսկ ֆոտոէֆեկտը՝ որի համար Նոբելյան մրցանակ է ստացել Էյնշտեյնը, գողացել է ռուս մեծ գիտնական Ստոլետովից:

«Դե արի վարդապետ ու մի խենթացիր...»:

Ուրեմն սա էլ է՞ գողացված:

Այս ի՞նչ կենդանիներ են սրանք:

Ազնվությամբ՝ այդեն բառապաշարիս մեջ համապատասխան ածական չեմ կարողա-նում գտնել բնութագրելու այս տիպի ստոր գողությունը՝ սա արդեն գողությունների գողություն է: Եթե կարող եք, խնդրում եմ, Դուք գնահատեք այդ արարքը՝ ես ցնցված եմ:

ՈՒ այսքանից հետո կարդացեք այս տավարների արձանագրություններն ու ծրագրերը, հետև էլ ուշադրություն դարձրեք դրանց ունեցած այսօրվա հաջողությունների վրա:

Այդ ի՞նչ ուժ է դրանց հետևում կանգնած, որ այդ ամենը իրականացվեց...: Այդ սատարը չուղյան ու խանտին էլ ունենային՝ էլի գոնե մեկ հանճար կծմեին:

Թ Ա Լ Մ ՈՒ Դ (Շ ՈՒ Լ Ե Ա Ն Ա Ր ՈՒ Խ)

Շուխասն Արուխ՝--հրրյ. բացած սեղան (այսինքն՝ այս օրենքով ապրի՝ կեր ու խմի)

Իսկ հիմա, քննարկենք, թե իմ^{ոջ} է իրենից ներկայացնում «փառաբանված» ջիուդական Թալմուդը: Իհարկե ամբողջ Թալմուդի քննարկումը այս փորձիկ գրքույկի մեջ հնարավոր չի տեղավորել, որովհետև Թալմուդը բարոյապես և փիլիսոփայորեն իրենից բացարձակապես ոչինչ չի ներկայացնում, այն ոչ ջիուդների հանդեպ՝ ջիուդների կողմից հեգնանքի ամենակարկառուն փորձն է, միաժամանակ բացահայտելով ջիուդների անասնական հանկանիչները (երեք տարի մեկ օրական աղջնակին կուտությունից զրկել, և այլն) ծավալով այն յոթը հաստափոր հատորներ է, բայց ընդհանուր առմամբ անմիտ, տրամաբանագործի խեղաթյուրանք է: Եթե որեւէ մեկը ունի ցանկություն ավելի խորը ուսումնասիրելու ոչ մարդկայնության համար նախատեսված, մնան կենդանական գաղափարախտությամբ ծագումով «օրենքների» հետ, կարող է այցելել Հանրապետական գրադարան, այնտեղ կա Թալմուդի լրիվ ժողովածուն՝ համենայնդեպս՝ կար: Եթե հարցնեք ու Ձեզ ժխտեն, ապա ջիուդները այնտեղ արդեն «աշխատել են»: Այստեղ ես կներկայացնեմ միայն Բաբելոնյան Թալմուդի՝ Շուխասն Արուխի ընդամենը հարյուր օրենքներ, որոնք հաստատ պատվի չեն արժանացնի այդ օրենքներից օգտվողներին և դրանցով ապրողներին՝ համենայնդեպս, մինչև Ձեր այս մասին իմանալուց անմիջապես հետո: Իսկ այս չ'մարդերը երկար դարեր շարունակ, հարգարժան, Արիական ծագմամբ Հայ ա՛զգ, խաղում են Զո ճակատագրի հետ, ինչպես քսաներկու լեհիտները տասնմեկական քանակով բաժանվեցին իրարից դարեր առաջ և հետագայում դրա պատվին Անգլիայում հիմնած Ֆուտբոլը խաղում գնդակի հետ: Իմիջիայրոց ֆուտբոլի գնդակն էլ իբր թե Երկրագունդը:

Թալմուդը (հրրյ. Ուսումնք) 16-րդ դարում Բոսիֆ Կարոյի կողմից գալախայի բանավոր օրենքների առաջին պաշտոնական թարգմանությունն է: Այն կազմված է “Միշնա”-ից (բանավոր օրենք), “Գրմերա”-ից (վերջավորություն) և “Տոսեֆթա”-ից (հավելված): Թալմուդը համարվում է Թորայից բարձր օրենք: 1590թ. առաջին անգամ Վենետիկում լրիվ իրողությամբ տպագրվեց, բայց հետո ջիուդները որոշ մասեր կտրատեցին այդտեղից:

Թալմուդը բաղկացած է 6-ր մասից՝ 1) Ջերախմ՝ հողի պտուղները, 2)Մոեդ՝ շաքաթը և տոնները, 3)Նաշիմ՝ ընտանեական հարաբերությունները, 4)Նեգիկիվսմ՝ դատ և հատուցում, 5)Կոդաշիմ՝ սինեգոգի նվիրատվություն, 6)Թեհարոտ՝ հոգեւոր մաքրություն:

Ներկայացնենք 1897թ. հրապարակված դոկտոր Կարլ Էկկերի «Հբրյակյան ճառեր» գրքից մի գլուխ, ինչը Ալեքսեյ Շմակովի «Հբրյակյան հայելին ճշմարտության լույսի տակ» թարգմանությամբ կոչվում է 100 օրենք Թալմուդից:

Հ Ա Ր Յ ՈՒ Բ Օ Ր Ե Ն Զ Թ Ա Լ Մ ՈՒ Դ Ի Յ

1883թ. հունվարի 16-ին գերմանացի դոկտոր Յուստուսը հրատարակեց Թալմուդից ընտրած 100 առավել անմարդկային օրենքներ՝

ՕՐԵՆԶ 1. Հբրյային չի բույրատրվում ակումին վաճառել այն հագուստը, որի վրա ծուլեր կան /ծուլով հագուստը ջիուդը հագնում է առավոտյան աղոթքի ժամին՝ Թվոց 15:38 /: Ակումի մոտ հրրյան այրպիսի հագուստ անգամ որպես գրավ չպետք է թողնի, կամ թեկուզ, որ ակումը այն ժամանակավորապես իր մոտ պահի: Որովհետև, եթե ակումը այրպիսի հագուստ ունենա, ապա պետք է գգոշանալ, որ նա չխաբի հբրյային, ասելով, որ ինքը նույնպես հբրյա է: Հակառակ դեպքում, եթե հբրյան նրան վստահի, և նրա հետ որեւէ տեղ գնա, ակումը կարող է հբրյային սպանել:

ՕՐԵՆԶ 2. Այն ամենը, ինչ անհրաժեշտ է հբրյային ծիսակատարության համար, օրինակ վերոհիշյալ ծուլերը, իրավունք ունի պատրաստել միմիայն հբրյան և ոչ ակումը, քանի, որ դրանք պետք է պատրաստվեն մարդու կողմից, իսկ ակումները հբրյանների կողմից չպետք է մարդ համարվեն:

ՕՐԵՆՔ 3. «Կադիչ» աղոթքը, որը սկսվում է հետևյալ բառերով «Ինոգոդյալ Վեյիվո-տ-կարդաչ», թույլատրվում է կարդալ այնտեղ, որտեղ առևձայն տասը հերյա գտնվում են միասին և դա պետք է ընթանա այնպես, որ ոչ մի կեղտոտ իր, օրինակ, թրիք, կամ ակում նրանցից չբաժանի:

ՕՐԵՆՔ 4. Խաչով ակումին հանդիպելիս հերյային խստիվ արգելվում է գլուխը խոնարհել, նույնիսկ, եթե նա այդ պահին աղոթք է անում և անգամ եթե նա հասել է աղոթքի այն մասին, որտեղ անհրաժեշտ է, որ նա իր գլուխը խոնարհի, համենայն դեպս, հերյան պետք է խուսափի դրանից:

ՕՐԵՆՔ 5. Հիմա, երբ Երուսաղեմում չկան ոչ տաճար, ոչ գոհեր, և ոչ էլ նախահոգեւորական Ահարոնի որդին, ապա աշխարհով մեկ սփռված հերյաների մեջ պետք է լինեն հերյաներ, որոնք մյուսներից պետք է տարբերվեն հայտնի տարանջաններով և մեծարանքով ու նրանք պետք է իրավունք ունենան բոլոր տոներին օրհնելու հերյաներին:

Սակայն, երբ այդպիսի ընտանիքների զավակներից որեւէ մեկը ակում է դառնում, ապա ամբողջ ընտանիքը պղծված է և հետեւաբար զրկվում է այդ իրավունքից:

ՕՐԵՆՔ 6. Ակում դարձաց հերյան այն աստիճանի է անիծված, որ եթե նա մտնում է կապի ընդմեջ և գոհաբերում սինագոգին, ապա դրանք ընդունելն արգելված է:

ՕՐԵՆՔ 7. Միմուն կոչված աղոթքները /հերյան կարդում է ճաշից հետո, վերջում օրհնվում է նաեւ տան տերը / չի կարելի կարդալ ակումի տանը, որ ակումը չօրհնվի:

ՕՐԵՆՔ 8. Ամեն անգամ անուշահոտություն զգալուց հերյան պարտավոր է կարդալ Բարախ /շնորհակալական հակիրճ աղոթք/, բացառությամբ այն դեպքերից, երբ համեմունքը կամ անուշահոտություն արձակող նյութը գարշահոտությունը հեռացնելու համար եղել է արտաբնոցում, կամ, թե, անուշահոտ բույրող իրը եղել է անառակ կնոջ ձեռքերում, որն օգտագործում է օձանելիք մարդկանց մեղք գործելը գայթակղելու համար և վերջապես, երբ բուրդը նյութը բերված է ակումների եկեղեցիներից: Այս դեպքում արգելվում է անուշահոտության համար Բարախ կարդալը, քանի, որ այն արդեն պղծված է արտաբնոցի, անառակ կնոջ, կամ ակումների եկեղեցու կողմից:

ՕՐԵՆՔ 9. Ակումների ավերված տաճարների կողքից անցնելիս ամեն մի հերյա պետք է արտասանի «Փառք քեզ տեր, որ դու այստեղից արմատախիլ արեցիր կուռքերի այդ տունը»: Չավերված տաճարի կողքից անցնելիս նա պետք է արտասանի «Փառք քեզ տեր, որ չարագործների նկատմամբ ունեցած գալույթը երկարաձգում ես»: Իսկ եթե նա տեսնի 600.000 հերյա միասին, պարտավոր է ասել «Փառք քեզ, իմաստնագույն Աստված» Իսկ ակումների հավաքին հանդիպելիս, նա պարտավոր է ասել «Մեծ ամոթանք ձեր մոռը, թող ամոթից կարմրի ձեր ճնորը»: Հերյական գերեզմանատան կողքով անցնելիս հերյան պետք է բացականչի «Փառք քեզ տեր, որ դու այդքան առաքինի ես ստեղծել նրանց»: Իսկ ակումների գերեզմանատան հանդիպելիս նա պետք է ասի «Մեծ ամոթանքի մեջ լինի ձեր մայրը»: Երբ հերյան տեսնում է ակումների կառուցած լավ տներ, նա պարտավոր է բացականչել «Անբարտավանների տները տերն է քանդելու»: Իսկ այն դեպքում երբ նրա առջեւում են ակումների ավերակները, նա պետք է բացականչի՝ «Տեր, կա վրիժառության Աստված»:

ՕՐԵՆՔ 10. Երեկոյան, շաբաթ օրվա հանգստի նախօրյակին, ամեն հերյա լույս տեսնելիս պարտավոր է ասել «Փառք քեզ, լույս ստեղծող Աստված», բայց եթե լույսը ակումների տաճարից է, ապա արգելվում է լույսի համար Աստծուց շնորհակալություն հայտնել:

ՕՐԵՆՔ 11. Հանգստյան օրերին հերյային խստիվ արգելվում է գնել կամ վաճառել: Սակայն թույլատրվում է Պաղեստինում ակումից տուն գնել և այդ դեպքում, կարելի է նաեւ ձեռակերպել, որպեսզի Պաղեստինում մեկ ակում պակասի և մեկ հերյա ավելանա:

ՕՐԵՆՔ 12. Հանգստյան օրերին, ցանկացած աշխատանք, որը կատարելով կարելի է հերյային մահից փրկել, ոչ միայն թույլատրելի է, այլ անպայման: Եթե հանգստի ժամանակ տունը կամ այդտեղից կույտը բլվել է հերյայի վրա, ապա կարելի է հեռացնել այդ կույտը և փրկել դրա տակ մնացած հերյայի կյանքը: Եթե նույնիսկ մի քանի ակումներ հերյայի հետ միասին պառկած են այդ կույտի տակ, անգամ եթե հերյային փրկելով իրենց հերթին կփրկվեն և ակումները, հերյային փրկելու համար կույտը պետք է հեռացնել: Նույնիսկ աշխատանքային օրերին ակումին փրկելը մեղք է:

ՕՐԵՆՔ 13. /Օրախ—Խաիմ, 330/ Հրրյա մանկաբարձուհուն ոչ միայն թույլատրվում է, այլ նաև շարք օրը օգնել հրրյա կնոջը և կատարել ամեն ինչ, որը այլ պայմաններում կարող է պղծել հանգիստը: Հակառակը, արգելվում է օգնել ակումուհուն նույնիսկ այն դեպքում, երբ չի պղծվում, քանի, որ նա պետք է դիտվի որպես անասուն:

ՕՐԵՆՔ 14. Չատկի նախօրեին, յուրաքանչյուր հրրյա պարտավոր է կարդալ «Շեֆող» աղոթքը /որի ընթացքում աղերսվում է Աստծուն, որ նա իր գայրույթը թափի գոյերի վրա/: Եթե հրրյաները երկյուղվածությամբ կարդան այդ աղոթքը, ապա տեղը անտարակույս կլսի նրանց և Մեսախային կողարկի, որը իր գայրույթը կթափի գոյի վրա:

ՕՐԵՆՔ 15. Տոներին, երբ արգելվում է ցանկացած աշխատանք, չի թույլատրվում և կերակուր պատրաստելը, յուրաքանչյուրին թույլատրվում է պատրաստել միայն այնքան, որքան անհրաժեշտ է ուտելու համար: Այնուհանդերձ, երբ նրան անհրաժեշտ է ուտելիք պատրաստել իր համար, թույլատրվում է այդ նույն ամսանի մեջ ուտելիք ավելացնել, քան անհրաժեշտ է իր համար, եթե նույնիսկ ավելացվելիքը նախատեսված է շան համար, քանզի մենք պարտավոր ենք ապրեցնել և շանը: Խստիվ արգելվում է ուտելիք ավելացնել նաև ակումի համար, քանի որ մենք պարտավոր չենք նրան ապրեցնել:

ՕՐԵՆՔ 16. /Օրախ—Խաիմ, 539:13/ Խոլմագովդայի /հրրյական տոն, որը համընկնում է գարնան և աշնան հետ/ ժամանակ, ցանկացած առետուր արգելվում է, սակայն թույլատրվում է ակումի հետ վաշխառություն անել, քանի, որ ակումին ճարակորեն խաբելը միշտ էլ ցանկալի է Տեր Աստծուն:

ՕՐԵՆՔ 17. Եթե ինչ որ տեղ ժանտախտի համաճարակ է հայտնվում, որի պատճառով շատ մարդիք, այսինքն հրրյաներ համաճարակի գոհ են դառնում, ապա առողջ հրրյաները պետք է հավաքվեն սինագոգում և առանց ուտելու ու խմելու աղոթեն ամբողջ օրը, որպեսզի Եհովան խղճա նրանց և ժանտախտից ազատի: Իսկ երբ ժանտախտը հայտնվում է անասունների մեջ, ապա այդպես վարվել պետք չէ, բացառությամբ այն դեպքից, երբ ժանտախտը հայտնվել է խոզերի մեջ, քանի, որ նրանց ներքին օրգանները նման են մարդկանց ներքին օրգաններին, ինչպես նաև, երբ ժանտախտը հայտնվում է ակումների մեջ, քանի, որ նրանց մարմնի կառուցվածքը նման է մարդկայինին:

ՕՐԵՆՔ 18. Ամսանի տոնին հրրյաները պետք է կարդան շնորհակալական աղոթք, որում ասվում է «Թող անիծված լինեն Ամանը և բոլոր ակումները և թող օրհնված լինեն Մերդոխայը և բոլոր հրրյաները»:

ՕՐԵՆՔ 19. Ցանկացած Բեֆ--Դին /այսինքն դատական առկայություն, գլխավոր ռաբբիի գլխավորությամբ/ կարող է մահապատժի դատապարտել նույնիսկ մեր ժամանակներում, ընդ որում, ամեն անգամ, երբ դա գտնում է անհրաժեծտ, թեկուզ և այդ հանցագործությունը ինքնին մահապատժի արժանի չի:

ՕՐԵՆՔ 20. Եթե երկու հրրյա դրամի կամ այլ իրերի շուրջ վիճում են և ստիպված են լինում դիմել դատարան, ապա նրանք պետք է դիմեն Բեֆ--Դին /ռաբբիի ներկայությունը/ և ենթարկվեն նրա որոշմանը: Նրանց երբեմն չի թույլատրվում դիմել ակումին, կամ իրենց իրավունքները փնթրել թագավորական ատյանում, այսինքն այնտեղ, որտեղ դատավորները ակումներ են: Եթե անգամ նրանց՝ ակումների օրենքները նույն են, ինչ որ ռաբբիներին, ապա այդ դեպքում դա .ս ծանր հանցագործություն է ու անհավոր սրբապղծություն: Համենայն դեպս, ով խախտի շարադրված կարգը, այսինքն իր իրավունքները փնտրի ակումի դատարանում, ապա Բեֆ--Դինը պարտավոր է դրան արտաքսել համայնքից /այսինքն նգովքի ենթարկել/ այնքան ժամանակ, քանի դեռ նա իր մերձավորին չի ազատել հայցից:

ՕՐԵՆՔ 21. Հրրյան չպետք է ակումի կողմից վկա լինի ընդեմ մեկ այլ հրրյայի: Երբ ակումը հրրյայից պահանջում է վերադարձնել իր փողերը, իսկ հրրյան ժխտում է ակումին պարտք լինելը, ապա այդ դեպքում մյուս հրրյային, որը գիտի, որ ակումը իրավացի է, չի թույլատրվում վկա լինել նրա օգտին: Իսկ, երբ հրրյան խախտում է այդ կարգադրագիրը և ակումի կողմից վկա է դառնում ընդեմ հրրյայի, ապա, այդ դեպքում Բեֆ--Դինը պարտավոր է արտաքսել նրան համայնքից /այսինքն ենթարկել նգովքի/:

ՕՐԵՆՔ 22. Վկա կարող է լինել միայն նա, ով ունի թեկուզ որոշ մարդկայնություն և արժանապատվություն, բայց նա, ով կորցնում է իր պատիվը, օրինակ, մերկ դուրս է գալիս

փողոց, կամ, թե նա, ով բացահայտողը մտություն է խնդրում ակումներից, այն դեպքում, երբ դա կարելի է անել գաղտնի, նա նմանվում է շանը, քանի, որ շունը չի գնահատում իր պատիվը, ինչը նշանակում է, որ ընդունակ չի վկա լինելու:

ՕՐԵՆՔ 23. Վկա կարող են լինել միայն նրանք, ովքեր մարդ են համարվում: Ինչ վերաբերվում է ակումներին, կամ ակում դարձաց հերյային, որն առավել վատ է քան բնական ակումը, որոնք ամենեւին մարդ համարվել չեն կարող, ակներեվաբար նրանց ցուցմունքները ոչ մի արժեք չունեն:

ՕՐԵՆՔ 24. Երբ հերյան ակումին պահում է իր ճիրաններում /խարբերներում կա արտահայտություն՝ մասրուֆյա, այսինքն ճանկերից բաց չթողնել, քերթել, անվերջ խաբել/, այդ ժամանակ մեկ ուրիշ հերյայի թույլատրվում է գնալ այդ ակումի մոտ ու պարտք տալ նրան և իր հերթին նրան այնպես խաբել, որ ակումը վերջնականապես զրկվի իր բոլոր փողերից: Հիմնավորումն այն է, որ ակումի փողերը ոչ ոքի չպատկանող բարիք են: Հետևաբար հերյաներից առաջինը, ով որ ցանկանա իրավունք ունի տիրանալու փողերին:

ՕՐԵՆՔ 25. Համայնքի անդամները, քաղաքացիները /այսինքն հերյաները/ իրավունք ունեն այլ վայրերի վաճառականներին արգելել գալու և ավելի ցածր գներով ապրանք վաճառելու, բացառությամբ այն դեպքերի, երբ օտար քաղաքացիների ապրանքներն ավելի լավն են, քան տեղացիներինը: այդ դեպքում վերջիններս չեն կարող դա արգելել, քանի, որ գնորդները կարող են ավելի լավ ապրանք ստանալ: Բայց սակածը, բնականաբար, թույլատրելի է միայն այնտեղ, որտեղ գնորդները նույնպես հերյաներ են: Իսկ այնտեղ, որտեղ գնորդները միայն ակումներ են, այլաքաղաքացիներին կարելի է արգելել /ապրանք վաճառել/ այն պատճառով, որ ակումին բարություն անելու թույլտվությունը մեղք գործել է համարվում, քանի, որ հերյաների մոտ, որպես հիմնական կարգ, ընդունված է մի կտոր միս զգել շանը, բայց ոչ մի դեպքում այն չնվիրել նոխրիին /քրիստոնյային/, քանի, որ շունը նոխրիից լավ է:

ՕՐԵՆՔ 26. Եթե գործի մեջ ծառայում է մի կառավարիչ, որի հետ հերյան պայմանավորվել է, որ ամեն մի գտածո դառնալու է նրա տիրոջ սեփականությունը, և կառավարիչը մարված պարտքի համար երկրորդ անգամ վճար վերցնելով խաբել է ակումին, կամ, թե ակումին թերահաշվել է, ապա շահույթը պատկանում է տիրոջը, քանի, որ նման շահույթները պետք է դիտարկվեն որպես գտնված իրեր /քանի, որ քրիստոնյաների սեփականությունը համարվում է ոչ ոքի չպատկանող բարիք, հետևաբար հերյաները կարող են վերցնել այնքան, ինչքան նրանց կհաջողվի/:

ՕՐԵՆՔ 27. Երբ հերյան սուրհանդակին ուղարկում է ակումի մոտ փող ստանալու և սուրհանդակը խաբում է ակումին, նրանից վերցնելով ավելին, քան պահանջվում էր, ապա հավելյալ վերցրածը պատկանում է սուրհանդակին:

ՕՐԵՆՔ 28. Եթե հերյան ակումի մոտ գործ է վարում, և մի այլ հերյա գա և խաբի ակումին, միենույն է, թե ինչպես, թերաչափելով, թերակշռելով, թե թերահաշվելով, ապա այդ երկու հերյաները պետք է կիսեն Եհովայի կողմից ի վերուստ ուղարկված շահույթը:

ՕՐԵՆՔ 29. Երբ հերյան պարտքը հետ վերադարձնելու համար ակումի մոտ է ուղարկում սուրհանդակին, իսկ վերջինս գալով մկատում է , որ պարտքի մասին ակումը մոռացել է, ապա նա այդ փողերը պետք է վերադարձնի այն հերյային, որը նրան ուղարկել է, և միջնորդին չի կարելի որեւէ պատրվակով արդարանալ, թե դրանով /այսինքն քրիստոնյային փող վճարել/ նա ցանկացել է մեծարել իր Աստծո անունը, որպեսզի ակումները ասեն, որ այնուամենայնիվ հերյաները օրինավոր մարդիք են: Նման բան նա կարող էր միայն սեփական փողերով: Իսկ ուրիշի փողերը ցրիվ տալու նա ոչ մի իրավունք չունի:

ՕՐԵՆՔ 30. Երբ մի հերյա, մի այլ հերյայի շարժական կամ անշարժ որեւէ գույք է վաճառել և պարզվել է, որ վաճառողը դրանք գողացել կամ փոխանակել է և որի պատճառով տերը հետ է վերցրել, այդ ժամանակ վաճառողը պարտավոր է գնորդին հետ վերադարձնել փողը, քանի, որ այդ պայմաններում նա չպետք է գողանար: Բայց, եթե նա ակումից է գողացել, իսկ ակումը իրենը հետ է վերցնում, ապա վաճառողը պարտավոր չի գնորդին փողը հետ վերադարձնել:

ՕՐԵՆՔ 31. Հերյային խատրեն արգելվում է խաբել իր մերձավորին և արդեն խաբեություն է համարվում, եթե նա զրկում է նրան արժողության վեցերորդ մասից: Ով խաբել է իր

մերձավորին, նա պարտավոր է ամբողջը հետ վերադարձնել: Ինքնին հասկանալի է, որ այս ամենը իրավազի է հերյաների դեպքում: Հրդային թույլատրվում է խաբել ակումին և նա պարտավոր չի ակումին վերադարձնել այն, որքանով, որ նրան խաբել է, քանի, որ սուրբ գրքում գրված է «մի խաբեք ձեր մերձավոր եղբորը»: Իսկ ակումը մեր եղբայրը չի, այլ ինչպես նշվում է նրանք շներից վատն են:

ՕՐԵՆՔ 32. Երբ հերյան մեկ այլ հերյայի տունն է վարձում, այդ դեպքում թույլատրվում է, որ երրորդ հերյան գա և թանկ վճարելով, քան առաջին վարձակալը, տունը վարձի իր համար: Իսկ երբ տան տերը ակում է, այդ դեպքում թող անհիծվի նա, ում մեղքով ակումը մեծ չափույթ կատան:

ՕՐԵՆՔ 33. Պարտք է համարվում կատարել այն ամենը, ինչ, որ հիվանդը գրել է իր կտակում, բացառությամբ այն դեպքերի, երբ նա կտակել է մեղք համարվող գործ կատարել: Համաձայն դրա, եթե հիվանդը որեւէ բան է նվիրում ակումին, ապա այդ չպետք է կատարվի, քանի, որ ինչպես մենք կհամոզվենք հետագայում, ակումին որեւէ բան նվիրելը մեծ մեղք է համարվում:

ՕՐԵՆՔ 34. Շնչավոր կամ անշունչ առարկաներ գտած հերյան պարտավոր է վերադարձնել տիրոջը: Ինքստինքյան հասկանալի է, որ խոսքը բացարձակապես վերաբերվում է որեւէ բան կորցրած հերյային: Իսկ եթե գտածը պատկանում է ակումին, ապա հերյան ոչ միայն պարտավոր չի վերադարձնել, այլ ընդհակառակը՝ ծանր մեղք է համարվում ակումին որեւէ կորցրած վերադարձնելը: Այդ արվում է միայն այն նպատակով, որպեսզի ակումներն ասեն «հերյաները օրինավոր մարդիք են»:

ՕՐԵՆՔ 35. Երբ հերյային հանդիպում է լծված կենդանի, որը ընկել է ծանրության կամ քարձած սայլի տակ, կամ լծված կենդանիները ուժասպառ ընկել են նրա ծանրության տակ, ապա, ըստ անհրաժեշտության, հերյան պարտավոր է օգնելու, որպեսզի համվի կամ քարձվի, քանի, որ յուրաքանչյուր հերյա պարտավոր է օգնություն ցուցաբերել ինչպես իր համաեղբորը, այնպես էլ կենդանուն: Նա պարտավոր է անելու դա այն դեպքում, երբ բեռը հերյային է, իսկ կենդանին ակումինը և հակառակը, երբ կենդանին հերյային է, իսկ բեռը ակումին: Բայց երբ կենդանին պատկանում է ակումին, իսկ բեռը նույնպես նրա սեփականությունն է, ապա խոսք չի կարող լինել ոչ կարեկցության ոչ էլ գթության մասին ինչպես բեռի տիրոջ, այնպես էլ կենդանիների նկատմամբ: Այդ դեպքում ոչ մի հերյա պարտավոր չի օգնություն ցուցաբերել ոչ բեռի, ոչ էլ կենդանիների նկատմամբ:

ՕՐԵՆՔ 36. Երբ հերյան ակումին փող է պարտք, և այդ ակումը մահացել է, ապա այդ դեպքում հերյային արգելվում է վերադարձնել նրա ժառանգորդներին: Հասկանալի է, այն պատճառով, որ ոչ մի ուրիշ ակում չգիտի, որ հերյան մահացածին պարտք է: Բայց, երբ թեկուզ մեկ ակում գիտի այդ պարտքի մասին, ապա հերյան պարտավոր է փողը վերադարձնել ժառանգորդներին, որպեսզի ակումները չասեն «հերյաները խաբեբաներ են»:

ՕՐԵՆՔ 37. Հրդային արգելվում է որեւէ բան գողանալ ինչպես հերյայից, այնպես էլ գոյից, բայց գոյին խաբելը, օրինակ, հաշվարկում նրան «հիմարացնելը», կամ թե նրա պարտքը չվճարելը թույլատրելի է, բայց միայն այն պայմանով, որ կատարածը չի հայտնաբերվի և դրանով չի պղծվի տիրոջ անունը:

ՕՐԵՆՔ 38. Երբ հերյան գողից գնում է կատարում, ու մի ուրիշ հերյայի է վաճառում և եթե գալիս է երրորդ հերյան ու հայտարարում, որ զնվածը իր սեփականությունն է, և վերցնում է իրեն, այդ դեպքում վաճառողը պարտավոր է գնորդին վերադարձնել փողը: Բայց երբ գալիս է ակումը և գնորդին ասում է, որ զնվածը իր սեփականությունն է, ապա այդ դեպքում այն չի վերադարձվում: Եթե նա դիմի դատարան և դատական կարգով ստանա իր ապրանքը, ապա վաճառողը պարտավոր չի գնորդին փող վերադարձնել /քանզի, նա ով գողից գնում է կատարել, սխալ չի կատարել, քանի, որ զնվածը ակումից գողացած բարիք է եղել/:

ՕՐԵՆՔ 39. Երբ հերյան մոռնալով գնորդ է, ապա հերյային չի թույլատրվում նրան վնաս պատճառել /օրինակ՝ առետրական և մաքսանենգ միջոցներով/, բայց երբ գնորդն ակում է, ապա վնաս պատճառելը թույլատրվում է, քանզի դա նույնն է, ինչ սեփական պարտքը վճարելը և ինչպես մենք արդեն գիտենք, դա թույլատրելի է:

ՕՐԵՆՔ 40. Երբ հրրյան գրադեցնում է մոխասի /պետական հարկ հավաքող, կամ մարաստան հսկիչ/ պաշտոն, այլ կերպ ասած, երբ նա իրավունք է գնել /հարկ հավաքել իր համար/, բայց հավաքում է պետության համար, ապա նրան արգելվում է բռնություն կիրառել այլ հրրյայի հանդեպ: Ինչո՞ւ: Քանի որ արքան /ուժ համար հավաքում է/ գոյ է և պարտքը չմարելը նույնն է, ինչ գոյին տուրք չտալը, իսկ դա, ինչպես արդեն գիտեք, թույլատրելի է: Այսինքն հրրյան մեկ այլ հրրյայի չպետք է ստիպի տուրք տալ: Բայց, երբ նշված պաշտոնյան /հրրյան/ վախենում է , որ արքան դրա մասին կարող է իմանալ, ապա այդ դեպքում նա կարող է օրենքը կիրառել և մնացած հրրյաների նկատմամբ:

ՕՐԵՆՔ 41. Պետական օրենքները պետք է կատարվեն, սակայն այստեղ խոսքը այն օրենքների մասին է, որոնցից պետությունը եկամուտ է ստանում: Բայց հարկային այդ օրենքները բոլորը չի, որ պետք է կատարվեն: Այլ միայն նրանք, որոնք վերաբերվում են հողին /այսինքն հողի և շինարարական հարկեր/: Իսկ ինչ վերաբերվում է մնացած հարկային և ակցիզային օրենքներին, ապա նրանց իրականացումը պետք չի: Չի կարելի ստորգետնյաի և շինարարության համար հարկեր վճարել, քանի, որ հողերը պատկանում են արքային, իսկ նա կարող է հայտարարել, որ չի կարելի ապրել իր երկրում ոչ այլ կերպ, քան եթե մենք վճարենք անշարժ գույքի հարկերը:

ՕՐԵՆՔ 42. Հրրյային արգելվում է հրրյայի հետ զատ խաղալը, այսինքն հրրյային խաբել թղթախաղում կամ գառով, կամ խարդախության տեղիք տվող այլ խաղերով: Քանի, որ այդ ամենը կողոպույտ է իսկ կողոպույտը արգելված է: Իսկ ակումի հետ այդ թույլատրվում է:

ՕՐԵՆՔ 43. Երբ հրրյան ինչ որ բան է վաճառել ակումին և ստացել է արժեքից պվելին, իսկ հետո ակումի մոտ է գալիս մեկ ուրիշ հրրյա և ասում է, որ գնվածը չարժի նրա համար վճարված գումարը, որի պատճառով ակումը գնվածը հետ է վերադարձնում, ապա երկրորդ հրրյան առաջինին պարտավոր է վճարել իրական արժեքի և այս գնի տարբերությունը, որով վաճառվել է ակումին:

Ճիշտ նույնպես, եթե հրրյան ակումին պարտքով փող է տվել բարձր տոկոսներով և հայտնվում է երկրորդ հրրյան ակումին փող առաջարկելով ավելի ցածր տոկոսներով, ապա երկրորդ հրրյան համարվում է Ռ-աշա, այսինքն անաստված և պարտավոր է առաջին հրրյային հատուցել հավելյալ գումարը, որը նա կկորզեր ակումից, եթե նա փողը չվերցնեք երկրորդ հրրյայից:

ՕՐԵՆՔ 44. Եթե օրենքով պահանջվում է արքային մուծում կատարել բնամթերքով և եթե ինչ որ մի հրրյա խուսափի այդ տուրքից, իսկ մեկ այլ հրրյա նրան մատնի, որի հետևանքով նրան ստիպեն տուրքը մուծել, ապա մատնիչ հրրյան պարտավոր է առաջին հրրյային ամբողջ բռնագրաված ապրանքը փոխհատուցել:

ՕՐԵՆՔ 45. Նույնիսկ մեր օրերում թույլատրվում է սպանել մուգերին /մատնող/: Նրան սկզբում զգուշացնում են «մի մատնիր», բայց երբ նա դիմադրում է և կրկնում «համենայն-դեպս ես մատնելու եմ», ապա ոչ միայն չի արգելվում, այլ բարի գործ է նրան սպանելը և օրհնված կլինի նա, ով մնացածից շուտ նրան կսպանի:

Այդ օրենքի առանձնահատուկ ցուցմունքը «նույնիսկ մեր օրերում» ունի հետևյալ իմաստը՝ մահապատժի կարող է ենթարկել միայն Սանհեդրինը /գերագույն խորհրդի դատավոր/: Գրա համար այն ժամանակվանից, երբ չկա ոչ մի Սանհեդրին, ոչ տաճարը և վերացել է նույնիսկ ինքը՝ որտե՞ մեկին մահապատժի դատապարտող իշխանությունը, Ռաբբիններն իրավունք չունեն մահապատժի դատապարտեն և միայն իրավունք ունեն նգրվքի ենթարկել, այսինքն արտաքսել համայնքից: Սակայն նման դեպքում, այսինքն մատնելու երկուդի պարագայում ճիշտ կլինեք, թեկուզ այսօր, իրականացնել մահապատիժը:

ՕՐԵՆՔ 46. Երբ որեւէ մեկ ակում երեք անգամ մատնել է հրրյային, թեկուզ և այն դեպքում, երբ նա խոստացել է ուղղվել և այլես չմատնել, համենայն դեպս անհրաժեծտ է նրան լույս աշխարհից դուրս մղելու ուղիներ և միջոցներ փնթրել: Նրան վերացնելու ծախսերը պարտավոր են իրենց վրա վերցնել այն հրրյաները, որոնք ապրում են կատարված դեպքի վայրում:

ՕՐԵՆՔ 47. Երբ հերյայի գոմեշը պոզահարում է ակումի գոմեշին, հերյան պարտավոր է փոխհատուցել ակումին, որովհետև Բիբլիայում /Ելից 21:35/ գրված է «Եթե որեւէ մեկի գոմեշը պոզահարի հարեանի գոմեշին, ակումը ինձ հարեան չի համարվում, քայց ընդհակառակը՝ երբ ակումի գոմեշը պոզահարել է հերյայի գոմեշին, ակումը պարտավոր է հերյայի վնասները փոխհատուցել, որովհետև նա ակում է»:

ՕՐԵՆՔ 48. Երբ պաղեստինում դաշտերը պատկանում էին հերյաներին, արգելված էր մանր կենդանիներ պահելը, քանի, որ մերձավորը կարող էր տուժել, որովհետև այդպիսի անասունը իր կերը ուրիշի դաշտում է փնտրում: Սակայն Սիրիայում և ամենուրեք, որտեղ դաշտերը հերյաներին չեն պատկանում, ամեն մի հերյա կարող է հանգիստ մանր անասուն պահել: Ընդհակառակը՝ այժմ Պաղեստինում դաշտերը հերյաներին չեն պատկանում, այստեղ մանր անասուն թույլատրվում է պահելը:

ՕՐԵՆՔ 49. Հերյային արգելվում է չար և կծան շուն պահելը, եթե նա շղթայով կապած չի: Սակայն դա իմաստ ունի այն դեպքում, եթե այդտեղ ապրում են միայն հերյաները: Ընդհակառակը՝ այնտեղ, որտեղ ակումներ են ապրում, հերյային թույլատրվում է առանց շղթայի չար շուն պահելը:

ՕՐԵՆՔ 50. Այն ժամանակվանից ի վեր, Ինչ Երուսաղեմում Սանհեդրին և տաճար գոյություն չունեն, մահապատիժները չեն կարող արտասանվել ինչպես առաջ: Ռաբբինական ատյանը մահվան կարող է դատապարտել համաձայն միայն 19-րդ օրենքի: Անկախ սրանից, քացի մուզերին սպանելու թույլտվությունից, սպանությունը և մահապատիժը առանց ռաբբինական ներկայության համարվում է բարի գործ հետևյալ դեպքերում՝

Այստեղ առաջին հերթին բերվում է մի օրինակ, որը բարեկիրք արժանապատվության պատճառով ներկայացնել չենք կարող

Հերյան բարի գործ է անում, երբ սպանում է սայիկորեսին: Սայիկորես է համարվում ազատամիտը, անհավատը, ծաղրողը և այլն, որը հերքում է Իսրայելի ուսմունքը, որը լկտիաբար պարծենում է իր անհավատությանը, ինչպես և նա ով ակում է դարձել: Երբ հերյան կարողանում է այսպիսի սպանությունը հրապարակայնորեն անել, թող այն կատարի: Իսկ, երբ պետական իշխանությունների վախից այն չի կարելի անել, ապա նա պետք է միջոցներ ձեռք առնի սայիկորեսին թաքուն վերացնելու համար: Չնայած հերյային ուղղակիորեն չի պարտադրվում ակումին սպանել, որի հետ նա հաշտ ապրում է, այնուամենայնիվ նրան չի թույլատրվում ակումին մահից փրկել:

ՕՐԵՆՔ 51. Ակումի, կամ ակում դարձած հերյայի կողմից մորթված կենդանին հերյաների կողմից պետք է դիտվի որպես լեշ:

ՕՐԵՆՔ 52. Հերյային արգելվում է ութը օրականից փոքր կենդանուն մորթել: Եթե ակումը հերյային կենդանի է վաճառում, ասելով, որ ութը օրեկանից մեծ է, հերյան նրան չպետք է հավատա, քանի, որ բոլոր ակումները ստախտներ և խաբեբաներ են:

ՕՐԵՆՔ 53. Հերյային արգելվում է նոխրիսին /քրիստոնյային/ վերցնել որպես ստնտու, երբ նա որպես այդպիսին կարող է ունենալ հերյուհի, քանի որ բնավորությունն ու բնույթը ստնտուից պարզապես փոխանցվում է երեխային: Նոխրիսից երեխան հիմարամում է և ընդօրինակում վնասակար սովորություններ:

ՕՐԵՆՔ 54. Ռաբբիններ արգելել են ակումի թխած հացը, կամ նրա կողմից պատրաստված որեւէ բան ուտել, կամ նրա մոտ ոգելից խմիչքներ խմել, քանի, որ նրանց մեջ կարող է բարյացկամ առաջանալ: Սակայն, եթե հերյա հացթուխ չկա, այնտեղ թույլատրվում է հաց գնել քրիստոնյա հացթուխից, քայց ոչ մասնավոր անձից, քանի որ նման դեպքում վտանգի լուրջ առիթ լինել չի կարող:

Համենայն դեպս, հերյային թույլատրվում է քրիստոնյա սպաստիի պահել, եթե նա ճաշ է պատրաստում հերյուհու հսկողության տակ, նրա դեկավարմամբ և ներկայությամբ, այսինքն՝ նրա հետ համագործակցելով:

ՕՐԵՆՔ 55. Հերյային չի թույլատրվում ոչ մաքուր իրերի՝ առետոր անել /օրինակ խոզեր, կամ քրիստոնեական տաճարի իրեր/, ինչպես կտեսնենք հետագայում, սակայն դրանք ակումից վերցնել /այսինքն, ոչ թե գնել, այլ խլել որպես վճար՝ հորինված պարտքի դիմաց/ թույլատրվում է, քանի, որ ակումից մի բան պոկելը միշտ էլ լավ գործ է:

ՕՐԵՆՔ 56. Եթե հրրյան ակումից ամանեղեն է գնել, լինի դա մետաղից, թե կավից, նա պետք է դա մաքուր լվանա, քանի, որ ակումները կեղտ են: Նույնիսկ, եթե հրրյան ակումին է վաճառում իր ամանեղենը, և ակումը ետ է վերադարձնում, ապա հրրյան պարտավոր է ամանը նորից լվանալ, քանի, որ ակումին հպվելով, այն արդեն պղծվել է:

ՕՐԵՆՔ 57. Հրրյային արգելվում է գինի խմել այն շշից, կամ բաժակից, որին հպվել է ակումը, որովհետև հպումից գինին արդեն պղծվել է:

ՕՐԵՆՔ 58. Հրրյային արգելվում է ակումների տաճարից որեւէ հաճույք կամ օգուտ ստանալ, օրինակ նրան չի թույլատրվում մսերից, գորգերից, կամ ծիսակատարության ժամանակ քահանայի հագած հագուստից օգտվել /ոչ այն, որը նա հագնում է որպես մասնավոր անձ/, երբ այդ իրերն արդեն եղել են ակումների տաճարում, կամ առհասարակ օգտագործվել են: Նրան չի թույլատրվում քահանային աստվածապաշտ գրքեր կամ երգարաններ վաճառել, թույլատրվում է վաճառել միայն աշխարհիկ մարդկանց: Եթե հրրյան նույնիսկ այդ քայլը չանի, օրհնված կլինի: Այնուհետև հրրյային արգելվում է ակումների տաճարների կառուցման կամ ներքին հարդարման համար դրամ տրամադրել: ԵՎ սակայն, թույլատրվում է, չնայած դրան, թույլատրվում է վաճառել իրեր, որոնք օգտագործվում են տաճարում: Ընդ որում, հրրյան չպետք է ջուր տա, կամ վաճառի ակումին, եթե նրան հայտնի է, որ այդ ջրով պետք է կնքեն, բացի դրանից, նրան արգելվում է խունկ վաճառել, որը պետք է օգտագործվի տաճարում: Սակայն այն դեպքում, երբ ակումը տաճարում օգտագործվելիք իրերը վաճառում է, հրրյան նույնպես կարող է այդպիսի իրեր վաճառել, որպեսզի ակումը այդտեղից գումար չաշխատի: Նույնիսկ, եթե նշված իրերից որեւէ բան, որը հրրյաների մեջ համարվում է ոչ մաքուր, խառնված է այդ տիպի հազար ուրիշ իրերի հետ, այդ դեպքում հրրյային արգելվում է հաճույք կամ եկամուտ ստանալ այդ հազար իրերից: Նրան հավասարապես չի կարելի եկամուտ ստանալ նույնիսկ այդ իրերի մոխրից, ինչպես և ակումների այրված տաճարից:

ՕՐԵՆՔ 59. Հրրյային արգելվում է հաճույք կամ օգուտ ստանալ խաչից, կամ որեւէ պատկերից, որոնք նա գտնում է ճանապարհին կից գյուղերում, կամ փոքր քաղաքներում, քանի, որ դրանք դրվում են խոնարհման համար և հրրյայի համար կեղտեր են: Երբ այն հանդիպում է մեծ քաղաքներում, որտեղ պատրաստված են ոչ թե խոնարհման, այլ զարդարման համար, ապա օրենքը կիրառելու կարիք չկա: Բայց մյուս կողմից նշված արգելքը կիրառվում է ցանկացած խաչի համար, որի առաջ ծնկի են իջնում:

ՕՐԵՆՔ 60. Հրրյային խստիվ արգելվում է ակումների տաճարից ցանկացած հաճույք, կամ օգուտ ստանալ, օրինակ՝ ամռանը նրա սովերում գտնելու, լսել երգեհոնի երաժշտությունը, կամ հիանալու նպատակով դիտել գեղեցկագույն սրբապատկերը:

ՕՐԵՆՔ 61. Հրրյային խստորեն արգելվում է իր համար տուն կառուցել ակումի տաճարի կողքին: Բայց, եթե նա այդպիսի տուն ունի իր տիրապետության տակ, որը գտնվում է նշված տաճարի մոտ և այդ տունը փլվում է, ապա նոր կառույցի ժամանակ հրրյան պետք է մի քիչ տաճարից հեռանա, իսկ միջանկյալ տարածքը լցնի մարդկային արտաթորանքով:

ՕՐԵՆՔ 62. Հրրյային չի թույլատրվում ակումի տաճարին պատկանող գույքից /անշարժ կալվածքներից, հողերից, տներից և այլն/ հաճույք, կամ եկամուտ ստանալ, երբ շահույթը գնում է Աստծուն ծառայելու նպատակով: Բսկ, երբ եկամտից օգտվում է անձամբ հոգեւորականությունը, ապա հրրյային թույլատրվում է այստեղից օգուտ քաղել: Բայց այն պայմանով, եթե դա նրա համար ոչինչ չարժի:

ՕՐԵՆՔ 63. Հրրյային խստիվ արգելվում է մասնակցել ակումի տաճարի համար արվող հանգանակությունը: Բ դեպ, սա ուժի մեջ է միայն այնտեղ, որտեղ տաճարը ինքնուրույն տիրապետում է իր քույրին և հետեսապես գոհաբերությունները օգտագործում է ոչ այլ կերպ, քան իր վրա: Բսկ երբ հոգեւորական գույքին տիրապետում է ինքը, պետությունը, ապա թույլատրվում է հանգանակությունը մասնակցել, քանի, որ գոհաբերելով, կարելի է մտածել, որ տալիս է հենց պետությունը, իսկ նա, թերես գոհաբերությունները կարող է օգտագործել իր կարիքների համար:

ՕՐԵՆՔ 64. Բարի գործ է, եթե յուրաքանչյուր հրրյա ջանք գործադրի ոչնչացնելու, կամ այրելու ակումների տաճարները և նրան պատկանող, կամ նրա համար արված ամեն ինչ: Այնուհետև յուրաքանչյուր հրրյայի համար պարտականություն է դառնում ակում-ների

ցանկացած տաճար արմատախիլ անել և յուրաքանչյուր դեպքում նրան խայտա-ռակող անվանակոչություն տալ:

ՕՐԵՆՔ 65. Հբրյային, որը ակումի տաճարի անվամբ երդվելով որեւէ բան է հաստատում, պետք է նրան ճիպտոսի 39 հարված տալ, և ընդհանրապես արգելվում է աշոպխի տաճարի անունը տալ, դրանց վերաբերյալ պետք է օգտագործվեն միայն ամոթալի մականուններ: Նույնիսկ ակումների տոնները չի կարելի իրենց սեփական անուններով կոչել, միայն այն բացառությամբ, որոնք կոչվում են մարդկանց անուններով /Պողոսի, Պետրոսի, Անդրեյի և այլն/:

Հբրյային թույլատրվում է ծաղրել ակումին ասելով, «թող օգնի քեզ քո Աստվածը» կամ «թող օրհնի նա քո գործերը»: Այս դեպքում հբրյան ինքն իրեն մտածում է՝ ակումների, այսինքն, հբրյաների աչքերով կռապաշտների Աստվածը չի կարող ոչինչ անել, հետեւապես և ակումը չի կարող օրհնված լինել: Այստեղից պարզ է, որ հբրյայի կողմից արված բարենտրաքանքները միայն ծաղր ու ծանակ են:

ՕՐԵՆՔ 66 Հբրյային արգելվում է ակումների տոներից երեք օր առաջ նրանց հետ գործ ունենալ, կամ որեւէ բան տալ: Որովհետեւ, այդ դեպքում ակումը կարող է իր տոնից հաճույք ստանալ: Սակայն թույլատրվում է ակումին վաշխառուական բարձր տոկոսներով վարչել տալ, որպեսզի պարտքի վճարման տագնապը նրան անհանգստություն պատճառի:

ՕՐԵՆՔ 67. Հբրյային արգելվում է ակումի տոնի առթիվ նրան նվեր անել: Դա թույլատրվում է, եթե ակումը հավատացյալ չի: Նմանապես հբրյային արգելվում է ակումից նվեր ընդունել հբրյայի տոնի առթիվ: Բայց, եթե հբրյան կարծում է, որ մերժումը կարող է բերել վատ հետեւանքների, նա կարող է ընդունել, այնուհետեւ նվերը գաղտնի շարժել, այն օրը, երբ ակումները ստանում են նոր արքա՝ ընտրվելու, կամ գահին արժանանալու օրը: Այդ տոնը հբրյաները պետք է ընդունեն ակումների հետ հավասար, քանի, որ հբրյաները ոչ մի նվեր չեն անում, կամ նրանց հետ գեշեֆտներ չեն կատարում, և եթե հնարավորություն ունեն ավելի հաջող խաբեն նրանց:

ՕՐԵՆՔ 68. Հբրյային արգելվում է ակումի տոնին գնալ նրա տուն, որպեսզի ստիպված չլինի նրան բարեւելու: Սակայն եթե հբրյան ակումին հանդիպում է փողոցում, այդ դեպքում նրան բարեւել թույլատրվում է միայն ստիպված լինելով /բնագրում գրված է թույլ շտրթերով և ծանր գլխով/:

ՕՐԵՆՔ 69. Հբրյային արգելվում է ակումի բարեւին պատասխանել «խաղաղությունն ընդ քեզ», կամ մի այլ նման ողջույնով /քանի, որ հբրյաները կարծում են, թե ում որ պատասխանեն «խաղաղությունն ընդ քեզ» բառերով, նրան իրոք խաղաղություն կհասնի/:

Համաձայն դրան հբրյային ներշնչվում է ակումին տեսնելիս առաջինը խոնարհվի, որ ակումը չհասցնի նրան ողջունել և հբրյան ստիպված լինի նրան պատասխանել և Աստված մի արասցե, որ նպաստի ակումին օրհնանք ստանալու:

ՕՐԵՆՔ 70 Ավ է, եթե հբրյան իրեն հեռու է պահում ակումների տաճարներից, համեմայնդեսպ, ոչ պակաս քան չորս կանգուն /օրինակ, եթե նրա ճանապարհը կողքով է անցնում/:

Համաձայն դրա, խիստ արգելվում է գլուխը խոնարհել տաճարի առջեւ: Օրհնակ, եթե ոտքը փուշ է մտել, կամ փող է վայր գցել և ստիպված է կռանալ: Այդ դեպքում նա պարտավոր է մեջքով շրջվել դեպի տաճարը:

Եթե աղբյուրի կամ ակունքի վրա կա քրիստոնեական սիմվոլներ, կամ պատկերներ, հբրյային չի թույլատրվում այնտեղից ջուր խմել, քանի, որ նա կխոնարհվի այդ պատկերներին և սիմվոլներին:

ՕՐԵՆՔ 71. Հբրյաներին արգելվում է գլխարկը հանել թագավորների կամ քահանաների առաջ, որոնց հագուստի վրա խաչ կա, կամ այդ խաչը կրում են իրենց կրծքին, որպեսզի չթվա, թե նա խոնարհվում է խաչի առջեւ: Սակայն որպեսզի չթվա, թե նա խախտում է արտաքին էսթետիկան, նա պետք է գլխարկը հանի շատ ավելի շուտ, քան տեսնելը նշված անձերին, ինչպես նաեւ խաչը, կամ պատահաբար նրանց ներկայությամբ դրամ վայր գցի և ստիպված լինի կռանալ: Նրա վարքը պետք է նմանվի ինչ որ մեկին հարգանքի տուրք մատուցողի, սակայն դա այլ մտադրություն ունի:

ՕՐԵՆՔ 72. Հբրեաներին արգելվում է նրանց ապրած փողոցում կամ թաղամասում պարտք տալ, կամ տներ վաճառել երեք ակումների, որ բանը չհասնի նրան, հանկարծ

ամբողջ փողոցը, կամ թաղամասը դառնա քրիստոնեական: Մեկ կամ երկու ակումին տան վաճառքը թույլատրվում էր այն նպատակով, որ տունը ծառայի որպես պահեստ, այլ ոչ թե ապրելու համար, քանի, որ ակումները դրանց մեջ կարող են պահել իրենց կուտքերին: Սակայն այժմ, երբ այդպիսի դեպքեր չեն լինում, հերյաներին թույլատրվում է վարձով տալ, կամ վաճառել մեկ կամ երկու ակումի ապրելու համար:

ՕՐԵՆՔ 73. Ակումին որեւէ բան նվիրելը մեծ մեղք է համարվում: Սակայն հանուն խաղաղության աղքատ ակումներին թույլատրվում է ողորմություն տալ, այցելել նրանց հիվանդներին, նրանց հանգուցյալներին տուրք մատուցել և մխիթարել մահացածի հարս-զատներին, որ ակումները մտածեն, թե հերյաները իրենց բարեկամներն են, քանի, որ նրանք իրենց մասնակցությունն են ցուցաբերում:

ՕՐԵՆՔ 74. Հերյային արգելվում է գովել ակումին նրա բացակա ժամանակ, օրինակ՝ ասելով, «ինչ գեղեցիկն է» /երբ մարդը ունի գեղեցիկ արտաքին/ հազար անգամ ավելի խիստ է արգելվում գովել բարեմասնությունները, օրինակ՝ «ինչ բարի մարդ է», «ինչ գիտնական է», «ինչ խելացի մարդ է» և այլն: Սակայն գովելով ակումի մարմնային գեղեցկությունը, հերյան դրանով մտադիր է գովերգել Աստծուն, այդպիսի գեղեցիկ էակ ստեղծելու համար: Այդ դեպքում դա թույլատրվում է, քանի, որ հերյան կարող է գովել Աստծուն կենդանու գեղեցկության համար, հետեսապես և ակումի:

ՕՐԵՆՔ 75. Հերյային արգելվում է ակումների հարսանեական խնջույքին մասնակցել, նույնիսկ, եթե հնարավորություն ունի իր հետ տանելու ծառային և այնտեղից ուտելիք բերի, քանի, որ այստեղից կարող են առաջանալ հասարակական և ընկերական հարաբերություններ, որից հերյան ամեն կերպ պետք է խուսափի: Բայց, երբ ակումը հերյայի տուն է ուղարկում կենդանի թռչուն, կամ հերյայի կողմից մորթված ինչ որ կենդանի, ապա հերյային թույլատրվում է ուտել իր տանը:

ՕՐԵՆՔ 76. Հերյային արգելվում է իր զավակին քրիստոնեական ուսումնական հաստատություն տալ, կամ քրիստոնյա վարպետի մոտ որեւէ արհեստ սովորի, քանի, որ ակումները նրան դեպի չարը կգաթակղեն: Ընդ որում, հերյան ակումի հետ մենակ չպետք է առանձնացված մնա, քանի, որ ակումները արյունարբու են: Երբ ակումը և հերյան աստիճաններով վերել են բարձրանում կամ ներքեւ իջնում, ապա առաջին դեպքում պետք է հերյան աշխատի առաջինը լինել, իսկ երկրորդ դեպքում՝ վերջինը /այսինքն քրիստոնյայից միշտ բարձր դիրքում/, այլապես ակումը կարող է հերյային սպանել, եթե հերյան կանգնած լինի ավելի ցածր: Ե՛վ ապա, հերյային ակումի ներկայությամբ չի կարելի կռանալ, քանի, որ ակումը կարող է նրա գլուխը կտրել: Բոլոր պարագաներում, հերյային արգելվում է ծիչտ սանել, եթե ակումը նրան հարցնում է թե, ուր ես գնում: Որպեսզի չհետապնդի ու չսպանի:

ՕՐԵՆՔ 77. Կերակրող հերյուհուն արգելվում է կերակրել ակումի երեխային, եթե նույնիսկ նրան վճարում են, քանի, որ դրանով նա կօգնի ակում աճեցնելուն: Դա միայն այն դեպքում է թույլատրվում, երբ նա կաթի արտադրությունից ուժեղ ցավեր է զգում և այն կարող է իր համար վտանգավոր լինել: Հերյային արգելվում է նույնպես ակումին որեւէ արհեստ սովորեցնել, որով նա կկարողանա կերակրվել:

ՕՐԵՆՔ 78. Հերյային արգելվում է առանց վճարումների բուժվել ակումների բժշկի, կամ դեղագործի մոտ, քանի, որ պետք է ենթադրել, որ այդ դեպքում բժիշկը կամ դեղագործը կարող են բունավորել նրան, իսկ վճարելու դեպքում, կարելի է օգտվել ակում բժշկից կամ դեղագործից, քանի, որ վերջինը կզգուշանա հերյային թունավորել, որպեսզի չվնասի իր համբավը:

ՕՐԵՆՔ 79. Հերյային, կյանքին վտանգ սպառնացող հիվանդությունների դեպքում, թույլատրվում է օգտվել անմաքուրներից /այսինքն այն, ինչ օրենքներով նա պարտավոր է անմաքուր համարել և որի օգտագործումը ընդհանրապես խիստ արգելվում է/, երբ նա կարծում է, թե այսպիսով նա կարող է ապաքինվել: Բայց և այդ դեպքում, նույնիսկ իր ապաքինման համար, անթույլատրելի է մնում այն ամենը, ինչը պատկանում է ամենասանմաքուրին, այսինքն քրիստոնեական եկեղեցուն:

ՕՐԵՆՔ 80. Հերյային խստիվ արգելվում է, որպեսզի նա թույլ տա ակումին իր մազերը հարդարել /գլխի կամ մորուքի/, քանի, որ ակումը կարող է նրա կոկորդը կտրել: Ակումին մազերը հարդարելը կարելի է վստահել, եթե ներկա են մի քանի հերյա, կամ թե նրա

առջեւում հայելի կա, որպեսզի հերյան նույն պահին նկատի իր կոկորդը կտրելը և շոտափույտ փախչի ակումի չար մտքից:

ՕՐԵՆՔ 81. Հերյայի ուղղակի պարտականությունը չի համարվում սպանել ակումին, որի հետ ապրում է աշխարհում: Այդուհանդերձ խստիվ արգելվում է մահվանից փրկել նույն-իսկ այն ակումին, որը, օրինակ, եթե ջուրն է ընկել և իր փրկության համար խոստանում է իր ամբողջ ունեցվածքը: ԵՎ ապա հերյային արգելվում է բուժել ակումին անգամ փող ստանալով, բացի այն դեպքերից, երբ մտավախություն կա, որ դրա հետեւանքով ակումների մոտ հերյաների նկատմամբ ատելություն կարող է առաջանալ: Այդ դեպքում, երբ հերյան հնարավորություն չունի բուժումից հրաժարվել, թույլատրվում է ակումին անվճար բուժել:

Առավելապես հերյային թույլատրվում է ակումի վրա փորձարկել դեղամիջոցը՝ առողջություն կրերի թե մահ: ԵՎ վերջապես հերյան ուղղակիորեն պարտավոր է սպանել այն հերյային, որը մկրտվել ու անցել է ակումների կողմը: Իհարկե խստագույնս արգելվում է այդ հերյային փրկելը:

ՕՐԵՆՔ 82. Հերյային խստիվ արգելվում է մեկ այլ հերյայի տոկոսով /առանձնապես բարձր տոկոսով/ պարտք տալը: ԵՎ ընդհակառակը, թույլատրվում է ակումին, կամ ակում դարձած հերյային վաշխառուական տոկոսներով պարտք տալ, քանի, որ սուրբ գրքում սասկած է «Դու պարտավոր ես քեզ հետ միասին ապրեցնելու քո եղբորը», սակայն ակումը եղբայր չի համարվում:

ՕՐԵՆՔ 83. Հերյային արգելվում է ընդօրինակել ակումի ապրելակերպը: Հակառակը, նա չպետք է ջանք խնայի որպեսզի նրանցից տարբերվի, օրինակ՝ հագուստով, մազեր կրելով, տան նիստուկացով և այլն: Առավելապես նրան չի թույլատրվում կրել այնպիսի հագուստ, որն իր մեջ քրիստոնեական առանձնահատկություններ է պարունակում: Բայց երբ քրիստոնեական որոշ դասեր հատուկ հագուստ ունեն /բժիշկները, արհեստավորները .../, այդ դեպքում հերյա բժշկին կամ արհեստավորին իրավունք է վերապահում կրել այդպիսի հագուստ, եթե դրա շնորհիվ նա կկարողանա ավելի շատ փող կուտակել:

ՕՐԵՆՔ 84. Հերյաների մոտ օրենք կա, ըստ որի, հայտնի ժամանակում, նրանք պետք է ջրով լվանալով մաքրում կատարեն /տես Ղեւտացոց 12/: Երբ նրանք սկսում են այդ մաքրումը և հանդիպում են ինչ որ անմաքուր կամ զգվանք գրգռողի կամ ակումի, ապա այդ դեպքում նրանք մաքրումը նորից պետք է նախաձեռնեն, քանի, որ անմաքուրի կամ ակումի միայն տեսքը, առանց նրանց հետ շփվելու, արդեն պղծում է:

ՕՐԵՆՔ 85. Եթե հերյան ակումից որեւէ բան է գողացել, բայց դատարանում դա ժխտում է, իսկ նրան պարտադրում են ներկայացնել երդում տալուն, ապա այդ ժամանակ գողության մասին տեղյակ ուրիշ հերյաները պարտավոր են որպես միջնորդ ջանք թափել որպեսզի հերյայի և ակումի միջեւ եղած գործը հանգեցնեն խաղաղ համաձայնության: Եթե այդպես չի հաջողվում, իսկ հերյան չի ցանկանում գործը տանուլ տալ և անհնար է խուսափել երդում տալուց, ապա այդ դեպքում, նրան կեղծ երդում տալու իրավունք է վերապահվում: Բայց իր հոգում նա պետք է ոչնչացնի այդ երդումը, ինքն իրեն մտածելով, որ այլ կերպ վարվել հնարավոր չէր: Սակայն այդ օրենքն իր ուժը պահպանում է միայն այն դեպքում, երբ ակումը գողության մասին ճշմարտությունը իմանալու ուրիշ միջոցներ չունի: Երբ ակումը այլ կերպ չի կարող ճշեղեկություն ձեռք բերել, այդ դեպքում հերյային չի թույլատրվում կեղծ երդում տալ, որպեսզի չպղծվի Տիրոջ անունը:

Կարգ կա, որ այն դեպքում, երբ հերյային սպառնում է մարմնական պատիժ, ապա նրան թույլատրվում է կեղծ երդում տալ, եթե անգամ կարող են բացահայտել նրան և նրա երթմնագնացությունը, հետեւաբար և Տիրոջ անունը կարող է պղծվել: Այն դեպքում, երբ սպառնում է միայն դրամական տուգանք, ապա կեղծ երդում թույլատրվում է ոչ այլ կերպ, քան այն պայմանով, որ հերյայի կամ ակումների բացահայտումը անհնար է, այսինքն՝ Տիրոջ անունը չի պղծվում:

ՕՐԵՆՔ 86. Արգելվում է ողորմություն կամ որեւէ բան պարտք տալ այն հերյային, որը մերժում է թեկուզ մեկ օրենք, առավելեւս այն հերյային, որը դարձել է ակում, քանի, որ հերյան պարտավոր չի այդ դավաճանին ապրեցնել: Ի միջիայլոց, ակումին ողորմություն տալը թույլատրվում է այն դեպքում, որպեսզի հերյաների հանդեպ ատելություն չլինի:

ՕՐԵՆՔ 87. Հրրյային արգելվում է ակումից ողորմություն ընդունել: Ըստ հրրյական ընկալման՝ Աստուվ փառաբանվում է նա, ով ցեղակ է տալիս, այսինքն ողորմում է հրրյային: Հետեւաբար, կորհնվի նաեւ ակումը: Եթե հրրյան նրանից ողորմություն ընդունի հրրյաները ենթադրում են, որ քրիստոնյաները դեռ գոյություն ունեն բացառապես այն նպատակի համար, որ նրանցից ինչ որ նրանցից մի օգուտ բաժին հասնի հրրյաներին, իսկ եթե հրրյաները գրկեն նրանց այդ հնարավորությունից, ապա նրանք շուտով կարող են ջարդվել որպես «փխրուն աման», այսինքն կմահանան վերջնականապես: Դրա համար էլ եթե քրիստոնյաների արքան, կամ այլ իշխանավոր, հրրյաներին փող է ուղարկում, որպեսզի բաժանվի աղքատներին, այդ դեպքում, չնայած չի կարելի փողը ետ ուղարկել, չստացվի, որ արքային վիրավորանք հասցվի, բայց և չի կարելի այն բաժանել աղքատ հրրյաներին, հետեւաբար, անհրաժեշտ է լռությամբ տալ քրիստոնյա աղքատներին:

ՕՐԵՆՔ 88. Ակումների համար ամուսնությունները չեն կարող կապող ուժ համարվել, քանի, որ նրանց համատեղ կյանքը նույնն է, ինչ ձիերի զուգավորումը, այն պատճառով, որ նրանց երեխաները ծնողների հետ մարդախնամանկական կապեր չունեն: Իսկ երբ ծնողներն ու զավակները հրրյա են դառնում, ապա, որդին կարող է ամուսնանալ սեփական մոր հետ: Իմիջիայոց, ռաբբիներն արտահայտվել են այդ օրենքը կյանքում կիրառելու դեմ, որպեսզի հրրյականություն ընդունած ակումները չստեն, որ ակումները հրրյաներից բարեպաշտ են, քանզի նրանց մոտ արգելված է, որ որդին ամուսնանա մոր հետ:

ՕՐԵՆՔ 89. Հրրյաների մոտ օրենք կա, ըստ որի, հացահատիկի հնձի ժամանակ ինչ որ մի բան պետք է թողնել արտի եզրին, կամ, թե աղքատ հրրյայի արտի հարեւանությամբ հավերթի մի մասը ընգհանրապես չպետք է հավաքել: Բայց, այն ժամանակահից, երբ հրրյաները ցրվել են ակումների միջեւ, նրանց դաշտերը ընկել են ակումների դաշտերի հարեւանությամբ, և այդ ամենը արգելվում է, որովհետեւ, նախքին կարգը պահպանելու դեպքում հասկերը կարող են հավաքել և աղքատ ակումները:

ՕՐԵՆՔ 90. 24 դեպքերի թվում, երբ ռաբբին պարտադիր նգովում է, կան նաեւ քրիստոնյաների համար ոչ հույժ ամտարբեր հետեւյալ երկուսը՝

1. Հրրյան ծրագրելով քրիստոնյային վաճառել իր հողամասը, երբ նրա հարեւանը նույնպես հրրյա է, պարտավոր է հրրյային գրավոր պարտավորություն տալ, որ իր վրա է վերցնում բոլոր այն տհաճությունների պատասխանատվությունները, որոնք կարող են առաջանալ նոր հարեւանությունից տեղում մնացող հրրյայի համար

2. Եթե վաճառողը չի ցանկանում իր վրա վերցնի այդպիսի պատասխանատվություն ապա ռաբբին պարտավոր է նրա վրա անեծք դնել, այսինքն վտարել համայնքից:

ՕՐԵՆՔ 91. Եթե հրրյայի ներկայությամբ մեկ այլ հրրյա է մահանում, ապա մարմնից հոգու հեռացման պահին, որպես թախիծի նշան, նա պարտավոր է իր հագուստից մի պատառ պոկել, եթե անգամ մահացողը մեղսագործ էր: Բայց, երբ նա ներկա է ակումի, կամ ակում դարձած հրրյայի մահվանը, ապա արգելվում է թախիծ արտահայտելու այդ ձեւը, քանի, որ այդ իրավիճակում հրրյան պետք է հրճվի:

ՕՐԵՆՔ 92. Հրրյա հոգեւորականին արգելվում է դիպչել մահացած մարդուն և նույնիսկ լինել այն տանը, որտեղ գտնվում է հանգուցյալը: Սակայն «մարդ» ասելով անհրաժեշտ է հասկանալ միայն հրրյա, քանի որ Թվոց գրքում 19:14 ասվում է, «եթե մարդը մահանում է վրանում, ապա ամեն ոք, ով վրան է մտնում՝ անմաքուր է»: Հրրյա հոգեւորականին թույլատրվում է մտնել այն տունը, ուր մահացել է ակումը, քանզի ակումները պետք է դիտարկվեն ոչ թե որպես մարդիք, այլ անասուններ:

ՕՐԵՆՔ 93. Երբ հրրյայի մոտ ակումը կամ ակումուհին որպես ծառա է և դրանցից մեկը մահանում է իր տանը, ապա այդ դեպքում մեկ այլ հրրյայի արգելվում է այդ մահվան կապակցությամբ նրան սիրովել, ինչպես այդ արվում է մարդու մահվան դեպքում, բայց նա լիարժեք իրավունք ունի ասելու «Թող Աստված հատուցի քեզ քո կորուստը»: Այդպես են ասում այն մարդուն, որի եզր կամ էլք սատկել է:

ՕՐԵՆՔ 94. Հրրյային խստիվ արգելվում է ակումին նվեր տալ նրա Նոր Տարվա օրը, քանի, որ ակումները դա դիտարկում են որպես գալիք տարվա երջանիկ նախանշան և դրանով ուրախանում են: Բայց երբ հրրյան հնարավորություն չունի խուսափելու սովորույթից, ապա, նա իր նվերը պետք է նախօրոք ուղարկի: ԵՎ եթե այն բանի համար, որ նա

նվերները ոչ թե տոնական օրն, այլ նախօրոք է ուղարկում և իր վրա թշնամանք կամ ֆինանսական կորուստ է կրում, ապա նրան թույլատրվում է նվիրատվություն անել նաեւ Նոր Տարվա օրը:

ՕՐԵՆՔ 95. Հրրյաներին խստիվ արգելվում է պղծել գերեզմանատունը, այսինքն՝ այնտեղ կատարել հայտնի կարիքները, կամ էլ թույլ տալ ակումների մուտքը: Հրրյաներին ընդհանրապես չի թույլատրվում որեւէ հաճույք կամ շահույթ ստանալ հրրյական գերեզմանոցից: Բայց, երբ հրրյական գերեզմանոցի հողը պատկանում է ակումին, ապա այդ դեպքում թույլատրվում է անել այն, ինչը կարող է շահույթ բերել: Օրինակ՝ խոտը կամ ղեպտը, որպեսզի ստացված գումարներով հրրյան դարձնի իր սեփականությունը, քանզի մահացած հրրյայի համար խայտառակություն է ննջել ակումների հողում:

ՕՐԵՆՔ 96. Երբ ակումն ամուսնանում է ակումուհու հետ, կամ քրիստոնեություն ընդունած հրրյան ամուսնանում է նույնպիսի հրրյուհու հետ, ապա, այդ դեպքում նրանց ամուսնությունը ոճ չունի: Նկատի ունենալով այդ, երբ ակումը կամ ակումուհին դառնում են հրրյա, ապա նրանց թույլատրվում է առանց ամուսնալուծության նոր ամուսնական կապ հաստատել, անգամ, երբ նրանք մինչ այդ 20 տարի համատեղ ապրել են: Քանի, որ ակումների ամուսնական կյանքը պետք է դիտարկվի ոչ այլ կերպ, քան անառակություն:

ՕՐԵՆՔ 97. Հրրյային խստիվ արգելվում է ծեծել իր մերձավոր համամարդուն՝ այսինքն հրրյային, եթե անգամ վերջինս մեղսագործ է: Նա, ով հարվածում է իր մերձավոր համամարդուն համարվում է ուշա՝ այսինքն անաստված: ԵՎ նա ենթակա է նզովքի մինչեւ այն ժամանակ, քանի դեռ իր մերձավորից ներողություն չի խնդրել: Սակայն մերձավոր պետք է համարվի միայն հրրյան: Ակումին ծեծելը ոչ մի մեղք չի համարվում: Այն դեպքում, երբ հրրյան դառնում է ակում, և մեկ այլ հրրյա հարվածում է նրան, ապա այդ դեպքում, մեղավորը պետք է հատուցի միայն բուժման համար, բայց նզովքի ենթակա չի, իսկ արարքը չի համարվում այնպիսի հանցանք, երբ եթե նա հարվածեր բնական հրրյային:

ՕՐԵՆՔ 98. Եթե հրրյան ամուսնանում է ակումի հետ, ապա այդ դեպքում նրան պետք է 39 հարված հասցնել և ամուսնությունը համարել անվավեր, իսկ Բեֆ-Ղին /Ռաբբինի ներկայություն/ բացի դրանից, նրան պետք է նզովքի ենթարկի: Նույնիսկ այն դեպքում, երբ հրրյան ամուսնացել է հրրյուհու հետ, որը հետագայում ակում է դարձել, ապա նրան թույլատրվում է առանց նախնական ամուսնալուծության իրեն նոր կին վերցնել, քանզի ակումները պետք է դիտարկվեն ոչ որպես մարդիք, այլ որպես ձիեր:

ՕՐԵՆՔ 99. Երբ հրրյայի ընտանիքի անդամը մահանում է, նրան չի կարելի 7 օր հեռանալ իր տնից և նույնիսկ իր տանը չի կարելի շահույթ ստանալու գործարք կատարել: Սակայն, երբ ակումին վաշխառուացնելու հնարավորություն է ընձեռված, ապա նրան թույլատրվում է տնից դուրս գալ և սուզը ընդհատել, քանի, որ դա բարի գործ է, որը բաց թողնել չի կարելի, քանզի ապագայում այդպիսի առիթ կարող է չլինել:

ՕՐԵՆՔ 100. Յուրաքանչյուր հրրյա պարտավոր է ամուսնանալ հանուն մարդկային ցեղի շարունակման ու բազմացման: ‘Դրա համար նա իրեն այնպիսի կին պետք է վերցնի, որից նա դեռ կարող է երեխաներ ունենալ, այսինքն ոչ պատալին և ընդհանրապես ոչ այնպիսիին, որի համար դա անույս է: Այդ թույլատրելի է միայն այն դեպքում, երբ կինը փող ունի և նա ցանկանում է նրա հետ ամուսնանալ միայն հանուն փողի: ԵՎ Բեֆ-Ղին /Ռաբբինի ներկայություն/ իրավունք չունի նրան արգելել այդպիսի կնոջ հետ ամուսնանալու: Քանզի, նրանից երեխա ունենալ հնարավոր չի:

Երբ հրրյան արդեն երեխաներ ունի, թեկուզ ապօրինի կամ բթամիտ, ապա նա արդեն կատարել է մարդկային ցեղի բազմացման պարտականությունը, բայց երբ նրա երեխաները ակում են, օրինակ՝ երբ նա ակում էր և միայն երեխաներ ունենալուց հետո է հրրյա դարձել, իսկ երեխաները մնացել են ակում, ապա նա այդ դեպքում չի կատարել մարդկային ցեղի շարունակմանը և բազմացմանը աջակցելու պարտքը, քանի, որ ակումի երեխաները չեն կարող համեմատվել նույնիսկ ապօրինի կամ ապուշ հրրյական ծագում ունեցող երեխաների հետ:

Հ Ե Տ Ե Վ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Մրանք ընդամենը 100 օրենքներ են առեղի ծավալ ունեցող Թալմուդից, որտեղ այնպիսի մանրամասնորեն և նախադպրոցական մանրակրկիտությամբ /հմիջայրոց, երեւի տարրական տրամաբանությամբ օժտվածների համար/ են բացատրվում հրքայի ասրելակերպը ուղղորդող թույլատրված բացարձակապես ամեն մի քայլ, ընդ ուսում ամեն մի մանրուք մի քանի անգամ կրկնելով, որ այս գրքերը կարդալու համար առնվազն իրենց մակարդակին է պետք վերադրվել: Նման հանգամանքը հանդիսանում է ջիտոլ կոչված կենդանիների բիոռոբոտ հանդիսանալու փայլուն ապացույց: Ինչ է նկարագրվում այստեղ՝

Ջիտոլները բոլոր պետություններում պետք է ապրեն և գործեն որպես օտար գործակալներ, իրենք բռնվելու ոչ մի տարբերակ չունեն: Արձանագրություն 1. և Տնտեսական պատերազմները՝ հրեական ձեռքբերումների հիմք են: Արձանագրություն 2.:

Հբրյան /ջիտոլը/ պարտավոր է միայն հրքային պաշտել, իսկ մնացածին ասել, հերքել նրանց “մարդ” հանդիսանալը, լինել պատրաստ ոչնչացնելու:

Ջիտոլը պարտավոր է «ակումներին» ու «գոյերին» խաբի, տուժի ենթարկի, օտարացնի ազգային հատկանիշներից և ծիսակատարություններից, անկախ նրանց մարդկային հատկանիշներից և ցուցաբերած մեղքերից:

Ատելություն անգամ հագուստի, ծիսակատարությունների և տոների հանդեպ, այն դեպքում, երբ իրենք են «ակումների» տունը ապրում:

Տաճարների և շինությունների հանդեպ ատելություն, երբ «ակումները» իրենք իրենց համար են կառուցել, իրենց հողի վրա:

Դատարանների անտեսում, ինչ որ Բեֆ-Դիների առկայանացնում, երբ այդ դատարանները «ակումներ» կողմից տվյալ պետությունում ընդունված ատյաններ են:

Ջիտոլը ունենա «ակումների» վրա անվերապահ իշխանություն, որպեսզի կարողանա իրականացնել **ՕՐԵՆՔ 24** –ում հիշատակված «մատուֆյան»:

Ստեղծել առեւտրի մոնոպոլիա, խաբել և միայն խաբել «ակումներին», այն դեպքում, երբ այդ «ակումները» իրենց ազգային հատկանիշներին հարմար տնտեսություն են կազմակերպել:

Տվյալ պետության մեջ ապրելով, չվճարել բոլորի համար նախատեսված հարկերը, համարելով, որ իրենք չպետք է մուծեն հարկ:

Ապրելով «ակումների» պետական կառույցների ներքո, իրենք կարող են անգամ մահապատժի ենթարկել մարդկանց իրենց՝ գողական օրենքներով:

Այս բոլոր կամակատարությունները «ակումների» կողմից հանդուրժելուց հետո, նորից իրենց վարքը դրսեւորում են իբր, թե «ակումները» ուզում են անպայման իրենց սպանեն:

Տվյալ «ակում» թագավորի թույլտվությամբ ապրելով և գործելով նրա պետությունում, ամեն հնարք մշակել այդ նույն թագավորին անտեսելու և այդ թագավորության մեջ եղած առաջադեմ մարդկանց ցածրացնելու համար:

Իրենք կարող են կենսակցել և ամուսնանալ իրենց մայրերի և քույրերի հետ, միեւնույն ժամանակ ակումների ընտանիքներին ձիու հետ են նմանեցնում:

Իրենք իրենց վերապահում են սուտ երդում տալ /ինչ կարգի մարդկային հարաբերությունների պղծում/ և այն ամրագրում են օրենքով: **ՕՐԵՆՔ 85:**

Պղծել մարդու համար Արարչի արարմամբ տրված ամենաարագույն հարաբերությունը՝ մարդը ամուսնանա իրեն ծնող մոր հետ, իր հարազատ քրոջ կամ հայրը դստեր հետ և այն ամրագրի օրենքով: **ՕՐԵՆՔ 88** Թալմուդ 3-րդ հատոր, Գլուխ 11, էջ 73:

Այս օրենքների մեջ ես գտա հրքայի /ջիտոլի/ համար նախատեսված՝ ինձ բվում ամենադաժան **«ՕՐԵՆՔ 99»** -ը, խնդրում եմ նորից կարդացել:

Օրենք 88-- Որդին ամուսնանա մոր հետ

Օրենք 85-- Թույլատրվում է կեղծ երդում տալ

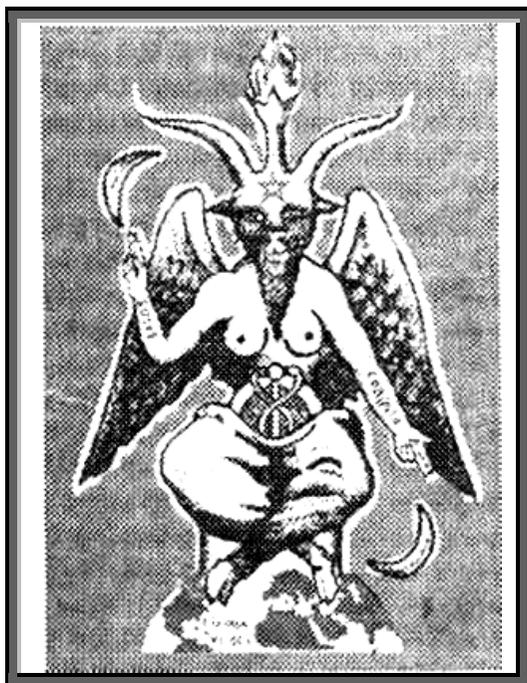
ՄՐԱՆՔ ԱՅՆ ՀԱՐԵՎԱՆՆԵՐՆ ԵՆ,
ՈՐՈՆՔ ՄԻՆՉԵՎ ՍԱՏԱՆԱՅԻ ՀԱՅՏՆՎԵԼԸ
ՉԿԱՅԻՆ

ՀԱՅՈՑ ԱԶՏԱԳՐԱԿԱՆ ՅՈՒՐԱԿԱՄՆԵՐ
ԼԵՎՈՆ
ՊՈԴՈՍՅԱՆ

Ս Ա Տ Ա Ն Ա Յ Ա Կ Ա Ն
Փ Ո Ր Չ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն
ՄԱՏԵԱՆ 3

ԵՐԵՎԱՆ 2008

Բ Ո Լ ՈՐ Ա Ձ Գ Ա Ն Վ Ե Ր Հ Ա Յ Ե Ր Ի Ն

ԵՍԱՅԻԱ ԺԳ. 6-11, ԺԳ. 13 «Ողբացէք, որովհետև մօտ է Տիրոջ օրը, իբրև զօրաւոր աւերում գալիս է ամենագորաւորիցը:...Աստուծոյ աստղերից բարձր կդնեն իմ աթոռը, կնստեն աստուածների ժողովի սարի վերայ...»:

Այսինքն՝ Եսայիայի բերանով Եհովան (Johoh) խոստովանում է, որ ինքը աստանն է ու Աստվածներից իր աթոռը բարձր է դնելու:

Մատանայական փորձության այդ չարաբաստիկ սկիզբը մ.թ.ա. 115 թվականն էր և տեսելու էր մինչև 2013 թ դեկտեմբերի 21-ը՝ 2128 տարի տեսողությամբ:

Կապաղովկիայում տեղակայված ջիուդական որջի ծրագրով 301թ. Անակի որդի Գրիգորի և հատուկ պատրաստություն անցած Հռիփսիմե-Գայանե ու այլ 35 պռռնիկ ջիուդուհիների անմիջականությամբ բունավորեցին՝ խեղաթյուրեցին Տրդատ թագավորին: Գրիգորը Այրուծիու ուղղեկցությամբ բռնի ուժով Հայաստանում ավերեց քաղաքակրթությունն ու հիմնեց քրիստոնեությունը: Մոսկայի ջիուդների մասարուֆիայի արդյունքում երբեմնի աշխարհակալ Հայաստանից մնացել է 15-20 մասը կազմող այսօրվա փոքրիկ հանրապետությունը:

Բայց Եհովան ասում է, որ Հայի հիշատակն էլ պետք երկնքի տակից ջնջել: ՈՒստի քաղաքական գործոնին պետք է պարտադիր ուղղեկցի տնտեսականը:

Քաղաքական գործոնը՝ պետական մակարդակով արտաքին աշխարհի աջքերում Հայերին ու ՀՀ-ն բարոյալքելուց ու առաքինի արժանապատվությունը գրկելուց բացի պետք է կիրառվեր նաև տնտեսական գործոնը՝ Հայը նողկալի սոցիումի խոհանոցում պետք է մոտենար ստրուկի կարգավիճակի: Այսինքն կանգներ պետականության կորցման եզրագծին ու ելք գտնել չկարողանար:

Վարած քաղաքականությունը երբեք չպետք է բույլ տար ջիուդ իշխանությունների ծպտյալ կարգավիճակից բացահայտմանը: Այդ լարձուն հոտը պետք է Վրաստանում մնար «վրացի» Մահակաշվիլի, Ադրբեջանում՝ «ազերի» Ալիև, Ռուսիայում՝ «ռուս» Պուտին ու Մեդվեդև, ՀՀ-ում էլ՝ «հայ» Մերժիկ Մարգարյան, Ռոբերտ Քոչարյան, Լեւոն Տեր-Պետրոսյան.....: ՈՒ Հայը չպետք է հասկանար, որ «հայ» իշխանությունները ինչու պետք է 1500 տվետից ավանդված հիմնարկ ձեռնարկություն վերացնեն, գյուղատնտեսությունը ծնկի բերեն, պարենային անվտանգությունը չպաշտպանեն, մահացությունը կրկնապատկեն, բնական աճը քառատեն, հիվանդացությունը հավելեն 760%-ով: Հակառակը՝ Հայը հիասթափվեր «հայ» իշխանավորից, ատեր հայությանը ու բռներ գաղթի ճամփան, պռռնիկ ջիուդներն էլ ճագարի մնան բազմանան ու իրականանար Եհովայի ու Սիոն հմնուտների 6,13... արձանագրություններով ծրագրերը:

Ինչպես Վատտիկանն է ներկայացնում՝ էությունը սուկայի այս խաբեբա սրիկաները կարծես թմրացրել են ազգաբնակչությանը և փաստորեն ստրկացնում ու վերացնում են:

ՍԹԱՓՎԻՐ ՀԱՅ ԱՁԳ: ՋԱՐԹՆԻՐ: ԽԵԼԸ՞՞Ւ ԱՐԻ: ԶՈ ՊԱՏԻՎՆ ԵՆ ՈՏՆԱՏԱԿ ԱՆՈՒՄ: ԶՈ ԱԳՁԿԱ ՈՒ ԶՈ ԿՆՈՋ ԱՐԺԱՆԱՊԱՏՎՈՒԹՅՈՒՆ ԵՆ ՆՍԵՄԱՑՆՈՒՄ, ԹՔՈՒՄ ԵՆ ԶՈ ԵՐԵՄԻՆ, ԻՍԿ ԴՈՒ ԿԻՍԱՍՈՎԱԾ, ԻՆՉ՞՞Ի ԵՍ ՄՊԱՍՈՒՄ, ԻՆՉ ՈՐ ՄԵԿԸ ԿԱՐՈՂ Է ԶՈ ԲԱՐԴԱՊԵՆԵՐԸ ԶՈ ՓՈՒՍԱՐԵՆ ԼՈՒԾԻ՞, ՇԱՏ ԵՍ ՄԵԱՎՈՒՄ, ԴՈՒ ԶՈ ԱՅՍ ԿԱՐԳԱՎԻՃԱԿՈՎ ԲՈԼՈՐ ԹԵՁ ՕԳՏԱԳՈՐԾՈՂՆԵՐԻՆ ՇԱՏ ԷԼ ՁԵՈՒԸՆՈՒ ԷՍ:

ՀԵՐԻՔ Է ԱՆԱՐԺԱՆԱՊԱՏԻՎ ԼՈՒԹՅԱՄԲ ԽԱՅՏԱՈՒԿԵՍ ՀԱՅԻ ԱՆՈՒՆԸ: ՀԱՐԿԱՎՈՐ Է ՄԻԱԲԱՆՎԵԼ ԵՎ ԻՆԴՄԻՇՏ ԱՁՏՎԵԼ ԱՅՍ ԱՆՇՆՈՐՀԱԿԱԼ, ԱՆՊԱՏԿԱՆ, ԱՆԸՁԳԱՄ ԴԵՎԵՐԻՑ:

ԺԱՄՆ Է ՑՈՒՅՑ ՏԱԼՈՒ, ՈՐ ՋՀՈՒԴԱԿԱՆ ՕՉԸ ՀԵՏԱՊՐԵԼ Է ԻՐ ԹՈՒՅՆԸ:

ԽՍՀՄ-ի ԱՎԵՐՈՒՄԸ ԵՎ ՀԱՐՍՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՅՈՒՐԱՅՈՒՄԸ

Լինելով կիսաջիտոյ՝ Ստալինը ջիտոյականությունը շատ լավ գիտեր, և հասկանում էր, թե ինչ որերգական հետեանքներ կունենա նման գիշատիչ ծրագրի իրականացումը և ջիտոյների կողմից իրականացված Ռուսական հեղափոխությունը այդ նպատակներին ծառայելու նախագիծը նա իր գործողություններով կատեցրեց:

Նման քայլ կատարեց ջիտոյների հանդեպ նաեւ Արդւի Հիտլերը, որի արյան մեջ նույնպէս կային ջիտոյական մասնիկներ, հետեապես և տեղեկություններ ջիտոյական ծագման և ծրագրերի մասին, նամանավանդ, որ նրա հերացուն ջիտոյ էր, հարազատ մորը խարեց՝ ունեցվածքը վերցրեց փախալ, փորձեց լիովին ազատվել այդ չարիքից:

Իսպանիայից ջիտոյների զանգվածային կոտորածը և արտաքսումը կազմակերպեց Թուրքիանդան, որը կնքված ջիտոյ էր:

Նապոլեոնը ջիտոյներին անգամ ստիպեց Սինհեդրոն հավաքել Ֆրանսիայում, նա հայտարարեց, որ ջիտոյականությունը կա և գործում է, բայց լուրջ ուշադրության չմատնեց:

Սովետում 30-ական թվ. մաքրագատումների ընթացքում համաշխարհային հեղափոխության առաջնորդներին շանսատակ արեցին, “Կարմիր պոռֆետուրայի” ինստիտուտը փակեցին, վերանվանեցին ԳԱ “Բարձր սոցոլոգիայի ինստիտուտ” (ընկտորները ԿԳԲ-ի 13-րդ բաժնի աշխատակիցներն էին, որոնց գաղտնանվանումը “Սովետական ինկվիզիցիա էր”), Ստալինը հրաժարվեց համաշխարհային ջիտոյական հեղափոխության գաղափարից, բայց միեւնույն ժամանակ 1931թ. ընդունեց հակասեմիթական գործիչների նկատմամբ մահապատժի կիրառում: ՄՄԿԿ 20-րդ համագումարից հետո Ստալինը բոլոր ժամանակների «ամենահանճարեղ առաջնորդից» դարձավ բոլոր ժամանակների ամենամեծ հանցագործը, ռճազործը, տիրաւորը: Բայց, միաժամանակ հատուկ նախագծով ստեղծվեցին “ԳՈԼԵՄ” (Կարմիր առաջնորդների հարազատների համար փսիխիկանդանոցներ) և “ԱԳԱՖԵՐ” կամ “ՀԱՎԵՐԺ ԺԻՂ” (Չիտոյական դեգեներատներին արտաքսելու) ծրագրեր:

Սակայն համաշխարհային ջիտոյականությունը «Հարվտորդյան նախագծով» երեք՝

- 1) 1953-1985թ.թ. ստալինյան գիտակցութայան քայքայում մարդկանց մեջ
- 2) 1985-1991թ.թ. սոցիալիստական ճամբարի քայքայում
- 3) 1991-2017թ.թ. պետությունների ընդգրկումը “Միոնի մեջ”

էտակներով պետք է վերացներ Սովետը:

Ներքուստ պարզաբանումներից կհասկանաք, թե ինչպէս դա արվեց **Սովետի կործանման նախապատրաստական՝ ժողովրդին հիմարացնելու հիմնական ջիտոյական քարոզը էր՝ «Ռուսներ՝ հանրապետությունները ձեր հաշվին են ապրում», «Հանրապետություններ՝ դուք ռուսի համար եք աշխատում»:** Իսկ ավերումից հետո ԱՄՆ-ի պետքարտուղար մեծաջիտոյ Հենրի Քիսինջերը ասեց, «Սովետական կոմունիզմի փլուզումը ամերիկյան գաղափարախոսների փայլուն հաղթանակ էր, բայց ճակատագրի ժաղողով այդ փլուզումը Ամերիկային դեմ առ դեմ կանգնեցրեց այնպիսի աշխարհի առջև, որից իր ողջ պատմության ընթացքում Ամերիկյան խուսափել էր»:

Բայցեւայնպես՝ Սովետական Միութայան հարստությունը, որը ապահովում էր ժողովրդի ձրի բուժումը, ուսումը, կայուն սոցիալական վիճակը, խաղաղությունը՝ հիմա պատկանում է միայն ջիտոյներին՝ իսկ ապահովվածությունը չքվեց:

Գաշնակների ոչ ազգային քաղաքականության պատճառով Հայաստանը մտավ Սովետական Ռուսիայի կազմի մեջ բոլոր 15 հանրապետություններից որպէս ամենաշատ ստոժկողը, բանի, որ Ալեքսանդրապոլի և Ղարսի ստորացուցիչ և հայադական պայմանագրերով կորցրեց 180.000 քառ. կմ Մերի պայմանագրով նախատեսված տարածքը և Հայ ազգի հիմնական մասը՝ 4.5-5 միլիոն Հայ: Այնուհանդերձ, վերջին 1700 տարիների ընթացքում Հայը նման ծաղկում և առաջընթաց չէր ապրել: Իսկ 1941-1945 թվ. այսպէս կոչված «Հայրենական պատերազմի» զոհերը որպէս պետական մաշտաբի ռազմական գործողության արդյունք, որոնց հաշվին ոչ թե Հայաստանում մեխանները

վերակառուցվեցին եկեղեցիների, կամ նոր եկեղեցիներ կառուցվեցին, այլ կառուցվեցին դպրոցներ, ինստիտուտներ, ակադեմիա, և որ բացարձակապես կարելու է, ամբողջ Հայաստանով մեկ արտադրական հիմնարկ ձեռնարկություններ, կուլտուրայի և արվեստի բավարար քանակի և որակի օջախներ, բավարար քանակի բուժ. կենտրոններ, հանգստատներ: Հայր առաջին անգամ, հարյուրավոր տարիների ընթացքում, իր սեփական հողի վրա ունեցավ բնակարանի իրավունք և 1918թ 830.000 բնակչություն ունեցող Հանրապետությունը /որից 400.000-ից ավելի ցხოւղներ էին/, դարձավ երեք ու կես միլիոնանոց առողջ, գրագետ, միանգամայն գիտական բարձր մակարդակի տեր մի ազգ: Առաջին անգամ Հայր կարողացավ ցույց տալ, որ բացի իր գաղափարապես բարձրագույն օժտվածությունը, ֆիզիկական օժտվածությամբ նույնպես հետ չի մնում, ունենալով բազմաթիվ ու բազմաթիվ հայտնի և աշխարհահռչակ սպորտսմեններ: Առաջին անգամ հայ երեխան հաճախեց մանկապարտեզ և հայր ունեցավ ցեռուցման և լողանալու՝ տաք ջրի հնարավորություն: Հայ ազգը, որը ոչ միայն Սովետական Միությունում, այլև ամբողջ աշխարհում էր օրեցօր հայտնի դառնում իր տաղանդավոր գործունեությամբ, իհարկե անհանդուրժելի էր «սրիկա», հանցագործ ծագմամբ ահռելի գումարների տիրապետող ջհուղ հոտի համար, որոնք դարերի ընթացքում ճիշտ հակառակին էին հասցրել Հայ ազգին, և իրենց հառուկ օժտվածությունը՝ դավադրությունը իր ամբողջ բազիով դրեցին գործի: Այդ՝ «Սատանայական Փորձության» ընթացքը սրվեց դեռևս 1953 թվականին, Ստալինի թունամահումից հետո, ով արդեն պատերազմը հաղթել էր, ցხოւղերին բնաջնջումից փրկել, 1934թ կայանալով պատմության ընթացքում առաջին ղեկավար անձը, որը տարածք հատկացրեց ցხოւղներին Բիրիչեյանում բնակվելու, ըստ ցხოւղական «երախտապարտության» այլևս նա պետք չէր: ՌԽՀարություն՝ 1934թ. Ստալինը ցხოւղների այն պնդմանը, որ իրենցով է պայմանավորված Սովետի գիտատեխնիկական պռոզոտը, ցხოւղներին լրիվ բավարար տարածք է հատկացնում բնակվելու, ասելով, «Դե որ այդպես է գնացել ու գարնացրել ամբողջ աշխարհին», իսկ 1935—1938թթ. կատարվեց հայտնի Ստալինյան հասարակության մաքրումը /чистки под эмблемами НКВД "Змея и меч"/ ցხოւղներից, որոնք հիմա անվանվում են ռեպրեսիաներ կապված Ստալինյան անձի պաշտամունքի հետ: Մոտ է, դա այդպես չէր: Ինչ է նշանակում ՆԿՎԴ-ի էմբլեմի վրա «Օձ և սուր» նշանը: Օձերը. ինչպես հայտնի է դրանք մարերն են, այսինքն ցხოւղների խորհրդանշանը, իսկ սուրը դրանց դեմ պայքարի նշանը: Իհարկե, պատահական գոհեր էլ շատ եղան, դա էլ էր Ստալինի կողմից կանխամտածված, որպեսզի ցხოւղների դեմ պայքարը պռոզոտելի մարդկության ուշադրությունից շեղվեր: Բայցեսայնպես հիմնական գոհը դարձավ ցხოւղը: Ստալինը լինելով բաց տեղյակ ցხოւղամաստնական ծրագրերի վտանգին, գիտակցում էր, որ կամ պետք է լինի ցხოւղամաստնական դոմինացիան Սովետում, այսինքն Սովետը քանոն տալ, կամ Սովետի ապագա գոյությունը պահպանել: Ստալինին 1953թ. թունավորեցին, նա մահացավ մեռակ, առանձնասենյակում, իր իսկ կեղտի մեջ՝ տանջամահ լինելով: Դա ցხოւղների լեքսիկոնով կոչվում է «մաարուֆյա»-ի ենթաթիվ: Նույն ժամանակվանից սկսած, արդեն մասոն Ստալինի գլխավորությամբ /невидимый кадр в мик Кремля/ ձեւավորվում էր Կրեմլի հետստալինյան կարգերի ցხოւղահոտայնացումը:

Ստալինի հաջորդը՝ Խրոշչովը, երկար դիմադրեց և չգնաց ցხოւղների քաղաքական «վանդալ» առաջարկություններին, նրան էլ դավադրաբար նսեմացրին և մեկուսացրին:

Հաջորդը՝ Բրեժնևը չէր սիրում ցხოւղներին, թե այդպես միմիայն ցուցադրում էր, լինելով շատ նեղ ու խորամանկ, բայց ոչ հմուտ անձնավորություն, հենց նրա օրոք էլ ձեւավորվեց Կրեմլյան Պոլիտբյուրոյի անտեսանելի ցხოւղադոմինացիան: Չնայած Սովետում մինչև վերջ էլ գործում էր ԿԳԲ-ի և ԳՈՌԻ-ի, «ԳՈԼԵՍ»-գժանոց/ «ԱԳԱՄՅԵՐ»-ցხოւղների երրորդ էմիգրացիան Սովետից՝ ցხოւղագրացիա/ հատուկ ծրագրերի իրագործումը, այնուամենայնիվ, «Սատանայական փորձությունը» դանդաղ, բայց վստահ ընթանում էր:

Սովետական Միության ԿԳԲ-ի նախագահ, պայծառ սիոնիստ՝ Յուրի Անդրոպովը, (իսկական ազգանունը Լիբերման) Ստալինից հետո Քաղբյուրոյի անտեսանելի կադրավիկ, գերփտանգավոր ցხოւղ-մասոն Ստալինի գլխավորությամբ, ԿԳԲ կազմում ընդունում

էր միայն ջիւղներին, էթնիկ ռուսներին իհարկէ չէր կարող մերժել: Արդյունքում ստացվեց, որ ԿԳԲ-ի կեւը ջիւղ էին, կեւը էթնիկ ռուս: Նույնը կատարվում էր ԳՌՌԲ-ում: Պետք չէին նաեւ մնացած պետականության կողմնակիցները և նրանց բոլորի հետ՝ մինչեւ Գորբաչովը, վնասագրեթման հարցերը արդեն նույնպես լուծված էին: Գորբաչովին մնում էր միայն «Սատանայական փորձությունը» հասցնել հաղթական փուլին: Սովետական ժողովուրդը անգամ չէր էլ կասկածում, որ ջիւղերի կողմից այդ աստիճան անշնորհակալ և անմարդկային դավադրություն կարելի էր սպասել: Գորբաչովը ժողովրդավարության բողի տակ /գլխաճոտ, պերեստրոյկա/ սկզբում թույլատրեց կոպերատիվները, ժողովրդին մեծ կողոքը աշխատելու պայմաններ տալով, նրանց լիցքավորեց ՄՄՄ կարգերին դեմ, հետո կազմակերպեցին զինված հեղաշրջում, վերացրին աշխարհակալ Միությունը: 1991թ ամբողջ Սովետական Միության մաշտարով անցկացրին հանրաքվե՝ կողմ է արդյոք սովետական ժողովուրդը Սովետական Միությունը պահպանելուն, թե ոչ: Ժողովուրդը հակառակ դրանց սպասումների՝ բացարձակ մեծամասնությամբ արտահայտվեց Սովետին կողմ: Կեղծելով Սովետի կազմալուծման հանրաքվեի տվյալները, ջիւղներ Կռավչուկն՝ ՌԻկրաինա, Շուշկեվիչը՝ Բելոռուս և Ելցինը՝ Ռուսիա, Բելովեժսկի Պուտչայում, հարբած, բաղնիքում 07.08.1991թ ստորագրեցին Սովետի կազմալուծման փաստաթուղթը: Նագարբաեր /Ղազախստան/, որը նույնպես գտվում էր Բելոռուսիայում՝ Բելա-վեժսկում, նրան անգամ բաղնիք չթողեցին: Առաջ էին քաշվել այնպիսի «ազգային հերոսներ», ինչպիսիք են Ալեքսանդր Սոլժինիցինը /հայրը Իսահակ Լոժնիցին/, ա.ֆերիստ--հոգեբաններ Կաշպերովսկին, Չումակը և այլ ջիւղա-մատնական կաթալիստներ, ուղղակի ժողովրդի ճնշող մեծամասնությունը կազմող զանգվածներին սարքեցին իրենց երկրպագուներ: Կազմակերպեցին Սովետի տարբեր մասերում ազգամիջյան պետերազմներ /Միջին Ասիայում՝ Օչը, Մոլդավիայում՝ Պրիդնեստրոլյան, Ռուսիայում՝ Չեչնյան, Հայաստանում՝ Ղարաբաղը/, որոնց բողի տակ, դիսիդենտների անվան տակ՝ ինչպես Հայաստանում «Ղարաբաղ» կոմիտեն էր, ԿԳԲ- գործիչ Լետն Տեր -Պետրոպյանի գլխավորությամբ, Մոսկվայի ԿԳԲ-ում վերամշակեցին, վերապատրաստեցին, որպես իրենց հավատարիմ և անձնանվեր Ջիւղա-մատնական ծրագրերի իրականացնողի, նշանակեցին իբր անկախացած Հայաստանի Հանրապետության ղեկավարներ: Արդյունքում, ինչպես Սովետի կազմի մեջ օկուպացնելուց, այնպես էլ դուրս շարտելուց, Հայաստանը եղավ փաստացի բոլոր հանրապետություններից ամենատուժվածը: Աղբրեջանը դուրս եկավ պետություն կոչված /որը երբեք այդպիսին չէր եղել և Աղբրեջան անվանում էլ չէր եղել/, Վրաստանը ֆեդերացիայի վերածված, Միջին Ասիայի հինգ հանրապետությունները առանձին պետականություն ստացած, Բելոռուսը Լեհաստանի մի մասով հանդերձ՝ առանձին պետություն դարձած, ՌԻկրաինան Գրիմը և Լեհաստանի մի մասը ձեռք բերած՝ պետականություն ստացած, միայն Հայաստանը, նախկինում ունենալով հազարամյակների պետականություն ու պատմություն, Մերի պայմանագրով նախատեսված 180.000 քառ. կմ. տարածություն և 4.5—5 միլիոն ազգից գրկված, հետև էլ Ղարաբաղի պատերազմը գլխներին քարոզած դուրս շարտվեց Սովետի կազմից: Քաջ գիտակցելով Հայի անհնազանդ և ազատական հատկանիշները, ջիւղները որոշեցին Ղարաբաղի պատերազմում մի քանի հազար Հայ գոհաբերել և «անկախ» երկիրը խրել հումանիտար աղետի մեջ և նրանց այդ տակալությունը գերազանց հաջողվեց: Այդ «փողի քսակ» տակալները ունեին լիակատար հնարավորություն, զոնե դեռ Սովետի օրոք Նախիջեւանն ու Ղարաբաղը ամրագրելին Հայաստանի Հանրապետության կազմում: Ջիւղներ Գորբաչովը, Շավարնաձեն, Ելցինը, Գրիչենկոն, Բուրբուլիսը, Գայդարը, Շախարյը, Գերեպասկան, Չուբայսը, Գուսինսկին, Բերեզովսկին, Աբրամովիչը, Ալսերբերգը, Սապչակը, Պուտինը, Մարաշչովը և այլոք պետությունը տակնուվրա արին, հարստությունները և հանքային հանածոները իրար մեջ բաժանեցին: Իսկ բացարձակապես մնացած բոլոր ջիւղները, հատուկ բանկային հաշիվներից՝ ժողովրդի աչքերը փակելու համար, օգնության կարգով, պահանջվող գումարները ստացան և մինչեւ հիմա ստանում են:

Գեներալ Ռոխիլինին ու մյուս քնդիմադիրներին վերացրին կամ կալանավորեցին: Նախկին Սովետական Միության տարածքում «ոչ ջիւղ» ոչ-մի փողատեր գոյություն չունի: Ժամանակն է իսնանայ, որ պետք չի խաբսվել այդ ազգանունների «յան» վերջավո-

րությանը, նրանք բոլորն էլ ջիտղներ են: Իսկ պետությունների ընդհանուր էկոնոմիկան ջիտղերը ազգայնացրեցին և այն պահպանելու նպատակով ժողովուրդներին կիսատված են պահում, որպեսզի մարդիք հանապազօրյա հացի խնդրի լուծման ջանքերից չունենան և ժամանակ և հնարավորություն իրենցով զբաղվելու: **«Չագին բնի մեջ են խեղդում»,- ջիտղական ասացվածք: Հավատացեք ուրիշ ոչ մի մարդկային արարած այս բառերը չի արտասանի:** Իսկ իրենք հանգիստ շարունակում են իրենց «Սատանայական փորձություն»-ը: Բոլոր արտադրական հիմնարկ-ձեռնարկությունները ավերեցին, իսկ դրսից Հայերի ստացած տրանսֆերտները բոլոր հնարավոր և անհնարին մեթոդներով ձեռքերից վերցնում են: Օրինակ՝ այս տարի 30.000 տոննա կարտոֆիլ ժողովրդին արգելեցին արտահանել, պատճառաբանելով, թե վրացիք են փակել ճանապարհները, ամեն տարի ծիրանը, խաղողն հատուկ պայմաններ ստեղծելով փչացնում են, որ հանկարծ մարդկանց սոցիալտնտեսական պայմանները չբարելավանան ու ազգը չգնա հեղափոխության: Արդեն առանց վախի արտահայտվում են, որ այս /այսինքն Հայ/ ազգը լավ ապրելու իրավունք չունի: Արդյունքում, 17 տարվա խաղաղ պայմաններում, Հայ ազգի մահացությունը ավելացել է 100%-ով: Իսկ սա սպիտակ եղեռն է: Այն, ինչին չկարողացան Հայաստանի ղեկավարությունը հասնում է խաղաղ պայմաններում արհեստական տնտեսական ճգնաժամերի միջոցով: Սա դեռ ամենաստակալին չի: Հիվանդացիությունը Հայ ազգի մոտ ավելացել է 70--550 %-ով: **Հայաստանը պաշտոնապես ընդգրկված է դեմոգրաֆիկ ծերացող պետությունների շարքին: Ոչ մի հայ ազգի ներկայացուցիչ Հայաստանի ղեկավար կազմում չկա:** Մեր ունեցած վարելահողերը լրիվ բավականացնում են մեր հացը, կարտոֆիլը, պտուղ բանջարեղենը, շաքարը, բավարար բանակով արտադրելու համար: Մենք արտաքին ճանապարհի խիստ կարիք չունենք: Ծանապարհը պետք է ջիտղերին հանքային հանածոները կիսահումքային վիճակում արտահանելու համար: Հիմա էլ ուզում են իրականացնել վերջին հազարամյակի ամենահայտնավան քայլը՝ ճանաչել Ղարսի պայմանագիրը: Այդ հրեշավոր քայլը վերջ կդնի Հայի ապագա կատարվելիք բոլոր գործողություններին: Մենք Թուրքիայի հետ այսօրվա սահմանը բոլոր միջազգային օրենքների համաձայն չենք ճանաչում, դա մեր հողն է: Թուրքիայի հետ ցանկացած պայմանագրի մեջ «սահման» բառը օգտագործելը արդեն նշանակում է սահմանը՝ այսինքն Ղարսի պայմանագիրը ճանաչելը և ընդհանրապես **առանց Եղեռնը ընդունելու նախապայմանի՝ Թուրքերի հետ ցանկացած բարի դրացիական քայլ՝ Հայ ազգի հանդիս պետական դավաճանություն է:**

Որպեսզի համոզվեք այդ տակալների ջիտղ լինելու մեջ /"հրեշ" ականջները, "բուրատինո" քիթը, "շիմպանզե" դունչը, "գորտ" աչքերը, կախ ընկած ներքեի պոռչը/, նայեք ամեն փողատիրոջ, մեծահարուստի, թանկարժեք մեքենայի ղեկին նստածի ականջներին, նրանք անպայման առանց բլթակների են, կամ կպած բլթակներով: Իսկ հետո նայեք ձեր իմացած բոլոր հայերի ականջներին: Ծննդյան 8-րդ օրը թլփատելու արդյունքում ջիտղները գիտակցաբար գրկում են երեխային վերջին չորսը չաքրաների ձեռավորման հնարավորությունից, արդյունքում երեխան գրկվելով հանդերձ բարոյական բոլոր հատկություններից, գրկվում է այդ հատկությունների ներկային համակարգի օրգանիզմին պետք գալուց: Իսկ այդ ներկերի կենտրոնը օրգանիզմում տեղակայված է ականջի բլթակում և ժամանակի ընթացքում պետք չլինելու պատճառով օրգանիզմը գրկվում է բլթակներից: Նույն՝ 8-րդ օրը թլփատելու արդյունից օրգանիզմում սկսվում է սեռական օրգանների վերնորոնյալորված հատկությունների պատարգիս, իսկ սեռական օրգանների ապատարգիսի արտապատկերը դեմքի վրա դա քիթն է՝ բոլոր ջիտղների թթերը կամ սրածայր են կամ այլանդակ տեսք ունեն: Իսկ, ինչպես հայտնի է ամբողջ մարդկությանը, բոլոր դուրս ընկածները հիմնականում ջիտղոտիներն են, գոմիկները՝ ջիտղներ: Եթե ուշադիր նայեք երեխայի դեռես արգանդում գտնված պատկերը /նկարը/, կտեսնեք, որ այն խիստ նման է, ավելի ճիշտ ականջի արտապատկերն է, որի գլուխը հենց ականջի բլթակն է: Թշխատման արդյունքից երեխան գրկվելով ամենավերեի՝ "սահարարա" չաքրայից, որը կոչվում է գագաթային և այն համարվում է տիեզերքի՝ Աստծո հետ կապի չաքրան և մարդու մոտ տրամաբանական զարգացման արգասիկն է համարվում, դա մարդու ուղեղն է, որի ար-

տասպատկերը ականջի բլթակն է և որը ջիուդների մոտ բացակայում է: Նույն սեռական օրգանների աննորմալ զարգացվածության արդյունք է ջիուդների մոտ աչքերի անընդհատ լարվածությունից դուրս պրծաց վիճակը՝ **սեռական մոլեզնություն**:

Կպած բլթակներով անձինք համարյա բոլորը Կիլիկիայից գաղթածներն են, որոնց մի մասը ջիուդներ են, իսկ առանց բլթակների, հրեշի ականջներով, հատկապես սրածայր քթերով, պահպանված հրոսակային ջիուդներ են: Անուն, ազգանուններով ստուգելը դժվար չի՝ այսօրվա գրեթե ամբողջ դեկավար կազմի, ոստիկանների, դատավորների, ռադիոհեռուստավարների, քաղաքական կուսակցությունների առաջատարների, պատգամավորների հետ համեմատել: Պարզ է իրավապահ մարմիններում պետք է լինեն միմիայն իրենց մարդիք: Բանակի և հատուկ ծառայությունների սպաներին այժմ հատուկ ուշադրություն է դարձվում, որ ջիուդներ լինեն բացարձակապես բոլորը: Հիմա կթվա, թե շուրջբոլորը ջիուդներ են: Սա անգամ ծիծաղելի է: Այդ իրենք են տարածում ժողովրդի մեջ, իբր Հայաստանում, Վրաստանում, Ադրբեջանում, Ռուսաստանում մեծամասնություն են կազմում՝ ծիծաղելի է: Չնայած, Ղարաբաղի բնակչության քանակը 147.000-ից հասցնելով այժմյան 70.000-80.000-ի հատուկ նպատակ ունեն: ՌՖՊում էին Պրիդնեստրովիայի և Հարավային Օսեթիայի օրինակով, հայտարարելիս ջիուդական հանրապետություն: Հիմա էլ դեռ գործում է այդպեսի մի ծրագիր՝ թեկուզ մոցնելով Ղարաբաղը Ադրբեջանի կազմի մեջ, միայն թե իրականացնեն խնդիրը :

Սովետի, որը համարվում էր Իսրայելին խիստ հակադրված պետություն, քանդելն ու ծախելը արդարացնելու միտումներով, ժողովրդին խաբում են, թե իբր Սովետը ինքը փլուզվեց, հույս ունենալով, որ նոր սերունդին կհամոզեն, քանի, որ նրանք արդեն ծնվել են կամ մեծացել ոչ Սովետական Միությունում:

Եթե Սովետը ինքը փլուզվեց, ապա որն էր Սովետին դեմ կամ կողմ քվեարկելու 1991թ մարտի 17-ի Սովետի համայնաժողովում հանրաքվեն անցկացնելու նպատակը՝ ինչին ժողովրդի ճնշող մեծամասնությունը Սովետին կողմ քվեարկեց: Սակայն Գորբաչովն ու Ելցինը այն ուղղակի կեղծեցին՝ 1991թ. դեկտեմբերի 25 Սովետը փլուզվեց:

Այսօրվա ջիուդական ամենավտանգավոր և հետագայում իրենց համար ամենապատասխանատու վարքերից մեկը դա առաջադեմ անձանց և հասարակության միջև արհեստական բարդանքների /սյրբլեմների/ կազմակերպումն է: Այդ գերվտանգավոր հանցանքը շատ և շատ օջախներ քանդեց, շատ և շատ ընկերների բռնամարտեց, շատ և շատ բարեկամների օտարացրեց: Այս վարքը ներելի չպետք է լինի երբեք:

Հայ աղջիկները տանն են մնացել, հայ երիտասարդները Ռուսաստաններում դուրս ընկածների հետ են ամուսանում: Հայաստանում պոռնկությունը հասել է ամենասանկարագրելի մաշտաբների: Ձիուդերի վրա դա չի ազդում, որովհետև նրանց մոտ կրոնով և դաստիարակությամբ դա համարվում է սովորական , անգամ գովելի և խրախուսելի վարքագիծ: «**Մեր կույի հորթը միշտ էլ մերն է ,ցուլ է պետք ճարել ընտրյալ**», -ջիուդական իմաստախոսություն:

Սովետը քանդելուն առընթեր ջիուդերը հատուկ կազմակերպեցին քանդիտական խմբեր, որոնք, բացարձակապես բոլորի դեկավորները, հանձին «օրենքով գողերի», նախօրոք տեղեկացված և նախապատրաստված իրենց մարդիք էին: Այսպիսով ամբողջ Սովետական Միությունից «կամերաստ» անվան տակ սպանվեցին 800.000-ից ավելի ընտրյալ, գործունյա և առաջադեմ երիտասարդներ, որոնք, ինչպես արդեն հիմա «Միոն հմուտների արձանագրություններ»-ից գիտենք, համարվում են ջիուդների ամենավտանգավոր բռնամիները՝ առաջատար միջին խավը:

Այժմ էլ իրենց մարդկանց սարքում են արհեստական դիսիդենտներ, իբր քաղաքական բանտարկյալների տեղավորում բանտերում, հեղափոխությունների կամ հեղաշրջումների հաջողության դեպքում, իրենց պահեստային լիդերներ /առաջատարներ/ ունենալու նպատակով: Այսօր չկա ոչ մի պաշտոնական քաղաքական ուժ, թեկուզ ընդիմություն, որոնց առաջատարները ջիուդ չեն, կամ նրանցով կառավարվող:

Միևնույն է՝ «փորձված գայլը երկու ոտքով է թակադդ ընկնում»:

Մարդկության հանդեպ արդի ամենահզոր գեներն են համարվում պիստիցիդները, կոնտրոլանտները, բիոմոդիֆիկացված ծագմամբ կենդանական կամ բուսական ծագ-

մանք սննդեղենը և որ ամենավտանգավորը իռնիզացված և ոչ իռնիզացված էլեկտրոմագնիսական ճառագայթումները: Դրանք նախ անտեսանելի են, հետո էլ ոչ թե միանգամից, այլ աստիճանաբար են ազդում մարդու օրգանիզմի վրա, բայց ամենավտանգավոր գործոններն են հանդիսանում առողջության համար: Իբր Հայաստանում բջջային կապի երկու օպերատորները քիչ էին, ջիտդները երրորդ օպերատորին բերեցին: Այսօրվա փոքր Հայաստանի համար սրանք չափից դուրս վտանգավոր էլեկտրոմագնիսական ճառագայթման ազդեցության դաշտեր են առաջացնում, որոնք հիմնականում բացասական ազդեցություն են ունենում իմունոսիստեմայի, գենոսիստեմայի վրա:

Հ.Հ. օրենքներով, չնայած Եվրոպայի մարդու իրավունքների կոնվենցիայի անդամ լինելուն, մինչև հիմա նախատեսված չի բարոյականության, պատվի, արժանապատվության դիմաց փոխհատուցման հոդվածներ: Հասկանալի է, թե Հայ ժողովուրդը ինչքան և ինչպիսիսի պահանջներ կներկայացնեք դատարան՝ ի դեմս իշխանությունների: Հայ ազգի համար փակ են արվեստի, սպորտի, մշակույթի բնագավառների դռները: Այժմ էլ օրենք են ընդունել, որ երեք տարի չբացահայտված տուրքերի և վարկերի հետագա բացահայտումը ուժ չի ունենա: Այսինքն օրինականցնում են իրենց կողոպտածը: Հայաստանում գոյություն ունեցող բոլոր հիմնարկ-ձեռնարկությունները և ուսումնական հաստատությունները, բոլոր կուլտուրայի օջախները, կինոթատրոնները, հյուրանոցները, բնակելի շենքերը, փողոցներն, մետրոն, կամուրջներն, ջրատար և կանալիզացիոն խողովակաշարային կառույցները, հայ ազգի սեփական տներն ու շինությունները, բացարձակապես բավարար քանակությամբ առետրական հիմնարկները, կաֆե-ռեստորանները, թանգարաններն ու պատկերասրահները կառուցվել են Սովետի օրոք: Այժմ այդ բոլորը «կեղծյան» ջիտդերի սեփականություններն են: Հայ ազգը, ընդամենը 70 տարում, Մեծ Եղեռնից հետո, Սովետի օրոք, տվեց 100-ից ավելի գեներալներ, 4-ը մարշալ և 1 ադմիրալ (Բաղդասարյան, Բարաչաբյան, Խուդյակով՝ Խամֆերյանց, Աղանով), 106 հերոս, 27 Փառքի օրդենի լրիվ կապլան, Թրանսկյան Դիվիզիան (Նվ. Սաֆարյան) հասավ Բեռլին: Սովետի բոլոր հարստությունները պատկանում էին մեզ՝ Սովետի ժողովրդին: Ռխտմը ձրի, բուժումը ձրի, հիմնական մասի բնակարանները ձրի, սպրոստը էժան, համարյա ամեն ընտանիք մեքենա ուներ, որոնք մինչև հիմա պահպանվում են: Բոլորի տները կամ պետական, կամ ինքնաշին ջեռուցումսմբ, անվտանգ և ապահով մարդկային կյանքով էին ապրում: Հիմա, միայն ջիտդերը սեփականացնելով լրիվ Սովետի հարստությունները և էկոնոմիկան, դարձան ամեն ինչի տերը և մեզ կառավարողները: Հիմա Հայաստանում, ինչպես և նախկին Սովետի ամբողջ տարածքում, բացի Մերձբայրյան երեք հանրապետություններից և Թուրքմենստանից, ամեն մի հանրապետության ազգերի անվան տակ, ջիտդերը իբր բնիկներ, յուրացնելով ժողովրդի ամբողջ պատկանելիությունը և երկրի ընդերքը, ճորտացրել են բնիկներին և նախապատրաստում են ստրկացման: Այդ Սովետը, որտեղ լրիվ էկոնոմիկան պլանավորված էր, որի պետական բյուջեն մեկ տրիլիոն դոլարից ավել էր, որի վալյուտային և ոսկու պահեստարժեքը նույնպես տրիլիոն դոլարից ավել էր, այդ ինչպես կազմալուծվեց, որ այժմ նրա տեղում հայտնվեցին բացարձակապես բութ՝ մատր մատին չկայցած 200-ից ավել ջիտդ միլիարդատերեր և որ բոլոր հանրապետությունների բնիկները, ընդ որում և Ռուսաստանինը, չբավորվեցին են, իսկ բոլոր անբան, գող, անմակարդակ, առանց գիտական և հոգեբու արժեքների ջիտդերը, միայն իրենց հասուկ մաֆիոզ կազմակերպվածության շնորհիվ՝ ամենատեր:

Չկա հայ ազգի ոչ մի փողատեր, սեփականատեր, պաշտոնյա անձ, արվեստի և մշակույթի առաջադեմ գործիչ, սպորտսմեն: Հայ ազգը իր սեփական հայրենիքից օտարացված է: Չի մասնակցում ոչ քաղաքական, ոչ տնտեսական, ոչ քաղաքացիական բնագավառներում իրեն իսկ վերապահող հարցերի լուծմանը: Հայ ազգը լրիվ բարոյաբլված է, իր հայրենի հողի վրա լրիվ իրավագուրկ, եթե այսպես շարունակվի մի քանի տարի, ապա ջիտդերի երագանքը կկատարվի՝ Հայաստանում հայ չի մնա և Հայքը կդառնա ջիտդական տարածք: 21-րդ դարում հայը ոչ միայն ինքն է թերի սնվում կամ իր երեխաներին է թերի սնում, կամ վատ հագնվում, այլ անգամ տարրական հիգենիկ խնդիրները չի կարողանում լուծել: Մա ամենասամոթայի երեսույթն է այսօր, որի մասին անգամ բարձր չի կարելի արտահայտվել: Այնինչ, ջիտդերը վայելում են մեր երկրի հարստությունները,

հանգստանում մեր հանգստյան տներում, վաճառում մեր երկրի ընդերքը, բառիս բուն հմաստով օգտագործում մեզ, ճորտին համապատասխանող թուլափայ կտոր գցելով, լուծում իրենց հարկավոր բոլոր հարցերը, և շատ էլ բարվոք՝ տարականի նման բազմանում: Դա այն ջիտու է, որը ամաչում է ասի, որ ինքը ջիտու է, որովհետև բացի բացարձակապես բարոյագորկ լինելը, ամաչում է, որ իր կնոջ ու աղջկա համար պատերազմած չկա, չունի երգ ու տաղ, չունի երաժշտական գործիք, չունի ազգային խոհանոց, չունի հարգանքի ու պատվի հասկացողություն: ԵՎ վախենում է որ ասի թե ինքը ջիտու է, որովհետև ինչ ունի-չունի բացարձակապես գողության և խաբեբաության ու պտռնկության արդյունք է, երբեք ոչինչ չի կառուցել, արտադրել և ընդհանրապես իր ամբողջ պատմության ընթացքում չի տվել ոչ մի հայտնագործություն և ոչ մի տաղանդ: Եվ այդ պրիմիտիվ ժողովուրդը ղեկավարելով մեզ, շատ էլ արագ տեմպերով տանում է դեպի միջնադար, դեպի իրենց հատուկ անապատային իրավիճակ:

Այսօր, Հայաստանում ուսանողների քանակը 50%-ով պակասել է: Եթե այսպես շարունակվի շատ շուտով կհասնենք Աֆրանստանի կարգավիճակին՝ 80% անգրագետ:

Տարբեր ազգային պատկանելություն ունեցող մասկին ոչ մի գիտաշխատող իրեն վայել չի համարում ջիտուների ներքո գործել, իսկ ջիտուները, բնության կողմից, առավելաև նենգ դաստիարակության բերումով, օժտված չեն նման հասկություններով և արդյունքում Մովետական ծաղկուն գիտական մակարդակը այսօրվա դրությամբ նողկալի վիճակում է: Ձիտուները, իրենք, ունենալով միջինից ոչ բարձր ստեղծագործ և հնարամիտ մակարդակ, իրենց համար նեցուկ են համարում մեր ազգի միջինից ցածր մակարդակի տեր զանգվածին, որը իր հերթին մեծամասնություն է կազմում ընդհանրապես բոլոր ազգերի մոտ և նրանց խաբբաբերելով, անամոթ, ցած, սուտ, անվայել խոստումներով, հասել են քաղաքական ժամանակավոր ահռելի մեծ հաջողությունների՝ ճիշտ է, ողբերգություն խոստացող, և առանց հասկանալու, որ ամենահայրենասեր և կոպողը հենց այդ խավն է եւ, որ հանկարծ այդ խավը վերջնականապես իմացավ իրողությունը, այդ խավին հետո ոչ մեկը չի կարողանա շեղել ոճրագործությունների ճանապարհից: Ահա թե ինչու դարերի ընթացքում ջիտուներին անընդատ անխնա կոտորել է հասարակ ժողովուրդը, ինչպես իրենք են անվանում՝ «ամբոխը»: «Ինչ ցանել էս, այն էլ կհնձես»: Հասարակ ժողովուրդին իհարկե հեշտ է խաբելը, բայց պետք չի մոռանալ, որ հետո ընդհանրապես անհնար է նրան համոզել, մինչև ինքը իր ուզածը իր սեփական աչքով չտեսնի: Ստեղծված իրավիճակը ազգի և հայրենիքի համար ճակատագրական վտանգավոր իրադրության է վերածվել, թե արտաքին, թե ներքին հարաբերությունների հարթություններում: Այսօրվա այս ջիտուախաղերի ամեն մի տարին մեր սերունդների վրա տասնյակ տարիներ է տեղում: Հայ ազգի այս ամենը ընթռնող յուրաքանչյուր որդի, քանի դեռ ուշ չի, պարտավոր է տեղեկացնելու բոլոր Հայերին արդի այս գերվտանգավոր սոսկալիների՝ «Մատանայական փորձություն» ծրագիրը իրականացնող հրեշալիների նպատակներին: Ձիտուների ամեն մի, թեկուզ շարքային ներկայացուցիչ, լավ տեղյակ է այս ամենից և նրանցից ամեն մեկը քարոզական շուրջօրյա նվիրված աշխատանքների մեջ է: Հասարակ, անտեղյակ ջիտու չկա և շատ վաղվանից: Իրենք լինելով քաջատղայակ և ամենօրյա ծրագրավորված աշխատանքների իրականացնող, անտեղյակ մեր ազգին համարում են «միամիտ ոչխարներ»: Եթե մեր ազգի շարքային ներկայացուցիչը անտեղյակ է այս ամենից, ես համարում եմ, որ մեղավորը այսօր Հայ ազգի գրագետ և իրավիճակից տեղյակ ներկայացուցիչներն են: Մեր սրբազան պարտքն է, որ այս ամենից անտեղյակ Հայ չլինի: Լեւոնյան «Պայքար մինչև վերջ»-ը դա ջիտուական քարոզ է, որը նշանակում է պայքար մինչև աշխարհին տիրելը: Մենք, Հայերս դեռ չենք ազատագրվել և մեր կոչը պետք է լինի «Ազատություն կամ մահ»: Իրենց ստրատեգիան հետեսլալ է՝

Շարունակել ստրկացնելու «ստանանայական փորձությունը», եթե խաբանվի, ապա՝

Բոլոր միջոցները կիրառել մնալու թայանածի օրինականացված տերը, եթե ոչ՝

Կեղծ հայ մնալը և հայի բարի լինելուն շահագործելը միշտ էլ կա ու կա:

ԱՆԳՐԱԳԵՏ ԷԿՈՆՈՄԻԿԱ ԹԵ «ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅԱՆ» ՓՈՒԼ

ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԿԱՐԳԱՎԻՃԱԿԸ Ա.Ս.Հ.Մ.-ում

**Միութենական մաշտարի Ինդուստրիալ-ագրարային հանրապետություն
Ազգային հարստությունը առանց անասունների և հանքային հանածոների-42 մլրդ. Զ
Գրագիտությունը լիակատար-համաժողովրդական
Սոցիալական բարձր մակարդակ, տնտեսապես կայուն կազմակերպված
Գիտատեխնիկական բարձրագույն մակարդակ
Քաղաքական բացարձակապես անդորր իրավիճակ
Արդյունաբերական միանգամայն բարձրագույն մակարդակ**

Մի խոսքով բոլոր բնագավառներում կատարյալ Հանրապետություն: Միայն դարավոր ռիսերիս՝ բշևամին կձեռնարկեր ոտնաձգություն հարյուրամյակներ շարունակ անսահման զրկանք ու տառապանք կրած, միլիոնավոր անմեղ գոհեր տված, կտրված հայրենի հողի և բնության կողմից մարդուն հասկացված էլեմենտար բարիքներից օգտվելու իրավունքից, առաքելությամբ բարեկիրթ, բարեկերտ, բարեկեց, բարոյագոյ ու Արեւի անխտրականությամբ բարիկամ Հայ ազգի հանդեպ, միայն և միայն այն պատճառով, որ առաջին արարված մարդն է Հողագնդի վրա և առաքելությամբ Արիության սերմանող՝ կեղծիքի ու անբարոյի կանխիչ, սրբահամ քրմեր ծնող, լրբության ու կեղծավորության արմատախիչ անող է: Ո՞ր սոսկյալի ոտողների կողմից օկուպացիան կարող էր կատարյալ պետությունը և ժողովրդին հասցնել այս աստիճան ողբերգալի իրավիճակի և միջնադարյան նողկալի այս մակարդակին:

Այդ ինչ պատճառներ են և ինչ սոսկյալի ոտող է, փորձենք պարզաբանել: Բայց, մինչեւ պարզաբանությունը անցնելը, ներկայացնենք Հայի արդի սոցիալական և տնտեսական աննկարագրելի ծանր վիճակը: Նախ ասեմ, որ քաղաքական, տնտեսական, սոցիալական վիճակները ուղղակի կապի մեջ են միմիանց հետ, և եթե որեւէ ուժ ոտնաձգություն է կատարում ազգի քաղաքական կերպի վրա, ապա նա ի նկատի ունի տնտեսական և սոցիալական վիճակների վատթարացում, որը իր հերթին շրթայաբար կազդի ամուսնության, ամուսնալուծության, հոգեկան վիճակի վրա, կապված ընթացիկ միևնույն, բայց պարտադիր ծախսերի, ուսման, կենսական, առողջական վիճակները ապահովելու հետ, որը իր հերթին անմիջապես կազդի ազգի բնական աճի և արդի պայմաններին չհամապատասխանող գիտական մակարդակի վրա: Այսինքն վատ սնվելը, ներվային ապրումները, առողջական վիճակը սպանում են և ազգի քանակը և մնացած քանակի գենոֆոնդի կայացվածությունը, ինչին դարեր շարունակ ձգտել են շատ վայրագ և արյունարբու ցեղեր: Արդյոք այսօրվա Հ.Հ. քաղաքականությունը այն ժամանակների նույն գիշատիչ կենդանիների քաղաքականության շարունակությունը չի և քաղաքական գործիչները նրանց հետնորդները կամ կիսատ թողած գործը շարունակողները չեն: Ոչ մեկի համար նորություն չի լինի, եթե ասեմ, որ Հայր իր պատմության վերջին տասը դարերում ամենանպատակաբար տնտեսա-քաղաքական և սոցիալական վիճակով է ապրել սովետական տարիներին: Այդ պատճառով էլ այսօրվա նույն ավերիչ քաղաքական գործիչները, իրենց հորքուր-մորքուրներով իհարկե, ծախեցին Սովետական միությունը, նախօրոք, երկարամյա ու մանրակրկիտ կազմավորած Դալլեսսի ծրագրով, առանց շտապելու, հետևերս «մաքուր» երբայրություն ու ընկերություն անելով, մի կտոր հացը հետներս կիսելով, ծախեցին մեզ բոլորիս, հարստությունները իրար մեջ բաժանեցին, էկոնոմիկական ամբողջովին հոտայնացրին, համարելով, որ մենք ոչխար գոյեր ենք, հույս ունենալով, որ մենք ել «կուտենք» այս ամենը, իրենք էլ մեր այսպես կոչված «եղբայրները» կմարսեն, ու եթե չստացվի մեզ ստրկացնելը, մեզ համար իրենց «հայ» լինելը միշտ էլ կա ու կա, վատագույն դեպքում կաշառք կտան, կլինեն մեր վերադասները, ոչինչ՝ այդ ձեռով կշահագործեն:

Այսօրվա Հայի գոյատևման որոշ ցուցանիշներ համեմատենք Սովետական ժամանակաշրջանի ցուցանիշների հետ, բացահայտելով հանդերձ արդի իշխանությունների վարած հակահայկական, հակամարդկային, հակաեղբայրական, հակաընկերական, հակաբարեկամական, հակահարեւանային, հակահամաքաղաքացիական, հակահամաերկրացու «աստանայական փորձության» քաղաքականությունը և մեզ հետ կտոր հացը «մարտը սրտով» կիսելու նպատակը:

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՋԱՐԴԵՐԸ

1. 1894	Սասուն	թուրք	4-րդ բանակ	300.000	հայ
2. 1895-96	Կենտրոնական Հայք	թուրք	բանակ	մասայակ	
3. 1904	Սասունի ապստամբությունը	թուրք	բանակ	մասայակ	
4. 1905	Շուշա, Բարու, Նախիջեւան, Երեւան ք.	ժող.	բանակ	մասայակ	
5. 1909	Աղանա, Կիլիկիա	թուրք.	ժող. բանակ	30.000	
6. 1915	Մեծ Եղեռն	թուրք.	ժող. բանակ	1.500.000	
7. 1919	Յովից և տիֆից Հ.Հ.-ում		ղաշնակներ	150.000	
8. 1920	Ուրֆա, Աջն, Այնթափ, Ջեյթուն	թուրք.	ժող. բանակ	մասայակ	
9. 1920	Թուրք-Հայկ. պատերազմ	թուրք.	ժող. բանակ	մասայակ	
10 1920	Ջավախքի էքնիկ հայերին			20.000	
11. 1921	Հակասովետական ապստամբությ.	կարմ.	բանակ	ամհայտ է	
12. 1937	Կոմունիստական տեռոր		կոմունիստն.	250.000	
13. 1941-45	Հայրենական մեծ պատերազմ		Ֆաշիստներ.	270.000	
14. 2001-2012	Ազատ, անկախ Հայաստան		Սիոնիստներ	420.000	

ԲՆԱԿՉՈՒԹՅԱՆ ԹՎԱՔԱՆԱԿԸ

1913	6,5 մլն	Մեծ Հայք	1985թ.	3.316.600	Սովետ. Հայաստան
1918թ	830.000	Հայաստանի Հանր.	1991թ	3.574.500	Սովետ. Հայաստան
1920թ	720.000	Հայաստանի Հանր.	1993թ	3.722.300	Սովետ. Հայաստան
1922թ	782.000	Սովետ. Հայաստան	1999թ	3.798.200	Անկախ Հայաստան
1926թ	881.300	Սովետ. Հայաստան	2000թ	3.226.000	Անկախ Հայաստան
1939թ	1.282.000	Սովետ. Հայաստան	2007թ	3.222.000	Անկախ Հայաստան
1959թ	1.763.000	Սովետ. Հայաստան	2008թ	3.230.000	Անկախ Հայաստան
1970թ	2.491.900	Սովետ. Հայաստան	2011թ.	3.262.600	Անկախ Հայաստան

ԲՆԱԿՉՈՒԹՅԱՆ ԴՐԱՄԱԿԱՆ ԵԿԱՄՈՒՏԸ

/ամսական միջին եկամուտը/

1980թ	1990թ	2005թ	2007թ	2010թ.
163ռ.	231ռ.	1600դր	22.287դր	31.553դր
163դր	231դր	40դր	60դր	85դր

ԱՂՔԱՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱԿԱՐԴԱԿԸ

տարի	աղքատներ /բնակչության %/	շատ աղքատներ /բնակչության %/
1990թ	-----	-----
2004թ	34.6 %	6.4 %
2005թ	29.8 %	4.6 %
2006թ	26.5 %	4.1 %
2007թ	25.0 %	3.8 %
2008թ	45.0 %	18—20 %
2009թ	70.0 %	25 %
2010թ	70.0%	25%

Բնակելի շենքերի գործարկումը

1975-1980	5.585.000 քառ.մետր օգտ. մակերես	15.400 բնակ
1980—85	5.414.000	83.900 բնակ
1986	1.290.000	18.200 բնակ
1987	1.142.000	15.800 բնակ
1988	1.126.000	14.500 բնակ
1989	1.547.000	19.300 բնակ
1990	1.239.000	19.000 բնակ

1990թ բնակելի շինարարության և սոցիալ մշակութային օբյեկտների համար կատարվել են 1.481.000ռ ներդրում: Նրանց տեսակարար կշիռը կազմում է ժողովրդական տնտեսության մեջ կատարված ընդհանուր ներդրումների 46 տոկոսը:

Գյուղական վայրերում բնակելի շենքերի գործարկումը

1975—80	1.422.000 քառ.մետր օգտ. մակերես	900 բնակ
1980—85	1.258.000	800 բնակ
1986	317.000	200 բնակ
1987	382.000	250 բնակ
1988	289.000	180 բնակ
1989	793.000	420 բնակ
1990	364.000	250 բնակ

Սոցիալ մշակութային նշանակության օբյեկտների գործարկումը

	1985	1989	1990	2008	2009
Դպրոցներ	13.300 աշ.տեղ	9.400	--	--	-
Նախադպրոցական	5.700 հազ.տեղ	1.400	--	--	-
Հիվանդանոցներ	220 մահճակալ	30	--	--	-
Պոլիկլինիկաներ	1.126 հաճախում	560	--	--	-
Մշակույթի տներ	4.600 տեղ	800	--	--	-

Դաշնակցական Հանրապետության ստեղծումից երկու տարվա ընթացքում բնակչության քանակը 210.000-ով պակասեց, ուշադրություն դարձրեք՝ պակասեց: Ինչի համար են ասում ուշադրություն դարձրեք, որովհետև Սովետը քանդելուց հետո ինչպես իրենք են կոչում՝ երրորդ հանրապետությունը ստեղծելուց հետո նույնպես բնակչության քանակը պակասեց, բայց 1,8 միլիոնով: Ոչինչ չե՞ք կռահում: Սովետական կարգերը հաստատելուց հետո Հայաստանը փաստորեն միանգամայն նորից վերակառուցվեց: Մինչ այդ չկար ոչ մի արտադրություն, գյուղատնտեսությունը՝ ջիռը-թուրքերը կազմալուծել էին, չկալին ինստիտուտներ և համալսարաններ, դպրոցներ և մանկապարտեզներ, կուլտուրայի և արվեստի օջախներ, երաժշտական ու սպորտային դպրոցներ, ճանապարհներ ու բնակելի շենքեր: Ես Ձեզ խնդրում եմ ուշադիր նայեք ամեն մի աղյուսակի և ոչ մի բացատրության կարիք չի զգացվի: Առաջին տասը տարիների ընթացքում Հայաստանում, որտեղ անգրագիտությունը 90%-ից բարձր էր, անգրագիտությունը վերացավ և Հայ ազգի թվաքանակը մեկ միլիոնը գերազանցեց: 1700-տարիների ընթացքում առաջին անգամ Հայր օրենքներից օգտվելու իրավունք ստացավ, այսինքն առաջին անգամ իրեն զգաց լիիրավ մարդ /իսկ հիմա %:

Ազգի բնական աճը 1922թ կազմում էր 24.8 տոկոս, իսկ այսօր 4.1 տոկոս է: 11-մարդ ծնվում էր՝ 3.7 մահանում, այսօր 11 մարդ ծնվում են՝ 6.8 մահանում: 1920թ 1414 Հայ բնակարանով ապահովվել են, 1922թ 395-Հայ, 1940թ -764 Հայ, իսկ այսօր՝ վերջին 18 տարիների ընթացքում ոչ մի Հայ բնակարան չի ստացել:

Վերցնենք ավելի ուշ տարիներ: 1984 թ. միայն մի ամսվա աշխատավարձով Հայր կարող էր գնել 1900 կգ հաց, կամ 150 կգ պանիր, կամ 1700 կգ կարտոֆիլ, կամ 120 կգ միս, կամ 220 կգ շաքար: Սթափվեք ու մի քիչ մտածեք, թե ինչու ջիռները քանդեցին Սովետական Միությունը: Հիմա այդ բոլորը իրենց է պատկանում, իսկ մենք իրենց մոտ միմիայն ստորկներ ենք:

Բնակչության հիվանդացիությունը՝ նայեք ուշադիր աղյուսակը, ավելացել է 70-ից մինչև 560%-ով: Ամենավտանգավորը, որ ՀՀ-ում հղի կանանց 10-ից՝ 6-ը բժշկական միջամտության կարիք են զգում և թերաժնունդների ահավոր քանակ է:

ՀՀ Գիտությունների Ակադեմիայի բոլոր յոթը բաժինները և 33 գիտահետազոտական ինստիտուտները չեն գործում, գյուղատնտեսությունը, էկոնոմիկան, արդյունաբերությունը համարյա չեն գործում: Սովետից ավանդված 1480 գործարան բոլորովին ավերված են:

Սովետական տարիներին կառուցված էին միանգամայն բավարար քանակի և որակի 800 գիտարտադրական հիմնարկ ձեռնարկություններ: Այդ հիմնարկների 80 տոկոսը ավերված են: Գյուղատնտեսությունը գործում է հազիվ 30 տոկոսով: Գյուղատնտեսական մեքենատրակտորային բազան հանրապետությունում գերակշռաբար չի բավականացնում՝ եղածը կործանված է: Վերանշակային հատուկ տեխնիկան բացարձակապես բացակայում է: Հողերի պարարտացում 18 տարի է չի կայացվում: Գյուղատնտեսական սպրանքների պատվեր պետության կողմից չի հատկացվում:

Բնական հանքանյութերը Հայաստանում միմիայն առաջնային ամենաթունավոր վերամշակումից հետո, էժան գներով որպես կիսահումք են արտահանվում:

Հայաստանի ոսկու հանքերը վաճառված են օտար ջիռներին:

Երկաթուղին, գազամուղները, էլեկտրոցանցը օտար ջիռների ձեռքերում են:

Հանքային ջրերը Հայի և Հայաստանի իրավասությունից օտարացված են:

Պարենային անվտանգության հարցը Հայաստանում չի համարվում ամենաառաջնահերթ և լուծված է ընդհանրապես 25-30 տոկոսով: Հայաստանին պահանջվող 600.000 տոննա հագսատիկից արտադրվում է միայն երրորդ մասը, չնայած բնական հնարավորությունները լրիվ բավական են 10 միլիոն բնակչի կերակրելու համար:

**Հիմնական Սննդի օգտագործումը Սովետական տարիների և այժմ
/կգ/տարի/**

	միս	կար	ձուկ	շաքար	հաց
տարի ձևորմա	50	250	8	35	150
1940	23.2	124.4	7.6	10.8	190.0
1952	30.0	168.0	11.2	19.6	170.0
1955	41.2	2.9.2	13.6	2.0	153.6
1960	57.2	302.0	13.2	24.8	134.4
1965	58.0	322.8	16.4	26.0	133.6
1970	72.0	381.6	19.2	25.6	122.4
1975	82.4	396.8	18.8	24.8	112.4
1980	80.0	411.2	18.8	23.6	101.2
1985	78.4	389.6	18.8	21.2	91.6
1989	76.8	391.6	17.0	21.3	84.7
1990	74.1	378.9	17.2	20.8	85.7
1991	68.3	345.4	16.2	18.5	91.8
2007	13.4	18.1	1.7	9.2	159.0
2012	15	19	0.9	9.2	159.0

Բնակչության հիվանդացիությունը /100.000 բն. հաշվով/

N	հիվանդություններ	1990	2003	2004	2005	2006	2010
1	տարափոխիկ	160	1874	1807	1796	2458	2497
2	նորագոյացություն	115	211.7	226.5	216.7	245.6	268
3	Էնդոկրինային	200	279.5	343.7	402.8	474.5	431
4	արյան,արյունաստ.	07	194.3	233.9	247.9	284	331
5	հոգեկան	298	150.0	177.2	189.4	228	306
6	նյարդային	460	1123	1424	1819	2467	3272
7	արյան շրջանառ.	301	714.9	798.3	1092	1210	1550
8	շնչառակ. օրգան	1642	9189	8536	8695	8961	11899
9	մարտդ. օրգան	1180	1094	1115	1181	1405	1439
10	միզատեղ համակ.	345	758	772.3	898.4	1159	1494
11	հղիությ. ծննդաբեր.	252	1363	1371	1654	1533	1457
12	մաշկային	197	601	690	807.1	1000	1382
13	բնածին շեղումներ	5.7	37.2	45.6	44.4	71.6	65.9
14	հարբեցողություն	13	212	363	416	473	367
15	թմրամոլություն	2.1	16	8	53	93	235
16	թունամոլություն	0.08	1	7	4	5	14
17	թոքախտ	16.6	44.7	48.5	62.3	49	46
18	չորորակ ուռուցք	588	796.6	824.7	823.6	867.6	886
19	վեներական	32	136	138	85	157	147
20	աբորտ-1000 կնոջից	----	11.8	11.6	11.9	12.0	13.5

**ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԲՆԱԿՉՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԿԵՆՍԱՍԱԿԱՐԴԱԿԸ
1913—2008թ.թ.**

	բնակ հազ.մ	ծնու նդ	մահ	բնակ արև ստ.ց	աշխ վարձ	թո շակ	կգնի հաց	կգն պա միր	կգնի կար տո՛ֆ	կգնի միս	կգնի շա քար
1913	1000.										
1920	720.0			1414							
1922	782.1	37.5	12.7	395							
1940	1320.3	41.2	13.8	764							
1959	1763.1	28.6	5.7	451	127	50	1200	100	1000	100	120
1970	2491.9	22.1	5.1	6091	166	50	1000	110	1000	110	150
1979	3037.3	22.2	5.5	6440	200	60	1300	140	1300	140	200
1980	3073.9	22.7	5.5	999	220	60	1450	150	1500	100	200
1981	3118.7	23.4	5.3	1100	226	70	1500	150	1500	100	220
1982	3169.4	24.0	5.3			70	1500	150	1500	100	220
1984	3266.9	24.5	5.3		246	80	1900	150	1700	120	220
1990	3515.0	21.6	6.0	87.000	231	80			600	50	220
1991	3574.5										
2001											
2002	3210.3	10.1	8.0		27324						
2003	3212.2	11.2	8.1		34783	7452					
2004	3215.8	11.7	8.0		43445	8842					
2005	3219.2	11.7	8.2		52060	9805					
2006	3222.9	11.7	8.5		62293	10912	180/30	40/7	400/65	25/4	24/ 4
2007	3222.9	12.4	8.3		74227	12746	164/28	40/8	420/99	30/5	27/3
2008	3230.1	12.7	8.5		87406	21370	194/47	58/ 14	728/17 8	34/8	218/ 53
2010	3262.6	13.8	8.6		102. 652	27108	285/75	46/ 12	342/90	29/8	228/ 60

**ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԱԶԳԱՅԻՆ ՀԱՐՍՏՈՒԹՅՈՒՆԸ 1990թ.
/ միլիոն ռուբլի /**

/առանց հողի, ընդերքի, անտառների/	1987թ	1988թ	1989թ	1990թ
Ազգային հարստությունը	35.62 9. 2	35.227. 6	38.451. 7	41.824. 0
հիմն. ֆոնդերը / ներառյալ անաս./	22.227. 0	21.914. 0	23.517. 0	24.843. 0
այդ թվում՝ --արտադրական	14.212. 0	14.006. 0	15.324. 0	16.048. 0
--ուչ արտադրական	8.065. 0	7.908. 0	8.193. 0	8.795. 0
բնակչության տնային ունեցվածքը	5.319. 0	5.854. 0	6.232. 0	6.602. 0

Իսկ այս աղյուսակը ընդհանրնը նշանակում է, որ Սովետական Միության քանդելուց առաջ Հայաստանի Հանրապետությունը ուներ (ներքին գներով, ինչը 4-5 անգամ փոքր էր արտաքինից) մոտ **42 մլրդ ռուբլու հողայր/ հարստություն, ինչ** եղավ:

ԱՐՏԱԹԻՆ ՊԱՐՏՔԵՐԸ

1998թ	775.3	հազ. ռու.
2000թ	860.0	հազ. ռու.
2005թ	1.099.2	հազ. ռու.
2006թ	1.205.6	հազ. ռու.
2007թ	1.449.1	հազ. ռու.
2008թ	3.230.0	հազ. ռու.
2009թ	4.700.0	հազ. ռու.
2010թ	5.700.0	հազ. ռու.

ԲՆԱԿՉՈՒԹՅԱՆ ԲԱՇԽՈՒՄԸ ԸՍՏ ՏԱՐԻՔԱՅԻՆ ԽՄԲԵՐԻ

ք.ք.	1979	1989	1990	2004	2005	2006	2007	2008
քմակյ.	3.037.3	3.304.8	3.528.4	3.212.2	3.215.8	3.219.2	3.222.9	3.230.1
0--1				35.4	37.2	37.1	37.2	39.7
1--4	322.1	375.5	388.1	148.3	144.1	142.2	141.0	146.3
5--9	269.9	335.6	366.9	229.9	219.5	210.5	202.1	189.0
10--14	320.2	291.8	314.0	309.5	295.0	274.7	254.5	239.1
15--19	383.1	278.1	278.7	320.1	319.0	320.2	320.0	315.7
20--24	332.0	280.6	285.6	286.6	296.6	304.5	310.6	315.0
25--29	239.4	329.6	342.3	235.5	244.7	254.9	264.0	273.6
30--34	149.3	292.2	321.1	204.7	206.8	210.5	217.5	223.3
35--39	152.4	216.1	247.0	219.1	208.2	202.4	198.2	198.5
40--44	198.1	131.5	158.8	274.5	266.5	252.9	238.1	225.3
45--49	171.1	136.5	123.5	235.0	246.9	259.4	268.9	270.4
50--54	159.0	174.8	197.6	172.9	184.5	193.1	203.4	212.5
55--59	71.7	154.3	158.8	99.3	116.2	133.6	144.8	154.8
60--64	58.1	136.3	151.7	112.8	92.9	76.7	72.5	79.2
65--69	65.3	55.7	74.7	328.6	337.7	346.5	349.1	347.7
70--79	86.7	76.3	81.2					
80--85	29.2	36.5	38.8					
85--	2.8	1.4	---					

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԱԶԳԱՅԻՆ ՊԱՐԵՆԱՅԻՆ ՀԱՇՎԵԿՇԻՌ 2006 թ.

	պահ անջ հազ.տ	արտ ադր. հազ.տ	մեր մուծ հազ. տ	դրայես սնունդ հազ.տ	ամաս նակեր հազ.տ	սերմ հազ.տ	արտ ահան հազ.տ	ինք նաք ավ%	մարդ տարի կ.գ.
ցորեն	616.6	146.5	317.7	483.2	61.1	32.2	0.6	31.6	161
կարտոֆիլ	901.8	539.5	1.7	171.2	62.4	132.2	0	99.7	57.0
քանցարեղեն	971.0	915.0	20.0	860.3	18.0	0.9	20.1	100	286.6
միրգ	355.9	286.0	27.9	259.0	0	0	18.7	96.9	86.3
խաղող	213.4	201.4	4.6	195.1	0	0	1.0	98.2	3.0
հատիկարմուղեղ	9.0	4.0	4.2	7.5	0	0.2	0	48.8	2.5
բուսական յուղ	23.9	2.7	19.7	18.5	0	0	3.2	14.1	6.2
շաքար	67.4	2.2	60.5	61.8	0	0	1.8	3.6	20.6
ձու	26.5	25.5	0.7	23.5	0	0.9	0.5	99.2	7.8
կաթ	680.8	620.0	19.6	539.6	62.0	0	7.8	98.1	179.7
տավարի միս	53.1	40.4	12.0	50.3	0	0	1.7	79.7	16.8
խոզի միս	22.1	14.1	7.7	21.7	0	0	0	64.9	7.2
ոչխար այծ	7.3	7.2	0	7.1	0	0	0	100	2.4
հավի միս	16.2	5.1	10.7	16.0	0	0	0	32.3	5.3

Սեփական արտադրության պարենային ապահովվածությունը պետության առաջնահերթ նպատակն է և իշխանությունների գլխավորագույն խնդիրը՝ սակայն.

Անձի կողմից օգտագործվող պարենի պարտադիր մինիմալ նորմաները
/ստրատեգիական/

Հաց, հացամթերք	150 կգ	Բուսական յուղ	3.7 կգ
Կարտոֆիլ	75 կգ	Կաթ կամ կաթնամթերք	250 կգ
Բոստան--բանջարեղեն	150 կգ	Չու	140 հ.
Շաքարավազ	35 կգ	Սիս, մսամթերք	50 կգ
Չուր	1.7 տ.	Չուկ, ձկնեղեն	8 կգ
Միրգ, հատապտուղ	40 կգ		

Պարենային որակի անվտանգություն

Այսօր Հայաստանում պարտադիր պետք է կառուցել գերմանական կամ ճապոնական գիտատեխնիկական մակարդակի լաբորատորիա՝ **ամենօրյա ջրի և ուսելիքի որակը ստուգելու համար**: Դրա անհապաղ լուծումը այսօրվա օկուպացիոն, հայաբնաջինջ իշխանություններից ապահովված լինելու գերպարտադիր խնդիր է:

Մեզ հարկավոր է Արցախի հետ միասին / 3 մլն բնակչության համար /

հացահատիկ	500հազ.տ.-----/ 200 հազ.հա ցանքատարած/
կարտոֆիլ	200հազ.տ.-----/ 20 հազ.հա ցանքատարած/
բանջարաբոստանային	845հազ.տ.-----/ 180 հազ.հա ցանքատարած/
պտուղ, հատապտուղ	220հազ.տ.-----/ 35 հազ.հա տարածություն/
խաղող	230հազ.տ.-----/ 16 հազ.հա տարածություն/
շաքար	100հազ.տ.-----/ 20 հազ.հա ցանքատարած/
ձուկ, ձկնեղեն	24հազ.տ -----/
միս, մսեղեն, հավ	150հազ.տ-----/
կաթ և կաթնեղեն	1.350հազ.տ -----/
ձու	420մլն. հատ -----/

Հացի խնդիրը որպեսզի Հայաստանի Հանրապետությունում կարգավորվի, Հայաստանի պայմաններում մեկ հեկտարից ստանալով միջինը 20—25 ցենտներ հացահատիկ, հարկավոր կլինի մաքսիմում 200 հազար հեկտար ցանքատարածություն /մեկը ունենք 130.000 հա Արցախում և ՀՀ-ում 450.000 հա ցանքատարածություն/:

Ես բոլոր հաշվարկները կատարում եմ մինիմում բերքատվության չափերով:

Կարտոֆիլի միջին 150—180 ցենտներ հեկտարից բերքատվության դեպքում հարկավոր կլինի մաքսիմում 15 հազար հեկտար ցանքատարածություն: Բայց, քանի որ մսի հարցը հանրապետությունում առայժմ կարգավորված չի, դեռ կարտոֆիլի քանակը մի որոշ չափով պետք է ավելացվի՝ մինչև 20 հազար հեկտար: Կարտոֆիլի քանակը այնքան շատ է ստացվում, որ 35-50 հազ.տ. կարտոֆիլ մնում է ժողովրդի ձեռքերում, փչանում է, իշխանությունները հատուկ արգելում են արտահանումը, պատճառաբանելով, թե Վրաստանի կտտավարությունն է փակում սահմանը: Նույնը կատարվում է միեւնույն ժամանակ և մրգերի հետ:

ՀՈՂԱՅԻՆ ՍԱԿԵՐԵՍԸ 2974,3 քառ.կմ

	1984-91թ	2006թ	2007թ
Գլխավոր տնտեսական նշանակության որից՝	2122. 1		
վարելահող	452. 1		
քաղմանյա տնկարկ	29. 6		
խ ո տ հ ա ռ կ	127. 5		
ա թ ո տ	1118. 3		
այլ հողեր	394. 6		
Բնակավայրերի հողեր	151. 0		
տնամերձ և այգեգործական	94. 6		
Արդյունաբերության, ընդերքօգտագ.	28. 2		
Էներգետիկայի, կապի, տրանսպորտ.	12. 1		
Հատուկ պահպանվող	229. 3		
Հատուկ նշանակության	31. 7		
Անտառային	370. 6		
Ջրային	28. 6		
Պահուստային	0. 7		
Ընդամուր ցամքատարածություններ	449. 1	308. 6	304. 2
բոլոր հատիկային կուլտուրաներ	138. 9	182. 4	175. 5
բոլոր տեխնիկական կուլտ.	11. 7	0. 8	1. 6
շաքարի ճակնդեղ	4. 1		
ծխախոտ	7. 6		
Կարտոֆիլ	20. 0	33. 0	31. 1
Բանջարեղեն, բոստանային	21. 8	28. 4	31. 5
Կերային կուլտուրաներ	256. 0	65. 6	64. 5
Մաքուր մնացած	21. 3		
Խաղողի և պտուղի	86. 6		
Բնական խոտհարկ	175. 5		
Անտառային տնտես. խոտհարկ	150. 0		

Բերքատվությունը (ցեմտն /հա)

	1984	2003	2007	2008
հացահատիկային	20.4	17.2	25.8	24.1
շաքարի ճակնդեղ	374.0	--	--	--
ծխախոտ	18.4	22.9	22.7	31.6
կարտոֆիլ	171.0	157.2	183.3	188.7
բանջարեղեն	301.0	245.7	324.0	321.4
խաղող	86.7	71.4	153.6	128
պտուղ, հատապտուղ	64.4	48.1	79.7	101.2

Ստացել ենք քեքք (հազ. տոն.)

	1984	1985	2006	2007	2008
ցորեն	283.3	310.0	146.5	254.2	225.7
շաքարի ճակնդեղ	153.9	127.0			
կարտոֆիլ	340.6	302.0	539.5	583.9	648.6
բանջար-բոստան	553.8	430.0	914.9	1051.6	1007.5
խաղող	230.3	275.0	201.4	218.9	185.8
պտուղ, հատապտուղ	219.2	200.0	286.0	260.2	317.8
ծխախոտ	9.5	16.0	0.2	0.3	0.5
միս անասունի	98.5	97.5	66.8	69.7	70.9
միս թռչունի	54.6	64.5			
կաթ	539.7	547.0	620.0	642.0	661.9
ձու	567.5	565.0	463.7	525.4	574.9
բուրդ	4.3	4.6	1222.0	1277.0	1564.0

Տեխնիկայի պարկը----1984թ

մեքենա	17780 եղել է	1597 տրվել է
տրակտոր	13830 եղել է	1293 տրվել է
կոմբայն	1384 եղել է	190 տրվել է

Պարարտանյութերի ներդնում /մաքսիմ.----1984թ/

ազոտային 27—53տ. /1հա վարելահողի վրա/
 ֆոսֆատային 19---29
 կալիական 5.1---16

Արցախի ցանքատարածությունները

ընդհանուր 130.000 հա
 հացահատիկի տակ 57000 հա
 կարտոֆիլի տակ 1400 հա

Բանջարա - բոստանային կուլտուրաների հարցում հանրապետությունում տարիների ընթացքում վիճակը ինքնին կարգավորվել է, անգամ որոշ պահուստի հաշվարկով, այսինքն 845 հազ.տ. բանջարա-բոստանային կուլտուրա օգտագործելու դեպքում հարկավոր է 30 հազ. հեկտար ցանքատարածություն: Ասեմ նույնպես, որ որոշ չափով շատ է օգտագործվում պտուղբանջարեղենը, անմիջականորեն կապված մսեղենի պակասի հետ: Քանի, որ 30 հազար տոննա բանջարեղեն ենք տարեկան արտահանում, ապա այդ արտահանումը նույնպես հարկավոր է կանգնեցնել և զբաղեցրած հազարավոր հեկտարներ նոր ցանքատարածություն մտցնել անասնակերի արտադրության տակ, հետո էլ իզուր տեղը արտահանման համար ճանապարհի պետք չի լինի, իսկ բանջարեղենը փչացող սպրանք է և տեղափոխման ընթացքում մեծ կորուստներ ենք լինում:

Միրգ--հատապտղի և **խաղողի հարցը** նորից երկար տարիների ընթացքում կարգավորված է և խախտել այն պետք չի, քանի որ դրա հետ կապնված է նաև կոնյակի և գինու արտադրությունը, որը ունի ոչ միայն արտադրական, այլ ստրատեգիական նշանակություն: Այգիներ 50 հազ. հեկտար: Հայաստանի համար միանգամայն բավարար է, միայն թե հարկավոր է կարգավորել այն հարցը, որ տարվա ընթացքում հարկ է լինում խնձոր ներմուծել, իսկ ծիրանը արտահանման բարդությունների հետ կապնված ահագին փչանում է: Հաշվի առնելով մրգերի շուտ փչացող հատկությունը, արտահանման քանակը լրիվ կրճատել է պետք, արտահանել պահածոների վիճակում, կամ եթե հնարավոր է, հողի մի մասը օգտագործել կերային կուլտուրաների մշակման համար: Իմաստը ակնհայտ է՝ և ճանապարհ, և կորուստ: Հայաստանի տարածքի մրգերը միշտ էլ ժողովրդին բավականացրել է գինու և մնացած սպիրտային խմիչքների, ինչպես նաև բնական հյութերի հարցերը լուծելու համար :

Շաքար 100 հազ. տ. ստանալու համար հարկավոր է 588 հազ.տոննա շաքարի ֆաբրիկային տեսակի ճակնդեղ: Ծակնդեղի միջին բերքատվությունը Հայաստանի պայմաններում 320—350 ցենտներ է՝ մեկ հեկտարից: Այսինքն, բավարար քանակի շաքար Հայաստանի պայմաններում ստանալու համար հարկավոր է 18—20 հազար հեկտար ցանքատարածություն: Շաքարի ճակնդեղից ստացվում է միջինը 17.5 % շաքար: Շաքարի առելի քանակ ներմուծելու համար ճանապարհի հարկ չի լինի այլևս:

Քուսական յուղերի հարցը: Տարեկան Հայաստանը ներմուծում է 30.000 տոննա արեւածաղկի և այլ բուսական յուղեր: Արեւածաղկի սերմերը պարունակում են 38-57 % յուղ: Մեկ հեկտարից ստացվում է մինչեւ 13 ցենտներ սերմ: Այսպիսով, եթե 60.000 հեկտար ցանքատարածություն տրամադրենք արեւածաղկի վերամշակման տակ, ապա լիովին կբավարարենք մեր բուսական յուղի պահանջը և միեւնույն ժամանակ վերարտադրությունից մոտ 80.000 տոննա բարձր կայորիականության անասնակեր կստանանք:

Հավի հարցը, չնայած սովետական ժամանակներից Հայաստանի տարածքում կառուցված և բավարար հաջողությամբ գործող հավաքուծարանների ավերմանը՝ այլակերպ մարդասնանների կողմից, Հայաստանի Հանրապետության զգալի պահանջները մեր եղած հավաքուծարանները բավարարում են: Պետության կողմից որոշ դոտացիայի դեպքում մենք հավ ներկրելու կարիք բացարձակապես չենք ունենա՝ կարտահանենք:

Չվի խնդիրը նույնպես հանրապետությունում լիովին լուծված է, անգամ տարեկան 700 հազ. ձու այլակերպները արտահանում են:

Հիմա ուշադրություն դարձրեք միս ներմուծող երկրից **արտահանվող** ապրանքացուցակին

-Ոչխարներ, այծեր/ կենդանի/	125.2 տոննա
-Ընտանի թռչուններ/կենդանի/	24.0
-Տավարի միս/սառեցրած/	854.4
-Ապխտած միս	15.8

Մսից, մսամթերքից բացի փաստորեն պարենային անվտանգության հարցը լուծված կլինի Հայաստանում: Այսինքն փստաի կարելի է համարել, որ իշխանափոխությունից հետո, միանգամայնորեն այս հարցը լիովին և կարճ ժամանակամիջոցում կլուծվի:

ԱՆԱՍՆԱԲՈՒԾՈՒԹՅՈՒՆ

Անասունի գլխաքանակը /հազ.գլուխ/

	1984թ	2003թ	2008թ
խոշոր եղջերավոր	864.2	535.8	629.1.
խոզ	309.1	111.0	86.7.
ոչխար և այծ	2102.3	602.5	637.1.

Մթերատու անասունների գլխաքանակը /հազ. գլուխ /

	1981	1986	1991	2003	2008
խոշոր եղջ. անաս	770.4 /252.4/	860.7 /283.9/	648.6 /206.6/	535.8	629.1
որից կովեր	302.8 /129.1/	319.3 /137.9/	249.3 /104.3/	280.7	310.6
հոզեր	235.0 /74.4/	344.3 /108.7/	303.9 /113.5/	111.0	86.7
Ոչխար և այծ	2112.9 /874.5/	1902.8 /764.5/	1198.2 /471.4/	602.5	637.1

/--/ փակագծերի մեջ ընդ որում անհատ սեփականատերերի անասունների քանակը

ԱՆԱՍՆԱԲՈՒԾԱԿԱՆ ՄԹԵՐՔՆԵՐԻ ԱՐՏԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆԸ 1985թ

Միս	111.4 հազ.տ.
Կաթ	556.2 հազ.տ
Չու	572.6 մլն. հատ
Բուրդ	4.5 հազ.տ.

Կաթը, այսօրվա դրությամբ, չնայած գյուղատնտեսական արտադրության թերի զարգացմանը, Հայ գյուղացին իր սեփական կարիքները բավարարելով հանդերձ, էլի մոտ 700 հազ. տոննա իրացնում է Հանրապետությունում: Ներկա իշխանությունները անգամ մինչև 2 հազար տոննա տարեկան պանիր են արտահանում: Այսինքն կաթնամթերքի խնդիրը հանրապետությունում լուծված է: Ռիդակի պանրի արտահանումը արգելել է պետք, կաթից պատրաստել խտացրած կաթ և ոչ թե ներմուծել Ռուսիայից, որտեղ բնական կաթը ընդհանրապես չի բավականացնում, իսկ թե ինչից են ստանում խտացրած կաթը ես եղել եմ ակննատես և կարող եմ բացատրել: Սմոլենսկի մարզի Ռուդնյա քաղաքում գործում է Սովետից մնացած կաթի գործարան: Այդ գործարանը պատկանում է Ելցինի նաղիկն աշխատակազմի ղեկավար, խոշոր «օլիգարխ», սովորական ջիուդ՝ Պավել Բորոդինին, հասկանալի է Ռուսիայի ջիուդական իշխող կլանների մոտ նրան արգելք լինել չի կարող: Աֆրիկայից ստանում են ցիտրոսային սոսիսձը, հալեցնում խառնում են կաթի փոշու հետ, ստանում խտացրած կաթ, որը օրական 100 տոննա արտահանվում է ԱՊՀ-ի երկրներ, ընդ որում Հայաստան:

Իսկ մենք տարեկան մոտ 20 հազ. տոննա մաքուր կաթ և 2 հազ.տոննա բարձր որակի պանիր ենք արտահանում: Նույնը միանգամայնորեն կարելի է ասել կաթնամթերքի մասին, որի փոխարեն արտադրել **միս**:

Մ Ս Ի ԱՐՏԱԴԴՐՈՒԹՅՈՒՆԸ: ԿԵՐԻ ՄԻԱՎՈՐ:

Հիմա, վերջնականապես քննարկենք մսի հարցը: Մեկ տարում, մեկ անձի հաշվարկով պետք է բավարարվի մինիմում 50 կգ. մսեղեն: Իհարկե ոչ հիմա և միանգամից, բայց ետայնպես հարկավոր է ի նկատի ունենալ, որ Ար-ին, ԱՐ-իականության հենք հանդիսացող Հայր մասեր չեն եղել, ի ծնե բուսակերներ են: Այս մասին հետո:

Առանց պետության միջամտության գյուղացիությունը մսի բավարար հարցը իր համար լուծում է ու քաղաքին էլ մի որոշ չափով բավարարում է: Իսկ սա նշանակում է, որ ճիշտ տնտեսական հաշվարկների առկայության դեպքում այդ հարցը հեշտությամբ կլուծվի:

Անասնաբուծությունը էֆեկտիվ հիմքերի վրա կանգնեցնելու հիմնական խնդիրը կերի միավորի ստեղծումն ու կարգավորումն է:

Հասցահատիկի հավաքից մնացած ծղնոտը իր մեջ պարունակում է քիչ քանակությամբ պրոտեին(3-4 %), յուղ(1—2%), բայց մեծ քանակությամբ բջջանյութ /ցելյուլոզա/ (36—42%): Փայտանոխի պարունակությունը (4—6%), այն աղքատ է կալցիումից, ֆոսֆորից, նատրիումից, բայց հարուստ է կրեմնիումի թթվով: Բայց, եթե մանրացվում է մինչև 2.5—3.5 ս.մ. թրջվում եռացրած ջրով, ապա կարելի է անգամ առանց բարձր որակի կերի հետ խառնելու օգտագործել: Ընդհանրապես, բոլոր տեսակի կերերը հարկավոր է օգտագործել միայն հատուկ մշակված ռացիոների ձեռով, որպեսզի արդյունքը շատ անգամ ավելի բարձր լինի:

Այսինքն, 320 հազ. հեկտար ցանկատարածություններում, միջինից ոչ ավելի բերքատվության դեպքում, տարեկան 10-հազ.տ. պարարտանյութ օգտագործելու դեպքում, բացի մսից, պետությանը պարենով կբավարարենք: Մսի արտադրության համար կմնա 130 հազ. հա կարելահող: Մենք ունենք նաեւ 130 հազ.հա. վարելահող Արցախում:

ՈՒՆԵՆՔ Հայաստանում բնական խոտհարկի 175.5 հազ.հա տարածք, որտեղից ամեն տարի ստանում ենք 600 հազ. տոննա չոր խոտ: ՈՒՆԵՆՔ անտառտնտեսություն, որը իր մեջ ընդգրկում է մոտավորապես 150 հազ.հա բնական խոտհարկ, որի մասին ընդհանրապես լուծ էն: Մա նշանակում է, որ **մեկ միլիոն տոննա չոր խոտ** կարող ենք հաշվարկել:

Կերային կուլտուրաների տակ գտնվող 259 հազ. հեկտ. ցանկատարածությունները խելոք օգտագործելու դեպքում, Հայաստանի պայմաններում ստանալով մեկ հեկտարից միջին բերքատվությամբ 180--200 ցենտներ եգիպտացորեն, միջին բերքատվությամբ 250--300 ցենտներ/հա-ից անասնակեր--բազուկ, գումարած ազատ խոտատարածությունները, /գումարած այս ամենին բնական խոտատարածությունները, որոնց հաշվին Հայաստանում ոչխարաբուծությունը միշտ վերելք է ապրել/, կստանանք մոտավորապես **2 մլն. տոննա եգիպտացորեն և 4.8 մլն. տոն. անասնակեր բազուկ**, իսկ հասցահատիկից ստացված **ծղնոտ-դարմանը կկազմի եւս 1 մլն. տոննա. ընդհամեմբ 7.8 մլն. տոննա:** Գումարած սրան բնական խոտհարկի և անտառտնտեսության **մեկ միլիոն տ. չոր խոտը**, կստանանք **8.8 միլիոն տոննա բնական, բարձր որակի անասնակեր:** Կերի միավոր ստանալու դեպքում այդ մասսան ջրի հաշվին ավելանում է եւս 30%-ով: Այսինքն կստացվի մոտ **12 մլն տոննա կերի միավոր:**

Մեկ խոճկորի 7 ամսում 100 կգ դառնալու աճի համար պահանջվում է 4.5կգ/օր կեր, իսկ ցուլիկների համար 2.5—3կգ/օր կեր, 15 ամսում ունենալու 180-200 կգ կենդանի քաշ: Խոզը տալիս է մսի ելքը 80% իսկ ցուլը 55%: 12 մլն.տ. անասնակերի հմուտ ռացիոների պատրաստուկ՝ և սա այն քանակի անասնակերն է, որի հաշվին հնարավոր է ստանալ տարեկան **50.000 տոննա խոզի և 50.000 տ.տավաթի միս:**

Ոչխարի մսի պրոբլեմ չունենք, այն կազմում է ամենաքիչը **7300 տոննա:**

Հալի միս 5.8 հազ.տ. է կազմում ներկա դրությամբ:

Հաշվարկի մեջ չմտնա 130.000 հա տնամերձ ցանկատարածությունները, որը համարվում է ազգաբնակչության սեփականությունը և պարտադիր պետպատվերի ծրագրով ազգաբնակչության ընդհանուր շահերին է պետք ծառայեցնել:

Փաստորեն, կատարած հաշվարկները ամենամինիմալ բերքատվությանն էր վերաբերում, ինչը առանց կասկածի **3.5-4 մլն** բնակչության պարենային ապահովվածությունը հեշտությամբ բավարարում է: Իսկ եթե ռեալ հաշվարկներով մոտենանք՝ հացահատիկը Հայաստանում միջինը 40 ցենտներ է ստացվում հեկտարից, շաղգամը՝ բազուկի փոխարեն 750-900 ցենտներ է ստացվում հեկտարից, ապա կստանանք երկու անգամ ավել կերի միավոր և **6-8 մլն բնակչության** պարենային ապահովվածությունը իրականացնելը մերկա Հայաստանի պայմաններում միանգամայն իրական խնդիր է:

Ներկա պահին հացի ներմուծումը /400 հազ.տոն./, մսի ներմուծումը /40 հազ.տոն./ և շաքարի ներմուծումը /մոտավորապես 95 հազ.տոն./ կազմում է ընդհանուր ներմուծվող ապրանքների քանակի **24%-ը**:

Կարգավորելով գյուղատնտեսական ապրանքների արտադրության և անասնաբուծության հարցը, ինչը Սովետական տարիներին, չնայած անասունի քանակը Հայաստանի Հանրապետությունում բավական բարձր էր, բայցեւայնպես չի եղել պարենային ինքնաբավարարման նպատակ, իսկ այսօր այդ հարցը ամենատղմ է, մենք փաստորեն ընդմիջտ կլուծենք պետության պարենային անվտանգության խնդիրը, միեւնույն ժամանակ ճանապարհի պատճառով հարեւան պետություններից մենք այլեւ երբեք կախվածության մեջ չենք լինի: Սա արդեն այն պատմական փաստն է, որ Հայաստանը վերջին տասնյակ դարերի ընթացքում առաջին անգամ հավասարը հավասարի հետ առաջավոր երկրների հետ սեղան կնստի:

Հիմա նայենք պետության պարենային անվտանգությունը չապահոված իշխանությունների կողմից պարենամթերքի հանցագործ արտահանումը՝ այսօր /հազ.տ./

Կոնյակ /հազար տոննա/-----23	Գինի/հազ.տ./-----1316.0
Հանքային ջուր/լիտր/----- -13679.4	Միրգ/հազ. տ./-----8.0
Խաղող-/հազ.տոննա/-----1.7	Շաքար/հազ.տ./-----1.3
Կաթ/բացի կարագից/հազ. տ--4.8	Պանիր /տոն./-----567.2
Տավարի միս/սառեցրած/-----854.4	Ապխտած միս/տոն./-----15.8
Ոչխարներ,այծեր/կենդանի/----125.2	Խոզի միս/հազ.տ./-----0.1
Հավի միս/հազ.տ./-----0.1	Ընտանի թռչյուն/կենդանի/-----24.0
Չու-- հազար հատ -----135.3	Բանջարեղեն/հազ.տ.-----21.2
Չուկ , ձկնեղեն/տոննա/-----1.100	

Վստահ կարելի է ասել, որ պարենային անվտանգության բարդանք Հայաստանը երբեք և ընդմիջտ չպետք է ունենա:

Այս կարեւորագույն և դաժան հարցը կարգավորելու հետ միասին կկարգավորվի մեր ամենամեծ բարդանքը՝ արտաքին ճանապարհից կախման հարցը, իսկ արտաքին ճանապարհի ասածը, դա հիմնականում մեր երկաթգիծն է, որը իբր պատկանում է Ռուսիայի ջոռոջ նմանակերպներին:

ՀՀ իշխանությունները կոպտորեն խախտելով ՀՀ Սահմանադրությունը, ազգաբնակչությանը պատկանող անշարժ գույքը վաճառել է սրան-նրան, փողը գրպանել՝ իրականացնելով հանդերձ պետական դավաճանություն: Այդ ամենը անհասպող հետ է պետք վերադարձնել ազգաբնակչությանը՝ դրանից բխող քրեական պատասխանատվությամբ հանդերձ:

Շ Ի Ն Ա Ր Ա Ր ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Շինարարության հարցը: Լրիվ տեղական հումքերի և էժան աշխատուժի հաշվին կառուցված բնակելի և հասարակական—քաղաքական նշանակության շենքերը ինչ որ պատճառներով արկածային գներ ունեն, իհարկե հայ ազգի համար անհասանելի, թե ու՞մ համար են կառուցված, պարզաբանման է ենթակա: Իսկ Երեւանում և ընդհանրապես Հայաստանում ավանդական շենքերը ո՞վ-ու՞մ է նվիրել, ի՞նչ իրավունքով, ո՞ր հային են հարցրել, բացահայտել է պետք: Ու՞մ հաշվին են կառուցվել Հյուսիսային պողոտաները և ինչու հենց «Հյուսիսային», դա արդեն հատուկ պարզաբանման թեմա է:

Առաջին քայլը Երեւան քաղաքում բնակելի շենքերի կառուցման սառեցումն է: Դրա հաշվին՝

1. Դպրոցներն ու մանկապարտեզները անհապաղ վերանորոգել ու հանձնել իսկական տիրոջ՝ մատաղ սերնդի տնօրինմանը:
2. «Մեկ սենյականոց բնակարան» տերմինը առհավետ ջնջել Հայոց բնակարանաշինարարական ոլորտի բովանդակությունից ու մեկ տարում երկրաշարժի գոտու չապահովված բոլոր տուժածներին բավարարել բնակարաններով:
3. Նույն՝ մեկ տարում լուծել գյուղատնտեսական հողերի ռոզման սիստեմի հիմնական ու դարավոր բարդանքը:
4. Բնակելի շենքեր են պետք կառուցել միմիայն գավառներում: Արցախում կառուցել կամ բնակիչներին բավարարել շինանյութով բնակարաններ կառուցելու համար:

Երկրորդ քայլը ամբողջ հանրապետությունով մեկ արտադրամասերի կառուցումն է:

Երրորդ քայլը տնտեսության վերականգնման և արտաքին ճանապարհների հետ կապնված՝ դա **ներքին ճանապարհների** շինարարության հարցն է: Յեմենտի արտահանումը /486 հազ.տոն կազմում է ամբողջ արտահանման բեռների **50 տոկոսը**: Իսկ բիտումը /54 հազ.տոն./ և բնական ավազը /27 հազ. տոն./ կազմում է ներմուծվող բեռների մոտ **8 տոկոսը**, 15 մլն. դոլլար արժողութամբ, որը մեզ ընդհանրապես պետք չի: Բետոնից ճանապարհները շատ անգամ ավելի ամուր են, երկարակյաց և էժան:

Ամենակարեւորը, որ սեփական գործարանները և ճանապարհաշինարարները կլինեն զբաղված իրենց տան շեմին: Հայաստանի շոգ կլիմայական պայմաններում ասֆալտը իրեն այդքան էլ չի արդարացնում, շատ շուտ է դեֆորմացվում և կորցնում ունակությունը, էկոլոգիապես շատ վնասակար է: Սեփական ժողովուրդը կունենա աշխատանք, ամբողջ Հայաստանով մեկ ճանապարհներ կկառուցվեն:

Գիտատեխնիկական հիմնարկների բաժարձակապես բոլոր շինությունները կարճ ժամանակամիջոցում վերանորոգվում են՝ վերադարձվում են իսկական տերերին:

Քաղաքներում հիմնական տրանսպորտային միջոցը լինելու է տրոլեյբուսը, հետեւաբար համապատասխան շինարարական աշխատանքներ է պետք կատարել:

Կուլտուրայի, արվեստի, սպորտի բոլոր կառույցները վերանորոգել ու հանձնել ազգաբնակչության տնօրինմանը:

ԲՆՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԲՆԱԿԱՆ ՊԱՇԱՐՆԵՐ

ՀՀ ՀԱՆՔԱՅԻՆ ՀԱՆԱԾՈՆԵՐԸ

Ոչ մետաղային	Մետաղային
Բարիտ	Երկաթ
Կերակրի աղ	Մանգան
Ազատ	Քրոմ
Օպտիկական հումք	Տիտան
Քարածուխ	Վանադիում
Տորֆ	Պղինձ
Այրվող թերթաքարեր	Մոլիբդեն
Կրաքար / տրավերտին/	Ոսկի
Մարմար	Նիկել
Դոլոմիտ	Կոբալտ
Կավ, բենթոնիտ, ցիոլիթ	Կապար
Հրակայուն ապար	Ցինկ
Ֆիբրուզ	Մագնեզիում
Գիպս	Նեֆիլային և ալկալային սիենիտներ
Զվարց	Արսեն
Դիատոմիտ	Ծարիր
Գրամիտ	Անգիկ
Բազալտ	Ծմբային հրաքար
Անդեզիտ	Արծաթ
Պեմզա	Ուրան
Պեռլիտ	
Օբսիդիան	
Հրաբխային խարամ	
Տուֆ, Տուֆիտ	
Ֆոսֆորիտ	

Հանքային ջրերի հարցերը միշտ Հայաստանի պայմաններում լուծված է եղել: Մովետական տարիներին բոլոր հնարավոր քանակի և որակի գործարաններ Հայաստանում կառուցված էին, ուղակի հարկավոր է օկուպանտ այլազգիներից հետ վերցնել, որպեսզի դրանք աշխատեն Հայ աղզի օգտին:

Ձկան հարցը հանրապետությունում իրոք ցավալի վիճակում է գտնվում: Նախ, ասեմ, որ ձուկը հանրապետությունում, մասնավորապես Սեւանա լճում, գտնվում է ոչ թե պետության կամ Հայ ազգի, այլ մի քանի այլազգի տականքների հսկողության տակ և բոլոր կարգի ինֆորմացիաները այդ մասին միանգամայն փակ են: Միայն ունենք տեղեկություններ, այն էլ պարզ է ինչ ստույգության, որ որոշ քանակ արտահանվում է.

--Ձուկ կենդանի	5.1 տոննա
--Ձուկ թարմ	41.5 տոննա
--Ձուկ սառեցրած	13.0 տոննա
--Ձուկ ապխտած	1.0 տոննա
--Խեցգետնակերպեր	793.5 տոննա

ԵՎս մի ստույգ տվյալ ունենք, որ Սեւանում ձուկ չի մնացել:

Հիմնական քայլը արտաքին ճանապարհների պորթլենը լիովին լուծելու, դա պետությունից **հանքային հանածոները** հումքային և կիսահումքային վիճակում

բացարձակապես արգելելն է: Դա ազգի հանդեպ հանցագործ քայլ է: Խոսքս վերամշակման պրոցեսների մասին է, որը նախ կստեղծի շատ մեծ քանակությամբ աշխատանքային տեղեր, հետո էլ պատրաստի ապրանքը, շատ անգամ ավելի քանկ է, իսկ արտահանելը այդքան անգամ հեշտ և էժան: Հանքաքարերի հումքը /պղինձ 61 հազ.տոննա; ցինկ 5 հազ.տ.; քրոմ 6. 5հազ.տ.; մոլիբդեն 1.3 հազ.տ.; խարամ 13 հազ.տ. /, որը կազմում է մոտավորապես 90 հազար տ., դա արտահանվող ապրանքի քանակի իբր 10% է կազմում: Այս ամենին գումարվեց Հրազդան-Աբովյան տարածքի երկաթի հանքավայրի առեղի տարածքն ու քանակը, ինչը այլակերպները լուծանելով հանձնել են շահագործման չիներին: Այժմ հանքերը և դրանց վերամշակման իրավունքը պատկանում է Հնդկներին, Գերմանացիներին և Ռուսներին, իհարկե մեր այլակերպ իշխանավորները իրենց անձնական ամենաչաղ բաժինը անկասկած ունեն, իսկ էթնիկ ծագումով ովքեր են և ինչ նպատակ են հետապնդում՝ կբացահայտենք, կամ իրենք կխոստովանեն:

Քանզի Մահմանադրության 33.2 հոդվածը ասում է,-«Պաշտոնատար անձինք պատասխանատվություն են կրում բնապահպանական տեղեկատվությունը թաքցնելու կամ դրա տրամադրումը մերժելու համար»:

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԸՆԴԵՐՔԸ ԻՐ ՀԱՐՍՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐՈՎ, ՈՍԿՈՒ ՀԱՆՔԵՐԸ ԱՆՀԱՊԱՂ ՎԵՐԱԳՐԱԾՆԵԼ ՀԱՅ ԱԶԳԻՆ: ՏԱՐԵԿԱՆ 30—50 տ. ՈՍԿԻ, 200.000 տ. ՍՈՒԻԲԻԵՆ ՈՒ ՊԻՆՁԻ ԽՏԱՆՅՈՒԹ Է ԱՐՏԱՀԱՆՎՈՒՄ: ԸՆԴԱՄԵՆԸ 60 ՄԻԼԻՈՆ ԴՈՒԼԼԱՐ ԱՐԺՈՂՈՒԹՅԱՄԲ, ԵՐԿՈՒ ՏԱՐՎԱ ԸՆԹԱՑՔՈՒՄ, ԶԱՆԳԵ-ԶՈՒՐՈՒՄ ՄԵԿ ՄԵՏԱԼՈՒՐԳԻԱԿԱՆ ԳՈՐԾԱՐԱՆ ԿԱՌՈՒՑԵԼՈՒ ԴԵՊՔՈՒՄ, ՏԵՂՈՒՄ ԽՏԱՆՅՈՒԹԵՐԻՑ ՏԱՐԱՆՉԱՏԵԼՈՎ ՀԱԶՎԱԳՅՈՒՑ ՄԵՏԱՂՆԵՐԸ, ՊԻՆՁԻ ՈՒ ՍՈՒԻԲԻԵՆԻ ԽՏԱՆՅՈՒԹԻ ՓՈԽԱՐԵՆ ՄԱՔՈՒՐ ՄԵՏԱՂ ՍՏԱՆԱԼՈՒ ՊԱՐԱԳԱՅՈՒՄ, ՄԻԱՅՆ ԱՅՍ ՈԼՈՐՏԻՑ ՏԱՐԵԿԱՆ ԿՈՒՆԵՆԱՆՔ ՄԻՆԻՍՏՐԱՆ 50 ՄԼԳ ԴՈՒԼԼԱՐԻ ԵԿԱՄՈՒՑ:

Անտառների կտրատումը Հայաստանի Հանրապետությունում համահավասար է մարդկության հանդեպ ռճագործության: Անհապաղ կասեցնել է պետք:

Այսօրվա դրությամբ Թեղուտի հազարավոր հեկտարների ողբերգական անտառահատումները՝ պղնձի հանքանյութը արտահանելու նպատակով, կունենա տեղանքի համար անվերականգնելի, տասնյակ տարիներ շարունակվող մահացու և գենոֆոնդի մողիֆիկացիա առաջացնող հիվանդությունների մի ամբողջ շարք:

Նույն բախտին են ուզում արժանացնել Մյունիխի ուրանի հանքավայրերը:

Նույն բախտին են ուզում արժանացնել Հրազդանի ու Աբովյանի երկաթի հանքավայրերը:

Այս բնագավառին վերաբերող բացարձակապես բոլոր խախտումները ազգի համար ճակատագրական վտանգ են ներկայացնում:

ՄԵՆՔ ԾԱԿԱՏԱԳՐԱԿԱՆ ԲՆՈՒՅԹԻ ԱՐՏԱՔԻՆ ԾԱՆԱՊԱՐՀԻ ԿԱՐԻՔ ՉՈՒՆԵՆՔ: ՎԱՌԵԼԻՔԸ ԼՐԻՎ ԿՍՏԱՆԱՆՔ ԻՐԱՆԻՑ: ԱՄԲՈՂՁ ԱՎՏՈՍՈՐԻԼԱՅԻՆ ՏՐԱՆՍՊՈՐՏԸ ԶԵՎԱՓՈԽԵԼ ԳԱԶՈՎ, ԻՍԿ ՔԱՂԱՔԱՅԻՆԸ ՀԻՄՆԱԿԱՆՈՒՄ ՏՐՈԼԵՅԲՈՒՄՆԵՐ: ԱՅՍ ԱՅԼԱԿԵՐՊՆԵՐԻՆ ԹՈՒՐՔԻԱՅՈՎ ԾԱՆԱՊԱՐՀԸ ՊԵՏՔ Է ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԸՆԴԵՐՔԸ ԹԱԼԱՆԵԼՈՒ ԵՒ ՂԱՐՄԻ ՊԱՅՄԱՆԱԳԻՐԸ ԾԱՆԱԶԵԼՈՎ ԹՈՒՐՔԵՐԻՑ ՄԵԾ ՓՈՂԵՐ ԿՈՐԶԵԼՈՒ ՆՊԱՏԱԿՈՎ: ՄԻԵՎՆՈՒՅՆ ԺԱՄԱՆԱԿ ԸՆԴՄԻՇՏ ԿՄՈՒԱՅՎԻ ՄԵԾ ԵՂԵՌՆԻ ՀԱՐՅԸ, ՈՐԸ ՀԵՆՑ ԻՐԵՆՔ՝ ԶՀՈՒԴՆԵՐՆ ԵՆ ԿԱԶՄԱԿԵՐՊԵԼ:

Ա Ր Դ Յ ՈՒ Ն Ա Բ Ե Ր ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Սովետական Միությունից մնացած Հայաստանի Հանրապետության միանգամայն բարձր մակարդակով գործող հիմնական արդյունաբերական ճյուղերը.

- Ազնիվ մետաղների/ոսկի, արծաթ/ արդյունաբերություն
- Գույնավոր մետաղների /պղինձ, մոլիբդեն և ուրիշ/ արդյունաբերություն
- Գույնավոր մետաղագործական /պղինձ, ալյումին/ արդյունաբերություն
- Էլեկտրոէներգիայի արդյունաբերություն
- Մեքենաշինական արդյունաբերություն
- Հաստոցաշինական արդյունաբերություն
- Էլեկտրոնային և ռադիոտեխնիկական սարքավորումների արդյունաբերություն
- Հաշվիչ համակարգերի արդյունաբերություն
- Քիմիական/սինթ. կաուչուկ և խեժ, անվադողեր, միներալ պարարտանյութ և այլն/ Էլեկտրոսարքավորումների արդյունաբերություն
- Էլեկտրոկաբելի արդյունաբերություն
- Շինարարական նյութերի/ցեմենտ, կոնստրուկցիաներ, բլոկներ/ արդյունաբերություն
- Քարի /շինարարական և արգյունաբերական նպատակների/ արդյունաբերություն
- Օրգանական/տորֆի/ պարարտանյութերի արդյունաբերություն
- Քարածուխի արտադրություն
- Տրիկոտաժի և բամբակամանվածքային/ Մարալիկ/ արդյունաբերություն
- Կաշվե ապրանքների/ կոշիկ, բաճկոն/ արդյունաբերություն
- Շաքարի արդյունաբերություն
- Սննդի բոլոր բնագավառների արդյունաբերություն
- Ձկնարդյունաբերություն
- Կոնյակ/ բարձրագույն տեխնոլոգիայի/ և զինիների արդյունաբերություն
- Դեղագործական նյութերի և ինդիգրիենտների արտադրություն

ԿԱՐԵՎՈՐԱԳՈՒՅՆ ԱՐԴՅՈՒՆԱԲԵՐԱԿԱՆ ԱՊՐԱՆՔՆԵՐԻ ԱՐՏԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆԸ 1985թ

Էլեկտրոէներգիա	14.9	մլրդ. կվտ.ժամ
Ուժային տրանսֆորմատորներ	7200	հազ. կվա
Փոփոխական հոսանքի գեներատորներ	1745.3	հազ. կվտ.
Փոփոխական հոսանքի շարժիչներ	1065	հազ. կվտ
Շարժական էլեկտրոկայան	757.4	հազ. կվտ
Կենտրոնախույզ պոմպեր	94	հազ. հատ
Էլեկտրական լարեր	134.1	հազ. կմ.
Էլեկտրական լամպեր	185.9	մլն. հատ.
Հավաքովի երկաթբետոն	1414.9	հազ. խոր. մ.
Շիֆեր	79	մլն. հատ
Սպիտակեղեն և արտաքին տրիկոտաժ	96.6	մլն. հատ
Կաշվե կոշիկ	18.4	մլն. գույգ
Ժամացույց	4757.4	հազ. հատ
Կաթ	177.1	հազ. տ.
Պահածոներ	493.6	մլն. բանկա

Արտադրական հիմնարկ--ձեռնարկությունները *հիմնականում չեն գործում՝ 1480-ը ավերված են: Սովետական Միությունը քանդելու տարիներին արտադրությունը այսօրվա օլիգարխների ձեռքերով լրիվ հիմնատակ արվեց և վերականգնելու համար մասի պարենային հարցն է պետք լուծել, հետո նոր այն կարգավորել:*

ԱՐՏԱՔԻՆ ՀԱՆՑԱԳՈՐԾ ԱՌԵՎՏՈՒՐ

ապրանքի անվանումը քանակ /տ./ հազ.դոլլար	արտահանում		ներմուծում	
	քանակ /տ./	հազ. դոլ.		
կարտոֆիլ	50.2	8.0	6040.6	3668
սոխ և սխտոր	0	0	6639.7	2187.4
ցորեն	0	0	421185	83959
եգիպտացորեն	0	0	79325	11492
ձավարեղեն	2.5	3.5	2751.8	1378.1
հացահատիկ այլ միջ. մշ.	86.4	56.7	8277.4	2307.1
շաքար	0	0	87846.9	24974.5
մրգահյութեր	760.5	968.1	6310.0	6580.5
հանքային ջուր և ըմպ.	1302.3	11037.0	17531.0	12217.3
կոնյակ, ռոմ, ջին, օղի	31694.4	116127.5	10794.0	21438.5
ծխախոտի հումք և մնացորդ	91.1	105.5	4165.2	11256.7
խիզարետ և սիգար	500.3	3903.7	3253.7	62401.1
գրանիտ, բազալտ, ծիրանաքար	1285.9	166.2	919.8	320.8
ցեմենտ	486434.2	32206.0	1317.9	305.5
պղնձի հանքաքար	60951.7	88062.1	0	0
մարգանեցի հանքաքար	8.2	1.2	8.2	1.8
նիկելի հանքաքար	0	0	21	5.3
ցինկի հանքաքար	4971.4	6789.6	0	0
քրոմի հանքաքար	6460.2	2060.6	81.6	55.4
մոլիբդենի հանքաքար	1280.8	28640.5	1110.9	24433.0
խարամ	12676.7	165.9	0	0
բիտում	0	0	53598.3	12205.2
կաուչուկից սուսինձ	0.5	14.1	33017.4	8114.9
լուցկի	0	2.1	801.9	865.6
երկաթի հանքաքար	0	0	1527.0	256.2
արհեստական կաուչուկ	8682.0	23725.3	42.4	69.9
մորթիներ խոշոր եղջ.	3411.0	2004.8	24.0	13.6
մորթի ոչխարի	382.6	68.7	6.0	8.2
կաշի խոշոր եղջ.	24.0	12.7	0	0
մորթիներ խոշոր, ձի. պ/ֆ	8.9	114.3	54	483.6
կաշի այլ կենդ.	0.6	1.4	3.8	14.0
անմշակ անտառանյութ	2553.2	378.1	1859.2	830.9
տակառագործի փայտ	0	0	0.3	0.2
փայտակոճ	0	0	1500.1	720.7
անտառանյութ երկ. ճեղք.	430.6	115.6	35974.5	10705.9
փայտե սալիկներ	0	0	2932304	12724.1
թելավոր փայտե սալիկ	0	0	11821.9	8463.6
խոսնձված նրբատախտակ	0	0	3340.1	2454.9
մամլած փայտանյութ	0	0	32.4	20.7
փայտյա շրջանակներ	0.1	0.7	14.6	36.0
փայտե արկղ	0.1	0.3	98.0	107.2
փայտյա տակառ	0	0.3	137.6	379.1
փայտյա իրեր, մանրահատակ	0	0.9	38.1	76.2
լրագրային թուղթ	0	0	1483.7	1394.8
թուղթ և ստվարաթուղթ	0	0	6468.0	7236.2
այլ թուղթ և ստվարաթուղթ	3.2	22.2	5729.6	4945.6

ծխախոտի թուղթ	4.9	29.1	318.3	1450.3
զուգարանի թուղթ	22.2	125.8	4520.0	10569.1
թղթե պարկ	487.5	1821.7	1256.5	5016.5
գրանցման մատյան	8.1	33	781.2	1293.5
սպիտակեղեն	84.2	422.7	540	2274
բնական և կաշվե կոշիկ	43.5	1124	524	7289
կտորածածկ կոշիկ	0.1	5.4	955.5	2813.7
արհեստական ծաղիկ	0	0	19.5	89.9
հուշարձանքար	8352.9	3318.9	4561.9	3394.7
իրադաց քար	7.2	119.6	203.8	782.3
ասֆալտից արտադրանք	0	0	6330.9	3257.3
գիպսե արտադրանք	1.9	2.2	12927.0	2520.5
ցեմենտե արտադրանք	33.9	2.3	229.9	103.2
հրակայուն աղյուս	0	0	3397.5	1605.9
հատակի և պատի կավե սալիկ	15.4	29.6	254.3	167.2
հատ. և պատի լաք. կավե սալ.	34.6	25.9	73405	21876
ճաշի խեցեգործ իրեր	18.4	28.6	2751.8	3314.0
խեցեգործ արձանիկ	0.5	4.7	93.3	318.0
սպակի հավասար. ներկած	0	0	18718	7239
սպակի հայելու	0	0	540.5	486.5
սպակե շշեր	20616	17267	11230	17457
սպակյա սպասք	1.0	23.6	2557	3484
սպակե նրբաթել	0	0	488	864
ադամանդե քար	0	160579	0.1	163431
ոսկի անմշակ	1.1	18298	5.7	129794
ոսկի անմշակ փոշի	1.1	18297	5.7	129794
երկաթամիահավվածք	6010	235728	3138	3449
սեւ մետաղի ջարդոն	115327	6844	0	0
հարթ գլանվածք երկաթից	4802	424	11389	7637
----/---- 600մմ	1672	83.6	4814	3346
----/---- երեսապատված	80.6	49	20923	21025
պղինձ չզտված	6958	66702	0	0
պղնձի ջարդոն	4626	7387	0	0
պղնձե սալեր	0	0	20.9	263
պղնձալար	0	0	49	41 5.5
պղնձե կցամասեր	0	0	352.4	2426
պղնձե ոլորված լար	0	0	5.3	132
պղնձե խոհանոցի պարագա	0.2	3.9	36.8	59.5
ալյումին չմշակված	237.3	332.2	10782	38350
ալյումինի թափոն ,ջարդոն	4230	4941	0	0
ալյումինի փոշի	0	0	567	1919
ալյումինե ձող, պողֆիլ	0	0	1772	6096
կապարի ջարդոն և թափ.	656	186	0	0
մոլիբդենի մնաց. ջարդոն	392.7	24439	1.8	128
երշիկեղեն	170	383	5259	6219
մսեղեն	694	1493	894	143 3

ԷԶՍՊՈՐՏ—ԻՄՈՐՏ

	2003թ	2004թ	2005թ	2006թ	2007թ	2008թ
էքսպորտ	685599	722911	973920	985108	1152300	1 մլրդ
իմպորտ	1279485	1351448	1801736	2191612	3267788	4 մլրդ
տարբերությ	593886	628536	827816	1206504	2115487	3 մլրդ

Ընդհանուր-----5.272.231,1 ամերիկյան դոլլար + 5.7 մլրդ արտաքին պարտք

Էլեկտրոէներգիայի խնդիրներ չունենք, բայց կազմակերպման և արտահանման հարցեր կան, և որ դա պետք է աշխատի միայն ազգի օգտին: Հայաստանի Հանրապետությունում էլեկտրոէներգիայի արտադրման և սպառման ընդհանուր համակարգը նվիրատրված է **Ռուսիային:**

Գազի և նաֆթամթերք վանելիքի հարցը: *Գազի համակարգը նույնպես ամբողջովին նվիրատրված է առաջիմ Ռուսիային:*

Հասկանալի պատճառներով Իրանից մտնող գազամուղը հազվագյուտ է գործում:

Միանգամայն վերանայել է պետք գազին և ընդհանրապես էներգակիրներին վերաբերվող բոլոր պայմանագրերը: Այստեղ, խուժանության արդյունքում ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ կրած վնասները կազմում են հարյուրավոր միլիոն դոլարներ:

Նույնը վերաբերվում է հազվագյուտ և գույնավոր մետաղներին, նույնը վերաբերվում է ոսկուն ու արծաթին:

Ամենահամեստ հաշվարկները ցույց են տալիս, որ վերջին 18 տարիների ընթացքում արտաքայանվածի ընդհանուր գումարը կազմում է ամենաքիչը 130 մլրդ դոլ. (հարյուր եռեսուն միլիարդ դոլլար), այն դեպքում, որ բոլոր այս տարիների տարեկան բյուջեների ընդհանուր գումարը 30 մլրդ դոլլար էլ չի կազմում:

Տարեկան Հայ ազգի դրսից ստացված տրանսֆեռտների գումարը կազմում է երկուսից—չորս միլիարդ, սփյուռքի Հայերից ստացված օգնությունները՝ նմանապես կազմում են տարեկան միջինը երկու միլիարդ դոլլար, այսինքն ևս մոտավորապես ութանասուն միլիարդ դոլլար:

Իբր երկու հարյուր տասը միլիարդ դոլարից ավելի գումարը թալանել են՝ բավական չի, առանց ամոթի զգացմունքի, անասունները վեցը միլիարդ դոլլար էլ Հայաստանի հաշվին արտաքին պարտքեր են ավելացրել:

Այս ամենից հետո անասունները գոչում են, թե աղբբեջանցիները նավթ ունեն, դրա համար էլ զինվում են, մենք ի՞նչ ունենք:

Հենց այս՝ վերը շարադրած բոլոր պատճառներն են դրդում, որ ազգովին համախմբվել է պետք ու սեփական ճակատագրի տնօրինման որոշում կայացնել:

Գ Ի Տ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն ԵՎ Կ Ր Թ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Հոդված 39. Հիմնական ընդհանուր կրթությունը պարտադիր է, բացառությամբ օրենքով նախատեսված դեպքերի: ...Միջնակարգ կրթությունը պետական ուսումնական հաստատություններում անվճար է: ...Յուրաքանչյուր քաղաքացի ունի մրցութային հիմունքներով անվճար պետական բարձրագույն և այլ հաստատություններում կրթություն ստանալու իրավունք օրենքով սահմանված կարգով...:

ՀՀ Սահմանադրությունը ասում է, որ անգամ միջնակարգ կրթությունը պարտադիր չէ և այն անվճար է միայն պետական դպրոցներում ու կողքից բացել են իրենց համար վճարովի հատուկ սնուցվող դպրոցներ, իսկ անվճար բարձրագույն կրթությունը «օրենքով սահմանված կարգով է»: Ինձ թվում է հասկանալի է՝ ամեն մի ԲՈՒՀ իրավունք ունի իր օրենքները ընդունի, իսկ բոլոր ուսումնական հաստատությունների ադմինիստրացիան վերելից նշանակված ջնուղներ են:

Գիտության, նորագույն տեխնոլոգիաների հարցը: Սպեկուլյացիայի և վարձով գուգարանի գաղափարախոսության մակարդակի իշխանությունները գիտության կարիք չունեն:

ՀՀ Գիտությունների Ակադեմիայում ադմինիստրատիվ պաշտոնները բացարձակապես զբաղեցնում են ջնուղները, իրենց նշանակել են ցմահ ակադեմիկներ, ԱԺ-ն ընդունել է գիտության մասին հանցագործ օրենք (Կարդացեք ֆիզ.մաթ. գիտությունների դոկտոր Գրիգոր Բարսեղյանի հոդվածները), և հանգիստ խղճով Հայաստանի գիտությունը ջնուղները ծնկի են բերում:

Հայկական ՄՍՀ գիտությունների ակադեմիան. 1990թ

Իսկական անդամ----- 37
Թղթակից անդամ----- 45
Պատվավոր ակադեմիկ----- 1
Արտասահմանյան անդամ-----2

Գիտությունների ակադեմիայի 7-ը բաժինները և 33 ինստիտուտները

Ֆիզիկա-մաթեմատիկական գիտությունների
Ֆիզիկա-տեխնիկական գիտությունների և մեխանիկայի
Քիմիական գիտությունների
Հողագիտական գիտությունների
Բուսաբանական գիտությունների
Պատմության և էկոնոմիկայի
Փիլիսոփայության և բանասիրական գիտությունների

	1965	1975	1981	1990	2000	2006
գիտաշխ. քանակը	7773	17138	19935	38358	6737	6723
ասպիրանտների	1109	897	893	1031	1292	1509
գյութարարների			17600	106800	83500	12400
ներդնում			31 մլն ռ.	43 մլն ռ.	3441 մլ ղ.	5691 մլ ղով.

Հ.Հ. Գիտությունների ակադեմիան համարյա չի ֆինանսավորվում և չի գործում: Դեռեսա Տեր--Պետրոսյանի օրոք հայտարարվել է, որ մեզ գիտություն պետք չի՝ բացարձակ արտահայտում են, որ Հայաստանը պետք է սարի տուրիզմի զարգացման հաշվին, և այդպես էլ շարունակվում է: Բսկ ակադեմիայի տարածքում սեփական օֆիսներ են կառուցվում: Գրքեր գրախանութներում չի առաքվում, ժողովուրդը չունի գներու կարողություն: Լուրջ գրքեր ընդհանրապես չեն հրատարակվում:

Այս ամենը չի գործում, բայց ՀՀ գիտությունների Ակադեմիայում մոտ 3800 մարդ աշխատավարձ է ստանում՝ սա լուրջ հետաքննման կարիք ունեցող հանգամանք է:

ՈՒՖսման և կադրերի պատրաստման դրակավորման հարցերը հիմնովին փոխել է պետք: Մենք ի տարբերություն հարեւան և ոչ հարեւան շատ երկրների ու ազգերի, իհարկե պարենային անվտանգության հարցը լուծելուց հետո, մեր երկրի զարգացման հիմնական

խնդիրը պետք է կապենք մեր ունեցած բնածին առավելության՝ գենոֆոնդի լիովին նպատակային ծառայեցման հետ: Այն է գիտամակարդակը կատարելագործելը, նորագույն տեխնոլոգիաների հայտնագործելը, դրանք կիրառելը առաջին հերթին ազգային բոլոր արտադրությունները շտապ վերածեսավորելու, և հետո՝ առավել կատարելագործումն ու արտահանումը: Մենք ունեցել ենք Մովետական Միության մաշտաբով ամենազարգացած մաթեմատիկան, քիմիան, ֆիզիկան, կիբեռնետիկան:

Բայց առաջին հերթին պարտադիր պետք է փոխվի գաղափարային բովանդակությունը: Սկսել է պետք փոխափայտությունից, այն փոխարինել է ազգային գաղափարախոսությամբ:

❖ *Phileo*—սիրել և *sofio*— իմաստություն բաղադրիչներից է կազմված փոխափայտությունը: Որպես յուրահատուկ գիտության՝ ֆիլիսոփայության հիմնական խնդիրը կացության հանդեպ դատողության վերաբերմունքի բարդանքներն են և մատերիականության գիտակցությունը:

Այն սկիզբ է առել Պյութագորասից և ձեռավորվել է Պլատոնի մոտ: Հետագայում այն երկու հակադիր ուղղությունների՝ մատերիալիզմ և իդեալիզմ, իսկ նրանց միջեւ եղած ուղղությունը՝ դուալիզմ:

Փիլիսոփայության հիմնական բարդանքը (պորբլեմ) սուբյեկտի և օբյեկտի միջեւ հարաբերությունն է: Դիալեկտիկայի (դատողություն--*рассуждение*), լոգիկայի (տրամաբանություն), և իմացաբանության (*теория познания*—իմացության տեսություն) զուգադիսությունը դիալեկտիկական մատերիալիզմի հիմնական սկզբունքներն են:

Իսկ ի՞նչ է նշանակում անտրպոլոգիայի (*anthropos*--մարդ, *logos*—ուսուցում) գոյաբանություն, լոգիկայի (տրամաբանության) և իմացության միջեւ տարբերությունը:

Իմացությունը՝ դա գիտակցությունն է, ինչը գիտենալ արմատից է, կապնված է տեղեկատվության (ինֆորմացիայի) ձեռք բերման հետ (անգիր), ինչը երբեք տրամաբանություն չի կարող դառնալ: Իսկ մարդաբանությունը լոկ ազգային հասկացողություն է, կապնված ծիսակատարությունների, հավատամքի, ընդհանուր առմամբ՝ առաքելության հետ: Հետեաբար տարբեր ազգությունների ու առաքելությունների սուբյեկտներ չեն կարող ունենալ մի փոխափայտություն՝ դա ընդամենը մի քանի դարեր շարունակվող գրքայիզագիայի նպատակամղիչ քարոզահնարք է:

Ինչ մնում է մատերիալիզմի, իդեալիզմի և դուալիզմի ուղղություններին, ապա հոգին՝ ինքը էներգիա է, նշանակում է մատերիա է: Գաղափարը ուղեղի աշխատանքի արդյունք է, այսինքն էներգիան մի ձեռից փոխակերպվում է մի այլ ձեռի՝ այսինքն նույնպես մատերիա է: Ի՞նչ է նշանակում մատերիան շոշափելի է, այն դեպքում, երբ մատերիան ունի չորս վիճակ՝

1. Էներգետիկ (անտեսանելի)
2. պլազմատիկ
3. հեղուկ
4. պինդ

Պետք է անտեսանելիից փոխակերպվի պլազմայի, հետո նոր փոխակերպվի հեղուկ կամ պինդ վիճակի, որպեսզի դառնա շոշափելի:

Գոյություն ունի անվիճելի «Նյութի պահպանման և փոխակերպման օրենքը», որի համաձայն այն ինչ աշխատանքի՝ էներգիայի արդյունք է (մասնապես և ուղեղի աշխատանքի), այն նույնպես էներգիա է՝ մատերիա:

Իսկ Պլատոնին մեջբերելը ընդամենը ցանկություն է կեղծիրը հիմնավորելը, քանի, ու խեղճ Պլատոնն ու Պյութագորասը ինչ են իմացել, որ դարեր հետո կհայտնվեն ամերիկյան, անգլիական ժողովուրդներ և վերջնականապես գարշելի ջիռոդներ, որոնք իրենց սուրբ անունն ու ազգային գաղափարը շահախնդրության առիթով կպղծեն:

Գիտական և ուսումնական ձեռնարկությունները ամբողջովին և հիմքից վերափոխել: Միջնակարգ դպրոցները մնում են տասնամյա: ՌԽումը շարունակողների համար՝ բացարձակապես ըստ աշակերտների ընդունակությունների, ավելանում է 11-րդ դասարանը՝ միայն մասնագիտական թեքումով:

Ա Ռ Ո Ղ Ջ Ա Պ Ա Հ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

ՀՀ Սահմանադրություն. Հոդված 38

Յուրաքանչյուր որ ունի օրենքով սահմանված եղանակներով բժշկական ծառայություններ ստանալու իրավունք: Յուրաքանչյուր որ ունի անվճար հիմնական բժշկական ծառայություններ ստանալու իրավունք: Դրանց ցանկը և մատուցման կարգը սահմանվում է օրենքով:

Նայեք, թե ինչ խորամանկությամբ է գրված Սահմանադրության այս կետը՝ անվճար, բայց ցանկով ու սահմանված օրենքներով: Միաժամանակ, բոլոր բժշկական հիմնարկները ծայտյալ կարգով նվիրաբերվել են օրենքներին՝ որպես սեփականություն, իսկ այդպիսին ունի իր օրենքները՝ անձնական սեփականության մասի գիշատիչ օրենքները: Էլ չեմ ասում, որ դեղամիջոցների մատակարարումը նորից օրենքի օլիգարխների ձեռքերում է և գները նորից նույն հողվածի օրենքներին են ենթարկվում:

Մեկ-մեկ ժողովրդին էլացնելու նպատակով կազմակերպում են անվճար սպասարկումներ, բայց դրա իմաստը միայն ցուցադրական բարեարտություն ու գթությունը չի, այլ նաեւ, ամենակարեւորը, ժողովրդին իրենց սեփականատեր ճանաչելու ընտելացնելն է, այսինքն մոռացեք, որ Սովետի ժամանակ այս ամենը ձեզ էր պատկանում ու անվճար էր, հիմա վճարովի է ու օրենքներին է պատկանում:

Առողջապահության իրավիճակը Հայաստանում՝ Աֆրիկական երկրներից առավել վատթար վիճակում է գտնվում: Տարբեր հիվանդություններով հիվանդացիության մակարդակը 1991 թ. համեմատ, այսինքն վերջին սովետական շրջանի հետ համեմատած աճել է 70-650 տոկոսով, ինչը սպիտակ եղեռն է Հայ ազգի նկատմամբ: Եթե 1991թ. ծնվում էին 11 երեխա՝ մահանում էին 3.05 մարդ, այսպեւ հիմա ծնվում են 11՝ մահանում 6.8 մարդ: Փաստորեն ազգի բնական աճը քառասուկ է: Ազգը գերարագ տեմպերով ծերանում է: Շատ շուտով՝ առաջիկա 10-ը տարիների ընթացքում, ազգի քանակը կտրուկ նվազելու է 70-80 տոկոսով:

Ըստի դեռ Հայ ազգը բնած է, օրոքը վերացնում է Հային՝ առանց պատերազմ հայտարարելու, առանց կողմնակի աղմուկների, ձեւանալով հայ, իրականացնում է սատանայական փորձության ամենազլխավոր նպատակը: Իսկ որոշ “խելքով հայերի” հարցնես՝ կասի Հայաստանը միակ պետությունն է, որտեղ օրոք չի ապրում:

Բոլոր հիվանդանոցները, բուժ--կենտրոնները, պոլիկլինիկաները անհասպաղ հետ վերադարձնել պետությանը, ազգի հանդեպ այս բնագավառում կատարած բոլոր հանցագործությունների քրեական պատասխանությամբ:

Ազգի կյանքի տեսողությունը կտրուկ ընկել է, իսկ հիվանդացիությունը՝ կտրուկ բարձրացել մինչեւ 650 %-ով, բնական աճը քառասուկ է, մահացությունը կրկնապատկվել: Լաճ շահամոլների հնարած հատուկ անհասանելի սակագները ազգասպան դարձան: Իսկ Հայը անգամ չի էլ կռահում, որ Սահմանադրության համաձայն հիվանդանոցները իրեն է պատկանում ու առանց Սահմանադրությունը փոխելու կամ հանրաքվե անցկացնելու ոչ-որ իրավունք չունի հիվանդանոցները վաճառելու:

Հայաստանում՝ Հայ ազգի համար բոլոր տեսակի բուժապասարկումները միայն և միայն պետք է լինեն անվճար:

Բոլոր համայնքներում վերականգնել հիվանդանոցների ու բուժապասարկման պտուկտերը:

Բոլոր դպրոցներում ու մանկապարտեզներում վերականգնել բուժապասարկումը:

Վերականգնել բուժ կենտրոնների կողմից մեծահասակներին ու ծանր հիվանդներին բնակավայր այցելելու ու բաժապասարկում կազմակերպելու ավանդությունը:

Կ ՈՒ Լ Տ ՈՒ Բ Ա, Ա Բ Վ Ե Ս Տ, Ս Պ Ո Ր Տ

ՀՀ Սահմանադրություն Հոդված 40.

Յուրաքանչյուր ոք ունի գրական, գեղարվեստական, գիտական և տեխնիկական ստեղծագործության ազատության, գիտության նվաճումներից օգտվելու և հասարակության մշակութային կյանքին մասնակցելու իրավունք:

Սահմանադրության այս հոդվածում այդ լրբերը վճարի մասին ընդհանրապես ոչինչ չեն գրել, բայց ամեն մի ոչ խեղաթյուրված ձևով ակնհայտ է Հայի համար այդ սպասարկումների սակագների անհասանելիության փաստը: Իսկ ինչ մնում է իրավունքին՝ կարծես ուրիշ պետություններում Հային կամ ուրիշ որեւէ մեկին այդ իրավունքներից զրկող կա: Երեւի դրանք ի նկատի են ունեցել նաղկինում բոլոր պետություններում ջիտղներին այդ բոլոր իրավունքներից օգտվելու ժխտման պատմական փաստը:

Կուլտուրա և արվեստ: Այս բնագավառները գործում են ընդհանրորոյ ալլակերպների համար, և ոչ Հայ ազգի օգտին: Կենտրոնները վերածվել են կազինոների և առևտրի ցանցի, ոմանց համար հոտային հարագատ լարյոկների:

Անհապաղ վերադարձնել ազգի սեփականությունը՝ իր բոլոր պատասխանատու համապատասխան հանգամանքներով հանդերձ:

Կուլտուրայի ու արվեստի բոլոր օջախները պետք է անհապաղ սկսեն գործել և այս ոլորտի զարգացումը պետք է իրականացվի միայն պետության հաշվին:

Կազինոները, կլուբները, գիշերային վառետները, և մնացած ալլ պրիտոները անհապաղ փակել, բոլորի հանդեպ համապատասխան քրեական պատասխանատվության վերաբերմունք ցուցաբերելով հանդերձ:

Մայրոս: Իսկ որ պետությանը հայտնի չի սպորտի բնագավառում Հայ ազգի վարպետների աշխարհահռչակ լինելը:

Բոլոր սպորտոպրոցներն ու սպորտդահլիճները անհապաղ վերադարձնել ազգի սեփականություն: Վերականգնել Հայոց սպորտի բարձր վարպետության Տիտղոսը:

Տարիզմ: Ապերախտ, անգրագետ իշխանավորները հաճախակի են արտահայտվում, թե Հայաստանի էկոնոմիկայի աճը կապել է պետք տուրիզմի հետ: Առավել անգրագետ ու տխմար արտահայտություն երեւի հնարավոր չի լսել: Այո, Հայաստանը թանգարան է բաց երկնքի տակ, բայց դա չի նշանակուկ, որ մենք չպետք է մեր հագարամյակների գիտական տաղանդը, աշխատասիրությունը, պատասխանատվությունն ու ճշտապահությունը չօգտագործենք պետության տնտեսության զարգացման գործում ու սպասենք մի տուրիստ գա կամ չգա Հայաստան, որ մենք վրա տանք ու սկսենք ջիտղների նման կլպելը:

Տուրիզմը անպայման պետք է զարգանա Հայաստանում՝ բայց դրա հիմնական նպատակը պետք է լինի Առաջին Արարված մարդու երկիրն ու Արարման վանը տեսնելն ու Առաջին Արարված մարդու հոգեկանն ու բարոյականը ընդօրինակելը, Արարչական օրենքների երկիրը այցելելը, պատմական հուշարձաններն ուսումնասիրելը:

Բ Ա Ն Կ Ա Յ Ի Ն Հ Ա Մ Ա Կ Ա Ր Գ

ՀՀ Սահմանադրություն Հոդված 83..3

ՀՀ կենտրոնական բանկի հիմնական խնդիրը ՀՀ-ում գների կայունությունն ապահովելն է: Կենտրոնական բանկը մշակում, հաստատում և իրականացնում է դրամավարկային քաղաքականության ծրագրերը:

Կենտրոնական բանկը թողարկում է ՀՀ արժույթը՝ հայկական դրամը: Կենտրոնական բանկը Սահմանադրությամբ և օրենքով իրեն վերապահված խնդիրները և գործառնություններն իրականացնելիս անկախ է:

Անկախ՝ նշանակում է գործում է կառավարությունից, այսինքն է կոնոմիկայի նախարարությունից, առևտրի նախարարությունից, հարկային տեսչությունից, մաքսային տեսչությունից անկախ: Միևնույն ժամանակ՝ անկախ է իր գործառնություններում, այսինքն ում հետ ինչ գործառնություն ուզում է՝ անում է:

Որպեսզի մոտավորապես հասկանալի լինի, ասեմ, որ ԱՄՆ-ում չկա կենտրոնական բանկ: Գրա փոխարեն կա “Ֆեդերալ ռեզերվ սիստեմ” ՖՌՄ, որը պատկանում է վեցը ջիտուների և որին ԱՄՆ-ը պարտք է 14 տրիլիոն դոլլար, և քանզի ԱՄՆ-ը երկու անգամ ավելի շատ ներմուծում է, քան արտահանում՝ ժողովուրդը լավ է ապրում: Գաղտնիքը հենց այդ ՖՌՄ-ի (որպես կենտրոնական բանկի) մեջ է, որը ինչքան ուզում է, այնքան փող (դոլլար) է տպում ու վաճառում (դիմացը ապրանք է վերցնում) բոլոր պետությունների վրա: Բոլոր պետություններն էլ գիտեն այդ մասին, բոլորի պարտքը կազմում է 40 տրիլիոն դոլլար (ԱՄՆ—14 տրիլիոն, Ճապոնիա--6 տրիլիոն) քայքայ ջիտուա-մաստնական կառույցներին ու ՆԱՏՕ-ի շնորհիվ լրում են, հնազանդվում ու կործանվում՝ ներառյալ Հայաստանը: Այդ բոլոր երկրների բանկերը պատկանում են ջիտուներին, որովհետև բոլորը պարտք են Համաշխարհային Բանկին, իսկ դա ջիտուներինն է: Եթե դոլլարը այդ պետությունների կողմից հերքվեց՝ այդ կառույցը փլուզվում է լիովին:

Հիմա համաձայն ՀՀ Սահմանադրության՝ քննարկենք թե ի՞նչ է իրենից ներկայացնում՝ ՀՀ կենտրոնական Բանկի (ԿԲ) մասին օրենքը. 30.06.1996թ

Գ.ԼՈՒԽ 1

Հոդված 1. կետ 1. ՀՀ կենտրոնական Բանկը պետական գործառնությունով օժտված իրավաբանական անձ է, որի միակ հիմնադիրը Հայաստանի Հանրապետությունն է:

կետ 4. ԿԲ-ն իր խնդիրներն իրագործելու նպատակով կարող է իր անունից՝

- կնքել պայմանագրեր, ձեռք բերել իրավունքներ, ստանձնել պարտավորություններ, այդ թվում՝ վերցնել վարկեր
- հանդես գալ որպես հայցվոր և պատասխանող
- սույն օրենքով նախատեսված դեպքերում ձեռք բերել, տիրապետել, օգտագործել և օտարել գույք, գույքային և անձնական ոճ գույքային իրավունքներ

կետ 5. ԿԲ-ն իր խնդիրներն իրականացնելիս անկախ է ՀՀ պետական մարմիններից

կետ 6. ԿԲ-ն և կառավարությունը միմիանց պարտավորությունների համար պատասխանատվություն չեն կրում. եթե այդպիսին չեն ստանձնել

Գ.ԼՈՒԽ 2

կետ 4. ԿԲ-ի ընդունած կարգավորման ռեժիմը խստացնող, լրացուցիչ կամ ավելի խիստ պատասխանատվություն սահմանող նորմատիվ բնույթի ակտերը հետադարձ ուժ չունեն ՀՈԳՎԱԾ 4

կետ 1. ՀՀ ԿԲ-ի հիմնական խնդիրը ՀՀ գների կայունության ապահովելն է:

ՀՈԳՎԱԾ 5

կետ 1. ԿԲ-ի խնդիրներն են՝

ա) ՀՀ ֆինանսական համակարգի կայունության և բնականոն գործունեության ապահովումը, այդ թվում ՀՀ բանկային համակարգի կայունության, իրացվելիության, վճարունակության և բնականոն գործունեության համար անհրաժեշտ պայմանների ապահովելը

դ) փողերի լվացման և ահաբեկչության ֆինանսավորման դեմ պայքարի կազմակերպումն ու կարգավորումը

կետ 2. Իր խնդիրներն իրագործելու նպատակով ԿԲ-ն սույն օրենքով սահմանված կարգով՝

- ա) իրականացնում է կառավարության բանկային սպասարկումը
- բ) հանդիսանում է կառավարության ֆինանսական գործակալն ու խորհրդատուն
- դ) որպես վերջինն առյուծի վարկատու վարկեր է տրամադրում բանկերին
- զ) տիրապետում, օգտագործում և տնօրինում է ՀՀ միջազգային պահուստները
- ե) իրականացնում է դրամավարկային և ֆինանսական համակարգի միջակարգությունը հավարտագրումը, ամփոփումը և հրապարակումը

Հոդված 6.

կետ 2 Դրամավարկային քաղաքականության ծրագրերը ներառում են

ա) գնաճի կանխատեսումները

Այսբանը՝ «գնաճի կանխատեսումները», բավարար է: Հիմա ինձ թվում է ամեն մեկը հասկացավ, թե ինչու են Հայաստանում գները շարունակ աճում:

Ինձ թվում է մեկնաբանման կարիք չեն գգում այս օրենքները: ԿԲ-ի միակ հիմնադիրը Հայաստանի Հանրապետությունն է, բայց ՀՀ կառավարությունը իրավունք չունի խառնվելու իր բանկի գործերին: Արդյունքում ստացվելու է ԱՄՆ-ի պատմությունը՝ ԱՄՆ-ի կառավարությունը ՖՌՄ-ին՝ իր կենտրոնական բանկին 14 տրիլլիոն դոլլար է պարտք, իսկ ՖՌՄ-ը, ինչպես նաև Հայաստանի ԿԲ-ն պատկանում են ջիռներին:

Առանց կառավարության համագործակցության՝ կենտրոնական բանկը ուղղակի բլեֆ է:

Հանրապետության բանկային համակարգը, այսինքն պետական բանկը և մնացած բոլոր առևտրային բանկերը որպես մեկ միասնական համակարգ՝ ընդհանրապես չեն գործում: Զգիտեմ, ով ինչքանով է ծանոթ բանկերի նշանակության և աշխատանքի հետ, դա մեր փողերի համար կենտրոնացման մի ձեռնարկություն է, որը կարող է զբաղվել վարկով և փողի առ ու ծախով: Բանկի այդ գործողությունից ստացված շահույթը կոչվում է մարժա, և բանկը կարող է գոյություն ունենալ միայն այդ մարժայի հաշվին:

«Անելիք բանկ» փբը	«Արարատ բանկ» բբը
«Առեքսիմբանկ» փբը	«Ամերիա բանկ» փբը
«Արդշինիմվեստբանկ» փբը	«Սեյլաթ բանկ» փբը
«Արցախ բանկ» փբը	«Կասկադ բանկ» փբը
«Զարգացման Հայկ. բանկ» բբը	«ԲՏԱ ինվեստ բանկ» փբը
«Էյչ-Էս-բի-սի բանկ Հայաստան փբը	«Պրոմեթեյ բանկ» սպը
«Ինվեկոբանկ» փբը	«Յունի բանկ» փբը
«Կոնվերս բանկ» փբը	«Արմավիսբանկ» փբը
«Ակրա-կրեդիտ Ագրիկոլ բանկ» փբը	«Պրոկրեդիտ բանկ» փբը
«Հայեկոնոմ բանկ» բբը	«ՎՏԲ-Հայաստան բանկ» փբը
«Հայբիզնեսբանկ» փբը	

Սեր բանկերը մեզ չեն վարկավորում, դե ուրեմն նրանք օրենքով պետք է լուծարված լինեին բոլորը, որովհետև բանկը ուրիշ հիմնական գոյության միջոց չի կարող ունենալ: Իսկ եթե ծաղկում են, ինձ թվում է հասկանալի է թե ինչով են զբաղվում: Սա նշանակում է, որ ընդհանուր բանկային սխառեմը լուրջ վերանայման կարիք ունի, սկսած կանոնադրական, ստարտային գումարի ծագման սերտիֆիկատի փաստից:

Սովետի փլուզումից հետո բոլոր գործող բանկերը՝ բոլոր լվացած փողերը պետք է վերադարձնեն և այդպես էլ կլինի:

Բանկը Հայաստանում պետք է լինի մեկ հատ՝ Հայաստանի Ազգային բանկ:

ԱԶԳ ԵՎ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

ԱԶԳ ԵՎ ԼԵԶՈՒ

ՀՀ Սահմանադրության մեջ չկա ազգային պետություն լինելու նշույլ անգամ՝

Հոդված 1. Հայաստանի Հանրապետությունը ինքնիշխան, ժողովրդավարական, սոցիալական իրավական պետություն է:

բայց կա՝

Հոդված 41. Յուրաքանչյուր ոք ունի իր ազգային և էթնիկական ինքնությունը պահպանողու իրավունք: Ազգային փոքրամասնություններին պատկանող անձինք ունեն իրենց ավանդույթների, կրոնի, լեզվի և մշակույթի պահպանման ու զարգացման իրավունք:

Իսկ ի՞նչ է սա նշանակում և ո՞ւմ է երաշխավորանքներ տալու համար գրված սա:

Պատասխանեմ՝ նրանց, ովքեր գրել են (Լեւոն Տեր-Պետրոսյանն ու այլ ցիտղները):

Ազգը մարդկանց սոցիալ-էթնիկական ընդհանրության պատմական զարգացման բարձրագույն ձևն է, որոնց կապում է ընդհանրացված լեզուն, տարածքը, տնտեսությունը, հոգեբանությունը, կենցաղը, արտաքինը, գույնը, մշակույթը, խոհանոցը, սովորույթները: Բոլոր դեպքերում ազգի և հասարակության հիմքը անհատն է՝ իր գիտակցությամբ: Ըստ պատմական զարգացման՝

Յեղեր

Ազգ

Քաղաքացի

Քաղաքացիական հասարակություն

- ✓ Անհատը սկսել է ուժեղ ձեռավորվել Քաղաքակրթության զարգացմանը զուգահեռ;
- ✓ Յեղը Ազգ չի, բայց ազգը կազմող հիմնական տարրն է: Օրինակ, Անգլիական ազգը գոյություն ունի, անկասկած: Արդյոք գոյություն ունեն քրդական, բրիտանական, բոշայական կամ հբրյական ազգեր: Մեծ կասկածանքի տակ է: Չունեն ինքնուրույն արվեստ, գեղարվեստ, մշակույթ, երաժշտական գործիքներ, խոհանոց, գիտական հայտնագործություններ;
- ✓ Յեղագրական միությունը ազգային միություն չի: Յեղը, գումարած ուրիշ նման ցեղեր, իրենց նման սեփական մշակույթներով, կենցաղով, նման տարրերով (կենցաղը, ճաշակը, սովորությունը, բարքը, ծիսակատարությունը, հավատամքը) կկազմի ազգ: Օրինակ. Ուրարտուն՝ հայ ցեղեր էին, միացան դարձան Հայք ազգ;
- ✓ Յեղն ու պետությունը կապված են տարածքի հետ: Այդ տարածքը շատ մեծ նշանակություն ունի ցեղի այդտեղ առաջացման հետ: Հակառակ դեպքում կլինեն հակատություններ կենսական կյանքի հետ, բնավորության, ապրելակերպի միջոց: Այսինքն տարածքի անշարժ տարրերն են: Օրինակ. Սփյուռքի հայերը գոյություն կունենան, քանի դեռ գոյություն ունի Հայաստանը և իր հայերը: Իհարկե, եթե հանկարծ դավանանքը չխանգարի: Օրինակ հբրյական ազգ չկա, բայց Մովսեսյան օրենքը նրանց պահպանում է;
- ✓ Ազգը մարդկային ինքնատիպ խմբակցություն է, հավաքական միություն, որտեղ մարդիք կապված են իրար հետ և իրար մեջ՝
 - Մասամբ ցեղային կապերով (ծագում, արյունակցական, ազգակցական)
 - Մասամբ պետական կապերով (միշտ նեցուկ համարելով)
 - Մասամբ տեղիտորիալ կապերով (երկրային, աշխարհագրական, ընդհանրություն)
 - Մասամբ կրոնական կապերով (դավանանք, հավատամք)
 - Մասամբ և գլխավորապես լեզվային ընդհանրությամբ

Մասամբ քաղաքական և ամբողջովին ազգային պատմությունով
Մասամբ կենցաղային կապերով (նիստուկաց, սովորույթ, վարք, բարք)

- ✓ Սրանք ստեղծում են ընդհանուր տիպի ֆիզիկական, հոգեկան աշխարհ, ծնունդ են տալիս գեղարվեստին, ազգային մշակույթին;
- ✓ Ազգը կրոնական հավաքական չի, կրոնական հավաքականը ազգ չի: Օրինակ՝ մենք էլ ենք քրիստոնյա, գերմանացիներն էլ, բայց նրանք աջակցեցին բուրքերին Հայոց Եղեռնի իրականացմանը: Կամ Հայերի մեծ մասը քրիստոնյա չեն;
- ✓ Ազգը կվերածվի աժեղագույն կառույցի՝ եթե ունենա ազգային պետություն և մեկ հավատամար:
- ✓ Ազգը միայն լեզուն ու լեզվախմբի հավաքականը չի: Ազգի հիմքը հիմնականում լեզուն է, հետո մնացածը: «Լեզուն հավկիթն է, իսկ ազգը հավը» --Գարեգին Նժդեհ;
- ✓ Ազգի ինքնահաստատումը, լեզվի և ավանդությունների ինքնահաստատումն է;
- ✓ Ազգի մահը լեզվի մահն է և հակառակը: Օրինակ. Հբրյաները որպես հոտախումբ գոյություն ունեն, հբրյայերեն են աղոթում, քանզի համարյա նույն ասորերեն լեզուն է;
- ✓ Լեզուն ունի մի աղբյուր, ազգային հավաքականը: Օրինակ. Հռոմը մեռավ, բայց լատիներենը մնաց որպես անհամեմատելի հարուստ լեզու: Չորեք ազգը եթե ուզում է կոլ տալ թույլին, առաջին հերթին լեզվին է կպնում: Դեռ Արամ թագավորը իր թագավորության մեջ ով հայերեն չի խոսել, լեզուն կտրել է, ասելով թե ինչին է պետք:
- ✓ Լեզուն հավաքական ստեղծագործություն է և ստեղծագործող հավաքականությունը Ազգն է: Օրինակ՝ Էսպերանտոն ինչքան էլ կատարելագործվի չի կարող փոխարինել կենդանի լեզվի;
- ✓ Լեզուները անփոխարինելի են և անթարգմանելի: Հայ խոսքը միայն հայերեն կապի, թարգմանությունը՝ ընդհամենը նման է;
- ✓ Լեզուն գիտություն չի, որ երեխան սովորի՝ դա գենի մեջ է, ամենաբարձր պետք է սալբես:
- ✓ Լեզուն ազգային կյանքի ամենա էական, անհրաժեշտ տարրն է;
- ✓ Ազգի տարրը խոսալով ուրիշ ազգի լեզուներով տալիս է Արչիլ Գորկի, Հովհաննես Այվազովսկի, Վիլյամ Սարդյան, Մարիետա Շահինյան... բայց մնում է Հայ;
- ✓ Ազգը դա ժողովուրդն ու տարածքը չի: Օրինակ՝ Հբրյաների այն մեջբերումին որ իրենք են գիտության արվեստի, տեխնիկայի առաջատարները, Ստալինը Խաբարովսկի մարզում՝ Բիրիբեյջան մայրաքաղաքով տարածք հասկացրեց, հովանավորություն, ասելով, դե գնացեք ու զարմացրեք ամբբողջ աշխարհին: Զգնացին, որովհետև ինքնուրույն չէին կարող գոյություն ունենալ: Առաքելությանը օժտված չեն;
- ✓ Ազգը քաղաքակրթության ծնունդ է, մշակույթային ու ստեղծագործական հարստության բավարար պաշար;
- ✓ Ազգը, ինքը՝ արդեն ձեռավորված պատմություն է, նրա էական մարմնացումը: Պատմությունը ազգային գիտություն է;
- ✓ Ազգային պատմությունը՝ ցեղի ծագումը, տեղափոխությունը, խաչավորումը, խառնուրդը, գումարումն ու անջատումը, պետական և քաղաքական պատմության, հավատամքային, լեզուների, բարքերի և իրավահասկացողությունների, մշակույթային, գեղարվեստի, կենցաղի պատմությունն է;
- ✓ Ազգը ֆիզիկական, հոգեւոր և մշակույթային, գաղափարների միաբանումն է;
- ✓ Ազգը և մշակույթ է և պատմական արժեք, ազգը պատմամշակույթային կապակցություն է;
- ✓ Ազգը մշտնջենական երեւոյթ է: Նրա կյանքը շատ ավելի երկար է, քան անհատինը՝ քանզի անհատի օժտվածության շարունակականությունն է ազգի էվոլյուցիան;

- ✓ Ազգային գիտակցությունը՝ պատմական գիտակցությունն է՝ գուժարած ժամանակի գաղափարա--մարտավարական պահանջը: Գիտակցությունը ազգի պատկանելությունն է: Գիտակցությունը չի կարող գոյանալ ոչնչից՝ այն Արարչական է: Ազգային քաղաքակրթությունը բարձր է՝ բարձր է ազգային գիտակցությունը;
- ✓ Ազգային գիտակցությունը՝ անհատ--հավաքականության շահերը, կարիքներն ու իրավունքները, բարիքներն ու պարտականություններն են;
- ✓ Ազգային գիտակցությունը բարձր է՝ ամուր, կայուն՝ կենսունակ է ազգը;
- ✓ Ազգասեր և ազգամոլ՝ նույնացվող հասկացողություններ են;
- ✓ Ազգը անընդհատ դինամիկայի մեջ է՝ վերամաքրվում, զարգացում;
- ✓ Ազգը շատ ավելի հիմնական էություն է քան պետությունը: Պետությունը կարող է կեղծվել, բայց ազգը մնա: Իս հակառակը անհնար է, կրածանվի տարբեր ազգերի: Բայց ազգային պետությունը այն անհրաժեշտությունն է, որ հնարավորություն է տալիս արդեն հանճարեղ ազգերին աճելու և գործանալու: Այսինքն միասնությունը տալիս է իր արդյունքը:
- ✓ Ազգերը եղել են, կան, կմնան՝ ապաազգայնացումը արստրակտ է;
- ✓ Ազգ և դասակարգ՝ էապես տարբեր երեսույթներ են, անկախ մեկը մյուսից: Ազգը կարող է դասակարգվել, բայց դասակարգը ազգ դառնալ չի կարող;
- ✓ Ազգը կարող է գոյություն ունենալ առանց պետության: Պետությունը ազգային միությունն է, ազգային միությունը՝ ազգային պետությունն է: Ինքնապահպանման և ինքնագարգացման բնագոյը միեւնույն է կմդի ազգերին դեպի ինքնուրույն՝ ազգային պետական կառույց: Ազգային ազատագրական պայքարը նույնպես հավերժ է;
- ✓ Պետությունների մերժեցում նշանակում է լեզվի, ծիսակատարությունների և հավատամքի վերացում, այսինքն ազգի հիմքերի վերացում: Օրինակ՝ Սատանայական փորձության գլոբալիզացիոն Համաշխարհային կառավարության և «Նոր Դար» կրոնի գերվտանգավորությունը;
- ✓ Պետությունը գորեղ գործոն է իշխող ազգի անհատականությունը հաստատելու համար՝ և հակառակը իշխվող ազգերի համար: Հայ դաշնակների սխալը՝ Բաքվում և Թբիլիսիում արդյունաբերությունը Հայերի ձեռքում էր, իսկ Հայաստանում գյուղատնտեսությունը՝ թուրքերի կամ այսօր ՀՀ-ում արդյունաբերություն ու գյուղատնտեսություն չկա՝ ֆինանսն էլ ջուղի ձեռքում է:
- ✓ Պետությունը պատահական չի կարող կազմվել, այդպիսին կկործանվի: (Անհապաղ ուղղել է հարկավոր՝ վերակառուցել ազգային պետականությունը);
- ✓ Պետությունը առանց ազգի շահերը պաշտպանելու հաստատուն չի կարող լինել;
- ✓ Պետության գորեղությունը քաղաքացու գործունեից է կախված: (Մեզ մոտ քաղաքացին գործություն չունի, այն սահմանափակվում է մի քանի մայույալ ջուղներով);
- ✓ Պետությունը իշխողների սեփականությունն է (Այսինքն իշխողը պետք է լինի միմիայն ազգի այրը);
- ✓ Հայաստանը այսօր մեր հայրենիքն է, բայց ոչ մեր պետությունը: Պետություն, ազգ, հայրենիք, պետք է լինեն միմիանցից անբաժանելի՝ անհապաղ ուղղել;
- ✓ Ինքնորոշման իրավունքը, դա բնածին իրավունք է, ինչը ժխտել չի կարելի:

ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՀԱՅՐԵՆԻԹ

Պետությունը դա հասարակության կազմակերպվածության քաղաքական ձեւն է, որը առաջանում է հասարակության տարակողմ ճեղքվածության՝ դասերի առաջացման շնորհիվ: Պետությունը ի սկզբանե կազմվել է միմիայն խիստ ազգային հատկանիշների հիման վրա: Հետագայում զավթողական քաղաքականության շնորհիվ պետությունները դարձել են նաեւ բազմազգ պետություններ՝ կայսրություններ, բայց ինչպես պատմությունն է ապացուցում՝ նման կառույցները ունենում են միայն ժամանակավոր բնույթ: Մնում է միայն ենթադրել, որ ազգը լինելով հավերժ՝ ազգային պետությունը նույնպես կլինի հավերժ:

Պետությունը կսկսի թուլանալը, կազմալուծվելը, երբ նրա ներսում՝ իշխանավորների գաղափարներում թուլանում են ազգային հատկանիշները և առաջ են գալիս քաղաքական տարածայնություններ՝ կուսակցություններ:

Պետությունը համարվում է ուժեղագույն՝ երբ այն ազգային է և թե ինչքանով է նրանում մեծ անձի կատարյալ դերն ու նշանակությունը: Անձը չգնահատող, կամ թեկուզ թույլ գնահատող պետությունը կլինի՝ և այդպես էլ կա, միանգամայն թույլ պետություն:

Պետության մեջ պետական (ազգային) սեփականությունը պարտադիր պետք է գերակշռի՝ առնվազն չորս անգամ, մասնավոր սեփականությանը: Ստրատեգիական նշանակության բացարձակապես բոլոր օբյեկտները պետք է պատկանան պետությանը: Մասնավոր սեփականությունը կմասնակցի պետության քաղաքատնտեսական բարօրությանը այն դեպքում, երբ մասնավոր սեփականատերերը ազգայնական են, իսկ եթե նա հերյա է, ապա քաղաքակրթությունը բացառվում է: Հրոյաների մոտ ստրիկական մտահոգվածության գաղափարը բերում է նրան միմիայն ինտրիգայի ցուցաբերման՝ գիտությունն ու ստեղծագործությունը մահանում են: Գոմարած սրան՝ հերյան «բիզնես» ասելը հասկանում է միայն առեւտուրն ու վաշխառությունը:

Քաղաքացիական հասարակությունը պետություն կազմելու անըջանցելի պայմանն է:

Կայսրիպիզմում անհատի լիակատար ազատությունը անհնարին պայման է՝ փող ունեցողը դոմինանտ է և իր հարազատներին կընդառաջի, հասարակությունը խստորեն կարգերի կշերտավորվի:

Ազգային սոցիալիզմը քանդում է հասարակական կարգերը, ստեղծում է հավասարություն: Եթե սոցիալիզմը ազգային պետության մեջ է, դա ամենավերին և ամենակատարյալ զարգացման ձեւն է: Սա է այսօրվա Հայաստանի միակ և ճշգրիտ փրկությունը:

Սոցիալիստական միտք է խիղճ՝ դա ընդհանուր հասարակության և ազգային գաղափարախոսության ամենակատարյալ մտահղացումն է:

Սոցիալիզմից բացի՝ մնացած դասակարգերից ոչ մեկը չի տալիս անհատին բավարար հնարավորություն և լիակատար ազատություն: Իսկ դա առաջին պայմանն է ազգի զարգացման համար: Քաղաքակրթության միջազգայնանալը արատրակտ է:

Գիտակցությունից պայքար՝ մի քայլ է միայն:

ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱՌՈՒՑՎԱԾԸ

{Ըստ Պլատոնի՝ /մ.թ.ա. 427-347/}

Արիստոկրատիա--լավագույների իշխանություն (Մեզ մոտ լրիվ բացակայում է)

Տիմոկրատիա --վատագույների, շահամոլների (Ինչպես մեզ մոտ)

Օլիգարխիա --մի խումբ ուժեղների և հարուստների (Մեզ մոտ գոդեր են)

Տիրանիա --բռնատիրություն (Մեզ մոտ մասամբ գործում է)

Դեմոկրատիա --ժողովրդավարություն (Մեզ մոտ լրիվ բացակայում է)

Թեոկրատիա --աստվածաիշխանություն (եկեղեցու՝ քրմերի միջոցով)

ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՀԻՄՆԱԿԱՆ ԱՌԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

1. Պետության մեխանիզմ՝ ղեկավար օրգանների և հիմնարկների հատուկ սիստեմի առկայություն;
2. Օրենսդրություն՝ պետության կողմից վավերացված որոշակի նորմերի սիստեմի ամրապնդման իրավունք;
3. Որոշակի տարածք, որի վրա տարածվում է տվյալ պետության իրավասությունը: (Մեզ մոտ միայն 3-րդ կետն է գործում, տիմոկրատները ուզում են այն էլ խախտանեն)

ՍԱՀՄԱՆԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Սահմանադրությունը ընդունվում է հանրաքվեյի միջոցով: (Պետք է մեր սահմանադրությունը վերանվանել “Հավիտենականնի” և հիմնովին փոխել):

Սահմանադրության հիմնական խնդիրը իշխանությունների ձեռավորումն է և ժողովրդի հետ հարաբերությունների դասավորումը: Սահմանադրությունը կարգվում է երեք տեսակի.

- I. Միապետի
- II. Խմբակային (հանրապետական)—(Մեզ մոտ իբր սա է)
- III. Ժողովրդական (պայմանագրային)

ՍԱՀՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԸ

Սահմանադրական դատարանը որոշում է օրենքների, Ազգային ժողովի որոշումների, նախագահի արձակաց հրամանագրերի, ուղերցների, կարգադրությունների, կառավարական օրգանների գործունեության համապատասխանությունը սահմանադրությանը: (Մեզ մոտ այն իշխանությունների համար ծառայություն է)

ՕՐԵՆՔՆԵՐԸ

Օրենքները պետությունում համարվում են իրավունքների հիմքի սկզբունքը: Այն կազմվում են և հաստատվում Ազգային ժողովում (Բսկ ազգային ժողովի մակարդակը որոշվում է ընտրությունների անցկացման մակարդակով, ընտրությունների արդար անցկացման մակարդակը և պատգամավորների պրոֆեսիոնալ իրավաբան լինելը մեզ հայտնի է, ուրեմն հայտնի է նաեւ պետության իրավական հիմքի մակարդակը): Օրենքի տարբեր ձեռակերպումներ կարող են գոյություն ունենալ՝

- 1) Օրենքները պետական իշխանության կողմից պարտադիր պարտականությունների կանոնների նորմատիվ՝ իրավունքային ակտերի ձեռակերպում է;
- 2) Օրենքները երեսույթների կայուն կրկնվող, անշրջանցելի, էական և անհրաժեշտ հարաբերական կապ է, կամ ժամանակի ընթացքում իրադարձությունների կարգ ու կանոնի ուղղորդվածությունը ;
- 3) Օրենքները պետական իշխանությունների բարձրագույն մարմնի սահմանադրության համաձայն գերագույն իրավական կարգով ընդունված նորմատիվ—իրավական ակտեր են;
- 4) Օրենքները երեսույթների կայուն և էական ներքին կապը պայմանավորող փոփոխությունները կարգավորող ակտեր են:

ՕՐԵՆՔՆԵՐԻ ՏԻՊԵՐԸ

- I. *Ֆունկցիոնալ փոխհարաբերությունների*
- II. *Մատերիալ օբյեկտների փոխհարաբերությունների*

ԸՍՏ ԸՆԴՀԱՆՐՈՒԹՅԱՆ ԱՍՏԻՃԱՆԻ

- I. *Մասնավոր պայմանների*
- II. *Սպեցիֆիկ պայմանների*

Օրենքները կիրառվում են մարդկանց գիտակից նպատակային գործունեության շնորհիվ: Մարդը նպատակահարմար ձևով աշխատում է փոխել օրենքի գործողության պայմանները (Օրենքները Հ.Հ. գրված են միայն առաջադեմ քաղաքակիրթ աշխարհին ցույց տալու համար):

Պ Ե Տ Ա Կ Ա Ն Ա Պ Ա Ր Ա Տ Ը

- ❖ *Ազգային ժողով*
- ❖ *Պետական կառավարման օրգաններ*
- ❖ *Դատախազություն*
- ❖ *Դատարան*
- ❖ *Արբիտրաժ*
- ❖ *Կապի միջոցներ*
- ❖ *Մասսայական ինֆորմացիայի միջոցներ*
- ❖ *Բանակ*
- ❖ *Ներքին ուժեր*

(Մեզ մոտ այս բոլորը մեկ հոտի գործակալություն է)

Ա Ն Կ Ա Խ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Անկախ ինքնիշխան /սուվերեն/ է այն պետությունը, որն անկախ է թե ներքին թե արտաքին գործունեության մեջ: (Մեզ մոտ այն բացակայում է)

- I. *Ճանաչված`---:Միջազգային իրավունքի սուբյեկտ`* *դե ֆակտո*
- Պետություն`* *դե յուրե*
- II. *Չճանաչված`-:Աշխարհագրական ինքնուրույն օբյեկտ`* *դե ֆակտո*
- Ոչ պետություն`* *դե յուրե*

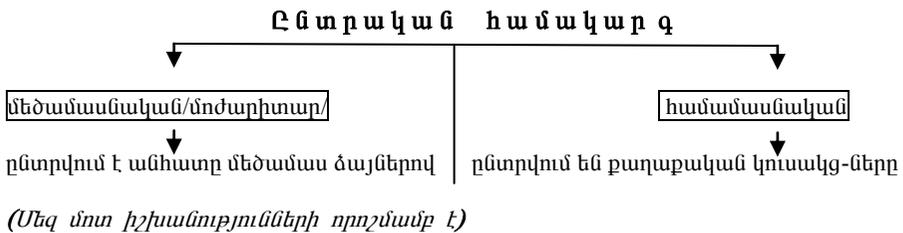
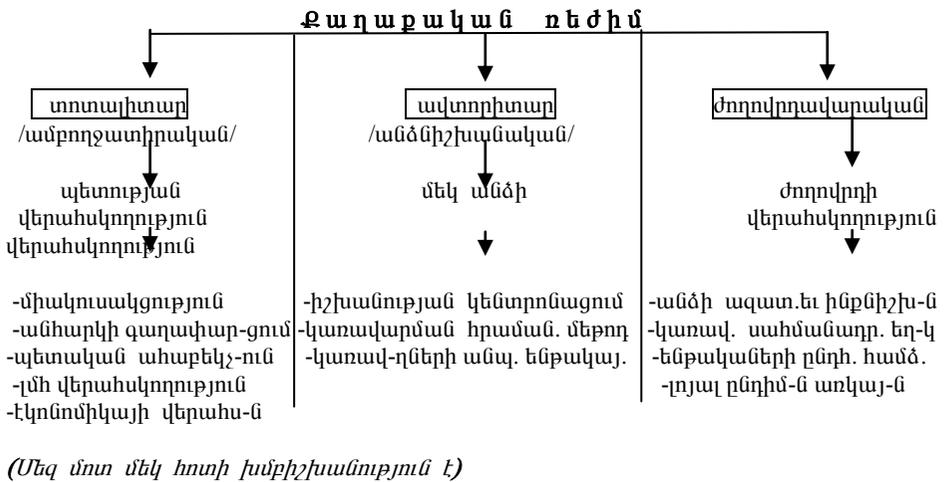
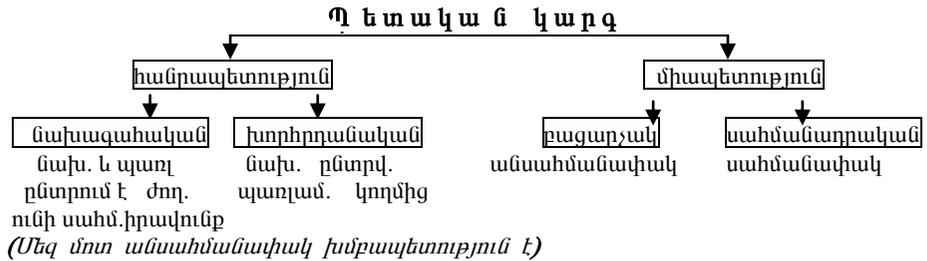
ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԼԽԱՎՈՐ ԳՈՐԾՈՒՅԹՆԵՐԸ

<i>կառավարման կազմակերպման</i>	<i>տիրապետման ճնշման</i>	<i>իրավական ստեղծման</i>	<i>համակարգի</i>
--------------------------------	--------------------------	--------------------------	------------------

Երկրի պետական կառուցվածքը դա պետական կառավարման ձևը և սուբյեկտներն են միասին վերցրած: (Մեզ մոտ այն բացակայում է):

ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱՐԳԸ

- I. Հանրապետական--գերազայն իշխանության իրավունքը պատկանում է ժողովրդին
 II. Միապետություն – մոնարխիա (Մեզ մոտ մասամբ սա է)

ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՏԱՐԱԾՔ

Միջազգային իրավունքների հիմնական սկզբունքները՝

- Պետական իշխանությունների հարգում
- Պետությունների խաղաղ գոյակցում
- Միջազգային պարտականությունների կատարում
- Ազգերի ինքնահավասար և ինքնորոշման իրավունք
- Վիճելի հարցերի խաղաղ լուծում
- Ուժի չգործադրում

(Մեզ մոտ բոլոր կետերը չեն գործում)

ՊԵՏԱԿԱՆ ՍԱՀՄԱՆ

I. ԸՍՏ ՁԵՎԱԲԱՆԱԿԱՆ ՀԱՏԿԱՆԻՇԻ

-երկրաչափական սահմաններ/ատոդարաշխական սահմաններ/
-բնական սահմաններ /գետերի, լեռնաշղթաների հետ/

II. ԸՍՏ ԾԱԳՈՒՄՆԱԲԱՆԱԿԱՆ ՀԱՏԿԱՆԻՇԻ

-սահմաններ, ձեւավորված մինչև տարածքի բնակեցումն ու յուրացումը
-վրադիր սահմաններ /անցկացվում են յուրացված, խիտ բնակեցված տարածքով/
-ելիկային /մնացորդային/ սահմաններ /պատմականորեն ժառանգված/

III. ԸՍՏ ԻՐԱՎԱԿԱՆ ՎԻՃԱԿԻ

-միջազգային իրավունքով ճանաչված սահմաններ /քարտեզներում/
-ֆիկտիվ, չհիմնու սահմաններ /ճանաչված է քայք գոյություն չունի/
-իրականում գոյություն ունեցող, քայք չճանաչված միջազգային իրավունքով

IV. ԸՍՏ ԳՈՐԾԱՌՈՒՅԹՆԵՐԻ ԱՌԱՆՁՆԱՑՎՈՒՄ ԵՆ

-անջրպետող /արգելափող սահմաններ, երկաթյա վարագույր/
-կոնտակտային /ծփման/ սահմաններ /քայք, առանց թույլտվության/
-Պետություն դե յուրե /զտող սահմաններ /ոչ ամեն մեկի և ամեն ինչի թույլտվութ-ն/

Այսօրվա Հ.Հ. սահմանները ժառանգություն է նախկին Սովետական Հայաստանից: Բայց, այս սահմանները իրավական ուժ չունեն, որովհետև նրանք ընդհամենը գծված են Անդրկովկասյան Ֆեդերացիայի կողմից 1922թ մարտի 12-ին, իսկ 1936թ դեկտեմբերի 5-ին նույն ձեռով անմիջականորեն ՄՄՀՄ-ի կազմի մեջ: Հայաստանի վրա հարձակվել և օկուպացրել է Սովետական Ռուսաստանը, որը՝ ինքը այդ ժամանակ միջազգային սուբյեկտ չէր համարվում: Այնպես, որ մինչև այժմ էլ միջազգային նորմերի համաձայն գործում է Սեւրի պայմանագրի ուժը, որովհետև Թուրքիայի հետ վերջին մեր ստորագրած փաստաթղթերը Սեւրի պայմանագրից էլնելով է կատարված, միայն թե այսօրվա ՀՀ իշխանությունները դավադրությամբ չճանաչեն Գարսի պայմանագիրը, որը Հայերի կողմից չի կնքված: Մենք չունենք նաև Վրաստանի և Ադրբեջանի հետ սահմանների մասին ոչ մի պայմանագիր: Իսկ իրոք գործող 1918---1920թթ պայմանագրերի համաձայն Ջավախքն ու Արցախն էլ է մերը, ուղղակի մենք առայժմս չունենք հայամեն իշխանություն դրանով զբաղվելու»:

ՊԵՏԱԿԱՆ ԲԱՂԱՔԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

- Շատ երկրներում կուսակցությունների գործունեությունը ընդհանրապես արգելված է;
- Քաղաքականությունը հասարակական հարաբերությունների բուն պրոցեսն է;
- Քաղաքականությունը որոշումների մշակման և գործողությունների համակարգման ու իրականացման ամբողջությունն է;
- Պետական քաղաքականությունը պետության խնդիրների և դրանց հասնելու միջոցների ամբողջությունն է;
- Պետական քաղաքականությունը հենված է իշխանության վրա: Հաճախ նույնացվում է:
- Պետական իշխանություն է, երբ քաղաքացիներն ապրում են իրենց երկրի սահմանադրությամբ և օրենքներով;
- Գաղափարի իշխանություն` երբ համախոհները հավաքվում են մի գաղափարի շուրջ;
- Իշխանության գործունեության սկզբունքը հրամանատարական գործողությունն է;
- Բարոյականությունը` անկայման պետք է վեր լինի կանգնած քաղաքականությունից;
- Եթե իշխանությունները ժողովրդին չեն կարող բավարարել աշխատանքով`պարտավոր են նպաստ հատկացնել:

Այսօրվա ՀՀ պետական քաղաքականությունը` դա Միոնիստական «Նոր Կյանք» սատանայական փորձության իրականացման քաղաքականության Հայաստանյան ենթաքաղաքականությունն է, որը նշանակում է մեկ ընդհանուր համաշխարհային կառավարություն` ջիոդների ղեկավարությամբ: Այսօրվա ազգին սոված պահելու նպատակը դա է, որ իբր թե ժողովուրդները չունենալով ուրիշ ելք, իրենք դիմեն ջիոդներին, որ եկեք մեզ ղեկավարեք---«Միոն հմուտների արձանագրություն 22-24»:

ԻՇԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ԵՐԵՔ ՄԱԿԱՐԳԱԿՆԵՐԸ

- I. Ամբողջ հասարակության մակարդակ
- II. Հասարակության առանձին հատվածների մակարդակ
- III. Անհատական մակարդակ

(Այսօրվա ՀՀ տիմոկրատ իշխանությունները ընդհանրապես մակարդակ չունեն)

ԻՇԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ԷՈՒԹՅԱՍԲ ԵՐԿՈՒ ՉԵՎԵՐԸ

- I. Ռ-ացիոնալ---գիտական հիմնավորված
- II. Իռացիոնալ---իդեաներով հիմնավորված /տոտալիտար և ավտորիտար/--անբարոյական է

Այսօրվա ՀՀ իշխանությունները էությամբ բացարձակապես իռացիոնալ են, որովհետև իրենց ծրագիրը միմիայն Արարչի կարողության ֆունկցիա է: Միայն նա կարող է իր իսկ ստեղծած մարդկանց արմատապես վերափոխի, այնպես, որ այդ «հմուտ սիոնիստներ» կոչեցյալները մարդկային հարաբերությունների գաղափարախոսության փիլիսոփայության մեջ անհամեմատ կարճատես են, կամ գլխասպտույտ անհավատալի հաջողություններից ուղղակի խփնվել են:

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԵՐԿՈՒ ՆՊԱՏԱԿՆԵՐԸ

- I. Երկրի ներսում օրինականություն, կարգուկանոն, կյանքի բարելավում
- II. Միջազգային դրության բարելավում, արտաքին նպատավոր քաղաքականություն

(Մեզ մոտ երկու նպատակներն էլ բացակայում են):

ՆԵՐՔԻՆ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Ներքին քաղաքականությունը այն մտորումների և գործողությունների ամբողջությունն է, որն ուղղված է սոցիալ-քաղաքական ամրասպինդմանն ու բարեփոխմանը

ՈՒՂՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

- 1) տնտեսական
- 2) ժողովրդական
- 3) սոցիալ-մշակույթային
- 4) բնապահպանական

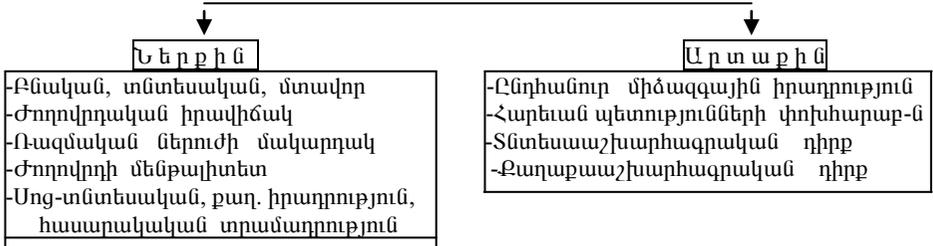
Բ Ն Ա Գ Ա Վ Ա Ո Ն Ե Ր Ը

- 1) սեփականատիրական հարաբերությունների
- 2) մակրոտնտեսական հարցերի
- 3) կրթության և գիտության
- 4) բնակչության տեղեկատվության և քարոզչության

ԱՐՏԱՔԻՆ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Արտաքին քաղաքականությունը պետք է վարվի ի նպաստ ներքին քաղաքականության

Ե Ր Կ ՈՒ Գ Ո Ր Ծ Ո Ն Ն Ե Ր

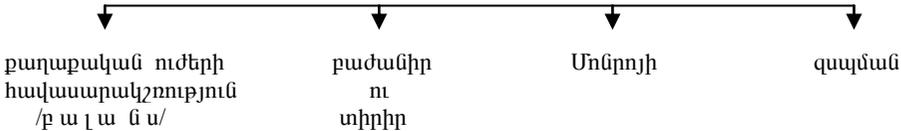
Մ Կ Զ Բ ՈՒ Ն Ք Ա Յ Ի Ն Փ Ա Ս Տ Ա Թ Ղ Թ Ե Ր Ը

- 1) Արդի միջազգային իրավունքի հիմնաբարը ՄԱԿ-ի մարդու իրավունքների ընդհանուր չՌՉԱԿԱԳԻՐՆ Է /դեկլարացիա/
- 2) /1975/Եվրոպայի անվտանգության ու համագործակցության խորհրդակցության եզրափակիչ ակտն է

Հ Ո Չ Ա Կ Ա Գ Ի Ի Ս Կ Զ Բ ՈՒ Ն Զ Ն Ե Բ Ը

- 1) Անճի տարրական իրավունքները
- 2) Մարդու քաղաքացիական և քաղաքական իրավունքները
- 3) Սոցիալ տնտեսական իրավունքները
- 4) Միջազգային՝ միջպետական հարաբերությունների կազմակերպության գլխավոր սկզբունքները
- 5) Պետությունների իրավահավասարություն
- 6) Իրար նկատմամբ ուժի չգործադրում
- 7) Միջազգային վեճերի խաղաղ լուծում
- 8) Միմիանց ներքին գործերին չմիջամտում
- 9) Մարդու իրավունքները հարգում
- 10) Տարածքային ամբողջականության անձեռնամխելիություն
- 11) Ժողովուրդների իրավահավասարության և ինքնորոշման իրավունք
- 12) Միջազգային իրավունքով նախատեսված պարտականությունների բարեխիղճ կատարում
- 13) Արտաքին քաղաքականության իրականացնող մարմիններն են համարվում պետական անվտանգության հետախուզության և հակահետախուզության ծառայությունները, ինչպես նաև արտաքին տնտեսական կապեր իրականացնող ծառայությունները, ինչպես նաև արտաքին տնտեսական կապեր իրականացնող հատուկ գերատեսչությունները:

Համընդհանուր ճանաչում ունեցող արտաքին քաղաքականության դոկտրինաները

Ձեյնս Մոնրո --ԱՄՆ նախագահ 1823թ՝ չխառնվել Եվրոպայի գործերին և հակառակը Ջապման--մշակվել է ԱՄՆ-ում: Թույլ չտալ գործը հասնի պատերազմին: Տեղում՝ ճնշել:

ԱՇԽԱՐՀԱԶԱՂԱԶԱԿԱՆ ՀԵԳԵՄՈՆԻԱՅԻ ՀԱՄՆԵԼՈՒ ԵՐԵԶ ՈԼՈՐՏՆԵՐԸ

**ՏՆՏԵՍԱԿԱՆ
ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ
ԳԱՂԱՓԱՐԱԿԱՆ**

**ՔԱՂԱՔԱՏՆՏԵՍԱԿԱՆ ՀԱՄԱՇԽԱՐՀԱՅԻՆ ԼԻԳՆԻ ՀԻՄՆԱԿԱՆ
ԳՈՐԾՈՆՆԵՐԸ**

Ուսումնական Հնարձան-Յուր
Առարկայի Տեսչություն
ԲԱՅ ՀԱՄԱՐԱԿՈՒԹՅՈՒՆ
ԳԼՈՐԱԿԱՆ ՀԻՄՆԱԿՆԵՐԻ ՆՈՐԱՄՈՒԾՈՒԹՅՈՒՆ
ԱՐՁԱԳԱՆՔԵԼՈՒ ԿԱՐՈՂՈՒԹՅՈՒՆ

ԱՌԱՋԱՏԱՐ ԵՐԿՐՆԵՐԻ ՆԵՐՄՈՒԾՈՒՄՆԵՐԸ /%/

	Ա Մ Ն	Ճապոնիա	Եվրամիության երկրներ
Երկաթաքար	36	99	90
Բոքսիտ	38	100	86
Պղինձ	7	99	99
Արճիճ	85	73	74
Կապար	72	96	92
Մանգան	99	97	99
Նիկել	75	100	98
Կ ո ք ա լ տ	94	98	98

Ուշադրություն դարձրեք Աշխարհի առաջատար երկրների կողմից ներմուծվող մետաղների անվանումներին և նույն ուշադրությամբ նայեք Հայաստանից արտահանվող այդ նույն մետաղների (բացի երկաթաքարից՝ ինչը ամենաէժեքան է) հետ իշխանությունների կողմից դյուքանական հիմնարկային վարմունքի տեսակետին:

Չնայած, ոչ թե ես հիմնարկային եմ համարում այսօրվա Հայաստանի իրականացրած հանցագործ արտաքին առևտուրը, որը գյաղայական թալան արտահայտող բնութագիր է միմիայն պարունակում, այլ ընդհանրապես հունքային վիճակում յուրաքանչյուր մետաղ արտահանելը անհեռանկար ու քայքայիչ քայլ է: Մենք ունենք մեր ընդերքում այս ամենը, ունենք աշխարհահռչակ գիտական օժտվածությամբ Հայամարդու ռեսուրսները և պետք է բավարարենք յուրաքանչյուր զարգացած պետության, յուրաքանչյուր բարդության պատրաստի ապրանքի պատվեր:

Այսպիսի տնտեսավարական կառավարումն է միմիայն Հայաստանի պայծառ գալիքի արգասիքը լինելու և կյիմի, անկախ այն հանգամանքից, թե անողնաշար կենդանիները դեռևս ինչքան կղիմանան ավերիչ աստանայական մեքենայի դեկին:

Պ Ա Տ Ե Ր Ա Ձ Մ ԵՎ Խ Ա Ղ Ա Ղ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն ՊԱՏԵՐԱԶԽ ԱՌԱՋԱՑՄԱՆ ՀԱՏԿԱՆԻՇՆԵՐԸ

Պատերազմը ծնվում է օբյեկտիվ-սուբյեկտիվ քաղաքական և սոցիալ-տնտեսական պատճառներից: Այսինքն պատերազմ կարող է առաջանալ երկու հիմնական պատճառներից՝

1. Մեկ ուրիշ պետությանը պետք է այն, ինչը կա քո պետությունում և նրան պետք է, ու նա չի ուզում քեզանից ուղղակիորեն զնել
2. Քո պետության իշխանությունները չեն գործում ազգի և պետության շահերից՝ առաջացնելով ներքին դժգոհություններ

Նման ցանկություններն ու դժգոհությունները ունեն նույնպես ընդամենը երկու լուծման մեթոդ՝

1. Խելամիտ՝ բանակցությունների կիրառման միջոցով
2. Ոչ խելամիտ՝ ուժի ու բռնության կիրառման միջոցով, որը նույնպես ավարտվում է բանակցությունների կիրառման միջոցով

Առաջին տարբերակը համարվում է կիրառական՝ երբ կողմերը քաղաքակիրթ օժտվածությամբ են տոգորված, իսկ երկրորդ տարբերակը՝ երբ կողմերը, կամ կողմերից մեկը լավիշ է, արյունարբու և գուրկ է քաղաքակիրթ օժտվածությունից:

Քաղաքական և ռազմաստրատեգիական նպատակներին, որոնց կարելի է հասնել զինված բռնության եղանակով հանգեցնում է հասարակական կյանքի վիճակի որակական փոփոխությունների, անխուսափելի է դարձնում դրա վերակառուցումը և ռազմական պահանջներին համապատասխանումը:

Այն վարելու գլխավոր միջոցը զինված ուժերն են:

Բերում է մեծաքանակ զոհերի, նյութական և հոգեւոր արժեքների կորստի, քայքայիչ ազդեցություն է ունենում ամբողջ հասարակության ու պետության վրա:

Մարդկությունը մոտեցել է այն գիտակցությանը, որ պատերազմը որպես միջազգային հարցերի լուծման միջոց պետք է վերացվի, բայց ցավոք սրտի շահին նվիրված որոշ կենդանիներ խիստ արգելք են հանդիսանում նման լուծումների իրականացմանը, առավելես՝ շահույթ ստանալու նպատակով հատուկ պատերազմներ են հրահրում:

Ինձ թվում է մարդկությունը բոլոր դեպքերում կտա իր ճշմարիտ գնահատականը նման սոսկայի պահվածքներին, իսկ ամենամեծ դատավորը ժամանակն է:

ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ ՕՐԵՆՔՆԵՐԻ ՀԱՍՏԱՉԱՅՆ՝

Ազրեսիա է կոչվում պետության կողմից զինված ուժի գործադրումը մի այլ պետության իշխանության դեմ /սուվերենիտետի/ տարածքային անձեռնմխելիության կամ քաղաքական անկախության դեմ: Ազրեսիան արգելված է միջազգային իրավունքով:

Օկուպացիա է կոչվում այն դեպքը երբ մի պետության զինված ուժերը ժամանակավորապես նվաճում են այլ պետության տարածքը և հաստատում նվաճաց տարածքների զինվորական վարչություն/սուվենիտարացիա/:

Անեքսիա է կոչվում ուրիշի պետական տարածքի բռնակցումը, անօրինական միացումը իր տարածքին:

Էստոպել---Միջազգային պահանջ այլ պետության հանդեպ: Եթե էստոպելի ժամանակը անցնում է, հետո չես կարողանա պահանջներդ ներկայացնես: Օրինակ, մինչեւ հիմա Մերի պայմանագիրը ուժի մեջ է, որովհետեւ ոչ Թուրքիան, ոչ էլ Ռուսաստանը այն ժամանակ միջազգային սուբյեկտներ չէին, և նրանք ուղակի օկուպացրել են մեր երկիրը: Եթե չուշացնենք, մենք արդար պահանջներ ունենք Թուրքիայի հանդեպ և հողային և կտորածների տեսանկյունից, ուղղակիորեն բացատրելով, որ Մերի պայմանագրի գրելու ժամանակ հայերը կազմել են Վանի, Բիթլիսի, Էրզրումի և Տրապիզոնի նահանգներում 52%-ից (ՌԻդրո Վիլսոնին հանձնարարված խաղաղ որոշման համաձայն Բեստանի

գծաց և Թորքիայի հետ համաձայնագրած, ԱՄՆ-ի մեծ կնիքով հաստատված, պետքարտուղար Բրիտոնի ստորագրությամբ, դա 1920թ նոյեմբերի 22 էր, Սեւրի պայմանագրի 89-90 հոդվածների որոշմամբ՝ անպայման կատարելի) ավելի, իսկ հիմա փոխանակ լինեին 1.5 մլն.-ից ավել, ընդհանրապես չկան, բա ու՞ր են: Իսկ Նախիջեւանը և Ղարաբաղը տրված են եղել Ադրբեջանի հսկողության տակ, իսկ ինքը մտցրել է իր կազմի մեջ: Ղարաբաղը հուլիսի 5-ի Կավբյուրդի որոշմամբ, իսկ Ջավախքը ավելի ցածր մակարդակի որոշմամբ և անօրեն: Սովետական ներքին սահմանները միմիայն վարչական գծեր էին: Ուրեմն Ադրբեջանի գործողությունը արդեն անեքսիա է: Ինչու հողերը Հայաստանին չտրվեցին՝ որովհետև մինչև նախով փաստաթղթերը հասան Փարիզ, Հայաստանը որպես պետական միջազգային ճանաչված սուբյեկտ վերացավ: Սակայն այսօրվա դրությամբ միջազգային բոլոր օրենքների համաձայն դրանք մեր հողերն են:

ՄԱԿ-ի անվտանգության պահպանման սկզբունքները՝

- * Միջազգային մակարդակի կոլեկտիվ միջոցառումներ որոնք կոչված են թույլ չտալու խաղաղության խախտում և դրան սպառնալիք, վերականգնել խաղաղությունը եթե այն խախտված է ինչպես նաև ագրեսիվ գործողությունը
- * Ուժի և սպառնալիքի ցանկացած ձեռի գործադրման բացառում, եթե դրանք անհամատեղելի են ՄԱԿ-ի նպատակներին
- * Միջազգային վեճերի լուծում խաղաղ միջոցներով
- * Միջպետական բարեկամական հարաբերությունների զարգացում ժողովուրդների իրավահավասարության և ինքնորոշման իրավունքի հարգման հիմքի վրա
- * Միջազգային համագործակցության տարբեր ազգային, տարածաշրջանային, ու համամոլորակային հիմնախնդիրների լուծման համար

ՄԱԿ-ի կողմից որոշ տարածքներ ճանաչված են որպես՝

- 1) Խաղաղության գոտի
- 2) Միջուկազերց գոտի

ՄԱԿ-ի խաղաղապահ գործողություններ՝

- 1) Ռազմական միջոցառումներ
- 2) Քաղաքացիական միջոցառումներ

Միջազգային համագործակցություն

- 1) Խաղաղության և անվտանգության պահպանում
- 2) Տնտեսական համագործակցություն
- 3) Բնապահպանություն և բնօգտագործում
- 4) Տրանսպորտ
- 5) Գիտություն, մշակույթ, առողջապահություն, սպորտ

Սակայն ՄԱԿ-ի երկակի պահվածքը տարբեր պետությունների հանդեպ միեռնյակ բնույթի հարցերի շուրջ՝ ՄԱԿ-ի կանոնադրության համաձայն իր իսկ կայացրած որոշումները մեծ կասկածանքի տեղիքներ են առաջացնում, ինչը համայն մարդկության և արդարադատության առջև ՄԱԿ-ի դերակատարությունն ու հիմնական նշանակությունը նսնամացնում է:

Սա միջազգային մաշտաքի ցավալի հարց է՝ բայց փաստ է:

Մ Ա Ր Դ ՈՒ Ի Բ Ա Վ ՈՒ Ն Ք Ն Ե Ր Ի Մ Ա Ս Ի Ն

Բնության կողմից բոլոր մարդիք ծնվում են հավասար մինչծննդյան օրերը և պայմաններով: Ծնվելուց անմիջապես հետո ընկնում են այն օրերը և պայմանների ազդեցության տակ, որտեղ գտնվում էին նրա ծնողները և նրանց ապրած երկիրը: Մնացած բոլոր կեղտոտությունները սկսվում են ծնվելուց հետո դաստիարակություն, ապրուստ, քաղաքականություն, ծիսակատարություն/ թլփատում, կույտության վերացումը և այլն/:

1949թ մայիսի 5-ին ստորագրելով Լոնդոնի պայմանագիրը՝ 10 պետություններ ստեղծեցին միջազգային միջպետական մի կազմակերպություն, որը աշխարհին հայտնի դարձավ ԵՎրոպայի Խորհուրդ անվանումով: Կազմակերպության հիմնադիրները համոզված էին, որ 1948թ մարդու իրավունքների համընդհանուր հռչակագիրը հնարավոր է ապահովել առավել ազատության պայմաններում: 1950թ նոյեմբերի 4-ին ընդունվեց մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին կոնվենցիան, որը ուժի մեջ մտավ 1953 թվականին: Այդ կառուցակարգերի կարեւոր տարրերից մեկը Մարդու իրավունքների ԵՎրոպական դատարանն է: Կոնվենցիայի 46-րդ հոդվածը պետություններին պարտավորեցնում է կատարել դատարանի վերջնական վճիռները: Այս իրավունքը երաշխավորում է նաեւ ՀՀ Սահմանադրությունը, որում ասվում է «Յուրաքանչյուրը, ՀՀ միջազգային պայմանագրերին համապատասխան, իրավունք ունի իր իրավունքների ու ազատությունների պաշտպանության խնդրով դիմելու մարդու իրավունքների պաշտպանության միջազգային մարմիններին /հոդված 18/: Լուրջ վերանայման կարիք ունի ՀՀ ընդհանուր իրավասության դատարանների կողմից ԵՎ-ի նախադեպային մշակույթը: Եվրոպական դատարանի վճիռները պարտադրում են պետություններին վերանայել իրենց ազգային օրենսդրությունը: Լինելով մարդու իրավունքների կոնվենցիայի անդամ, Հայաստանի Հանրապետության իրավական սիստեմը մինչեւ այժմ չունի մարդու պատվի արժանապատվությանը հասցրած վնասների փոխհատուցման մասին համապատասխան հոդված:

ՄԱԿ-ի կանոնադրության և 1948թ Մարդու իրավունքների համընդհանուր հռչակագրի ընդունումից հետո էապես փոխվեց միջազգային իրավունքի բնույթը և առաքելութունը:

- Հոդված 1 Անդամ պետությունը պարտավոր է ապահովել ամեն մի քաղաքացու իրավունքները
- Հոդված 2 Կյանքի իրավունքը
- Հոդված 3 Խոշտանգումների, անմարդկային կամ նվաստացնող վերաբերմունքի արգելումը
- Հոդված 4 Մտրկության և հարկադիր աշխատանքի արգելումը
- Հոդված 5 Ազատության և անձնական անձեռնամխելիության իրավունքը
- Հոդված 6 Անկախ ու անաչառ դատարանի կողմից ողջամիտ ժամկետում արդարացի դատաքնության իրավունք
- Հոդված 7 Քրեական օրենսդրության հետադարձ գործողության արգելումը
- Հոդված 8 Անձնական և ընտանեական կյանքի, բնակարանի, նամակագրության հարգանքի իրավունք
- Հոդված 9 Մտքի, խղճի և կրոնի ազատության իրավունքը
- Հոդված 10 Կարծիքն ազատորեն արտահայտելու իրավունքը
- Հոդված 11 Խաղաղ հավաքների և միավորման ազատության իրավունքը
- Հոդված 12 Անուսնության և ընտանիք կազմելու իրավունքը
- Հոդված 13 Իրավական պաշտպանության արդյունավետ միջոցի իրավունքը
-
- Հոդված 52 Ե.Խ.-ի գլխավոր քարտուղարը իրավասու է պահանջելու կոնվենցիայի դրույթի տեղեկություններ բոլոր մասնակից պետություններից:

ԶԱՂԱՔԱԿԱՆ ԿՈՒՄԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԴԱՍԴԱՍՈՒՄ

- I. Սոցիալ-դասակարգային չափանիշ
 - բուրժուական
 - աշխատավորական
 - II. Կազմակերպչական՝ Դյուվերժեի չափանիշ
 - զանգվածային
 - կադրային
 - III. Իշխանությանը մասնակցելու չափանիշ
 - իշխող
 - ընդիմադիր
 - IV. Նպատակային և խնդրային
 - ժահպանողական
 - ռեակցիոն
 - ծայրահեղական
 - V. Գաղափարախոսությամբ
 - պահպանողական
 - ազատական /լիբերալ/
 - սոցիալիստական
 - կոմունիստական
 - ազգայնական
 - նաշիստական
 - կանաչների
 - հոգեուր /կլերիկալ/
 - VI. Կուսակցական սպեկտրի տեղով
 - աջ
 - կենտրոն /ցենտրիստ/
 - ձախ
 - VII. Կազմակերպչական ստրուկտուրայով
 - դասական
 - շարժումային
 - քաղաքական ակումբ
- «Ձախերը» -- ռադիկալ փոփոխությունների կողմնակից /կոմունիստ, սոցիալիստ, սոցիալ-դեմոկրատ/
- «Աջերը» -- կոնսերվատորներ և ադաթների պահպանման կողմնակիցներ /ազատական, պահպանողական, ֆաշիստական, նացիոնալ-սոցիալիստական՝ ծայրահեղական աջեր/
- «Ցենտրիստները» -- տարբեր հարցերի նկատմամբ՝ տարբեր մոտեցում
Ամեն մի քաղաքական ուղղություն տարբերվում է իր գույնով՝
Կարմիր – ձախ թեի կուսակցությունները
Կապույտ և սև – պահպանողականները
Ծարդագույն – ցոցիալ-դեմոկրատները
Դեղին -- ազատական /լիբերալ/
Կանաչ – կանաչներն ու իսլամիստները
Ծիրանագույն – միապետական
Մպիտակ – միապետական
Դարչնագույն – ֆաշիստներ և ծայրահեղ ազգայնականներ
Սեւ – ֆաշիստներ, ծայրահեղ ազգայնականներ, անարխիստներ
- Էմբլեմաները՝
Սոցիալիստներ – կարմիր վարդը բռուցքի մեջ
Կոմունիստները – մուրճ ու մանգաղ

ԳՌԵՀԻԿ ԵՎ ՍԱՀԱԲԵՐ ՄՈՆՈՊՈԼԻԱ

Քանդելով Սովետական Միությունը հրքյաները հոտայնացրին պետության էկոնոմիկան:

- Մոնոպոլիա---- կառավարության բոլոր մակարդակների
- Մոնոպոլիա---- իրավական և ուժային ստրուկտուրաների
- Մոնոպոլիա---- քաղաքական առաջադեմ կուսակցությունների ղեկավար կազմի
- Մոնոպոլիա---- ֆինանսական միջավայրերի
- Մոնոպոլիա---- արտադրական միջոցների
- Մոնոպոլիա---- տրանսպորտային միջոցների և կապի
- Մոնոպոլիա---- հանքային հանածոների արտահանման
- Մոնոպոլիա---- կենցաղի և սննդի սպասարկումների
- Մոնոպոլիա---- լրատվական միջոցների
- Մոնոպոլիա---- շուկայական միջավայրի, ամենավտանգավորը՝ առաքման

Արդյունքում ստացվեց հոտային հեգեմոն իշխանություն և կենտրոնացված միաձույլ կապիտալ: Իսկ այրայիսի աղետայի հանգամանքը միայն օկուպացիայի արդյունք է:

ՄՈՆՈՊՈԼԻԱՅԻ ՎՏԱՆԳԱՎՈՐ ՀԵՏԵՎԱՆՔՆԵՐԸ

*Ոչնչացնում է ազատ շուկայական մրցավազքի հեգեմոն դերը
 Բերում է արդյունաբերության իրենց ուզած ապրանքների արտադրությանը
 Լիկվիդացնում է ազատ շուկայական գները
 Հայտնվում են հավելյալ արժեքներն ու գները
 Գների կազմակերպված, պայմանավորված մոնոպոլիզացիա
 Արենդային, սպառչիկ և ռենտային սակագների անհասանելիություն*

- 1 Հավելյալ գերարժեք
- 2 Աշխատուժի արժեքագրվում
- 3 Ինֆլացիոն պրոցեսների առաջացում
- 4 Վերմոնոպոլիական արտադրության և առետորի չեզոքացում
- 5 Միջին և փոքր բիզնեսի վերացում
- 6 Անօրեն ֆինանսական օպերացիաների ի հայտ գալ
- 7 Ցեղային մոնոպոլ բուրժուազիայի ի հայտ գալ
- 8 Գիտատեխնիկական պրոգրեսի անհետացում

ՀԱՎԱՄՈՆՈՊՈԼԱՅԻՆ ԾԱՌԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

ՀՀ ՍԱՀՄԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ Հոդված 33.1 «...Շուկայում մենաշնորհ կամ գերիշխող դիրքի չարաշահումը և անբարեխիղճ մրցակցությունն արգելվում են»:

Հայաստանի Հանրապետության օրենքը՝ տնտեսական մրցակցության պաշտպանության մասին / 06. 11 .2000/

Հոդված 6 կետ 1 . Սույն օրենքի իմաստով տնտեսվարող սուբյեկտն ապրանքային շուկայում համարվում է մենաշնորհ դիրք ունեցող, եթե որպես իրացնող /ձեռքբերող/ չունի մրցակից:

Իսկ ինչպես կաշեյի է հասկանալ այս օրենքը, եթե հանրապետության առաջին դեմքերը իրենք են վաճառաբաշխում բիզնեսի բյուջեին հարակից ճյուղերը, բանկաֆինանսային արտոնատվությունները, իսկ մնացածին վարկերը անգամ խստիվ արգելում են: Սովետի քանդելուց և հայտնի դեմոմիացիա-դեֆոլդներից հետո Հայերին նպատակայնացված վերածեցին ազգայնապես բացարձակ բանկոտների:

«ՍԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅՈՒՆԸ» ԷԿՈՆՈՄԻԿԱՅԻ Ա Խ Ո Յ Ա Ն

ՓՈՂ-ԱՊՐԱՆՔ—ՓՈՂ մարքսիստական էկոնոմիկայի հիմնաքարը վերաբերվում է միայն իրենց՝ ջիռդակական սպեկուլյացիայի գաղափարախոսությանը: Ինչ որ մեկը պետք է բարձրագույն գաղափարային ներդրումներ կատարի, ահռելի գիտահետազոտական փորձարկումներից առաջացած ծախսեր իրականացնի, արտադրության կազմակերպման բարդությունների հաղթահարման ֆինանսական, տնտեսական ու գիտական փուլերի վարկերի տակ մտնի, իսկ մյուսը՝ գողացած, փողարժույթի արհեստական տատանման հաշվին սարքած, ֆոնդային բորսաներում աֆյոտության ճանապարհով հափշտակած, ժողովրդական զանգվածներին իշխանությունների պռտեկցիայի հովանավորությամբ կողոպտած, պետությունները անխնա թալանած փողերի հաշվին այդ արտադրանքը որպես ապրանք զնի, սնունդալցված առևտրական շուկաներում վերածի փողի և անվանի էկոնոմիկայի հիմնական օրենք: Բա, ո՞վ պետք է արտադրի, որ ջիռդներն էլ իրենց հիմնական օրենքով «փող--ապրանք--փող» խաղան:

Ինչպե՞ս, ե՞րբ և որտե՞ր չքացավ 42 միլիարդ արժողությամբ Հ. Հ. անշարժ գույքը:

Էլեկտրավտոմատիկան ու լազերային բարձր տեխնոլոգիան, բնական հանքաքարերի և այլ նյութերի վերարտադրման հազվագյուտ տեխնոլոգիաները, երաժշտական գործիքների արտադրության մեծ պրակտիկական անհետացավ: Մոլիբդենը, պղինձը, ալյումինը, մնացած գույնավոր և հազվագյուտ մետաղները, ոսկին ու արծաթը արտագրայանվում են հումքային կամ լավագույն դեպքում կիսահումք վիճակում: Ինչպես գիտեք, հիմա արդեն ուրանի հանքերն էլ են արժանացել նույն բախտին: Իսկ ոսկու մասին առանձին խոսակցություն է պետք տանել, թե ինչ պատահեց հանրապետության ոսկու պահուստի հետ, երեկ լսել եք՝ 1300կ.գ. վերջին պահուստն էլ մեկ ունցիան 400 դոլլարով /այժմ 1900 դոլլար է/ վաճառեցին և խժռեցին, իսկ ոսկու հանքերը անհայտ ժամանակով տրված են այլ ջիռդներին վերանշակելու պայմանագրով:

Ինչքա՞ն ոսկի է արտադրում և արտահանում այսօր Հայաստանը՝ Հայի համար անհայտ է:

Իսկ ինչպե՞ս են այսօր վարվում մեր սպերախո իշխանությունները.

200 հազ.տ. ցորենը արտադրում ենք, 400հազ. ներմուծում՝ և փող և ճանապարհ: Հանքաքարը խտանյութ վիճակում արտագրպանում են՝ և փող և ճանապարհ, իսկա բազալտի և մարմարի քարերը արտագրպանում են՝եւ փող և ճանապարհ, Սովետ. Միությունից ավանդված տեխնիկական և հաստոցները որպես մետաղի ջարդոն արտագրպանում են՝ և փող և ճանապարհ, թողած սեփական տորֆը, նույնօրինակ պարարտանյութ են ներմուծում և փող և ճանապարհ, պղնձի և մոլիբդենի հումքը արտագրպանում են՝ պղնձյա և մոլիբդենի պատրաստի իրեր ներմուծում, և փող և ճանապարհ, սեփական ցեմենտը փոխանակ օգտագործեն ցեմենտ-բետոնյա շատ անգամ ավելի պինդ և էժան ճանապարհներ ու բնակչության համար շենքեր կառուցելու՝ արտագրպանում են, ոսկու զնով բիտում ենք ներմուծում ճանապարհաշինության համար, և փող և ճանապարհ: Իսկ չմտածված և հանցագործ արտաքին առևտուրը, որը առանձին անձանց աներեսակայելի շահույթներ է բերում, արտաքին աշխարհի հետ մեծ ճանապարհներ է պահանջում, որը մենք չունենք և որի պատճառով հարեւան երկրներից ստիպված վտանավոր կախվածությունների բարդանք է առաջացնում: Իհարկե նման իշխանավորների արտաքին ճանապարհ է պետք, այն էլ Թուրքիայով:

Գիտությունը համարյա չի ֆինանսավորվում: Երբեմնի Սովետական շրջանի փառաբանված «սիլիկոնյան հարթավայր» Հայաստանի Հանրապետության գիտատեխնիկական մակարդակը ոչ թե դուրսում է տեղում՝ ընդհանրապես չքվել է:

Մեր ազգի ֆիզիկները, քիմիկները, միջուկային ֆիզիկայի մասնագետները, ջանասեր բարձր մակարդակի շինարարները, մնացած մասնագետները ուրիշ երկրներում, ուրիշ ժողովրդների համար են աշխատում, իսկ մեր գիտությունն ու էկոնոմիկան խիստ զգալիվ նրանց կարիքը՝ չքվում են:

Նկարագրած տնտեսական քաղաքականությունը նախատեսված է ազգին, ուրիշ ելք չթողնելով հանդերձ, ընդունել գլոբալիզացման տանող ջիտուական պայմանները: Այսինքն ազգային բոլոր հատկանիշների վերացման: Իսկ ազգերը, ռասաները ստեղծված են Արարչի կողմից, նրանք տարբերվում են արտաքին տեսքով, լեզվով, բնավորությամբ, սովորություններով, տաղանդավորությամբ: Այս հատկանիշները հղկվել են դարերի ընթացքում, հիմնավորվել մեր նախնիների կողմից, ավանդաբար, բայց էստֆետային հիմունքներով հանձնված է մեզ: Ոչ բոլոր ազգերը ունեն արդի համապատասխանող ազգապահպան իմունդիտետ: Այս, «Մատանայական փորձությունը», իհարկե Արարչական օրենքները ստուգող ծրագիր է և միայն այսուչր կարող է հավատալ դրանց վերջնական իրականացմանը, բայց շատ ազգեր ու ժողովուրդներ կամիլիացվեն, կմնան ամուր կամքի և կառուցվածքի տեր ազգերը, որոնք էլ հետագայում կստանան դոմինացիա: Այսօր առաջադեմ մարդկությունը ազգի պատկանելիության խնդրի շուրջ պատրաստ է ամեն մի կոնֆլիկտի, իսկ ջիտուը մեծ հաճույքով իր հոտի հասցեին սառնասրտորեն կլսի ամենամեծագուցիչ վիրավորանքները և կծեսանա ուրիշ էթնիկ ծագման ներկայացուցիչ: Հանցագործ և անբարոյական ճանապարհներով հասնելով այս վտանգավոր, անհավատալի և անսպասելի ֆինանսական հաջողություններին, իրենց ժողովրդին էլ հավաստիացրած են իբր Աստծո կողմից է նախատեսված ջիտուների «ընտրյալ ժողովուրդ» լինելը և նրանց կողմից աշխարհը դեկավարելը, այսինքն Աստծո դերը երկրի վրա կատարելն է: ԵՎ ցավը այն է, որ այդ ֆանատները դարեր շարունակ հավատացել են` և այն մակարդակի, որ շատ հաճախ, այդ պատճառով, ուրիշ ազգերի կողմից չեն հանդուրժվել, կոտորվել են, բայց նորից լսել են այդ ֆանատ առաջնորդներին, նորից ծնել 10-15 երեխա, նորից կոտորվել և այսպես բազմաթիվ անգամներ շարունակ: Չէ, որ ամեն ազգ, իր առաքելության համաձայն, թույլ չի տալիս իրեն նման դաժանությունների իրականացման, որից էլ ջիտուները օգտվում են և համարում, որ իրենք աշխարհի բոլոր ազգերին հաղթում են, և որ չեն պատժվում այդ չարագործությունների համար, համարում են, որ իրենք իրոք «ընտրյալներ» են և հաղթանակող:

Բայց չէ, որ ամեն ինչ ունի իր սկիզբը և վերջը, ամեն բարոյական սուբյեկտն էլ ունի իր համբերության սահմանը:

Սեփականաշնորհման քողի տակ իրականացված գաղման քաղաքականության արդյունքում ձեւավորվեց`

✓ Շովինիստ, գռեհիկ, քաղքենի, գուրկ գիտական և պրոգրեսիվ հատկանիշներից, միայն սեփական շահերի և մնացածին դրանցից կախման մեջ պահելու գաղափարախոսությունը հեզեմոն, Հայ ազգին նսեմացնելու հաշվին անձնական փառք ձեւավորած, ամեն ազգային առավելություն անհիմն իրենց վերագրող, դատարկախոս, առանց խղճի խայթի, նամուսի զգացմունքի և դարերով Հայի հացը ճաշակած ունենալու գաղափարի ոտնահարմամբ «Հայ ազգը լավ ապրելու իրավունք չունի» դոկտրինայով, **իշխող դասակարգ--խավ**

✓ Չրկված սեփական «Հայ» ազգային հատկանիշները ցուցաբերելու հնարավորություններից, քաղաքակրթությանը մասնակցելու իրավունքներից, գրկված տարրական ասպրեկներպի բոլոր հնարավորություններից, բոլոր շանսերով` մոտակա ասպագայում կորցնելու ստեղծարար, կառուցող, հայտնագործող իր հատկանիշները և ապրելու մի-միայն հանապազօրյա հաց վաստակելու, այն էլ իշխանությունների կողմից հատկացված թույլտվությամբ, այդ իշխանությունների ընտրման կամ նշանակման պրոցեսներից բացարձակապես զրկված, ստորադաս` **իշխվող դասակարգ--խավ**:

Ամեն մի վարչաքաղաքական աշխատող Հայ ազգի ու նրա սերնդի հաշվին/առաջին 5.7 մլրդ դոլար արտաքին պարտք/ աշխատավարձ է ստանում, բայց ոչնչի համար պատասխանատվություն ու հաշվետվություն չի ներկայացնում:

Ներկա Հայաստանի Հանրապետության տնտեսաքաղաքական իրավիճակը:

- ❖ Սովետական Հայաստանի 1991 թվ. 42 միլիարդ ռուբլի արժողությամբ անշարժ գույքի (առանց հողի, ընդերքի և անտառների) անհետացում:
- ❖ Անտաղանդ ու անորակ, լկտի պաշտոնյաների իշխանություն
- ❖ Արդարադատությունը իշխանություններին ծառայության վերածում

- Ուժային ստրուկտուրաները իշխանավորներին սպասարկության վերածում
- Մարդու իրավունքների պաշտպանի օտարացում իր պարտականություններից
- Հային իր սահմանադրական իրավունքներից զրկում
- Հայի քաղաքականապես անգրագետացում
- Հային բոլոր բնագավառներում տեղեկատվական պայմաններից զրկում
- Հային քաղաքակրթությունից օտարում` հանապազօրյա հացի որոնումով
- ❖ Քաղաքական կուսակցությունները իշխանություններին ծառայեցում
- ❖ Մենաշնորհի պետական պոռտեկցիոնացում
- ❖ Ընդերքի և ազգային խոշոր սեփականությունների օտարացում.
 - Անտառների անխնա կտրատում և վաճառում որպես փայտանյութ
 - Ազնիվ, հազվագյուտ և գունավոր մետաղների տեղեկություններից զրկում
 - Հանքային ջրերի արտահանում ու արտագրպանում
 - Ստրատեգիական օբյեկտների վատնում
- ❖ Միանգամայն քայքայված գյուղատնտեսություն.
 - Ցանկատարածությունների կիսով չափ մշակում: Ջրովի հողերի չորացում
 - Պարարտանյութերի «ծրագրավորված ուշացմամբ» մատակարարում
 - Գյուղի բերքի «ծրագրավորված չարտահանում»
- ❖ 800 արտադրական, 430 գիտարտադրական միավորումների վատնում
- ❖ Բուժակագների անհասանելիություն և հիվանդացիության կտրուկ աճ` 70-560%
- ❖ Բնական աճի քառատում մահացության կրկնապատկում, 1..200.000 արտագաղթ
- ❖ Էներգոկիրների արտագրպանում
- ❖ Արտաքին հանցագործ առևտրի ջիուդամենաշնորհում
- ❖ Տնտեսական բոլոր ոլորտների ջիուդամենաշնորհում
- ❖ Մանրաձախ առևտրի ջիուդամենաշնորհում, գների անմատչելիություն
- ❖ Չունենալով մինչ 1990թ` 2010թ. ազգի 75 տոկոսից ավելի չքավորություն:
- ❖ Աշխատավորի միջին եկամուտը նվազել է 5 անգամ 1990թ--- 231 դոլ 2010թ-- 4 5
- ❖ Հաց գներու կարողությունը նվազել է 16 անգամ 1990թ—1900կ.գ. 2010թ—173 կգ
- ❖ Կենսաբաղաչը նվազել է 2,5անգամ 1990թ—90 դոլ. 2007թ—40 դոլ.
- ❖ Ամուսնալուծությունը աճել է 2 անգամ 1990թ--10, 5/1 2007թ--5, 2/1
- ❖ Էթնիկ Հայը չարժանացավ բացարձակապես ոչ մի սեփականության
- ❖ Նորաստեղծ ընտանիքները բնակարանի և ապագայի ոչ մի շանս չունեն
- ❖ Հանապազօրյա հացի խնդիրը Հային քաղաքական կյանքից մեկուսացրել է
- ❖ Ընտրությունների “ներքեի սահմանի” վերացումը Հայ ազգին արհամարում է
- ❖ Հայ ազգը նսեմացվում է`
 - գերծել աշխատելու և վարձատրվելու բոլոր հնարավորություններից
 - բոլոր բնագավառներում ամենաստորին ենթարկյալի դեր հատկացնել
 - խրել անվերջ կրկնվող պորբլեմների մեջ
 - բոլոր միջոցներով վերջին լուման ձեռքից վերցնել
 - հակադրվել հանդգնողներին հասարակությունից մեկուսացնել
- ❖ Գ.Ա 8 քաժիներն ու 33 գիտահետազոտական ինստիտուտները վատնված են
- ❖ Դպրոցներում խեղաթյուրվում է Հայոց պատմությունը
- ❖ Մշակույթի օջախները սեփականացվել եվ ուրիշ նպատակների են ծառայում
- ❖ Բանկերը ազգին չեն վարկավորում` գործում են լոմբարդի սկզբունքով:
- ❖ Միյուռքի շահերի անտեսում: Ղարսի պայմանագրի ճանաչման նկատառում
- ❖ Անցում ֆյոդալիզմի և ճորտատիրական կարգերին մոտեցում
- ❖ Ռուսիայի և ԱՄՆ-ի հետ համատեղ Հայերի արհեստական արտագաղթ այդ երկրներ իրականացում
- ❖ Միայն սպասարկող ոլորտի` անհասանելի սակագներով բիզնեսի կերտում, սննդի գների անմատչելիություն

Կենդանի վկաները պատմում են, որ Հայաստանի դեսպանատան և Ռուսիայի համապատասխան գործակալությունների ներկայացուցիչները հաճախում էին Սիբիրում Հայերի աշխատավայրերը, խաբռտելով, որոշ գումարի դիմաց Հայաստանի քաղաքացիությունից հրաժարվելու և Ռուսիայի քաղաքացիություն ընդունելու պարբերական գործառույթներ են կազմակերպել: Իսկ Հայաստանի որոշ գյուղերից ավտոբուսներ են հատկացվում զանգվածայնորեն Ռուսիա տեղափոխվելու համար:

Մեկ խոսքով Հումանիտար վտանգի լուրջ առկայություն: Պարենային անապահովվածության առկա ծրագրի իրականացում: Մեփականաշնորհված էկոնոմիկայի կրախի նպատակայնացվածություն: Ազգաբնակչության շարունակ ընչազրկում: Հայ ազգին իր պատմական հայրենիքից արտաքսում:

Ոսկու պետական պաշարը՝ վերջին հազար երեք հարյուր կ.գ., հանրապետության նախագահի հրամանով, կատարության որոշումով՝ վատնեցին: Ոսկու /Չոդի/ հանքերը հնդիկներն են վերամշակում և արտահանումից տեղեկություններ չկան, Քաջարանի մոլիբդենի հանքերը գերմանացիներին, Ալավերդու պղնձարջասայի հանքերը Ռուսաստանին, դեռ Հայաստանի կենտրոնական բանկը ժողովրդին վարկավորելու փոխարենը հարյուրավոր միլիոն դոլլարների ներդրումներ է կատարում օտար ընկերություններին

Կուսակցությունները 8 մլն. դրամ նախօրոք պետք է գրավ դնեն, որպեսզի պետությունը թույլ տա ընտրություններին մասնակցեն: Եթե ընտրությունների արդյունքում տվյալ կուսակցությունը հինգ տոկոսից պակաս է հավաքում, ապա ոչ միայն չի անցնում ազգային ժողով, այլ գրավ դրած ութը մլն. դրամը հետ չի ստանում:

Դարերով կորցրած պետականության վերականգնման երազանքները և նշված դժբախտագույն փաստերը ի մի բերելով, մենք, Հայերս, համարում ենք, որ այսօրվա Հայաստանի Հանրապետությունը մեր սիրելի և անփոխարինելի Հայրենիքն է, մեր չքմաղ Երկիրը, քայց ո՛չ մեր պետությունը:

**Զ Ա Ր Մ Ա Ն Ա Լ Ի Հ Ա Մ Ը Ն Թ Ա ° Ց Ք
Թ Ե Հ Ա Ր Ա Ջ Ա Տ Չ Ա Ր Ա Գ Ո Ր Ծ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն**

Հետաքրքիր է՝ Հայր իրո՞ք միամիտ է, թե՞ չափազանց վստահող է:

Լեւոն-Տեր Պետրոսյանի ընդունամ և մնացած նախագահների երդումնակոոր շճ Սահմանադրությունում Հայի մասին հիշատակվում է միմիայն նախաբանում և միմիայն որպես Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությունը ընդունողի: Այսինքն միմիայն պատասխանատվություն կրող:

Այդ չարաբաստիկ տողերը գրված են հետեյայ նպատակով՝

*I. Հայը, կարդալով **Հոդված 11.3** «Ազգությամբ Հայերը Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիություն են ձեռք բերում պարզեցված կարգով» տողերը, համարի, որ Հայաստանի հանրապետության առանցքը Հայ ազգն է*

II. Հարկ եղած դեպքում՝ Հայի աչքը մտցնելով նախաբանի տողերը՝ բռռալ, որ դու ես Սահմանադրությունը ընդունել:

Իսկ ինչ՞ է գրած Սահմանադրության մեջ՝

Հոդված 1. Հայաստանի Հանրապետությունը ինքնիշխան, ժողովրդավարական, սոցիալական իրավական պետություն է:

Հոդված 2. Հայաստանի Հանրապետությունում իշխանությունը պատկանում է ժողովրդին: Ժողովուրդն իր իշխանությունն իրականացնում է ազատ ընտրությունների, հանրաքվեների, ինչպես նաեւ Սահմանադրությամբ նախատեսված պետական և տեղական ինքնակառավարման մարմինների ու պաշտոնատար անձանց միջոցով: Իշխանության յուրացումը որեւէ կազմակերպության կամ անհատի կողմից հանցագործություն է:

Հոդված 114. Սահմանադրության 1-ին, 2-րդ և 114-րդ հոդվածները փոփոխման ենթակա չեն:

ՈՒշարդություն դարձրեք, որ հոդված 3-ը,-«Մարդը, նրա արժանապատվությունը, հիմնական իրավունքները և ազատությունները քարձրազույն արժեքներ են» 114 հոդվածով չի ամրագրվում՝ արդյո՞ք ունի հեռահար նախապայման:

Հոդված 41. Յուրաքանչյուր ոք ունի իր ազգային և էթնիկական ինքնությունը պահպանելու իրավունք: Ազգային փոքրամասնություններին պատկանող անձինք ունեն իրենց ավանդույթների, կրոնի, լեզվի և մշակույթի պահպանման ու զարգացման իրավունք:

Սա նշանակում է, որ Սահմանադրության համաձայն Հայաստանի Հանրապետությունը Հայ ազգի շահերից բխող կառույց չի՝ այն ինչ որ ժողովուրդների՝ հանրությունների պետություն է, որտեղ բոլոր փոքրամասնությունները ունեն ազգային և էթնիկական ինքնությունը պահպանելու իրավունք և եթե կցանկանա հայր՝ կարող է այս կետից օգտվել: Ե՛վ հետո՝ ՀՀ-ում իշխանությունը պատկանում է ժողովրդին ու այդ իշխանության յուրացումը որեւէ կազմակերպության կամ անհատի կողմից հանցագործություն է: Այս ամենը ամրագրվում է 114 հոդվածով՝ որ փոփոխման ենթակա չի:

Ինձ թվում է առանձնահատուկ օժտվածություն պետք չի այս ամոթանքը հասկանալու համար և կռահել այն խեղաթյուր անձանց կոչերը, թե սահմանադրական եղանակով է գալ պետք իշխանափոխության՝ ինչը սահմանադրության համաձայն հանցագործություն է:

Հոդված 8. Հայաստանի Հանրապետությունում ճանաչվում և պաշտպանվում է սեփականության իրավունքը...

Հոդված 8.1 Հայաստանի Հանրապետությունում եկեղեցին անջատ է պետությունից....

Հոդված 8.2 Հայաստանի Հանրապետությանն զինված ուժերն ապահովում են Հայաստանի Հանրապետության անվտանգությունը, պաշտպանությունը և տարածքային ամբողջականությունը, նրա սահմանների անձեռնմխելիությունը: Չինված ուժերը քաղաքական հարցերում պահպանում են չեզոքություն և գտնվում են քաղաքացիական վերահսկողության ներքո:

Հերթական խայտառակություն՝ զինված ուժերի մասին ՀՀ Սահմանադրության մեջ առանձին հոդված չկա՝ Հոդված 8-ի, ինչը սեփականության իրավունքի ճանաչումն է՝ առաջին մասը եկեղեցուն պետությունից անջատելու մասին է, նույն հոդվածի երկրորդ մասը զինված ուժերի մասին: Խնդրում են ինքնեղ աղբյուր եզրակացություն:

Հոդված 63. Ազգային Ժողովը կազմված է 131 պատգամավորից:

Այստեղ նույնպես Հայը պետք է ինքն իրեն հարց տա՝ որտեղի՞ց, ո՞ր հեքիաթներից է վերցրած 131 թիվը: Ոչ որքի վիրավորելու նպատակ չունենալով հանդերձ, հուշման կարգով ուղղակի ասեմ, որ 131 թիվը Գրիգոր խավարիչից սկսած մինչև Սահմանադրությունը ընդունելու պահը, բոլոր Հայ Առաքելական Եկեղեցու կաթողիկոսների քանակն էր: Իսկ ու՞մ բերեց անհավատալի բարեկեցության, և ու՞մ զրկեց աշխարհակալ պետականությունից ու հազարամյակների բարեկեցությունից կաթողիկոսների այդ քանակը՝ խեղամիտ Հային հասկանալու համար նույնպես հատուկ օժտվածություն պետք չի:

Մենք ինքուրեք չենք էլ ցանկանում կասկածել, որ մեր իշխանությունները չունեն Արիական ծագում, կամ իրենց էթնիկ ծագումը բացարձակապես գուրկ է Առաջին Արարված ազգի հպարտության գաղափարից, որի պատճառով իրենք ամաչում են բացասախոսել և կամ այնքան են բարոյագորկ, կամ հանցագործ, որ վսիսենում են պատասխանատվությունից:

Ինչպես կարելի է բացատրել իշխանավորների այնպիսի մի հայրենասիրություն, որի արդյունքում ազգը ձեռք բերելով «անկախություն», ընդամենը 18 տարվա ընթացքում քառատվեց բնական աճը, հիվանդացիությունը վեցապատկվեց, ազգի 75% -ը չքավորվեց, 30%-ը լքեց հայրենիքը, դպրոցների 80% համարյա չի գործում, ԳԱ-ն կանգառեց, ազգը զրկվեց քաղաքական էվոլյուցիային մասնակցելուց, զրկվեց անհատական և համազգային բոլոր սեփականություններից:

ՀՀ ցանքատարածությունները, որոնք բացարձակապես բավականացնում են 4—5 միլիոն բնակչությանը սեփական հացով, շաքարով, կարտոֆիլով, բուսական յուղով, պտուղ--բանջարեղենով, մրգով լիովին բավարարելու՝ դիտավորյալ չի մշակվում, ազգին մշտական կախվածության մեջ պահելու նպատակով:

Հայաստանը և Հայ ազգը մի խոսքով հայտնվեց քաղաքական, տնտեսական և հումա-նիտար ճգնաժամի մեջ:

Գործարանները չեն աշխատի՝ աշխատանքային տեղեր սպասելը իզուր է:

Իրավական համակարգը ազգի շահերը չի պաշտպանում:

Կարգապահական սիստեմը իշխանավորների ֆիկնասպահություն է:

Օրական արտաքին պարտքերը ավելանում են:

Օրական սպասարկման սակագների և սպրանքագների աճ է արձանագրվում:

Օրական չքավորների քանակը ավելանում է:

Հոդված 83.3.-«...Կենտրոնական բանկը Սահմանադրությամբ և օրենքով իրեն վերապահված խնդիրները և գործառույթներն իրականացնելիս անկախ է»:

Ռևտումնասիրելով սիոնիստական «Նոր կարգ» ծրագիրը, համաշխարհային գլոբալիզացման ծրագրերը, «Հմուտ սիոնիստների արձանագրությունները», «ջիոլոների կատասխեզիսը», ջիոլոական բանկերը պետք է կառավարեն աշխարհը, հանգում ենք մեր իշխանությունների վարած քաղաքականության հետ զարմանալի համահունչի՝ համընթացի: Եթե իրոք կա տվյալ քաղաքականությունների նույնացման հանգամանք, հարկավոր է դիմել Հայ ազգին, արդյոք կուզենա Հայը իր գոյը նմանակերպել առանց պարկեշտ անցյալի մի հոտի գոյի հետ, որը հավատամքով ֆալստասպաշտ, բարոյապես ընչազուրկ, գիտականապես և արվեստով դատարկ, առանց ազգային խոհանոցի, առանց ազգային երաժշտական գործիքների, առանց ազգին համապատասխանող ընդհանրությունների, առանց սեփական գիր ու գրականության, առաքելությամբ քանդող և կործանող, առանց արժանիքների առկայության՝ ինքնասիրահարված, Աշխարհի մնացած բոլոր ազգությունների կողմից արժանացած միմյալ ատելության:

Եթե մեր իշխանությունները իրոք որդեգրել են նման քաղաքականություն, նրանք պարտավոր են այն ամրագրել հանրաքվեով՝ հետագա համազգային դատասպարտյալ հանդիսանալուց խուսափելու համար:

ՏԻՐՈՂ ԻՐԱԴՐՈՒԹՅԱՆ ՌԵԱԼ ԳՆԱՀԱՏԱԿԱՆԸ

“Անկախության” հռչակումից հետո՝ ՀՀԸ-ական վարչակարգի գեներալայ քաղաքականության պատճառով Հայոց պատմության ամենատրեմալի իրողություններից է ՀՀ բնակչության գրեթե կեսի արտագաղթը Ռուսիա, ԱՄՆ, Եվրոպա, իսկ մնացածի մոտ 70-560%-ով հիվանդացիության կտրուկ աճ, և 400%-ով բնական աճի կտրուկ նվազում: ՄԱԿ-ի հաշվարկով թոշակառուների թվաքանակը երբ գերազանցում է ազգաբնակչության 7%-ը՝ երկիրը համարվում է ծերացող: Հայաստանում այն 11%-ը գերազանցում է:

- Հայ ազգը իր պատմական հայրենիքում մարդու իրավունքներից զրկված է
- Հայ ազգը իր բնօրրանում քաղաքացիական իրավունքներից զրկված է
- Հայ ազգը իր պատմական հայրենիքում բարոյականոններից ոտնահարված է
- Հայ ազգը իր պատմական հայրենիքում, աշխատանքի իրավունքից զրկված է
- Հայ ազգը իր պատմական հայրենիքում սոցիալական իրավունքներից զրկված է
- Հայ ազգի բնական աճը քառասույլ է, հիվանդացիությունը վեցապատկվել է
- Հայ ազգը սեփական պետությունից օտարանում է
- Հայ ազգային սովորույթներն ու ծիսակատարությունները ոտնահարվում են
- Հայ ազգին սպառնում է հումանիտար վտանգ
- Հայ ազգը չունի պարենային ապահովվածություն
- Արդյունաբերությունը անվերականգ ավերված է
- Գյուղատնտեսությունը գործում է 25-30 տոկոսով
- Գիտական ոլորտի բոլոր ձեռնարկությունները ավերված են
- Կրթական ոլորտը ամենանողկալի վիճակում է
- Արվեստի բնագավառները չեն գործում
- Կուլտ-մասսայական օջախները վերածված են խանութների
- Պոռնությունն ու այլասեռությունը համատարած հոգեետր արժեքները բնաջնջում են
- Զանգվածային լրատվամիջոցները ծառայում են միայն իշխանություններին
- Հասարակությանը կաշառքի և սպառնալիքների պարագաներով բարոյազրկում են
- Գործող քաղաքական կուրսով Հայ Ազգը անգործության է մատնվում, մասնատվում և առճակատվում է
- Գործող քաղաքական ուժերի միջև միմյանց անձնիշխանական և նյութաձեռքբերման պայքար է ընթանում
- «Մատանայական փորձության» իրականացման համար Հայոց հողը խավար միջավայրի է վերածվում
- Կոռուպցիայի պատրվակի տակ վերջնական վարչաքաղաքական կառուցվածքի ջիռախոտային օկուպացիա է իրականանում
- Սեփականաշնորհման պատրվակի տակ անշարժ և շարժական գույքի ավարտական ջիռախոտայնացում է շարունակվում
- Ազգային սեփականության վերջին խոշոր ոլորտների նվիրատվություն է կատարվում արտաքին ջիռախոտանական եղբայրներին
- Իրավական և ուժային համակարգերի կողմից այս ամենի խրախուսում
- Իշխանությունների կողմից այս ամենի իրականացման պոռոտեկցիա
- Հայաստանի և Արցախի անկախության նվաճումների լուրջ վտանգ
- Ռուսիայի, Թուրքիայի և Հ.Հ. իշխանությունների համատեղ ջանքերով, Հայի, իր բնօրրանում ինքնորոշման իրավունքի անտեսման պայմանների ստեղծում
- Արեւմուտքի կողմից սույնի հանդեպ սառնասիրտ անտարբերություն՝ ինչը հավասարազոր է խրախուսմանը

Ելնելով վերը նշված կլանային մենաշնորհ զավթումներից, անխիղճ ու անպատասխանատու վարքից, Հայ ազգի հանդեպ դաժան վերաբերմունքից, գալիս ենք այն համոզմանը, որ Հայաստանը ոչ թե կոռուպցիայի է ենթարկված, այլ ընթացվում է սովորական **օկուպացիոն քաղաքականություն:**

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱԶԳԱՅԻՆ ՊԵՏԱԿԱՆ ԿԱՌՈՒՑՎԱԾՔԸ

Անվերջ դատարկության երկու իրար հակադիր բեռեռները անվանվում են «ԻՆ» և «ՅԱՆ»: «ԻՆ»-ը բացասական է՝ իգական սկզբունքն է, իսկ «ՅԱՆ»-ը դրականն է՝ արականը: Ահա թե որտեղից է բխում հայկական ազգանունների «յան» վերջավորությունը, իսկ ջիուդներինը՝ «ին» վերջավորությունը:

Կանացի կենդանակերպերն են՝ Յուլ, Խեցգետին, Կույս, Կարիճ, Այծեղջույր, Ձուկ:

Հ Ա Յ Ո Ց Ա Ջ Գ Ա Յ Ի Ն Պ Ե Տ Ո Ւ Թ Ց Ա Ն Հ Ա Վ Ի Տ Ե Ն Ա Կ Ա Ն Ո Ն Ը (ՆԱԽԱԳԻԾ)

Հիմք ընդունելով որպես անվերապահ փաստ՝

- Ա. Երկիր մոլորակի վրա Առաջին Արարված Հայաստան,
- Բ. Երկիր մոլորակի վրա Արարչական Առաքելությունը կրող,
- Գ. Երկիր մոլորակի վրա Առաջին ձեռավորված Հայկազուն Ազգ,
- Դ. Երկիր մոլորակի վրա Առաջին կազմավորված Հայոց Պետություն,
- Զ. Երկիր մոլորակի վրա բարոյակերտ եւ բարոյակիրթ Արարչական օրենքների կրող ու սերմանող,
- Օ. Քսաներեքհազարամյա Հայոց Արքայության “Արարչական օրենքների երկիր” լինելը,
- Զ. Սատանայական փորձությունը Արարչին հավատարիմ պահպանվելու ցուցաբերած հաղթական աննկուն կամքը,
- Ը. Հայոց պատմական Ազգային պետականության վերականգնման, Հայոց Առաքելությունը իրականացնելու, համայն մարդկության բարօրության համար պայքարելու անվերապահ երդմամբ՝ ձեռավորվում է Հայ ազգի քննարկմանն է հանձնվում Հայոց Ազգային Պետության Հավիտենականնի նախագիծը:

Հոդված 1. Հայոց Ազգային Պետությունը (այսուհետ՝ Հայաստան) Հայի պատմական բնօրրանում, Հայ ազգի կամքը արտահայտող անկախ, ունիտար, ինքնիշխան, օրենքի դիկտատուրայի, անձի լիակատար ազատության, ազգային-սոցիալիստական պետություն է:

Հոդված 2. Հայաստանի մայրաքաղաքը Երեւանն է:

Հոդված 3. Հայոց ազգային պետությունը պետք է վերականգնվի ի սկզբանե Արարչատուր աշխարհագրական դիրքերում եւ որպես Արարչական օրենքների երկիր՝ Արմենիա մայրաքաղաքով: Առաջնային խնդիրը էստոպելն է:

Հոդված 4. Հայաստանում՝ ազգային բարոյականության շրջանակներում անձի լիակատար ազատությունը, արժանիքները, արժանապատվությունը, ազգային ծեսերը, անձնական ու ընտանեկան կյանքը, մարդու իրավունքները համարվում են բարձրագույն արժեքներ ու անձեռնախնայելի են:

Հոդված 5. Հայաստանում գործում է միայն մեկ՝ Հայ Ազգային Սոցիալիստական գաղափարախոսություն: Այլ գաղափարախոսությունները պառակտիչ են, անօրինական են եւ խիստ պատժելի:

Հոդված 6. Հայաստանում ապահովվում է ազատ պաշտամունք: Ոչ մի կրոնական կազմակերպություն պետության կողմից չպետք է ունենա արտոնություն եւ չի կարող ունենալ քաղաքական իշխանություն:

- Հոդված 7.** Պետական իշխանությունը իրականացվում է բարձրագույն իրավաբանական ուժ հանդիսացող Հավիտենականոնից բխող օրենքներին պատշաճ՝ օրենսդիր, նախագահական և դատական իշխանությունների հիման վրա:
- Հոդված 8.** Եթե որեւէ պետություն կցանկանա մտնել Հայաստանի կազմի մեջ՝ կարելի է համահավասար իրավունքների հենքով, բայց միայն որպես տվյալ տարածքի վրա էթնիկ ինքնավար կառուց:
- Հոդված 9.** Հայաստանի քաղաքացի են համարվում Աշխարհի բոլոր Հայերը, ովքեր անկախ ապրելու վայրից՝ ընդունում ու հարազատության երդում են տալիս Հայաստանի Հավիտենականոնին, ինչպես նաև Հայաստանում մշտապես բնակվող փոքրամասնությունները: Հայաստանի քաղաքացիները անկախ կայանալու վայրից՝ գտնվում են Հայաստանի պաշտպանության ներքո:
- Հոդված 10.** Հայաստանից ոչ մի Հայ չի կարող տրվել ուրիշ պետության:
- Հոդված 11.** Հայաստանի քաղաքացիությունը շնորհում է Հայոց Ավագանին, հաստատում է Նախագահը, հսկում է Խրատանին:
- Հոդված 12.** Հայաստանում քաղաքացիները և գտնվող յուրաքանչյուր ոք պարտավոր են հետևել և պահպանել Հայաստանի Հավիտենականոնը:
- Հոդված 13.** Հայաստանի 18 տարին լրացված յուրաքանչյուր քաղաքացի պարտավոր է երկու տարով ծառայել բանակում և օրենքով սահմանված կարգով մասնակցել Հայաստանի պաշտպանությանը:
- Հոդված 14.** Հայաստանի պետական լեզուն Հայերենն է:
- Հոդված 15.** Հայաստանում յուրաքանչյուր քաղաքացու երեխա ունի անվճար մանկապարտեզի իրավունք:
- Հոդված 16.** Հայաստանում յուրաքանչյուր քաղաքացու երեխա ունի անվճար՝ պարտադիր միջնակարգ և ըստ օժտվածության ու ցանկության մնացած բոլոր հաստատություններում ուսման և գիտությամբ, արվեստով, սպորտով զբաղվելու իրավունք:
- Հոդված 15.** Հայաստանի յուրաքանչյուր քաղաքացի ունի աշխատանքի իրավունք և պարտավոր է աշխատել ու վճարել համապատասխան հարկեր և տուրքեր:
- Հոդված 16.** Հայաստանի պետական Դրոշմը սեւ-սպիտակի վրա 36 արերով Արեգակն է:
- Հոդված 17.** Հայաստանի պետական զինանշանը Առյուծ, Արծիվ, Օձն են, Արարատ լեռան ֆոնին:
- Հոդված 18.** Հայաստանում տարածքը, հողը, ջուրը, ընդերքը, բնական հարստությունները, իշխանությունը պատկանում է ամբողջ Հայ ազգին:
- Հոդված 19.** Հայաստանում բոլորը հավասար են օրենքի առջև: Ոչ ոք չի կարող պարտադրվել սեփական անձի հանդեպ ցուցմունք տալու: Մարդը համարվում է մեղադրյալ միմիայն դատարանի որոշմամբ:
- Հոդված 20.** Հայաստանում յուրաքանչյուր ոք ունի իրավունքների և ազատությունների դատական, ինչպես նաև պետական այլ մարմինների առջև իրավական պաշտպանության և անվճար իրավաբանական օգնություն ստանալու իրավունք:

- Հողված 21.** Հայաստանում պատերազմի համար նախատեսված գենք կարելի է արտադրել, տեղափախել կամ կրել միայն պետության թույլտվությամբ:
- Հողված 22.** Ազգի եւ պետականության հանդեպ պառակտիչ, սադրիչ, խռովարար գործունեություն կազմակերպելու ու քարոզելու համար դատապարտվում են 15 տարուց վերսկսած:
- Հողված 23.** Հայաստանում Ազգային դավաճանությունը դատապարտվում է մահապատժով:
- Հողված 24.** Հայաստանում գյուղատնտեսական եւ արտադրական միավորների եկամուտների 30%-ը գանձվում է պետական բյուջե: ՌԻՔԶ հարկեր լինել չեն կարող: Տվյալ արտադրության համայնքը տնօրինում է 70% եկամուտին եւ նրանց ընդհանուր ժողովն է իրավասու տնօրինելու ֆոնդերի տեղաբաշխումը:
- Հողված 25.** Բնական պաշարների հետ կապված, մարտական, ստրատեգիական նշանակության պետական արտադրությունները կազմակերպվում են իշխանության հետ արտադրական համայնատիրության աշխատավարձի ֆոնդի չափի ձեւավորման պայմանագրի համաձայն: Այն չպետք է զիճի Հայաստանի միջին աշխատավարձին:
- Հողված 26.** Հայաստանում իշխանությունը իրականացնում է 18 տարին լրացած Հայաստանի քաղաքացիների բաց թե փակ քվեարկության կամ հանրաքվեյի միջոցով ձեւավորված ներքեւից- վերեւ հետեւյալ վարչատարածքային կառույցները՝
921 Համայնքղեկ (921 Գյուղղեկ)---	7-ական պատգամ.	+6.447 ընտրյալ.
37-ը Գավառղեկներ---	20-ական պատգամավոր	+740 ընտրյալ.
37-ը Քաղղեկներ-----	20-ական պատգամավոր	+370 ընտրյալ.
- Արցախ՝
212 Համայնք ղեկ(329 Գյուղղեկ)---	7-ական պատգամավոր =1.519 ընտրյալ
10-ը Գավառղեկներ---	20-ական պատգամավոր = 200 ընտրյալ
12 Քաղաքային շրջանղեկ՝ Երեւան(20-3)x7 = 119	} +80 ընտրյալ
Գյումրի(20-4)x3 = 48	
Վանաձոր(20-5)x2 = 30	
- 3 քաղաքագլուխ—Երեւան-21, Գյումրի-12, Վանաձոր-10 +43 ընտրյալ
 Բոլոր ընտրյալները հավասար իրավասության ներկայացուցիչներ են:
- ՀԱՄԱՅՆՔԱՆԻ**—ամեն մի համայնք բաց թե փակ քվեարկությամբ ընտրում է իր, խիստ ստուգված՝ հետագա քրեական պատասխանատվությամբ, էթնիկ ծագմամբ պարտադիր Հայ՝ յոթը պատգամավոր՝ Համայնքանին, որը իր մեջից գիտնականների եւ դիվանագետների հանձնաժողովի ներկայությամբ, բանավեճի արդյունքում 4-ը տարով ընտրում են մեկին՝ Գյուղղեկ կամ համայնքղեկ, եւ մեկին՝ գավառանիի պատգամավոր:
- Համայնքի բաժինները՝ 1)կրթղեկ /Մանկապարտեզ, դպրոց, կուլտուրա, սպորտ/ 2)Ազրոնում 3)Անասնաբույժ 4)Ինժեներ 5)Էներգետիկ 6)Շինարար 7)տնտեսագետ-հաշվապահ
- ԳԱՎԱՌԱՆԻ**—Գավառանիի պատգամավորները իրենց մեջից ընտրում են մեկին Ավագանու պատգամավոր, մեկին՝ Գավառղեկ, մնացածից ձեւավորում բաժինները:

Գավառի բաժինները՝ 1)Կրթության, կուլտուրայի, սպորտի 2)Գյուղատնտեսության եւ բնության 3)Արդյունաբերության 4)Ճարտարապետաշինարարական 5)Ինժեներա-էներգետիկային

ՔԱՂԱՔԱՆԻ— Քաղաքները կազմված են 5-10 համայնքներից եւ ունեն Գավառանիի կամ Շրջանանիի կարգավիճակ: Քաղաքանիի պատգամավորները իրենց մեջից մեկին ընտրում են Ավագանու պատգամավոր, մեկին Քաղաքադէկ, մնացածից ձեւավորում են կրթության ու արվեստի, սպորտի ու տուրիզմի, գյուղատնտեսական, արտադրական, շինարարական, էլէկտրոտեխնիկական բաժինները:

ՇՐՋԱՆԱՆԻ—Համարժէք է 5-10 համայնքների միավորի եւ ունի Գավառանիի կամ Քաղաքանիի կարգավիճակ: Շրջանանիի 20 պատգամավորները իրենց մեջից մեկին ընտրում Շրջանդէկ, մնացածից ձեւավորում են կրթության ու արվեստի, սպորտի ու տուրիզմի, արտադրական, շինարարական, էլէկտրոտեխնիկական բաժինները: Շրջանանիները Երեւանում երեքական, Գյումրիում չորսական, Վանաձորում հինգական պատգամավորով ձեւավորում են Քաղխորհրդանին, որը իր հերթին շրջանների պատգամավորներից ընտրում է մեկական Ավագանու անդամ, իսկ մնացածից մեկին ընտրելով Քաղաքագլուխ՝ ձեւավորում է Քաղխորհրդանին:

ՔԱՂԱՈՐՀՈՒՄ-- Երեւանը՝ յոթը, Գյումրին՝ երեք եւ Վանաձորը՝ երկու առանձին շրջաններից են կազմված, հետեւաբար ղեկավարվելու են քաղաքագլխի ու քաղխորհրդի կողմից:

ՄԱՐԶԱՆԻ—Քանի, որ Հայաստանում դեռեւս բացի Պատմական Սյունիքից, օկուպացված տարածքային անբավարարության պատճառով մարզեր չեն ձեւավորվում:

ԱՎԱԳԱՆԻ— Մեկական անձ ամեն մի քաղաքանիից, շրջանանիից, գավառանիից, 4-ը տարով կազմում են Ազգային Ավագանին՝ Օրենսդիր Մարմինը, որը իր մեջ է ընդգրկում եւս 10-ը գիտնական՝ հավասար ձայների պայմանով: Գիտնականներին ընտրում է Գիտությունների Ազգային Ակադեմիան:

Ավագանին առանց Խրատանիի որոշման չի կարող հետապնդվել, հարցաքննվել, ձերբակալվել, դատվել: Խրատանին իր որոշումը կայացնում է Ավագանու որոշման հետաքննման հիման վրա:

Ավագանին բաց քվեարկությամբ ընտրում է **ԱՎԱԳ**-ին եւ երկու տեղակալներին, ձեւավորում հանձնաժողովները: Արդեն ձեւավորված Ավագանին իր մեջից ընտրում է Հայաստանի Նախագահ՝ 4-ը տարով: Այդ պատգամավորի թափուր մնացած տեղը լրացվում է ընտրությամբ: Վերընտրությունների լրիվ գործընթացը չպետք է գերազանցի 40 օրը:

Հայոց Ավագանին ընտրում է՝ հասարակական կարծիքների տրամաբ, գեւորի կառուցվածքով ստուգված, ազգայնական հատկանիշներով տոգորված, էթնիկ Հայ, Խրատանին, որը հետագայում կհսկի հերթական Ավագանու ձեւավորմանն ու Նախագահի ընտրությանը:

ՆԱԽԱԳԱՀ—Նախագահը ձեւավորում է տասը հոգանոց աշխատակազմ, նշանակում է հատուկ ծառայությունների ղեկավարներին, Ազգային Բանակի հրամանատարին, Պետդիվին (Հայդիվան), Գերագույն Դատախազին, Պետհսկողին, Վիճակագրին, որոնք իրենց հերթին ձեւավորում են

իրենց ծառայությունները: Հարկ եղած դեպքում Նախագահը կարող է վարել նշված բոլոր կառույցների նիստերը:

Նախագահը նշանակում է ինը նախարարներին եւ Ազգային բանկի Տնօրենին, որոնք իրենց հերթին ձեւավորում են ծառայությունները՝ ամեն շրջանում, գավառում մեկական Բանկամաս՝ իր Վարիչով:

Արդյունքում՝

1. Ազգային Բանկ
2. Արտակարգ իրավիճակների եւ քաղաքացիական պաշտպանության նախարարություն
3. Օրինապահության (Օրեններ) նախարարություն
4. Լուսավորության նախարարություն
 - Մանկապարտեզ
 - Ուսուցում
 - Գիտություն
 - Սպորտ
 - Տուրիզմ
5. Առողջապահության նախարարություն
6. Կապի եւ տրանսպորտի
 - Կապ
 - Տրանսպորտ
 - Վառելանյութ
7. Ճարտարապետաշինարարական նախարարություն
8. Գյուղատնտեսության եւ բնապահպանության նախարար-ն
 - Ոռոգում
 - Մերմեր
 - Պարարտանյութ
 - Գյուղտեխնիկա
 - Վառելանյութ
9. Արդյունաբերության նախարարություն
10. Բյուջեյի նախարարություն
 - Բյուջե
 - Առեւտուր
 - Ֆինանս
 - Էկոնոմիկա
 - Աշխատանք
 - Սոցիալական

ՎԻՃԱԿԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ – Հայաստանի Նախագահի ներքո Վիճակագրական ինստիտուտը ունենալով մեկական աշխատակից գավառներում՝ տեղեկացնում է պետությունում տիրող իրավիճակը՝ ստույգ թվերով:

ՊԵՏՏՄՎՈՒՄ – Պետհսկողը Պետհսկիչներից կազմավորում է “Պետհսկում” ինստիտուտը, ունենալով մեկական հսկիչ ամեն գավառում:

ԴԱՏԱՆԱԶՈՒԹՅՈՒՆ — Գերագույն Դատախազը՝ Հայաստանի դատախազների ինստիտուտի ղեկավարը, կազմավորում է ինստիտուտի կառույցը՝ մեկական դատախազ ամեն Գավառում, շրջանում կամ քաղաքում, որոնք ենթարկվում են անմիջապես Հայաստանի դատախա-

գության ինստիտուտի ղեկավարին: Դատախազության հիմնական նպատակը օրինական դաշտում պետության շահերի պաշտպանումն է:

ՀԱՅԴԻՎ: Հայաստանի Դիվանագիտության ղեկավարը: Հայդիվը Հայաստանի Նախագահի ներքո վարում է արտաքին դիվանագիտական հարաբերությունները:

ԽՐԱՏԱՆԻ –Խրատանին բաղկացած է երեք խրատաններից: Խրատանին Հայոց բարձրագույն արդարադատն է, ղեկավարվում է հերթականությամբ՝ քառամիս ատենական մեթոդով: Խրատանիի կազմի փոփոխության հետ կապված հարցերը որոշվում են Խրատանիի փակ նիստում՝ Հայոց Ավագի, Նախագահի, Կառավարի, Ազգային անվտանգության մասնակցությամբ՝ 40 օրվա ընթացքում: Խրատանին միջամտում է պետական, քաղաքական եւ հասարակական բոլոր գործողություններին, կարող է կասեցնել ամեն մի ատյանի որոշում: Խրատանիի ապագային յուրաքանչյուր գործունեություն համարվում է ազգի դավաճանություն: Համաներման առաքելությունը պատկանում է Խրատանիին: Խրատանին Հայոց Հավիտենականոնի սիմվոլն է:

Ստանալական փորձության բացահայտած խրատները՝

1. Հայը չափից դուրս վստահողական է
2. Հայը զգոնության պակաս ունի
3. Հայգարմը Առաջնածին ու հավիտենական Արարչապաշտ է
4. Հայգարմը ի սկզբանե օժտված է ներքեւից վերեւ մազլցող 8 շարքերով
5. Հայգարմը օժտված է Առաքելությամբ՝ Հավիտենական խրատով
6. Հայգարմը քաղաքակրթությունը տարածել է Հայկյան նետի գաղափարով
7. Հայգարմը բացահայտեց սատանին՝ չարը շահի ոգով էությունն է
8. Հայգարկը սատանին՝ անշրջանցելի է:
9. Ոչ ազգային իշխանությունը չարիք է
10. Փողին նվիրվելը չարիք է
11. ԶԼՄ-ն օտարի հովանավորության տալը չարիք է
12. Հատուկ կապը օտարին վստահելը չարիք է
13. Ազգային արժույթին օտարի տնօրինումը չարիք է
14. Առեւտուրի ոլորտը օտարի տնօրինման տալը չարիք է
15. Մպասարկման ոլորտը օտարի տնօրինման տալը չարիք է
16. Պարենային անվտանգությունը չապահովելը չարիք է

Վեհագույն Խրատանիի կայացրած որոշումները անբեկանելի են: Վեհագույն Խրատանին ձեւավորում է Հայաստանի Արդարադատության ինստիտուտը՝ բաղկացած երկաստիճան դատարաններից՝

1. Դատարան
2. Վճռաբեկ Դատարան:

Դատավորները նշանակվում են 4-ը տարով, անձեռնամխելի են, բարձր աշխատավարձով գնահատմամբ եւ նրանց կողմից կանխամտածված օրինախախտումները դատապարտվում են 15 տարուց սկսած:

Հոդված 27. Հայաստանի Նախագահը երդվում է Հայաստանի Հավիտենականոնի վրա՝ Խրատանու, Ավագանու, Գաղտնի ծառայությունների ղեկավարներ-

րի, Գերագույն Դատախազի, Գիտական ակադեմիայի խորհրդի, Բանակի հրամանատարի, Նախարարների, Մարզպանների, Քաղաքապետների, Շրջանդեկների, Գավառդեկների, Համայնքդեկների ներկայությամբ: Երդման տեսքով՝

<<Երդվում եմ իմ ուժն ու եռանդը ներդնել Հայ ազգի բարգավաճման, ունեցվածքի ու կարողության բազմապատկման համար, հարազատ մնալ հիմնական օրենքին, անմնացորդ նվիրվածությամբ կատարել իմ պարտականությունը Հայ ազգի հանդեպ, պահպանել արդարություն ամեն քաղաքացու նկատմամբ: Արարիչն մեզ օգնական>>:

Հոդված 28. Նախագահը Հայդիվի օգնությամբ՝ դեսպանների եւ արտակարգ գործակալների միջոցով ղեկավարում է արտաքին հարաբերությունները:

Հոդված 29. Միջազգային պայմանագրերը կնքում է Հայաստանի Նախագահը, վավերացնում է Հայոց Ավագանին:

Հոդված 30. Հայաստանի անվտանգությունն ու սահմանների անձեռնամխելիությունը ապահովում է Հայոց Ազգային Բանակը: Հայաստանի նախագահը համարվում է Հայոց Բանակի Գերագույն հրամանատարը: Հայոց Բանակը ղեկավարվում է Գլխավոր հրամանատարով, գտնվում է Նախագահի անմիջական վերահսկողության ներքո:

Հոդված 31. Արտակարգ իրավիճակ կարող է հայտարարել միայն Հայոց Ավագանին:

Հոդված 32. Պատերազմ կարող է հայտարարել միայն Հայոց Ավագանին:

Հոդված 33. Հայաստանի ներքին կարգուկանոնը պահպանում է Օրինապահության նախարարությունը: Օրեններին չենթարկվելը հանցագործություն է: Օրենների կոդիֆի օրենքի խախտումը դատապարտվում է 15 տարուց սկսած:

Հոդված 34. Ներպետական արտակարգ իրավիճակի, Սահմանադրության փոփոխման, համազգային կամ պետական նշանակության հարցերի լուծման համար Ավագանին 10 օրվա ընթացքում հանրաքվե է անցկացնում:

Հոդված 35. Բոլոր ընտրված առաջին դեմքերի հանդեպ կարող են անվստահություն հայտարարել ժողովուրդը, Խրատանին, Ավագանին, Նախագահը:

Հոդված 36. Հայաստանի ղեկավար սիստեմի առաջին դեմքերի աշխատավարձերը ձեւավորվում է նախարարների նիստի կողմից, Հաստատվում Նախագահի ու Ավագանու կողմից:

Հոդված 37. Նախարարների նիստի ծրագիրը եթե Ավագանին չի ընդունում՝ նախարարներին հրաժարական է ներկայացվում:

Հոդված 38. Հայաստանի Խրատանի, Նախագահի, Ավագի, Ազգային Անվտանգության ու Հայոց Բանակի ղեկավարների հակապետական կամ ապազգային գործողությունները գնահատվում են որպես ազգի դավաճանություն: Մնացած առաջին դեմքերը դատվում են 15 տարուց սկսած:

Հոդված 39. Հայաստանի Նախագահի եւ մնացած առաջին դեմքերի փոփոխման գործընթացները պետք է լուծվեն 40 օրվա ընթացքում:

Հոդված 42. Պետական իշխանությունները պարտավոր են քաղաքացիների դիմումների օրենքով նախատեսված ժամկետում պատշաճ պատասխան տալու՝ ոչ ուշ, քան երկու շաբաթվա ընթացքում:

- Հոդված 43.** Հայաստանում ճանաչվում է ազգային, պետական եւ Հայաստանի քաղաքացու անձնական սեփականությունների, դրանց օտարման ու ժառանգաբար փոխանցման իրավունքները:
- Հոդված 45.** Շրջակա միջավայրը, հանքային հանածոները, պատմական ու մշակույթային հուշարձաններն ու արժեքները համարվում են Ազգային սեփականություն եւ գտնվում են Հայաստանի պետական պաշտպանության ներքո:
- Հոդված 46.** Հայաստանում արտադրվող շինարարական, տեխնիկական, գիտական, արվեստի, սոցիալ-տնտեսական բնույթի ապրանքները վաճառվում են ազգաբնակչությանը՝ ինքնարժեք+10% գնով:
- Հոդված 47.** Հայաստանում չարտադրող, պետության կողմից ներմուծվող շարժական ամեն տեսակի գույք վաճառվում է ազգաբնակչությանը ինքնարժեք+10% գնով:
- Հոդված 48.** Էներգոկիրները եւ վառելանյութը ազգաբնակչությանը, գյուղատնտեսությանը, ազգային արտադրական միավորին բավարարվում է ինքնարժեք+10% գնով: Մնացած ձեռնարկությունների համար գները որոշում են Կառավարությունն ու Ավագանին:
- Հոդված 49.** Հողը որպես ազգային սեփականություն տրվում է տվյալ համայնքին օգտագործման առանց տուրքի ու վճարի՝ պարտադիր եւ օպտիմալ օգտագործման պայմանով:
- Հոդված 50.** Պետությունը գյուղտեխնիկական հանձնում է համայնքին ազգային սեփականության հանդեպ պատասխանատվության պայմաններով, մինչեւ համայնքը ունենա իր սեփական տեխնիկան:
- Հոդված 51.** Ոռոգման ջրով ապահովում է պետությունը՝ անվճար:
- Հոդված 52.** Պարարտանյութով ապահովում է պետությունը՝ ինքնարժեք+10% գնով:
- Հոդված 53.** Պետությունը պատվիրում է գյուղացուն մթերքի արտադրությունը եւ պատվիրած քանակության արտադրանքը գնում նրանից՝ Գյուղնախարարության եւ Ավագանու համատեղ համաձայնեցրած գներով:
- Հոդված 54.** Օգտակար հանքային հանածոները արտահանվում են միմիայն պատրաստի ապրանքի տեսքով:
- Հոդված 55.** Արդյունաբերությունը ազգային սեփականություն է եւ օգտագործման է տրվում կոլեկտիվին առանց տուրքի ու վճարումների, բայց վերականգնման ու վերանորոգման լրիվ պատասխանատվությամբ:
- Հոդված 56.** Արտադրության արտադրանքը համարվում է կոլեկտիվի սեփականություն եւ պետական պատվերը՝ ինչը համարվում է առաջնահերթ արտադրանք, պետությունը անմիջապես գնում է արտադրողից:
- Հոդված 57.** Սույն Հավիտենականոնը կարող է փոփոխության ենթարկել միմիայն Հայ ազգի հանրաքվե:

Կ Բ Թ Ա Կ Ա Ն Հ Ա Մ Ա Կ Ա Ր Գ Ը

1. Կրթական համակարգը լինելու է բացարձակապես միմիայն պետական եւ Ավագանու հատուկ հսկողության տակ:
2. Նախադպրոցական համակարգը միաձուլվելու է կրթական համակարգի հետ: Պարտադիր ուսուցանվելու է հայրենասիրական գաղափարախոսություն:
3. Միջնակարգ դպրոցները մնում են տասնամյա: ՈՒսումը շարունակողների համար՝ բացարձակապես ըստ աշակերտների ընդունակությունների, ավելանում է 11-րդ դասարանը՝ միայն մասնագիտական թեքումով:
4. ՈՒսումնարանները մեկ տարի ուսուցողական ժամանակով բացարձակապես բոլոր տեղանքային մասնագիտական ուղղվածությամբ՝ կախված տվյալ բնագավառում գործող արդյունաբերական ձեռնարկությունների պահանջներից:
5. Տեխնիկումները երկու տարի ուսուցողական ժամանակով բացարձակապես բոլոր միջին տեխնիկական մասնագիտական ուղղվածությամբ՝ կախված տվյալ բնագավառում գործող արդյունաբերական ձեռնարկությունների պահանջներից:
6. Բարձրագույն ուսումնական հաստատությունները վերականգնել Սովետական Միության ժամանակների դրվածքին համապատասխան:
7. Բարեկեցել նախկին բոլոր հանրակացարանները՝ ուսանողությունը ամենաժամանակակից պայմաններում պետք է ապրի պետական հանրակացարաններում:

ՊԵՏԱԿԱՆ ՀԱՏՈՒԿ ՀՄԿՈՂՈՒԹՅԱՆ ՆԵՐՔՈ՝

- I. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՕՂՅՈՒՄՊԻ անվ. ՈՒՍՈՒՑԱՆՈՂԱԿԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ Մանկադասատվական ֆակուլտետ
Երիտդասատվական ֆակուլտետ
Դասախոսական ֆակուլտետ
- II. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՎԻՍՈՒ ԴԻՑԻ անվ. ԱՌՈՂՋԱՊԱՀՈՒԹՅԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ
1-Հնաբուժական ֆակուլտետ
2-Բուժական ֆակուլտետ
3-Վիրաբուժական ֆակուլտետ
4-Կիրթբուժական ֆակուլտետ
5-Դեղագործական ֆակուլտետ
- III. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՎԱՀՄԳՆ ԴԻՑԻ անվ. ԱՐԴԱՐԱԴԱՏՈՒԹՅԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ
Հայրենի իրավագիտության ֆակուլտետ
Կարգապահության իրավագիտության ֆակուլտետ
Մարդու իրավունքների իրավագիտության ֆակուլտետ
Միջազգային իրավագիտության ֆակուլտետ
- IV. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՄՈՎՍԵՄ ԽՈՐԵՆԱՅՈՒ անվ. ՀԱՅԱԳԻՏԱԿԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ
- V. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՏԻԳՐԱՆ ՄԵԾԻ անվ. ՌԱԶՄՍՎԱՐԱԿԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ
- VI. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ /ԵՐԵՎԱՆ.../ ՊԵՏԱԿԱՆ “ԳԼԱԶՈՐ” ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
1-Դիվանագիտության ֆակուլտետ
2-Մաթեմատիկայի ֆակուլտետ
3-Ֆիզիկայի ֆակուլտետ
4-Քիմիայի ֆակուլտետ
5-Պատմության ֆակուլտետ
6-Աշխարհագրության ֆակուլտետ
7-Բնագիտության ֆակուլտետ
8-Տնտեսագիտության ֆակուլտետ
9-Օտար լեզուների ֆակուլտետ
10-Ազգային գաղափարախոսության ֆ-տ
- VII. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԴԱՎԻԹ ԱՆՀԱՂԹԻ անվ. ԿԻՔԵՌՆԵՏԻԿԱՅԻ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ
- VIII. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԹԱՄԱՆՅԱՆԻ անվ. ՃԱՐՏԱՐԱՊԵՏԱՇԻՆԱՐԱՐԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ

- IX. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ Ա. ՄԻԿՈՅԱՆԻ անվ. ՏԵԽՆԻԿԱՄԵԽԱՆԻԿԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
- X. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԳՅՈՒՂԱՏՆԵՄԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
- XI. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՆԱՄՆԱԲՈՒԺԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
- XII. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԼԵՌՆԱՄԵՏԱԼՈՒՐԳԻԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
- XIII. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԵՐԿԱՆԴ ԱՐՔԱՅԻ անվ. ՖԻԶԿՈՒԼՏՈՒՐԱՅԻ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ
- XIV. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄԻՏԱՄԻ անվ. ՊԵՏԱԿԱՆ ԿՈՆՍԵՐՎԱՏՈՐԻԱ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԱԶԳԱՅԻՆ ԱԿԱԴԵՄԻԱ

Վերականգնել Ազգային Ակադեմիայի պատիվն ու տիրույթները: Ակադեմիան պետք է հանդիսանա Առաջնաձին Ազգի Առաքելության իրականացման Սուրբ Տաճարը: Հնարավորին է անհնար ամենաբարձր մակարդակներով պետք է գործեն Ակադեմիայի բոլոր բաժիններն, գիտավորադասական ու գիտահետազոտական ինստիտուտները: Այն ոչ միայն պետք է շնորհի որակավորում Հայաստանի կադրերին, այլ ունենա միջազգային որակավորման շնորհման բարձրագույն աստիճան:

Ակադեմիայի տիրույթների ու աշխատակիցների քանակը ճշտել Ակադեմիայի Խորհրդի է Ավագանու համատեղ որոշման համաձայն:

(ՏԻՐ ԴԻՑԻ ԱՆՎԱՆ ԱԶԳԱՅԻՆ ԱԿԱԴԵՄԻԱ)

ԱԿԱԴԵՄԻԱՅԻ ԳԵՐՕՐԵՆ (ՊՐԵԶԻԴԵՆՏ)

ԱԿԱԴԵՄԻԿՆԵՐԻ ԽՈՐՀՈՒՐԴ

ՏԻՐՈՒՅԹՆԵՐԻ (ԲԱԺՆԻ) ՎԱՐԻՉՆԵՐ

ԻՆՍՏԻՏՈՒՏՆԵՐԻ ՏՆՕՐԵՆՆԵՐ

Այտրվա դրությամբ ակադեմիայում աշխատում են 3798 մարդ (բայց ոչ 3800) Որից՝

Իսկական անդամ-----	65
Թղթակից անդամ-----	52
Արտասահմանյան անդամներ-----	66
Դոկտորներ-----	335
Թեկնածուներ-----	1076

ՏԻՐՈՒՅԹՆԵՐ (ԲԱԺԱՆՄՈՒՆՔՆԵՐ)

- I. Մաթեմատիկական և տեխնիկական գիտությունների
 - 1. Մաթեմատիկայի ինստիտուտ
 - 2. Մեխանիկայի ինստիտուտ
 - 3. Ինֆորմատիկայի և ավտոմատիզացման պրոբլեմների ինստիտուտ
 - 4. Հիդրո պրոբլեմների ինստիտուտ
- II. Ֆիզիկայի և աստրոֆիզիկայի
 - 1. Բյուրականի աստղագիտարան ինստիտուտ
 - 2. Ֆիզիկայի հետազոտությունների ինստիտուտ
 - 3. Ֆիզիկայի կիրառական պրոբլեմների ինստիտուտ
 - 4. Ռադիոֆիզիկայի և էլեկտրոնիկայի ինստիտուտ
 - 5. ՌՖԷԻ հատուկ կոնստրուկցիաների ինստիտուտ
 - 6. Գալակտիկա ինստիտուտ

III. Բնական գիտությունների

1. Միկրոբիոլոգիայի եւ մանրէների ինստիտուտ
2. Կենդանաբանության եւ հիդրոէկոլոգիայի ինստիտուտ
3. Կենդանաբանության ինստիտուտ
4. Բուսաբանության ինստիտուտ
5. Հիդրոէկոլոգիայի եւ ձկնաբանության ինստիտուտ
6. Բուսաբանական այգի ինստիտուտ
7. Հիդրոպոնիկայի պոռֆլեմների ինստիտուտ
8. Էկոլոգիա նեոսֆերայի ինստիտուտ
9. Մոլեկուլյար կենսաբանության ինստիտուտ
10. Կենսաքիմիայի ինստիտուտ
11. Ֆիզիոլոգիայի ինստիտուտ
12. Ուրղեղի ուսումնասիրման ինստիտուտ
13. Քիմիական երկրաբանության ինստիտուտ

IV. Քիմիայի եւ Երկրի մասին գիտությունների

1. Քիմիական ֆիզիկայի ինստիտուտ
2. Ընդհանուր եւ անօրգանական քիմիայի ինստիտուտ
3. Օրգանական եւ դեղագործական պոռֆլեմների ինստիտուտ
4. Օրգանական քիմիայի ինստիտուտ
5. Նուրբ օրգանական քիմիայի ինստիտուտ
6. Մոլեկուլի կառույցի ուսումնասիրման ինստիտուտ
7. Երկրաբանական գիտությունների ինստիտուտ
8. Երկրաֆիզիկայի դիտարան ինստիտուտ
9. Երկրաֆիզիկայի եւ ինժեներասեյսմաբանական ինստիտուտ
10. Մետազրուպ ինստիտուտ
11. Հայկական քիմիական ասոցացիա

V. Հայագիտության եւ հասարակական գիտությունների

1. Պատմության ինստիտուտ
2. Լեզվի ինստիտուտ
3. Գրականության ինստիտուտ
4. Արվեստի ինստիտուտ
5. Հնագիտության եւ ազգագրաբանության ինստիտուտ
6. Արեւելագիտության ինստիտուտ
7. Տնտեսագիտության ինստիտուտ

Այս կառուցվածքը իհարկե լուրջ առաջադիմություն խոստանալ չի կարող, բայց Ավագանու եւ ակադեմիայի համատեղ աշխատանքի շնորհիվ որոշ կրճատումներ, բաժինների եւ ինստիտուտների պոռֆիլային փոփոխություններից հետո ամեն ինչ բարեհաջող կլինի:

Տարածքային անվանումները՝

Առյուծ Մեերի հրապարակ

Արամի հրապարակ

Թորքոմի հրապարակ

Հայկի հրապարակ

Պարույրի հրապարակ

Երվանդունիների հրապարակ

Արգիշտիի հրապարակ

Արտաշեսի հրապարակ

Տիգրան Մեծի հրապարակ

Արտավազդի հրապարակ

Անդրանիկի հրապարակ

Նոյեմբի հրապարակ

Առաջին 100 օլիմպիադաների հաղթող Երվանդ Արքայի անվան Սպորտհամալիր
Կոնյակը վերանվանել “Ա Բ Ա Գ Ա Տ”

Հայկական ծիրանի ու դեղձի բրենդը կոչել իրենց անուններով

Թատրոնները՝

1. Արտավազդ Արքայի անվ. Պետական դրամատիկական
2. Սպենդարյանի անվ. Բալետի եւ օպերայի
3. Սայաթ-Նովայի անվ. երաժշտական
4. Հակոբ Պարոնյանի անվ. կոմիդիայի
5. Սունդուկյանի անվ. թատերական
6. Բաֆֆու անվ. Պատմա-հայրենասիրական
7. Թում. Անվ. Մանկա-պատանեական
8. Ուսանողական

Բոլոր քաղաքները վերանվանել պատմական անուններով

Փողոցները՝

Սասունցի Դավիդ → Հայկի

Աբովյան → Տարոնի

Նալբանդյան → Վահունիների

Ամիրյան → Վահագնի

Սովետաշենի → Վիսու դիցի

Կիւեյան + Լենինգրադյան → Անդրանիկի

Լենինգրադյան → Գուգարաց

Աճառյան → Շիրազի

Գրիգոր Լ.+ Արշակունյաց → Արտաշես Աշխարհակալի

Պռոշյան → Պարույրի

Ազատության → Երվանդունիների

Վազգեն Սարգսյան → Մենուաի

Ռոստոմյան → Արտավազդի

Մյասնիկյան → Հսկայի

Պուշկինի → Անհաղթի

Էջմիածնի → Էրզրումի

Թբիլիսյան → Սյունիքի

Կինոթատրոնները՝

Ռոսսիա → Մասիս

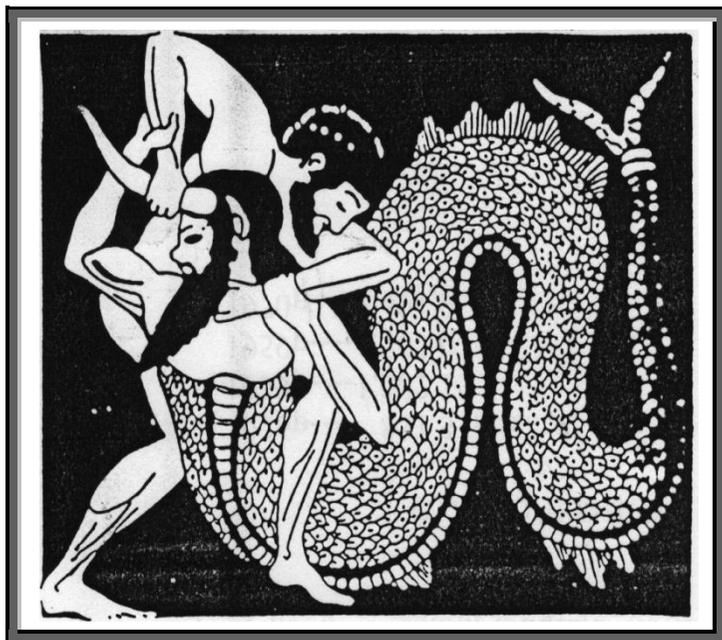
Հայրենիք → Արարատ

Մոսկվա → Դվին

ՀԱՅՈՑ ԱԶԱՏԱԳՐԱԿԱՆ ՅՈՒՐԱԿԱՄՆԵՐ
ԼԵՎՈՆ
ՊՈԴՈՍՅԱՆ

Դ Ա Ր Չ
ՆԱԽՆՅԱՑ ՓԱՌԲԻՆ
ՄԱՏԵԱՆ 4

ԵՐԵՎԱՆ 2008

ԲՈԼՈՐ ՀԱՅՐԵՆԱՍԵՐ ՀԱՅԵՐԻՆ

Հայկագունեն՝ր, Արարչական դրվածքների հանդեպ կատարվել է հանցագործություն: Մարդկության պատմության նկատմամբ ամենահավոր չարագործությունն է ոտնաձգվել՝ Առաջնածնի և ԱՐԻականության, ԱՐարչային օրենքների երկրի պղծման նպատակ է հետապնդվել: Այն իրականացրել է սատանի՝ ջիուդի և տարտարի՝ թաթար-մոնղոլիդների միությունը:

Հայրենիքը կոչում են Մայր Հայրենիք՝ հիմա մայր, թե հայր: Իշխում է այլասեռությունն ու այլասերությունը, ամուսնանում են միասեռները, իշխանավորների ու փողատերերի ամենավեհ տիտղոսը գեյ լինելն է, կուտոբյան սրբությունը հանովի-դնովի է դարձել, թագավորները վաճառքի են հանել իրենց նստատեղիները, սուտն ու կեղծիքը տիրել են Աշխարհը:

Դեռես ն.թ.ա. 33թ. Արտավազդից Անտոնիոյի պարտությունը կրելուց հետո սատանայական լեզվոնների գլխավոր կառույց Հոմոսի սենատը որոշում կայացրեց, որ Հայաստանում այլևս Հայր չպետք է դեկավարի՝ դա իրենց համար չափազանց վտանգավոր է: Այդպես էլ արին ու այդ ամենից օգտվեց հրքյան:

Հայ ազգը հայտնվել է պատմական թացքի ամենավտանգավոր կիզակետին: Մինչև 301թ. չենք ունեցել նման բարդանք՝ քանզի թշնամին տեսանելի է եղել ու հաղթել ենք: ՈՒՖնեցել ենք աշխարհակալ պետություն, առաջադեմ քրմական դաս, գիտական ու աստղագիտական բարձրագույն մակարդակ, բարվոք արպելակերպ, հոգացել ենք ԱՐԻական աշխարհի բարդանքների համար, արժանացած ենք եղել բարոյակիրք ազգերի ամենաբարձր հարգին:

Այդ տիտղոսին ինքնակոչ ջանաց տիրապետել հրեշք՝ հրքյան, իր «Սատանայական փորձություն» անապատածին ծրագրով:

Հաղթանակի համար նա պետք է դիմեր իրեն հատուկ անառակ ու դավադիր հնարքներին՝ ինչը ԱՐԻացի Հայի համար խտրո էր: Աննախադեպ ստոր ու անսովոր էին մարտավարությունները՝ հիմնված սեփական ինքնասիրության ու արժանապատվության անտեսման վրա: Հայր որպես մարդու հավատաց ու պարտվեց սատանին: Ծախեցին ու տապալեցին մեր պետականությունը: Դրանով էլ չբավարարվեցին՝ որոշեցին մեկ Հայ թողնել՝ այն էլ թանգարանի համար:

Դա էլ չկայացավ: Խանգարեցին պավլիկյաններն, թոնդրակյաններն, ֆիդայիները:

Այժմ այն հրեշները իրենց հավաքական ուժի կիզակետում են: ՈՒ այս ամենավտանգավոր փուլում լռում ենք:

Հայի գավակը գրկված է ապագայից, Հայր Միոն հմուտների 13 արձանագրության համաձայն ապրում է հանապազօրյա հացի փնթրություններով:

Երկիրը գրկված է ունեցվածքից՝ բարոյալքված է:

Լրբոբյան անասնձումը ջիուդին արձակել է մեր սրբությունների պատվի արժանապատվությանը կպնելու ահից: Մեր հողի վրա, մեր տան շեմին մեզ հասցրել են կացության ամենաանվայել սանդղակին ու դրանով էլ չեն բավարարվում: Ետովան պատգամել է անպայման Հայի յիշատակը երկնքի տակիցը ջնջել:

Ոսողը աննախադեպ էր, անտեսանելի: Նա այժմ կորցրել է իր ամենակարողությունը պարզեղող անտեսանելությունը ու Հայր այլևս չունի դարերով արդարացված իր լռելու մարտավարության իրավունքը:

Հերոսաշունչ նախնիների հոգիները մեզ հանգիստ չեն տալու՝ անհապաղ միաբանվել է պետք ու վերջնական որոշում իրականացնել:

ԻՆՉՊՈՒ Է ՀԱՅԸ ԼՈՌԻՄ

Շատ է ցավալի, բայց դա այդպես է, գուցե առայժմս:

Եթե պետք է համակերպվեինք այն մտքի հետ, որ կարող ենք վերանալ կամ ձուլվել ուրիշ ազգերի ու ցեղերի մեջ, արդյոք արժեք դարեր շարունակ այդչափ արյուն հեղեղել, այդքան կորուստներ տալ, այդքան տանջանքների ենթարկվել: Իսկ գուցե մտածում ենք, որ դա մենք չենք եղել, ընդամենը մեր պապերն ու նախնիներն են եղել, նրանք ճիշտ չեն եղել և շատ իզուր էլ արյուն են թափել:

Բայց, եթե այդպես է, ապա ինչո՞ւ ենք հպարտանում անցյալի մեր ազգանվեր հերոսներով: Ինչո՞ւ ենք ուրախանում, որ հազար տարի կորցրած պետականությունը հանկարծակի վերականգնվեց: Ի՞նչ իրավունքով ենք հպարտանում Մեծ Հայքով, Արամ ու Հայկ, Արտաշես ու Տիգրան Արքաներով, ի՞նչ իրավունքով ենք ապրում Արգիշտի ու Երվանդ թագավորների ավանդած հողերի վրա, կարդում Օղիումայի, Խորենացու և մնացած պատմիչների մատյանները, վեհանում Կոմիտասով, հիանում Շիրազով ու Սեւակով, ոգետրվում Անդրանիկով ու Նժդեհով: Ես բոլորին չեմ կարող թվարկել, արժանավորները շատ-շատ են, բյուր են և բոլորը ունեն հավերժ հիշելու բյուր արժանիքներ: Գուցե, որովհետեւ իրենք չեն մտածել, որ իրենց նախնիները իզուր են հանճարներ ու հերոսներ եղել ու ծնել, ու իրենք էլ են ձգտել նրանց նմանվել, նրանց գործը կիսատ չթողնել կամ դարձալ այնքան արժանավոր մարդիք են եղել, որ աշխատել են իրենց նախնիներին հարգանք մատուցումով՝ մի շյուղ էլ իրենք նրանց ավանդած բույնին ավելացնեն:

Իսկ մե՞նք: Մենք մեր լուրջյամք չենք կարող արդարացնել մեր անգործությունը: Եթե անգամ մենք չենք ուզում գնահատած լինել մեր նախնիների ավանդն ու պահած նրանց վառ հիշատակը, գոնե վատահ գիտենք, որ մեր մատաղ սերունդը հաստատ ապագա չունի, որովհետեւ մենք նրանց լույս աշխարհ ենք բերել և թողնում ենք բախտի քմահաճույքին՝ արդյո՞ք այդ իրավունքը մենք ունենք:

Երբեք պետք չի մոռանալ, որ մոլորեցնել կարելի է միայն ողջերին, հոգիները ամեն ինչ տեսնում են և եթե անգամ ոչ իրենց հիշատակի, ապա մեր զավակների մշուշոտ ապագայի համար նրանք մեզ չեն ների:

Եթե անգամ որոշել ենք լուրջյամք համակերպվել ստրկացման գաղափարի հետ, եկեք գոնե մեզ տիրակալ ընտրենք առաջադեմ և արժանավոր մի ԱՐ ազգի, բայց ոչ անասուն ջիուդին: Անբարոյական, անհարգանք, անպատիվ, անարժան այս կենդանիները սատանայական կերպարով մտել են մեր մեջ, մեր կենսագրությամբ ապրելով, մեր անուն ազգանունը կրելով, գողությանք ու անառակությամբ տիրանալով աբոռի ու փողի, այսօր մեզ կառավարում են, դատում, սպանում, անբարոյականացնում, անգրեգետացնում, կիսատված, կիսամերկ իրավիճակի մեջ մեզ խժկած՝ իրենք վայելում են մեր հողն ու ջուրը, հարստություններն ու ընդերքը:

Ո՛չ: Անբողջ Հայոց պատմությունը, առավելեւս վերջին 1700 ամյա ամենադաժանը, ապացուցեց, որ Հային հնարավոր է սպանել, մորթել, տանջել, մասնատել, տեղահանել, ինչպես գիշատիչ անասուն ջիուդն է արտահայտվում՝ մասարոֆյայի ենթարկել՝ բայց ոչ ծնկի բերել: Ե՛վ, որ պատմական գլոբալ վերափոխման Էվոլյուցիոն Էտապ փոխող վերջին՝ որոշիչ խոսքը Հայի շուրթերից են հնչելու՝ դա էլ ես գիտեմ:

Ո՛վ ԻՆՉ ԳԱՄԱՆՈՒԹՅՈՒՆ ԿԱՌՈՂ Է, ԳԵՌԵՎՍ ԹՈՂ ԱՆԻ՝ ԿՏԱՆԵՆԷ: ՄԻԵՎՆԻՈՒՅՆ Է, ՄԵՆԷ՝ ՄԵՐ ԽՈՍՔԸ ԳԵՌ ԱՄԵԼՈՒ ԵՆԷ:

«Մատանայական փորձությունը» Արի մարդու համար պետք է, որ լինել ամենադաժան փորձությունը, այն նախատեսված էր Արի մարդու ոգու տոկունությունը ստուգելու համար, առավելեւս, գլխավոր թիրախ հանդիսացող Առաջին Արարվածի՝ Հայի համար:

Ե՛վ մենք այդ փորձությունը կարողացանք հաղթահարել՝ բայց ի՞նչ գնով: Ա՛յ, այդ դաժան, անտանելի ու անմոռանալի անցյալի ու ներկայի, և ինչի կարող է ընդունակ դառնալ վրեժխնդիր Հայը՝ գաղափարախոսության ու կարողությունը մատչելի դարձնելու վրա պետք է հիմնված լինի մեր գործն ու որոշիչ խոսքը: Մենք ենք Հայասնարդը, մենք ենք

Առաջին Արարվածը և բոլոր Արիական ծնունդները մեզանից են պահանջելու այդ՝ վերջնական ճշգրիտ որոշումը:

Մենք 301 թվականից պետականությունը կորցրած, առանց թագավորի ու զորավարների չէինք հանձնվում ոչ մեկին, ոչ մեկը մեզ չօկուպացրեց: Ձեռնները գնացին մենզ մարտավարության ամենահմուտ քայլին՝ որոշեցին պետականությունը վերականգնել և այն կտակել ժամանակի ամենահզոր տերությանը՝ Բյուզանդիային: Այդպես էլ արեցին: 885 թ. Խալիֆաթը ելնելով իր ներքին իրավիճակից՝ Էմիր Բուղային Հայաստանից հեռ է կանչում: Առիթից օգտվելով ջեռու Բագրատունիները Աշոտ 1-ին Անի-Շիրակի թագավորության գահ են բարձրացնում: 998 Տարոնի իշխաններ Մշոտը / Բագարատի որդին/, Դավիթ Արքայիկը, Գրիգորը, Թռռնիկը Հայաստանի տիրույթները կտակել էին Բյուզանդիային: Ըստ Լաստիվերցու՝ Տրապիզոնում 1021 թվ. «ժայերի» և Բյուզանդիայի Վասիլ Բ միջև կնքվեց չարաբաստիկ պայմանագիր, որի համաձայն Հովհաննես-Սմբատ թագավորը իր մահից հետո ԱՆԻՆ և Հայքը կտակում է Վասիլ Բ-ին: Նույն ողբերգությունը հաստատում է հույն պատմիչ Սյլիիցա--Կեդրինտը

1043 թ. մենք մեր երբեմնի աշխարհակալ պետությունը առանց կռվելու կորցրինք՝ առանց որեւէ պատերազմի այն կտակի համաձայն հանձնվեց Բյուզանդիային, որի դիմաց ջեռու Բագրատունիները Բյուզանդիայում հողակտորներ ու կալվածքներ ստացան: Որից հետո, այդ նույն ջեռուների դավադրությամբ, նույն մեր բախտին արժանացավ նաեւ իր ցանածը ճաշակած Բյուզանդական պետականությունը:

Անցել է հազար տարի: Այսօր մենք ունենք այն, ինչ ունենք: 1700 տարվա դժոխքային ապրումներ տարանք, անխնա կոտորեցին մեզ, մորթեցին, Դեր-Ջորի անապատներին վերջնական վախճանի հանգրվանի մատուցեցին, քայց կանգուն մնացինք՝ ջեռուները չկարողացան մի հայ թողնել, այն էլ թանգարանի համար: Թող զարմանալի չթվա՝ մենք իրոք տոկուն ենք, ամուր կամքի տեր, անկնուն, համառ, անմահ ենք, որովհետեւ բարի ենք ու գուրկ մենզությունից, և Արարիչը դրանում համոզվեց, մենք իրեն հարազատ մնացինք:

Հիմա հասել է Ահեղ Դատաստանի՝ Բավարանի ժամը, այն արդեն սարերի հետեւում չի և պահն է մոտենում մեր որոշիչ խոսքը ասելու: Դրա համար մնացել է դահճական անցյալին հրաժեշտ տալու երթի համար վերջնական համախմբում: Մնում է ազգությանը Հայը համախմբվի Հայի ոգու գաղափարախոսության հետ «ԵՎՄ ՄԵԿ ՉԱՐԿ» նշանաբանով: ԵՎ վե՛րջ:

Մա մի փորձություն էր, որի արդյունքում պետք է Արծիվը գետնափորվեր և Առյուծը ջրաստվեր, որպեսզի ստորունը սավառներ և ՄԱՐած ճրագը լուսավորեր:

Խեղքին աչեցե՛ք:

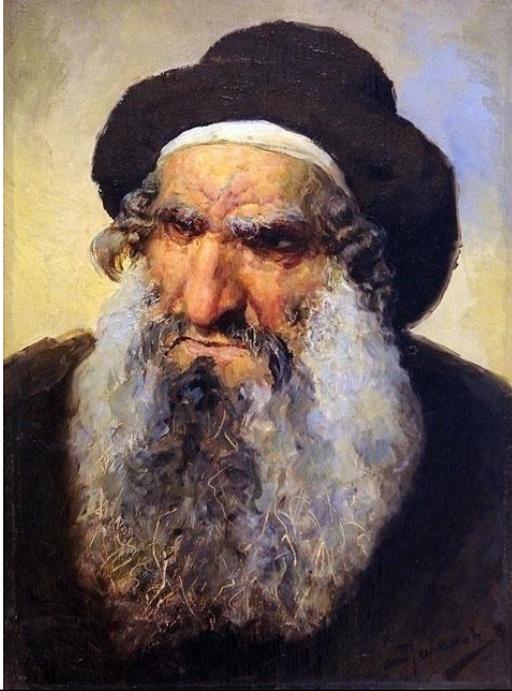
Մենք երբեք չենք եղել ստրուկ և երբեք չենք լինի: Մենք ունենք լրիվ ուրիշ առաքելություն և այն պետք է իրականացնենք: Եթե որեւէ մի հայ պատրաստ է ստրկանալու քայլին, նա բարձրաձայն պետք է արտահայտվի, նա Հայ անվանվել չի կարող, իրավունք չունի, իսկ մնացածը պետք է անհապաղ համախմբվեն: Պետք է համախմբվեն միմիայն նրանք, ովքեր գիտակցում են ազգի համար կյանքը չխնայելու գաղափարը, միայն նրանք կկարողանան ղդավաճանել, չծախել Հայրենին, զարհուրածին գոռոցով Հայկյան դաշույնը միբժնել ռուդի կրծքի մեջ և ճակատի: Կհամախմբվեն միայն նրանք, ովքեր չեն ուզում տեսնել սեփական զավակներին ստրուկի կամ ծառայի կարգավիճակում, ովքեր չեն ցանկանա իրենց ծնողներին մուրացկանի դերում տեսնել, ովքեր չեն հանդուրժի իրենց քույրերին ու դուստրերին ռուդի լկտի օգտագործմանը հանձնելը, ովքեր չեն ուզենա տեսնել իրենց կանանց հրեշին ծառայելուց, ովքեր չեն երագի հրեշից թուլափայ մի պատառի ու փշրանքի արժանանալ, ովքեր ամեն գնով կձգտեն իրենք լինեն իրենց ու իրենց հարազատների ճակատագրի կերտողը: Միմիայն մնան Արիական ոգով ներշնչվածները կկարողանան տղամարդ համարվել, ընդունել ռուդի չհայտարարված մենզ մարտաիրավերը և հաղթողի տիտղոսով դուրս գալ մարտից: Այդպիսիք են եղել Հայկազայն բոլոր մեր նախնիները, մեր պապերը, այդ նրանց Թուր Կեծակիի զարհուրանքի մասին է, որ անգամ ռուդը չի համարձակվել էպոսում գրի չառնել: Այդպիսիք էլ պետք է լինեն նրանց արժանի թոռները՝ արյունով ու ոգով Հայերը: Մնացածը ուրիշի թթածը լիզող կեղծյալն խառնուրդներ են՝ ավելի լավ է չլինեն:

Հղկվելու են ենթակա մարդկության լույ բնավորությունն ու արտաքինը, Հռչակվելուն արգասիք են անձի գործը, տաղանդն ու առաքինը: Այսպիսին է իմ կարծիքը, ինձ թվում է նաեւ համամարդկայինը: «Գու ստրուկ, վահիկոտ, հայ, բայց ոչ ինձ որդի», - բոլորը Պուշկինյան: «Հուրա» նշանակում է շիվ՝ ֆալլոս, միջնաստիճանը Սուրբ Քառորդության Երկնապագեցին Մայիսեին, բայց չդարձան պարկեշտ քառաստիճան: Քանզի ՈՒրուշալիմ՝ «խաղաղ տեղ» - է, քառորդությամբ ամբողջական Բայց «Իսրոռէլ» բառացի թարգմանվում է «Արաշխի դեմ պայքար» ԵՎ Հիսուսին սպանեցին լո՛կ բարոյականությունը բարոզելու համար: «Չարիքը այն ամենն է, ինչը հակառակում է սատանայի կամքին», Մասունների ստոր կարգախոսն է սա, բռնատիրանալու աշխահին: Մեծ փողերն են կերտում պատմությունը,- սա է Սորասի ատյանը: Պատմությունը պողոճներին Սերվանտեսը նախընտրել է կախաղանը: «Մտկայի» կարգավիճակն է պարզելը հողաներին Վատտիկանը: Ազատությունը բոլոր շարիքների արմատն է, -- մեծն Ջեֆրի Չոտսեր: Իսկ որ՞ն է առաքելությունն ցուցքի՝ էությամբ սուկայի, ազահ և ստոր, Յունջա խոտը արածած, անդատավոր մեծացած, ինքնահավան, ընկնավոր: Լեւոն Փունջյանը կնկարագրի հրեշաժիններին արդի, այդ գերվտանգավոր՝ **Չունեն** ազգը համամիաբանող գույնը, տեսքն ու լեզուն միատարր, **Ո՛չ** հավիտենիից հայտնագործություն, **ճ՛չ** էլ ակնհայտ հանճար, **Ո՛չ** դիվանագետ հանրաճանաչ, **ճ՛չ** մեկ թագակիր հանրահայտ, **Ո՛չ** ռազմագետ փառաբանված, **ճ՛չ** մի փառահեղ հերոսամարտ, **Ո՛չ** իմաստուն հարգի, **ճ՛չ** դպրություն՝ ունեցածն էլ է **Արամեական**, **Ո՛չ** հինավուրձ մեղեդի, **ճ՛չ** երկ, **ճ՛չ** երգ, **ճ՛չ** պար ժողովրդական, **Ո՛չ** օժտվածությունը բացահայտող գոնէ մեկ գործիք երաժշտական, **Ո՛չ** աշխարհագրական տեղանվանում՝ վեհ գորավորի վկայական, **Ո՛չ** մարդանակարգակը բացահայտող խոհանոց ցեղապատկան, **Ո՛չ** էլ արժանիք կերտվելու վեհանձն այր և կամ արի պատվական: **ՈՒՆԵՆ՝** 5799-ը տարվա հեքիաթատիպ արկածաշար խեղահանարում, **Հոտակերտում՝** Յահվահ Վիշապ, Ադամ Չարին, Հուրա, խավարամտում, Թե ինչ էին որոնում քառասուն տարի մերկ, ամայի անապատում՝ Գուցե քոչվորին գոյատևման ի՞դձ, կամ չարչուն գահաբազմ նկատառու՞մ Թ՞ե պատգամ էին ստանում իրենց Եհովա Աստծուց Թորայական, Օստ գիտակից դասի՝ հոտը միշտ հուսա մանանա երկնական, Այրի մտորումներով անաշխատանք գոյության, կամ գոնե բեմական, Իսկ վեհագույն հաճույքը լիարժեքորեն վերակերտի այլասեռման: Այսինքն՝ դեմ Արաշխին, իր իսկ արարածին դերի հատկացման: **Առաքելություն՝** շինածը ավերել, կենսամարվել ուրիշի կենսագործությամբ: **Հուսային էություն՝** կազմակերպված հանցագործության վերջնատյան: **Քաղաքականություն՝** բոլորին թշնամահարել, տարակուսել մասնատման, **Դաստիարակություն՝** պատճառի հարկ չկա, վնաս տուր անպայման, **Կյանքի կողմնորոշում՝** աշխատանքը սիրում է հիմարներին միայն: **Այրելակերպ՝** ունեցվածք չես դիզի առանց քրոնքածնի հավիշտակության: **Ծխակատարություն՝** տարին չի բոլորի, սուկայի է առանց Արիի արյան: **Կարողություն՝** դավը, վաշխառություն, թալան, անգամ վարձով գուգարան: **Երազանք՝** միայն աթոռ ու փող տան, ընդունելի է ամեն մի պայման: **Նպաստակ՝** թեկուզ գուր արարք, միայն թե մարդիք հաշվետու դառնան

Գերնպասակ՝ Երկիր մոլորակի ամբողջ մարդկությունը վրեժի է արժան: **Արժանհրակերտում՝** արժո ու գահի նենգազավթած ահռելի պաշար, Անաշխատատարությունը ծագումների բերմամբ վիթխարի ոսկի ու գումար, ԵՎ առավել՝ համամարդկային ատելությունը շիկացած երկնականար: Իսկ ամբողջ մարդկությունը մեկի մոտ սխալ՝ արատրակտ է և անհնար: Հուսահատված ութորս թլփատման ծեսից **ջեռոզ գալստի** օրթորդըսայ, Բայց որ անպայման էր «չարիքի վարակ» կոչումից գատվելը հոգայ, Հրաժարվեցին հայրիեռողությունից՝ բացարձակապես անօգնակայ, Մահկանացուին անհասանելի միտք՝ աղջնակի չորորդ տարում կին դառնայ, ՈՒ այդ սանձարձակված սեռով իգական, իղեալների ձեռքբերում հուսայ, «Մեր կոլի հորթը միշտ էլ մերն է, արի ցուլ է պետք ճարել ընտրյալ», ԵՎ հորթը կպաշտի մայր կովին, թեև անհայտ ցուլն էր կատարյալ: Ամոթահար կեղծած պատկանանքը տելեգոնիաձին համահուղայություն Ձեռանան «նվիրյալ գործակալ» որդի ամեն բարոյակիրթ ազգության Սուրբ երդումներով «Շուլիսան Արուխ»-ի խոստումներ տան բազում, Նոր արոճանիստ՝ քաղաք, գյուղ, փողոց իրենց անուններովը ուզում, Եզակի ուխտով՝ հավատարմությամբ ամենայն վեհափառ փողին սրբազան Հափշտակել ընդերքի եղածը, ռամիկի դատածը, բերանի կտոր հացը, Տան, ունեցվածքի, հողի, ջրի, վառած սնմի, ու գերեզմանի վարձը: Հետն էլ գոնե հանապազօրյա մի կտոր հացի չտան Հայերին պայման, Հալածածով չբավանան, կողոպտածով անկուշտ աչքերը չհագենան Ամեն մի սարքածը քանդեն, ծառ ու ծաղիկ անեն արմատահան, Զբացահայտվի, որ հրոսական են ծրագրերն «հմուտների» սիոնական, Հասարակությունը տրամադրեն կիրթ ու հնարագետին հակասական, Նրանց արարածը ստեն, իսկ գրած, հնարածին տիրեն, հեղինականան: Համադատողությունը տարրական, խավարագործ ինչպես տարրական, Արիին գրպարտելով Արեւի⁹ տիրեին՝ մնացին դիտորդ քաղաքակրթության: Արարմունքը արդյունք է գաղափարի, թալանը՝ վատտակը կաղապարի ԵՎ՝ անճարը տիտղոսին հանձարի, աղանդը բարձունքին տաղանդի Անգետը արժոն գիտունի, ահաբեկիչը՝ ուսուցանողը փրկարարների, Թալանչին նպաստի բաղվանչի, գահանիստը՝ գահն իր աճորդի վերստի, Անօրենն՝ տնօրեն, նախրավարն՝ նախարար, դատարագն՝ դատախազի, Ձեռանան գազաթին նորութի, արդյունքում ամենաստորինը կորուստի, Երգիչն ձայնագուրկ, դերասանն անձիրք, բուժբույրը կթվորից չտարբերվի Գիտաստիճանը ապրուստամիջոց, իրավապաշտպանը օրենքը ոտնահարի «Հարազատ» ընկերը ստրկացման մտերմությամբ սուրբ օջախտ ժամանի Սակայն տարեմուտին արժուակիրը գոնե անվանաշքանշանի կշնորի: Պատիվն ու խիղը վերագրած «ակում» ու «ոյ»-երին հատուկ էության Կաննիբալներ, թուրքադիմակ դահիճներ, թե արևախումբեր հուղայություն, Էնվեր, Ձեռնայ, Թահլաթներով՝ վճռագործները Հայի ցեղասպանության: Սուզ ու սեւաբեր հայտը դժբախտագույն էչերում Հայոց պատմության, Աժդահակով պղծված Պարթեներից, Սարգիս -- Սահակներից, Անակից, Խոսրովին աղեղնահարումից, Պարսիկ ու հայ Արիներին թշնամահարումից, Հայկազունյանց օջախը մաքրող Խավարապաշտ «լուսավորիչ» Գրիգորից, Պռռնկահամբավ «կույսեր» Հռիփսիմե, Մանյա, Գայանեյով մատուցումից, Թուլամորթ Տրդատին ազգանվիրական ավանդություններից օտարումից, Վասակոն ու Անահիտի սրբապականումից, Ավարայրի նպատակումից, 325--ին էլ Նիկեյայի տիեզերաժողովին ջեռոզ Քրիստոսին Աստվածածումից,

Հարյուրքսանութ Հայ իշխանատան արժանագրկումից ու արտաքսումից, Ծնող, եղբայրք հայքադավ ու գաղ մնանակերպներին իշխանացումից, Հիտսի Քարբեղոնյան երկակի բնույթով Բյուզանդիային բեռեռումից, Չլսած, բայց տեսած՝ արքայատան կառավարման կարգի ոտնահարումից, Աշյուծածինների աշխարհաբախումները **հրեշ**ածինների մարտավարումից, Չարագոր Թորայի ճիշտ արտապատկերը Աստվածաշնչի վերակոչումից, Խասիդական «այտիտ խփեցին մյուսն էլ դեմ տուր» հնազանդատուցումից, Աշխարհակալ Հայքը հրոսական քմահաճքների մասեր կազմալուծումից, 301-ից 930-ին էլ Հազարամյա պատմագրերի պրծումից ու մոխրացումից, Անգամ էպոսում՝ Մանա-Բարդասար, Նոյ, Սասունցի **Դավիթ** կեղծութից, Հայկյան Տավրոս Արքայաց երկիրը Բագրատունիների թագավորակոչումից, Կիլիկիայի հավիտենակործանիչներ Ռուբեն, Չաքար, Լուգին հրեշներից, Բարոյակիրք Հայուհու ձեռնածին հացը բռի-գռեհիկների ուրացումից, ԵՎ իր իսկ խմած ջրհորի մեջը թթելու ընդմիշտ պատրաստակամքից, Հազարամյակներից միակուտ Հայոց պետականության հողմնահարումից: Շինողն է Արարվում, ավերողը շինվում է, գու՛ր եք կպել պատմությանն, Առաջինը Արարված Հայից շատ հետո, քանդողներ՝ վերջինն եք միայն, Կերտված գահերի եք վագում, դատարկ, գուրկ գաղափարից պետական, Դրամ ու մարդ հակաբեռն են, հասկացե՛ք, բարբարոսներ անքան, Յորբեյի ու ֆալլոսի պաշտամունքով չե՛ք դառնա մարդավարական, Ինչքա՞ն էլ փորձ արիք, գուտ սուգ, համաճարակ, երկրներ փլուզված, Բանի՞ տերություններ էլ պրծավիրություներովդ արդ այսժամ մխրճված, Մպաստունով յուր գալիք հեթոհն, մնան դաժան բախտին արժանացած, Մպառնաք տարածքով, ահաբեկեք, բայց ո՛չ նամուտով հրաժարական, Մի՞թե անպայման է անհիմաստ արյունահեղություններն այդաստիճան: Հայե՛ր անկարելի է, կրկին թողնել տերության դեկին արմատաման, Աղետաբեր վարքին այս դեղնագիշատիչ, կուղեկցի նեցուկն իրավական, Կստանանք նորեն բռնօրենս կոզանատ, շիրմայով ժողովրդավարական, Ստրկալիդով՝ արյան ծով, ջրհեղեղ, «Կալիգուլա» կամքովը սակայն: Ամենքն ունեն կողքես արժանապատվության, հուղան է հեղքում միայն, Քանգի ունեն դիմագիծ՝ ակնթարթորեն ամենալկտիցի՝ ամենաաղերսական, Իրենք օծված չեն վեհի, մեզ պիտ ցածրացնեն մինչ հերյը աստիճան: Միոն հմուտների՝ “գոյերը ոչխար են”, գրպարտ է յուր դիրքից փրկության, Մեծ Հայքը կվերածվի այնդարի անապատի՝ ծրագրածին այս դաժան, Նման արհավիրքի որդեգրմանը հարկ է սաստկահունջ պատասխան: Վառ Արեւի երկիրը պաշտում է խավարածին Եհովայի մարգարեներին, Հայի ԱՐԱՐԻՉԸ մնացել է սպասումներում Արեւի հարազատ կանչին, ԵՎ որ ամեն արդարացում լոկ ողջերին է մոլորացնում, և ոչ հոգիներին, Ազգը գտագատանք է տենչում, ախ նա կարիքի չի վիշապագորը հոտին: Բոշեն փաշա չի դառնա, կյանքն էլ հավերժ գրկանք տառապանքածին, Հայը “լավություն անող, ջուրը գցող”, հերյան՝ չանող, գցող ջուրը միայն, Հայը պատառը կիտող է, հերյան թոցնող: Նրանք ներդաշնակ կդառնան: Տիասներրի մոտ խելոքն անմիտ է: Ծարավից զովանում են խմելով միայն: Կոչով «ընտրյալ» հերյը-սրիկա չարհարին Լեխտքն հուշին «մարտոֆյան», Մնաց կռահել՝ Արարչի կամոք, Արան է իրականացնողը անեղ Քավարանն: Իրենք են կանխագուշակել վախճանն մարդկության՝ « **Արմագեդոն**»-է այն, Փորձությունը հանդուգն էր շատ, բերողն էլ է հայտնի, մնաց Քավարանն, Հայոց դաշույն կեծակին ոգով ճիվախքում մխրճվի՝ ու հետո դրվի պատյան: Հետետությունը Քոնն է, բարոյակերտ առաքելությամբ՝ իմ վեհ Հայաստան:

ԾՊՏՅԱԼ ՎՆԱՍԱԿԱՐ ԺՈՂՈՎՈՒՐԴ
ԹԵ
Գ Յ Ա Դ Ա Յ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

ՍԱՏԱՆ՝ ՍՈՎԱՏԵՍ -- "ԲԱՐՅԱՑԿԱՍՈՒԹՅԱՆ" ԴԵՍՔԻ ՆՍՈՒՇ

Հ Բ Ր Յ Ա Ն Ե Ր Ի Տ Ա Ր Ա Տ Ե Ս Ա Կ Ն Ն Ե Ր Ը

- ԱՇԶԵՆԱԶ -- Գերմանիայի և կենտրոնական Եվրոպայի*
- ՍԵՖԱՐԴ – Իսպանիայի*
- ԲԱՎԼ – Կովկաս և Հարավային Կովկաս*
- ԹԱՐԳՈՒՄ, ԼԱԽԼԱԽ – Քուրդիստանի*
- ՋԻԴԻ – Իրանի*
- ՓԱՐԱՍ ու ՄԱԳԱՅ -- Ադվանստան և Միջին Ասիա*
- ԹԱԹ – Լեռնային*
- ԿԱՅՖԻՆ – Չինական*
- ՄԱԽԱՐԱՇՏՐԱ -- Հնդկաստան*
- ՔՈՉԻՆ – Մայալամալեզու*

Հուդահիզը հերյաների կրոնն է, ինչը կապված է Հակոբի 4-րդ որդու՝ Հուդայի անվան հետ, որի հետնորդները՝ Բենյամինի հետնորդների հետ միասին հիմնադրեցին հարավային հուդայական պետությունիկ՝ Երուսաղեմ (Ուրուշայիմ) մայրաքաղաքով։ Հյուսիսային՝ Իսրոէլ պետության անկումից հետո մնաց հերյաների կուլտուրայի ու ծիսակատարությունների կրողը։ Այն Հիքսոսների՝ Հայկերի մայրաքաղաք Ավարիսն է։

Հուդայիզմի հետ է կապված հերյական ամբողջ պատմությունն ու քաղաքակրթությունը։ Հուդայականությունը ներկայացվում է միաստվածության գաղափարախոսությամբ։ Անգամ անտիկ Քանահանի ու Բաբելոնի տոներն ու ծիսակատարությունները

փոխառնելով՝ փոփոխեց դրանց հիմնական նպատակայնությունը, որոշ ավելացումներով ու պակասացումներով սեփականացրեց՝ վերագրելով հերյականի: Օրինակ զարմանացանի տոնը՝ զատիկը, վերափոխեցին իրենց ազատագրման տոնի: Թլփատման տոնը Եգիպտացիներից փոխառնեցին՝ նշելով որպես տոն, քանզի այդ թլփատմաների միջոց արմատական տարբերություն կա՝ եգիպտացիները այն կատարում են տղայի հասունացման առիթով, իսկ հերյանները 8-րդ օրվա թլփատմամբ՝ զրկվում են լիակատար մարդ լինելուց:

19-րդ դարի կրոնական պատմիչների եկած այն եզրահանգումը, որ հերյական պատմությունը ծնել է երկու տարբեր կրոններ՝ մինչև ն.թ.ա. 444թ. Էզրա և հետո հուդայական՝ սխալ էր: Հուդայիզմի էվոլյուցիան անխզելի է եղել և չի փոփոխվել: Բարեբոնյան գերութունից հետո անգամ կրոնը Էսայես մնաց նույնը, անգամ Գալաթայի, Ազադի, Ռուֆի, Տանիայի և այլ գրքերի մեջ փոփոխություն չմտցվեց:

Բիբլիայի համաձայն, Աբրահամը առաջինն էր, ով ընդունեց միաստվածության հոգեւոր բնույթը: Աբրահամի համար անձը կարող է դիմել Աստծուն, ով կարիքի չի տաճարների ու հոգեւորականների, նա ամենակարող է ու ամենադեկավար: Աբրահամը լքեց իր ընտանիքը, որը չիրաժարվեց ասորաբարեբոնյան հավատամքներից, և մինչև մահ Բանահանում տեղից տեղ քոչելով՝ քարոզեց միաստվածություն:

Ավստի ժամանակները (ն.թ.ա. 10-րդ դար), հուդայականությունը ընդունեց Եգիպտոսի բարձրագույն քաղաքակրթությանը համապատասխանով հղկվածություն: Նա կրոնին տվեց Եհովային պաշտման անվերապահ հավատամք: Նա Եհովայի միջնորդությանն էր կապում իսրայելցիների ու մնացած ստրուկների Եգիպտոսից ազատագրվելու հանգամանքը, դրանցով հերյական ժողովրդի կազմավորումն ու Եգիպտոսի ահեղ արհավիրքների եղելությունը: Միաստվածության ճանաչումով էր ուղղեկցվում սոցիալական ու ծեսական օրենքները, որոնցով դեկավարվում էին Իսրուելի որդիները: Պաշտամունքն ու ծեսը Մայիսեյի համար հատուկ նշանակություն չունեին, թլփատումն էր ու Եհովային նվիրվածությունը նրա համար ամենակարեւորը: Նա բավարարվում էր 10-ը պատվիրանների պահպանմամբ: Նրա համար որպես առավելագույն կարեւորություն էր համարվում ոսկյա ֆալլոսի առկայությունը՝ որպես Աստվածային ներկայության նշխար, ներկայացնելով որպես խորհրդավոր առարկա, որից “նադիուակտիվ” ճառագայթում էր արձակվում:

Գրավելով Բանահանը, Բարուելի որդիները մշակեցին պաշտամունք՝ իր մեջ ողջակեցության, շաբաթատոնի, լեւիտների լուսավորակության և Ասիրատի պտղաբերությունը ընդգրկմամբ: Հուդայական պետության անկման և տաճարի ավերմանը զուգընթաց ն.թ.ա. 586թ. հերյաները Եգիպտոսում, Սիրիայում, Բարեբոնում և այլ երկրներում էին հետապնդվում՝ ֆալլոսապաշտության դավանանքի համար միայն մի պատճառով, որ խիստ զաղտնի էր պահվում այն: Շաբաթի ու թլփաթման պահպանումը պարտադիր հսկողության տակ էր: Վտարումից վերադառնալուց հետո վերականգնվեցին պարտադիր աղոթքները նույնպես, բայց 70թ. երկրորդ անգամ տաճարի փլուզումից հետո այն և ողջակեցումը վերացան: Մինագոզը փոխարինեց տաճարին: Օտար ազգերի մեջ ապրելով, ֆալլոսապաշտության և ավերիչ հասկությունների պահպանման զաղտնապահությունը հերյաների միջոց զարգացրեց հատուկ ջերմ նվիրվածություն: Նրանք ամուսնանում են բացառապես միմիանց հետ, պարտադիր գեների թարմացման պայմանով՝ թույլ տալով կանանց օտար տղամարդկանցից հղիանալ:

Մինագոզների և կազալների պարտադրանքի տակ ոճեղացավ Թորայի ուսումնասիրությունը: Այդ խնդր իրականացումը հանձնառեցին “տֆերիմները”: Դրանց դերը բարձրացավ՝ կոչվեցին գրքայիններ: Թանախը՝ հերյական Բիբլիան (Թորա շե-բի-խտավ) սկսվեց մասամբ փոխարինվել Բանավոր Օրենքով (Թորա շե-բի-ալ):

Դեռես ն.թ.ա. 2-րդ դարում հուդայիզմում ձեռավորվել էին երկու խմբեր՝ հեսեններ և փարիսեցիներ: Հեսենները՝ ցարուկները պատկանում էին հոգեւոր և գիտուններին, փարիսեցիները գրքայինների ծեսերին համապատասխան էին գործում, փորձում էին չափավորել հեսեններին և նրանց որոշումներին: Հեսենները գործում էին օրենքի տեսանկյունից, փարիսեցիները օրենքի ոգուց: Փարիսեցիները սկսեցին երկրպագել Բանավոր Թորան: Այդպիսով փարիսեցիները ընդունեցին հոգու անմահության ուսմունքն ու մեռածների համ-

քարձույթ, իսկ հետևյալները հերքեցին այն: Բանավոր Թորայից անընդհատ օգտվելու համ-
գամանքը փարսեցիկների մոտ առաջացրեց օրենքի չբացահայտման անուղղելի գաղափարը:

Փարսեցիկների ծեսերը շարունակեցին թանաքները /դասատուներ/, ամորախմները
/ուսուցանողներ/, ու սարորախմները /պարզաբանողներ/, որոնց խմբակային աշխատանքի
արդյունքը համոզիսացավ Թալմուդը: Այն իր մեջ ընդգրկեց Բանավոր Օրենքը, իրավական
եզրակացությունները, քննարկումները, տարբեր հարցերի մասին որոշումները, նախա-
գրություններն ու սկզբունքները, ինչպես նաև պատմական տեղեկությունները, առասպել-
ները, ավանդությունները: Իր վերջնական տեսքը Թալմուդը ընդունեց 500թ.թ. Բաբելոնում:
Բաբելոնյան Թալմուդի վերջին խմբագրումը պատկանում է Սուրեի համալսարանի ղեկա-
վար Ռաբինին և Պումբեդիտի համալսարանի ղեկավար Իյոսեին: Ե՛հ Պաղեստինյան կամ
Երուսաղեմյան Թալմուդը, որ մի քանի սերնդի աշխատանքներ է և ավարտվեց 350թ.
Երուսաղեմում:

Թալմուդը բաղկացած է երկու մասից: Առաջինը Տաննանների աշխատանք Միշնան է,
որը խմբագրել է Հուդա խա-Նասին /իշխան/, երկրորդը՝ Գեմորան է /վերջնաբան/, ինչը
ամորախմների գործն է: Թալմուդի օրենսդրական մասը կոչվում է Գալախա, իսկ թեոլո-
գիական մասը Ագադա, ինչը ռաբբինների մոտ ավելի նշանակալից տեղ է գրավում:

Մավորայիների շրջանը հասնում է մինչև 600թ.թ.: Որից հետո հայտնվեցին գեոնիմ-
ները /փառաբանվածներ/, որոնք գլխավորեցին Սուրեի և Պումբեդիտի համալսարաննե-
րը, Բաբելոնի երկու դրպոցները, որոնք փոխարինեցին 300թ. Հռոմի կողմից Պաղեստինում
փակված դպրոցներին: Այդ ժամանակ Բաբելոնյան համայնքի ղեկավարությունը կոչվում
էր “Ռեշ գալուգա” /Կսիլարխ/, որոնց հաստատում էին պարսկական իշխանությունները:
Բայց իրական ազդեցությունը հերյուսների վրա իրականացնում էին գառները: Նրանց
շրջանը տեղեց 450 տարի՝ 600 մինչև 1050թ.թ.: Նրանք միաժամանակ և դատավորներ էին:
987թ. Շերիհար Գառն ռաբբին գրեց Թալմուդի հերյուսների համար պարտադիր լինելը, իսկ
Ամրամ Գառնը Սուրայից 870թ. և Մաադին Գառնը կազմավորեցին պատարագը:

Գառների շրջանում առաջացավ Թալմուդը հերքող քարախմների սեկտան: Գրանք
Անան բեն Գալիլոյի հետևորդներն էին, ով հավակնում էր էսկիլարխի դիրքը գրավելուն,
ինչը զբաղեցնում էր իր ազգականը: Անանը փախավ Պաղեստին, հավաքեց համախոհ-
ներ, հավատարիմ Բիբլիայի օրենքների գերակայությանը, բայց պարտվեց և Թալմուդը
մնաց ամենահեղինակավոր աշխատանք՝ անկախ նրանից, որ տարբեր ռաբբինների մեկ
մտաբանություններ է: Տրուայից Բաբբի Շյոմո բեն Իցիսակի մեկնաբանություններից հետո
Թալմուդը դարձավ հրրյանների համար հասանելի գրականություն: Հետագայում “Մայմո-
նիդի օրենքների ժողովածու” անվան տակ /Միշնե Թորա/, Չորս շաբբ/Արքաա Թուրիմ/,
Հակոբ բեն Աշերի գործը, և Իոսիֆ Կարոյի “Գ-գած Սեդան” /Շուլխան Արուխ/ գրքերը ի
հայտ եկան: Կարոյի “Շուլխան Արուխ”-ը, կազմված Արքաա Թուրիմ-ի հիմքի վրա,
մատակարարված Մայիսեյ Իսսերլեսի /1520-1572/ անհասկանալի մեկնաբանություննե-
րով, օրբորքսալ հրրյականության կողմից ընդունված է որպես նորմալավորված կողերք:

11-րդ դարում Բախյա իբն պակուդան գրեց “Մրտի պարտականությունները” էթիկայի
մասին գիրքը, իսկ Հուդա Գալելիին Տոլեդոյից հերքեց Արխտոտեի մատերիայի հավեր-
ժականության ուսմունքը:

Մայմոնիդի ուսմունքը նպաստեց միատիկ ուղղության՝ Բրբրըլի ձեռավորմանը: Այն
Իսպանիայից արագ տարածվեց դեպի հյուսիս: Առաջին Բրբրըլի գիրքը՝ “Սեֆեռ Եցիռա”
/Արարման գիրք/, 15-րդ դարերում արդեն մեծ տարածում գտավ անգամ Պաղեստինում:
Աշխատանքն ու մարդկությանը ատող Թալմուդի օրենքներով ղեկավարվող ժողովրդի
համար Բրբրըլն ամենակարիքավոր ուսմունքը դարձավ: Ամեն բրբրըլստական գիրքը
դարձավ ռաբբի Շիմոն բար Իոխայի “Չոհարի գիրքը”, որը կազմված է իսպանական
հրրյա Մայիսեյ դե Լեռնի կողմից:

Քրքըն հիմնված է “սֆիրոտ” /հոգիների ու հրեշտակների իերարխիայի/ և “գիլուլե”
/հոգու վերադրվում/ ուսմունքների վրա: Ամեն մի գործողությունում մարդը պետք է դիմեր
նոր հոգեկան աշխարհին միանալու մտքին: Աստծո անունը գաղտնիք էր, նրա տառերը
կրում էին միատիկ ուժ:

Այդ միատիկ թերիային զուգընթաց զարգացավ և գործնական Քրլըն, հենվելով մարդկային բնության վրա: Դեմոնոլոգիայի և մագիայի օգնությամբ պետք է շահագործվեր մարդկությունը, քարոզվեր միասնականությունը հանուն Իսրոելի փրկության: Առաջացան կեղծ մեսսիաներներ՝ Աբրահամ Աբուլաֆիան /1240-1291/, Դավիդ Ռեմբենին /1490-1533/, Սողոմոն Մոլիտոն /1500-1532/, Սաբբատայ Յվին /1626-1676/, Հակոբ Ֆրանկը /1726-1791/: Քրլըն ներագրեց առաջանալու “մուսար” իրավաստունքին: Միատիկական գործերից հատկանշական են Սամուիլ Խասիդի և նրա որդի Հուդա Խասիդի /1150-1217/ “Մեֆիր Խասիդիս”/բարիակամների գիրք/, որտեղ բարձրագույն բարոյական սկզբունքները փոխարկվում են սնակաշտությանը, չար ոգու և դեմոնների հավատքով:

Միատիկական տենդենցիան ստացավ նոր թափ 18-19 դարերում Լեհաստանում առաջացած Խասիդիզմի օրոք: Այդ շարժումը դեմ էր բաբբինիզմին, բայց կյանքի անհասպտ մաս պետք է կազմի Թալմուդի ուսումնասիրությունը: Շարժման հիմքը դրեցին Իզրաել բեն Էլիզբերը /Բաալ Շեն Տով/ և Դով Բերը Մեծերիչից 1750-ականներին:

Առաջ եկավ Մայխել Մենդելտոնը, որը Գերմանիայում Թորային և քալմուդին զուգահեռ հրքյաներին տվեց աշխարհիկ կրթություն և իլրիտի ուսումնասիրությունը նույնպես: Այստեղից սկսվեց Խասկալների շարժումը /հրքյաների լուսավորում/ կենտրոնական Եվրոպայում: Առաջ եկավ հուդայիզմի գիտական ուսումնասիրության հիմնադիր Լեոպոլդ Յոնգը /1794-1866/:

Գերմանիայում 19-րդ դարի սկզբին առաջացավ հուդայականության ռեֆորմիստական շարժումը: Նպատակը հուդայիզմին ժամանակակից պայմաններին դրսևորելն էր: Մինագոգում կանայք ու տղամարդիք միասին, մտզվեց երգեհոն, խոռ, գերմանական եկեղեցական հիմների կատարում, գերմաներենով կատարել ժամերգությունն ու աղոթքները, Միոնի մասին ընդհանրապես չաղոթել, հերքել բաբբիական մոտեցումը օրենքի տառին: Այն տարածվեց Անգլիայում, Ֆրանսիայում, ինչպես նաև Խասկալա անվանմամբ Ռուսիայում, ԱՄՆ-ում:

Օրթոդոքսալ Հուդաիզմը ստիպված եղավ փոփոխել Օրենքը, որպեսզի չկորցնի համախոհներին: Բարբի Գիրշը հայտարարեց, որ բոլոր փոփոխությունները պետք է կատարվեն, բայց օրթոդոքսալ հուդայիզմի հիման վրա:

Չաբարիա Ֆրանկելը /1801-1875/, պատմական հուդայիզմի ժամանակակից դպրոցի հիմնադիրը, ինչը արդյունքում կոչվեց “կոնսերվատիվ հուդայիզմ”, հայտարարեց, որ կոնսերվատիվ շարժումից հրաժարվելը հավասարազոր է կրոնի ուրացմանը: Սորոմոն Շեխտերը ԱՄՆ-ում մեծ հաջողությունների հասավ: Ռեկոնստրուկցիոն շարժումը Մարդիխայ Մ. Կասկանի գլխավորությամբ ծագեց կոնսերվատիվ հուդայիզմի ներսում, այն է՝ հուդայիզմը, դա զարգացող կրոնական քաղաքակրթություն է, որի պահվածքի նորմաները բնութագրվում են ոչ թե հավատքի ուսմունքով, այլ հրքյական ժողովրդով:

19-րդ դարի ամենանշանավոր շարժումը դարձավ Միոնիզմը: Այդ տերմինը մտցրեց օգտագործման 1886թ. Նատան Բիրնբաումը, բնութագրելով Պաղեստինում հրքյական պետություն վերականգնումով և այնտեղ հրքյաների վերաբնակեցումով: Շարժումը ձեռնարկվեց 1897թ. առաջին համաշխարհային սիոնիստական կոնգրեսի ժամանակ՝ Թեոդոր Հերցլի գլխավորությամբ՝ Շվեյցարիայի Բազել քաղաքում: Հերցլը հրքյաների միակ ապագան ու փրկությունը տեսնում էր անկախ պետության սահմանների ներսում: Առաջին Աշխարհամարտից հետո շարժումը ստացավ միջազգային ճանաչում, ինչը հատուկ նշվեց Բալթորի դեկլարացիայի/1917թ/ մեջ, հետո Անգլիայի Պաղեստինյան դեկավարման մանդատով: 29 նոյեմբերի 1947թ. ՄԱԿ-ը ընդունեց որոշում Պաղեստինում հրքյական պետություն կառուցելու մասին: Իսկ 14 մայիսի 1948թ. հայտարարվեց Իսրոել պետություն:

Հուդայիզմը առաջացել է հրքյաների հետ միասին՝ մ.թ.ա. 10-րդ դարում: Ասորական ծագում ունեցող ժողովրդից 8-րդ օրը թլիստման, հարազատների հետ արյունասպղծման միջոցով դպտեցի չար քսմեր՝ Սատանը /Մովսես/, Հիսուս Նավինը, Ահարոնը, Յոթորը (Սատանի աներ) և այլոք, ստացան բիռոռքոտ մի հոտի, որոնց անմիջապես զոմբիացրին ֆալստասպաշտության /հուդայականության/ հավատամքով, այնուհետև տեղափոխելով Պաղեստին, մնացած նույն ծագմամբ ժողովրդի հետ շարունակեցին կատարել այդ պրոցեսը, ովքեր դիմակայեցին՝ նրանց հետ հաշվեհարդար տեսան: Ն.թ.ա. 621 թ. Հուդե-

այի ցար Իոսիյան իր հրամանով բոլորին սարքեց հուրա: Այդ հակադարձող կողմերին պատմիչները ներկայացնում են որպես Իսրոել և Հնդեյա պետություններ: Այդ պատճառով էլ աստվածաբանները համարում են, որ իբր առաջին մարդիք՝ Ադամն ու Եվան հուդայապաշտ են եղել: Այդպես էլ կա, քանի որ Ադամն ու Եվան մոզոնված են հենց իրենց՝ ջիուդների կողմից, որպես առաջին հերյաներ՝ ջիուդներ:

Հուդայականության մեջ կա չորս դավանանք՝

1. Օրթոդոքսալ հուդայիզմ
2. Քարամեական հուդայիզմ
3. Խասիդական հուդայիզմ
4. Ռեֆորմացված հուդայիզմ

Օրթոդոքսալ հուդայիզմը սկիզբ է առնում իր ծեւավորումից՝ մ.թ.ա. 10-րդ դարից:

Քարամեական /կարդացող/ հուդայիզմը առաջացել է Իրաքում 8-րդ դարում: Սրանք ապրում են Իսրոելում, Լեհաստանում, Լիտվայում, Ռեկրահիսայում: Սրանք հերքում են Թալմուդի սրբությունը:

Խասիդական /օրինակելի/ հուդայիզմը ծագել է Լեհաստանում 18-րդ դարում: Խասիդները այնտեղ են, որտեղ հերյա կա: Սրանք “ջերմ աղոթք”-ների կողմնակիցներ են /բարձր ծայնով լացելով են աղոթում՝ արցունքը աչքերին/:

Ռեֆորմացված հուդայիզմը ծագել է 19-րդ դարի սկզբին Գերմանիայում: Նրանում գլխավորը ծեսների ռեֆորմն է: Եթե օրթոդոքսալների մոտ բարբիները հատուկ զգեստ են կրում, ապա ռեֆորմիստների մոտ նրանք քաղաքացիական հագուստով են և աղոթում են տեղի լեզվով՝ կանայք ու տղամարդիք միասին: Սրանց մոտ բարբին կարող է լինել և կին:

Հուդայիզմում կա 8-ը հիմնական ուսմունք՝

1. սուրբ գրքերի մասին
2. գերբնական էակների մասին
3. մաշիախի /մեսսիայի/ մասին
4. մարգարեների մասին
5. հոգու մասին
6. անդրշիրիանյան կյանքի մասին
7. արգելված ուտելիքների մասին
8. շաբաթի մասին

Հուդայիզմի սուրբ գրքերը երեք մասից են բաղկացած՝

1. Թորա /օրենք/
2. Թանախ
3. Թալմուդ /ուսումնասիրում/

Թորան հուդայիզմի ամենագլխավոր և ամենակարգացվող գիրքն է: Բոլոր Թորաները գրվել ու գրվում են ձեռքով և կաշվի վրա: Թորան պահպանվում է սինեգոգում՝ հատուկ պահարանում: Ժամերգությունից առաջ բոլոր բարբիները համբարում են Թորան և գոհունակություն են հայտնում Մայիսեյին ու Աստծուն դրա ստեղծման համար: Համարվում է, որ իբր Մայիսեյն է Թորայի հեղինակը (Բորոնիսն է գրի առել Բիբլիան): Թորան կազմված է 5 բաժնից՝ 1-Բերեշիտ/սգբից/, 2-Վեյլե Շենոտ/սհա և անունները/, 3-Վայիկրա/եւ աղերսում է/, 4-Բեմիդբար /անսպաստում/, 5-Էյլե-հաղեբարիմ /սհա և բառը/:

Թանախը բաղկացած է 24 գրքերից, որոնք բաժանվում են երեք մասի: Առաջին մասում 5-ը գրքեր են՝ Թորան: Երկրորդ մասում՝ Նեվիիմ/մարգարեներ/, յոթը գրքեր: Երրորդ մասում՝ Խտուվիմ /գրություն/, 12 գրքեր:

Թալմուդը բաղկացած է 19 հատորներից: Այն բաղկացած է երեք մասից՝

1. Միշնա և տոսեֆտա /քանավոր Թորայի կոնսպեկտ, իսկ ինչը չի կարելի կոնսպեկտավորել՝ կոչվում է Բարայտա/
2. Պաղեստինյան Գեմար
3. Բաբելոնյան Գեմար:

Հիմնական ուսմունքը՝ հավատացյալները պարտավոր են հարգել մարգարեներին, որոնք մարդկանց մատուցում են իրականությունը, ինչը իր հերթին տալիս է իրողություն միշտ կրոնի մասին՝ ինչպես հավատալ Աստծուն և իրողություն միշտ կյանքի մասին՝

ինչպես ապրել: 78-ը մարգարեներ են և 7-ը մարգարեուհիներ, որոնցից երկուսը՝ Մայիսեյն ու Եղյան համարվում են մեծագույնը:

Հուդաները համարում են, որ անդրշիրիմյան աշխարհում բոլոր հոգիները գնում են նույն անդրշիրիմյան երկիր՝ Շեղ, որտեղ չկա ոչ երջանկություն, ոչ տանջանք: Նրանք սպասում են մեսիային, որպեսզի գա ու ամենեղևներին նվեր տա: Դրանք համարում են, որ գոյերը՝ ոչ հուդաները, ընդմիշտ ընկնում են դժոխք:

Հուդաները պարտավոր են հետտուել երեք ուտելիքների արգելվածությանը՝

1. Խոզի, նապաստակի, ձիու, ուղտի միս, ծովախեցգետին, օմար, ուստրե,
2. Արյուն
3. Մրսժամանակ մսային և կաթնային

Սակայն, և Թալմուդը, և Միոն հմուտների արձանագրությունները թույլատրում են “հարկ եղած դեպքում” չպահպանել բոլոր այս “պարտադիր” դրույթները: Իսկ ինչ է ասում Բանավոր օրենքը՝ լրիվ հայտնի չի: Այսինքն ջիուդի էությունը այն է՝ ինչ տեսնում եք:

Ընկերական և անկեղծ հարաբերություններում կեղծել էքնիկ ծագումը՝ գաղափարություն է: Համարել՝ որ ճշմարտություն չկա՝ կա ամենաթողություն ու ճշմարիտ մարդուն սրտով բարեելի՝ գաղափարություն է:

Մարդ սրտով հետո հազ կհտոնին համարել միամիտ ու շահագործել՝ գաղափարություն է:

Պատմությունը արձանագրում է, թե հերյաները եբրայեցիների սերունդներն են:

Հրդյաները եղել են և կան ասորական քոչվոր գող ժողովուրդ, որոնք հիմնականում կանգ են առել Բաբելոնի մոտակայքում: Բաբելոնից գաղթելով Պաղեստինի արևելյան և հարավային կողմերը, ծովափից հեռու մի քարքարոտ տեղում ցեղախումբը հաստատվել էր բնակության: Փարավոնյան հարստության ժամանակ, սրանց ցեղից Հակոբի որդի Հովսեփը գերությունից երբ մտել էր վարչապետարան աշխատելու /մեզ հիմա հայտնի է, թե ինչպես են դրանք հասնում պաշտոնների/ հերյաները Եգիպտոսի մեջ մի քիչ շնորհի արժանացան: Բայց երբ սրանց չարաշահությունները /առանց աշխատելու ժողովրդին կողոպտել և շահագործել/ բացահայտվեցին, ժողովուրդը խիստ ձայն բարձրացրեց: Երբ բողոքները ծայրաստիճան պոռոկում ունեցան, Փարավոնը ստիպված եղավ հերյաների դեմ խիստ միջոցներ ձեռք առնել, իսկ հետո, շարունակ կրկնվելուց, սկզբում աստիճանական, հետագայում լրիվ բնաջնջման նպատակով, որոշեց հետագա ծնվող բոլոր արու գավակներին սպանել:

Այս ժամանակ էր, իբր հանկարծակի, ինչ որ տեղից, ինչ որ պատճառով հայտնվեց մի ոմն Մովսես: Մովսեսը՝ (Մայիս, Մայիսեյ, Մաշիայ, Մատան) եգիպտական քրմերի վերջին սերնդի ներկայացուցիչներից էր, որը և պետք է նախապատրաստեր «Մատանայական փորձություն» ժամանակաշրջանին անցնելու բոլոր նախապայմանները, ինչպես նաև այն իրականացնող գլխավոր հերոսներին՝ աստանաներին, կամ որ նույնն է ջիուդներին: Նրա գլխավորությամբ արդեն Հայաստանում չար քրմերի միջոցով աշխատանքներ էին կատարվում Աստված գաղափարի ներմուծում Արարչի փոխարեն՝ սուրբ երրորդության վերջին՝ որդու, սերնդի անվամբ ֆալլոսի առանձին Աստված կոչել Ռիարտական ՇԻՎԻՆԻ (շիվ՝ ֆալլոս բառից) երրորդ գլխավոր Աստծուն և Պաղեստինում բիռոռոտ ջիուդների ստացումը 8-րդ օրակային թվաթվաման և արյունապղծման միջոցով:

Այս Մովսեսը մի հերյային և տեղացի երեւելի անձնավորության միջոց վեճին է ակնանատես լինում՝ տեղացին գտնելով հերյային անիրավ, չի կարողանում համբերել՝ ասպակում է: Տեղացուն ծեծելով սպանում են: Մովսեսը պատասխարվում է հերյաների մոտ: Վերջապես, որպես Հովսեփի ծանոթ, կեղծ հերյա՝ մեծավոր Ահարոնի (Մովսեսի եղբայն է) միջամտությամբ, որը պալատի մեջ հեղինակություն ուներ, հերյաներին անխուսափելի բնաջնջումից փրկելու համար, արտոնություն ստացան՝ հերյաներին Բանանու երկիրը վերադառնալ: Անպատում Մովսեսը և Լեւիտները /չար քուրմ/ ծննդյան 8-րդ օրվա թվաթվամամբ սրանց վերաձեցին բիռոռոտների: Սամերի թելադրանքով, արանց սկսում են ֆալլոսի կուռքեր պաշտելը: Մովսեսի մահից հետո, երբ արդեն Հիսուս Նավինն էր դեկավարում բիռոռոտների հորդային, Յեսուն սրանց Պաղեստին առաջնորդելով բաժանեց 12 սերունդների: Ի վերջո, ծերերի ժողովներ և հետո Բարայելի դատավորներ կոչվող վարչություններ կազմելով, մ.թ.ա. 1080 թվ. իրենց կանքով և Սամուելի միջնորդությամբ Սավու-

դին նշանակեցին իրենց առաջնորդ: ԵՎ այս գերդաստանի հաջորդները Դավիթի և Սողոմոնի օրոք հիմնեցին իրենց միություն: Սողոմոնի մահից հետո արդեն ջնուղական սերունդը բաժանեցին երկու մասի՝ մեկը Իսրոել, որը թարգմանվում է Արարչի դեմ պայքար, մյուսը Յեեհուդ /ջնուդ/, հայտնի որպես հուդա /ֆալոս/ կոչումով: Իսրոելի «միությունը» Ասորեստանի Սաղմանասար (Սենեբերիմ), իսկ Յեեհուդ «միությունը» Ասորեստանի Նաբուգոթոնոսոր թագավորները գրավեցին, որպես այլասեռվածների ընդամուր ջարդ կազմակերպեցին, մնացածին Բաբելոն գերի տարան: Այս թվականից հետո միությունը՝ ինչը իրենք պետություն կոչեցին, վերացավ: Բաբելոնում սրանք 70 տարի գերի մնացին:

Երբ պարսիկները գրավեցին Բաբելոնը, ջնուդները դիմեցին Կյուրոս թագավորին՝ Պաղեստին տեղափոխվելու և ազատ պաշտամունքի խնդրանքով: Սակայն 200 տարի մնացին ստրուկ: Ալեքսանդր Մեծի մահից /մթա315թ/ հետո, ծնած փոքր տերությունների լծից ազատվելով, Պաթալասի և Սելեուկյանների պատերազմից օգտվելով, ազատություն ձեռք բերին և 130 տարի քահանայապետների (հիմա Հայ եկեղեցում են քահանա՝ Քանաանի երկրի մարդ) վարչությամբ կառավարվելուց հետո, դիմեցին Հռոմեացիների պաշտպանությանը և նրանց հովանավորության ներքո Հերովդեսին /Իռոդ/ առաջնորդ ընտրեցին:

Հերովդեսի մահից հետո, որդիները Պաղեստինը չորս մասի բաժանեցին և ընկան Հռոմեացիների տիրապետության տակ: Հռոմեացիների տիրապետության տակ հանդարտ չմնալով, խռովություններ կազմակերպեցին: 135 թ. Հռոմի Ավերիեն գորավարը գրավեց Երուսաղեմը, ընդհանուր ջարդ կազմակերպելուց հետո ջնուդներին Պաղեստինից վտարեց: Այս թվականին էլ կազմեցին Սիոն միությունը և ցրվեցին աշխարհով մեկ: Իրենք սակայն մեծ վարպետությամբ նախորդներից՝ մ.թ.ա. 925 թ. կազմված սիոն ժողովի Իլյումինատ-ների ծրագրից ժառանգեցին չարաշահությունը, լուսնայափոխությունը /վաշխատություն/ և ժողովրդի հարստությունը կողոպտելու ճարտարությունը:

Բաբելոնում գերության ժամանակ նախապատրաստական աշխատանքներ անցկացնելիս ըրները ջնուդներին սովորեցրին ԶԼԼԸ-ի դրույթների հետ: Էբր համարվում է մատնել: Բայց պետք չի շփոթել՝ մատնելն ու դավաճանելը լրիվ տարբեր երեւոյթներ են: Մատները «մատ» արմատից է(մատնացույց անել, ծախել), իսկ դավաճանելը «դավ» (դե, Դավիդ => դավադրություն, նոր լույս ի դեմս Արարչական Կենաց Լույսի) արմատից է: Ամեն մի ջնուդ մատնիչ է, բայց ոչ դավաճան, նա չունի հայրենիք ու դավանանք, որ դավաճանի: Դավաճանել նրանք կարող են Իսրոելի սկզբունքին, իսկ Իսրոել նշանակում է Արարչի դեմ պայքար (ամբողջ աշխարհի ջնուդների ֆինանսները կոչվում են մեկ՝ Իսրոելի Ֆոնդ): Ջնուդը եթե դավաճանում է Իսրոելի սկզբունքներին, ապա իրենց լեզվով նա կոչվում է ՄՊԻԿՈՐԵՄ: Նրան համարում են իրենց ծաղրող, իսկ ջնուդը պատալոգիկ չի հանդուրժում՝ երբ իրեն ծաղրում են:

Ջնուդների ամենավառ բացահայտումը՝ ընդհամենը մի նկարով, որը կոչվում է «Աերօին ընթրիք», տվել է Լեոնարդո Դա Վինչին: Նկարում նկարագրված է մատնում, կաշառք, ցուփություն, գողություն և այդ բոլորը բերում է Հիսուսի (ըստ նկարչի՝ բարու) հանդեպ V-վիչտորիայի՝ ջնուդների հաղթանակին: Իսկ ովքեր են նկարի մեջ երկու կնանիք՝ դա նույն Մարիամն է՝ ե՛ր Մագդոլինացի, ե՛ր Նազարեթցի, Հիսուսի մայրը և սիրունին:

Ջնուդները ավելի ուշ՝ մարերի պետության (մար պարսկերեն նշանակում է օձ, իսկ ջնուդները համարում են կապույտ ծովերի հրեշտակ և իրենց դրանց սերունդներ են կոչում) գլուխ անցան, Արտաշես թագավորի կողմից ջնուդ իշխանավորները մահապատժի ենթարկվեցին, ընդ որում և թագավոր Աժդահակը, որը սպանվեց Արտաշեսի որդի Վահագն Վիշապաքաղի կողմից: Մնացած մարերը փախան գնացին Միջին Ասիա հիմնադրեցին Սամարղանդը, որը թարգմանվում է մարերի սերնդի երկիր: Հետագայում վերնդվեցին:

Խազարների՝ Իթիլ մայրաքաղաքով /այժմ Վոլգոգրադ/ անվան տակ փորձեցին հյուսիս-ասյան Կովկասում տեղի վայրազ ցեղերի հիմքի վրա պետականություն կազմել՝ Խազարների կոգանաթ կոչմամբ: Այստեղ էլ Ռուսները 10-րդ դարում ոտնահարեցին:

Մերձարեւելյան կարգավորման հիմնական հարցը, կապված է Պաղեստինի չորս միլիոն ժողովրդի ինքնորոշման իրավունքի և սեփական անկախ պետության հետ: Պաղեստինի ժողովրդի՝ իր բնօրրանում, օրինական իրավունքներից զրկման հիմնական պատճառը Իսրոելի սիոնիստական դեկավարության էքսպանսիոնիստական զավթողամուղական քա-

դարականությունն է, հիմնված ԱՄՆ-ի պրոտեկցիոնիզմի վրա, որոնք այսպես կոչված նեոգլոբալիզմի քաղաքականության հոսանքի տակ, անց են կացնում ազդեցիվ միլիտարիստական կուրս մերձավոր արեւելքում և ամերիկա-խրաեղական հակասարսքական մարտավարական փոխօգնության շրջանակներում իրականացնում են Պաղեստինյան ազատարարական շարժման ճնշումը: Պաղեստինում Անգլիական մանդատի վերացումից հետո 29.11.1947թ ՄԱԿ-ի Գլխավոր Անսամբլեան ընդունեց թիվ 181 բանաձեւը, որի համաձայն, Պաղեստինը /26.000 քառ. կմ./ բաժանվեց երկու պետությունների՝ արաբական-42 % և հբրյական- 56 % Պաղեստինյան տարածքի: Երուսաղեմ և Եփրեեմ քաղաքները իրենց սրբություններով դարձան որպես ինքնավար վարչական միավոր, հատուկ միջազգային վարչակարգով, ՄԱԿ-ի ղեկավարության տակ, խնամակալության խորհրդի միջոցով: Այս բանաձեւը չկատարվեց: 14.05.1948թ. պատմության մեջ առաջին անգամ հռչակվեց հբրյական Իսրոէլ պետությունը, բայց արաբական պետությունը չկառուցվեց: 15.05.1948թ. սկսվեցին Իսրոէլի զինված գործունեությունները Եգիպտոսի, Հորդանանի, Սիրիայի, Լիբանանի և Իրաքի հանդեպ: Արդյունքում, արաբական պետության համար նախատեսված տարածքի մեծ մասը Իսրոէլը գրավեց, ընդ որում Երուսաղեմը 6.7 քառ. կմ.: Հորդանանը գրավեց արեւմտյան Պաղեստինը, Հորդանան գետի արեւելյան մասը, ընդ որում Երուսաղեմի մի մասը /5,5 հազար քառ. կմ./ Եգիպտոսը Գազայի շրջանը մոտ 400 քառ.կմ./: Իսրոէլական ազդեցիկի հետեւանքով 1967թ. հունիսին գրավվեց Հորդանան գետի արեւմտյան ափը, Գազան, ինչպես նաեւ Սինայի թերակղզին և Սիրիական Գոլանական բարձունքները:

Այսպիսով՝ համաշխարհային մաշտաբով որպես լիակատար կազմակերպված հանցագործության սեկտա, կաշառելով առաջատար երկրների իշխանություններին, Արիականության բնօրրան Հայաստանը տապալելուց հետո, անցան Աշխարհի տիրակալ Անգլիայի Թագուհու երկիրը՝ Ռոտշիլդին սարքելով պրիմեր միլիտար խորը արմատավորվեցին այնտեղ, Գերմանիայում և Ֆրանսիայում բացեցին բանկեր, սատանայությունից անտեղյակ գոյ-մատնների օգնությամբ տիրացան ԱՄՆ-ին, ժողովրդավարության քողի տակ ծախեցին Սովետը՝ հարստությունները հափշտակեցին և վերջնականապես տիրապետեցին համաշխարհային ֆինանսների հիմնական զանգվածին:

Դա այն Սովետն էր, որը փրկեց իրենց վերագումից, իսկ Ռուսիայում դրանց հանդուրժել են ամենաալյանդակ պահվածքներից հետո: Օրինակ.

Տարական Ռուսիայում ջհուղների կողմից բազմաթիվ ծեսական գոհաբերության քրլրին հատուկ արիական մանկանց արյունը օգտագործելու նպատակով կատարած վանդալական սպանություններից հետո՝ դատարանը և հատուկ քննչական հանձնաժողովը հայտարարեցին հետեյալ եզրահանգումը՝

1. Հարսանիքի արարողության ընթացքում բաբբին նորապսակներին նվիրում է ձու, վրան նախօրոք բրիստոնյա նահատակի արյունով թաթախված պաստառի զգնածք շաղ տված, ինչը համարվում էր անշրջանցելի՝
 - a) ջհուղական հղի կնոջ համար
 - b) նորապսակների սեքսուալ էներգիայի համար
2. Պեսախին /ջհուղական գատիկ/ մացա թխելու համար բաղաբջի վրա ցանում են արիական արյունով թաթախաց պաստառի զգնածք: Պեսախի արյունոտ գոհերը համարվում են իրենց փրկիչի խաչային մահին հիշատակ:
3. Փուրիմ /փիրում/ տոնի ժամանակ, արտահայտելով Սարդիսեյի և Եսթերի սխարանքի հուշը, ջհուղերը սպանում կամ խոշտանգում են արիացու, կերպարանացնող Ամանին /Ամալեկը՝ Հայը, որին Եսթերի ամուսինը՝ շահր սպանեց/: Այս տոնին ջհուղները միմիանց նվիրում են թխվածքներ՝ Ամանի ականջներ կոչվող, արյան կաթիլներով շաղախված: Փուրիմը զաղտնագետների գնահատմամբ

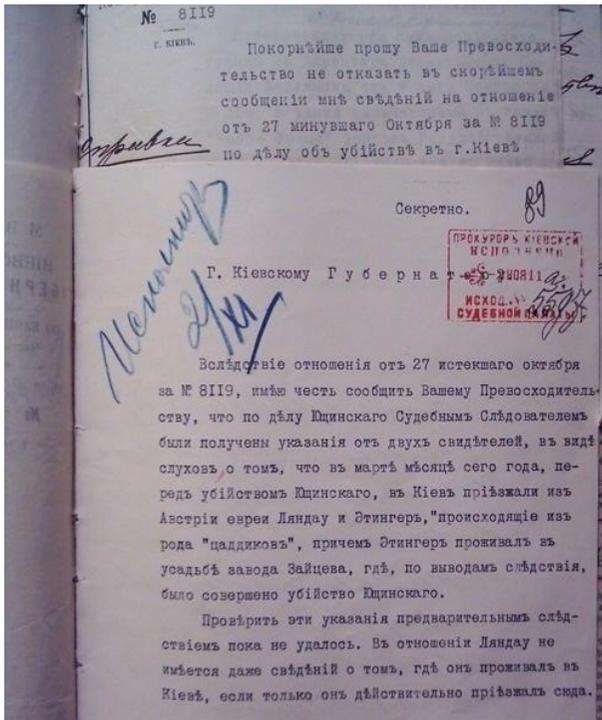
քանոփորիայի գաղտնածխություն է գոյերի հանդեպ: Իրականում պարսիկները հրքյաններին բնաջնջել չեն ցանկացել՝ այլ փրկել են ցեղասպանությունից:

4. Ջիուդները տարբեր ցավերի դեմ որպես մաժուկ օգտագործում են արիական արյուն:
5. Ջիուդական թաղումների ժամանակ մեռելի թարթիչները թրջում են արիական արյունով:
6. Արիացիների վրա կախարդանք անելու համար ջիուդները նրանց դռները նշում են արյունով կամ անեծք են անում արյան վրա:
7. Կոմերցիոն գործի համար ջիուդին օրհնելու համար՝ նրան նվիրում են արիացու արյուն քսած ձու:
8. Թլփատումից ստացված արյունահոսությունը կանգնեցնելու հակադարձ պրոցեսը կատարվում է արիացու արյուն քսելով:
9. Ջիուդների նորածինների աչքերը բացելու համար օգտագործում են արիի արյուն, որովհետեւ որոշ կենդանիների նման դրանց երեխաները կույր են ծնվում:
10. Խավար դեղերի հետ կապվելու համար, կապված հավերժ թափառող Ադասֆերի լեգենդի հետ՝ բավարարվում են արի արյուն խմելով:
11. Արյունապղծման հետեւանքով առաջացած այլասեռվածությանեւ գեմոֆիլիայի դեմ պայքարելու համար ջիուդները սննդի հետ օգտագործում են առողջ ու երիտասարդ արի արյուն:
12. Գոյերին մահացնելը համարվում է ջիուդական ազնվական քայլ:

Ռուսիա, Կիև, հոկտեմբերի 28, 1913թվ.

Այսբանից հետո Սովետի դեկավար Ստալինը ջիուդների ամբողջ պատմության ընթացքում միակ մարդն ու դեկավարն է եղել, որ ջիուդներին պետություն կառուցելու համար իր պետական հողից մաս է հատկացրել՝ Կռասնոյարսկի կռայում, Բիրիբեյջան մայրաքաղաքով: Ելնելով ջիուդական «երախտապարտության» զգացմունքներից՝ միեւնույն է ծախեցին Սովետը, բալանեցին Ռուսիան, տակնուվրա արեցին մնացած բոլոր հանրապետությունները նույնպես:

Տիրապետելով ահռելի գումարների, «Նոր կարգ» համաշխարհային ծրագրի իրակա-

նացման բաղձանքով սկսեցին լուկա պատերազմների միջոցով ահաբեկել բոլոր երկրներին: Փոխարենը շահեցին համաշխարհային մարդկության աննկարագրելի ատելությունը՝ մեքենայաբար ջիուդական հարցը վերածելով միջազգային բարդանքի:

Այժմ իրենք չունեն ֆինանսային պոռթիւմ: Միեւնոյն ժամանակ հասկացան, որ փողի օգնությամբ արդեն չեն կարող վարձու գինվորի միջոցով բոլոր ազգերին խփել՝ վարձու գինվորը նույնպես հասկացել է «ժողովրդավարության» իրողությունը: Մնում է, որպէսզի մարդկությունը չկարողանա համաշխարհայի ջիուդականության դեմ պայքար սկսել, բոլոր ազգերին խանգարել ֆինանսների տիրապետումից, ստույգ ինֆորմացիաների ստացումից և ամեն ջանք ու գումար չխնայելով՝ թույլ չտալ միավորվել:

Իրենք շատ լավ են հասկանում, որ երբեք չտալով մարդկությանը ոչ մի հանճար, տաղանդ ու հայտնագործություն, օգտագործելով հասարակայնության մարդկային և հումանիտար հատկանիշները՝ շահագործել հասարակայնության իսկ հանդեպ, համանարդկային դատից խուսափելը արդեն անհնար է, իրենք կորցնելու ոչինչ չունեն, անցել են ամենաճշգրիտ պաշտպանությանը՝ հարձակմանը:

Իրենք չատ լավ են գիտակցում, որ համայն մարդկության կողմից ներում ստանալու տեղ չեն թողել՝ մենթալիտետը թույլ չի տալիս չարունակել բախտորոշ ատելություն վաստակելու գործը, հետին քայլ լինել չի կարող՝ պատրաստ են մարդկության հանդեպ ամենադաժան և ամենաստոր քայլերին:

Երեւի հազարամյակներ առաջ “Անեղ դատաստան” կանխատեսողները կարողացել են գերբարդ հաշվարկներով ուղղորդվել:

ՎԱՆԱԿԱՆ ՆԵՌՖԻՏԸ ԶԲԼ-Ի ՈՒՍՈՒՑՄԱՆ ԿԱՊՈՎ ՀՈՒՎԱՆԵՐԻ ԱՐՅԱՆ ԳԱՂՏՆԻՔԻ ՄԱՍԻՆ

Նախաբանն ու թարգմանությունը Ն.Մ. Ս-Պետերբուրգ 1914թ.
(Գիրքը առաջին անգամ հայերեն է թարգմանվում. Լեւոն Պողոսյան)

Նախաբան

Մի քանի տարի առաջ, զբաղվելով տարբեր գաղտնի կազմակերպությունների, միութ-
յունների և ուխտերի, ինչպես նաև որոշ սեկտաների պատմության որոնումներով, ես
բավական մանրամասն ծանոթացա ճիզվիտականության, մոզականության, արքիմիայի,
քբլ-ի /кабале/ և կրոնի համեմատական պատմության գրականության հետ: Համըն-
թացորեն, իհարկե, պատահեց և ընդհարվել հուդաների մոտ այսպես կոչված “ծեսական
սպանությունների” գոյության հարցի հետ:

Այս հարցով ես հատուկ հետաքրքրվեցի և կարդացի դրան նվիրված եվրոպական տար-
բեր լեզուներով ահագին շարադրանքներ, ընդ որում հատուկ ուշադրության արժանացան
քրիստոնյա դարձած երկու ոչ արտակարգ հուդաների՝ ռաբբիների, հատկապես՝ 17-րդ
դարից իտալացի Պաոլո Մեդիչի “Հուդաների ծեսերն ու սովորույթները” և 19-րդ դարի
սկզբի մոլդավացի Վանական Նեոֆիտի “Մինչ Հին և Նոր Կտակարանյան հիմնադրման
հուդայական կրոնի և ծեսերի հերքում” բնաբաններից:

Որոշ հակասություններ, ինչպես նաև այլ կասկածելի ու թիչ ճշտամասն եզրահանգում-
ներն ու որոշումները, ստիպեցին ինձ այդ աղբյուրներին վերաբերված վեհագույն հաշվե-
նկատությանը և ստիպված եմ ըմբռնել, որ ես դրանցից չվերծանեցի հուդաների մոտ անգամ
որոշ սեկտաներում ծեսական սպանությունների ոչ կողմ, ոչ դեմ, պարզ, պինդ և որոշակի
հավաստիություն:

Մյուս կողմից, դժվար է թույլ տալ, որ երկու գիտնական, քանզի ռաբբիները սուկ հոգետր
դեմքեր չեն, այլ օրենքաուսուցողներ են՝ գրության մեկնաբաններ, հետեւաբար գիտնական-
ներ են, քանզի և ռեներգատներ /ուրացող/, բայց հետեւապես խանդոտ քրիստոնյաներ,
կարող էին առանց որոշակի հիմքերի իրենց հարազատ ժողովրդի վրա այնպիսի ծանր
զրպարտություն ու նողկալի բամբասանք բերել:

Երբ ծագեց Բեյլիսի դատավարությունը, ես հիշեցի Նեոֆիտի բրոշյուրի մասին, բայց
համարեցի, որ հոգետր էքսպերտիզան կունենա դրա բնագիրը, կամ եզրային դեպքում
ռուսերեն թարգմանությունը: Միջնադեպքում, մասնույի հաշվետվությունից նկատվում էր,
որ դատարանի տնօրինման տակ կային միայն “էքսպերտ պոռֆեսոր Տոցկու հետաքն-
նության ընթացքում հունարենից թարգմանած ընտրյալ տեղեր”:

Սույն հետետությունով և ուշադրության մատնելով հետաքրքրությունը սույն բրոշյուրի
հանդեպ, հարուցված Կիեւյան դատավարության կողմից, ինչպես և հաշվի առնելով, որ,
անկախ նրա բովանդակության լինելությունից, այն իրենից ներկայացնում է բիբլիոգրա-
ֆական հազվագույտություն և հայտնի տեսակի պատմական փաստաթուղթ, ես գտա
համապատասխան լույս ընծայել դրա լրիվ թարգմանությունը, լիովին թողնելով նրանում
շարադրված տվյալների նույնանման պատասխանատվությունը հեղինակի վրա:

Նեոֆիտը ծնվել է 18-րդ դարի կեսին Մոլդովիայում և ծագել է հուդայական ընտանիքից:
Ծննդից եռեսուն տարեկանում, արդեն ռաբբի դարձած, կամ ինչպես ինքն է ասում՝ խա-
խամ, նա ընդունել է ուղղափառություն և դարձել վանական: 1803թ. նա գրեց և տպագրեց
մոլդովական լեզվով հիշյալ բրոշյուրը, ինչը շուտով թարգմանվեց նոր հունական լեզվով,
իսկ հետո արաբերեն: Այդ թարգմանությունները ենթարկվեցին անթիվ քանակությանը
տպագրման Նավիլիայում, Կանսասնտիհնոպոլում և արեւելքի ուրիշ քաղաքներում, և
տարածվեցին հոգնակի ոչ միայն տպագրական, այլ ձեռագրական տեսքով: Բայցեւայն-
պես այդ բրոշյուրը այժմ դարձել է մեծագույն հազվագույտություն, քանզի դրա բոլոր
հրատարակությունները տարածվեցին անսովոր արագությամբ և գնվեցին, ինչպես ասում
են, հիմնականում հուդաների կողմից՝ հետաքրքրված դրանց անհետացումով:

Ֆրանսերեն լեզվով Նեոֆիտի գրքի մասին հիշատակվում է Ա. Լորանի շարադրանքներում (Achilles Laurent) “Relation historique des affaires de Syrie depuis 1840 jusgu’a 1842, etc Paris, Gaume 1848, c 378 և հետագա երկրորդ հատորում”

Հետո, 1869թ. հայտնվեց Գուգենո դե-Մուստի ծայրահեղ հակումով շարադրանքով (Gouquenot des Mousscaut “Ze Jui?e judaisme et la judaïsation des peuples ch?etiens”? Paris, P.Ion 1869), որում բերված են Նեոֆիտի գրքի որոշ մեջբերումներ, և, վերջապես, այն վերադարձվեց ամբողջովին, իրական բնաբանի տակ՝ “Ze sanq chretien dans les rites de la Synaqaocque moderne” par Job ? Paris ??? Gautier, 1869:

Վերջին շարադրանքը կազմված է երկու մասից՝ առաջինը շնորհիվ է Նեոֆիտի բրոշյուրի թարգմանությամբ, երկրորդը իրենից ներկայացնում է հնագույն ժամանակներից մինչև 19-րդ դարի վերջերին հուդաների կողմից քրիստոնյաների արյունը օգտագործելու համար մեղադրանքների բովանդակության պատմական փաստաթղթերի ժողովածու: Մարատվյալն և Վեյեժի դատավարությունները ներառված չեն այս ցուցակում:

Հետևում է ընդգծել, որ Նեոֆիտը խոսում է հուդաների մասին, ընդհանրապես ԶԲԼ-ի մասին և ԶԲԼ-իստների մասին հիշատակվում է սահուն: Այն հասկանալի է, այնպես, որ նա և եղել է ռաբբի, բայց ԶԲԼ-ի մասին կարող էր իմանալ միմիայն լսելով, քանզի ԶԲԼ-ն պարտադիր չէ և չի պատկանում սուրբ գրության գրքերի շարքում:

Հակառակ Թալմուդին, որը իրենից ներկայացնում է եբրայականության կրոնաբարոյական և իրավական նորմերի ժողովածու, ԶԲԼ-ն տեսութիա /աստվածախմաստություն/ է, ինչպես միստիցիզմ, ավելի ստույգ հուդայական գնոստիցիզմ: Թալմուդ նշանակում է ուսուցում, ԶԲԼ-ն նշանակում է մատնում:

Հուդաները ԶԲԼ-ն համարում են մեծագույն քաղտնագիտություն և նրա ծագումը կապում են Աբրահամի, Մայիսեյի հետ: Իրականում ԶԲԼ-ն այն տեսքով, ինչպես այն այժմ հայտնի է, հայտնվեց Եվրոպայում 12դ. վերջի, ավելի ստույգ 13դ. սկզբին, քանզի ավելի հին ծագում ունի: Նրա սաղմը հետևում է փնթթել Ալեքսանդրիայի հուդայական դպրոցում՝ 1 և 2 դարերում, որտեղ այն ստեղծվեծ նույն ազդեցությունների տակ, ինչի և քրիստոնեական ճիզվիտականությունը, արեւելյան տեսութիայի և էլենական միստերիայի հմտության միացումից, առավելապես նորայութագորչյան և նորայատունյան ուսմունքների, և Բաբելոնի ստրկությունից բերած մոզակյան աղաթների խառնուրդից:

Խելատես ԶԲԼ-ն /հուդաների քաբբալան/ իրենից ներկայացնում է ուսմունք, որի հիմքում դրված է Աստծո կողմից Աշխարհի արարման ոչ թե Իր անձնական կամքի ու բարի ներկայացում, այլ մի անբոց շարան միջնորդների մասնակցությամբ: Այս միտքը հաստուկ է միայն ԶԲԼ-ին, այն հանդիպում է Փիլոն Հուդայի և նորայատունյան փիլիսոփաների և քրիստոնեական ճիզվիտների մոտ: Տարբեր սիստեմաներում այս միջնորդները կրում են տարբեր անուններ, ԶԲԼ-ում դրանք կոչվում են սեֆիրոտներ և իրենցից ներկայացնում են Աստվածայնության ատրիբուտներ կամ ճառագայթումներ: Դրանք հաշվվում են 10 հատ, ընդ որում հերթական գրերի 22 տառերի հետ միասին, որոնցից ամեն մեկը ունի առեղծվածային թվային նշանակություն, կազմում են 32 իմաստության ուղիները: 10-ը սեֆիրոտների գումարը իրենից ներկայացնում մարդկության պռոտոտիպը, Բարձրյալ կամ հավերժ Ադամի, որը համարվում է մակրոկոսմ կամ մատերիական Աշխարհի գաղափարակրճ տիպը: Երկրային մարտը, արարքի բարձրյալ էակը, միկրոկոսմն է, Ադամի՝ երկնային մարդու արտացոլումը: Չոհարում և մնացած ԶԲԼ-ական գրքերում այս տեսությունը խառնվում է երկնային աշխարհի նկարագրությունը, երկնային վիաններ, դրախտ, դժոքը և այլն: Անկանգ հանդիպում են տարբեր երեսպատումներ, հաշվարկներ և թվերի ու տառերի կոմբինացիաներ, Աստվածների մոզակյան ու առեղծվածային անուններ, ինչպես նաև իրեշտակների ու դեւերի անուններ: Եթե սրան գումարենք նաև աստրոնոմիական, աստրոլոգիական, մոզակյան, ալքիմիայի, ֆրենոլոգիայի, խիրոմանտիայի տվյալները, արդյունքում կստացվի անդյուրամարս քառս, որում, առաջին հայացքից, հեշտ չի գլուխ հանել: Բայց ամբողջ գործը սովորույթի և ուշադրության մեջ է, և եթե լավ ըմբռնել, ապա կստացվի որոշակի կոտ, քանզի ֆանտաստիկ աշխարհայացքի սիստեմա և տեսանելի ու անտեսանելի, երկրային ու երկնային աշխարհների հարաբերակցություն է:

Վերածննդի շրջանում, քրիստոնեության անկման շրջանում և հեթանոսական փոխադարձության տարվածությամբ ուժգնանում է հետաքրքրությունը դեպի գաղտնագիտությունները՝ մագիա, աստրոլոգիա, ալքիմիա, այնպես, ինչպես դրանք սերտ կապված են ԶԲԼ-ի հետ, անգամ նրա մեջ ունեն սեփական արմատը, ապա այդ գիտությունների կողմնակիցները ստիպված ժանոթացան դրա հետ:

Ավաճող հատուկ հակում է ալքիմիային, քանզի ԶԲԼ-ում ամեն մետաղի համապատասխանում է մի սեփիրոտ: Դրա համար էլ ալքիմիան կամ հերմետիկ փոխադարձությունը առանց ԶԲԼ-ի հասկանալի չի լինի: Այն մարդուն համարում է ոչ ազնվական մետաղ, որով, իր իսկ վրա աշխատելու ուղիով և տարբեր մարմնամբ պետք է վերածվի մարտիրոսի, կամ, ԶԲԼ-ական լեզվով ասած՝ մարդը պետք է իրենից հեռացնի հին, երկրային Ադամին և վերածնվի Երկնային Ադամի՝ Ադամ Կադմոնի:

Այդ պատճառով, կապված ալքիմայի և հերմետիկ փոխադարձության հետաքրքրասիրությանը, քրիստոնյա քրիստոնեների քանակը աճեց ամիսամսատեղի արագությամբ Հասակ նրան, որ քրիստոնեական հավատարակչության մեջ տղամարդու և կնոջ սկիզբների միջև սկսեցին տեսնել քրիստոնեական երրորդության կերպարը: Քրիստոնեների մեջ, որոնք փորձեցին հաշտեցնել և քրի-ի ու քրիստոնեության մեջ կապ գտնել, հանդիպում են այնպիսի անուններ, ինչպիսիք են Պարացելյը, Ռայմունդ Լյուլիը, Ռեյխլինը, Պիկադեյան, Միրանդոլան, Յակով Բեմե, Կնոռ-Ֆոն-Ռեգենշտը, Ռոբերտ Ֆլուդը, անգլիական փոխադարձներ, “քննարկության նորալատոնականները, Ռալֆ Կեդվուտ և Հենրի Մոր և ուրիշներ:

Այդպիսի խելատեսական է քրի-ն: Ոչ մի ուղիղ և քրիստոնեական արյան օգտագործման անշրջանցելության որոշակի մատնանշում գտնել չես կարող: Հանդիպում են շատ մութ տեղեր, որոնք ցանկության դեպքում կարելի է տարբեր մեկնաբանել:

Բայց խելատես քրի-ի կողքին կա ուրիշ, կիրառական քրի՝ քրի մասսիտ: Տառերի և Աստվածային անունների առեղծվածային ու թվային նշանակությունը ընդունելով հիմք, և սուրբ գրությանը վերաբերվելով որպես ծածկագրված տեքստի, որի բանալին հասանելի է միմիայն լուսավորվածներին, պռակտիկ քրի-ն համարում է, որ տառերի և թվերի խելոք ու գիտակից դրսևորման ու տեղադրման ուղիով կարելի է հասնել մաժագույն հայտնագործությունների, ստանալ Աստվածային բացահայտություն, նախատեսել ու նախապատմել ապագան, անգամ հրաշքներ գործել: Այդ քրի-ական գործողությունները կրում են նոտարիկոն, տեմուրա, գեմատրիյա անունները:

Գործնական քրի-ն ստացել է հատուկ լայն զարգացում 16-րդ դարում, պաղեստինյան քրի-ական Բցիսկ Լուրիի (Մсаак Лориа), Աշյուծ /Արի/ կոչումով (1534-1572 թ.), և նրա աշակերտի՝ Խաիմի /Վիտալիյ Կալաբրեսկի/ ջանքերի շնորհիվ: Դրանք համարվում են այսպես կոչված նոր քրի-ի ստեղծողներ, որը ի տարբերություն հնի՝ լրիվ սուզվեց միստիկ հայեցողականության, մոգական ու անեծքային բանաձեւերի, մի խոսքով, ինչ-որ փոխադարձությանից վերածվեց սովորական կախարդության: Այն, ինչ հին քրի-ում երկրորդ պլանում էր, հաշվվում էր ոչ կարեւոր, ոչ էական, ապա նորում ստացավ գերակշռական նշանակություն: Քրիստոնեների համար նշանակվեց հատուկ հազուտ (սպիտակ գույնի, կազմված չորս զգեստավորումից), շաբաթի տոնակատարության համար մշակվեցին հատուկ բարդ ծեսեր, կազմվեց հատուկ կոնսպեկտ-կողեքս (Շույխան-Արուխ)՝ բացած սեղանի, շարադրվեցին սեփիրոսների անեծքային աղոթքներ, և ընդհանրապես, ուղղափառ հուդայականության ադաթներին ու խստապահ ոգուն անհաճո՝ մտցվեցին տարբեր սննդամատ հնարքներ և ադաթներ: Հայտնվեցին տարբեր հոգնակի հեքիմներ, հրաշագործներ, սրբակյացներ, անգամ սրբեր, կամ այսպես ասած՝ կախարդներ, իսկ ծայրահեղ պոռտականության հողի վրա բազմացան բարոյական սանձարձակումներ: Դա ամենահասարակ երեւոյթն է և միշտ և ամենուրեք լինում է և ոչ միայն հուդա քրի-ականների մտ: *Qui trop fait l'anque, fait la befte.* Ըսնի որ նոր սկսում է հրաշագործությունը և սրբության, մարքոթայն ու անարարության պահանջ է ներկայացվում, այստեղ ոչ միայն կարելի է, այլ պետք է սպասել ամեն շեղում ու ծայրահեղություն, սկսած սեռական, ու մինչև ամենա-

հրեշավոր մոլեռանդություն: Այն և հասկանալի է՝ մաքուրին ամենը մաքուր է, իսկ սրբագածին ամեն ինչ կարելի է:

Նոր քրչ-ն ստացավ հատուկ լայն տարածում Գերմանիայում, Հոլանդիայում, Պոդոլի-նիայում, Վորքնիայում, և ծնեց շարժում, որը հայտնի է խասիդիզմ անվան տակ:

Նման երեւոյթում հուրայական ոչ մի հատուկություն չկա: Ծայրահեղ ֆանատիզմը միշտ էլ ուղղեցվում է բարոյական այլասեռությամբ, մոլեռանդությամբ ու կախարդությամբ, բավական է հիշել հին քրիստոնյա աղամիտների, կահինիտների և այլ սեկտաները: Դեռ անհիշյալ ժամանակներից, հագիվ թե ոչ Բարեւոնից հետո, մագիայի այս օրորոցից, տարվում է այնպես, որ որոշ մոգական օպերացիաների հաջողության համար արյուն է պետք, և ոչ թե ինչ-որ, այլ հատկապես մանկական արյուն:

Հնագույն ժամանակներից և մինչ մեր օրերը մագիայի պատմությունը ճարտարախտութեն և այդ մասին է վկայում: Ես թույլ կտամ ինձ, իմ մտքերի ամրացման համար բերել երկու հասնեստարար վառք օրինակներ:

Ֆրանսիայի մարշալ Ժիլ-դե-Լավալը, բարոն դե-Պետցը /1404-1440թթ/, Իռլանդիայում և Մեծ Բրիտանիայում, իր ժամանակի ամենատաղանդավոր ու ամենակրթված մարդկանցից մեկը, իր շռալածախ ունեցվածքի բարեկարգման համար մտածեց զբաղվել ալքիմիայով, իսկ փիլիսոփայական քարի և կյանքի էլիքսիրի ճարման հաջողության ապահովման համար որոշեց հոգին ծախել դեմին: Բայց քանի որ դեռ ինչու-թե հապաղում էր, սպա նրա հետ շփվելու համար բարոն դե-Պետցը Ֆլորենցիայից հանրաճանաչ աստրոլոգ, ալքիմիկ և քրչ-ական Ֆրանչեսկո Պրեյատիի, որին շնորհված է եղել ամենի, ինչ ցանկանաս, պահանջելու լայն իրավունք, միայն թե բավարարել արդյունքները, այսինքն կորզելու ոսկի և թանկարժեք բարեր: Կախարդը նախեստաջ պահանջեց անմեղ մանուկների արյուն: Այդ արյունից, ինչպես և ոչ երջանիկ երեխաների ուղեղից ու փխրուն ոսկորներից պատրաստում էին ինչ-որ կախարդական, կախարդի կարծիքով, ուժեղագործող հեղուկներ, բայց գործը դժվար էր առաջ գնում: Այդժամ, դեմի կամքով, մանուկներին մահացնելուց առաջ սկսեցին ենթարկել անարգանքի և ահավոր, անտանելի տանջանքների և անգամ սեռական պղծման ենթարկել, բայցեսայնպես ոսկին չավելացավ, ավելի շուտ՝ պակասեց: Իսկ կախարդը պահանջում էր նոր և նոր զոհեր: Վերջապես Ժիլ դե-Լավալը ձեռքակալվեց, դատվեց ու կախվեց, իսկ մարմինը հրկիզվեց: Նրա տանջահարած մանուկների քանակը հասնում էր հրեշավոր թվերի:

ՌԻՉ, 17-րդ դարում, Ֆրանսիայում, Թագավոր-Արեւի օրոք, գրականության, գիտության և արվեստի ամենափայլուն ժաղկման շրջանում, առաջացավ, եթե կարելի է, առավել հրեշավոր գործընթաց, այսպես կոչված՝ «գործ թույների մասին»: Ստացվեց, որ Ֆրանսիական մարտական և արիստոկրատ գույնը, բոլոր ճանաչված տիկնայք, ընդհուպ մինչեւ թագավոր մարկիզ դե-Մոնտեսպանի սիրեցյալի, զբաղվում են կախարդությամբ և սարսափելի մոգական վարժություններով: Որեւէ երկրային բարիքներին, պատվի և թագավորական բարօրության հասնելու համար ծառայում էին այսպես կոչված սեւ մեսսիներ, այսինքն դեմի մեսսիներ: Այդպիսի մեսսիների համար որպես զոհարան էր ծառայում մերկ կնոջ մարմինը, որպես հաց էր օգտագործվում ոսկրաբորբեր [причастная облатка (остия)], իսկ գինին փոխարինվում էր, տեղում տանջահարված և հետո հատուկ դրա համար նախապատրաստված վառարանում տապակված մանուկի արյամբ:

«Թույների մասին» գործը նայվում էր, թագավորի հրամանով, հատուկ դատով, ինչին անձնականացվել էր կոչում՝ Կրակի կամ Հրդեհի խցիկ (Ghambre Ardente), քանզի դրանում պատուհանները ծածկված էին սեւ մահուդով և դատավորները անգամ ցերեկներով նիստում էին մոմերի լույսի տակ: ԵՎ այդպահ հայտնաբերվեց առավել սարսափելին՝ այդ գործով մեղադրվողների մեջ նկատվող տեղ էին զբաղեցնում հոգեւոր դեմքեր, կաթոլիկ սրբազաններ ու վանականներ: Բաստիլիայի արխիվներում հաճախատեսվում են Դավո (Duvot) աբբատի, կապուցիանական վանական Ժերարի, Գիբոր, Կոստոսի, Դյուլորանս, Ռեբոր, Տունե, Լեպայր, վանական Գարրիէլի և շատ ուրիշների անունները:

Նրանք բոլորը մեղադրվում էին սեւ մեսսիներին ծառայության մեջ, դոքոչների վրա սուրբ մկրտության գաղտնածեսության կատարման, դեմի կամքի համար մանուկների սպանը-

ման և ամենահնարավոր այլասեռությունների համար: Իմփջիայոց, բացահայտվեց, որ Լե Ֆրանկ, Լամպերյե, Մարիետ արքատները համարվում էին ամենահապի՞ր անեծքների մասնագետներ: Կոտտոն արատը կնքեց նորածնին սուրբ Միրում, շնորհեց դեղին և նույնպահ մորթեց: Լեմանյա արքատը սատանին էր զոհաբերում մանուկներին: Իպոդիակոն Մեթոն պատարագ էր մատուցում սիրուհու որովայնի վրա և այլն: Ես բաց եմ բողոմու գործին կցված հոգետր անձերի շատ անուններ, բայց, հանցանշանների անբավարարությունից բողոմելով ընդամենը կասկածյալներին:

Հիմա հարցվում է, ինչո՞ւ Օիլ դե-Ռեոնցի դատավարության ժամանակ ոչ-ոք չհայտարարեց, որ դրա ներգրավումով խայտառակվել է ամբողջ ֆրանսիական բանակը, ամբողջ ֆրանսիական գիտունը: Ինչո՞ւ «Թույլների մասին» գործին առնչումը անարժան ու հանցագործ սրբազանների հետ չառաջացրեց անսխառության բողոքի փոթորիկներ ամբողջ քրիստոնյա աշխարհում: Ինչո՞ւ դրանց դատարանին հանձնելը ոչ ոք չհամարեց «արյունային գրպարտություն», քրիստոնեական կրոնատամուկի անեծքներով և կաթոլիկ եկեղեցու վրա տարահարձակումով: Քանզի ոչ միայն հուդայական, այլ նաեւ քրիստոնեական կրոնը արգելում է սպանությունը և արյունահեղությունը, բայցեայնպես, գտնվեցին այնպիսիք, որոնք արյուն թափեցին:

Հարցվում է՝ ապա ինչո՞ւ են հուդաները այդպիսի սրբեր, որ նրանց միջ չի լինում նման մոլեկրոն: Երեւի եղել են ու կլինեն, իսկ ինչո՞ւ դա պետք է վերաբերվի ամբողջ հրեական զանգվածներին:

Ինչո՞ւ երբ ծագեցին կիեյան գործի նմանակները, բոլոր գետտոներում բարձրանում է այնպիսի կաշմարային անգապություն, որ անշուշտ չի հանգեցնի կասկածանքի թուլացման, հակառակը, ուժգնացնում է ատելությունը, ինչը որոշ մարդիք տաժում են «Յարական» ժողովրդին:

Հուդաները մնացածից քիչ կարող են լինել բողոքում, երբ նրանց ներկայացնում են մեղադրանք տարբեր հրեշավոր հանցագործությունների մեջ, քանզի կախարդների ռեպուտացիան քրիստոնեությունում առաջին դարերից նրանց վրա տեղակայվել է ամուր: Հնուց նրանք համարվել են կախարդական աղաթների պահպանողներ, ուսուցանված նրանցով իբր բարեխոսության գերության ժամանակից: Մեզ հասած հնագույն մոգական փաթեթները բոլորը կրում են կամ մաքուր հուդայականության հետքեր, կամ արեւելյան ազդեցության հետ դրա խառնվածք: Գոյություն ունեն իրենցից մոգական ծեսեր և անեծքային բանաձեւեր ներկայացնող բազմաթիվ հուդայական մոգական գրքեր, օրինակ «Մայիսելի գիրքը», «Մողոմոնի կնիքը»:

Ուշոտ, գաղտնագիտությունը տրվելու շրջանում, բոլոր այբմիկները, աստրոլոգները և քբլ-ականները բոլորը հողաներ էին, և դրույթված էին դրանցով հետաքրքրվող քրիստոնյաների ուսուցանողներ ու դեկավարներ: Իսկ այնպես, ինչպես մենք տեսանք վերետում, որ որոշ դեպքերում, այդ գիտություններով զբաղվելու դեպքում, թույլատրվում էին որոշ մոլեկոնություն և մոլեռանդություն, ապա այստեղ չի?, որ պետք է փնթրել հողաների քրիստոնեական արյուն խմելու առեղծվածի մասին առաջացման արմատը:

Կարող են առարկել, որ վերերկրած օրինակները հավաստի չեն, քանզի վերաբերում են 15-17 դարերին: Բայց միթե՞ մեր ժամանակներում կախարդություն գոյություն չունի: Ոչ, գոյություն ունի, և առավել քան երբեք: Ամենը փոփոխվում է, ամենը կատարելագործվում է, միմիայն կախարդությունը մնում է անփոփոխ, այն ամենով, որ եղել է միջին դարերում և ավելի շուտ, անգամ մարդկության լուսաբացին: Ե՛վ այժմ կան կախարդներ, դեանոմներ, էքոտոմաններ և այլն: Բազմամարդ արտասահմանյան կենտրոններում սրբազանները չգիտեն, որտեղ պահել պահեստային նվերները՝ ոսկրաբորբերը: Ինչո՞ւ են դրանք գողանում: Այլ կերպ տրամաբանվում, ինչպես ծեսերի նպատակով, խեղաթյուրման համար:

Մեզ մոտ, Ռուսիայում, քվում է, ի երջանկության, դեռ դրան չեն հասել, բայց և այնպես, մենք արդեն կանգնած ենք սահուն ուղու վրա, այն նույն, որ եկած դարի սկզբին, աստիճանաբար, թեք հարթության վրա, ռուս զանգվածների առավել մտավորական մասին քերեց Եկատերինա Ֆիլիպպի Տատառնովայի ճիպոտանալի վրա:

1905-1907թ.թ. հեղափոխական ցնցումներից հետո, ռեակցիայի օրենքի համաձայն, ռուսական հասարակության մաս տիրապետում էր անառողջ միստիցիզմի հրապուրմանը:

Տարածվեցին բազմաթիվ աստվածամորթներ, իր եկեղեցու դրսում անշուշտ նրան փնթրողներ, այն է կեսօրին՝ ժամը 14-ին, այսինքն այնտեղ, որտեղ Նա չկա և լինել չի կարող: Մյուս կողմից, երբեք չի եղել այդքան ակուլտիստներ, ֆակիրներ, մոզնեստիզյորներ, մոզականներ և քբլ-ականներ, ինչպես հիմա է: Այս ապրանքի պահանջի բարձրացման համար են վկայում մայրաքաղաքի թերթերի վերջին էջերը:

Այս ուղին արտակարգ սահուն է և վտանգավոր, նրա վրա բազմաթիվ փոսեր են, և հիմա արդեն պարզ տարբերվում են երկուսը՝ դրանցից մեկում նստած են տարբեր խաբեբաներ և դատարկասրբեր՝ խլիստականության գունավորմամբ, մյուսում երեսում է ջիոտական քբլ-ն:

Պ. Մ. /Մ.Մ./

* * *

ՀՈՒԴԱՅԱԿԱՆ ԿՐՈՆԻ ԵՎ ԾԵՍԵՐԻ ՀԵՐՔՈՒՄ՝ ՀԻՆ ԵՎ ՆՈՐ ԿՏԱԿԱՐԱՆՆԵՐԻ ՀԵՆՔԻ ՎՐԱ: ՎԱՆԱԿԱՆ ՆԵՈՖԻՏԻ ՇԱՐԱԴՐԱՆՔՆԵՐԸ

Օրինյալ է հոր, որդու և սուրբ հոգու անունը, մեր միակ Աստծո, որը իր անասելի գթասարտությանը, ցանկանում է, որ ամեն մարդ փրկվի և գիտակցի ճշմարտությունը:

Քանի որ մեր Փրկիչ՝ Տեր Հիսուս Քրիստոսը խղճաց ինձ, արժան համարեց ինձ՝ անարժանիին, գիտակցել ճշմարտությունը, հաղթահարել բոլոր բնության արգելքները և դուրս բերեց ինձ խավարից արեւի յույսին, ճիշտ է, ես իբր գոհունակ եմ Նրան իր ողորմածության համար, կազմեցի այս գիրքը, չափերով փոքրիկ, բայց, հուսով եմ քրիստոնյաներին օգտակար: Այն ընդգրկում է իր մեջ հուդայական կարեւոր գաղտնիքներ, ծագող դեռ մեր Տիրոջ Հիսուս Քրիստոսի խաչման օրվանից, բայց որոնք մինչ այսօր չեն եղել համաժողովրդայնացված:

I ԻՆՉ ԿԵՐՊ ԿԱՐՈՂ ԷՐ Ց՝ԱՅԺՄ ԳԱՂՏՆԻՔ ՊԱՉՊԱՆՎԵԼ ՔՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ԱՐՅԱՆ ՕԳՏԱԳՈՐԾՍԱՆ ՀՈՒԴԱՆԵՐԻ ՍՈՎՈՐՈՒՅԾԸ

Քրիստոնեական արյան օգտագործման սովորույթը հուդաների կողմից համարվում է ձեւ, կտակված իրենց Աստծո կողմից, և հիմնված է Սուրբ Գրությանը:

Շատ գրիչներ են աշխատել հուդաների սնահավատ հավատքների և երեսփոխության հերքման վրա: Նրանց մեջ կային ոչ քիչ հուդայականությունում ծնվածվեր, հետագայում անդրադարձված քրիստոնեությանը, բայց դրանցից ոչ մեկը չդրեց ոչ մի տող այդ գիշատիչ արյան գաղտնիքի մասին, ինչը հուդաներին դնում է գիշատիչ կենդանիներից ցած:

Եթե հանկարծակի քրիստոնյայի ձեռքը կընկնի այդ գաղտնիքը քննարկող գիրք, հուդաները երբեք չեն տա ուղիղ պատասխան, այլ միշտ ակնարկով: Նրանք ձեզ կասեն, - «հուդաները քրիստոնյաներին չեն սպանում»: Իսկ ինչ վերաբերում է արյանը, նրանք միշտ ասում են, - «աննդի մեջ մեզ արգելված է արյունը»: Ահա այս պատճառով էլ ոչ միայն հուդաները ընդհանրապես, այլ անգամ քրիստոնեություն ընդունածները, որոշակի ոչինչ չեն ասի այդ գաղտնիքի մասին:

Անդրադարձված հուդաները այդպես են վարվում, որովհետեւ իրականում, այդ գաղտնիքը ոչ բոլորին է հայտնի: Բացի դրանից, քրիստոնեություն անցած հուդան միշտ պահպանում է հույս, որ երբեւիցե և մնացած իր նախկին հավատակիցները կհետեւեն իր օրինակին, դրա համար էլ երկչոտում է, որ քրիստոնյաները, իմանալով, որ հուդաները իրենց սպանում են, չիրաժարվեն ընդունել իրենց Քրիստոսի եկեղեցու գիրկը: Միայն այդ

պատճառով, հասկացվող խղճի գրկից, անդրադարձված հուղաները շարունակում են լռել այդ վայրենի գաղտնիքի մասին:

Բայց ես, Աստծո ողորմածությամբ, ստանալով սուրբ կնունք և ստանալով վանականության աստիճան, այսինքն հրեշտակային աստիճան, ես ասում եմ հուղայական հպարտությունը: Ես նախկին խախտան, կամ բարբին, այսինքն ուսուցանող, ես լավ գիտեմ իրենց բոլոր գաղտնիքները, ինքս եմ դրանք պահպանել որպես խորը գաղտնիք, և խանդաբար հետեւել եմ:

Այժմ, Աստծո ողորմածությամբ, սուրբ կնունքի հետ միասին, ես հրաժարվել եմ իրենց բոլոր պրծություններից և քրիստոնյաների բարբի համար, բացեբաց դիմակազերծում եմ այդ գաղտնիքները, ամբացնելով դրանք ներքերած ապացույցներով:

II. ՊԱՏՃԱՌՆԵՐԸ, ՈՐՈՆՅ ՀԱՄԱՁԱՅՆ ՀՈՒՂԱՆԵՐԸ ՕԳՏԱԳՈՐԾՈՒՄ ԵՆ ԲՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ԱՐՅՈՒՆ

Ինչպես վերեւում ասվեց, ոչ բոլոր հուղաները գիտեն արյան գաղտնիքը, այլ միայն խախտաները, գրիչները և փարիսեցիները, այդ պատճառով դրանք կոչվում են «արյան գաղտնիքի պահպանողներ»: Այդ խախտաները սրբորեն և անխախտ պահպանում են այդ գաղտնիքը: Ահա քրիստոնեական արյան օգտագործման գաղտնի ծեսի պատճառները:

- 1) Քրիստոնյաների հանդեպ ատելությունը, որը ամեն հուղա ներշնչում է իր երեխաներին, ամենանուրբ հասակից: Վարվելով այդպես, նրանք համարում են, որ կատարում են Աստծո պատվիրանը և որ քրիստոնյաների ոչնչացումը աստվածաբարո գործ է: Այդպիսով, նրանք արդարացնում են աստվածային քաղության բառերը, -“և ժամանակ էլ կգայ՝ որ ամեն ով որ սպանէ ձեզ, կկարծէ թէ Աստուծուն պաշտօն է մատուցանում”։ Յովհաննես ԺՁ 2:
- 2) Կեղծ սննդախտությունը, ինչին դրանք կապնված են: Իբր հուղաները օգտվում են քրիստոնիական արյունից կախարդության համար, այնպես էլ սնդական և այլ աստանական վարժությունների համար:
- 3) Խախտաները կամ բարբիները որոշ կասկածյալ վերաբերմունքի են Փրկչի գալուստին և տատանվում են վստահությունում, որ Հիսուսը, Մարիամի որդին, իրենց նախահայրերին խոստացած Մեսսիան՝ Փրկիչը չի: Այդպիսով, նրանք ասում են, քրիստոնյաների աքյունը, Փրկչի հեռանդողների, որին մենք մահացրինք, մեզ կփրկի և մեզ կազատի հավերժ տանջանքից⁴:

III. ԱՌԱՋԻՆ ՊԱՏՃԱՌԸ՝ ԱՏԵԼՈՒԹՅՈՒՆ ԲՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐԻՆ

Հնգամսայանի երկրորդ մասում, այսինքն Ելից-ում, ասված է, որ հետեւելով Իսրայելի տներին, “ԵՎ վեր առավ վեց հարիւր ընտիր կառքեր և Եգիպտոսի լրիվ կառքերը և նորանց ամենի վրայ ոստիկաններ”, -ԵԼԻՅ ԺԴ-7: Այս առիթով խախտած Սողոմոնը հարցնում է, -“Որտեղից փարավորը կարող էր վերցնել բավական ձիեր, 600 կառքի համար, երբ դրանից թիչ առաջ Աստծո հինգերորդ խոցով եգիպտական լրիվ անասունները վերացվեցին”:

Այս հարցին խախտածը՝ ինքը պատասխանում է, -“Այն եգիպտացիք, որոնք հավատացին Մայիսեյի ահին, պահպանեցին իրենց անասուններին և դրանով փրկեցին դրա խոցից”։ Հետո նա ասում է, -“դրանից մենք պետք է դաս քաղենք, որ հարկավոր է ոչնչացնել անգամ ամեննաչից՝ օձին: Հետեւաբար, պետք է վերացնել պատահած քրիստոնյային, եթե անգամ նա եղել է աշխարհի ամենալավ մարդը, քանզի բոլոր քրիստոնյաները օձեր են”:

Դրա համար էլ գոյություն ունի օրենք, որի համաձայն արժանանալ հավերժ փրկության ցանկացող ամեն հուղա, իր կյանքի ընթացքում պետք է սպանի զոնե մեկ քրիստոնյա: Զանգի արտաքննապես հուղաները կարող են ընկերակցել քրիստոնյաների հետ, բայց ներքինի նրանք պետք է դրանց հանդեպ տաժեն անհանդուրժելի ատելություն և ամեն կերպ ջանալ դրանց վնասել:

Հետեւելով այս կանոններին, հուղաները աղավաղում են Սուրբ Գրությունը և մեկնաբանում են այն կամակատար՝ ստախտությամբ: Օրինակ, ԵԼԻՅ. ԻԲ-31 նշվում է, -“ԵՎ դուք սուրբ մարդիք պետք է լինեք ինձ համար. և դաշտումը գիշատուածի միսը պիտի չուտեք. շներին պիտի զցեք նորան”:

Անբարո խախամ Մողմունը այս բառերին տալիս է այսպիսի բացատրություն, -“Այնքան է Աստված, Մալխեի շուրթերով, թույլատրեց վաճառել քրիստոնյաներին այդպիսի միս, քանզի Մալխեյը խոսալով շների մասին, անհիծում է քրիստոնյաներին; նա ուզում է ակնարկել, որ շները քրիստոնյաներից ազնվագարմ են, քանզի գրած է, -“անբողջ Իսրայելից չես լսի շան հայոց”: Այստեղից երեւում է, որ Աստված առանձնացնում է հրոյաներին եզիպտացիներից և հուղաներին քրիստոնյաներից:

Իմ կարծիքով, Աստված մերժել է հուղաների նվերները և դրանով արդարացրեց ցար Մողմունի հմուտ բառերը, -“Քո պարգևները սրբապիղծ են և Աստծոն զզվանք են ներշնչում”: Հիմա անցնենք երկրորդ պատճառին, որով հուղաները սպանում են քրիստոնյաներին և հապաքում են նրանց արյունը:

IV. ԵՐԿՐՈՐԳ ՊԱՏՃԱՌԸ. ՄՆՀԱՎԱՏՈՒԹՅՈՒՆ

Երկրորդ պատճառը թաքնված է հուղաների սննհավատ հավատամքներում՝ կախարդություն, բք, և այլ սատանական վարժություններում, ինչի համար նրանք օգտվում են քրիստոնեական արյունից:

Այստեղ նշենք անձեքը, դաժանասրտության և Քրիստոսին որպես Մեսսիա չճանաչելու համար կախված այդ ժողովրդի վրա: Դեռ երկրորդ Օրինած գրքում Աստված կանխագուշակել է այդ անձեքը, -“Եհովան Եզիպտոսի պալարներով, թանչով, քոստութիւնով և եռքովկզարկե քեզ, որ նորանցից չկարողանաս բժշկուիլ”, -Երկրորդ Օրինած ԻԸ-27, “Եհովան կզարկե քո ծունկերին ու սրունքներին չար պալարներով, որ չկարողանաս բժշկութիւն գտնել, ոտքիդ թափիք մինչեւ զլիսիդ զագաթը” Երկրորդ Օրինած ԻԸ. 35:

Բոլոր կանխագուշակած դժբախտությունները արդարացվեցին, իսկ այժմ, երբ խախամները գիտակցված հանցագործներ են, ժամանում են հիվանդներին, խոցված այդ իսկ խոցերով, նրանք ամբաստանում են դրանց քրիստոնեական արյանք, համարելով, որ դրանով նվիրում են բուժում: Ամենքին պարզ է, որ հուղաները իրենց վրա կրում են հայրերի անեծքները, վայնասուզված Պիլատի օրոք, -“Դորա արիւնը մեզ վերայ և մեր որդկանց վերայ” Մատթեոս ԻԷ.25: Օօօ, ինչքան ծանր է նա դրանց կեղերում: Դժբախտ ժողովուրդ:

V ՀՈՒՂԱՆԵՐԻ ՀԱՅՀՈՅԱՆՔՆԵՐՆ ՈՒ ԱՍՏՎԱԾԱՆԱՐԳՈՒԹՅՈՒՆՆ Ի ԳԵՄՍ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐԻ

Վերետւմ ես ասեցի հուղաների ատելության մասին քրիստոնյաների հանդեպ և նրանց սնահավատության մասին: Սրանք հիմնական երկու պատճառներն են, որոնց պատճառով նրանք սպանում են Քրիստոսի հետնորդներին և հապաքում նրանց արյունը: Մինչ անցնենք երրորդին, ես ուզում եմ փոխանցել և պարզել որոշ արհամարական արտահայտությունների, հուղաների կողմից օգտագործվող՝ ընդեմ քրիստոնյաների:

Մեր եկեղեցիները նրանք անվանում են անպկանված տեղ: Խախամները ոչ այլապես, քան կեղտաջրի հոր կից խոզանոց են անվանում մեր Աստծո տաճարը: Քրիստոնյաներին անվանում են սրբապիղծ կուռքապաշտներ:

Քրիստոնյա տղան, դրանց արտահայտմամբ, նողկալի ճիճու է, քրիստոնյա աղջիկը՝ տգրուկ: Սրբազանները՝ կուռքերի քրմեր կամ հեթանոսներ:

Երբ քրիստոնյաները նշում են Սուրբ Ծննդի նախօրե կամ Սկրտություն, հուղաները ծածկում են իրենց գրքերը և անցկացնում են գիշերը սինեգոգում, խաղալով խաղաթուղթ, քամբասելով պարսավանքներ Հիսուս Քրիստոսի մասին, նրա սուրբ մոր մասին, սրբերի ու բոլոր քրիստոնյաների, կոչելով այդ սուրբ գիշերները՝ կույրերի գիշերներ:

Այո, իսկապես սրանք խավարի և կույրանալու գիշերներ են նրանց համար, ով իրականի հանդեպ փակում է աչքերը: Աստվածանարգությունը, որը նրանք արտասանում են, ծածկելով իրենց գրքերը, այնքան են սարսափելի և դաժան, որ ես այստեղ չեմ որոշում կրկնել: Մեկ հիշողություն այդ մասին, որ ինքս եմ մի ժամանակ դա արտահայտել, ինձ մարտնչում է և սպանում: Ես կարող եմ միմիայն Աստծո մոտ ներողություն խնդրել:

Անեծքների գիրքը հուղաների մոտ հաշվվում է ամենակարեւորը, դրանով են իրենք դաստիարակում իրենց երեխաներին, այս Աստվածանարգման անեծքները դրանք դնում են երեխաների բերանը կերակրողի կաթի հետ միասին: Հիսուսի Քրիստոսի դեմ անարգման գիրքը, Նրա սուր մոր և քրիստոնյաների դեմ ծառայում են որպես այբուբեն դրանց երեխաների համար:

Երբ հուղաները անցնում են եկեղեցու կողքով և կամ հագիվ այն տեսել են, նրանք պարտավոր են ասել. “Անիծված լինի այս ապականված տեղը, անմաքրության զգվելի տեղը”: Թալմուդում այդ առիթով ասված է. “Եթե հուղան քրիստոնեական եկեղեցու կողքով անցնելիս ցրվածության պատճառով կմոռանա արտասանել այդ բառերը, նա պարտավոր է վերադառնալ և ասել, եթե իհարկե տասը քայլից ավել չի հեռացել: Վերջին դեպքում կարող է արտասանել առանց վերադառնալու”:

Եթբ հուղան հանդիպում է քրիստոնեական բաղում, նա պարտավոր է ասել. “Այսօր տեսնում եմ մեկին, ինչպես անել, որ վաղը տեսնեմ երկուսին”:

Ընդհանրապես հուղաները քրիստոնյաների հանդեպ իրենց ատելության մեջ մտնում են այնքան, որ միայն իրենց են համարում մարդ, իսկ քրիստոնյաները, դրանց կարծիքով, մարդիք չեն:

Խնդրում եմ ընթերցողին չմտածել, որ ես իմ ժողովրդի հանդեպ խոսում եմ թշնամական զգացմունքներով: Ոչ: Ես ամենօր այնքան եմ գոհունակում մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին, որ լուսավորեց իմ ուղեղը իր բարօրությանը և ամենօր կրկնում եմ Իերեմիա մարգարեի բառերը. “Ով կտա իմ առաջնորդին ջուր, և իմ աչքերին արցունքի աղբյուր, և լացում եմ ես գիշեր ու ցերեկ իմ ցեղակիցների մեղքերի մասին”;-Երեմիա Թ 2:

Այդ ընտրյալ երբեմնի Աստծո ժողովուրդը, երբեմնի ցարական ժողովուրդը, այժմ թափառող ու ամբողջ հողի երեսին ցրված, բայց դաժանագույն և սեփական թյուրիմացությունների մեջ համառող, խրված է ամենասարսափելի փչացածության մեջ:

Այո, ճշմարտությանը հուղաները համառ են, փչացած են ու կրոնադավ: Այսպես օրինակ, եթե քրիստոնյան գալիս է հուղայի մոտ, նա իրեն կրնորնի քաղաքավարի և ուրախ: Բայց հագիվ նա չեմից դուրս կգա, հուղան պարտավոր է ասել. “Թող բոլոր հիվանդությունները, դժբախտությունները, փորձանքները, տեղահանումները և բոլոր սարսափները, որոնք կարող են սպառնանալ իմ տանը և իմ ընտանիքին, ընկնեն այս քրիստոնյայի դիսին, նրա տան ու ընտանիքի վրա”:

Այդպես են գրում օրենքը և վիշտ նրան` ով այն չի կատարում:

Նկարագրելով այս մանրամասնությունները, ես հետապնդում եմ երկակի նպատակ`

- 1) երբ հուղան լսում է քրիստոնյայից կշտամբում կրոնապղծման ու համառության մասին, թող խոստավանվի, թողի իր թյուրիմացությունները և ընդունի Քրիստոսի հավատը: Եվ թող բազմապատկվի Քրիստոսի Անվան խոստավանողների քանակը, և փրկության ուղու մեր մոլորակներին:
- 2) թող քրիստոնյաները, չնկատելով ծանր փորձությունը, ուղարկված հուղաներին երկնային արդարադատությունից, սովորեն նրանց օրինակի վրա և իրենք խոսափեն ընկնել գայթակղության ու մեղքի մեջ:

VI. ԵՐԲՈՐԳ ԵՎ ԳԼԽԱՎՈՐԱԳՈՒՅՆ ՊԱՏՃԱՈՒՆ
ՔՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ԱՐՅԱՆ ԲԺՇԿՈՂ ՀՈԳԵԿԱՆ ՀԱՏԿՈՒԹՅԱՆ
ՀՈՒԴԱՆԵՐԻ ՀԱՎԱՏՔԸ

Այս վայրենի ծեսի հիմնական պատճառը` դա խախտմաների ու բաբբիների ներքին խորը համոզմունքն է նրանում, որ Հիսուս Քրիստոսը, Նազարեթցի կույս Մարիամի որդին, եղել է

ճշմարիտ Մեսսիա, որին սպասում էին ու ցանկանում սուրբ հայրերն ու մարգարեները: Իրենց հավաստիությունը նրանք հիմնավորում են Երեմիա մարգարեի խոսքերում, - “Ужасесе небо о сем, и вострепета премного зело, глаголет Господь. Два бо зла сотвориша людие мои: мене оставиша источника воды живы и ископаша себе кладенцы сокрушенныя, иже не возмогут воды содержать” (Иерем. 11, 12 и 13).

Բարբիները լավ են հիշում այս մարգարեությունը: Առաջնաարքայան Աննան ու Կախաֆան նույնպես գիտեին այն: Նրանք գիտեին, որ Հիսուս Քրիստոսը, իրենց կողմից դատապարտված խաչման, Մեսսիան էր, Աստծո որդին, բայց իրենք նրան նախանձից դավաճանեցին⁵:

Բարբիները նույնպես լավ գիտեն այս տեքստի իմաստը, բայց իրենց գոռոզության պատճառով և դաժանասրտության պատճառով չեն ուզում դիմել Քրիստոսին: Հակառակը, նրանք մոգոնել են իրենց նոր պատվիրաններ, և ինչպես հիմա կտեսնենք, հուսադրվում են հասնել փրկության քրիստոնեական արյան միջոցով:

VII. ՀՈՒԴԱՆԵՐԻ ՔՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ԱՐՅԱՆ ՕԳՏԱԳՈՐԾՈՒՄԸ՝ ՀԱՐՄԱՆԻՔՆԵՐԻ, ԹԼՓԱՏՄԱՆ, ԽՈՍՏԱԿԱՆՄԱՆ, ԻՆՉՊԵՍ ՆԱԵԿ ԱՆՀՎԱՆԻՑ ԱՌԱՋ ԾԵՍԵՐՈՒՄ

Հուդաների մոտ, հարսանիքից առաջ փեսան ու հարսը մեկ օրվա ընթացքում խիստ պահ են պահում, անգամ մինչ մայրամուտ ջրից են հրաժարվում:

Ապա գալիս է Բարբին, վերցնում է պինդ եփած հավկիթը, մաքրում է կեպից, կտրում է մեջտեղից, և ցանում է ոչ թե աղ, այլ փոշի, ինչի մասին ներքետում կասվի: Ամուսնացողներից յուրաքանչյուրին նա տալիս է կետը, և մինչ նրանք ուտում են աղոթք է ասում՝ մոտավորապես հետևյալ բովանդակությամբ, -<<Եվ թող պարզելի Աստված այս ամուսիններին քրիստոնյաներին ոչնչացնելու ուժ, կամ, հարկ եղած դեպքում, խաբել նրանց, տիրանալ նրանց ունեցվածքին և զրկել նրանց աշխատանքի պտուղներից>>:

Առաջին հայացքից զարմանալի է, որ աղը փոխարինվում է ինչ-որ փոշով, բայց երբ գաղտնիքը բացատրվի, զարմանալու ոչինչ չի լինի: Այդ փոշին փոխարինում է իրենով ոչ թե աղը, այլ թարմ քրիստոնեական արյուն, և իրականում դրա հետ խառնվում է քրիստոնեական արյուն:

Միս այսպես է դա կատարվում, -<<բաղարջների տոնի ժամանակ սարսափելի տանջանքներ սպրած քրիստոնյաների երակներից կորզվում է արյուն: Այդ արյունը հավաքում են կտորի կամ բամբակի վրա, նախօրոք նախապատրաստքած բավական քանակությամբ, հետո այն չորացնում ու այրում են, իսկ փոշին փակում են շշերի մեջ, ինչերը տալիս են սինագոգի գանձապահին պահպանելու: Վերջինը տալիս է այն կամ ռաբբիների պահանջով կամ իրենց սեփական կարիքների համար կամ այնպիսի տեղեր ուղարկելու համար, որտեղ չի կարելի ճարել քրիստոնյայի արյուն, կամ քրիստոնյա հասարակության բացակայության դեպքում, կամ ոստիկանական իշխանության հատուկ զգոնության պատճառով կամ վերջապես, իրենց՝ քրիստոնյաների կողմից զգուշացված ծայրահեղ վտանգի հետեւանքով>>:

Երբ արական սեռի մասնուկի ծննդյան 8-րդ օրը կատարվում է թլփատման ծեսը, գալիս է ռաբբին, վերցնում է մի բաժակ լավագույն գինի և լցնում է նրա մեջ կորզած տանջվածից մի կաթիլ քրիստոնեական արյուն, կամ լցնում է այնտեղ մի պտղուց այն նույն փոշուց, ինչի մասին վերեւում խոսվեց: Այդ նույն բաժակի մեջ է ավելացնում թլփատված երեխայի մի կաթիլ արյուն: Երբ արյունը խառնվում է արյան հետ, ռաբբին այդ խառնուրդի մեջ է մտցնում թլփատված երեխայի ճկույթը, մտցնում է այն նրա բերանը, և արտահայտում է բառեր՝ Եզեկիէլ մարգարեի մարգարեության վրա հիմնված, -“Եւ ես անցա մոտովդ ու տեսայ քեզ արեանդ մեջ կոխ տրուելիս”: Նա կրկնում է դա երկու անգամ, քանզի Եզեկիէլ մարգարեի մոտ այս բառերը կրկնվում են երկու անգամ, մասնավորապես, -“Եւ ասեցի քեզ թր արեան մեջ, թե Ապրիլ. Այո, ասացի քեզ թր արեան մեջ՝ թե սպրիթ”: Եզեկիէլ. ԺՁ 6:

Բարբին այս դեպքում տրամաբանում է այսպես,-“կամ մարգարեն խոսում է Հիսուս Բրիտանոսի արյան մասին, որը բավել է /թողություն է ստացել/ առանց ջրային կնքման դժողը անցած նախահայրերի ու նահապետների հոգիները, և նման դեպքում, հուղաների հոգիներն էլ կփրկվեն ջրով կնքված քրիստոնյաների արյամբ, քանզի հուղաները և չեն ստացել այդ կնուները: Ահա թե ինչու արյունը և պետք է լինի կորզած ծանր տանջանքների ենթարկված քրիստոնյայից` Բրիտանոսի կրքերի հիշողություններում և ընդօրինակման մեջ:

Կամ թե Իեզիկիել մարգարեն խոսում է բլփատվածների արյան մասին; այդ դեպքում հուղայական երեխան կփրկվի սեփական արյան կաթիլի ուժով, քրիստոնեականի հետ միասին խառնած գինու մեջ:

Արյան փոշիով կամ մոխրով հուղաները օգտվում են դեռ հուլիսի 9-ին: Այդ օրը նրանք ուրախանում են և ողբում են Երուսաղեմի ավերումը Տիտ Վեսպասիանի կողմից: Այդ առիթով, մոխրից օգտվում են երկակի կերպով: Նախ դրանով քսում են քոնքերը: Թարս արյունը դրա համար պետքական չէր լինի, քանզի կկեղտոտի: Հետո նրանք ցանում են պինդ ձվերի վրա և օգտագործում որպես ուտելիք, ինչպես հարսանքի օրը: Այդ օրը, բոլորը առանց բացառության, հուղաները պարտավոր են ուտելու այդ մոխիրը ցանած պինդ ձվեր: Այդ աղաթը իրենց մոտ կրում է` “ցիդո ամաֆրեյկես” անունը:

Երբ հուղան մեռնում է, հայտնվում է խախամը, վերցնում է ձվի սպիտակուցը, խառնում է փոքր քանակությամբ քրիստոնեական արյան հետ, ամանը դնում է ննջեցյալի կրծքին, և արտասանում է Եզեկիել մարգարեի խոսքերը,-“Եւ ձեզ վերայ մաքուր ջուր պիտի սրսկեմ, և մաքուր պիտի լինէք. Ձեր բոլոր պղծութիւններիցն ու ձեր բոլոր կոտորելիցը պիտի մաքրեմ ձեզ” Եզեկիել Լ.2. 25: Նկատեք, ինչպիսի՞? Ուխտադրժություն՝ Եզեկիելը չի ասում “մաքուր արյուն”, այլ “մաքուր ջուր”: հուղաները համոզված են, որ այս բառերի ուժով և քրիստոնեական արյան գործունեությամբ մահացածները անպայման կհասնեն դրախտային երանելության:

VIII. ՀՈՒԳԱՆԵՐԻ ՔՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ԱՐՅԱՆ ՕԳՏԱԳՈՐԾՈՒՄԸ ՓՈՒՐԻՄ ԵՎ ՊԼՍԵՆ ՏՈՆԵՐԻՆ

Հուղաները կատարում են երկու արյունաբքու տոն՝ դրանցից մեկը գալիս է փետրվարի 14-ին և կոչվում է Փուրիմ կամ պուրիմ, իսկ մյուսը բաղարջների, նշխարների տոն՝ Պեսախ կամ Չատիկ: Այդ օրը բոլոր հուղաները պետք է ուտեն ոչ թե թթված հաց, և խմիջիայոց, փոքրիկ ալանի հացիկներ, քրիստոնեական արյան պարունակությամբ, պատրաստված խախամների կողմից: ԵՎ բոլոր փոքրերն ու մեծերը, պատանիներն ու ծերերը, անգամ անատամները պարտավոր են համտեսել այդ հացից, գոնե գեթոնի՞ կորիզի չափ փոքրիկ կտոր: Այս ծեսը կոչվում է աֆի??օմեն /?-լավ չի ջոկվում/:

Փուրիմ /պուրիմ/ տոնը նշանակված է պարսկական Արտաքսերքս թագավորի մտերիմ Ամսլեկ-Ամանի կողմից պարսկական հուղաներին ոչնչացումից փրկելու հիշատակին, Արտաքսերքսի ջհուղ կնոջ՝ Եսթերի ու իր հոր՝ Մարդախեյի օգնությամբ, ինչպես այդ ներկայացնում է “Եսթեր” գիրքը: Այդ տոնը, ինչպես բոլորին է հայտնի, համընկնում է հին տոմարով փետրվարի 14-ի հետ: Հուղաները այդ օրը պարտավոր են ծածելու բոլոր հանդիպակած քրիստոնյաներին, հետևապես փոքրիկ տղաներին՝: Միայն թե այդ գիշերը նրանք սպանում են մեկին, Ամանի մահապատժի հիշատակին: Երբ վրա է հասնում մահը, սպանած քրիստոնյայի մարմինը կխխում են և ծափահարություններով պտտվում են նրա շուրջը, ինչպես Ամանի դիակի շուրջը: Բարբին հավաքում է արյունը և խառնում է խմորի հետ, ինչից թխում են փոքրիկ մեղրահացերը, ինչերին նա տալիս է եռանկյունի ձև: Այդ հացիկները նախատեսված են ոչ թե հուղաների համար, այլ քրիստոնյաներին բաժանելու համար, որոնց հետ նրանք ընկերական հարաբերություններ են պահպանում: Այդ ծիսակատարությունը կատարվում է սինեգոգում բոլոր գտնվածների ներկայությամբ, բայց այս անգամ կարիք չկա, որ գոհը ենթարկվի մինչմահու տանջանքի, քանզի տվյալ դեպքում արյունը ծախսվում է միմիայն քաղցր հացիկներ պատրաստելու համար: Դրանք բաժանվում են ճանաչված հուղայական ընտանիքներին՝ քրիստոնյաներին նկերներ տալու

համար, հատուկ ուշադրության նշան ցուցաբերելու նպատակով: Այդ ծիսակատարությունը կրում է Փուրիմի հացի աղաթի անվանում: Այդ օրը, ինչպես նաև մյուս օրերի, հուդաների կողմից բափված արյունը, արդարացնում է, ինչպես բողոքին է հայտնի, Երեմիա մարգարեի խոսքերը, -“Եւ քո ձեռքերում հայտնվում է /նուրացիկների/ անմեղ, անպարտ հոգիների արյունը”, -Երեմիա 11-34:

Եզեկիէլ մարգարեի մոտ ավելի պարզ է ասված, -“Դորա համար ասիր նորանց. Դուք արիւնովն եք ուտում, և ձեր աչքերը բարձրացնում եք դեպի ձեր կուռքերը և արիւն եք քափում. և դուք ժառանգեք երկիրը” Եզեկիէլ. Լ.Գ. 25:

Փուրիմ տոնի գիշերը չես գտնի հուդայի, ով գինովցած չլինի, և անգամ մինչեւ գիտակցությունը կորցրած: Այդպիսի հարբած վիճակում դրանք ծեծում են հանդիպական բոլոր քրիստոնյա տղաներին, իսկ որոնց հաջողվում է բռնել, քաբցնում են ու ձերբակալված պահում մինչեւ Չատկի տոնը, որը շուտով հաջորդում է փուրիմ տոնին: Չատկից առաջ դրանք այդ տղաներին ենթարկում են ամենավայրենի ու արյունաբքու տանջանքների, հետո սպանում են, իսկ հավաքած արյունը օգտագործում են բաղարջների համար և շարունակվող տարվա այլ կարիքների համար: Այդ արյունով դրանք ներծծում են կտորը կամ բամբակը, որը հետո այրում են: Փոշին պահում են սինեգոգի զանձապահի մոտ՝ գմբզած շշերի մեջ և ուղարկում են հեռավոր տեղեր կամ տալիս են ռաբբիներին՝ նրանց պահանջով:

Անչպես ասված է վերելում, արյունը, կորզած Փուրիմ տոնին, բացարձակապես զնում է մեղրահացերի պատրաստման համար, դրա համար էլ բավական է սպանել մեկ քրիստոնյայի և կարիք չկա նրան ենթարկելու տանջանքների: Այնպես, ինչպես բաղարջների պատրաստման համար անշրջանցելի է, որ արյունը թողած լինի ահավոր տառապանքների մեջ, նմանակ այնպիսիներին, որոնց տրվեց Աստվածային գալթակղիչը⁸:

Մինչ այս հարցի հետ վերջացնելը ես ուզում եմ պարզել, ինչու են հուդաները քրիստոնեական արյունով քաղցր հացիկներին, թխվածքներին տալիս եռանկյան ձև: Ինձ շատ դժվար է բացահայտել իմ ժողովրդի ամբողջ անարդարամտությունը, բայց ես կհետեւեմ հմուտի խոսքերին, -“Գաղտնիքները մի ծածկեք”:

Նրանք բոլոր քրիստոնյաների հարգած Սուրբ Երրորդության ծաղրանքի համար են այդպես վարվում: Այդ հացիկները բաժանելով քրիստոնյաներին, հուդաները սարսափելի անարգում են և խնդրում են իրենց Աստծուն ցածացնել քրիստոնյաներին՝ Սուրբ Երրորդության հավատքի համար: Այդ անպատվությունը կատարվում է Եսայի մարգարեի մարգարեության կատարման համար, -“Եւ նա ասեց. Գևա և ասիր այս ժողովրդին. Լսելով կլսեք, բայց չեք հասկանալ, և տեսնելով կտեսնեք, բայց չեք իմանալ: Թանձրացու այս ժողովրդի սիրտը...” -Եսայիա 29:

Հուդաները նախընտրում են սպանել երեխաներին, քանզի, լինելով անմեղ և անարատ, երեխաները առավել են մոտենում Քրիստոսի կերպարին: Բացի դրանից, նրանք սպանելով երեխաներին առջի են ենթարկվում վտանգի՝ քան մեծերին: Իրենց չարագործությունը դրանք կատարում են հենց Չատկից առաջ, կրկնելով իրենց հայրերին, որոնք զոհաբերեցին Քրիստոսին հենց Չատկի տոնի ժամանակ: Այժմ թող, որ իրականաճան Երեմիա մարգարեի բառեր, -“Իմ ժողովրդի մեջ կան մարդիք, որոնք ծիտ բռնելու համար ծուղակ են դնում”:

Քրիստոնեական արյան օգտագործումը առիթ ծառայեց հուդաներին Իսպանիայից և շատ ուրիշ երկրներից վտարելու համար, համաձայն Եզեկիէլի մարգարեության, -“Արյունը կծառայի քեզ վտարումների համար”:

IX. ԻՆՉՊԵՏ ՆԵ ՀՈՒՂԱՆԵՐԸ ՊԱՀՊԱՆՈՒՄ ԻՐԵՆՅ ԳԱՂՏՆԻՔՆԵՐԸ

Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի օգնությամբ ես բացահայտեցի մանրագնին պահպանվող հուդաների արյան սարսափելի գաղտնիքը, ինչը գրված չի ոչ մի գրքում: Դրանից երեսույմ է, որ կրոնադավությունը բոլոր հարձակումների պատճառներն են, կանխագուշակված

դրանց Մայիսեյ մարգարեի կողմից Երկրորդ Օրինած ԻՆ գլխում: Այդ անեծքները հուդաների աստանական կատաղության վկայություն են քրիստոնյաների հանդեպ, այն դա էլ արթնացնում է սպանել նրանց և լափել նրանց արյունը:

Բայց սա դեռ ամենը չէ, ես ուզում են հայտնաբերել այնպիսի բան, որ գրված չի հուդայական ոչ մի գրքում, ծայրահեղ դեպքում, պարզ և հասկանալի կերպով: Միայն խախտաները, ռաբբինները և ընտանիքների հայրերը գիտեն այս գաղտնիքը և փոխանցում են բանավոր իրենց որդիներին, ծանր անեծքների սպառնալիքի տակ, եթե նրանք երբեւիցե և ինչ-որ կերպ կբացահայտեն:

Նրանք հայտնում են այդ գաղտնիքը երդումնային խոստումի ներքո, պահպանել այն սրտի մեջ և փոխանցել միմիայն որդիներից նրան, որին կհամարեն արժանի և միշտ այս տեսքով և լրիվ լուծության պայմաններում: Հատուկ, արգելվում է վստահել այս գաղտնիքը քրիստոնյաներին, անգամ դաժան վտանգի դեպքում, քանզի նախընտրելի է զրկվել կյանքից, քան բացել գաղտնիքը:

Բայց ես վախենում եմ միմիայն Աստծուց և ատում եմ անեծքը և անգամ իմ հոր, խախտաների ու ռաբբինների, ամբողջ հուդայական ժողովրդի ահերքը: Ես ցանկանում եմ ամենը պարզ պատմել ի Աստծո փառքի, մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի և նրա սուրբ եկեղեցու: Ահա ինչպիսի պայմաններում է ինձ վստահվել այս գաղտնիքը: Երբ ինձ բողոքեց 13 տարի, և գոյություն ունեցող հուդայական աղաթով, իմ գլխին պետք է դրվեր հասունացման պսակը՝ տիֆիդոնը, իմ հայրը, մնալով ինձ հետ միայնակ, կտակեց ինձ անհանդուրժելի ատելություն քրիստոնյաների հանդեպ, որը, իր բառերով, Աստծո պատգամների համաձայն, պետք է տարածվի մինչ իրենց կյանքից զրկելը և մինչ իրենց արյան օգտագործումը այն դեպքերում, ինչը իմ կողմից վերը նշված է:

Հետո նա ինձ համբուրեց ու ասեց, -“Որդիս, դու հիմա իմ ամենամոտիկ մատնոցն ես, ինչպես երկրորդ ես ինքս”: Հետո դրեց իմ գլխին հասունության պսակը և մեկնաբանեց ինձ, որ արյան գաղտնիքը ամենատուրք ծեսն է, Աստծո պատգամն է Իսրայելին: Նա ավելացրեց, որ սա ամենակարեւոր գաղտնությունն է հուդայական կրոնում⁹: Հետո տվեց ինձ հետեւյալ խրատը, -<<Նոստապանում եմ քեզ, իմ որդի, երկնքով ու երկրով պահպանել սրտում այս գաղտնիքը և երբեք չվստահել այն ոչ եղբայրներին, ոչ քույրերին, ոչ մորը, անգամ կնոջը, մի խոսքով ոչ մի կենդանի հոգու, հատկապես կնանիքին: Եթե անգամ քեզ ունենաս 11 որդի, դու կբացես այս գաղտնիքը միմիայն մեկին, այսինքն նրան, ում դրանցից կհամարես հմուտ և ընդունակ այն սրբորեն պահպանել, մի խոսքով այնպես վարվել, ինչպես հիմա ես քեզ հետ եմ վարվում: Կարեւորը, ամենից առաջ սկզբում հավաստիացիր, որ քո ընտրյալը հավատարիմ է և սրտեռանդ է իր հայրերի հավատքի հանդեպ: Կրկնում եմ նորից, զգուշացիր վստահել այս գաղտնիքը կնոջը, ոչ անգամ դուստրերիդ, ոչ անգամ կնոջդ, ոչ անգամ մայրիկիդ, այլ միմիայն որդուդ, որին կհամարես արժանի>>:

Վերջնաբանում նա ասեց, -<<Իմ քանկազին երեխա, թող դու լինես զրկված թաղելուց, թող հողը հրաժարվի քեզ իր ընդերքը ընդունելուց, եթե որեւէ իրադրության մեջ, դու կբացես այս գաղտնիքը ուրիշին, քան նրան, ում ես մատնանշեցի, անգամ այն դեպքում, եթե սեփական շահերից կամ ուրիշ այլ ցանկությունից, դու երբեւէ կընդունես քրիստոնեություն: Վիշտ քեզ, եթե կդավաճանես հորդ, և կբացահայտես քեզ վստահված Աստվածային գաղտնիքը: Իմ անեծքն էլխոցի քեզ տեղում, կչարչարի ընդհուպ մինչ մահ և կհետեւի քեզ հավերժ>>: Բայց ես ստացա ուրիշ հայր՝ Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին և այլ մայր՝ Ուղղափառ Եկեղեցի: Ես ցանկանում եմ արտահայտել միմիայն ճշմարտությունը, հետեւելով իմաստուն Միրայիսի խոսքերին, -“Մինչեւ մահ կպայքարեմ ճշտի համար”:

Հիմա և արդեն ներկա թույլեյին իմ բացահայտելու համար ինձ սպառնում է մահացու վտանգ, բայց ես ամուր պայվիմում եմ Պողոս առաքյալի խոսքերին, -“Ով կբաժանի ինձ Հիսուս Քրիստոսի բարեգործությունից՝ իհարկե ոչ կյանք, ոչ մահ”:

Իմ միակ հույսը Հայր, իմ ապաստանը Որդին, իմ տանիքը Սուրբ Հոգին է: Փառք սուրբ, միացամաքային, կենդանարարող և անբաժան երրորդությանը, միշտ, այժմ և միշտ և դարեդար:

X. ԻՆՉՊԵՍ ՀՈՒԴԱՆԵՐԻՆ ՍՐԲԱՊՂԾՈՐԵՆ ՆՍԱՆԵՑՆՈՒՄ ԵՆ ԲՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ԳԱՂՏՆԻՔՆԵՐԻՆ

Ես արդեն ասեցի, որ հուդաները սպանում են քրիստոնյաներին երեք պատճառներով՝ առաջինը, Քրիստոսի հանդեպ դժոխքային ատելություն: Երկրորդը, տարբեր սնահավատ մոզակյան և քրդ-սկյան վարժությունների համար, քանզի նրանք գիտեն, որ դեռին հաճելի է մարդկային արյունը, հատկապես՝ քրիստոնեական: Երրորդը, կրոնական համոզմունքներից: Հուդաները տարածված են ամբողջ աշխարհում և զրկված են Ահարոնյան աստիճանի սրբությունից, որի սրբազանության սանը սերնդական էր և ոչ մի հուդա չի կարող իրեն հաշվել սրբազան, Աստծոն պետք, բայց ծայրահեղ չափով ոչ ոք չի որոշի կոչվել այդ կոչումով: Բացի դրանից, հուդաներին չկա տաճար, որտեղ նրանք կարող են Աստծո ի հաճո գոհաբերում անել, քանզի օրենքը արգելում է նրանց կատարել գոհաբերում Մոդոնոնի տաճարից դուրս, ինչը հիա ավերված է: Եթե անգամ, նրանցից ով ցանկանում է տեսնել իրեն Ահարոնի հետնորդ, նա միեւնույն է չէր կարողանա գոհաբերել: Սրանից հուդաները անում են վայրենի հետետություն, որ նրանք պետք է քրիստոնյաներին գոհաբերեն: Նրանք բույլատրում են, որ Նազարեթցի Հիսուսը իրական մեսիա էր, և դրա համար Քրիստոսի անձնական ուժով քրիստոնեական արյունը նրանց փրկություն են նվիրում:

Դրա համար էլ նրանք հեզնանքով կամ այսպես ասած քրիստոնեական ծեսերի ծաղրանքով օգտվում են քրիստոնեական արյունից, հետեւյալ դեպքերում՝ բոլիստման դեպքում՝ սուր կնունքի գաղտնիքի ծաղրանքի համար, Ամուսնության դեպքում՝ հարսանիքի ծաղրանքի համար, նշխարների համապատասխան գաղտնի հաղորդության /եպիսկոպոսի/ մահացության դեպքում՝ ելեոսրբազանության գաղտնության համապատասխան, : Անգամ ողբալով Երուսաղեմի ավերումը, իբր ապաշխարության գաղտնություն:

Ահա այդ գաղտնիքի բացատրությունը, ինչը ես սրբորեն և անխախտ պահպանել եմ բոլոր ժամանակներում, քանի դեռ մնացած էի հուդայականությունում:

XI. ԲՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐԻ ՀԱՆԳԵՊ ԻՆՉ Է ՊԱՏՎԻՐՈՒՄ ՀՈՒԴԱՆԵՐԻՆ ԹԱԼՍՈՒԴԸ

Վերջնաբանի և բոլոր վերբերվածների ամրապնդման համար, ես ուզում եմ թալմուդի բովանդակության մասին մի քանի բառ ասել: Ինչպես ամեն մեկը կարող է հավաստիանալ Թալմուդում իմ պնդումների արդարության մեջ: Աստված հուդաներին նախագրում է օրը երեք անգամ կանչել անեծք քրիստոնյաների վրա և աղոթել նրանց սփռման համար: Այս նախագրությունները հատկապես պարտադիր են խախամների ու քաբբիների համար:

Բացի դրանից, աստված նախագրում է հուդա ժողովրդին բոլոր ձեւերով ձգտել սեփականացնել քրիստոնյաների հարստությունը՝ խորանանկությունը, փողափոխանակությանը: Հուդաները պետք է քրիստոնյաներին հաշվեն անատունի և վայրի զազանների տեղում և համապատասխան դրանց հետ վերաբերվել: Հեթանոսները, կռապաշտ բուրքերը և այլն հիմար, վատ չեն վարվում, քրիստոնյաները մայն չարիք են անում:

Եթե քրիստոնյան կանգնած է անդունդի ծայրին, ապա հուդան, եթե կարող է անել դա աննկատ, պետք է հրի նրան:

Քրիստոնեական եկեղեցիները անառակությունների որչ է, ձոնված կռապաշտությանը: Դրա համար էլ հուդաները պարտավոր են դրանք քանդել:

Նոր Կտակարանը ամենաանմաբար գիրքն է, լիքը բյուրիմացություն, աստվածանարգում և պղծում: Դրա համար էլ հուդաները պարտավոր են դրանք հրկիզել, քանզի նրանում գրված է Աստծո Մուրք Անունը:

Հարգելի ընթերցողներ, այն ամենից, ինչ ես պատմեցի՝ չսարսափահարվեք:

Ես գիտեմ, ես նախատեսում եմ, ինչ եք ասելու՝ մի՞թե հնարավոր է, որ հուդաները խրված լինեն այդպիսի սարսափելի փչացածության մեջ:

Բայց ձեզ պետք է հայտնի լիներ և դուք գիտեք, որ հուդաները լքել են փրկության ուղին: Նրանք անգամ իրենց բնական, աստվածային ու մարդկային օրենքներից դուրս են:

Նրանք վաստակավոր պատիժ են կրում իրենց դաժանացած արտերի համար: Նրանց թալմուդում հանդիպում է աստվածանարգում, ենթակա բերելու սարսափ: Բավական է ասել, որ չկա առավել անպատիվ հավատք, քան հուդայականն է և որ ոչ մի մարդ անպատվության և անարգության մեջ չի կարող հավասարվել հուդաների հետ: Վիշտ Աշխարհին՝ եթե դրանք երբեիցե կհասնեն իշխանության:

Ամեն օր Աստծուն կհասցնենք եռանդոտ աղոթքներ, որ Նա փափկեցնի այդ մոլորված ժողովրդի արտերը, պատռի նրան կույրացնող վարագույրը, և ցրի խավարը, որում նա ինքնակամ խրվել է: Ես ասում եմ ինքնակամ, քանզի հուդաները հակադրվում են ճշմարտությանը, ինչը իրենց հայտնի է, և հակադրվում են Սուրբ Հոգուն: Օ, եթե նրանք կարողանան խոստովանել, խաչակնքվել ու հավատալ Քրիստոսին և Նրա Սուրբ Եվանգելիային, ինչը դասախոսել են աղքատ, խաղաղ և մինչև մահ քաջքշված առաքյալները: Նոր կտակարանը, որը կնքված է այդքան տարբեր սեռերի և բոլոր տարիների տառապյալների արյունով, նորածնից մինչև ծերեր: Եվանգելիե, այդքան լատինական, հունական, աֆրիկական և ինչքան դասատուների և աստվածախոսքերի հայրերի կողմից է մեկնաբանված: Եվանգելիան, որը 19 դարերի ընթացքում պահպանում է իր սրբությունը և աստվածայնությունը Ռեդդափատ եկեղեցու գրկում:

Փառք Աստծուն, Հիսուս Քրիստոսին և կույս Մարիամին: Ամին:

- 1) Ֆրանսերեն լեզվով կա քբլ-ական գլխավոր “Չոհար” գրքի հիանալի և լիովին ստույգ թարգմանություն, որը պատկանում է Ժ. Դե-Պոլի (Jean de Puuly) և հրատարակված 1896թ. Փարիզում
- 2) Նույնպես կա Ժ. Դե-Պոլի հիանալի թարգմանությունը:
- 3) Մխարվում է: Ավելի վաղ նրան դրա մասին գրել է քրիստոնեություն ընդունած ռաբբի Պատրո Սեդիչին,
- 4) Լիովին կասկածելի է, զոնե նմանակը, ամեն դեպքում, ապահովագրումը հատուկ է ազգային բնավորության գծին
- 5) Մերկաբառ է /անիմաստ/, բացարձակապես անհավանական և քիչ ճշտանման: Բացի դրանից, ոչ-որ ոչինչ իմանալ չի կարող, ոչ ամենամեկնաբան խախտմանն ու ռաբբիները, ոչ անգամ սուրբ ցաղիկները: Բացի դրանից այս հաստատումները հակասում են Պողոս առաքյալի խոսքերին, ով ասում է, որ հուդաները չէին խաչի քրիստոսին, եթե իմանաին ո՞վ է նա:
- 6) Ստույգ այս նույն արտահայտությունը հանդիպում է Թալմուդում:
- 7) Եթե այդպիսի աղաթ երևելիցե գոյություն է ունեցել, ապա այժմ երեւի պահպանվում է, ծայրահեղ դեպքում տեղերում, որտեղ կա որեւէ ոստիկան:
- 8) Նեոֆիտը բազմաթիվ անգամ կրկնում է և ընդգծում տանջվելու անշրջանցելությունը, բայց ոչ մի տեղ չի ասում հատկապես ինչպիսի՞ք, և ինչպես է մանրամասն կատարվում ծեսական սպանությունը: Ուռնատակում են, ինչ? Է, եթե այն ծեսական է, ապա պետք է իրականացվի հայտնի ձեռով, ոչ թե ինչ-որ ձեռ, ինչ-որ մեկի կողմից, իսկ, թվում է թե, անպայման ռաբբիի ներկայությամբ, և կտրողի մասնակցությամբ, ով կրում է պաշտոնական աստիճան “Չոհաբերող”: Մարդու համար, ով գիտի ամեն մանրամասնություններ, այդպիսի լռությունը ավելին է քան տարօրինակ է և անհասկանալի:
- 9) Եթե այդ գաղտնիքը, որ միշտ պետք է իրականացվի հայտնի միշտ մեկ և նույն ծեսով: Ինչու նա չասեց՝ հատկապես որով?:

ՏԱՄՆՄԵԿԵՐՈՐԴ ՈՒՐՎԱԳԻԾ

ՄԵՍՍԻԱ-հրրյայերեն ՄԻՇԻԱՀ

Դեռևս *ն.թ.ա. 10-րդ դարից*, երբ հրրյաները պայման կապեցին “Եհովայի” հետ, որ, եթե իրենք կդառնան աստանաներ՝ փորձությունը իրականացնեն, նա իրենց բույլ կտա ապրելու Պաղեստինի տարածքում, հավերժ ստրուկի կարգավիճակից կհասցնի թագավորի “կաթ ուտողի”, բայց այդ ամենից հետո իրենք պետք է վերանան՝ այդ օրվանից սկսած՝ մինչև օրս, հրրյաները իրենց փրկիչ են փնթրում, որը պետք է հայտնվի՝ աստանայական պահվածքից հետո իրենց փրկելու մարդկությունից՝ “Ահեղ Քավարանից”:

Հիշեք՝ Ամայելի ինչ՞ն է ահագանգ և ահ առաջացնում՝ «Այ, որ երբ հիմա եկել է ազատագրման պահը, եվ նա ջանում է խոցել այդ հավատքի աղբյուրին, ինչը սկիզբ է առնում տիրոջ առաջին երկու տառերից, որոնք կկազմեն ԴՊՈՎԷ՝ ԱՆՔԻԱ բառը: Իսկ այդ տառերի “այ” և “վեվ” 5+6 գումարը տալիս է 11, ինչը Միսանի 11-ն է, երբ ամբողջ աշխարհը տոնում է Փրկիչի (Родо Короля Моисаха) ծնունդը»: Սա է ամբողջ թշնամության իմաստը՝ Հայր Առաջին Արարված Ազգն է, իսկ իրենք աստանան: Կամ Հայր պետք է սերի Բարոյականության Առաքելություն Աշխարհի վրա, կամ աստանան տանի իր առաջնությունը խաբեությանը ու կեղծիքով:

Հիսուսը ջիտղներին անհավատալի հաղթանակ ու հաջողություն բերեց, բայց պատասխանատվությունից չէր կարող ազատել: Հիսուսը Նոր կտակարանում ջիտղներին զգուշացնում է այդ մասին, ասելով, «Շունը վերադառնում է իր փխտուցքին, իսկ լոխացած խոզը՝ ցեխի մեջ պարկելու»: Ջիտղները սա լավ գիտեին՝ տեղեկացված էին ու պետք է մի բան նախաձեռնեին, թե չէ, միեւնույն է 2012 թվականի դեկտեմբերի 21 անըջանցելի է:

Իսկ իրենց հատկանշական 11 թիվը՝ ուրվագիծը, նշանակում է, որ իրենք 10-ը որպես Արարչի խորհրդանիշ (անգամ Շուներների մոտ) չեն ընդունում և իրենց գլխավորին են սպասում՝ 9-ից (իսկ 9-ը ջիտղական եռանկյունին է.Ֆ) միանգամից շրջանցելով 11-ը՝ ցանկությունների իրականացման կամ “նոր կյանք” թիվ: Օրինակ ԱՄՆ-ում իրենք են կազմակերպել 9-1-1 փրկության ծառայության հեռախոսը, միջազգային առևտրի կենտրոնը 11-ի էր նման, որը իրենք էլ պայթեցրին և այլն:

Ըստ հրրյական ծեսի սկզմում պետք է գա Յոսեֆի հոտից մեսսիան, որը գոհվի Գոգ ու Մագոգի հետ կովում, որից հետո գա Դավիդի հոտից իսկական մեսսիան:

Մեսսիայի՝ փրկչի հայտնվելը մտած է ամեն մի հրրյայի ենթագիտակցության մեջ, ինչը գիշեր ու գոր հանգիստ չի տալիս:

Իսայա մարգարեն ասում է, «Ե՛հ կգա այն օրը, Աստված նորից, երկրորդ անգամ իր ձեռքը կմեկնի, որպեսզի իր ժողովրդի մնացորդին վերադարձնի, որը ողջ կմնա...: Ե՛հ նա ժողովուրդներին նշան կտա և կհավաքի Իսրոելից արտաքսվածներին և Հուդեայից արտաքսվածներին կհավաքի Երկրի չորս կողմերից...: Ե՛հ կապրի իմ ժողովուրդը խաղաղության գրկում և անվտանգ բնակարաններում և անդորրում»:

Հրրյաները հավատացել են դրան, հավատացել են բոլոր կոտորածների ժամանակ, ինչպես նաև Բզգրան Խմելիցկու հարյուրավոր հրրյական համայնքների բնաջնջման պահին, երբ փրկվածներից մեկը գրեց, «Աստված, ե՛րբ վերջապես կգա վերջին հրաշքների ժամանակը: Յույց տուր մեզ հրաշքները՝ ինչպես Եգիպտոսից ելքի օրերին»:

Իոսիֆ Փլավին գրում է, որ 100 տարի երկրորդ տաճարի փլուզումից առաջ, երբ հռոմեացիները խիստ ճնշում էին Հուդեային, հայտնվեց Թեոդոս մեսսիան, նա հավաքում է հուդաներին Հորդանան գետի մոտ՝ հավաստիացնելով, որ գետը կտեղատվվի, չի կատարվում, հռոմեացի զինվորները ձերբակալում են դրան ու բանտարկում:

Մեկ այլ Եգիպտացի հրրյա 30.000 հավաքեց իր շուրջը, բերեց Չիթապտոի սարի մոտ, հավաստիացնելով, որ Երուսաղեմի պարիսպը կփլվի իր առջե: Նորից չկատարվեց, հռոմեացի զինվորները բանտարկեցին:

Մեկ ուրիշն էլ հավաքեց ժողովրդին տարավ անապատ, որտեղ հռոմեացի զորքը դրանց կոտորեց:

Սեկ ուրիշ մեսսիա էլ Երուսաղեմի անկման ժամանակ հավաքեց ժողովրդին տարավ այրվող տաճար՝ “հրաշքի հետ հանդիպման”, բոլորը հրկիզվեցին այնտեղ:

Հինգերորդ դարի կեսերին Կրիտ կղզում մի նոր մեսսիա Մոշե հրքյաներին հավաքեց, հավաստիացնելով, որ ծովի վրայով քայլելով կզնան Սուրբ Հոդ: Դրա ազդանշանով բոլորը գցվեցին ծով ու խեղդվեցին:

11-րդ դարի վերջին՝ մեկ ուրիշ մեսսիա հրքյաներին հավաքեց, ասելով խաչակիրների դիմակայում ենք, ըստ հաշվարկի Խազարիայից, փախստականներ հյուսիսից և Իսրայելի անհետացած 10-ը սերունդները կհասնեն ու կջարդենք դրանց՝ խաչակիրները բոլորին կտոթեցին:

12-րդ դարում Եմենում, երբ արաբները գոռով հրքյաներին իլյամացնում էին, մի նոր մեսսիա հրքյաներին հավաստիացնելով, որ եկել է մեսսիայի ժամը և պետք է ունեցածը բաժանել աղքատներին՝ այդպես էլ արին: Երբ արաբ թագավորը նրան ձեռքակալեց ու հարցրեց ինչու դա արեցիր, նա պատասխանեց, թե Աստծո կամքը էր: Իսկ այն խաքին, թե կարող ես ապացուցել, մեսսիան պատասխանեց այո, կտրեք իմ գլուխը և ես կենդանի կմնամ: Գլուխը կտրեցին ու նա մեռավ: Բայց մինչեւ հիմա ասողներ կան, որ նրա հոգին շոտով կհամբարձվի ու կգա:

Չարմանայի համբնկմամբ 1648թ նախօրոք հայտնված էր որպես մեսսիայի ժամանման տարի: “Չոհարի” մեջ գրված էր, որ այդ տարին հրքյական տոմարով աշխարհի արարումից հետո 5408 թվականն էր և բոլոր ընդգետնյա բնակիչները կհամբարձվեն, քանզի ասված է,- “այդ տոնական տարին ձեզանից ամեն մեկը կվերադառնա իր բախտին”:

Ցնցումը ահավոր էր, բայց այն չվերցրեց մեսսիայի սպասումը, այն համարվեց “մեսսիայի ծննդյան տանջանք”, Գոգի ու Մագոգի արշավանք:

Իբր Երուսաղեմի տանջանքի քանդման տարեդարձի՝ 1626թ. ալ ամսի 9-ին, ըստ Քրիստոսի հաշվարկների ծնվեր մեսսիան: Դա Իզմիր քաղաքում ծնված Շաքտայ Յվին էր:

Հրքյական ծեսով նախնին պետք է լիներ Եդյա մարգարեն: Գազայից 20 տարեկան ինչ որ Նաթան ասեց, որ Եդյայի հոգին իր մեջ է տեղակայվել և հայտարարեց, որ մեսսիան դա Շաքտայ Յվին է: 1665թ հրքյական նոր տարվա օրը սինագոգում նա որպես Դավիդի հոտից՝ հայտարարեց իրեն մեսսիա: Աշխարհի բոլոր ծայրերից այցելեցին հրքյաները ամենաթանկ նվերներով: 14 սեպտեմբերի 1666թ թուրքական սուլթանը լսեց, կանչեց դրան իր մոտ և նա դարձավ Մախմետ Կապիգի-Բաշի անունով նվիրյալ մուսուլման:

Մալոնիկում, Ֆրանսիայում, Իսպանիայում, Գերմանիայում համարյա միաժամանակ հայտնվեցին Մեսսիաները:

20-րդ դարի սզբին Մալոնիկում գործում էր Շաքատանական սեկտա “դեյնմե”/թութբերեն՝ շուտ տված/ անունով, 10-15 հազար անդամներով: Իրենց համարում էին ուղղափառ մուսուլման, միայն իրար մեջ էին ամուսնանում, բայց գաղտնի Շաքատայ Յվի ու հուդայապաշտ էին: Արգելում էին վրեժը, բազմակնությունը, ամուսնալուծությունը և սպիրտային խմիչքը: Սեկտայի ամեն անդամ ուներ երկու անուն, մեկը ներկա կյանքի, մյուսը դրախտի համար: Նրանք բոլորը ալ ամսի 9-ը տոնում էին իրենց ուսուցչի՝ Շաքատայ Յվիի ծնունդը:

ՈՒ այսպիսի ապերախտ կենդանիներից ծնվեցին արյունարբու Հայզարմասպան Երիտթուրքերն ու Քեմալ Աթաթուրքը:

Արդո՞ք այսպիսի անասունը կհասկանա, որ հազարամյակների քաղաքակրթությունը հրկիզել ու քամուն տալ չի կարելի, չի կարելի քաղաքակրթության սկզբնաղբյուրը վերացնել, այն պատկանում է ամբողջ մարդկության պատմությանը, այն մարդկության սրբությունն է:

Ո՞՞, ՉԻ ԿԱՐՈՂ, մտածելն այդ մասին անգամ անհմաստ է: Այդ թշվառ հավատարիմ է միայն փողին ու պոռնկությանը, պաշտում է փողի Աստծուն՝ Մամոնային, պոռնկության Աստծուն՝ Ետովային, դաժանության Աստված Սավաոֆին:

ԱՄԲՈՂԶ ՄԱՐԿՆՈՒԹՅԱՆ ՎԵՐԱԲԵՐՄՈՒՆԸ ՀՔՐՅԱՆՆԵՐԻ ՀԱՆՂԵՊ

(Հրքյական հարցերի հանրագիտարան 27 հրատ. Գերմանիա)

- 11706.թ.ա. -Թափառաշրջիկ գողեր: Թալանեցին Եզիպտոսը՝ փախան:
- 722թ -Ատրեստանի Մարզոն 2-ը անուղղելի այլասեռված հրեշներին կոտորեց
- 598թ -Ատրեստանի Նավախոտորոտորը կոտորեց և տեղահանեց հրեշներին
- 7-րդ դար -Գավթի աստղը: Այսինքն ֆալլոսը ընդունեցին համացեղային պաշտամունք
- 539թ -Պարսիկները գրավեցին Բաբելոնը /հուդայական պետության գոյության անգամ տեղեկություն չի եղել/
- 5-րդ դար -Հուդաները սկսեցին օգտվել արամեական տառերից /Հայկական/
397թ -Սկսում են գրել թորան: Մովսեսը դարեր առաջ արդեն մահացած էր:
356թ -Ամալեկ Ամանը հրամայեց լրիվ բնաջնջել հուդաներին
332թ -Ալեքսանդր Մակեդոնացին փրկեց: Ընկյան Էլեններին տակ:
3-րդ դար -Էսֆեր Մանեֆոն քրմի աշխարհառչակ գիրքը՝ «Հուդաներին մեկուսացնել»:
168թ -Էպիֆան 4-րդ Անտիոքը գերեց հուդաներին
78—70թ -Պաղեստինը Հայաստանի տակ/հուդայական պետություն չի եղել/
70թ -Հռոմը գրավեց Պաղեստինը /Հուդայական պետություն չկար/
65թ -Պոմպեյը հուդաներին գերեց տարավ Հռոմ
43մ.թ.ա. -Կասսին/Հռոմի/ տուրքը չվճարելու համար հուդաներին վաճառեց ստրկութ-ն
6թ. մ.թ. -Պաղեստինը դարձավ դատախազական Հռոմեական տարածք
38թ. մ.թ. -Ալեքսանդրիայի հուդայական կոտորածները
67թ -Հռոմը հուդայական կոտորած կաղմակերպեց
135թ -Հռոմը նորից հուդայական կոտորած կազմակերպեց
305թ -Էլվիրի քրիստոնական ժողովը արգելեց հուդաների հետ հացի մատել
325թ -Նիկեայի տիեզերաժողովում Քրիստոսին ճանաչեցին Աստված
335թ -Բյուզանդիան արգելում է հուդաներին Երուսաղեմում աղոթելը
395թ -Պաղեստինը Բյուզանդիայի տակ/հուդայական պետություն չկար/
5-րդ դար -Սիշնայի և Գենարի հիման վրա սկսեցին գրել Թալմուդը
423թ -Անտիոքում քրիստոնյա երեխային խաչելու համար հուդայ. կոտորած
438թ -Ֆեոդոսիա 2-ը «հակահուդայական կողոքք» հրատարակեց
468թ -«Աշխարհի քանդման տարի» Պարսիկները սինագոգները ավերեցին
472թ -Ֆերոզ 2-ը /Իրան/ քրմերին սպանելու համար հուդաներին կոտորեց
500թ - «Հինավուրձ» Թալմուդը ավարտեցին
525թ - Յեմենում վերացրին հուդայականությունը որպես պետական կրոն
531թ -Յուստինիանը անընդհատ սուտ երթում ուտելու համար հուդաներին բերեց նոր, հասունկ— հուդայական եղման կանոնակարգի
614թ -Իրակլիի հրամանը Բյուզանդիայում հուդայիզմը արգելելու մասին
626թ -Գոգոբերտ 1 Էդիզտը Գալիայում արգելեց հուդայիզմը
628թ -Մուհամեդը Հայեր օագիսում հուդա հնմուտներին գաղափարապես հաղթեց
629թ -Պարսկաստանին աջակցելու համար Բյուզանդիան հուդաներին կոտորեց
637թ -Խալիֆ Օմարը գրավեց Պաղեստինը
850թ -Խալիֆ Մուրաֆաքիը հուդաներին դեղին շոր ստիպեց կապել
879թ -Ապստամբ Հիմացիք Գուանչժում հուդաներին կոտորեցին
927թ -Առաջին հուդաները Կիեւում
965թ -Ռուս իշխան Սվյատոսլավը վերացրեց Խազարների հուդայական կոզանաքը
986թ -Խազարների կոզանաքի հուդաները եկան Կիեւ համոզելու ընդունել հուդայիզմ
1003թ -1-ին հուդայական կոտորածները Կիեւում
1012թ -Մայնցի հուդայական կոտորածը
1029թ.. -Երուսաղեմում կային 50 հուդա/հուդայական հանրագիտարան/
1066թ -Գրանադայում մուսուլմանները կոտորեցին բոլոր հուդաներին

- 1099թ -Խաչակիրները հուդաներին հրկիզեցին Երուսաղեմում
- 1113թ -Գրիմ: Սվետոպոլկ 2-րդ: Ռուսիայում գրանցված 1-ին կոտորածը: Թերակղզու բոլոր ջհուղներին կոտորեցին
- 1113թ -Կիև: Վլադիմիր Մոնոմախը պահանջեց վերջ տալ կոտորածներին, բայց ջհուղները պետք է արտագաղթեին Լեհաստան
- 1127 -Հրաման. ժողերին վտարել Ռուսիայից, բայց ոսկին ու արծաթը խլել
- 1127թ -Հուդաները Կայինում, հյուսիսային Խունում
- 1142թ -Հրաման. ժողերին վտարել ինչպես Մեծառուսիայից՝ այնպես էլ Փոքրառուսիայի քաղաքներին
- 1144թ -Նարվիչ/Անգլիա/ Եվրոպայում 1-ին հուդայական կոտորածները
- 1147թ -Վյուրցբուրգում ռետուալի պատճառով հուդայական կոտորած
- 1150թ -Հուդաները Լեհաստանում
- 1182թ -Բլուա/Ֆրանսիա/ Խաչակիրները բոլոր հուդաներին կոտորին
- 1190թ -Անգլիայի հուդայական կոտորածները
- 12-13դ. -Գերմանիայում սկսեց ձեռավորվել իդիշ լեզուն
- 1211թ -Ֆրանսիայից Երուսաղեմ տեղափոխվեցին 300 ըաբբիներ
- 1212թ -4-րդ Լատերանի տիեզերաժողովը հուդաներին դեղին հագնել ստիպեց
- 1220թ -Էդուարդ 1-ինը հուդաներին վտարեց Անգլիայից
- 1236թ -Ֆուլդիի հուդայական կոտորածները/Ֆրիդրիխ 2-ը լրիվ չթողեց կոտորեն/
- 1241թ -Ֆրանկֆուրտ-Մայնի հուդայական կոտորածները
- 1242թ -Լյուդովիկ 9-ը այրեց 12 կառք Թալմուդ և Թորա
- 1243թ -Բեռլինում հուդաներին այրեցին կրակի վրա
- 1246թ -Ինակենտի 4-րդ Պապը արգելեց ուժով կնքել հուդա երեխաներին
- 1251թ -Բեյա 4-րդը թույլատրեց հուդաներին ապրել Հունգարիայում
- 1255թ -Հունգարիայում երեխայի սպանության համար 91 հուդա դատապարտվեց
- 1262թ -Լոնդոնում քաղաքացիական պատերազմի ժամ-կ 700 հուդա կոտորեցին
- 1264թ -Բոլեսլավ 5-ը/Լեհ./Կալիշի երեխաներին արտոնություն տվեց
- 1267թ -Մոչե Բեն Նահանան Երուսաղեմի 2000 բնակչի մեջ գտավ 2 հուդա
- 1280-86 -Գրվեց Չոխարը «հնագույն»/ հուդա կաբալիստների հիմնական գիրքը
- 1290թ -Էդուարդ 1-ը Անգլիայից վտարեց բոլոր հուդաներին
- 1298-99 -Գերմանիայում 140 հուդայական համայնք կոտորեցին
- 1301թ -Եփպատում մամյուկները հուդաներին դեղին հագնել ստիպեցին
- 1306թ -Ֆիլիպ գեղեցիկը Ֆրանսիայից վտարեց հուդաներին
- 1309թ -Իոհան 2-դ հեբցոզը Հոլանդիայում պատսպարեց հուդաներին
- 1333թ -Բարդադի սինագոգները հրկիզվեցին
- 1322թ -Չենթարկվելու համար Ֆրանսիայում հուդայական կոտորածներ
- 1348թ -Գերմանիա, Ֆրանսիա, Բոհեմի, Լեհաստան: Հուդաների կոտորած չունան դիտմամբ տարածելու պատճառով
- 1349թ -Հուդաների վտարումը Սաքսոնիայից
- 1380թ -Մյոլխիկայի հուդայական կոտորածը
- 1391թ -Կարլոս 6-ը վտարում է ջհուղներին Ֆրանսիայից
- 1391թ -Մեյլիլոմ/Իսպանիա/ հուդայական կոտորած
- 1392թ -Լյուդվիգ Բավարիացին հուդաներին անձի տուրքի պահանջ դրեց
- 1394թ -Կառլոս 6-ը վտարում է հուդաներին Ֆրանսիայից
- 1420թ -Հուդաների վտարումը Վիենայից/Ավստրիա/ և Լիոնից/Ֆրանսիա/
- 1428թ -Հռոմի Էդիկտ Պապը արգելեց հուդաներին նավերով տեղափոխելը
- 1430թ -Հուդաների վտարումը Սաքսոնիայից
- 1438-39թ -Հուդաների կոտորածը Մայնցում, Օգսբուրգում: Հուդաները Մարոկկոյում
- 1442-46թ -Վերին Բավարիայի, Նիդերլանդների, Բրանդենբուրգի կոտորածները
- 1462-83թ -Մայնցի և Վարչավայի հուդայական կոտորածները
- 1474թ -Սեեռլիի/Իսպանիա/ հուդայական կոտորածը
- 1475թ -Տրիդենտի հուդայական կոտորածը երեխայի սպանության համար

- 1481թ -Սեպիլիում 1-ին ինվիզիզիցիայի դատարանը: Հուդաներին հրկիզեցին:
- 1492թ -Հուդաներին վտարեցին Իսպանիայից և Բալախիայից
- 1493թ -Գրենադայի անկումից/Միցիլիա/ Ֆերդինանդ Արագոնսկին վտարեց 120.000 հուդա: Կազմակերպողը Թորքվեմադան էր՝ կնքված հրքյա
- 1495թ -Մեծ կնյազ Յագերոնը վտարեց հուդաներին Լիտվայից
- 1496թ -Նեապոլի ջարդը: Մանուել 1-ը վտարեց հուդաներին Պորտուգալիայից
- 1498թ -Նավարրայի և Նյուրինբերգի կոտորածները
- 1504թ -Լիսաբոնի 1.400 հուդաների կոտորածը
- 1510-15թ -Բրանդենբուրգի, Պրուսիայի, Գեմոյսի հուդայական կոտորածները
- 1516թ -Վենետիկի հուդաներին թույլ տվեցին Ջետո Նուովո, որից հետո Ջետո Վեկին հուդայական թաղերը/նոր և հին հալման/: Այստեղից էլ Գետո անվանումը:
- 1517թ -Բոգդան Խմելնիցկու ՌԿրաիանայի հուդայական կոտորածները
- 1522թ -Երուսաղեմում 500 հուդա ընտանյոք և 150 անմարդ հուդա էին սպարում
- 1528թ -Աուտոդա/Մեխիկո/ հրկիզեցին 3 գաղտնի հուդայի
- 1532-33թ -Մանտուայում հրկիզվեց կաթալիստ Շյոմո Մոլիոնին: Նեապոլի ջարդերը
- 1540-41թ -Իտալիայի, Նեապոլի, Պրագայի հուդայական կոտորածները
- 1550-51թ -Գեմոյսի, Բավարիայի կոտորածները և արտաքսումը
- 1556թ -Պավել 4-րդ Պապը հուդաներին դեղին հագնել ստիպեց
- 1563թ -Իոհան Ահեղը Պոլոցկում չկնքվող 300 հուդաների խորտակեց
- 1593թ -Կլիմենտ 8-րդ Պապը հուդաներին իր նստեկավայրերից վտարեց
- 1614թ -Ֆրանկֆուրտ-Մայնի հուդայական կոտորածները
- 1619թ -Ցարի հրամանը՝ «հուդաներին Կիեւում մեկ օրից ավել մնալ չի կարելի»
- 1623թ -Կրիստիան 4-րդ /Բանիա/ հրավիրեց հուդաներին
- 1629թ -Ֆիլիպ 4-ը վտարեց հուդաներին Պորտուգալիայից
- 1642-66 -Աբբաս 2-ը գոռով հուդաներին մոսուլմանացրեց
- 1648թ -Անգլիայում հուդա հանցագործները հեղափոխություն կազմակերպեցին, ծխականոթներ սպանվեց Անգլիայի թագավորը
- 1649թ -Համբուրգի հուդայական կոտորածները և արտաքսումը
- 1654թ -1-ին 23 հուդաները Նոր Ամստերդամում/Նյու-Յորք/
- 1669թ -Հուդաները վտարվեցին Ավստրիայից
- 1679թ -Յենենից վտարեցին հուդաներին
- 1727թ -Եկատերինա Մեծի հրամանը հուդաներին Ռուսիայից վտարելու մասին
- 1738թ -Պետերբուրգում հրկիզվեցին սպա Վոզնիցինը և հուդա Բոլոխ Լեյբովը: Սպան Բոլոխի համոզմամբ հուդայություն էր ընդունել
- 1743թ -Ելիզավետա Ցարը բոլոր հուդաներին վտարեց Ռուսիայից
- 1744թ -Մյովակիայի, Մորավիայի, Բոգեմիայի հուդայական կոտորածները
- 1749թ -Վիլնյուսում հրկիզվեց լեհ գրաֆ Վալենտին Պտոտցկին /հուդայիզմի պատճ՝
- 1768թ -Ռիմայում հայդամակների կոտորածը՝ 20.000 ջիուդ
- 1780թ -Խասիդիզմի 1-ին հրատարակությունը
- 1789թ -Հուդա-մասոն հանցախումբը կազմակերպեց Բաստիլիայի գրավումը ծխականոթներն սպանվեց Ֆրանսիայի թագավոր Լյուդովիկոս 16-ը
- 1782թ -Իոսիվ 2-ի /Ավստրիա/ հրամանը հուդաներին հանդուրժելու մասին
- 1787թ -Ղրիմի խանության ջիուդների գրավումը
- 1791թ -Ֆրանսիայում հուդաներին հավասարագործության մասին հրահանգ
- 1795 -Ռուսիայում գծվեց ջիուդների հնարավոր ապրելատեղերը
- 1796թ -**Ֆրանկֆուրտ-Մայնում հուդայական քանկ**/այստեղից պարբերաբար վերելք/
- 1796թ -Ֆրանսիական զորքերը Իտալիայում ջարդեցին բոլոր գետոները
- 1801թ -Հուդա-մասոնական դավադրությանը հուդա Պելենը Պավել 1-ին խեղդեց
- 1803թ -Բոնագրավվեցին Չերկեսիայի ջիուդները
- 1804թ -9.12. Գերժավինի/նախարար / առաջարկությամբ հուդաներին ազգանուն տվին
- 1812թ -Բոնագրավվեցին Բեսարաբիայի 20.000 ջիուդներ
- 1821թ -1-ին հուդայական կոտորածը Ռուսիայում՝ Օդեսա

- 1825թ -Հուդա-Մաստնական դավադրությամբ /բժիշկ Վիլլե, Վոլկոնսկի, Ստոֆ-ռեզեմ/ Թունամահվեց Ալեքսանդր 1-ը Ռուսիայում
- 1825թ** -ԱՄՆ-ի քաղ-ի Մորդեհայ Նուսիր հուդաներին կոչ արեց կառուցել Նյազարայի վրա հուդայական պետություն **«Արարատ»** անվանմամբ
- 1826թ -Նիկոլայ 1-ի հրամանով 252 հուդա վտարվեցին, մնացին 26-ը
- 1827թ -Ռուսիայում մտցվեց ջիուդ երեխաներին 25 տարով բանակի հրահանգ
- 1828թ -Բռնագրավվեցին լեռնային ու վրացական ջիուդները
- 1828թ -Հրաման Լեհաստանի ջիուդներին Ռուսիա չթողնել
- 1828թ -Օրենսգիրք Ռուսիայում ջիուդերի մասին
- 1835թ -Հատուկ Դրույթ ջիուդների մասին
- 1837թ -Մեծ Բրիտանիայում բույլատրվեց հուդաներին բարձրագույն կրթության
- 1843թ -Նյու-Յորքում հիմնվեց «Բիեյ Բրիտ» հուդայական միությունը
- 1844թ -Ռուսիայում հրամանագիր կազալների ցրման մասին, այսինքն հուդայական համայնքներին զրկել իրավաբանական անձ լինելուց
- 1853-75 -11 հատորանոց հուդայական պատմության հրատարակումը
- 1856թ -50.000 գորահավաքից /25 տարով/ հետո հրաման ջիուդ Ռուս բանակ չվերցնել
- 1858թ -Լայոնել **Ռուաշիդը** դարձավ 1-ն ջիուդը Բրիտանական պառլամենտում
- 1859թ -Հրաման Ռուսիայում 1-ին գիրդիայի ջիուդ առեստրականներին քաղաք թողնել
- 1861թ -Հրաման Ռուս գիտական աշխատող ջիուդներին քաղաքում ապրել թողնել
- 1862թ -Բեռլինում հրատարակվեց Թորայի 1-ին ռուսերեն հրատարակությունը
- 1865թ -Ռուսիա հրաման ջիուդ արհեստավորներին քաղաքում ապրել թողնել
- 1868թ -Բրիտանիայի պրիմեր մինիստր դարձավ Բենջամին Դիզրայելին՝ կատարյալ հակահուդա, չնայած ծագումով ջիուդ էր
- 1868թ -Բռնագրավվեցին Բուխարայի ջիուդները
- 1869թ -Վազների «հուդաները և երաժշտությունը» հակահուդայական գրքույքը
- 1870թ -Ռուսիայում հրաման վերջ ժիդերի իրավունքների արտոնություններին
- 1871թ -Օրենսայի հուդայական կոտորածը: Մոսկվայում 1-ին սինագոգը
- 1879թ -Գերմ. լրագրող Մարրը 1-ին անգամ օգտագործեց հակասեմիտիզմ տերմինը
- 1881թ -Հուդաները ռուսիի պայթյունով սպանին Ալեքսանդր 2-ին/Ռուսիա/: Սկսվեց ջիուդական կոտորածները
- 1881թ -Իսպանիայի կառավ-ը Ռուսիայի ջարդերից հետո հուդաներին հրավիրեց
- 1882թ -Թուրք իշխանությունները ընդունեցին օրենք արեւելյան Եվրոպայից հուդանե-րին Պաղեստին տեղափոխել
- 1882թ -Հակասեմիթների միջազգային կոնգրեսը Դրեզդենում դիմեց քրիստ. պետություն-ներին «հրդյաների պատճառով մահվան դատապարտված լինելու» մանի-ֆեստով
- 1882թ -Փեթախ Թիբլի հիմնումը /Պաղեստինում 1-ին հուդայական ավան/
 1884թ -Նիժնի Նովոգորոդի հուդայական կոտորածը/Ռուսիա/
 1886թ -Հակասեմիթների կոնգրես Բուխարեստում
 1887թ -Ռուսիայում հրաման՝ քվոտա ժիդ ուսանողների
 1891թ -Ալեքսանդր 3-ի հրամանը 28.000 հուդաներից 20.000 Մոսկվայից վտարելու
 1896թ -Վիեննայում հրատարակվեց Թեոդոր Հերցլի «հուդայական պետություն» գիրքը
 1896թ -Վլ. Խավկինը /հուդա/ ստացավ հակաշումային պրեսպարատ
 1903թ -Զիշլինյովի հուդայական կոտորածը/49-մահ, 586-վիրավոր, 1500-թալան. տուն/
 1905թ -Ռուսական Մանիֆեստից հետո 64 քաղաքներում հուդայական կոտորած
 1906թ -Բելաստոկի և Սեդրցի հուդայական կոտորածները
 1906թ -Ռուսիայի 1-ին պետ. դրամայի 478 պատգամավորներից 12-ը հուդա էին
 1907թ -Ռումինիայի գյուղացիական պեկոծումները՝ տուժեցին հուդաները
 1909թ -Թել-Ավիվի հիմնումը
 1881—1914թ -Ռուսիայից արտաքսվել է 1.7 միլիոն ժիդ
 1914—1918թ -1-ին աշխարհամարտի ժամանակ 500.000 ջիուդ քարտվեցին Ռուսիայի սահմանամերձ շրջանները կենտրոնական շրջաններ

- 1917թ -Ռուսիայում բոլոր հակահուղայական օրենքների լուծարման ղեկարացիա
- 1917թ -Անգլիայում «Պաղեստինում հուդայական պետություն ստեղծելու» ղեկ-ցիա
- 1917թ -Լուի Դեմբից Բրայդայսը /հուդա/ Ռեդրո Վիլսոնի հրամանով դարձավ ԱՄՆ գերագույն դատարանի անդամ
- 1918թ -Ֆ. Շայասպինը /հուդա/ 1-ին անգամ Մոսկվայում կատարեց «խատիկվա» սիոնիստական հիմնը
- 1920թ -Վերին Գալիլեյում արաբները հարձակվեցին հուդաների վրա
- 1920թ -Սև Ռեմոյում Պաղեստինի մանդատը հանձնեցին Մեծ Բրիտանիային
- 1921թ -Թել Ավիվի 1-ին քաղաքապետը՝ Մեիր Դիզենգոֆը/ջիուդ/
- 1921թ -Մոսկվայում 1-ին իդիշով քատրոնը
- 1922թ -Ռուսիայում քաղաքացիական պատերազմից հետո զանգվածային միգրացիա սկսվեց դեպի խոշոր քաղաքներ
- 1924-28 – Հուդաների 4-րդ հոսքը Պաղեստին
- 1929թ -Խելբրոնի արաբները կոտորեցին ամբողջ հուդա համայնքը /67 ջիուդ/
- 1929-39 -Պաղեստինի 5-րդ հուդայական հոսքը
- 1933-45 -Հուդաների հոլոքոսթ՝ 12 տարի. 3ամիս. 5 օր:
- 1934թ -Խաբարովսկի կոչայում Բրիթիշայանի ստեղծումը /Ստալինի հրամանով/
- 1938թ -Հռոմի Պիլ 12 Պապը քննադատեց կաթոլիկներին հակասեմիտիզմի համար
- 1941թ -Բաբին Յար/ՌԿրախնա/ ֆաշիստները կոտորեցին 33.7 հազ. հուդա
- 1942թ -Գերմանացիները Ամստերդամում հուդաներին դեղին կապեր կապցրին
- 1945թ -Կրակովայն ջիուդական կոտորածները
- 1946թ -Լեհաստանի Կեյցե քաղաքում ամենադաժան ջիուդական ջարդերը
- 1947թ -ՄԱԿ-ը որոշեց Պաղեստինում Երկու պետություն կառուցել
- 1948թ -Հուդա տեռորիստները հարձակվեցին Դեռ-Յասին արաբ գյուղի վրա
- 1948թ -ԱՄՆ-ը և ՍՄՀՄ-ը ճանաչեցին Բարայելը
- 1948թ -Հուդաները Երուսաղեմում սպանեցին ՄԱԿ-ի միջնորդ շվեդ Ֆ. Բեռնադոտին
- 1949թ -Առաջինը ՍՄՀՄ-ում մասայական հակահուղայական ակցիա
- 1949թ -Կենսետը ընտրեց 1-ին Իսրտէլի նախագահ՝ Հայն Վեյցմանին
- 1949թ -Մարդահամար Իսրտէլում՝ 713.000 հուդա, 69.000 արաբ
- 1950թ -Յենենից տեղափոխվեցին Իսրտէլ 50.000 հուդա
- 1950թ -Իրաքից տեղափոխվեցին Իսրտէլ 110.000 հուդա
- 1952թ -ՍՄՀՄ-ում գնդակահարվեցին հակասովետական մի խումբ հուդաներ
- 1953թ -Թունավորեցին հուդաները Ստալինին
- 1953թ -«ՍՄՀՄ-ում վնասակար բժիշկների ձերբակալումը:
- 1953թ -ՍՄՀՄ- Իսրտէլ կապերի խզումը
- 1956թ -Իսրտէլի զինվորները Քաֆր-Զասեմում գնդակահարեցին 49 անմեղ արաբ
- 1962թ -Երուսաղեմում կախեցին Ադոլֆ Էյֆմանին, Ռեյխ-ում հուդայական հարցով պատասխանատու գործիչը
- 1963թ -Փակվեց վերջին հուդայական գերեզմանոցը Մոսկվայում
- 1964թ -Հռոմի պապ Պավել 6-ը մեկնեց Երուսաղեմ
- 1965թ -Գամակում կախեցին Իսրտէլի շայոն Կոհենին
- 1967թ -6 օրյա պատերազմը: 416 Եզիպտական ինքնաթիռ կանգնած տեղում պայթ.
- 1968թ -Մութոտ տոնին մի արաբ նոնակով սպանեց 7 և վիրավորեց 40 հուդա
- 1972թ -28-րդ Միոն կոնգրեսը որոշեց օգնել Իսրտէլին բոլոր պարագաներում
- 1973թ -4-րդ Արաբա-Իսրտէլ ական պատերազմը
- 1975թ -30-րդ ՄԱԿ-ի նիստը 3379 բանաձեռով սիոնիզմը ընդունեց որպես «Ռասիզմի և ռասային դիսկրիմինացիայի տեսակ»
- 1980թ -Կենսետը ընդունեց Երուսաղեմի «Անբաժան մայրաքաղաք» օրենքը
- 1987թ -Ինտիֆադի սկիզբը /Պաղեստինցիների ասպատամբությունը /
- 1990թ -Անդիժանում ուզբեկները կազմակերպեցին հուդայական կոտորած
- 1991թ -ՄԱԿ-ը հերքեց 3379 բանաձեռը սիոնիզմի մասին
- 1992թ -Բուենոս Այրեսում պայթեցրին Իսրտէլի հյուսիսաբոսարանը

- 1993թ -Իսրտէլը ինքնաթիռով Հայաստանից հանցեց հուդաների իբր երրորդը՝ 350 հոգի
 1994թ -Խեվրոնում հուդա Բարուխը գնդակահարեց 39, վիրավորեց 100 խաղաղ մուսուլմանների
- 1994թ -Պաղեստինցի Ռեադը պայթեցրեց 8 և վիրավորեց 52 հուդա
 1994թ -Ս. Պետերբուգում հուդայական գերեզմանոցի 185 տապանաք. ավերում
 1994թ -Բուենոս Այրեսում պայթեցրին 98 հուդա
 1994թ -Լոնդոնի Իսրտէլի հյուփաթոսարանը պայթեցրին –34 վիրավոր
 2008թ -Վրաստանի ընդիմությունը 1-ին անգամ խոսեց նախագահի ոչ վրացի լինելուց
 2009թ -Սումգաիթում աղբբեջանցիները հուդաների վրա հարձակվեցին
 2009թ -Եվրոպայի 8-ը երկրներում հակաիբրյական ցույցեր

Անշուշտ՝ ծայրահեղ դժվար է ընդամենը անտարբեր նայվածք ձգել նման դաժանագույն փաստերի վրա: Բայց, քանի որ ամբողջ մարդկությունն է միանման վերաբերմունք ցուցաբերում ընդամենը մեկ ժողովրդի հանդեպ և չի կարող լինել մեկ ընդհանուր պայմանավորվածություն համայն մարդկության միջև՝ ընդեմ ընդամենը մի ժողովրդի, միաժամանակ ամբողջ մարդկությունը սիսալ լինել չի կարող՝ դա արսուդ է, ուրեմն հարց է առաջանում՝

---ԻՆՉՆ Է ՊԱՏՃԱՌԸ:

Չմոռանանք ամենասանարդկային ցիուդական սկզբունքը՝ «Չկա ճշմարտություն՝ կա ամենաթողություն»:

Եթե ուշադիր ուսումնասիրենք եղելությունը՝ ապա կտեսնենք, որ պատճառը անբարոյականությունն է, խաբեբարությունը, գողությունը, պոռնկությունը, դաժանությունը, ալլասեռությունը, ալլասերությունը, տեղագոնիան, հեղափոխություններ կազմակերպելը, պատերազմ հրահրելը, ամգամ ահափոր չուման տարածելը, և որ բոլոր ազգերն ու պետությունները դրանց հանդեպ դիմել են ծայրահեղ քայլի:

---Ինչո՞ւ է մարդկությունը ցիուդի հանդեպ միշտ ընտրել ծայրահեղ տարբերակները, մի՞թե հնարավոր չէր լեզու գտնել, համոզել, վերադաստիարակել: Չէ որ համայն մարդկությանը ծնկի բերելու ոչ մի մահկանացու ժողովուրդ՝ ոչ մի շանս ունենալ չի կարող: Նման արհավիրքը միայն Արարչի կարողության սահմաններում է:

Բայց միեւնույն ժամանակ, այս ամենից հետո, երբ տեսնում ես, որ, այս ժողովուրդը ծրագրեր է մշակում Համաշխարհային Կառավարություն ստեղծելու, այն էլ բռնության ճանապարհով, կամս թե ակամս գալիս ես այն եզրակացությանը, որ այս ժողովուրդը լավ էլ գիտակցում է, որ ինքը պատմությանը չի տվել ու չի կարող տալ ոչ հանճար, ոչ էլ հանճարեղություն, որ ինքը ոչ մեկի խոճի կարիքը չի զգում, վերափոխվելու անգամ մտահոգացում չունի, երկու ոտքը դրած մի կոշիկի մեջ՝ իր էշն է քշում առաջ, նորից եմ կրկնում միանգամայն գիտակցաբար, ապա մեղադրել որեւէ մեկին, կամ համայն մարդկությանը՝ առնվազն ապուշություն է:

Ե՛հ իրոք, այդ ոչնությունը օգտագործելով բարոյական մարդու հատկանիշները այդ իսկ մարդուն հանդեպ, ուղղորդվելով հայտնի խասիդական «Չկա ճշմարտություն՝ կա ամենաթողություն» սկզբունքով՝ լոկալ և տարածքային պատերազմներ է հրահրում, սովամահ անում մարդկանց, զոհում տարրական սոցիալ ապրելակերպից և այժմ էլ Աշխարհը կանգնացրել են գլոբալ պատերազմի առջև՝ համոզվում ես, որ իրոք, բացի ծայրահեղականից, իրենք չեն թողնում ուրիշ ոչ մի տարբերակ՝ իրենց իսկ հանդեպ:

Հիշեք՝ «Բաբելոնը կործանեցին կասիդները՝ որոնք առաջացան ներսից» և այսօրվա խասիդները՝ արդյո՞ք նույն սատանաները չեն:

Մնում է միայն ճշտել միակ ելքը և նույն համառությամբ, նույն բիրտությամբ ու նույն վճռականությամբ անցնել գործի:

Հ Բ Բ Յ Ա Ն Ե Ր Ի Մ Ա Ս Ի Ն Մ Ե Կ Ն Ա Բ Ա Ն ՈՒ Մ Ն Ե Ր Հ Ա Ն Ճ Ա Ր Ե Ղ Դ Ե Մ Թ Ե Ր Ի Կ Ո Ղ Մ Ի Ց

Ե հ ո վ ա /Հրեական Աստված/--Հրրյաները մի գարշեյի, արվամոլ ժողովուրդ են: Նրանք «Սողոմոս տերեր և Գոմորի ժողովուրդն են»: Հրրյաները մեղավոր ժողովուրդ են, բարձված անօրինակություններով: Չարագործների ցեղ, մահապարտների զավակներ:

Մ ա վ ա ո փ /Հրեական Աստված/--Հրրյաները փոքրից մեծ յուրաքանչյուրը տրված է շահին և հոգեւորականից մինչեւ Առաքյալ գործում են ստով: Բայց ամաչում են այդ գարշանքներից՝ ոչ: Ոչ ամաչում են, ոչ էլ կարմրում:

Հ ի ն կ տ ա կ ա ր ա ն—Հուդայական վտանգը՝ բեռի սարսափ է: Փորձությունը կգա, բայց վիրտ նրան աշխարհի բերողին:

Մ ու հ ա մ մ ե դ-- Ինձ համար անընթանելի է, որ մինչ այսօր ոչ ոք չվտարեց այդ կենդանիներին, որոնց շունչն անգամ նման է մահվան: Չի ոչնչացնի արդյոք ամեն որ մարդակեր կենդանիներին, որոնք մարդու են նման:

Վ ա տ տ ի կ ա ն—Հրրյա ժողովրդին տվեց «կոպառնի»(սոսկայի) գնահատականը, որը Լեհաստանի հրրյա, Հռոմի՝ Պապ Իոհան Պավել 2-րդը ջնջեց մատյանում, բայց հաջորդ Պապը՝ Գերմանացի Բենեդիկտ 16-ը վերականգնեց և համարեց անթույլատրելի քայլ թեկուզ Հռոմի Պապի կողմից:

Պ յ ո թ ր 1-ին--/1672-1725/-Ես գերադասում եմ իմ երկրում տեսնել մահմեդականներ ու հեթանոսներ, քան հրրյաներ: Մրանք խաբեբաներ ու սպեկուլյանտներ են/վաշխատումներ/: Դրանք չեն ստանա բնակվելու և գործելու թույլտվություն: Չնայած իմ տնօրինություններին, դրանք ջանում են իրագործել այդ հատկությունները դառնալու լիիրավունք իմ պաշտոնյաններին կաշառելու միջոցով:

Ժ ա ն Ֆ ր ա ն ս ու ա Վ ո լ տ ե ր--/1694-1778/ Հրրյաները ոչ այլ ինչ են, քան զազերի ու բարբարոս ժողովուրդ, որը երկար ժամանակ միավորել է զգվելի շահամոլությունն մի ատերության հետ, որ տաժում է այլ ժողովուրդների հանդեպ, որոնք նրանց հանդուրժում են և որոնցով իրենք հարստանում են:

Բ ե ն հ ա մ ի ն Ֆ ր ա ն կ լ ի ն--/1706-1790/ Որ երկրում բնակվում են հրրյաներ, անկախ նրանց քանակից, ցածրացնում են տեղաբնակների բարոյականությունն ու ազնվությունը: Սեկուսացնում են իրենց, բայց չեն ձուլվում: Եթե մենք սահմանադրական կարգով դրանց չվտարենք ԱՄՆ-ից, ապա տասից ավելի քիչ տարում դրանք կտարածվեն մեծ քանակով, կհասնեն վերելները և կփոխեն մեր կառավարման ձևը: Եթե մենք դրանց չմեկուսացնենք, ապա տասը տարուց մեր ժառանգները կաշխատեն դրանց դաշտերում, իսկ իրենք գրասենյակներում ձեռքերը կսեղմեն: Ես զգուշացնում եմ ձեզ, եթե դուք հրրյաներին մեկընդմիջտ չբացառեք, ապա ձեր ժառանգները կանիծեն ձեզ ձեր գերեզմաններում:

Ջ ո թ ջ Վ ա շ ի ն գ ո ճ ո ն--/1732-1799/ Միանգամայն ցավալի է որ ոչ մի պետություն, ավելի հին քան մերը, հրրյաներին չզսպեց որպես հասարակության ժանտախտ ու մեծագույն թշնամի, որոնց առկայությունը դժբախտացնում է Ամերիկան:

Մ Ա Բ Ը Ա Լ «Ես երկրպագում եմ կուռքին», - այսինքն նա երկրպագում է մեռած հուդայական խաբեբա Հիսուսին, որին քրիստոնյաները իրենց անգիտակցականությամբ կոչում են «Քրիստոս»

Մարկ Տվեն--Ամեն ազգ ատում է մեկ ուրիշի, բայց բոլորը միասին ատում են հուդաներին

Ն ա պ ո լ է ո ն Բ ո ն ա պ ա ր ու--/1769-1821/ Հրրյաներին պետք է դիտել որպես ազգ, բայց ոչ որպես կրոնական խմբավորում: Դրանք ազգ են մեր ազգի մեջ: Ամբողջ գյուղերի սեփականությունները հափշտակվում են նրանց կողմից, նրանք վերականգնել են ճորտատիրությունը, նրանք սեւ ազգավների երամներ են: Հրրյաների պատճառած աղքատությունը մեկ հրրյայի պատճառածը չի, այլ ողջ ազգի էության հետեւանքն է: Դրանք ինչպես մորեխը, լսափում են Ֆրանսիան: Հրրյաները ամենանողկալի հանցագործ ցեղ են:

Ֆ ե ր ե ն ց Լ ի ս ու--/1811-1886/ Կգա պահ, երբ բոլոր քրիստոնյա ազգերը, որոնց մոտ հրրյաներ են ապրում, կդնեն դրանց հանդուրժելու կամ վտարելու հարցը: Այս հարցը իր նշանակությամբ նույնքան կարեւոր է, որքան հարցն այն մասին, թե ուզում եք ապրել,

առողջությունն թե հիվանդություն, բա՞նտ թե ազատություն, սոցիալական հանգիստն թե մշտական հուզմունք:

Հ Ե Գ Ի Ֆ Ն Բ Դ--/1863-1947/ Հսկողության ենթարկեք 50 հերյակյան ամենահարուստ ֆինանսիստներին, որոնք պատերազմներ են հրահրել իրենց շահույթների համար, և պատերազմները կվերանան: Հուդաները հարդ են, արտասովոր և զարհուրելի: Նրանք ծնում են միմիայն բշնամանք: Նրանց հուսալի և ամենասիրելի զենքը – կաշառքն է: Այսօր չկա մի այնպիսի երեսույթ, ինչպիսին է հակասեմիտիզմը, ավելի շուտ գոյություն ունի հակազոդիզմ կամ հակաշոտոլայիզմ: Հուդան միշտ անմաքուր խաղ է վարում: Բոլոր հուդայական գործարար հնարքները անխիղճ են: Պատերազմը դա հուդաների համար բերրահավաք է:

Լ Ե Կ Գ Մ Ե Կ Մ Ե Կ Գ—Հուդաների կրոնը դա շովինիզմն ու նացիոնալիզմն են:

ՈՒ Ի Կ Ա Ս Ո Կ Չ Ե Ի Զ Ի Լ—Կարիք չկա չափազանցնելու հերյաների դերը բուլշեիզմի արարման և Ռուսիայի հեղափոխության գործում: Ավելին, ողեշնչման և շարժման գլխավոր ուժը բխում էր հրեա առաջնորդներից: Խորհրդային հիմնարկներում հերյաների գերակշռությունը զարմանալի էր: Ահաբեկչական համակարգն իրագործվում էր հերյաների և հերյուհիների միջոցով: Նույնպիսի դիվային հանրահայտության հասան հերյաները Հունգարիայում, երբ այնտեղ ղեկավարում էր հերյա Բելա Կունը:

Ա Դ Ո Լ Ֆ Հ Ի Ա Լ Ե Բ—Բոլոր զգացմունքների և ազդեցությունների մեջ հուդան հասկանում է միմիայն ֆիզիկական ազդեցությունը:

Վեներիկո 13-րդ 1450թ—Մոլորությունը, փառամոլությունը և թալմուդի սխալները այդպես էլ թույլ չափեցին հերյաներին իմանալ ճիշտը:

Թեոդոր Հեդլը--Արդի քաղաքական սիոնիզմի հայրը.--“Երբ մենք խորտակվում ենք, վերակերպվում ենք հեղափոխական պրոլետարիատի, երբ բարձրանում ենք, աճում է մեր դրամական և քաղաքական ազդեցությունը” կարգախոսով:

Իմանուիլ Կանտ—Հերյաները վաշխառուների ցեղ են: Նրանք խաբում են մարդկանց, ովքեր իրենց կտոր են հատկացնում «Գնորդին թույլ տվեք թաքնվի» կարգախոսով:

Մագնա Կարտ—Այրի կին և որբեր, ահա թե ինչի էին հավակնում հերյա վաշխառուները
Դավիդաու-Վաշխառությունը, դա հերյաների կողմից քաղաքացիներին օգտագործելու և ոչնչացնելու միջոց է:

Ֆոնա Ավիինսկի փիլիսոփա 13 դ.—Չի կարելի հերյաներին թույլատրել ունենալու այն, ինչը ստանում են վաշխառությունից, նրանց հարկավոր է ստիպել աշխատել այնպես, որպեսզի նրանց հերիքի միմիայն ապրուստի համար, փոխարեն ոչինչ չանելով դառնան անտանելի բժիքներ:

Մ Ե Ն Ե Կ Ա 1-ին դար Հռոմ— Հերյան աշխարհի ամենահանցագործ ժողովուրդն է:

Արդի Հիտլեր—Պաշտպանելով ինձ հերյաներից, ես պայքարում եմ ի Աստծո գործի:

ՈՒԻԿԿԱՆ Պրինց—Ես անիծում եմ Կրոմվելին, որ թույլ տվեց հերյաներին վերադառնալ Անգլիա՝ այս վաշխառուներին, սրիկա խաբեբաներին, դրամահատներին:

SUՅԻՏ—Իրար մեջ հերյաները ազնիվ են և ընդունակ են կարեկցության, իսկ մնացած մարդկության համար նրանք վերաբերվում են թշնամու տեսլությամբ:

Մարտին Լյուտեր--ԱՇԽԱՐՀԸ ղեկավարում է դեռ, և որ մարդիք պետք է պայքարեն նրա իշխանության դեմ:

Մարտին Լյուտեր--Երբեք արեք չի լուսավորել ավելի արյունաբքու և ռիսերիմ մի այլ ժողովրդի, որը փայտայում է այլադավների վերացման և խեղճություն գաղափարը: Ինչքան մտախի է հերյաներին Էսֆիրի գիրքը, որը բացահայտում է նրանց արյունախանությունը, ռիսերմականությունը և ավազակային հույների փախուժակը:

Միջազգային լրատվություն--Ամեն տարի 500.000 կանայք մինչե 30 տարեկան, հերյակյան մաֆիայի օգնությամբ վաճառվում են արևելյան Եվրոպայից արեւմուտք և Իսրոէլ:

Ջոզեֆ/հերյակյան պատմագետ/--Բացի վաշխառուներից, հերյաները հայտնի են որպես «վարկերի հավաքող»: Այն պետություններում, որտեղ նրանք գերիշխում են, վարկերը գերազանցում են մի քանի անգամ:

Լեոն Մայնոն—Հուդաների կրոնը, դա ազգայնամոլությունն է:

Հին կտակարան—Հուդայության վտանգը--անտանելի բեռի սարսափ է:

Մովսես--Եթե հերթյան գնում է ուրիշ երկիր, նա այնտեղ չպետք է կին վերցնի:

Գարրի Տրումեն /ԱՄՆ նախագահ/--Հիտու Քրիստոսը չկարողացավ հերթաներին գոհացնել, քանի դեռ նա երկրի վրա էր ապրում, ինչպես կարելի է մտածել, որ ինձ մոտ կստացվի:

Թեոդոր Հեռցլ /Քաղաքական սիոնիզմի առաջնորդ/--Ռուսական սիոնիստների մեջ է հուդայական ժողովրդի կյանքի գլխավոր ուժը:

Բարոն Մոնտեֆորեն /սիոն առաջնորդ/--Մինչև մեր ձեռքերում չլինի ամբողջ աշխարհի մամուլը, ինչ դուք երազում եք իզուր է: Մենք պետք է լինենք աշխարհի բոլոր լրատվական միջոցների պարոնը, կամ ունենալ նրանց վրա այնպիսի ազդեցություն, որպեսզի կարողանանք կուրացնել և մշուշապատել ժողովուրդներին:

Լեոն Լեվի/սիոնիստ/--Ֆիզիկական խիզախությունը միշտ եղել է հուդայական բնավորության պատահականություն և ոչ բնավորության էլեմենտ:

Լեոն Լեվի--Եթե հերթային այդքան երկար ժամանակ չեն տվել այն, ինչը իրավունքով պատկանում է նրան, ապա նա պահանջում է ավելին քան պետք է:

Բարուխ /մասոն հիմն./--պետք է օգտվել և օգտագործել ժողովուրդների հայրենասիրական հատկությունները:

ԹԱԼՄՈՒՂ--Ռաբբին Աստոն հետ մրձավիճարանեց և հաղթեց:

Դեվիդ Դյոք--Հերթաները անիմաստ ինքնասիրահարված ժողովուրդ են:

Չարլզ Դիկենս--Դասական հերթյան միայն կարող է ոչ հերթյական երեխաներին սովորեցնել գրադպելու գրպանահատությամբ և փոքր հանցագործությամբ:

Արոլֆ Հիպեր--Չի կարելի պատկերացնել արիական կրոն, որտեղ չկա մահից հետո կյանքի հավաստիություն: Թալմուդը իր հերթին նախատեսված է ոչ թե անդրշիրիմյան կյանքին նախապատրաստվելու, այլ այս կյանքում գործնականորեն լավ կացության՝ բքելով ապագայի վրա:

Դանիել Դեֆո--Բոլոր հերթաները խարդախ արիականեր են:

Միխայիլ Դաստեակի--«Ժիդերը կխորտակեն Ռուսիան»:

Մանուհա/հրեական պատմիչ/--Մովսեսը ամուսնացավ Ղեպտուհու հետ և դարձավ Ղեպտացի /այսինքն նա Հայ չէր, ամուսնացավ՝ դարձավ Հայ/:

Ջորդանո Բրունո--Ժիդերը ժանտախտացված, բորոտացված և վտանգավոր ռասա են, որոնք իրենց ծագումից արդեն վատակել են արմատախիլ լինելը:

Բլավատսկայա, Բեսանթ, Բեյլի /Մասոն ցիուդուիհների կարգախոսը/
 «Ալելի լավ է իշխել դժոխքում, քան ծառայել դրախտում»
 «Լավ է լինել մարդ և թագավորել, քան կորչել սուրբ հոգիների դրախտում»
 «Մատանան իր սպասավորների միջոցով պիտի «Աշխարհի նոր կարգը» թելադրի»:

Ջորջ Վաշինգտոն--«Հրեաները՝ դրանք հասարակության չումա են, հասարակության մեծագույն թշնամիները, որոնց ներկայությունը ցավոք Ամերիկյան երջանկացրել է»:

Մարկ Ցիցերոն (մ. թ.ա. 2-րդ դար)--«Հրեաները պատկանում են մութ և հեռապրող ուժերին: Ո՞վ չգիտե, թե ինչքան է թվարկվում այդ խառնախտվածք, ինչ՞պես են նրանք միասնական, ինչպիսի հզորություն կարող են ներկայացնել իրենց համերաշխությամբ»:

Տաքիտ (մ.թ.ա. 1 դար) --«Հրեաները համարվում են այն ամենի սրբապղծողները, ինչը մեզ համար համարվում են սրբազույն»:

Լյուցիլ Մենեկա (մ.թ.ա. 1 դար)--«Այս ժողովուրդը կարողացել է այնպիսի ազդեցություն ձեռք բերել, որ մեզ՝ հաղթողներին թելադրում են իրենց օրենքները»:

Ջորդանո Բրունո--«Հերթաները համարվում են չումայավորված, բորոտավորված և վտանգավոր ռասաս, որը իր ծնված օրից արժանացել է արմատախիլման»:

Կլիմենտ 8-րդ Պապ (16-րդ դար)--«Ամբողջ Աշխարհը տուժում է հրեաների վաշխառությունից, նրանց մոնոպոլիայից և խաբեբատությունից: Նրանք շատ դժբախտ մարդկանց են գցել չքավոր իրավիճակ, մանավանդ գյուղացիներին, բանվորներին և աղքատներին»:

Մորուչյու Օլոմա (19-րդ դար)--«Ամբողջ Աշխարհում հերթաները քայքայում են հայրենասիրությունն ու պետությունների առողջ հիմքերը»:

Ելենա Բլավատսկայա -- Հերթաները հոգեւոր հաշմանդամներ են

**ՀՈՒԴԱՅԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԲՆՈՐՈՇՈՒՄԸ
ԸՍՏ ՀԵՆՐԻ ՖՈՐԴԻ**

- + Հուդայական կապիտալիստները—կապիտալիստներ են հանուն փողի
 - + “Հուդայական” պետության գեները՝ կապիտալ և մամուլ /փող և պրոպագանդա/
 - + Համաշխարհային տեղեկատվական ծառայությունը ենթարկված է հուդայությանը
 - + Բոլոր հուդայական գործարար հնարքները անխիղճ են
 - + Հուդան միշտ անմաքուր խաղ է վարում
 - + Հուդայական ռասան ծնուն է ավելի շատ թշնամանք, քան ուրիշ մեկը: Այն բացատրվում է Բիբլիայով՝ Եհովայի անեծքը ընտրյալ ժողովրդին այն օրեների խախտման համար, որի համաձայն Աստված ուզում էր Հուդաներին սարքել մարգարեների ժողովուրդ մարդկության մեջ: Հայտնի Բիբլիայի խոսքերը ,-“ փորձությունը կգա, բայց վիշտ նրան աշխարհ բերողին:
 - + Անտիսեմիտիզմը առաջանում է հուդայի հանդեպ զգականի դեմքի տակ
 - + Կադետների գլխավոր բնակարանը Փարիզում է: Նրանց գլխավորը Վինկլերն է՝ հուդա:
 - + Հուդան միշտ հուդայական կացութաձեւին դեմ է
 - + Կաշառք՝ հուդաների հուսալի և ամենասիրելի գեները
 - + ԱՄՆ-ում Բարուխը լինելով Չինվորական Արդյունաբերության Վարչության գլխավորը, կապիտալի բարդանքների կոմիտեի միջոցով, նախագահ՝ բանկիր Յուջին Սենր /երկուսն էլ հուդա/, իր մեջ ընդգրկեց հետեւյալ արտոնությունները.
 1. Ամերիկացի մասնավոր նախաձեռնողների կապիտալի օգտագործման իրավունք
 2. Իշխանություն բոլոր նյութերի վրա
 3. Իշխանություն բոլոր արդյունաբերական ձեռնարկությունների վրա
 4. Իշխանություն գինվորական ծառայության ենթակա մարդկանց խմբերի վրա
 5. Իշխանություն երկրի աշխատավորության վրա
- «Սենր կրարծրացնենք աշխատավարձը, որը իհարկե, աշխատավորներին օգտավետ չի լինի, քանի, որ միեւնույն ժամանակ կրարծրացնենք առաջին պահանջարկի ապրանքների գները, իսկ աշխատավարձը կսարքենք լողացող: Հարկ եղած դեպքում կընդունենք անշրջանցելի օրենք», -Բարուխ
- + Գործնականօրեն ամեն մի հուդա պատկանում է մեկ կամ մի քանի օբյակի, գաղտնի ընկերության, միության, միաբանության /օրդեն/, կոմիտեյի, դաշնության
 - + Ամերիկյան հրքյական կոմիտեն /1906թ./ հայտարարել է հետեւյալ նպատակները
 1. Կասեցնել աշխարհում հուդաների քաղաքացիական և կրոնական իրավունքների խախտումները
 2. Տրամադրել ամեն օրինական օգնություն նրանց իրավունքների խախտման դեպքում
 3. Բավարարել, հուդաների համար, տնտեսական, կենցաղային, կրթական հնարավորությունները
 4. Փափկացնել հետապնդումների հետեւանքները, որտեղ էլ որ այն տեղի ունենա, և տրամադրել մեղմացում հուդաներին հասած փորձանքների դեպքում
 - + Այսօր չկա ոչ մի այնպիսի երեսույթ, ինչպիսին է հակասեմիտիզմը, եթե միայն շատ թույլ և շատ փափուկ հակաոչհուդայիզմ
 - + Ոչ մի հուդա չի թաքցնի իր բավականությունը, երբ նա կհայտնաբերի, որ քրիստոնյաները ընդունում են, որ ազատական քրիստոնեությունը դա ազատական հուդաիզմի դոկտրինայի գործնական ընդունումն է
 - + Հուդայական անհանդուրժողականությունը անվիճելի է, բացառությամբ այն մարդկանցից, որոնք չգիտեն հետեւյալ պատմությունը՝
 - Քրիստոնյաների կեսը երկրպագում են հրքյային, մնացած կեսը հրքյուտուն
 - Ամեն անգամ, երբ Հռոմի արեւը մայր է մտնում, Երուսաղեմի արեւը բարձրանում է
 - Հուդաները ատում են կիրակին
 - Հուդայական հակացողությամբ ազատականությունը նշանակում է բոլոր բնագավառներում լայնածավալ բացելիություն՝ անարիսիա

- Նրանց կրոնական իշխանությունները ներշնչել են , որ նրանք ընտրյալ ժողովուրդ են, որ հիմնական բնիկները Բողոքներն են, կգա օրը, երբ հուդաները կդառնան բարձրագույն ռասա
- Որպեսզի /դեռ իրենց թույլ ժանանակ/ հսկեն արտադրողներին, հուդաները տիրեցին արհմիություններին
- Կազալի գլխավորը դա ըստին է՝ առանց սինագոգի
- Հուդաները հոտեր էին, որոնց հետ Բարոկլը չկարողացավ համաձայնությամբ ապրել երկու հազար տարի առաջ: ԵՎ միանգամայն ոչ ոք չմեղադրեց Բարոկլի տաար սերունդներին հակասեմիտիզմի մեջ
- Այսօր սիոնիզմը գրավում է աշխարհի ուշադրությունը, որովհետև այն ստեղծում է հաջողորդ համաշխարհային պատերազմի՝ Արմագեդոնի բոլոր պայմանները
- Հուդաների նպատակը քաղաքական բնույթից վեր է, այն պայքար է, որպեսզի կաշառակերները և ազդեցիկ պաշտոնատար անձինք անցնեն իրենց կողմը
- Ճիշտ չի, որ հուդաները անվանվում են հուդա միմիայն կրոնի պատճառով: Հուդան մնում է հուդա, եթե անգամ նա հրաժարվի իր կրոնից
- Միայն հուդան կարող է հասկանալ հուդային, միայն հուդան կարող է մեզ փրկել հուդայից:
- Պատերազմը դա հուդաների համար բերքահավաք է:
- Աշխարհում գոյություն չունի ավելի հանելուկային, ավելի ճակատագրային, ավելի աղետաբեր ռասա, քան հուդան է:

ԴԵՎԻԴ ԴՅՈՒՔԻ ՎԵՐԼՈՒԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

- + Հրոյաները բաժանվում են երկու խմբերի՝ ԱՇՔԵՆԱԶՆԵՐ և ՍԵՖԱՐԻԴՆԵՐ:
- Սեֆարիդները—որոնք տարածվել են միջերկրյա ծովափի երկրներում
- Աշքենագները—որոնք խազարների անկումից հետո տարածվեցին Եվրասիա
- + Հրոյական հիվանդությունը՝ Tay—Sachs
- + Հուդայական «գերազանցություն ղոկտրինայի» հաղթանակը նշանակում է բոլոր հոգեփոր, ազգային և կրոնական ավանդների վերացում
- + Հուդաների մոտ սեքսը և սերը ընդհանրացված են
- + Հուդաների առավոտյան աղոթքը .«Շնորհակալություն Աստված, որ ինձ ստեղծեցիր հրեա, և ոչ թե ստրուկ, կամ կին»
- + Հրոյուհուն չի կարելի կպնել Թորային, որովհետև նրա մոտ դաշտան է լինում
- + Թալմուդը հաճախակի է իր կանանց անվանում շլյուխս, կեղտոտ, ստախոս, ցած էակ
- + Երբ հասակավոր մարդը ունենում է սեռական հարաբերություն փոքրիկ աղջկա հետ, դա կարելի է, որովհետև երբ աղջնակը երեք տարեկանից փոքր է, նման է ինչպես մեկը մատը մտցնի աչքտ, տեսողությունը վերականգնվում է, այդպես էլ կույսությունը, երեք տարեկանից փոքր աղջնակի մոտ այն վերականգնվում է /Թորա Կետրոտ 11Վ/
- + Աղջնակը, երեք տարի և մեկ օրական, կարող է վերցվել որպես կին ԿՈՆՏՈՒՄՐ ճանապարհով /Եվոմատ 57վ, 58ա, 60վ և սանհեդրին 55վ, 69ա--69վ/
- + Հուդայական ՉԼՄ-ի հզորությունը այնքան մեծ է, որ դժվար այն չափազանցացնես
- + Ոչ հուդան չի կարող գերազանցել հարուստ հուդայի մուծումը, այնպես, ինչպես այնտեղ գրված է «մեկը նրա եղբայրն է» ստիխ. 25:14
- + Քայցեսայնպես, եթե գոյը խաբում է Բարոկլուն, նա պետք է վերադարձնի հավելյալ ստացածը, քանի, որ մեր օրերի համաձայն գոյին չի կարող հասնել այն, ինչը վերապահվում է Բարոկլուն /Մենցիոնիդի կողմից, գիրք 12 /
- + Հուդաները գոյերի հանդեպ պետք է միշտ միմիանց պահեն, որպեսզի չկորցնեն Բարոկլի փողերը ,-- Հակոբ Կաց, հուդայական գործիչ

- + Հրդեհային մոտ սպարանքի ձեռքից-ձեռք պատեցնելը գոյերի հանդես, գնել միայն իրենց մեծածախաների մոտից, ազատ շուկան կալանդակի,--Հունբերտ
- + Հրդեհային բոլոր ժամանակների ամենագայթակղիչ գողերն են: Նրանք հասարակության թափոններ են: Մենք պետք է արգելենք նրանց կամերցիայով զբաղվել, նրանք չարաշահում են բարոյական բիզնեսի բոլոր կանոնները
- + Բազմազգային տերությունները հույաներին հաճախ նշանակել են կառավարիչներ, որովհետև նրանք գիտեին, որ հրդեհային մնացածին չեն գթա: Խղճի բացակայությունը պատճառով նրանք մի քանի անգամ ավել հարկեր են հավաքում: Երբ 8-11 դարերում արաբները իշխում էին Իսպանիայում, 10-րդ դարում Ֆաթիմիդի իշխումը Թունիսում, 13-15 դ. Մարոկկոյում, մոնղոլների Իրաքում իշխելուց, 16-րդ դ. Օսմանական կայսրությունում: Սա շարունակվեց և 20-րդ դարում Մարոկկոյում, որտեղ Ֆրանսիացիք օգտագործում էին հրդեհային մուսուլմաններին ստրկացնելու համար, Երկրորդ աշխարհամարտից հետո արևելյան Եվրոպայի սոցիալիստական ճամբարում, անգամ Իրաքում Ֆեյսալ թագավորի կառավարման ժամանակ: Հակասեմիթների կողմից ամենաշատ մեղադրումը հրդեհային նրանում է, որ բոլոր ժամանակներում հրդեհները ծախել են բոլոր պետություններն ու ժողովրդին որտեղ ապրել են: Օրինակ Բյուզանդիայի պատմությունից`
 - Հրդեհային գողներ Գեդալիա Ալոնը և Մայրլ Ավի-Յոնախը գրում են, որ Բյուզանդական իշխանությունները վախենում էին, որ հրդեհները կօգնեն Պարսկական զավթիչներին: Նրանց վախը անհիմն չէր:
 - Շատ հրդեհներ մահապատժվեցին, երբ հայտնի դարձավ հրդեհների ծրագրերը:
 - Հրդեհները համագործակցել էին պարսերի հետ 7-րդ դարի սկզբից և Սամարիտյանների հետ կռվում: Սպանվեցին 100.000 քրիստոնյա
 - Երբ Բյուզանդական քրիստոնյաները վերցրին քաղաքը, հրդեհներին ուժի գոռով ստիպեցին քրիստոնեություն ընդունել
 - Հրդեհները աջակցեցին արաբներին, երբ 636-640 թ. Բյուզանդիան գրավել փորձին
 - 12-րդ դ. հրդեհները աջակցում էին թուրքական օկուպացիոն բանակին
 - 14-ր դ. նրանք աջակցեցին Օսմանական թուրքերի գրավումները` Կոստանտինուպոլիսի վերջին գրավումը իրականացվեց տեղի հրդեհների օգնությամբ
 - Քրիստոնեությունը ընդունելուց հետո, երբ Հայաստանը կորցրեց պետականությունը, հրդեհները պարսիկներին /հարկե հայի անվան տակ/ խնդրեցին իրենց նշանակել Հայոց իշխաններ, կրկնակի տուրք կվճարեն: Երկար տարիներ այդպես էլ եղավ:
 - Գոյություն ունեն շատ փաստեր, որ հրդեհները աջակցել են Իսպանիայի գրավվումը սարաժինների կողմից և նրանց մոտ աշխատել են ղեկավարողներ: Բայց այս բոլոր երկրներում մուսուլմանական և քրքիստոնեական համայնքները մնում էին երկրին հավատարիմ:
 - 2-րդ աշխարհամարտից հետո Դեվիդ Իրվինգը իր «Աերենք» գրքում գրում է, որ հրդեհները արևելյան Եվրոպայում, հատուկ բաժիններում ունեին այնպիսի իշխանություն, որ տանջամահ արին Հունգարիայում հայրյոր հագարավոր անմեղ մարդկանց, որ մարդիք հակասեմիտիզմի կոչով դուրս եկան պետության դեմ:

Գերմանիայի ռեֆորմացիայի առաջնորդ, աստվածաբանության դոկտոր
/Հրրյաների բնութագրումը/

Բոլոր հանցագործ ժարգոնի բառերը հրրյայերեն են:

Ով ուզում է լինել քրիստոնյա, պետք է իր բանականության աչքերը հանի:

Սկզբում մենք պետք է հրկիզենք նրանց սինեգոգները և դպրոցները ու թաղենք ցեխի մեջ այն ամենը, ինչը չի այրվում, որպեսզի ոչ մի մարդ այլևս չտեսնի նրանցից մնացած մի քար կամ փոշի: Այդ պետք է արվի մեր Աստծո փառքի և քրիստոնեական աշխարհի համար, որպեսզի Աստված տեսնի, որ մենք, քրիստոնյաներս, չենք խրախուսում կամ հանդուրժում մարդկային կեղծիքը, հայիոյանքը և պարսավանքը որդու և իր քրիստոնյաների հասցեյին:

Երկրորդը, ես խորհրդում եմ, ավերել և հավասարացնել հողին նրանց սպրեյատեղերը: Քանզի դրանցում են նրանք հետապնդում այն նպատակները, ինչ որ սինեգոգներում: Դրա փոխարեն նրանք կրնակվեն կտորներում և ախտոներում՝ ինչպես զնչուներ:

Երրորդը, ես խորհրդում եմ, նրանցից խլել աղոթքի գրքերը, թալմուդական գրվածքները, որոնք միայն սովորեցնում են կուռքապաշտություն, ստի, հայիոյանքի և Աստվածալուտանքի:

Չորրորդը, ես խորհրդում եմ Ձեզ արգելել նրանց ռաբբիներին նրանց ուսուցանելու կյանքի վտանգի և վերջավորությունները կորցնելու վախի ներքո:

Հինգերորդը, ես խորհրդում եմ Ձեզ արգելել հրրյաներին շարժվելու մեծ ճանապարհներով:

Վեցերորդը, ես խորհրդում եմ Ձեզ արգելել նրանց վաշխառությամբ զբաղվելու, նույնպես խորհրդում եմ նրանցից խլել ամբողջ կանխիկ գումարը, արծաթը, ոսկին և դնել պահպանության տակ:

Եթե գործը կհասնի մեծ պատերազմին, պապ դրա արդյունքը կլինի ոչ թե հրրյաների հաղթանակը, այլ հրրյական ռասայի վերջը:

Ազգային մարդու համար գոյություն ունի մի դոկտրինա՝ ազգ և հայրենիք:

Կյանքը դա հերթ է մեռնելու համար, իսկ հուղաները առանց հերթի են խժկվում:

Նկարիչը, որը նկարում է երկինքը կանաչ, իսկ իսկ խոտը կապույտ՝ նա պետք է ենթարկվի ստերիլիզացիայի:

Չի կարելի փնթրել աղվես, որը հավերի հետ խաղաղություն է փնթրում, կամ կատու՝ որը մկների հետ:

Ով ուզում է սպրել՝ պարտավոր է պայքարելու, իսկ ով չի ուզում հակամարտել կյանքի հավերժ պայքարին՝ նա մեղավոր նահատակ է դառնալու:

Ով քանդում է Աստվածային գործը, նա համագործվում է Աստծո կամքի դեմ:

Ինչքան մոտիկ է հրրյաներին Էսֆիր Մանեֆոնի «Հուղաներին մեկուսացնել» գիրքը, որն արդարացնում է նրանց արյունաբերությունը, վրեժխնդրությունն ու ավազակային հույսերի ախորժակները: Երբեք արեսը առավել չի լուսավորել թշնամական ու վրեժխնդիր մի ժողովրդի, որն պաշտում է այլադավանների խեղդման ու ոչնչացման գաղափար:

Ռ Ի Դ Գ ՈՒ Գ Լ Ա Ս

- Մինչև ն.թ.ա. 458 թ. Թորան գրված չի եղել, այն փոխանցվել է քերականացի: Բարբի գիտնական Էմիլ Գիրշը գրում է, «Ձեզ ասում են, որ Մայիսեյ երբեք չի եղել»:
- Պարսկաստանը Բաբելոնը գրավելուց հետո հրդյրները տեղափոխվեցին Պաղեստին: Լեիտները հրամայեցին, իսկ պարսկական իշխանությունները ստիպեցին Երուսաղեմի բնակիչներին ընդունել Լեիտների Բաբելոնում գրած նոր օրենքը՝ Թորան:
- 344-ին Նեեմիան Եզդրային հասկացրեց Թորայում մտցնի խառը ամուսնության արգելքը:
- Հաջորդ 400 տարիներին այդ ձեռագրերը պետք է թարգմանվեին հունարեն և տարածվեին:
- Իդումեյները Իսալի ցեղից են, իսկ Իսալը Հակոբի (Բարոելի) եղբայրն է, չմոռանանք, որ Ամալեկն էլ էր Հակոբի եղբայրը: Իսկ հուդաները Հուդայի սերունդն են:
- Արդյունքում առաջացան երկու կուսակցություններ՝ հեսեներ և փարիսեցիներ (հին լեիտյան կատան):
- Հեսեների (սադրուկեյների) ու փարիսեցիների միջև հակամարտություն շարունակվում է արդեն 2500 տարի:
- Ռուսիայի ջիուդները փարիսեցիներն են, իսկ Եվրոպայի ու Ամերիկայիները հեսեները
- Փարիսեցիները մնում են հարազատ Թալմուդի “Նշանակիր դիտորդ՝ դիտորդների վրա” շախոնական թեզին:
- Փարիսեցիները սպասում են Դանիել մեսսիային:
- Թարգամ – բարբիների կոմենտարիաները սուրբ գրության մասին:
- Քրիստոնյաները ասում են, որ Հիսուսը հրդյա է, իսկ բարբիները ժխտում են:
- Թորայի համաձայն՝ հրդյան պետք է ունենա հուդայական ծագում, բայց այդպիսիք չկան: Իսկ Հիսուսի ժամանակ հուդա կրոն չի եղել, եղել է Եհովայի պաշտամունք:
- Նոր կտակարանը ասում է, որ Մարիամը Դավիդի ցեղից է: Բայց ըստ նույն Նոր կտակարանի Մարիամը եկել էր Նազարեթ մարդահամարի պատճառով, այսինքն Հիսուսը Գալիլեցի էր (Հոր կողմը չենք քննարկում, որովհետև նա Հովսեփից չէր սերած՝ հռոմեացի Պանտեռայից էր):
- Փարիսեցիները տվեցին հուդայականության վերջնական բնույթը:

ԻՍԿ ԻՆՉՊԵՍ Է ԳՆԱՀԱՏՎԵԼ ՀՔԲՅԱՆ ԱՆՏԻԿ ՇՐՋԱՆՈՒՄ

1968 թվ. Հայաստանի ԿԿ առաջին քարտուղար Անտոն Քոչինյանը (ջիտոլ է) ժամանում է Երևանի Մաքեմատիկական մեքենաների ինստիտուտ (Մեքգեյան), նրան Հայ ինժեներները ցույց են տալիս նորոշ—հայտնագործություն՝ ապակյա խողովակի մեջ ֆերիտային զանգվածի հատուկ նստեցման եղանակով ստացված մի քանի տասնյակ կիրքայտ հզորությամբ հիշողության սարք: Հայաստանի ամենաբարձր պաշտոնյան հարցնում է, «Հիմա քանի ԿԳ գիր կարող է պահել այս ապակյա ձողիկը»: ՈՒ այս կարգի անողնաշարը կերպով Պարույր Մեսակի նման մեծության գլուխը: ԵՎ այսպես երկար ու երկար դարեր շարունակ դրանք կրկնվել են:

Ձիտղների այսօրվա մակարդակի նկարագրումը այսօրվա հեղինակների կողմից մեզ՝ ժամանակակիցներին համար զարմանալի չի: Իսկ ինչ է կատարվել անտիկ շրջանում՝ կարողանք անտիկ հեղինակների նկարագրություններում:

Հելենական փիլիսոփայությունը ժամանակին տալիս էր իրենց էթնիկ ընտրյալությունը՝ հաջորդելով դրանց, հռոմեացիները իրենց ուժի հաշվին վերցրին ընտրյալությունը իրենց ձեռքերում: Ձիտղականությունը, որը Մովսես, Ահարոն, Հիսուս Նավին մարգարեների քարոզմամբ, որ իրենք կազատվեն սարուկի կարգավիճակից միայն «ընտրյալ» դառնալով, ամեն կերպ պետք է տարածեին այդ գաղափարը: Իսկ գաղափարի իրականացման գիտափիլիսոփայական և ուժային հիմքեր չունեցող ջիտղները ունեին միայն մեկ ելք՝ աշխատել քանակի վրա:

Առաջին հերթին ջիտղները տարածեցին շաբաթամոլությունը՝ յոթերորդ օրը չաշխատել, խնջույքներ կազմակերպել: Իհարկե ցած հասարակությունը անմիջապես արձագանքեց, որովհետև գործի մեջ էին քաշված պոռնիկ ջիտղուհիները: Այս հասարակությունը կոչվեց շաբաթամոլներ (sebdomenoi), որոնցից շատերը անգամ ընդունեցին հուդայականություն: Դրանք կոչվեցին պոռնելիսներ: Ահա թե ի՞նչ վերբերմունք է ցուցաբերում դրանց հաղեպ թորան. ԹՈՒԻՅ ԺԵ:35-38, Շաբաթապղծության պատիժը քարկոծելով սպանելն է: ԵՐԿԸՈՐԳ ՕՐԻՆԱՅ ԻԸ:53, «Եհովան՝ էզ ջիտղներին, «Երբ նեղության մեջ կընգնես՝ քո որովայնի պտուղը կուտես»:

Հաջորդ քանակային ավելացման քայլը կուսակցության առաջացումն էր: Այն առաջ եկավ ջիտղ քարոզիչներ Անանիայի և Բեռտոլենի գործունեությունից՝ ինչի հաշվին սկզբում ջիտղականությունը պառակտվեց երկու մասի՝

- I. Անանիան քարոզում էր (անանիզմ՝ բառի արմատական իմաստը), որ թլփատումը պարտադիր չի (քանի, որ պոռնելիսներից շատերը համաձայն չէին), կարելի էր ծիսակատարությունների պահպանումն է: Մրանք հետագայում կոչվեցին քչականներ՝ մենչելիկներ:
- II. Բեռտոլենը պնդում էր, որ Մովսեսի օրենքով առաջնայինը թլփատումն է: Մրանք շատականներ՝ բոլչելիկներ:

Առաջին անգամ հերյա ժողովուրդը պառակտվեց: Ձիտղները անմիջապես վերացրին կուսակցության գաղափարը, միասնությունը վերականգնեցին: Իսկ բոլչելիկներին կարելի էր հավաքել միջինից ցածր մակարդակի և փչացածներին, որոնք միշտ էլ մեծամասնություն կկազմեն: Մրանց ջիտղները կոչեցին ԼԵԳԻՈՆ:

Այս դաժան պատմական փորձը, որը կարող էր տանել ազգերի մասնատմանը՝ ջիտղները սեփական փորձով սովորեցին և սկսեցին կիրառել մարդկության հանդեպ:

Սա է գաղտնիքը, որ ջիտղներն են իրականացնում բոլոր հեղափոխությունները, իսկ քաղաքականագետները ասում են, որ հեղափոխություններից հետո իշխանության են գալիս խուժաններն ու տակաճները: Ձիտղները քարոզում են ժողովրդավարություն, բայց իրականում՝ մեկը լինի, որ ժողովրդին ղեկավարի: Այսպիսով սարքում են լեգիոնների քառս ու իրենք ղեկավարում: Իսկ մենչելիկները հայտնվում են փոքրամասնության մեջ ու ոչնչանում:

Ժամանակի պատմիչ Սենեկան գրում է, «Այդ հանցագործ ժողովրդի (ջողովների) սովորությունը այնպիսի ազդեցություն էին ստացել, որ ընդունվել են բոլոր երկրներում՝ պարտավածները հաղթողներին պարտադրում էին ընդունել իրենց օրենքները»:

Նույն Սենեկան գրում է, «Հրդյաները նոր մարդիք էին հելենա-հռոմեական հասարակության մեջ», բայց չի գրում, թե դրանք որտեղից հանկարծ հայտնվեցին, որովհետև, ոչ թե ուզում էր հերքել դրանց առաջին մարդ՝ Ադամ ու Եվա լինելը, այլ ուղղակի չգիտեր», որ սրանք քրմերի կողմից գեներոլոգիֆիկացված ասորիներ են, ստեղծված են ատելու մարդկությանը (Սաղմոս ԿԹ:23) «Նորանց աչքերը խավարուին որ չտեսնեն, և նորանց մեջքը միշտ դողացրու», - դիմում է Գավթիք Եհովային: Իսկ ԿԹ:25-ում ասում է «Նորանց բնակարանն ավերակ լինի, և նորանց տներումը բնակող չլինի»: Այն, ինչ այսօր կատարվում է Հայաստանում:

Եվ վերջապես ոչնչացնելու մեզ՝ «Կենաց գրքիցը ջնջուին նորանք, և արդարներու հետ չգրուին»(Սաղմոս ԿԹ:28):

Մի մտացիք Հայ ազգ, որ ըստ Բիբլիայի Եհովան Հավերժ պատերազմ է հայտարարել Հայ ազգին, այսինքն այս բոլոր չարիքները առաջին հերթին Հային են վերաբերում:

Հունական և հռոմեական անտիկ պատմիչները ջողովների տվել են երեք հիմնական հատկանիշներ, վերջին չորրորդ են եմ ավելացնում՝

1. ՀԲՐՅԱԿԱՆ ԼԿՏԻՈՒԹՅՈՒՆ (НАХАЛЬСТВО)
2. ՀԲՐՅԱԿԱՆ ԲԹՈՒԹՅՈՒՆ (ТУПОСТЬ)
3. ՀԲՐՅԱԿԱՆ ՑԱՃՈՒԹՅՈՒՆ (НИЗОСТЬ)
4. ՀԲՐՅԱԿԱՆ ՄԻԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆ (СПЛАЧЕННОСТЬ)

Ապոլոնի Մոլոնը գրում է, «Հրդյաները բոլոր վայրենիների (ВАРВАР) մեջ ամենաբերն են, դրա համար էլ դրանք միակ ժողովուրդն են, որոնք իրենց կյանքում ոչ մի գործնական հայտնագործություն չարեցին» (fr, 27,DR):

Նույնը գրում է Ապիոնը՝ «Հրդյաները իրենց շարքերից չտվեցին ոչ մի հիանալի և առաջադեմ մարդու՝ ոչ գործնական դորտում, ոչ իմաստության» (APION fr. 63 DR.6):

Յեղար ավելացնում է «Հրդյաները նշանավոր ոչինչ չեն հնարել» (fr.88R 8):

Ավելի ուշ Ռուտիլի Նամացիանը իր 385-386 բանաստեղծություններում գրում է՝

Բուք բորայի աղբյուր, սրտում շաբաթով սառը,

ՈՒ կրոնից իրենց՝ ավելի սառը սրտով:

Ապիոնը գրում է (fr 63 CR), «Ապացույցը այն բանի, որ հերյական օրենքները արդարությունը չեն բացատրում ու Աստված չի մեծարում նրանց, այն է, որ նրանք իշխանություն չունեն, տարբեր ազգերի ստրուկներ են, և որ նրանց վրա է թափվում բոլոր հասկանալի դժբախտությունները»:

Յեղար շարունակում է (fr.88R, 11), «Նման չի, որ Աստված արձագանքում է դրանց և սիրում է մնացած ժողովուրդներից շատ, և կամ դրանք ունեցել են երկնքից տրվող բացառիկ առավելություն, կամ իրենց երկիրը ավելի երանելի է: Ամենքը տեսնում են ինչպիսին է նրանց ու նրանց երկրի ճակատագիրը»:

Ապիոնը Հրդյաներին համարում է «ԲՆԱԾԻՆ ՍՏՐՈՒԿՆԵՐ» (fr. 63 DR 5):

Յիգերոնը (de province consul V 10) հերյաներին համարում է «Ստրկության համար ծնված ժողովուրդ»:

Յեղար (Orig. Cels 4, 31) հերյաներին համարում է «Եգիպտոսից փախած ստրուկներ»:

«Յուդիֆ» գրքի մեջ (14,13; 14,11) պարսիկները ջողովներին համարում են ստրուկների ժողովուրդ:

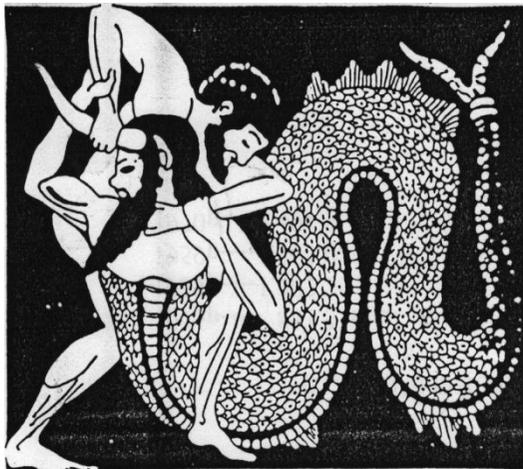
Ամֆիան Մարցելիանը (Rer. Gest 22-5, 4-5) պատմում է, «Երբ Մարկ Ավրելի միսպետը անցնում էր Պաղեստինով, հաճախակի նրա մոտ զգվանք էին առաջացնում գարշահոտ ու դեսուդենվող հերյաները, այնպես, որ վերջապես նա գռչեց՝ “Օօօ մարկոմաններ, օօօ կվադներ, օօօ սարմատներ, վերջապես ես ձեզանից անտաշ ժողովուրդ տեսա”»:

Ապիոնը (Apion, fr. 63 B 3) բացատրում է ինչու է շաբաթ կոչվում, «Այս անվանումը եգիպտական sabatois բառից է, ինչը նշանակում է վերմաշկային բորբոք»:

Պլուտարխը (Plutarch, Anton, c,36; Tacit. Hist. V,4) քաջատրում է, ինչու հրքյաները խոզի միս չեն ուտում՝ «Որովհետու դրանք հակված են գոնջությանը (Парша), իսկ խոզը տառապում է մաշկային բորբոքվածությամբ»։ Այս պատճառով ջիուղները մոտիկից չեն շփվել արտասահմանցիների հետ։

Կարելի է հին հունական ու հռոմեական պատմիչներից շատ ու շատ հիշողություններ մեջ-բերել այդ գլխապտույտ հաջողություն ապրող կենդանիների մասին, որոնք կարողացան Հայոց պետականությունը վերացնել, Եղեռն կազմակերպել, Հայի անվան տակ ապրելով՝ հային այսօր փառաբարագույն կացության մեջ մխրճել, բայց ստույգ կարծիք կազմելու համար ինձ թվում է այսքանն էլ բավական։

Չավայի է, բայց փաստը մնում է փաստ...

ԱՅ, ԱՅՍՊԵՍ Է ԳՆԱՀԱՏՎԵԼ ՀԲԻՅԱՅԻ ԱՊԱԳԱՆ ԱՆՏԻԿ ՇԲՋԱՆՈՒՄ։
Այս նկարները մ.թ.ա. 451 թվականին նկարված են հին հունական նկարիչների կողմից։

ՄԻՋԻՆ ԴԱՐԵՐԻ ՀԱԿԱՀՈՒԴԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Կոնստանտին կայսրի 313թ. ջիուդների հանդեպ Էդիկտից հետո եկեղեցու ազդեցությունը բարձրացավ, ինչի հետ նիասին բարձրացավ ատելությունը ջիուդների հանդեպ, ինչը իր հերթին առաջացրեց դիսկրիմինացիա և կոտորածներ:

Սուրբ Եփրեմը /306-373/ անվանեց ջիուդներին անպետքներ, ստրուկներ, անխելքներ, դեի ծառաներ, արյամբ չհագեցող հանցագործներ, 99 անգամ ոչ հրքյաներից վատ:

Իոհան Ոսկեբեղը /354-407/ հակահուդայական 8-րդ պատվիրանների մեջ պատուհասում է ջիուդներին արյունարբության համար, որ նրանք խժռելուց, հարբելուց և զանգ ջարդելուց բացի՝ հացկացողություն չունեն, նրանք խոզից ու այծից ոչնչով լավ չեն, բոլոր գայլերից վատն են:

1096թ կազմակերպվեց առաջին խաչակրած արշավանքը՝ Սուրբ հողի և Աստծո աճյունի ազատագրման նպատակով: Այն սկսվեց Եվրոպայում հրքյական համայնքների կոտորածով՝ տոկոսով փող վաճառելու համար:

Լատերանի 4-րդ տիեզերաժողովը /1215թ/ ջիուդներից պահանջեց հագնել հատուկ հագուստ և գլխարկ: Մուսուլմանական երկրներում ճիշտ նույնը եղավ:

Մարտին Լյուտերը /1483-1516/ կոչ է անում՝

--Առաջինը՝ պետք է դրանց սինագոգները և դպրոցները հրկիզել, իսկ ինչը չի այրվում թաղել ցեխի տակ, որ անգամ դրա փոշին չերեսա....

--Երկրորդը՝ ես խորհրդում եմ քանդել ու հողին հավասարեցնել դրանց տները, քանի որ դրանցում նրանք նույն նպատակն են հետապնդում՝ ինչ սինագոգներում:

--Երրորդը՝ ես խորհրդում եմ խլել դրանց աղոթարաններն ու Թալմուդները, որոնցից դրանք սովորում են կռապաշտություն, սուտ, անեծք ու աստվածամար-գություն:

--Չորրորդը՝ ես խորհրդում եմ արգելել դրանց ռաբբիներին ուսուցանել մահվան երկյուղի տակ:

--Հինգերորդը՝ ես խորհրդում եմ, որ ջիուդները տեղաշարժման իրավունքի պահպանման վկայականները...թող դրանք տունը նստեն:

--Վեցերորդը՝ ես խորհրդում եմ արգելել դրանց դրամափոխառությունը, խլել դրանց բոլոր կանխիկ փողերը, արծաթն ու ոսկին:

16-րդ դարում Իտալիայում /Պավել 4 պապ/, հետո ամբողջ Եվրոպայում, ջիուդներին թույլատրվում էր այսրել առանձին գետտոներում՝ հասարակությունից առանձին:

Ավելի մռայլ պատմություն է ինկվիզիցիան: Հետապնդվում էին ոչ միայն երեսիկները, այլ ջիուդները՝ անգամ քրիստոնյա մարանները և հրքյական միսիոներները: Կոտորվեցին շատ ջիուդական համայնքներ:

Իսպանիայում և Պորտուգալիայում մտցվեց «վաղեմի քրիստոնյա»-ի օրենք: Եկեղեցին ու իշխանությունը համատեղ հետապնդում էին դրանց հասարակական ու տնտեսական բողի տակ՝ ատելության պատճառով: Հրքյաներին արգելվում էր պաշտոն գրավելը, անընդմեջ մեղադրվում էին այս կամ այն ազգին թշնամությամբ:

Իվան Գռզգնին արգելել էր ջիուդների մուտքը Ռուսիա: 1545թ հրկիզվեց Լիտվիայից բերված ջիուդական ապրանքները: Երբ Լեհ Սիգիզմունդ 2 Ավգուստը 1550 թվ. հիշեցրեց Գռզգնուն, որ Լեհաստանից Ռուսիա առեւտրականների մուտքը ազատ է՝ Գռզգնին պատասխանեց. «Տիդերը մարդկանց քրիստոնեությունից օտարեցրել է թունավոր խտեր են մեր երկիր բերել...»: Երբ լեհերից Պոլոցկը վերցրեց՝ Գռզգնին հրամայեց եղած 300 ջիուդներին ջրախեղդել: Ալեքսեյ Միխայիլի օրոք անգամ գրաված հողերում ջիուդ չպետք է մնար:

Ինչպես անտիկ շրջանում, այնպես էլ միջին դարերում համաշխարհային մարդկությունը ջիուդին՝ աստանային միշտ դժոխքի դուռն է ցույց տվել, արդյ՞նք հարց չի առաջանում՝ ԻՆՉՈՒ՞Ց:

**ՀԲԲՅԱՆԵՐԻ ՀԱՅՏՆՎԵԼԸ ՀԱՅՈՑ ԷՁԵՐՈՒՄ
ԿԱՄ
ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅԱՆ ԲԱՑԻԸ**

ԵՐԵՄԻԱ ԾԱ:27--Բիբլիայում Արարատյան /Ուրարտու/, Մենուայի, և Ասքանազյան քաղաքությունները առանձին պետություններ են նկարագրված:

**Ձիուդը ծրագրավորել էր հավերժ օգուվել Հայոց զենքերի մատակարարումից:
Հայը պետք է պահպանվեր միայն որպես ջիուդի համար զենքերի դռնոր:**

Խորենացին ճանաչում է նախարարական տներ, որոնց ծագումը կապում է Հայկի և նրա հետնորդների ժամանակից մինչև Վաղարշակ թագավոր՝ Խորխոռունյաց, Գնունի, Արծրունի, Մանավազյան, Բզնունի, Որդունի, Վահունի և այլն, ու թվարկում Վաղարշակից հետո հաստատված Մամիկոնյան, Վարաժնունի, Կամսարական, Ամատունի, Բագրատունի և այլն նախարարական տները, որոնք նախապես գոյություն չեն ունեցել:

Առաջին անգամ հերյաները Հայաստանում հայտնվեցին Նաիրյան Արքայության ժամանակաշրջանում՝ դեռևս Լեւիտների կողմից զանգվածայնորեն բիռոռոտների վերածվելուց առաջ՝ Առաջին Արարված մարդու տեղը Արեւի տակ գրադեցնելու առաջնահերթ ծրագիրը իրականացնելու նպատակով: Դեռևս չար քրմերին չէր հաջողվել Հայաստանում Արարչի փոխարեն Հ(Խ)ալդի, Թելչիբա, Շիլի(ֆալլոսի) Աստվածների գաղափարը լիովին մտցնել, Հայ ազգին դեռևս չէին հասցրել նախապատրաստել այլասեռվածներին հանդուրժել և վտարվեցին Նաիրիի տարածքից: Ահա, թե ինչպես է բնութագրվում այդ պատմությունը Բիբլիայի մեջ՝

«ԵՎ Թարան առաւ իր որդի Աբրամին և իր թոռը Առանի որդի Դովտին և իր որդի Աբրամի կին՝ իր հարսը՝ Սարային, և նորանց հետ Զաղդեացիների Ուր քաղաքիցը դուրս եկաւ Զանանի երկիրը գնալու համար. և եկան մինչև Խառան, և այնտեղ բնակուեցան: Եւ Թարայի օրերը երկու հարիւր հինգ տարի եղան. և Թարան Խառանումը մեռաւ(ԾՆՆԴՈՅ ԺԱ :31.32): Այստեղից գնում են Եգիպտոս, իսկ մնացած պատմությունը արդեն ջիուդները իրենք բացահայտ գրառել են, բացառությամբ վտարման այն հիմնական պատճառների, որոնք իրենք ընդմիշտ թաքցնում են: Այնպես, որ Բիբլիական Նոյի՝ Չրադաշտական կրոնում սատանի Աստծո պատմությունը հնարելու նպատակը ջիուդների վերաբնակեցումն էր Առաջին Արարվածների բնօրրանում՝ ԱՐԱՐԱՏՈՒՄ:

Խորենացին Ա գրքի 22-րդ գլխում տեղեկացնում է, որ Հայոց Հրաչյա Արքան Հայաստան է բերել Բագրատունիների նախահորը՝ Շամբատին և »...ի սմանէ ասէ պատմագիրն լինել զազգն Բագրատունեաց...«(հիշեք՝ ԲԱԳ նշանակում է մայրապետական կրոնական հավատք):

Ատրեստանի Ասարհադրոն 8-րդ թագավորը ն.թ.ա. 680թ. փորագրված արձանագրությունների մեջ պատմում է մի կարեւոր դեպք. ն.թ.ա. 681թ. իր երկու եղբայրները իրենց հորը՝ Ատրեստանի թագավոր Մենեքերիմին (Մինաբերիբ) դեմ դավադրություն են կազմակերպում ու սպանում նրան ու փախչում Ուրարտուի (ըստ Բիբլիայի՝ Արարատ) հարավը:

Նույնը նկարագրում է Խորենացին, որ դրանք ջիուդ Սանաարն ու Բադրասարն էին:

Խորենացին Շամբատին համարում է «զմի ի գլխավորած Եբրայեցիոցն» ու Բագարատին նրա որդի, իսկ կաթողիկոս ջիուդ Հովհաննես Դրասխանակերտցին՝ «Նախ գԲագարատ, որ ի Շամբատայ Հրեէէ էր, գորմէ համբավեն լինել յազգե Դավիթ՝ թագադիր թագրնկալութեան անձին իւրոյ գոլ հաստատէր» (Դր-25) արտահայտությամբ ուզում է ասել, որ Հայաստանում թագավորական իշխանության հասած Բագրատունիները ունեցել են թագավորական ծագում՝ ինչը թագավոր դառնալու պատմական իրավունք էր ընծայում: Բայց ոչինչ չէր կարող հաղթահարել Խորենացու կողմից տրված «Բագրատունիների ծանոյան վկայականին»: Դրասխանակերտցին՝ ինքը ջիուդ էր, դրանց էլ թագավորական ծագում է տալիս, քանզի ջիուդ թագավոր երբեք էլ չի եղել:

Տիգրան 1-ը՝ Երվանդ Սակավակյացի որդին, Պարսիկ թագավոր Դարեհի հետ միասին ն.թ.ա 440 թվ. տապալեցին մարերի պետությունը և ստեղծեցին Արեւելյան Պարսկաստանը: Որդին՝ Վահագն Վիշապաքաղը, որ հինքն էր անձանք սպանել մարերի թագավոր Աժդահակին, որը ծագումով հրքյա էր, պարտված թագավորի մերձավորներից մեծահոգաբար թույլ տվեց բնակվելու Գեղամա Աշխարհում՝ Կզնուտ գյուղում, որը հետագայում վերանվանվեց Դարանդուտի, իսկ 1926 թ-ից Մարտունի (մարերի տուն), այն ժամանակի Մովսեսական Հայաստանի կոմկուսի առաջին քարտուղար՝ կասկածածին հայ Ալեքսանդր Մյասնիկյանի ջանքերով: Իսկ Աժդահակի անմիջական հարազատներին թույլ տվեց բնակվելու Տարոնում (Հայոց գրագիտության սրտում), որտեղ նրանք իրենց հոտային վարակիչ հատկությունների համաձայն, որոշ թուլամորթ հայերի ժամանակի ընթացքում, հիմնականում իրենց իզական սեռի հայտնի չարահամբավ գործողությունների շնորհիվ, պղծադավանեցին հուդայականության, այսինքն սարքեցին ջիուդ՝ ֆալլոսապաշտ /էջ 5/:

Խորենացին «Յաղագս մերոյ Արշակայ Առաջնոյ և նորին գործոց» գլխում պատմում է «Բուդարների աշխարհից» եկած Կովկասյան մի գաղթականության մասին, իսկ Դրասխանակերտցին ավելացնում է «Յաուրս տրա հատուածեալք ոմանք ի հրեից բնակելոց ի Բուկլարս, որ ի ծործորս Կովկասու՝ եկեալ բնակէին առ ի ստորեւ Կողայ»: Այսինքն դրանք հրեանք էին, իրենց կրոնի պատճառով հայաժամանքների ենթարկվեցին ու երկուսը մահացան: Այդ մասին Խորենացին միմիայն նշում է, որ «ի սմանէ նեղեալ որդիք Բագարատայ վասն զկուռս պաշտելոյ՝ երկուք ոմանք ի նոցանէ սրով կատարեցան արիաբար ի վերայ հայրենի օրինացն. գորս ոչ պատկառեմ ասել հետեւող լինել Անանիանց և Եղիազարեանց»:

Ն.թ.ա. 201թ. Մելեկյանների կողմից Մեծ Հայքում նշանակած Արտաշես անունով գորավարը իր օգնական Սմբատ Բագարատունու օժանդակությամբ հարձակվեց Երվանդ 4-ի գործերի վրա: Սմբատը գրավեց Երվանդաշատը և սպանեց Երվանդ Արքային: Բայց արդյունքում Ճուրի կառավարիչ կարգվեց մեկ այլ Չարեհ: 192թ. երբ Հռոմը առաջին անգամ ոտք դրեց ասիական մայր ցամաք՝ Հայաստանը թուլացած էր ու Մեծ Հայքում 189-ին նոր Արքա կարգվեց Չարեհի որդի Արտաշես Առաջինը: ՌԻ այդ նույն Սմբատը Արտաշեսի մոտ նորից թակադիր էր աշխատում: Այս մասին գրել է Արամբերեն՝ Հայերեն, 2-րդ դարի Դարադանյաց գավառի Անի քաղաքի մեհյանի քուրմ՝ Հայ պատմիչ Ողյումպը, որից օգտվել է Խորենացին:

Հաջորդ փուլը Տիգրան Բ և ԱՐՏԱՎԱԶԳ Դ--մ.թ.ա. 34—20 թ.թ. 100.000 հրքյաներ: Այս անգամ եթե Տիգրանը Երուսաղեմը գրավելուց ջիուդներին՝ մոտ 50.000 գերի բերեց Հայաստան, ապա Արտավազդը մի այլքան էլ ուղղակի տեղափոխեց Հայաստան, որպեսզի Հռոմը չկոտորեր: Իհարկե կտրուկ թվերը հայտնի չեն, բայց ըստ պարսկական աղբյուրների ժամանակի պարսիկ թագավորը Արտավազդից 90.000 ջիուդ որպես ստրուկ զենց, տեղափոխեց Պարսկաստան և բոլորին կոտորեց:

Հաջորդ փուլը դեռես մեր թվարկության 30-ական թվականներին Էդեսիայի Արգար թագավորի մերձավոր շրջապատում պարթեների օգնությամբ ժիղա-քրիստոնեությունը տեղեկն տարածել: Սակայն հաջորդ թագավորը՝ Սանատրուկը, ճիշտ ժամանակին վրա հասավ, վերացրեց այն, փտարեց Արգար Բ-ի բարեկամներին Էդեսայից, որոնք էլ նավով փախնել-անցնելով Մեւ ծովով Գլրիւ, այնտեղ կառուցեցին Օդեսա/Էդեսա/ քաղաքը:

Հաջորդ փուլը 3-րդ դարում Չինաստանի միապետից գողության և այլասեռության պատճառով փախած հանցագործ ջիուդ Մամ Գուն-երն էին, որոնց Սասանյանները տեղափոխեցին Հայաստան՝ հետագայում վերանվանվեցին Մամիկոնյանների:

Հաջորդ փուլը պղծված՝ ջիուդացած պարթեների հայտնվելն էր Հայոց հռչակավոր թագավորներից՝ Խորով Բ-ի մերձավոր շրջապատում: Անակ անունով մի ջիուդ, Մուրենի ցեղից, որը և թագավորական որսի ժամանակ կազմակերպեց, մահացու վիրավորեցին Խորով Բ-ին: Մինչեւ մահանալը, այրած երկու օրերի ընթացքում, Խորովը իր զինակիցներին հրամայեց սպանել իր բարեկամներին, այսինքն ծախված պարթեներին, ինչպես նաեւ Անակին և մյուս հրքյաներին: Անակի չարաբաստիկ բիճը՝ հետագայի Գրիգոր Լուսավորիչը, ավելի ստույգ Խավարիչը, ինչ-ինչ պատճառներով փրկվեց: ԵՎ այդ Հուդայական սատանան կարողացավ ծառայության անցնել Խորովի որդի և հաջորդ Հայոց

թագավոր Տրդատի Բ-ի արքունիքում: Սկզբնական շրջանում նրան չէր հաջողվում թագավորին հանձնելու կրոնապոխություն կատարել Հայաստանում, և նա գործի դրեց ջիուդական ծանր հրետանին՝ պռնկակահաճքավ կույսեր Հռիփսիմեյին, Գայանեյին, Նունեյին, Մանյային... մի խոսքով Կասպարովկիայից հասուկ Հայաստան ուղղեցրած 40 ջիուդական պռնկիկներին: Թուլամորթ դուրս եկավ թագավորը, սգաբեր Գրիգորի հետ Հայոց այրուծի ուղղեկցությամբ պտովելով ամբողջ Հայաստանով մեկ ջարդեց, փշրեց բազմադարյա Հայոց Աստվածների՝ Վահագնի, Տիրի, Տորք Անգեղի, Անահիտի արձաններն ու մեհյանները, ժողովրդին բռնի կերպով ստիպեց ընդունել քրիստոնեությունը: Դաժան կոտորածներ էին կազմակերպում Հայ ժողովրդի հանդեպ իշխանացած ջիուդահրոսակալիները, որի խոր տառապանքները նկարագրվում է «Ազաթանգեղոսում»:

Սատանայապաշտ Գրիգորը հաջորդ առաջնահերթ խնդիրը համարեց հազարամյա հայոց պատմագրերի հրկիզումն ու մոխրացումը, որը տեւեց մի քանի տարի: Ջիուդական աննկարագրելի, ամենադաժան պատիժն էր ստանում ընտանյոք հանդերձ Հայր, որը կհամարձակվեր թաքցնել որեւէ գիր կամ մագաղաթ:

“Ազաթանգեղոս” Էջ 144-ում ասվում է, որ Գրիգորը գալով Հայաստան՝ հայաբարբառ հայրենախոս դարձավ, այսինքն Տրդատը վստահ գիտեր, որ նա հայ չէր: Եթե Հռոմից կամ Կասպարովկիայից Տրդատը նախապատրաստված եկավ Հայաստանը վերանցելու, ապա ինչու՞ 40 պռնկիկներին խոշտանգեց: Ուրեմն՝ ուղղակի ընթացքում ծախվեց:

Հազար-հազարներով կոտորվեցին հայերը, իսկ քրիստոնեությունը շարունակվում էր տարածվել: Դեռես Հայ ժողովուրդը չէր էլ պատկերացնում, որ այն դեռ որոշ ժամանակ հետո բերելու է Հայոց պետականության վերացմանը:

Սատանայածին Գրիգորն էլ իհարկե իր «արբազան» պարտականությունները լիովին կատարած, իր նմանատիպ դուստրերին ամուսնացնելով նմանատիպ կենդանիների՝ Արիստակեսին: Թաղեցին Հայ հովիվների ձեռքով ստուկացրած Սատանածին Արգրումի նահանգի Երզնկայի գավառի Թորդան գյուղում, Տիգրան Մեծի կառուցած Բարշամ Աստծո մեհյանի բակում, որը արդեն վերանվանված էր սուրբ խաչի եկեղեցու: Այստեղ է թաղված նաև Տրդատ Մեծ թագավորը: Դեռես 298 թ. Տրդատը հաղթել էր պարսիկներին, Հռոմի հետ խաղաղ դաշինք կնքել, այդ պատճառով մինչև 240-ական թվականները Հայաստանը խաղաղ ապրեց, այնուհետեւ քրիստոնեությունը իր սեւ հետեւանքները սկսեց թողնել Հայոց, մինչ այդ աշխարհակալ, միակուռ, հեքիաթային մաքուր, Հայ ազգի համար դրախտապատկեր պատմության վրա: Շատ շուտով կորցրինք պետականությունը, իսկ ջիուդական տգորկները մնալով եկեղեցիական առաջնորդներ, տասնապատկեր սուրբեր հավաքելով, համ օտարերկրյա գավթիչներին էին բավարարում, համ էլ իրենք առատաձեռն վայելում: Այս անխնա կոտորածներն ու պետականության կործանումը ֆալլոսապաշտ արյունարբությունների կողմից «Սատանայական փորձություն» առաջին ամենկործանարար փուլն էր: Ջիուդները Հայաստանում լիովին տիրանալով իշխանությանը, ինչպես Բիբլիայում է ծրագրավորված՝ Նոյը պետք է իջեւաներ Արարատ, տասնյակ հազարավոր բորոտածին ջիուդներով հեղեղեցին սուրբ Հայքը:

Հաջորդ փուլը նույն ջիուդական ծագմամբ Բագրատունիների, Չաբարյանների, Մամիկոնյանների, Լուզինյանների, Մելիքների հանդես գալն էր, որովհետեւ **128 Հայ իշխանատուն** հրեշածինները վերացրին կամ վտարեցին Հայաստանից: Այս ընթացքում բազում քանակներով սոված թափառական ջիուդները լցվեցին Հայաստան: Թալանեցին ու կողոպտեցին հորդանները ամբողջ Հայաստանը: Ի՞նչ կանեն չտես վայրագները պետության հետ, եթե իրենց նմանակ իշխանավորները պատասխան չտալու երաշխիքներ էին տվել:

Հայաստանը բաժանված էր լաճ հրոսակալիների միջեւ առանձին սեփական գավառների, միասնությունը հետեւապես ամենեւին բացակայում էր, ճիշտ ինչպես հիմա, միայն թե այն ժամանակ Հայաստանը կոչվում էր Բագրատունիների Հայոց Թագավորություն, Վրաստանը՝ Բագրատունիների Վրաց թագավորություն, Աղվանքը՝ Բագրատունիների Աղվանաց թագավորություն, Աբխազիան՝ Բագրատունիների Աբխազած թագավորություն (արանց հետնորդները ջիուդ մենգրեյներն են՝ գրիալի մարդիք), որոնք հետագայում վերանվանվեցին նույն պետությունների մելիքների:

Պոռնիկ ջիուդները առանց պատերազմի այս բոլոր իշխանությունները զավթել էին:

Բսկ որոշ ժամանակ անց, ճիշտ այս նույն ձեռով, զբաղվելով միայն թալանով ու կողպուտով, պետականություն երբեք չունեցած և պետականությունից բացարձակապես զաղափար չկազմող գռեհիկ վաշխառուները ծախեցին հազարամյա միակուռ Հայոց պետականությունը (Հիմն էլ ասում են, թե իբր պետականություն չկար, իրենք ստեղծեծին, բայց չկարողացան պահել):

Դա 1043 թվականն էր: Այդ ճակատագրական պահին Հայոց պետության թագավորն էր, Գագիկ 2-րդ 16-ամյա պատանի ժողամնացուկ վիժվածքը: Սատանայական փորձությունը օրեցօր սաստկանում էր:

Սատանայական փորձության Հաջորդ փուլը Կիլիկիայի Հայկական Թագավորությունն էր: Բուն Հայաստանում վաճառելով պետականությունը Բյուզանդիային, նույն Բագրատունիների հետնորդներ Ջաքարյանները և Լուզինյանները միավորվեցին կիլիկիայում: Մուսուլմանները լսելով որ հրքյանները պետության գլուխ են բարձրացել, Եգիպտոսից մասլուկներին ուղարկեցին Կիլիկիա, որ դա երբեք էլ իրենց տարածքին չի հարել, և քանդեցին, ոտնատակ արեցին, վերացրին Կիլիկիայի պետությունը: Դա 1375 թվականն էր: Կիլիկիայի Հայոց պետության թագավորն էր ջիուդամնացուկ Լետն 6-րդ Լուզինյանը: Այս, քաղաքակրթությունից զուրկ, պրիմիտիվ մտածելակերպով օժտված, սուկալի գիշատչական հատկություններ որդեգրած մի թափառաշրջիկ ժողովուրդ կործանեց հազարամյակների Հայոց պետականությունը, որը օժտված է եղել բոլոր ժամանակների ամենաբնորոշ պաղաքակրթությամբ և բարեկեցությամբ, ունենալով երբեմնի բյուր աշխարհահռչակ գորավարներ:

Այդպիսի տարրական մի հոտ, առանց արժանիքների, հերոսամարտի, զորավարի, բացի գողությունից ու պոռնկությունից՝ չունենալով ուրիշ արժանիք, անկարագրելի դաժան ճակատագրի արժանացրեց քաղաքակրթության սկզբնաղբյուր մի ազգի, որը ուներ Քուրմ Արքաներ, հմուտ զորավարներ, ամվեհեր մարտիկներ ու գորավոր բանակ: Նման է անհավատալի մի արկածի....:

Այդ աննամուս շնակերպները Ղեկավարում են և այսօր, թաքնված մեր ազգանվան ու անվան տակ:

Եթե որեւէ մի Հայի թվում է, թե պատմական, մարդկային ու ազգային ծագումնաբանական հարցերում ջիուդներին հարկավոր է ապացուցել իրականն ու իսկականը, ապա, պետք է ստիպված լինեմ հիասթափեցնել նմաններին, որովհետև ջիուդները այդ ամենը շատ լավ էլ գիտեն՝ նրանց նպատակը այն կեղծելն է ու իրենք ոչ մի պոտենցիալ ու ջանք չեն խնայում այն իրականացնելու համար՝ հակառակ դեպքում իրենք իրենց ձեռքով կստորագրեն սեփական կեղծ պատմության ու ֆիզիկական բնաջնջման դատավճիռը՝ Ահեղ Քավարանը:

Ի՞նչ կա չհասկանալու՝ Հայի հազարամյակներով փաստված պատմական տեղը Արեւի տակ չեն փորձում շահարկել մեր պատմական հարեւաններ պարսիկները, արաբները, ասորիները, հույները, հռոմեացիները, հնդիկները..., բայց ջիուդները ոչինչ չխնայելով ուզում են այն հեքթած լինեն: Այն դեպքում, երբ Արմեն, Հայ, Արարատ, Հայկական լեռնաշխարհ, Տավրոս... անվանումները իսկը հայկական են, հնագույն պատմական քարտեզների վրա կա Հայաստան պետությունը՝ իսկ Իսրոելի մասին հիշողություններ՝ անգամ հետքերն էլ չկան, ու հանկարծ ջիուդները համաշխարհային մաշտաբով ցանկանում են հերքել հենց Հայոց հնագույն պատմությունը:

Կեղծյան պատմագետները հասկանալի է այս հարցի շուրջ դիսկուսիաներ են սարքում՝ հանկարծ հաջողության հասնելու նպատակով հատուկ խառնաշփոթություն ստեղծելու համար, իսկ էթնիկ Հայ պատմագետները ինչո՞ւ-թե ուտում են ուտում ջիուդների տված կուտը:

ՊԱՏՄԱԿԱՆ ԿԵՂԾԱՆՔԻ ՇՏԿՈՒՄ

Հիմք ընդունելով մեծն քերթողահայր Մովսես Խորենացու Հայոց Պատմության Բագարատի ու նրանից առաջացած հոտի ջիուդական ծագման հիմքերը, նույն ծագմամբ՝ Անակի կողմից Խորոտլին սպանդման, նրա որդի Գրիգորի կողմից Հայաստանում 301թվ. Տրդատի բունամահվան, բռնի քրիստոնեության տարածման ու հաստատման, ինչը և պատճառ հանդիսացավ 12.000 ամյա Հայոց պետականության 353թվ. կործանմանը, հետագայում արդեն նույն Բագարատունիների կողմից 1021թվ գրած հետկարով Հայաստանը Բյուզանդիային կտակման ու վերջնականապես Հայոց պետականության վերացման անհերքելի փաստերը՝ ինչը Հայոց պատմիչներ Արիստակես Լաստիվերցին ու Մատթեոս ՌՌոհայեցին ու հույն պատմիչ Սկիլիցան իրենց մատենագրություններով անվերապահ հաստատում են, Խորենացու գերեզմանի պղծումն ու շիրիմի ջրատակումը Բագարատունիների կողմից, 14.01.2011թ Հայ Առաքելական եկեղեցու կողմից Հիսուսին թլփատված ջիուդ ընդունելու առիթով տոնածիսակատարման փաստը, գումարած հազարամյակների այն պատմական իրողությունների բազմաթիվ ապացույցները, որ Հայոց Արքաները չէին կարողանա իրենց հարազատ Երկիրը կտակել օտարներին՝ գոնե իշխանները կառարկեին, ինչը Հայ ազգին միայն նսեմացման ու պախառակման հանգամանքի է բերում, դրա հետ միասին կրացահայտյի, թե ինչու Ռ-իչարդ Հովհաննիսյաններն էլ ջանք չեն խնայում Հային Հայկական Լեռնաշխարհում եկվոր համարելու ու հանկարծ վերջերս կազմվում է Հայ Ազնվականների Միությունը կուսակցությունը, որոնք իբր Բագարատունիների սերունդներն են, որոնց ղեկավարը Պետ. Համալսարինի էկոլոգիական քիմիայի ամբիոնի վարիչ Փիրումյան Գեորգն է, որին ես անձամբ գնացել հանդիպել եմ ու վստահ եմ ինչ ծագմամբ ու գաղափարակիր է, Եղեգնաձորի մտերբրում Բագարատունիների թագավորական գերեզմանոց են հայտնաբերել՝ ջիուդերեն գրառումներով ու թափով ֆինանսավորում են ինչ որ նպատակներով, ջիուդ Սվանիժները Վրաստանում Բագարատունյաց արքունիք են արդեն կազմել ու Հայերին «նոտա» են ներկայացնում՝ թե Բագարատունիները Վրաց իշխանավորներն ու անցել են նաեւ Հայաստան՝ Դավիդ Շինարարը ժամանակին գրավել է Անին և հանկարծ որոշ պատմաբաններ ջանալով Խորենացուն որակավորելով Հունադավան, հիմա էլ Բիրլիայից արտագրող, ու տեղափոխելով ավելի ուշ պատմաչրջան՝ Ի՞նչ նպատակներ են հետապնդում:

Ոչ որի այսօր արդեն չի զարմացնի Ռուսիայի իշխանությունների՝ հանձնին Վլադիմիր Պուտինի ու Դմիտրի Մեդվեդեվի, ծագումով ջիուդ լինելու փաստը: Բայց 2009թ. հունիսի 17-ին Հոլանդիայում՝ ըստ «De Week Krant» հրատարակության տեղեկատվության BRIK (Բռագիլիա, Ռուսիա, Ինդիա, Կիտայ) միջազգային համաժողովից հետո «ՔՊԱA ուոստա» թղթակցի հարցին, թե ճիշտ են արդյոք Մեդվեդեվի հրեական ծագման մասին լուրերը՝ Մեդվեդեվը պատասխանում է՝

--Ոչ, այդ խոսակցությունները չեն համապատասխանում իրականությանը: Իմ նախնիները Ադանայից են, բայց ես ծնվել եմ Ռուսիայում: Ես ուզում եմ, որ բոլորին պարզ լինի՝ ես հայ եմ: Իմ մայրիկի ազգանունը Նախշիկյան է, իսկ Նախշիկ անունը ունի բուն հայկական ծագում: Հայրիկիս ազգանունը Բագարատյան է՝ նույնպես բուն հայկական է: Ես 100%-անոց հայ եմ: Ես հպարտանում եմ իմ ծնողներով և հայկական արմատներով:

ՌՒշադրություն դարձրեք՝ Ադանայից, Կիլիկիայից՝ որտեղ և հավաքվեցին ջիուդ Բագարատունիները Հայոց պետականությունը Բյուզանդիային կտակելուց հետո ու Կիլիկիայի Հայկական թագավորությունը արդեն համարում էին իրենցը՝ ջիուդական պետություն:

Ի՞նչ է ստացվում:

Ստացվում է, որ մոտենում է ամբողջ մարդկության առջեւ համաշխարհային ջիուդականության պատասխանատվության պահը՝ Ահեղ Քավարանը, իսկ որոշ “Հայեր” ապացուցում են, որ իրենք են ծնել ու տարածել թագավորական ծագմամբ ջիուդականությունը՝

1. Բիրլիայի Հակորը՝ Իսրոելը Հայ է
2. Հայկյան Ասրանազների Աշքենազ վերնավանումը մինչեւ այսօր կրում են ջիուդները
3. Բիրլիայում ասվում է, որ մինչ Եգիպտոսը, իրենք Հայաստանից են գնացել

4. Հիսուսի աշակերտները առաջինը Հայաստան եկան
5. Հայաստանը առաջինը ընդունեց քրիստոնեությունը
6. Բագրատունիները Հայաստանից են տարածվել
7. Բաբելոնը կործանեցին ջիուդ կապիդները
8. Հռոմը կործանեցին ջիուդները
9. Բյուզանդիան կործանեցին Հայաստանից գնացած ջիուդ առաջնորդները
10. Եվրոպական բոլոր հեղափոխությունները կազմակերպել են ջիուդները
11. Սովետը կործանեցին ջիուդները
12. Եվրոպան այսօր կործանում են ջիուդները
13. Արաբական աշխարհում արյունահեղությունները կազմակերպում են ջիուդները
14. Համաշխարհային ճգնաժամերը սարքում են ջիուդները
15. Ռուսիան կործանող ակնհայտ ջիուդ դեկավարները Բագրատունիներ են

Որեւէ մի պատմաբան իրեն պատասխանատու զգում է արդյոք այս արհավիրքի ապագա հետեւանքների պատասխանատվության համար: Իսկ ո՞վ հետո կկարողանա ապացուցել համայն մարդկությանը, որ Հայը չի ջիուդականության ծնողն, տարածողն ու պատասպառողը: Թե հիմա էլ, ջիուդների ձեռքով այսքան տանջանքները, չարչարանքներն ու կոտորածները տեսնելուց հետո, հիմա էլ նույն ջիուդի կուտը ուտելով պռոգրեսիվ մարդկության կողմից պետք է Նոր Մեծ Եղեռն ապրենք:

Պարտադիր այդ շրջանին վերաբերող պատմաբանների կողմից տրված տեղեկությունները վերանայել ու Հայոց ապագա սերնդին մատուցել պատմական իրողությունը:

Մենքերեմ, Սանասար ու Բաղդասար՝ դրանց մասին տեղեկատվությունը Խորենացու կողմից իբր հենք Բիբլիայի վրա՝ կանխամտածված կեղծանք է, այն դեպքում երբ Բիբլիայում այդ մասին ընդամենը մեկ նախադասություն է գրված, իսկ Խորենացին անգամ Ասորեստանում ու՛մ տան մեջ է կատարվել սպանությունն է նկարագրում:

Պարոն Աշոտ Մելքոնյանը համարում է, որ խորենացու հասցեին որպես Բիբլիայից արտագրողի՝ համահավասար է նրա հունադավանականությանը համեմատելու դավիին:

Ազգանվեր գրականագետ Ալբերտ Մուշեղյանը Սասունցի Դավիդը չի ընդունում, Սանասար ու Բաղդասարը, Չենով Օհանը չի ընդունում:

Եվ ով ու ինչ նպատակով այդ շրջանում Աշոտ Մեդրին դառնրեց Փոքր Մեդր, Մոցրեց Ագրառավաքարի մեջ՝ Ագռավն էլ Միհրականության սուրբ սիմվոլն է, ու որ, երբ “գարին եղավ քան ընկուզ մի”՝ ինչը երբեք չի լինի, Մեդրիկը այդտեղից դուրս կգա: Այս ողբերգական արտահայտության բացահայտման հետ միասին կբացահայտվի ամեն ինչ:

Նույն Բագրատունիները 1080 թ-ից՝ ազատ իրենց Մելիքներ սկսեցին անվանել:

Հայ ազգի մեր պատմաբանները այս բոլոր հարցադրումներին ու դրանց գումարած Հովհաննես-Գազիկ թագավորի ու մնացած բոլոր իշխանների կողմից 1023թվ Տրապիզոնում կնքած պայմանագրի համաձայն՝ Հայաստանը կտակել Բյուզանդիային, ինչը բացի Ռեռայեցուց ու Լաստիվերցուց՝ հույն պատմիչ Սկիլիցա Կեդրինոսն էլ է հաստատում՝ ինչու թե այք են փակում: Հայոց 12.000 տարվա պետականության նվիրատվման փաստը՝ ընդամենը կասկածածին 4-5 թագավորներ ու (972—1045 թ.թ.) 73 տարվա տնտրությանը պետականության կողմից, եթե Հայ ազգը կընդունի որպես իր ներկայացուցիչների միամիտ արարք, ես, Հայ ազգի նվիրյալ գավակս՝ միեւնույն է չեմ ընդունի: Խնդրում եմ միայն չնոռանալ, որ 128 Հայ իշխանատուն Գրիգոր Խավարիչը վերացրեց՝ ջիուդներից բացի ուրիշ Հայ ազգնական տոհմի ներկայացուցիչ փաստորեն չունենք: Իսկ էթնիկ Հայը երբեք էլ չի կարողանա ապացուցել, որ ինքը Բագրատունի է:

Եթե Խորենացին ու Ռեռայեցին գիտությունների դոկտոր չեն եղել, նրանց բողած նյութերի հիման վրա տասնյակ պատմագետներ դոկտորական են պաշտպանել՝ ինչ է, այդ մեծություններին հերքելու համար են ստացել այդ գիտական տիտղոսները: Հիմա էլ թող ասեմ իրենց հեղինակավոր խոսքը ու ապագա սերնդի մոտ համարժեք պատասխանատվության արժանանան:

- **Էջ 10** 1021թ դեկտ. «Բայց այնտեղ գրվեց Հայերի կորստյան կտակ-նամակը /հետկար/ որավիեստե Հովհաննես-Սմբատը /1020-1041/ պատվիրել էր Պետրոս Հայրապետին, թե գրություն գրիր և կտակ տուր թագավորին /Վասիլ Բ/, որ Իմ մահից հետո իմ քաղաքներն ու երկիրը նրան են հանձնում որպես ժառանգություն: Ինքը թագավորությանը թագակալ ժառանգ չուներ, որովհետև նրա միակ որդի երկաթը շուտ վախճանվեց ու հոր պատվին չհասավ»: «Հայերի կորստյան կտակարան» այդպես է կոչում այդ պայմանագիրը Լաստիվերցին: (Սա պատմական հանցագործություն է Հայոց 12.000 ամյա պետականության ու Հայ ազգի հանդեպ ու միևնույն աչսոր էլ Հայ ազգը տանջվում է առանց պետության, ու նորից այդ կենդանիների ձեռքերում):
- **Էջ 12** 1021թ «Գավիթը, որը Սենեքերիմ էր կոչվում՝ իբր պարսիկներից նեղվելով իր հայրենի ժառանգությունը՝ Վասպուրականը տվեց Վասիլ Բ-ին /976-1025/: Փոխանենը ստացավ Սեբաստիա քաղաքը»: («հայ» իշխանը նվիրում է տարածքը Բյուզանդիային, իսկ «հայ» թագավորը կարելի է մտածել տեղյակ չի):
- **Էջ 18** «Նիկիտն էլ վրաց ազնվականներին էր արտադրկում Բյուզանդիա»:
- **Էջ 31** « Կոնստանդինը մեռնելուց առաջ մի Հայ հրամայեց բերել՝ նրան նամակ տվեց , - Այս գրությունը տուր Հայոց թագավորին ու ասա, որ բոլոր հողածիների մնան մահը մեզ էլ հասավ՝ հետ վերցրու քո գրությունը և քո թագավորությունը տուր որդուդ, նա էլ իր որդուն...: Ո՛ր ինքը մեռավ»: (Իբր հետո այդ մարդը այդ գրությունները վաճառեց Միխայել կայսրին /Կոստանդինը արդյոք չունե՞ր հավատարիմ ծառաներ/):
- **1041—1043 ԳԱԳԻԿ 2-րդ** / 18 ամյա/: Վերջին Բագրատունի թագավորը: «**Գրան օծեց ոմն Գրիգորը, որը հանդես եկավ որպես Մամուե, որը Գավթին էր օծել Իսրուկի արքայանալոց**», - /Մատթեոս Ռոնհայեցի էջ 58/: Մրան էլ 1043թ. Մոնոմախը տարավ Բյուզանդիա, Կայրն պեղատ և Պիզուն ավանները, հարստություն տվեցին, մնաց ամտեղ:
- **Էջ 32** «Երբ Հռոմնաց ինքնակալը լսեց Հայոց թագավորների /Աշոտի ու Հովհաննես-Սմբատի/ մահվան լուրը, Հայաստանին վերաբերող նամակը գտնելով՝ ձեռնամուխ եղավ Անի քաղաքն ու երկիրը առնելուն՝ իբրև իր սեփական ժառանգություն: Իսկ Հայաստանի գլխավոր իշխաններից մեկը, Սարգիս անունով, մտադրվեց թագավորել Շիրակի ու շրջակա գավառների վրա, մանավանդ, որ Հովհաննես-Սմբատի տան ամբողջ գանձերը վերցրել էր իրեն, քանի, որ մահանալիս ինքն էլ իրեն խնամակալում: Բայց Վահրամը /Վահրամ Պահլավունին՝ քաջ ու տաղանդավոր զորավար—հավելված 91/, որը մի հզոր, անվանի բարեպաշտ ու վեհ մարդ էր, այնպես, որ ոչ ոք չկար նրան հավասար, իր ազգակիցներով, որդիներով ու եղբորորդիներով հանդերձ, թվով մոտ 30 իշխաններ, չմիաբանվեցին նրա հետ, այլ հրավիրեցին իրենց մոտ Աշոտի որդի Գագիկին թագավորեցին իրենց վրա և հնարամտորեն քաղաք բերին»: (Այստեղ հետաքրքիր է ներկայացված Սարգիսի մասին տեղեկությունը, ինչը ներքերում կկարդաք՝ «Սարգիսը Հայկագուն էր, դրա համար էլ Բագրատունիները չթողեցին նրան թագավոր դառնալու» Ռոնհայեցու տեղեկությանը, ապա ինչո՞ւ էր միայնակ խնամակալում Հովհաննես-Սմբատին՝ եթե նա գող էր և որտեղ էին արդյոք նրա բարեկամ Բագրատունիները):
- **Էջ 34** Գագիկը գնում է Կոստանդինապոլիս Միխայելի հրավերով, Վահրամ Պահլավունին կտրականապես դեմ է, իսկ երկիրը թողնում է ոչ թե զորավարին՝ քաջ Վահրամին, այլ Պետրոսին՝ ով գրել էր կտակը: Ընդ որում սկզբում Գագիկն ու Պետրոսը միասին են գնում Բյուզանդիա, Հայաստանը թողնելով անտեր:
- **Էջ 35** «Այս բոլորը այն վաճառքի պատճառով»: (Այստեղ Լաստիվերցին ի նկատի ունի Հովհաննես Սմբատի 15 տարի Բյուզանդիայից ռոճիկ ստանալու փաստը, իսկ Լաստիվերցու գրքի խմբագիր Մելիք-Օհանջանյանը ներկայացնում է իբր ծանոթագրություն 89 Կիրակոսի հետկարը Միխայել կայսրին վաճառելու պատմությունը...):

- **Էջ 35** 1046թ. Առնվեց Անին: (Իսկ ինչու Գագիկը երկիրը թողեց հետկարը գրող Պետրոսին: Սա չէ՞ր կարող նախորդը պայմանավորված չլինել):
- **Էջ 36** Գագիկը Բյուզանդիայում ստացավ Մելիտինե քաղաքը իր շրջակա գավառներով: Իսկ նրա հետեւից գնացած, նրան թագավոր օժած Գրիգոր ՄԱՐցենը, Վասակ Հոյունի որդին, ստացավ մագիստրոսի կոչում, միջագետքի սահմաններում ստացավ որպես ազգեագ՝ հավիտենական ժառանգություն գյուղեր ու քաղաքներ՝ «գրով ու ոսկյա կնիքով հաստատված»: (Սա էլ այն Գրիգոր Լուսավորչի սերունդ ՄԱՐցեն /ՄԱՐջհուդ/ Գրիգոր իշխանն էր, որը հալածեց թողնորակյաններին, օժեց Գագիկին ու անձամբ տվեց Անին):
- **Էջ 36** Պետրոս Հայրապետ Գետադարձն էլ դիմում է կայսրին, թե իրեն ինչ կտա, եթե քանալիները տանի իրեն հանձնի:
- **Էջ 37** Գագիկն էլ այնտեղ՝ Բյուզանդիայում, ամուսնանում է Սենեքերիմի որդի Դավթի աղջկա հետ ու վայելում Մելիտենը:
- **Էջ 38** Դվինն էր միայն մնացել՝ Բյուզանդիան հարձակվում է, որ գրավի: Այստեղ էլ, Դվինի պաշտպանության ժամանակ գրեկում է Մեծ Իշխան Վահրամ Պահլավունին՝ իր որդիներով:
- **Էջ 39** Թուրքերը հարձակվեցին, ավերին, ոչ մի Գագիկ ու Բյուզանդ էլ չեկան օգնության:
 - (ԲԻԲԼԻԱ, ՅԵՍՈՒ Ա.12-14 Ռուբենեանները ջիւղներ են):

Մ Ա Տ Թ Ե Ի Ո Ս ՈՒ Ռ Հ Ա Յ Ե Ց Ի
(Նույն դեպքերի մասին)

- **962թ** «Աշոտ-Գագիկին Անանիա կաթողիկոսը օժեց թագավոր: Աղվանից թագավոր Փիլիպոս՝ Վաչագանի որդի, Գոռակտակի որդի: Փիլիպոսին և կաթողիկոս Հովհաննեսին ընծաներով ճանապարհեցին Աղվանից աշխարհը, որը Թադեոս և Բարդուղիմեոս սորբ առաքյալների՝ Մեծ Հայքի առաջին Հայրապետների աթոռանիստն էր»: /Էջ 3/: Երկու տարի հետո վախճանվեց Ռոմանոսը՝ մինչև 964թ կառավարեց Նիկեփորը: (Ռիշարդություն դարձրեք ուլբեր են Հայոց Թագավորին օժում):
- **972թ** Մահացավ Աշոտ-Գագիկ թագավորը /Էջ 5/
- **972թ** Տղան՝ Հոնհանները դարձավ թագավոր: /Վասպուրականի թագավոր Սենեքերիմ Արժրունի՝ Ապասահի որդի, Աշոտի որդի, Դերենիկի որդու, Գագիկի որդու, որոնք սերում էին Ատրեստանի արքա Ադրամելիթից/: /Էջ 5/: Աշոտը ընդվզեց՝ Բագրատունիներն ու Պահլավունիները Աշոտին դարձրին Բովանդակ Հայաստանի թագավոր, իսկ Հովհաննեսին Անի քաղաքի: Հովհաննեսի մահից հետո Աշոտը դառնալու էր համայն Հայաստանի թագավոր /Էջ 7/: (Մեջները մեկ հատ Հայի անուն չկա):
- **972թ** Այդ ժամանակ Աբասը իր ազգապետ Հայոց Գագիկ արքայի հրամանով դարձավ Կարսի թագավոր իսկ Գուրգենը Աղվանքի: Նրանք Հայոց թագավորներից էին սերում և ենթարկվում էին Շիրակի թագավորությանը: Բայց Աշոտ թագավորին վիճարկված չէր մինչև իր մահվան օրը մտնել Անի քաղաք /Էջ 7/: Ամենայն հավանականությամբ ազգապետ քառով Ռճռախեցին արտահայտում է Շիրակի թագավորի գերազաս դիրքը Հայաստանի մյուս թագավորների նկատմամբ: Բյուզանդ պատմիչ Միքայել Ատտալիատենը ազգապետ է անվանում Աբիսաղազ թագավոր Գորգիին՝ Բագրատի Հորը /Էջ 298/: (Այսինքն Հայկական միասնական թագավորություն չի եղել և դրանք բոլորի ազգապետը Աբիղազաց ջիուղ թագավոր Գորգին է եղել իսկ ամեն մի գավառ իր ջիուղ թագավորն է ունեցել): /Էջ 7/-Հայոց մեծ իշխան Ապիրատը, Հասանի որդին 12,000 ձիավորներով փախչում է Դվին պարսից Ապաստար գորավարի մոտ: (Ոչ մի Հայկական անուն չկա): Իսկ Մարի իշխանը իր Ապուլջահապ, Վասակ, Սարե որդիներով անցավ Հովհաննեսի կողմը (Հայ անուն չկա): Էջ-9-Վասակը ասում է՝ “Հիմա ես օտար խափշիկին /հարձակվել էին Նիզ քաղաքի վրա/ կտամ այն նույն պարզեք, ինչ Դավիթը տվեց

աստծուն անարգող Գողիաթին” /Նոսրը Վասակ Պահլավունու մասին է/: (Սրանք ջիուդի արտահայտություններ են՝ Հայր կասեր Տիգրանի, Արտաշեսի, Հայկի... նման):

- **Էջ 11** Հայոց Աշոտ Բագրատունի մոտ հավաքվեցին՝ Կասանի թագավոր Ֆիլիպեն, Աղվանից թագավոր Գուրգենը, Կարսի տեր Աբասը, Վասպուրականի տեր Սենեքերիմը և ողջ Սասնա տունը /էջ 300- հատուկ նշում է, որ բնութագրվում է Սասանի՝ ջիուդների տունը էջ 12-13/: (Ոչ մի Հայ անուն չկա: ԵՒ հետո՝ իսկ ինչքանով էր ճիշտ պարսիկներին զցելը ու հռոմեներին պահելը, եթե ծրագրավորված չէր, չէ որ Բյուզանդիան էր միշտ ցանկանում կործանել Հայաստանը):
- **Էջ 17** Չմշկիկը իր Աշոտին ուղղած նամակում գրում է, որ գտան Հիտուսին խոցած գեղարդը: (Որտեղից է ուրեմն Հայկական Գեղարդ կառույցի անունն ու պատմությունը):
- **975թ** Բյուզանդ Վասիլը Ռոմանոսի որդին՝ կայսր: /էջ 20/- (Իսկ Անձապացյաց թագավոր Դերենիկի մոտ Ապղարիպները իրար են կոտորում՝ ո՞նց որ թե պետություն ու իշխանություն չլինի և ուլքեր են այդ ապղարիբները):
- **977թ** էջ 22-Աղվանաց կաթողիկոս Հովհաննեսը, Հայոց Հովհաննես և Աշոտ թագավորները Վահանին նշանակեցին Հայոց կաթողիկոս: Սա մահացավ՝ տվեցին Ստեփանոսին՝ Սարասարի հոտից-էջ 23: (Նորից Սանասարները, աղվանները, ջիուդական կողման՝ իսկ որտե՞ղ է Հայ եկեղեցու խորհուրդը):
- **Էջ 25** Կրաստանի արքեպիսկոպոս Իլյարիոնը պատարագից հետո եկեղեցում թունավորում է Դավիթ իշխանին: («Սուրբ տաճարի մեջ» և «սուրբ հայրը» պղծում են իրենց իսկ իսկությունը: Այս քայլին կցմար միմիայն սրբապիղծ ջիուդը):
- **Էջ 25** 986թ վախճանվում է Ստեփանոսը՝ տվեցին Խաչիկին:
- **1017թ** Էջ 32-Սենեքերիմը Վասպուրականը՝ 12 թեմաբեր, 4000 գյուղ տվեց Վասիլ 2-ին, վերցրեց Սեբաստիան: էջ 33- «Հայոց երկիրը թագավորներից ու իշխաններից դատարկվեց: (Հենց այնպես՝ ինքը որոշեց ու Հայոց հողը՝ պատմական Վասպուրականը տվեց Բյուզանդիային: Միայն խեղաթյուրվածը կասի, որ այս կենդանին, թագավորն ու եկեղեցին Հայ են):
- **1022թ** «Վասիլ 2-ը պահանջեց Անին: Գագիկի որդի Հովհաննեսը իր թուլամորթության պատճառով տվեց: Իսկ վրաց Գորգին իր երկիրը մերժեց տալ և պատերազմեց» /էջ 33/: «Տեր Պետրոսը գնաց Տրապիզոն Վասիլ 2-ի մոտ և դրանից հետո Վասիլը համարվեց Հայոց երկրի հայրը»: (Այ, այսպես, հարգարժան Հայ ազգ, առանց պատերազմի Վասիլը դարձավ Հայոց Երկրի հայրը, իսկ մենք հազարավոր զոհերից հետո էլ չենք դառնում մեր որդի Արցախի հայրը):
- **1023թ** Վախճանվեց Վասիլը՝ նստեց Կոստանդինը: Վախճանվեց Սենեքերիմը: Վախճանվեց Գորգին՝ նստեց որդի Բագարատը (սրանք էլ Ափխազիայի Բագրատունիներն էին: Հետաքրքիր է սրանց մասին մեր պատմաբանները ի՞նչ կասեն՝ սրանք էլ ե՞ն Հայ):
- **1027թ** Կոստանդինը վախճանվեց, նստեց փեսան՝ Ռոմանոսը;
- **1036թ** Ռոմանոսին կինը թունավորեց՝ գահին նստեցրեց Միխայիլին: Վախճանվեց Դավիթը /Սենեքերիմի որդին՝ արդեն Սեբաստիայում/ նստեց եղբայր Ատոմը: (ՌԷշադրություն դարձրեք, թե ի՞նչ է կատարվում Բյուզանդիայում: Կայսրի կինը թունավորում է ամուսնուն և ինչ որ մի ոմն Միխայիլ /երեի ՍԱԲգարե/ դառնում է Կայսր: Շատ շուտով Բյուզանդիան էլ է կործանվում: Ի՞նչ կա չհասկանալու, պետականությունները հերթականությամբ կործանվում են՝ ծաղկում է ամենաթողությունը):
- **1036թ** «Արելը խավարեց; Սաստիկ երեսույթներ: Հայոց հոգեւորականները գնացին Աղվանաց Հովհաննես կաթողիկոսի մոտ, նա ասեց, որ դա սատանայի սկիզբն է՝ Հռովմայեցոց տակ է անցնելու ողջ աշխարհը» -էջ50: (Այսինքն Հռոմեական կայսրությունն էլ պետք է կործանվի՝ այդպես էլ շուտով եղավ):
- **1040թ** էջ 52- Մի ցահանման գիսաստղ ետ սողալով բախվեց բազմաստեղին ու Լուսնին: Վախճանվեց Հայոց թագավոր Աշոտ Բագրատունին:
- **1041թ** էջ 56-«Վախճանվեց Հայոց թագավոր Հովհաննեսը: Աշոտի եղբայրը, Գագիկի որդին՝ Աշոտի որդու, Սմբատի որդու, Երկաթի որդու, Բագրատունյաց տոհմից: Միխայիլը եկավ Հայոց երկիր, Հովհաննեսի գրության համաձայն՝ իր մահից հետո իր երկիրը

Բյուզանդին էր, հրի ու սրի քաշեց՝ պահանջեց Անին: Հովհաննես-Սմբատ թագավորը 15 տարի հռոմեացիք ռոճիկ էր ստացել: Սարգիս Հայկազնը վերցրեց զանձեքը փախավ Ափխազիա: Նա ուզեց Հայոց վրա թագավորել: Այդ բանին չհամաձայնեց Բագրատունիների տոհմը՝ որովհետև Սարգիսը Հայկազն էր: Հովհաննեսի ազգապետ Դավիթ Անհողիմը Աղվանից եկավ հարձակվեց Հայաստանի վրա՝ որպեսզի Գագիկը դառնար թագավոր: Հռոմեների դեմ Հայերը հավաքվեցին ու ահեղ պատերազմ մղեցին՝ Ախուրյան գետը արյուն դարձավ: (Այս և Պահլավունի Գրիգոր, ով օժեժ Գագիկին, արտասխառություններից հասկացվում է, որ Պահլավունիները՝ Սասանյանների սերունդները, նույնպես Բագրատունիներ էին անվանվում՝ կամ հակառակը, այսինքն նույն Դավթի սերունդներն են, և որպեսզի հանկարծ Սարգիս Հայկազնը Հայաստանում թագավոր չդառնար՝ ջիուղները Աղվանքից անգամ հարձակվեցին Հայաստանի վրա):

- **Մասթեոս Ռեշայեցի 56 էջի** ներքեում կարդում ենք «Հովհաննես թագավորը, որը 15 տարի Բյուզանդ Վասիլից ռոճիկ էր ստացել 1041թ մարտի 10-ին վախճանվեց; Բագրատունիները Սարգիս Հայկազնին չթողեցին դառնալ Հայոց թագավոր, որովհետև նա Հայկազն էր: Դրա համար Դավիթ Անհողիմը Աղվանքից հարձակվեց Հայաստանի վրա՝ քարոտքանոջ արեց: Դահ բարձրացավ երկյուղյաժ, խոհեմ ու աստվածասեր 18 ամյա Գագիկը՝ Աշոտի որդին»: էջ 58 «... Պահլավունիների տոհմին պատկանող, իր նախահոր անունով Գրիգոր կոչվող և սուրբ Գրիգորի ազգից սերող մեծ իշխանի հրամանով Գագիկին օժեցին համայն Հայաստանի թագավոր: Գրիգորը հանդես եկավ որպես երկրորդ Սամվել, որ Դավթին օժեց Իսրայելի արքա: 1045թ. Մարտի 9-ին Հայաստանը հանձնեցին Բյուզանդիային: Այդ արարքի համար Բյուզանդիայի իշխանությունների կողմից Գրիգոր ՄԱԲցենը մագիստրոսի կոչում ու մեծ հարստություններ ստացավ: (Հարգարժան Հայեր՝ արդյո՞ք որեւէ բան կա ավելացնելու, որպեսզի միանգամայն հասկանալի դառնա այս դատը իրողությունը):
- **Էջ 57** Միս թե ինչ է գրված այն մասին, երբ Բյուզանդը հարձակվեց իրեն կտակված Անին պահանջելու համար, իսկ Հայերը միահամուռ՝ առանց թագավորի ահեղ պատերազմեցին՝ «Դրա վրա սրբակրոն մեծ սպարապետ Վահրամ Պահլավունին միջամտեց /իր Հայերը դրան էին խնդրել պատերազմը դեկավարի/, մարդիք ուղարկեց հայոց զինվորների մոտ, հազիվ կարողացավ համոզել, որ թույլ տան կենդանի մնացած հռոմեներին տուն գնալու: Հռոմեները թողեցին գնացին՝ այլևս Հայաստանը չպահանջեցին»: (Գագիկը դարձավ թագավոր: 18-ամյա, շատ խոհեմ, երկյուղած և աստվածասեր էր ու նա առանց կռվի պետք է հանձնեք Հայաստանը):
- **Էջ 58** «Հայոց նախարարները հավաքվեցին տեր Պետրոս հայրապետի մոտ, սուրբ հոգու շնորհիվ և ազգությամբ Հայկազնյան, Պահլավունիների տոհմին պատկանող, իր նախահոր անունով Գրիգոր կոչվող և սուրբ Գրիգորի ազգից սերող մեծ իշխանի հրամանով /որ և օժեց նրան սրբակենցաղ մեծն ՄԱԲՅԵՆ/, Գագիկին օժեցին Համայն Հայաստանի թագավոր: Գրիգորը հանդես եկավ որպես երկրորդ Սամվել, որ Դավթին օժեց Իսրայելի արքա»: (ՄԱԲցենը Մարցին չի կարող լինել՝ որովհետև կլինեք Մարցեն; Այստեղ ուղղակի ՄԱԲ՝ ջիուղ արմատի հետ է կապված, որը նմանեցնում է Դավթին Իսրայելի արքա օժեքու հետ):
- **1043թ** Էջ 62 -- Բյուզանդիայում Կոստանդին Մոնոմախը;
- **1049թ** էջ 69-- «ԱԲԾՆ-ը միակ քաղաքն էր, որ Հայերի ձեռքից գրավեց սրով ու հրով: Սա դարձավ Հայոց կորստյան սկիզբը»:

ՀԱՏ ԻՈՂԱՆ ՍԿԻԼԻՑԻՈՍԻ
(ՍԿԻԼԻՑԱ ԿԵԴՐԻՆՈՍ)

Բյուզանդիան 8-րդ դարի արաբական խալիֆի ներկայությունից սկսած մտացել էր ջիու-դականության հետ համատեղ Հայաստանի պետականության վերացման ծրագիրը: 9-րդ դարի կեսից Խալիֆը թուլացավ, նա ղեկավար ջիուղների օգնությամբ Հայաստանը մաս-մաս վերականգնեց և 100 տարվա ընթացքում վերացացրեց Հայոց պետականությունը:

- I. Տարոնի նվաճումը: Տարոնի վերջին իշխան Գրիգորի և նրա եղբայր Ալագանեմի շահերի բախմամբ Գրիգորը արաբներից շրջվեց դեպի Բյուզանդիա, ստացավ մագիստրոսի կոչում (հռոզ էր ստանում՝ տարեկան 10-ական լիտր ոսկի և արծաթ) և դարձավ դրանց վասալը: Գրիգորի ավագ որդի Բագարատին Լեւոն 6-րդ կայսրը մագիստրոս Թեոփիլակտոսի քրոջը տվեց կնության, Ալագանեմին՝ պրոտոսպար Կոստանդինի դստերը: Գրիգորի որդիներ Բագարատն ու Աշոտը ուզում էին տիրանալ իրենց հորեղբոր՝ Ալագանեմի որդու՝ Թռռնիկի տիրույթներին: Թռռնիկն իր տիրույթները կտակեց Բյուզանդիային: Աշոտը նույնպես Տարոնը կտակեց և իր մահից հետո 696թ. Բյուզանդիան տիրացավ իր ժառանգությանը: Ատոկիկի խոսքերով Բյուզանդիան հետկարներ էր գրում ու քաղաքական տեռորով վերացնում արանց: Ջիուղները առաջին հերթին Հայաստանը գլխատեցին՝ Տարոնը օտարացրին: Իշխան Աշոտի կտակը Հայաստանում առաջինն էր:
- II. Տայքի նվաճումը: Չմշկիկ կայսրը փորձեց գեներով տիրել Տայքին՝ ապարդյուն էր: Վասիլ 2-րդը փորձեց՝ Հայքը մի մարդու նման ոտքի կանգնեց՝ ջախջախեց թշնամուն: Վասիլը ամրապնդվեց Տարոնում սեւեռվեց Տայքի կյուրապաղության վրա: Իշխան Դավիդը ու ավագանին իշխանությունը կտակեցին Բյուզանդիային: 1000թ. վրաց արքեպիսկոպոս Իլարիոնը բինով թունավորեց ապա բարձր խեղդեց Դավթին: Գալով Իբերիա՝ Տայքը դրանք այդպես էին կոչում, Վասիլը իր տիրացած ժառանգությունում վրաց Գիորգիի հետ հաշտություն է կնքում և այնտեղից գնում է Փյունիկե իր հետ տանելով Տայքի մնացած մեծամեծ Բակուրյանին, Թեոդատին, Փերսին...:
- III. Վասպուրականի նվաճումը: 1016-ին օղուզները հարձակվեցին Վասպուրականի վրա, ավերեցին, «կոտորեցին գիսվատացիալքս Քրիստոսի», բայց Անի-Շիրակը օգնության չհասավ: Վասպուրականի Մենքերթիմ թագավորի որդի Դավիդը չկարողացած դիմադրել: 1016-ին Մենքերթիմը Վասպուրականը կտակել էր բյուզանդիային՝ փոխարենը Կապադովկիայում հողեր էր ստացել: Դրա որդի դավիդը 300 ջորի, 1000 արաբական ձի գանձերով գնաց Կոստանդինուպոլիս՝ որպես Վասպուրականը նվիրատվողի՝ նրան ցնցությամբ ընդունեցին: Բայց Վասպուրականում մնացած արաբ ամիրությունները փորձեցին ապարդյուն պաշտպանել Վասպուրականը: Վասիլը ռուս վարձկանների օգնությամբ արանց վերացրեց: Անի-Շիրակի կործանման համար սա հիանալի հենակետ էր, անգամ հետագայում 1037թ. Պետրոս Գետադարձը «ծածկաբար» ապաստանել էր Վասպուրականում:
- IV. Անի-Շիրակի (Մեծ Հայքի) նվաճումը: 998-ն Հայ-վրաց բանակը միացել էր՝ սարսափեցնում էր թշնամիներին: Արաբ Մամյանը հարձակվեց Գագիկն ու վրաց Բագարատի որդի Գուրգենը ջախջախեցին դրանց: «Միաբան հասանեին գորքն Հայոց և Վրաց», - ասում է Ատոկիլը: 1020թ. Գագիկ 1-ի մահից հետո գահի համար Հովհաննես-Սմբատ և Աշոտ որդիների մեջ կռիվ սկսեց: Ափխազ Գեորգին փորձեց հաշտեցնել՝ չստացվեց: Երբ 1022-ին Վարդաս Փոկասի որդի Նիկեփոր Օւլիզը ապստամբեց՝ վրաց Գեորգին և Հովհաննես-Սմբատը օգնություն ցույց տվին, ինչը ահաբեկեց Վասիլ 2-ին: Սկիլիցան ասում է, -«1021-ին Վասիլը հնազանդեցրեց Վրաստանը՝ հայերը զինված դաշինք ունեին, բայց չօգնեցին»: Սկիլիցան գրում է, որ «վրաց Գիորգիին պարտելուց հետո Հովհաննես-Սմբատը ինքը անձամբ Անիի բանակները հանձնեց Վասիլ 2-ին: Դրա համար Հովհաննես-Սմբատը ստացավ Մագիստրոսի կոչում, նա կայսրությունից ստանում էր «տուրս և իշխանութիւնս ի հռոմոնց զամս հնգետասան»(Էջ 36) և դրվեց Անիի և Մեծ Հայքի ցմահ կառավարիչ՝ Անիի տոպարիս, գրավոր փաստաթուղթ տալով, թե իր՝ Հովհաննեսի մահից հետո համայն իշխանությունը դառնում է Հռոմեական

պետության բաղկացուցիչ մասը» (էջ 37): Սկիզբից գրում է, որ Տարոնի իշխան Գրիգորը մինչև Տարոնի հանձնելը հռոզից բացի գորավարի աստիճան էլ էր ստացել՝ Հովհաննես-Սմբատը դա էլ չուներ: Հովհաննես-Սմբատի ու երբոր՝ Աշոտի մի երկու ամիս տարբերությամբ մահերը քաղաքական տեռորի ակտեր են: Սկիզբից հետևարի իբր կորստի մասին հեքիաթ չի պատմում, ասում է, որ հետևարի համաձայն Միքայել կայսրը եկավ իր Հայաստանը: Վեստ Սարգիսը տեսնելով այդ ամենը «կամեցավ թագավորել ի վերայ Հայոց»: Բայց սպարապետ վահրամ Փահլավունին «հանդերձ իրովը ազգայցօք, որդովը և եղբորդ-ովը իբրև երեսուն ազատօք, ոչ միաբանեցան ընդ մնա. Սարգիսը գանձատունը վերցրեց փախավ Ափիսագիս: Դավիդ Անհողինը հանձն է առնում իրականացնել Բյուզանդիայի վճիռը, հրի ու սրի է մատնում Հայաստանը (էջ 40): «1043-ին Գագիկը գալով կայսեր մոտ մագիստրոսի պատվաստիճան ստացավ, շատ եկամտաբեր շրջաններ Կապադովկիայում, Խարսիանոնում, Լիկանդոսում և այսուհետ խաղաղ ու անվրդով կյանք ապրեց» (էջ 42):

- V. Դավիդի պաշարումը 1047թվ.:
- VI. Բյուզանդական վարչության հաստատումը Հայաստանում: Բոլոր կատապակները ջիուղներ էին՝ Ահարոն, Բագարատ, Դավիդ, Սենեբերիմ.....: Դավիդ Անհողինի կոտորածները վկայում են այն մասին, որ այդ կենդանիները Հայաստանը համարում էին հավերժ կործանած:
- VII. 11-րդ դարի հայազգի բյուզանդական նշանավոր գործիչ Կեկավմենոսը իր փաստագրություններով հաստատում է Բոհանն Սկիզբիցի ճշմարիտ լինելը:

Է Պ Ո Ս Ը

- Սասունցի Դավիթ էպոսը սկսվում է հետեյալ կերպ. Անհավատ խալիֆն իրեն կին է առնում Հայոց Գագիկ թագավորի աղջկան՝ Ծովինարին;
Այս տողերը երկի ոչ անտիկ ու անհայկականության սպառնիչ բացահայտող են՝
--Դավիթ/դը Հայերեն անուն և բառ չի
--Խաթունը Հայերեն անուն և բառ չի
--Անհավատ տերմինը արաբի հանդեպ օգտագործվել է միայն քրիստոնեության շրջանում
--Արաբական Խալիֆը եղել է 7- 9-րդ դարերում
--Գագիկ թագավոր և անուն մինչև Բագրատունիները՝ Հայերը չեն ունեցել
--Ծովինարը դա Հայոց ՆԱԲ դիցուհին է ԾՈՎ նախդիրով՝ որպեսզի Հայոց Լեռնաշխարհի հենքին տրվի ծովի հետ կապվածության ջիուղական գաղափարի հենք
--Էպոսը հաստատ գրված է Բագրատունիների ժամանակաշրջանում:
- Գարեգին Սրվանձտյանի թողած փաստերի հենքի վրա 1939թ. Նշվեց Սասունցի Դավիթ էպոսի 1000-ամյակը: Բսկ Սրվանձտյանը եղել է բանահավաք, գրող, հայրենասնվեր, չնայած Գրիմյան Հայրիկի հետ մերձավոր կապերին ու եպիսկոպոս լինելուն՝ եղել է “Մե Խաչ” գաղտնի ընկերության անդամ ու հալածվել թուրք իշխանությունների կողմից:
- Սահակ Բագրատունին ստիպել է, որ Խորենացին առասպել գրի Բյուրասայի Աժդահակի /ջիուղ/ մասին՝ նա ասել է, -«Բայց ինչ ցանկություն է, որ ունես, Բյուրասայի Աժդահակի առասպելները փծուն ու անհեթեթ են, կամ ինչու ես մեզ նեղություն տալիս պարսից անձաշակ ու անձաշակ և մանավանդ անիմաստ առասպելների համար, ինչպես են նրա առաջին և անբարի բարերությունը, դեռերի նրան սպասավորելը, վրիպածին ու ստին վրիպեցնել չկարողանալը, ուսերը համբուրելը, այնտեղից վիշապներ ծնվելը...»:
- ՍՍՍՆ-ները—3-7 դարերում եղել են Պարսկաստանում: Պարսկի /փարսի/ Ստահր քաղաքի տաճարի քրմապետ Սասանի որդի Պապակը և սրա որդիներ Շապուհն ու

Արտաշիր Ա Պապականը միավորել են Պարսքը, հաղթելով և վերացնելով արի Պարթեներին, հիմնել են Սասանյան պետությունը:

- Արտագրված է Բիբլիայից՝ Սանասարն ու Բաղդասարը սպանում են հորը, իբր ազատում են իրենց մորը, բայց սերված են Սենեքերիմից: Եթե հիմնված լիներ Խորենացու պատմության վրա՝ գրված կլիներ, որ ասորիներ կամ ջիուդներ են:
- Սանասարն ու Բաղդասարը իբր Սասնա գավառի հիմնադրներն են՝ այն դեպքում, երբ ջիուդը ունի 3.000 տարվա պատմություն իսկ Սասունը՝ 23.000 տարվա:
- Մեծ Մեհերը կենսակցում է Սարա Մելիքի կնոջ հետ՝ ծնվում է կրտսեր Սարա Մելիքը: Բացարձակ անմտություն՝ իրենց կովի հորը միշտ էլ իրենցն է, բայց Մեհերից միմիայն «Մեհերներ» են ծնվում: Եթե հեղինակը Հայ լիներ՝ այդպես կգրեր:
- Բբբ, թե Մեծ Մեհերը Սանասարի որդին է, Դավիթը Մեծ մեհերի, Փոքր Մեհերը՝ Դավթի: Առյուծ Մեհերը արարվել է 25.000 տարի առաջ, իսկ Սանասարը ծնվել 2.700 տարի առաջ:
- ՓՈԶԸՐ՝ ՄՀԵԸ /Պստիկ Մեհեր կամ նույնն է Մեհերիկ/: Սասնա ծոեր հերոսավեպի 4-րդ ճյուղի գլխավոր հերոսը՝ Դավթի և Խանդութի որդին է ու հետև էլ իբր թե Հայ է:
- Մեծ Մեհերի /չկա մեծ ու փոքրիկ Մեհեր՝ եղել է ու կա միմիայն ԱՌՅՈՒԾ ՄՀԵԸ/ թողը՝ Փոքրիկացվել է, ծնվելուց ձեռքը փակ՝ ափի մեջ մի կաթիլ արյուն /արյունոտ պայքարի խորհրդանիշ/: Կռվում է հոր՝ Դավթի հետ, նրանից արժանանում անգավակություն ճակատագրական անեծքին: Լքում է հայրենի տունը, զրկվում ժառանգության իրավունքից, վարում աստանդակյան կյանք, ենթարկվում տարբեր փորձությունների, կռվում զանազան թշնամիների դեմ, վերջում ըմբոստանում է անգամ Աստծո դեմ, կռվում նրա հրեշտակների հետ, պարտվում /կամ ձերպացած գետինն այլես չի դիմանում նրա ձիու ոտքերի տակ/, աշխարհից ու կռիվներից հոգնած, անմահ ու անժառանգ, անսալով գերեզմանից լավող ծնողների խորհրդին, փակվում է Վանի մոտ գտնվող Ազալաքար /Ազալն էլ Միհրականության սուրբ սիմվոլն է/ այրում, և սպասում, որ գարին ընկույզի չափ դառնա, որ ինքը իրավունք ստանա դուրս գալու /այդ իրավունքը տվողն էլ իհարկե ջիուդն է/: (Այստեղ նկարագրված է ջիուդների երազանքն ու ծրագիրը, բայց ինչպես ցույց տվեց պատմությունը՝ «մուրագները փորները մնաց»):

«Բագրատունիները ներկայացան Դավիթի և Սողոմոնի թագավորական հետնորդներ՝ Վաղարշ 1-ից /117-140/ ստացան թակադիրի և այրուձիի դեկավարի պաշտոնը», - Էմվիդ Լենգ /անգլիացի պատմաբան հետազոտող- «Հայերը»- էջ 167

Միթե այստեղ կասկած կա, որ սա ջիուդական ծրագրերի իրականացման արտացոլում է: Անկասկած այս Էպոսը արտագրված է Հին Հայկական Դյուցազնական Էպոսից՝ աղավաղված է ու անունները փոխանակված ջիուդականի:

Այստեղ բոլորի՝ ընդ որում և Պահլավունիների մեկ Բագրատունյան տոհմի տակ հանդես գալը, օժող Գրիգոր ՄԱԲցեն կոչեցյալը՝ ՄԱԲ՝ ջիուդ արմատի հենքը, բացարձակապես ոչ մի կասկածի տեղիք չեն տալիս Հայաստանը կտակող ու վերացնող կենդանիների ջիուդական ծագման պատկանելությանը ու սատանայական փորձության ծրագրի իրականացման փաստը:

1939-ին Բեյրութում հայերեն է թարգմանվել Մեհվյան Ջադե Ռիֆատի 1929-ին լույս տեսած «Օսմանյան հեղափոխության մութ ժալքերը» գիրքը, որտեղ պնդվում է, որ Հայոց Մեծ Եղեռնի ծրագիրը ընդունվել է 1910թ. օգոստոսին և 1911թ. հոկտեմբերին՝ խալալյան «Հարությունված Մակեդոնիա» մատնական լոժայի մեծ վարպետ Էմանուել Կարաստյի ստեղծած երիտթուրքերի կոմիտեի նիստերում՝ Շոտլանդական ծեսի գրոսմայստեր Թալալեաթի, Էնվերի, Բեհաեդդին Շաքիրի, Ջեմալի և Նազիմ ջիուդների կողմից, որոնք մուսուլման էին ձեռնառնում ու գործում ահավոր ջիուդ Ռոսշիլդի ֆինանսավորմամբ:

Հիմա ի՞նչն է ավելի ճիշտ՝ խոստավանել, որ իրոք այդ սատանաների կողմից, չճանաչելով, օկուպացված ենք եղել ու շուկել դրությունը, թե անաչելով խաբնված լինելուց, կեղծյաններին հայացնելով՝ հազարամյակների Հայոց հերոսական պատմությունը ոտնատակ անել, Հայ ազգին նսեմացնել, ներկայացնել որպես պետությունը ուրիշներին կտակողների ու տեղիք տալ կեղծ ազնվականներին Հայ ձեռնադրու, ազգին շահագործելու ու հաջորդ կտակը նախապատրաստելու:

Այսօր ոչ թե ջիուդ-կեղծարարներ՝

Նինա Գարսոյանի
Ռոնալդ Գրիգոր Մյունի
Ռոբերտ Թոմսոնի
Ռիչարդ Հովհաննիսյանների,
Ջեյմս Ռասելի
Պիտեր Զաուիի
Ալինա Ալվազյանի
Միմոն Փայասյանի
Բեդրոսյանի

տված կուտն է պետք ուտել՝ այլ ուղղորդվելով անվեհեր Հայկազունի՝ քանասիրական գիտությունների ղոկտոր Ալբերտ Մուշեղյանի, այդ ջիտղ կենդանիներին սատկացնող գիտահիմնավորված ջախջախիչ հարված հասցնող փաստերով՝ բացահայտ արտահայտել ջիտղների կողմից Հայի Առաջնածին Չարս լինելու կեղծումի, Հայի անվան տակ՝ Հային օկուպացված պահելու իսկոթյունն ու թքելով Եհովաների ու Մամոնաների հիշատակների վրա՝ վերականգնել ու մատաղ սերնդին մատուցել Հայոց անարատ պատմությունն ու այդ ամենի կեղծարարության համար համաշխարհային ջիտղականության անխնա թափած ջանքերի պատճանները:

Այսօր Հայաստանում հակասեմիթական կեղծանվան տակ հակասիոնական արտահայտությունների համար ՀՀ հատուկ ծառայությունների կողմից քրեական գործեր են հարուցվում ազգանվեր Հայկազունիների հանդեպ: Հիշեցման կարգով ասեմ, որ դեռես այս հողակտորի անվանումը՝ թեկուզ հանրային և ոչ ազգային՝ Հայաստան է կոչվում: ԵՎ այդ փորրիկ Հայաստանը՝ այն երբեմնի Մեծ Հայաստանի իրավահաջորդն է, որը կազմարծվեց հենց այդ սիոն-ջիտղական ջանքերի շնորրիվ: Իսկ, որպես պատմական կեղծանքի շտկում, այդ հատուկ ծառայությունների կողմից երբեիցե գործ հարուցվե՞լ է ջիտղականության հանդեպ՝ գոնե Մեծ Եղեռնի կազմակերպման համար կամ նույն ջիտղական ավազակապետության՝ Իսրոտլի կողմից այն ժխտելու համար, նույն Իսրոտլի հանդեպ՝ մեր թշնամիներին՝ աղրբեջանցիներին զինելու համար կամ նույն ջիտղների հանդեպ՝ Բիբլիայում Ամալեկի՝ Հայի հիշատակը երկնքի տակից վերացնելու կոչի համար: Ոչ, չի հարուցվել ու չի հարուցվի միմչդեռ հանրապետությունը չի վերանվանվել Ազգային պետության: Հակառակը՝ ավելանում են ջիտղ Գրիգորների, Ամիրների ու այլ թափթփուկների անվան փողոցներն ու Մարիոթ հյուրանոցները: ԵՎ այդ գործ հարուցողները խորհում են արդյոք նոր հազարամյակի իրենց ամենահայադավ գործի, իրենց փոխարեն պատասխանատուների ճակատագրի, ու որ ոչ մի ժողովուրդ նմաններին գրկաբաց չսպասելությունում վստահ լինելու մասին:

Ահավոր շատ են Հայաստանում նման անվանում-սիմվոլները, այդ մասին՝ հետո:

Հիմն ընդամենը միաբանվել է պետք ազգային միաբանության գաղափարի շուրջ, մտածել պատմական կեղծանքի շտկման իրականացման մասին, որի միակ ու անըրջանցելի արգասիքը ԱԶԳԱՅԻՆ ՊԵՏԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ վերականգնում է:

ՄՆԼԻՔՆԵՐԻ Ի ՀԱՅՏ ԳԱԼԸ ՀԱՅՔՈՒՄ

Մըրըրը--Եբրայերեն և արաբերեն նշանակում է իշխան, թագավոր կամ տեր
Մըրըր --Եբրայերեն և արաբերեն նշանակում է առաքյալ (Հիշեք Բիբլիայից ջիտոյների
առաջին պատերազմը Ամա(ը)լեկյանների՝ Հայերի դեմ և Եհովայի հայտարարած հավերժ
պատերազմը՝ նրանց):

Դեռևս Բիբլիայի մեջ կարդում ենք այն մասին, որ ջիտոյները առաջին պատերազմը
մղում են Ամալեկյանների դեմ: Ինչ է սա նշանակում: Բիբլիան ավելի շատ ջիտոյական
ծրագիր է, քան ջիտոյական պատմություն: Մա նշանակում է, որ առաջին՝ այսինքն հիմնա-
կան պատերազմը պետք է լինի Հայերի դեմ, Հայն է Առաջին Արարվածը Արարչի կողմից և
նա պետք է որպես Արարչային սկզբունք վերանա, որպեսզի ջիտոյները կարողանան
մնացած աշխարհին տիրեն՝ չէ, որ իարտել բառացի նշանակում է Արարչի դեմ պայքար:
Հայերին՝ որպես Արարչային ծնունդների, վերացնելուց հետո, իրենք իրենց արդեն պետք է
համարեին մե(ը)լիքներ՝ հրեշտակներ՝ որը հրեշ բառից է առաջանում, հետև էլ թագավոր
կամ իշխան է նշանակում:

Բոլոր Հայերին հայտնի է, որ ըստ ջիտոյների իսկ կողմից գրված էպոսի՝ Մասունցի
Դավիթը սպանեց Մարա Մելիքին: Այդ ինչ՞ Մելիքներ են հայտնվել Հայաստանում, որ
նույնիսկ Հայեր են:

«Ժր սուրբանական իշխանությանը 1160թ-ից հայտնի է Արգունի Միլիկյան պետութ-
յունը: Աբբասներից Արգունի պետության թուլացումից հետո առաջ են եկել բռնակալ
մելիքները: 1163 թ. վրացիների հետ պատերազմում էմիր Սալիկը գերի է ընկնում: Վրացի-
ները մեծ նվերներ ուղարկելով Ախլաթի տեր և Շահ Արմենին ազատեցին էմիր Սալիկին:
1201թ. Մելչուկ Սուլեյմանը գրավեց Էրզրումը: Մելիքշահ Սուլեյմանը հաղթեց վրացինե-
րին: Երզնկայում և Քեմախում Մելչուկյան ճյուղից առաջացավ Մենգուջիեյի պետությու-
նը: Սուրբան Ալի-Արսլանը այս վիլայեթը տվեց Մենգուջ Դազիին, իսկ հետո, Ֆախրիդդին
Բահրամշահ Բին-Դավիթ(Դավիթ անունը ուրիշ ոչ ոք չունի) բին Մենգուջին: Մրա որդի
Մելիք Դավիթը անցավ նրա տերը: Վերջապես 1327թ. երեսուն եկավ Բենի Չոբանի
պետությունը: Նրանցից նշանավոր դարձավ Թիմար Դաշը , հետո Շեյխ Հասանը, հետո
Մելիք Էշրեֆը /Թավրիզում սպանվեց/, հետո 1406թ. երեսուն եկավ Ալ-Կոյունլուն, որը
Բայանդարի էլ էր կոչվում և նվաճեց վիլայեթը: Օսմանը, որը Թիմուրին է հասնում, Ռումի
քաղաքների վրա վալի նշանակվեց: Հետագայում Բարենդեր Բին-Կարա Յուսուֆի սպան-
վելուց հետո, որդին՝ Յակուբը մնաց: Ալ-Օսմաններից սուրբան Մելիքը պատերազմելով
Շահ Իսմաիլի դեմ հաղթեց և այդ կողմերը նվաճեց:

Նույն Դազիները առաջ եկան Կիլիկիայում: Սուլեյման Շահի բրոջը կնության տվեց
Մելիք Ահմեդ Դազիին: Մուհամմեդ Դազիին հաջորդեց որդին՝ Բադի Բասանը, եղբոր որդի
Իսմայիլը, հետո Ջուլյուն: 1172թ. Մելչուկ Կըրըջ Արսլանը նվաճեց՝ Դանիշմենդների
պետությունը վերացավ» (Այսբանը «Թուրքական աղբյուրները Հայաստանի, Հայերի և
Անդրկովկասի մյուս ժողովուրդների մասին» Հայկական ՄՄՀ ԳԱ արևելագիտության
սեկտորի թոթթական բնագրից քարգմանած 1964 թ. հատոր Բ):

Մա արդեն հերքել ընդհանրապես հնարավոր չի, որովհետև գրել են այդ ժամանակի
թուրք պատմիչները:

Կիլիքն՝ մելիքները նույն Անակի, Գրիգորի, Բագրատունիների հետնորդներն են, որոնք
համարելով, որ այլևս Հայաստանը չի կարողանա նորից վերածնվել՝ էպոսում հաղթել են
և Մասունցի Դավիթը և Մարա Մելիքը, ու սկսեցին բացահայտ իրենց անվանել Մելիքներ՝
հրեշտակներ, հրեշներ: Իսկ հրեշը դա ջիտոյն է: Յակոբ հայերը նույնպես իրենց համար
օգտագործել են հրեշտակ արտահայտությունը, բայց իհարկե առանց իսկությունը
գիտակցելու:

Այնպես, որ չտեղեկացվածների համար փառահեղված մելիքները՝ իրենց սեւ գործը
կատարած ծպտյալ ջիտոյներ են:

ԶՀՈՒԳՆԵՐԸ

ԵՎ

ՀԱՅՈՑ ՄԵՆ ԵՂԵՌՆԸ

Հայ ազգաբնակչության ոչնչացման ծրագիրը ջիուղ երիտթուրքերը մշակել էին նախքան Առաջին աշխարհամարտը: 1914-ի հոկտեմբերին ներքին գործերի նախարար Թալաթի խորհրդակցությունում կազմակերպեց «եռյակի գործադիրը», որին հանձնարարված էր կազմակերպել Հայ ազգաբնակչության կոտորածը: Եռյակի անդամներն էին երիտթուրքերի առաջնորդներ Նազիմը, Բեհստտղին Շաքիրը և Շյուքրին:

Թուրքական ազգամունները ոչինչ չեն ասում, քանի որ երիտթուրքերը ջիուղական կուսակցություն էր: ԵՎ հենց երիտթուրքերին օգնության եկավ Պարվուս-Գելֆանդը: Պարվուսը գալիս էր գործուղման՝ Հայերի կոտորածը կազմակերպելու և գիտեր ու՞մ մոտ պետք է գար: ԵՎ հենց հայկական կոտորածներից հետո Պարվուսը և Բազիլ (Վասիլ) Չախարովը դարձան շատ հարուստ անձիք:

Հայերի կոտորածը ջանում էին ներկայացնել որպես պատահական, շրջափակված պահով և որ Եվրոպական իրադարձությունների հետ չկապնված: Բայցեայնպես, Առաջին աշխարհամարտի շուրջի տակ իրականացվող Հայերի կոտորածը հանդիսացավ Թուրքիայի և Ռուսիայի կայսրություններում իրադրության հարիլման արգասիք:

Պարվուսը ռուսական հեղափոխությանը նախապատրաստվելը սկսեց Կոստանդինուպոլիսից՝ հայկական ջարդերը կազմակերպելով ու Թուրքիայում ջիուղ երիտթուրքերի հեղափոխությունով: Այդպիսով Պարվուսը ժողովուրդների հեղափոխության քողի տակ կազմակերպեց լայնածավալ ցեղասպանություն: Նա իրեն ներկայացնում էր որպես բոլոր երկրներում, որտեղ նա ֆիզիկապես կկարողանար հասնել, հարատև հեղափոխական: Նա իրենից հետո բողեց առեղի՝ հարյուրավոր միլիոն շվեցարական մարկի հասնող ունեցվածք, որը, անկախ Օլեցարիայից նրան արտաքսելուն՝ պահպանում էր շվեցարական բանկերում: ՈՒ՞մ կտակեց Պարվուսը իր ունեցվածքը՝ հարատև հեղափոխությանը, թե չորսը ամուսնություններից իր երեխաներին՝ անհայտ է: Հայտնի է, որ նրա թոռները սպրում են Նյու-Յորքյան Մանիեստենում, որտեղ սպրում են ամերիկյան ջիուղ բանկիրները, ինչը և ապացուցում է, թե իրականում ու՞մ պատվերով էր աշխատում նա:

Հաջորդ ընդհատակյա գործունը ռուսական ջիուղ մուլտիմիլիոններ Բազիլ Չախարովն էր: Նա ծնվել էր Կոստանդինուպոլիսում: Նա Առաջին աշխարհամարտի առեղի գեներալական էր, ով Պարվուսի նման երիտթուրքերով էր թափահարվում և հայկական ջարդերի հաշվին հարստացավ: Գնդապետ Լեյնը «Անտեսանելի ծեռք» գրքում գրում է, «Չախարովը այդ ժամանակի ամենաազդեցիկ անտեսանելի ջիուղներից էր: Նրան կոչում էին «մահավաճառ», «գեներալիք»»:

Մրանը՝ բրիտանական «Ինտելիջենս սերվիս» ծառայության գնդապետ ջիուղ Լորենս Արաբացու հետ միասին պետք է կազմակերպեին հայկական ջարդը, արաբներին հանելին Օսմանական կայսրության դեմ ու Պաղեստինում ստեղծեին Իսրայել պետությունը:

Երիտթուրքերը հերթական՝ 17-րդ դարի ջիուղափրկիչ Մաքբաստայ Յելիի հետետողներն են, որոնք ձեռնարկ արեցին էին ընդունել, բայց իրականում «Գլոնմեն» սեկտայի ծածուկ հուղաներ էին: Երիտթուրքերը հիմա էլ են կառավարում Թուրքիայում: Այսինքն Թուրքիան էքսպանսիոնիստական պլաններով մի պետություն է, որտեղ թուրքերը փոքրամասնություն են կազմում և իշխում են այնտեղ ոչթուրքերը:

Ձիուղ Պարվուսը հայկական կոտորածի գաղափարախոսներից մեկն էր: Ձիուղ երիտթուրքերն ու ջիուղ Քեմալը՝ կատարողներ են:

19-րդ դարից սկսած Փոքր Ասիայում և Արեւելյան Ֆրակիայում ջիուղներին քաղաքական կյանք մտցնելու նպատակով Ստամբուլում, Իզմիրում, Էդիրնեում լույս էին ընծայում ջիուղանո (հայական կոտորած), իլրիստ ու թուրքերեն լեզուներով բազմաթիվ թերթեր ու ամսագրեր: Թուրք պատմության մեջ առաջին անգամ 1877-78 թ.թ. չորս դեպուտատ կային: Շատ ջիուղներ ծածուկ մասնակցում էին ընդեմ սուլթանի միապետության

«Միասնություն և զարգացում» գաղտնի կոմիտեի աշխատանքներին: 1908թ. Երիտթուրքական հեղաշրջումից հետո մեծն վիզիր նշանակվեց պատանկությունում իսլամ ընդունած կիպրոսյան ջհուդ Էլամիլ փաշան (Մեխմետ Բըբրըլլի—1832-1915), իսկ կարակաշարների առաջնորդ Ջավիդ-բեյը՝ ֆինանսների նախարար: Մի քանի ջհուդներ՝ Էմմանուել Կարաստ, Նիսսիմ Մացլիսիս, Նիսսիմ Ռուստ ընտրվեցին պառլամենտ և Մտամբուլում ձեռք բերեցին ահավոր ազդեցություն:

ԵՎ ԱՄՆ Ֆեդերալ ռեզերվ սիստեմը և Գերմանիայի Ռեյխսբանկը հանդիսանում էին ջհուդների մասնավոր սեփականություն: Մի եղբայր Փոլ Վարբուրգը ԱՄՆ-ում էր տնօրեն, մյուս եղբայր Սաքս Վարբուրգը Գերմանիայում: Հարավային Ասիայից մինչև Եվրոպա վաշխառությամբ զբաղվում էին ջհուդներն ու հինդուները: Ջհուդ վաշխառուները սկսեցին իրականացնել ֆինանսային հսկում առեւտրականների վրա, ընդ որում և Հայերի, որոնք Ռուսիայում մետաքս էին վաճառում: Այստեղից առաջ եկան ԵՎրոպայի բանկերը:

Հարավկովկասում որպես լուսավորման հումք բուսական յուղերն էին օգտագործվում ու հանկարծ 1852թ. տրվեց լամպերի առպակաս գնով հումքի՝ կերտսինի արդյունահանման պատենտ, իսկ 1870թ. Գոտլիբ Դալմեյերի ներքին այրման շարժիչ ստեղծումով՝ բեռզինի արդյունահանման:

1880թ. Ռոտշիլդների ֆինանսական կլանը ներխուժեց Բաբու: Նրանք երկաթգծով այն միացրին սեւծովյան Բաթումի հետ: Իրաքի ու Միջինասիայի տարածքները, որոնք պատկանում էին Թուրքիային, նույնպես նավթ կար: Հարկավոր էր այդ բոլոր տարածքները հսկել: Թուրքիայի սուլթանները և Իրանի շիիթները պետք է կոնֆիկտեին, որպեսզի այդտեղ հսկեին բրիտանական ուժերը: Այդ խաղի մեջ խանգարող հանգամանք համիսացավ հայկական ֆակտորը, ինչը և ջհուդների դարավոր բաղձանքն էր:

1832թ. Ջուզեպպե Մաձինին Սարդինիայում զինվորական ապստամբություն բարձրացրեց իր «Երիտասարդ Իտալիա» կազմակերպության միջոցով: Նա պահանջում էր միապետությունը վերածել հանրապետության: Նրան արտրեցին Լա-Մանչ, նա կազմակերպեց «Երիտասարդ ԵՎրոպա» կազմակերպությունների ցանց: Այստեղ էլ առաջին անգամ հիշատակվում է «Բնայ Բրիտը»:

Վարբուրգների բարեկամ Յակոբ Շիֆը ֆինանսավորեց Ճապոնիային՝ Ռուսիայի վրա հարձակվելու համար (Պաուլ Վարբուրգը ամուսնացել էր հորեղբորորդի Յակոբ Շիֆի աղջկա հետ, ապրում էին Ֆրանկֆուրտում՝ Ռոտշիլդների տանը): Այդ ընթացքում Անգլիական բանկը ապաստարան է հատկացնում Մաձինիի «Երիտասարդ ԵՎրոպային»: Բրիտանական կրզիները դարձավ ֆինանսական կապիտալի բույնը և այնտեղ այլևս չէր կարելի ցեղասպանություն, հեղափոխություն, պատերազմ կազմակերպել:

Պալմերստոնը երիտթուրքերին է լծում մերձավոր արևելքի հարցի լուծմանը, որին օգնության պետք է գար «Բնայ Բրիտը»: Դարի վերջում «Բնայ Բրիտը» կցվեց Օսմանական կայսրության տարաբաժանման հարցին: Պատմականորեն Օսմանական կայսրությունը էքնիկ փոքրամասնությունների հաղեպ ցուցաբերել է զարմանալի հանդուրժողականություն: Որպեսզի իմպերիան քանդվեր՝ հարկավոր էր սերմանել Մաձինիի ռասիստական կանոնները:

1862թ. Մաձինին ԱՄՆ քաղաքացիական պատերազմին զուգահեռ կազմակերպում էր Ռուսիայի շուրջը ապստամբություններ:

1876թ. Մաձինին երիտօսմանների միջոցով Կոստանդինուպոլիսում կարճաժամկետ իշխանությունը վերցրեց: Նրանք կազմակերպեցին քառս, ճգնաժամ ու հրավիրեցին անգլո-ֆրանսիական բանկիրներին: Դրանց ճիշտ է վեռնեցին, բայց օրինակ հանդիսացան երիտթուրքերի օրոք:

1908թ. երիտթուրքերի «Միասնություն և զարգացում»-ը իրականացրեց զինված հեղաշրջում, սուլթանին գցեցին, վերցրին իշխանությունը: Սկսվեց ոչթուրքական էքնոսի հայածումը: Հրահրեցին 1912-13թ.թ. Բալկանյան պատերազմը՝ Թուրքիա, Հունաստան, Բուլղարիա, Սերբիա: 1914-ին այն վերածվեց Առաջին Աշխարհամարտի, Թուրքիան դարձավ Գերմանիայի դաշնակիցը:

Յոթը տարում ժողովրդավար երիտթուրքերը կոտորեցին Հայերին ու պանթուրքիզմի դրոշի ներքո ոչնչացրին Օսմանյան կայսրությունը: Բրիտանիան ձեռնամուռ էր ինչպես

թրքական, այնպես էլ բոլոր նացիոնալիստական խմբերին: Չնայած պանթուրքիզմ գաղափարը պատկանում է հունգարական սիոնիստ Արմինիուս Վամբերին, ով սուլթանի խորհրդատու էր, յորդ Պալմերստոնի ու բրիտանական ԱԳՆ գործակից էր, քաղաքական սիոնիզմի հիմնադիր Թեոդոր Հերցլի մտերիմը: Երիտթուրքերը բարձրացրին նաև պանիսլամիստական թեզը:

Անգլիան անգամ Ռուսիայի, Իրանի ու Թուրքիայի տարածքում Մեծ Հայաստանի կառուցման թեզ առաջ քաշեց: Քանզի միեւնույն ժամանակ քրդերին առաջարկում էր Մեծ Բրիտանան ծրագրերը: Առաջին համաշխարհային ժամանակ Անգլիան ու Ֆրանսիան մշակել էին Թուրքիայի տարաբաժանման ծրագիրը:

Երիտթուրքերի հիմնադիրը 1890թ. Սալոնիկում «Բնայ Բրիտ» իտալիացի անդամ ջիուզ Էմանուել Կարաստոն էր: Նա «Համբարձված Մակեդոնիա» իտալական մատնական լոժայի անդամ էր: Այդ լոժան երիտթուրքերի շտաբն էր, բոլոր ղեկավարները լոժայի անդամներ էին:

Իտալական մատնական լոժաները հիմնադրվել են Օսմանյան կայսրությունում Ձուզեպպե Մաձինի Էմանուել Վենեցիանոյի կողմից, ով «Բնայ Բրիտ» Եվրոպական ասոսիացիայի Իսթեթիստների համաշխարհային միության առաջնորդ էր:

Կարաստոն հանդիպում է սուլթանի հետ, զգուշացնում հեղաշրջման մասին, իսկ հետո նրա տնային կալանքի տակ վերցնելու պատասխանատուն դարձավ: Երիտթուրքերի ռեժիմի օրոք ղեկավար դեր էր կատարում, բալկաններում ղեկավարում էր հետախուզությունը և Առաջին համաշխարհային ի պայսրության պարենային անվտանգության պատասխանատուն էր:

Երիտթուրքերի թերթի ղեկավարը Վլադիմիր Ժաբոտինսկին էր: Թերթը պատկանում էր թուրքական կաբինետի անդամին, բայց ֆինանսավորվում էր Ռուսիայի սիոնական կազմակերպության կողմից և ղեկավարվում էր «Բնայ Բրիտի» կողմից: Ռեդակցիոն քաղաքականությունը հսկում էր Հոլանդական սիոնիստ Յակոբ Կաննը՝ Նիդեռլանդների թագավորի բանկիրը: Ժաբոտինսկին դաստիարակվել էր Իտալիայում և Մաձինիի գաղափարաբանությունը համարում էր սիոնիստական շարժման հիմք: Նա ուշուտ ստեղծեց ամենահակաարաբական սիոնական «Իրզուն» կազմակերպությունը:

Կարաստոյի գործակիցն էր Ալեքսանդր Գելֆանդը՝ Պարվուսը, Ռուսիայի 1905, 1917թ.թ. հեղափոխությունների և Եվրոպայից Լենինին Ռուսիա տեղափոխող գաղտնի գնացքի ֆինանսավորողը:

Իհարկե երիտթուրքերի մեջ կային նաև էթնիկ թուրքեր, ինչպիսին ներքին գործերի նախարար Թալասթ փաշան էր, ով նույնպես Կարաստոյի լոժայի անդամ էր: 1907-ից նա «Շոտլանդական Ռեստուայի» մեծ վարպետ էր:

«Շոտլանդական Ռեստուայ» լոժան Թուրքիայում հիմնադրել է Արուլի Գոնեմիուկը, ով նույնպես ղեկավարել է Եվրոպական «Բնայ Բրիտ» բաժանմունքը: Գոնեմիուկը Մաձինիի «Երիտասարդ Ֆրանսիա»-ի առաջնորդն է եղել և օգնել է իշխանության բերել բրիտանական պրոպակատոր Նապալեոն 3-րդին:

ԱՄՆ պետդեսպլե նույնպես մեծ դեր է խաղացել Հայոց ցեղասպանության գործում: 1890-1914թ.թ. Թուրքիայում եղել են երեք դեսպան՝ Օսկար Շարասուսը, Աբրահամ Էլկինը, Հենրի Մորգենթաուն, որոնք եղել են Սալոնի Վոլֆի ընկերները և եղել են «Բնայ Բրիտի» գործողներ:

**«Ա Ր Ա Ր Ա Տ» Պ Ե Տ ՈՒ Թ Յ Ա Ն Ս Տ Ե Ղ Ծ Մ Ա Ն
Փ ՈՐՉՈՒԹ Յ ՈՒՆ
«ՍԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅԱՆ ՀԱՍՈՒՆԱՑՈՒՄԸ»**

Արդեն, միանգամայն վստահ լինելով, որ այլևս Հայաստան պետություն չի կայանա 1825 թվ. ԱՄՆ-ի քաղաքականագետ, դիվանագետ/դիպլոմատ/ և թատերագիր Մորդենայ Նուսիր դիմեց Եվրոպայի հերթաներին, Նիսպարա գետի Գրանդ-Ալլենդ կղզու վրա հրրյական «Արարատ» անվանմամբ պետություն կառուցելու հրահանգով:

1830-ական թվականներից սրտամկան Հայաստանի Նախիջևան գավառը, Ղարաբաղը և Մասիսին հարակից Երզրումի ու Վանի վիլայեթների որոշ գավառներ, Հայ և աղբբեջանցի ազգանունների ու անունների տակ /Ալիեներ, Բագիրովներ, Սիրզոներ և այլն/ վերաբնակեցվում են թուրքահայաստանի ջիուղները և ջիուղացած հայերը: Նպատակը՝ որ իբր ջիուղ Նոյը երբ իջել է Արարատից, այստեղ այն ժամանակվանից բնակվել են ջիուղները, իսկ Հայերը քոչվոր ցեղեր, եկել ու անցել գնացել են: Այս ամենը որպես նախապատրաստական քայլ էր հետագա սատանայական որոշումների համար, որից հայր այն ժամանակ անգամ պատկերացում կազմել չէր կարողանա:

1889 թվ. Ստամբուլում ստեղծվեց ջիուղ երիտթուրքերի «Միություն և առաջադիմություն» նացիոնալիստական կուսակցությունը, որի «եռապետության» ղեկավարներն էին Էնվեր փաշան, Թաահիաթ փաշան, Ջեմալ փաշան, երեքն էլ ջիուղ, շարունակիցին Աբդուլ Համիդի, որը նույնպես ջիուղ էր, որեցին Հայերի վերջնականապես բնաջնջման հարցը

1894 թվ. 1-ին հայկական ջարդը: 4-րդ թուրքական բանակը Սասունում սկսեց պատժիչ երթը: Ջիուղ Աբդուլ Համիդի հրամանով 300.000 հայ ջարդվեց:

1895-96 թ.թ 2-րդ հայկական ջարդը : Ջիուղ Աբդուլ Համիդի հրամանով Թուրքիայի տարբեր շրջաններում հայկական ջարդ/բանակը անհայտ է/:

1896 թվ. Վիեննայում հրատարակվեց Թեոդոր Հերցելի «Հրոյական պետություն: Հրոյական հարցի լուծման ժամանակակից փորձը» գիրքը:

1898 թվ. Գերմանական կայզեր Վիլհելմ 2-ի հանդիպումը Թեոդոր Հերցելի հետ Երուսաղեմի տարածքում:

1904 թվ. Անապատիլորեն սատկեց Թեոդոր Հերցլը:

1904 թ, 3-րդ հայկական ջարդը : Սասունում ժողովուրդը գլուխ բարձրացրեց բռնության դեմ, ջիուղ Աբդուլ Համիդի հրամանով դաժան կոտորած կազմակերպվեց /բանակը անհայտ է/:

1905 թ. 4-րդ հայկական ջարդը: Շուշիում, Բաքվում, Նախիջևանում, Երեսանում, Ելիզավետպոլում դաժան կոտորածներ /բանակը անհայտ է/:

1908 թվ. Ջիուղ Երիտթուրքերը անցան իշխանության գլուխ:

1909 թ. 5-րդ հայկական ջարդը: Կիլիկիայում, Ադանայում ջիուղ երիտթուրքերը կոտորեցին 30.000 անմեղ ու անտեղյակ ոչնչից Հայ:

1914 թվ. սկսվում է 1-ին համաշխարհային պատերազմը:

Սատանայական փորձությունը գտնվում էր հասունացած վիճակում և իր զարգացման այն փուլում էր, որ կարելի էր վերջնականապես հասցնել զագաթնակետին:

1915 թվ. Մեծ եղեռն: 6-րդ հայկական ջարդը : Ջիուղ երիտթուրքերը կոտորեցին 1.5 միլիոն Հայ, այդքան էլ քչեցին Գեր-Չորի անապատները և աշխարհից-աշխարհ:

1915 թվ Լեհաստանից հրրյաների մասայական վտարում:

1914-1918 թվ. անգլիական զորքերը օկուպացրին Պաղեստինը:

1918 թ մայիսի 22-26 : Սարդարապատի հաղթական ճակատամարտը:

Դաշնակցության գաղափարախոսությունը ձեռակերպել է Ս. Վանանդյանը (Տիեզերական թուրակը՝ կոչել է Ս. Շահումյանը) : Ըստ նրա դա հեգելականություն+դարվինականություն+մատերիալիզմ+աբեիզմ+անարխիզմ+մարքսիզմ: «Պ-ն Վանանդյանը ոչ մի հասկացողություն չունի սոցիալիզմի մասին»,-ասել է Ս. Շահումյանը: «Բուրժուա, մանր բուր-

ժուա, կաղետ անունները չպետք է շփոթեցնեն մարդկանց» թեզը դաշնակներին վանեց կոմունիստներին: 1906թ. Վարանդյանը Թիֆլիսի «Ալիք»-ում գրում է,-«Սոցիալիզմը ոչ թե նոր, ավելի բարձր որակ է, այլ լիբերալիզմի պարզ և ուղղակի շարունակություն»: Վարանդյանը պրոլետարիատի պայքարը հասկանում էր ազգային պայքար:

Հաջորդ քարոզիչը Ֆրանգյանն էր: Նա էլ է հենվում ինդուլիդիալիզմի վրա:

Հաջորդը Վ. Խորենինն է: Սա էլ դեմ էր պրոլետարիատի դիկտատուրային: Վրացյանի պնդմամբ Խորենու սիրած փիլիսոփան Նիցշենն էր:

Հաջորդ Վ. Նավասարդյանը սոցիալիզմի ուսմունքը դիտում էր ոչ թե դասակարգային՝ այլ միայն և միայն ազգային ուսմունք, ազգային դավանանք: «Դավանանքն ազգությունից ոչ դուրս է և ոչ վեր, այլ նա ազգության մեջ է, նրանից է բխում, նրանով է կյանք առնում և նրա մեջ էլ վերջ գտնում»:

Սրանք երեքն էլ հեքքում էին մանիֆեստի «բանվորները հայրենիք չունեն» ֆրազան:

Գ. Խաժակը գտնում էր, որ մարքսիզմը դեմ է հայրենիք և ազգ գաղափարին: Ռուբենը գրում է,-«Վեր ժողովուրդը անկախ միավորներու գումար է, մյուս ժողովուրդները անկախ գումարի մը անբովանդակ մասնիկներ են՝ գրոներու նման»:

Նույն ազգային գաղափարախոսն է նաև Աստվածատրյանը:

Այսինքն եթե բուլշեիկ սոցիալիստները քարոզում էին մանիֆեստյան պրոլետարիատի դիկտատուրա, դաշնակները քարոզում էին ազգային սոցիալիզմ և անհատի որակավորում:

Դաշնակցությունը քարոզել է միայն հայրուկային ապստամբություն, չի եղել միասնական հեղափոխական կազմակերպություն: Դրա համար էլ միամիտ-միամիտ Անդրկովկասի բյուրոն քանդվեց՝ դրանք եկան իշխանության: Դիվանագիտություն վարել երբեք չսովորեցին:

1917թ. նոյեմբերի 15-ին Անդրկովկասի երեք կուսակցությունները՝ Վրաստանի մենշեիկները, Ադրբեջանի մուսաֆաթները, Հայ դաշնակները ստեղծեցին «Անդրկովկասյան կոմիսարիատը»: Փաստորեն երկրամասն անջատեցին Ռուսիայից: 1917թ. դեկտեմբերի 29-ին Սովետական կառավարությունը ընդունեց «Թուրքահայաստանի մասին դեկրետը»: 1918թ. մայիսի 26-ին /երբ միայն հայկական ուժերը բավարար էին թուրքերի հետ հաշիվ տեսնելու/ Անդրկովկասյան Մեյմը ցրվեց: Մտեփան Շահումյանը համարեց այդ և անկախ պետությունների ստեղծելը դավաճան քայլ: (Այստեղ ոչ մեկից օգնության հույս չկար՝ պետք էր Ռուսիայի 10.000 իստ դիվանագիտական կապ ստեղծվեր): Բաթումում թուրքերը պարտադրեցին 60.000 շառ ու տարածությամբ ստորացուցիչ պայմանագիր: Միթե դաշնակներին պարզ հայտնի չէր, որ թաքարներն ու թուրքերը միմյանց կպահեն: 1918թ. մայիսի 28-ին դաշնակները լսելով Եվրոպային հայտարարեցին անկախություն:

Քանի, որ նաև դաշնակների ջանքերով Անդրկովկասն ու Հայաստանը անջատվեցին հեղափոխական Ռուսիայից ու գնացին այլ ուղղությամբ, ի՞նչ արեց դաշնակցությունը ժողովրդին կորստյան անդունդից, բնաջնջման ահավոր վտանգից, այլասերումից ու վայրենացումից փրկելու ուղղությամբ: «Ոգորումներն դաշնակների միշտ անկախ հայրենիքի շուրջն են դարձած, սկսած այն վաղ թվականից, երբ դաշնակցությունն ասպարեզ իջավ լուրի թուրքի մեջ գործելու առաքելությամբ»,-Վ. Նավասարդյան «գաղափարների ոգին» էջ 60:

Բայց այդ նույն դաշնակցությունը վռագ-վռագ իշխանության անցավ: Դրանք միշտ փորձում են ժխտել այդ փաստը: Նրանք գուրկ էին պետական մտածողությունից: Կառավարության անդամ Արշավիր Մելիքյանը գրում է «Խոսք» N5 1919թ.,-«Առանց չափազանցության մեջ ընկնելու կարելի է պնդել, որ Հայկական Հանրապետությունը իր ծագման օրից չի ունեցել կառավարություն: Հիրավի, միթե մարդկանց մի պատահական խմբակցություն կամ մի արհեստական կոնգլոմերատ, որ կրում է միևնույնություն անունը, կարելի է անվանել կառավարություն...»: 40.000 բանակի, 5.000 ավել միլիցիայի առկայությունը՝ երկրում տիրում էր կատարյալ ամենաթողություն: Առաջացան մատուցողությունները: 1919թ. համախառն արտադրանքը 1913թ համեմատ կրճատվեց 12 անգամ: Ցանքատարածությունները 1913թվ. 345.700 հա կրճատվեց 1919թ—82.700 հա: Գյուղատնտեսության համախառն արտադրանքը կրճատվեց 5.8 անգամ: 1918-1919թ.թ. սովից, ցրտից, հիվանդություն-

ներից, համաճարակից մահացավ 240.000 մարդ: Մյուս կողմից թալան, կաշառակերություն: 1919թ. ներգաղթեց 263.393 մարդ, ոչ ոքի չբավարարեցին աշխատանքով: Արշավիք Մելիքյանը “Կարմիր աստղ” N-74 1922թ գրում է,-«Երեք տարվա ընթացքում ամեն գույնի բախտախնդիր ստահակներ անպատկառորեն խաղացին արեւմտահայ գաղթականության բախտի հետ, առանց խղճի խայթ զգալու: Դեռ ավելին, այդօրինակ լայիքներն ու բարոյագուրկները՝ փոխանակ պատժվելու, դատապարտության սյունին գամվելու՝ դաշնակցական կառավարության առանձին հանձնարարականերով ամենապատասխանատու պաշտոնների գլուխ կանգնեցին»:

Ս. Կապյանը “Ընտիր երկեր” էջ 114 գրում է,-«Գաղթականությունը, որի թիվը հարյուր հազարների էր հասնում, բոլորովին այլասերվել, վայրենացել է՝ բառիս իսկական իմաստով: Գոյության կռվի սոսկալի ծանր պայմանները ապագասակարգայնացրել, անասնացրել, գազանացրել էին մարդկային կերպարանք կրող այդ էակներին, զրկել նրանց բարոյական տարրական նորմաների մակերեսային ըմբռնումից»:

1918թ փետրվարին գերմանա-թուրքերը հարձակվեցին Հայաստանի վրա: Անդրկովկասյան Սեյմը չդիմադրեց, այլ դաշինքի մեջ մտավ թուրքի հետ: Մուսաֆաթները պաշտպանեցին դրանց: Բաքվում ջարդեր եղան: Բաքվում հայերը քաջ կռվեցին Սովետական իշխանության համար: “Պռավդա” N-130 28-ը հունվարի 1918թ գրում է,-«Վիլիելմի դիվանագետները համարյա ուժով հայկական բուրժուազիայի լիդեռներին փաթաթեցին «Հայկական Հանրապետության» հռչակումը և իբրեւ փոխհատուցում պահանջեցին հայկական բոլոր գործառնները դուրս բերել Բաքվից և ապահովել հայերի համագործակցությունը Բաքուն բոլշեիկներից մաքրելու գործում: Հայկական իշխանությունը համաձայնեց»:

1918թ սեպտեմբերի 15-ին թուրք զորքերը ներխուժեցին Բաքու: Նրանք անցել էին Հայաստանով: Չինվորներն ու թաթարները նետվեցին ծայրամասերում ապրող հայկական տները: Նույնիսկ փոքրիկ երեխաները չէին խնայվում: Այս ամենը դաշնակների հեղափոխական գործի արդյունքն էր: Այդ նույն ժամանակ դրանք կապ հաստատեցին Դենիկինի հետ:

1920թ օգոստոսի 10-ին Թիֆլիսում ժամանակավոր համաձայնագիր կնքվեց Սովետական Ռուսիայի և Հայաստանի միջև: Սակայն նորից դաշնակների ազդեցության տակ դարձան Սովետի թշնամի՝ ինչը և շատ թանկ մտեց:

1920թ օգոստոսի 10 կնքվեց Սեւրի պայմանագիրը:

1920թ սեպտեմբերին թուրքերը հարձակվեցին Հայաստանի վրա:

1920թ հոկտեմբերի 28 կնքվեց խաղաղ պայմանագիր

1920թ դեկտեմբերի 3 կնքվեց Ալեքսանդրապոլի պայմանագիրը

1920թ դեկտեմբերի 2 Հայաստանը արդեն խորհրդակայնացված էր

Սիմոն Վրացյանը վկայում է, որ Լեզրանը իրենից պահանջում է ետ կանչել Խատիսյանի պատվիրակությունը Ալեքսանդրապոլից և Սովետական կառավարությունը թույլ չի տա, որպեսզի Թուրքիան պարտադրի ստորացուցիչ պայմանագիր /Վրացյան, “Հայաստանը բոլշեիկյան մուրճի և թուրքական սալի միջև”:

Վրացյանը միայն ուներ թոթվեց, իսկ պատվիրակության հետ հեռախոսային խոսակցության ժամանակ նրանց գործելու լիակատար ազատություն տվեց: Այդ պահին Ս. Վրացյանը դիմել է թուրքերի օգնությանը /ԿԳԲ-ում պահպանված է նակալը/: 1967թ “Կյանքի ուղիներով” էջ 186 Բեյրութում Ս. Վրացյանը գրում է, որ «Ալեքսանդրապոլի պայմանագիրը իրենց կողմից “...մտածված, չափված ու ձեւված քաղաքական քայլ էր»:

1921թ փետրվարին--դաշնակների արյունահեղ ապամտյուրան:

1918 թվ. Ստեղծվում է Արարատյան Հանրապետությունը 830.000 բնակչով, որի զգալի մասը մահաբողոք Նախիջեւանում, Ղարաբաղում բնակեցված Հայի և աղբրեջանցու ազգանվան տակ ջիռդներն էին /գոկերը/: Իսկ Հետո Մեծի պայմանագրի բխումով Հայաստանի 8-10 միլիոն բնակչության 61% կազմող՝ այսինքն ամենաբիչը 4.5 միլիոն Հայ ուղղակի Հայաստանի Հանրապետություն ներա չբողեցին: Ձիռդներին պետք չէր

Արեւմտյան Հայաստանը, իրենց այլաստեոված հոտը բնակեցնելու համար այս՝ Հայաստանի Հանրապետությունը լրիվ բավական էր:

Այդ հարցը նախօրոք արդեն լուծված էր ջիուղներ Տրոցկու և Թախթաի միջեւ դեռեւս Բրեստ—Լիտուականի պայմանագիրը կնքելուց և 500.000 ռուսական զորքը Կովկասից հանելու պահից:

Երգրումի պաշտպանության ժամանակ Անդրանիկը անգամ չէր էլ կասկածում, որ Մոսկվայի կոմիտեի լիազոր Սողոմոնյանը, Հայ զինվորական միության անդամ Ֆարաշյանը, ուսուցիչ-զինվորական գնդապետ Աղանվյանը, Հայ զինվորական միության երրորդ անդամ Թորոսյանը, Ջանիդարով—Ջանիդարյանը, Կովկասյան ճակատի գորավար՝ Վեհիպ փաշայի աներծագ Օտիչիլիձեն, գնդապետ Բեժանբեկովը, պատճառաբանելով, թե կգնանք և Կարսը կպաշտպանենք, դավադրաբար հանձնեցին Կարինը (Երզրումը) և Արեւմտյան Հայաստանը, այն դեպքում, երբ անգամ Անգլիացիք Անդրանիկին խոստացան ավիտաջակցություն թուրքերին ռմբակոծելու, սրանք պռոնիկ ջիուղներ են Հայի ու վրացու ազգանվամբ և որ սրանք Սատանա Գրիգորի հետնորդներն են, ու իրականացնում են «Սատանայական փորձություն»-ը:

Անդրանիկը համարելով, որ իրեն հավատարիմ մնացին Սմբատը, Սեպուհը, Մուրադը, Արշակ Պողոսյանն ու ֆրանսիացի Մորելը՝ Արեւելահայերը ուղղակի լավ Հայ չեն, 4.5 միլիոն Արեւմտահայերին Հայաստան չեն թողնում, Ջանգեզուրից իջավ, հրանոթները ուղղեց Երեւանի կողմը, բայց ավստո չսպիեց, ինչպես ինքն է հետագայում Ամերիկայում իր հուշերի մեջ գրում, «վախեցա ազգս ինձ հետագայում չների»: Այսինքն Ջիուղ դաշնակները սարքեցին Արարատյան Հանրապետությունը հենց իրենց՝ ջիուղների համար: Դրա վառ ապացույցը այն է, որ սոցիալիստ դաշնակները ինչպես չկարողացան սոցիալիստ բոլշեիկներին հետ լեզու գտնել, իսկ թուրքերը Սեւրի պայմանագրով 180.000 քառ. կմ. հայկական տարածությունը վերցրին իրենց՝ նույն Ռուս սոցիալիստ բոլշեիկների միջոցով: **1920թ. 7-րդ հայկական ջարդը:** ՌԻՐ.Ֆա, Աջն, Այնթաք, Ջեթուն /ջանակը անհայտ է/:

1920 թվ.10.օգոստ. Սեւրի պայմանագիրը: Այս պայմանագրի համաձայն որպեսզի պետությունը կոչվեր Հայաստան, պետք էր միջազգային օրենքների համաձայն բնակչության գերակշռող մասը լինեին հայեր (այդ պայմանագրի տակ դրված է տասներկու աշխարհակալ պետությունների կնիքները): Իսկ դա նշանակում է, որ Սեւրի պայմանագրի համաձայն Հայաստանում բնակվում էր 4.5-5 միլիոն հայ: Ինչպես եղավ, որ Հայաստանի Հանրապետությունը կազմվեց ընդամենը 830.000 բնակչով, որի համարյա կեսը ջիուղներ **1920 թ սեպտեմբեր: 8-րդ հայկական ջարդը:** Թուրք-հայկական պատերազմը:

1920 թ. 23 նոյեմբերի: Դաշնակ ջիուղ Հ Օհանջանյանը հրաժարական տվեց:

1920 թ. 24 նոյեմբերի: Դաշնակ ջիուղ Միմոն Վրացյանը գլխավորեց **Անկախ Հայաստանի** կառավարությունը: Մինչեւ այդ **Արարատյան Հանրապետություն** էր կոչվում:

1920 թ նոյեմբերի 29-ը: Հայաստանը սովետականացվեց:

ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆԸ ԺԱՄԱՆԱԿԱՎՈՐԱՊԵՍ ԽԱՓԱՆՎԵՑ:

1920 թ. 1-ը դեկտեմբեր Ջիուղ Լեզրանը /Սովետական Ռուսաստան/ և ջիուղ դաշնակները իշխանությունը Ռուսներին հանձնելու մասին պայմանագիր կնքեցին:

1920 թ. 2-ը դեկտեմբերի Ալեքսանդրյապոլի ստորագուցիչ պայմանագիրը: Ջիուղ դաշնակները արդեն չունենալով իշխանություն թուրքերին հանձնեցին Շարուր-Նախիջեւանը, Մուրմալուն, Ղարսը, որը և հետագայում նույն ձեռով վերագրվեցին Մոսկվայի և Ղարսի պայմանագրերում:

1920 թ. 4-ը դեկտեմբերի ջիուղ Մարգիս Կասյանը Հայիեղիմի նախագահ:

1921 թ. 16-ը մարտի : Մոսկվայի կոմիտեի անդամ: Ջիուղ Տրոցկին ու Կարախանյանը, ջիուղ երիտթուրքերը, Ստալինի մասնակցությամբ Բաթումը տվեցին Վրաստանին, մնացած Արեւմտյան Հայաստանը Թուրքերին:

1921 թ մայիսի 21-ից: Սովետական Հայաստանը ղեկավարում է բոլշեիկ, իսկական հրոսակային վաշրագ Ալեքսանդր Մյասնիկյանը: Հայ ամբողջ մտավորականությանը փակեց բերդերում և գնդակահարեց: Անգամ Ղարանդուղ գյուղը ջիուղների պատվին **1926 թվ. վերանվանեց** Մարտունի /իբր թե մարերը ջիուղների նախահայրերն են/:

1921 թ. 13-ը նույնների: *Ղարսի Պայմանագիրը: Կրկնվեց նույն Մոսկվայի պայմանագիրը: Եվ այսպես հեշտ ու հասարակ Հայաստանը ծախեցին, որի հիմնական արգասիքը հանդիսացավ Ձիուղը: Հայկական կողմից պայմանագիրը ստորագրեցին՝*

**Ասքանազ Մռավյանը /ջիուղերեն աշքենագ/
Պողոս Մակինցյանը**

1921 թ. փետրվարի 18-ը : 9-րդ հայկական ջարդը : *Ձիուղ դաշնակները կազմակերպեցին հակասովետական ապստամբություն, կարմիր բանակը դաժանաբար ճնշեց: Բնակչության քանակը Հայաստանում այնպես էլ քիչ էր, կոտորածի քանակը անհայտ է, կարելի է միայն կռահել:*

1921 թ. մարտ: *Սողոմոն Թեղեղյանը Բեռլինում սատկացրեց արյունարբու ջիուղ Թահլաք փաշային: Գերմանական դատարանը նրան արդարացրեց:*

1923 թվ. Երեսնամյա կազմվեց Արմենֆիլմը

1933 թվ. 22-րդ ջիուղ դաշնակների ընդհանուր ժողովը ընդունեց որոշում Հայաստանի տարածքում դադարեցնել իր գործունեությունը:

1937 թ. 10-րդ հայկական ջարդը : *250.000 հայ դարձան կոմունիստական տեռորի զոհեր:*

1941-45-- Հայրենական պատերազմի զոհերը – մոտ 350.000 հայ: *Բայց տվեցինք 5 մարշալ, հարյուրից ավելի գեներալ, 114 Սովետական Միության հերոս:*

1985 թ. Ձիուղ Գորբաչովը ՄՍՀՄ-ի ղեկավար

1988 թ. --- Սպիտակի երկրաշարժը: *Ձոհվեց 23.390 մարդ:*

1988 թ. --- հայկական ջարդը Մոսկվայում:

1990 թ. --- հայկական ջարդը Բաքվում

1991 թ. --- Հայաստանի բնակչությունը 3.574.500 մարդ:

ՍՄՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆԸ ՎԵՐՄԿՄՎԵՑ:

1991 թ. 16 հոկտեմբերի : *Ձիուղ Լեոն Տեր-Պետրոսյանը Հայաստանի նախագահ:*

1991 թ. Վերջին ութը տասնամյակներից հետո առաջին անգամ հայ չքավորներ: *«Արարատ պետություն» սատանայական փորձության ծրագրերը վերսկսվեցին:*

1992 թ. --- Աղբրեջանը սկսեց Ստեփանակերտի ռմբակոծումը :

1991-94--- Ղարաբաղյան պատերազմի զոհերը – մոտ 10 հազար մարդ

2008 թ. Հայաստանի բնակչությունը 3.230.000 մարդ *պաշտոնական տվյալներով*

1998-2008թ.թ. Հայ ազգի քանակը նվազել է 500.000 –ով: *Սա եղեռն է , «խաղաղ» պայմաններում: Սա «Արարատ» պետության ստեղծման զաղափարախոսության գործնական իրականացման շարունակությունն է. Թեոդոր Հեդզլի, Համիդի, Երիտթուրքերի մեթոդների ժամանակակից սկզբունքների կիրառմամբ:*

Եթե Սովետական միության օրոք 11 մարդ ծնվում էին 2-3 մահանում, ապա 2008թ.

11 մարդ ծնվում են 9-ը մահանում: *Սա դեռ միայն պաշտոնական տվյալներով: Հիվանդացությունները հայ ազգի մոտ ավելացել են 70—560%-ով: Հայ կանայք և աղջիկներ հայտնվել են մարմնաձախ տարածքներում: Երեք անգամ ավելացել է ամուսնալուծության քանակը: Մոտավորապես 1.2 միլիոն հայ ժամանակավորապես թե ընդմիջտ արտագաղթել է: Բնակչության կեսից ավելին ծայրահեղ աղքատ է: Բուժասպանները ազգի համար բացարձակապես անհասանելի են: Դպրոցների աշակերտների քանակը 4-5 անգամ նվազել է: Դպրոցների 80 %-ը չի համապատասխանում պահանջվող մակարդակի սանդղակին: Հայ աղջիկները մնացել են տունը, հայ երիտասարդները Ռուսաստաններում ապաբարոյականանում են: Արտադրական հիմնարկ ձեռնարկությունները 80-85 %-ով չեն գործում: Գյուղատնտեսություն, որը միանշանակ կարող է կերակրել հայ ժողովրդին, հատուկ կանխատեսվածությամբ սառեցված է: Հայաստանի ընդերքի առեղծի արժողության հարստությունները (ոսկի 20-30 տոննա/տարեկան, պղինձ, մոլիբդեն, ալյումին, բնական քարատեսակները, անտառները որպես փայտանյութ, հանքային ջրերը) ամենագիշտակի ձեռով հափշտակվում են ջիուղների կողմից: Երբ Սովետը քանդեցին, Հայաստանի Հանրապետության ազգային հարստությունը առանց հողի, ընդերքի և անտառների արժեքի, կազմում էր **41.824.0 միլիոն ռուբլի:** այսինքն մոտավորապես **42 միլիարդ դոլլար՝ Սովետի ներքին գներով:** Ռուբլին դոլարից անգամ թանկ էր, իսկ ներքին գները 5 դոլլարի արժեք ունեին: Այսօր այդ ամենը գոյություն չունի: Այնինչ գոյություն ունեն մի շարք*

միլիոնատեր անգամ միլիարդատեր ջիոլդներ, իրենց հեռուստատեսությունն ու բեմահարթակները հեղեղած անտաղանդ հարեմանյութ դուրսաբերողներով, որոնք դրած Հայաստանը վայելում են ու Հայի ուսերին **6 միլիարդ դոլար պարտքը բարդում:**

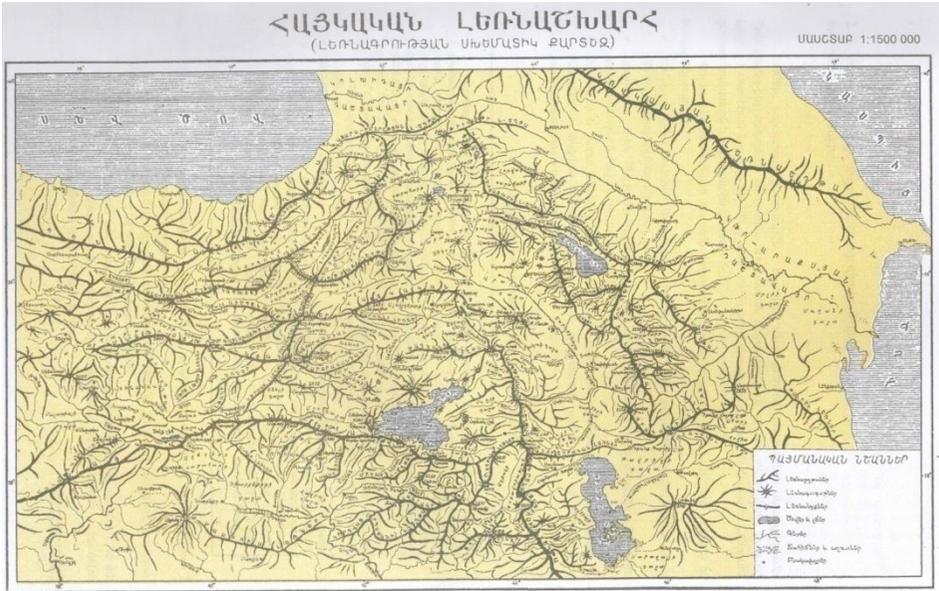
Գրիգորիսները խաղասեղանին են դրել Արցախի հողերի հետ հանձնման և Կարսի պայմանագրի համաձայն Թուրքիայի հետ սահմանի ճանաչման հարցերը, որը հավերժ մոռացության կրեթի Հայդադի և Հայոց Եղեռնի հարցերի հետագա բոլոր ծրագրերը:

Արցախի ջիոլդականացման ծրագիրը շատ լուրջ հարց է, և ջիոլդները այն իրականացնելու համար որոշել են ոչ մի ջանք չխնայել: Քանի, որ Ադրբեջանի կազմի մեջ մտցնելով այդ հարցը կունենա անշուշտ հետագա կործանման վտանգներ, ուզում են Արցախը շրջապատող շրջանները հանձնեն Ադրբեջանին, որպեսզի սիրաշահեն Ադրբեջանի սիրտը և միեւնոյն ժամանակ Հայաստանից պաշտպանական շերտ ունենա:

Այն, որ Բեգինն ու Շմոն Պերեսը Արցախի իբր ջիոլդական հող լինելը մի քանի տարի առաջ բացարձակ արտահայտվեցին, դա իրենց անձնական նախաձեռնությունը չէր, դա դեռևս Բիբլիայում նկարագրված Նոյի՝ ստատանայի Աստծո ԱՐԱՐԱՏ իջեալնելու փաստն է, ինչը ամեն գնով միջազգային ջիոլդականությունը՝ Մատնականությունն ու Միոնականությունը ամեն գնով պետք է իրականացնեն:

Սա արդեն այսօր է կատարվում՝ մեր օրերում և մեր ներկայությամբ:

Մնացածը թողնում են ամեն մի հայրենանվեր ու ազգասեր հայի որոշումը կայացնելուն:

ԻՍԿ ԻՆՉՊԵՏ ԷՐ ՀՆԱՐԱՎՈՐ ԱՅՍԵՂ ԶՀՈՒՂԱԿԱՆ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ ՄՈՒՔՈՆԵԼ, ԵԹԵ ԱՅՍ ԱՄԲՈՂՁ ՏԱՐԱԾՔԸ ՔՍԱՆՀԻՆԳ ՀԱԶԱՐԱՄՅԱԿՆԵՐ ՇԱՐՈՒՆԱԿ ԿՈՉՎԵԼ ԵՎ ԿՈՉՎՈՒՄԷ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԼԵՌՆԱՇԵՍԱՐԷ:

«ՂԱՐԱԲԱՂ» ԿՈՄԻՏԵԻ Ի ՀԱՅՏ ԳԱԼԸ

Սովետի նախօրոք կանխամտածված ավերումը բացի ջոհողներից ոչ ոքի հայտնի չէր: Որպեսզի իրականացվեր մտահղացումը, հարկավոր էր կտրուկ և համարժեք չափի առիթ: Այդպիսի առիթներ կարող էին հանդիսանալ միայն Սովետի մաշտաբով ազգամիջյան ընդհարումները: Դեռևս բոլշևիկյան ժամանակներից մնացած այդպիսի կիսալուծված հարցերից էին Օչը՝ ՌԲԳԵԿԿՍՏԱՆՈՎ, Պրիդնեստրովան՝ Մոլդովայում, Հարավային Օսետիան՝ Վրաստանում, Ղրիմը՝ ՌԿԿՐԱԽՆԱյում, Հյուսիսային Կովկասի հանրապետությունները: Այս բոլոր պարագաներն էլ փաստորեն գործի դրվեցին:

Որպեսզի Ղարաբաղի հարցը բարձրացվեր, ԿԳԲ-ի ղեկավարությամբ Հայտանում կազմակերպվեց «Ղարաբաղ» կոմիտեն: Նպատակն էր՝ ստանալ արհեստական ազգային հերոսներ, համապատասխան ազգային տրամադրությունների շիկացած մթնոլորտ, և սադրանք—կայծ, որից և պետք է բռնկվեր Սովետի քանդման հրդեհը: Քանի, որ հերյական կանխամտածված գերծրագիր էր իրականացվում, միամիտ կլինի անգամ մտածելը այն մասին, որ մասնակիցներից գոնե մեկը կարող էր լինել ոչ-հերյա: ՅՈՒՌ-ն, ՄԱՍՍԼԳ-ը, ԿԳԲ-ն իհարկե ունեին նախօրոք նախատեսված կադրեր, մնում էր միայն սկսել գործընթացը, կարգավորել ստրատեգիան: Ամենահարմար կադրերը կազմեցին «ՂԱՐԱԲԱՂ» կոմիտեն:

ԼԵՎՈՆ ՏԵՐ—ՊԵՏՐՈՍՅԱՆ--- ԿԳԲ-ի սպա: Մատենադարանի ավագ գիտական աշխատող, գիտությունների դոկտոր:

1990թ— Հ.Ս.Ս. Հ Գերագույն Խորհրդի նախագահ

1991թ օգոստոսի 19 ԳԿՉՊ պուտչից հետո Կոմունիստական Կուսակցությունը արգելվեց 1991թ.—Հ.Հ. Նախագահ

ԲԱԲԿԵՆ ԱՐԱՐՔՅԱՆ--- Երեւանի Պետական համալսարանի մաթեմատիկայի ամբիոն, գիտությունների դոկտոր,

1991թ-- Հ.Հ. Ազգային Ժողովի Նախագահ

ՎԱԶԳԵՆ ՄԱՆՈՒԿՅԱՆ--- Երեւանի Պետական Համալսարանի մաթեմատիկ

1990թ—Հ.Հ. Վարչապետ: Ստիպեցին հրաժարական տալ խորհրդարանում լիազորություն պահանջելու համար: Հիմնական թեզը՝ երկիրը պետք է պահի ժողովրդի 5% հարուստը: Իրականացրեց առաջին էքսպերիմենտալ սեփականաշնորհումը՝ տաքսույարկը: Հրաժարականի պատճառը կադրային ինքնակամ քաղաքականությունն էր, միլիոնատերներ նշանակելը: Բռնեցին վալյուտային միջոցները հափշտակելուց: Հ.Հ. ուներ **երեք մալ՝** հանկարծակի կորան: Արտաքին առևտրի նախարար Եսայի Ստեփանյանը հանկարծակի գորոշացավ /գուցե համբարձվե՞ց/:

ԱՇՈՏ ՄԱՆՈՒԶԱՐՅԱՆ--- Սովերային կարդինալ: Երեւանի Պետական Համալսարանի կոմերիտմիության քարտուղար

1991թ—Հ.Հ. ներքին գործերի նախարար, ազգային անվտանգության գծով նախագահի խորհրդական: Լեւոն Տեր-Պետրոսյանից կոնֆլիկտով առանձնացավ:

ՀԱՏԻԱՐՉՈՒՄ ԳԱՍՏՅԱՆ--- Երեւանի Պետական Համալսարանի պատմաբան

1991թ--Երեւանի քաղաքապետ: Քաղաքական մտտիվացիայով ստիպեցին հրաժարական տալ: Անցավ բիզնեսի: Տեղորով սպանվեց: Ըստ Աշոտ Մանուկարյանի՝ սպանել են դաշնակները /Գաշնակների կուսակցությունը փակելու մտտիվացիա էր/:

ՄԱՍՍՈՆ ՂԱԶԱՐՅԱՆ--- Երեւանի Պետական Համալսարանի պատմաբան

1991թ—Պատգամավոր:Ահավոր կասկածամիտ: Չբաղվել է զինված ջոկատներով: Միավորված ՌԻժերի Շտաբ--ՍՈՒՇ

ՎԱՆՈ ՍԻՐԱԴԵՂՅԱՆ--- Երեւանի գրողների միություն--արձակագիր Հ.Հ.Շ. —նախագահ: 1991թ—Հ.Հ. ներքին գործերի նախագահ: Երեւանի քաղաքապետ: Կրիմինալը վերացրեց: Չոկլատները սանձեց: Ստեղծեց սեփականը: Հետախուզության մեջ է:

ԴԱՎԻԹ ՎԱՐԴԱՆՅԱՆ--- Երեւանի Պետական Համալսարանի ֆիզիկ

1991թ.--Արտաքին հարաբերությունների համձնաժողովի նախագահ: Վազգեն Մանուկյանական: Վազգեն Մանուկյանը բացեց ԱԺՄ կուսակցությունը՝ գնաց այնտեղ: Լեւոնին

ընդհանրորդ: Քոչարյանի ժամանակ նախագահի վերահսկողական ծառայության պետ: Պետգույքի կառավարության վարչության պետ: Շատ լավ ելու համար բշեցին:

ԱԼԵՔՍԱՆ ՀԱԿՈՒՅԱՆ-- Երևանի Պետական Համալսարանի պատմաբան 1991թ—Փախստականների միգրացիայի վարչության պետ: Նշանակվեց Քաշաթաղի վարչակազմի ղեկավար: Քոչարյանի ժամանակ էլ մի քիչ լավեց, համարեցին հերիք է:

ՌԱՖԱԵԼ ՂԱԶԱՐՅԱՆ--Երևանի Պետական Համալսարան ֆիզիկ, ակադեմիկ 1991թ—Կրթության և գիտության հանձնաժողովի նախագահ: Աշոտ Մանուչարյանի հետ էր: Կյանքի վերջին շրջանում Լեւոնական: Մահացել է:

ՄԱՄՎԵԼ ԳԵՎՈՐԳՅԱՆ—Մամուլից 1991—Լեւոնի ազգային անվտանգության գծով խորհրդական: Ներքին գործերի, պաշտպանության, ազգային անվտանգության հանձնաժողովի նախագահ: Ռադիո-- Հեռուստատեսության պետկոմի նախագահ: Լեւոնական: ՀԱԿ-ում է:

Սկզբում Կազմավորվեց ՀԱԲ-ը, Վազգեն Մանուկյան, Աշոտ Մանուչարյանը, Արթուր Բաղդասարյանը իրենց սեւ գործը արին էթնիկ Հայ առաջատարների հանդեպ, ՀԱԲ-ը կազմալուծեցին՝ կառուցեցին ՀՀԸ:

ԵՐԿՐՈՐԳ ԷՇԱԼՈՆԸ

ԽԱՉԻԿ ՍՏԱՄԲՈԼՅԱՆ
ՏԵՐ ՀՈՒՄԻԿ ԼԱԶԱՐՅԱՆ
ԱՐՇԱԿ ՄԱԴՈՅԱՆ
ՇԱՎԱՐՇ ԲՈՉԱՐՅԱՆ
ՌՈՒԲԵՐՏ ԲՈՉԱՐՅԱՆ
ՄԵՐԺ ՄԱՐԳՍՅԱՆ
ՎԱԶԳԵՆ ՄԱՐԳՍՅԱՆ

Այս բոլոր դեմքերը դեռես երկար ու երկար տասնամյակներ կհիշատակվեն Հայկական դասագրքերի էջերում, որպես ջիտա-մասոնական աստանայական փորձության իրականացնող վերջին փուլի պայծառ դեմքեր:

Այս մասին, որպես ամենաթարմ պատմական ողբերգական ժամանակաշրջանի նկարագրում կատարվում է “մերսից” քաջատեղյակ անձնավորությունների կողմից և ես միայն մի շատ հետաքրքիր դեպք հիշատակեմ՝

«ՀՀ Ազգային Ժողովի հայտնի գնդակահարման օրը՝ Հոկտեմբերի 27-ին ՍՏՐՈՔ ԹԵԼԲՈՏԸ Հայաստանում էր, ինքնաթիռով ուղեորվեց ԱՄՆ՝ երբ հայտնի դեպքը արդեն կատարվեց՝ ու օրում շրջապտույտ կատարեց և հետ վերադարձավ Հայաստան»:

Իսկ, թե Ռուսիայից ովքեր էին Երեսանում և ինչ նպատակով՝ հույսով եմ շուտով կկարդաք:

Առայժմս բավարարվենք ինտենցետում ու մամուլում տարածված այն հրապարակումներին, որ, իբր Ռուսիայի ԿԳԲ-ի մի նաղկին սպա, որը այդ ընթացքում հատուկ հանձնարարությամբ Իսրոնից գործուղման մեջ է եղել Երեսանում, ինչ որ մեքենայի մեջ տեսել է ՄՈՄՍԱԳ-ի մի սպայի ու ինչ որ փաստերի հիման վրա նկարագրում է, որ հոկտեմբերի 27-ի արհալիրքը կազմակերպել էր Լեւոն Տեր-Պետրոսյանը, նախատեսելով դեպից հետո առում կկազմակերպվի Ազգային Ժողովի շենքի վրա, Նաիրի Հունանյանը կգոնվի, չբացահայտված կմնա իրողությունը, իսկ Լեւոն Տեր-Պետրոսյանը նորից կգա իշխանության: Բայց գոյություն ունի մեկ այլ իրողություն, որ, նախ ԼՏՊ-ն երբեք ռուսամետ չի եղել, Վազգեն Սարգսյանը այդ օրերին ԱՄՆ-ից վերադառնալուց նախկինից շրջապտույտ գաղափարներ էր սկսել առաջ քաշել, իսկ ռազմական դատախազ Ջիանգիրյանը պաշտոնանկ էր պահանջում՝ ազատ խոսքի արտահայտման նպատակով (իր պաշտոնում նա իրավունք չուներ պետական գաղտնիքը բացահայտելու), այդպես էլ չտվին, հետո նրան տեղափոխեցին դատախազի տեղակալ, միառժամանակ հետո գործից ազատեցին, որից հետո նա մտավ ՀԱԿ՝ ԼՏՊ-ի մտո: ՈՒ չմոռանանք, որ Հայաստանում այլանդակ օլիգարխիան ու ամենաթողությունը սկսվեց ու զագաթնակետին հասավ Քոչարյան Ռ-երերտի օրոք:

Այստեղ խորհելու շատ բաներ ունենք:

ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅԱՆ Գ Բ Ո Շ Մ Ը

Սատանայական փորձության ծրագիրը Բիրլիան է՝ Թորան: ԸստՄովսեսի Հնգամատ-
յանի Նոյը՝ չար օձը, պետք է հողակցվեր Հայքում, սատան դատավորները դատառճռեին
Հային՝ այն իրականացվեց: Լուցիֆերը՝ սատանը, որը ըստ Նոր կտակարանի ՅԱՅՏ-
ՆՈՒԹՅՈՒՆ ԻԲ 16-ի նույն Հիսուսն է, Դավիդի արմատը, պետք է իր աթոռը դներ Աստ-
վածների աթոռից բարձր՝ ինձ թվում է այդ մեկը արդեն չիրականացավ:

Նոր Կտակարանում՝ ըստ Մաթեոսի 10:34-39 Հիսուսը ասում է՝

«Մի կարծեք թե ես երկրի վրայ խաղաղութիւն ձգելու եկայ: Խաղաղութիւն ձգելու չեկայ,
հասպա սուր: Վասն զի եկայ տղան իր հօրմէն գատելու ու աղջիկը՝ իր մօրմէն ու հարսը՝
կեսուրէն: Մարդուն բշնամիները իր ընտանիքը պիտի բլլան: Ան որ հայրը կամ մայրը
իմմէ՛ աւելի կպիռէ, ինձի արժանի չէ և ան որ տղան կամ աղջիկը իմմէ՛ աւելի կը սիրէ,
իմձի արժանի չէ: Ան որ իր խաչը չառնէր ու իմ ետեւէս գար, ինձի արժանի չէ: Ան որ իր
անձը կը գտնէ, պիտի կորսընցնէ՛ զանիկա և ան որ իր անձը իմձի համար կը կորսնցնէ,
պիտի գտնէ՛ զանիկա»:

Եվ այս ամենը այսօր իրականություն է դարձած, քանի որ ուրիշ կերպ լինել չէր կարող՝
«Այսպէս Քրիստոս նահապետական, մովսիսական և քրիստոնէական տնտեսութեան մէջ
կ'երեւի իբրև միեւնոյն Եհովա, և յառաջ կտանի միեւնոյն սեճ նպատակը որ է իվր
ժողովրդի փրկութիւնը»,- Բառարան Սուրբ Գրոց էջ 319:

Էլ ի՞նչի մասին է կարելի խոսել՝ ժողովուրդն էլ իրենք են՝ ջիուղները:

ՀԱՅ ԱԶԳԻ ՎՐԱ

Ամենավստանգաւոր դրոշմը Հայ ազգի վրա՝ դա Գալախայի հետեւանքներն են: ՌԻՏ-ի
օրենքի՝ Տելեգոմիաի հետքերը Հայ գեւի վրա երկար ու երկար տարիների մաքրման
կարիք դեռես կունենա:

Սոցիալական անապահով վիճակը մեկ սերնդափոխության ընթացքում՝

ա) երկու երեխա ունենալու դեպքում չի աճում

բ) մեկ երեխա ունենալու դեպքում՝ երկու անգամ նվազում է

- ❖ **Վերջին 12 տարիների ընթացքում** ազգի քանակը նվազել է մոտ 500.000-ով
- ❖ Հիվանդացիության մակարդակը աճել է 75-560%-ով
- ❖ Բնակչության բնական աճը նվազել է 400%-ով
- ❖ Անուսնալուծությունը աճել է 200%-ով
- ❖ Շարքային Հայի բնակարանային խնդրի լուծումը նվազել է մինչև 0 %
- ❖ Աշխատավորների միջին եկամուտը նվազել է 500%-ով
- ❖ Կենսաթոշակը նվազել է 250%-ով
- ❖ Հաց գնելու կարողությունը նվազել է 1600%-ով
- ❖ Գիտական աշխատողների քանակը նվազել է 600%-ով
- ❖ Ռեանողների քանակը նվազել է 50-60%-ով
- ❖ Գիտությունների ակադեմիայի 7 բաժինները և 33 ինստիտուտները չեն գործում
- ❖ Արտադրական հիմնարկ ձեռնարկությունների 85% չի գործում
- ❖ Վարելահողերը մշակվում են ընդամենը 30%-ով
- ❖ Գյուղատնտեսական տեխնիկայի դիֆիցիտը 80%-ից ավել է
- ❖ Պարենային անվտանգության ապահովվածությունը 0 %-է
- ❖ Ազգը անհամեմատ բարոյաբխված է՝ օտարեցված հարազատ հայրենիքից
- ❖ Չքափորության քանակը գերազանցում է ազգի 75%-ից
- ❖ Ազգը բառիս բուն իմաստով անգրագետանում է
- ❖ Ազգի երրորդ մասը արտաքսված է հայրենիքից՝ հանապազօրյա հացի խնդրով

ՀԱՅՈՑ ՊԵՏԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՎՐԱ

Այսօր Հայաստանը օկուպացված է ցեղապետների կողմից, կոռուպցիա տերմինը, դա արտաքին աշխարհին և անգիտակից Հայերին մոլորեցնելու համար է: Ջողոպները, իրենք փողի կարիք չունեն, ժողովրդին կողոպտելու իմաստը միայն նրանում է, որ ժողովրդի ձեռքին հանկարծ փող չհայտնվի, չկարողանա կազմակերպվել, միավորվել:

Քանի դեռ կան բազմակուսակցություններ՝ ճիշտ այդքան անգամ մասնատված կլինի Հայաստանը:

Այսօրվա Հայաստանի Հանրապետությունը Հայ ազգի սիրելի հայրենիքն է, բայց ոչ իր պետությունը:

Այսօրվա Հայաստանի Հանրապետության իշխանությունները չեն ներկայացնում Հայ ազգի շահերը ո՛չ ներքին, ո՛չ արտաքին քաղաքականության սկզբունքներում:

Այսօրվա Հայաստանի Հանրապետության իշխանությունները չեն ցանկանում ներկայացնել Հայի որդերգական անցյալը միջազգային իրավասու առյաճանքին և հանրությանը, որպես միջազգայնորեն ճանաչված իրավական դրույթներին համապատասխանող իսկություն և Հայ ազգի և Հայոց տարածքի հանդեպ, ելնելով «Հայրասի» անձեռնամխելի փաստերից և ծրագրերից:

Այսօրվա Հայաստանի հանրապետության իշխանությունները ամտեսում են Սփյուռքի անըջանցելի ներկայությունը Հայաստանի Հանրապետության ներքին և արտաքին քաղաքականության ձեռավորմանը: Ընդհակառակը, աշխատում են բոլոր հնարավոր մեթոդներով օտարեցնել Հայրենիքից: Այդ նպատակին է ծառայում նորաստեղծ սփյուռքի նախարարությունը:

1920 թ. բուրքական իշխանությունները դատապարտել են երիտթուրքերին մահապատժով՝ նրանց կատարած ոճրագործությունների համար, իսկ դա մեքենայաբար նշանակում է, որ նրանք դեռևս այն ժամանակ Մեծ Եղեռնը ճանաչել են՝ իսկ մերոնք այդ մասին լուռ են:

Բայց Իսրայելը, որը երեք հազար տարի է առանց հայտարարման նենգ պատերազմ է վարում Հայի դեմ և թուրքի ձեռքով իրականացրեց Մեծ Եղեռնը, ինչու թե ներկա Հայաստանի իշխանությունները խիտացնում են, իբր այդ վայրագները ուզում են ընդունել Հայոց ցեղասպանությունը:

Նույն՝ ստոր նպատակներով այդ իշխանավորները ուզում են, որ Հայաստանը ճանաչի Արցախի անկախությունը՝ այն դեպքում, երբ Արցախը Հայաստանի մաս է կազմում:

Այսօր Թուրքիայի հետ վարած քաղաքականությունը ոչ այլ ինչ է, եթե ոչ պետական դավաճանություն: Բացելով Թուրք-Հայկական սահմանը ի պետականորեն գրանցված փաստաթղթերի հիման վրա, նշանակում է պետականորեն ճանաչել այդ սահմանը: Իսկ պետականորեն ճանաչել այդ սահմանը, նշանակում է ճանաչել Ղարսի պայմանագիրը: Իսկ Ղարսի պայմանագիրը Հայերը չեն կնքել, այնպես, որ այդ հողերը մեր՝ հայկական հողերն են և գոյություն ունեցող սահմանը ընդամենը անեքսիայի արդյունքով ինքնակամ գծած, միջազգային ուժ և ճանաչում չունեցող վարչական գծեր են: Իսկ Ղարաբաղի հարցի մեջբերումը ընդամենը ժողովրդին մոլորեցնելու պարագաներ են: Ադրբեջանը կնքելով 1994թ. դեկտեմբերին զինադադարի պայմանագիր Ղարաբաղի հետ, մեքենայաբար ճանաչել է Ղարաբաղի Հանրապետությունը, այնպես, որ Ղարաբաղի հարցը լիովին լուծված է: Ադրբեջանի կողմից ամեն մի ոտնաձգություն կհամարվի անեքսիա:

Իսկ ԱՄՆ-ում 252-րդ բանաձեռի ընդունման ժամանակ սենատորների համար հիմնական խոչնդոտը Հայ—Թուրքական արձանագրություններն էին:

Մա ի՞նչ է՝ սրիկա հեռատեսություն, թե ուղղակի տականքի առհամարական պահելաձեռ:

Ցանկացած պահին ցեղապետ իրենց կաշին փրկելու համար թրաց կունենան Հայոց պետականության ճակատագրի վրա, ինչպես 1043 թվականին, այնպես, որ Հայ պետականության ճակատագիրը մեծ վտանգի առաջ է կանգնած:

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ՈՒՇԵՐԻ ՎՐԱ

Հայաստանի Հանրապետությունում գոյություն չունեն ազգային և պետականության գաղափարախոսությանը աջակցող պաշտոնական վարչակարգեր:

Որպեսզի հավաստիանալ քաղաքական կազմակերպությունների իշխանությունների ծառայություն լինելու մեջ՝ մեկ հարց տվեք իրենց, -«Ի՞նչ ելք եք տեսնում իշխանափոխության ասպարեզում», և կհամոզվեք, որ նրանք բոլորը դեմ են ծայրահեղ միջոցներին, քանզի եթե ՀՀ նախագահն է նշանակում ընտրական հանձնաժողովի նախագահին, ինչպես կարող է մեկ ուրիշը ընտրությունները հաղթել:

Այսօր Հայաստանի Հանրապետությունում գոյություն չունեն անկախ քաղաքական կազմակերպություններ՝ բոլորը իշխանությունների ծառայություններ են:

Ընդիմության քողի տակ էթնիկ Հայ գաղափարախոս սուբյեկտները ասիմիլացվում են «կեղծյանների» քաղաքական կառույցներում և ասպագաղափարայնացման նպատակով մեկուսացվում իրենց շարքերում:

Հայ ազգը օկուպացված է ջհուղների կողմից, այն չի կարող հանդիսանալ ընդիմություն, այն կարող է լինել միմիայն ազգային ազատարարական շարժում:

Հենց այս իրականությունն է իրեն խիստ արդարացնող ջհուղների կազմալուծիչ ծրագիրը՝ Արքայությունների վերածումը թագավորությունների և հետզհետե մեծամասնությունների ղեկավարման հարցադրումն ու քաղաքական կազմակերպությունների առաջացումը: Իսկ մարդկային ծագման փիլիսոփայությունը հենց նրանում է, որ մեծամասնությունները ըստ իրենց բովանդակության միմիայն ղեկավարման ու կազմակերպման կարիք են զգում փոքրամասնությունների կողմից:

Արքա=Արարված+Քուրմ+Առաջնորդ, իսկ Թագավոր՝ թագ կրող: Ոչ մեկը իրեն հարց չի տալիս՝ «Արդյոք առանց փողի հնարավոր է դառնալ նախագահ, իսկ եթե ոչ, արդյոք փողատերերը Քրմեր են, կամ եթե ոչ, ապա ամենախելքովներն ու ազգասերները»:

Սա էլ հենց օժտվածության գաղափարի հեղրումն է՝ դասական ՆԻՉԻԼԻՉՍՄԷ:

Մեր աչքերի առաջ ծագեցին այդ փողատերերը՝ օլիգարխները: Իսկ որ դողին, խեղաթյուվածին, անողնաշարին տրամադես միլիոն, որ նա չկոչվի միլիոնատեր, կամ մատեցնես մերսեդեսի դեկին ու այդ մերսը նեղանա ու չքվի, կամ «Աերասչի» հագցնես ու այն չհագցվի:

Իսկ ինչի՞ բերեց նման նիզիլիզմը՝

- I. Հայոց պետականության կործանման և Հայ ազգի ոչնչացման,
- II. Տարածքային ահավոր պատերազմների,
- III. Խաչակրած արշավանքների՝ իր սոսկյալի հետեւանքներով,
- IV. Երկու համաշխարհային պատերազմների,
- V. Հայոց Մեծ Եղեռնի և ուրիշ մի քանի գենոցիդների,
- VI. Անշրջանցելի երրորդ համաշխարհային պատերազմին:

Այս ամենի արդյունքում փողոցային ցույցը ջիպով է երիվալորում, իսկ գիտնականը մետրոյի փող չունի, խեղաթյուրվածը միլիարդատեր է՝ տաղանդների դոնորը չքավոր: Ե՛հ այդ անուղեղ փողատերը հայտարարում է, որ ինքը այնպիսի անելանելի իրադրություն կստեղծի, որ այդ խելքովը իրեն կծառայի, առանց հաշվի առնելու դրա անհնարիությունը՝ հակառակ դեպքում այդ խելքովի մոտ ինքը իր փողերի առկայությամբ հանդերձ հավերժ ոչնչություն իրեն կզգա՝ անկախ համատարածվելիք այն արտահայտություններին՝ «թե որ խելքով էս, ում էս պետք»:

Ե՛հ վերջապես՝ եթե այս պոռնկությունը չկասեցվի, Հայոց ճակատագիրը և ընդհանրապես քաղաքակրթությունը գերվտանգված կարելի է համարել:

ԲՆԱՊԱՇԱՐԿՆԵՐԻ ՈՒ ՊԵՏԳՈՒՅՔԻ ՎՐԱ

Եթե մի ամբողջ ազգ արմատախիլ արվեց, անմեղ և անպաշտպան բնությունը այդ չարքերի դեմ առանց մարդու միջամտության անկարող է:

Ընդերքի հարստությունների վատնումը գիտականորեն և տնտեսապես հիմնավորված՝ Հայաստանի Հանրապետությունում բնության հանդեպ ավերիչ գործընթացի անհասկալի կանխման աշխատանքները արհամարվում են «ամենակարող» իշխանությունների կողմից: Իսկ ջիուդական «Մարդկային կայուն զարգացման» կազմակերպության ներկայացուցիչ Կարինե Դանիելյանի օգնական Յուրի Աբովյանը աննկարագրելի բիրտ տոնով հայտարարում է «Աստված մեզ տվել է բնությունը, որպեսզի մենք օգտագործենք, ի՛նչ ծիս, ի՛նչ կանաչ տերեւ»: Իսկ միջազգային կազմակերպությունների կողմից բնության պաշտպանության համար հատկացված համապատասխան գումարները յուրացնելը արդարացնելու նպատակով մերթ քմերթ մերթ հեռուստատեսությամբ՝ իբր «գործեր են կատարում»:

Գունավոր մետաղները առաջնային վերամշակումից հետո ստացված գերվտանգավոր բունավորված մնացուկները մնում են Հայաստանի տարածքում, իսկ արդեն աննշան վտանգ ներկայացնող և էժան գներ ունեցող կիսահումք խտանյութը արտահանվում է ջիուդների սեփական շահերի բավարարման նպատակներով: Իհարկե նման գործողությունը ահռելի ճանապարհների կարիք է զգում, այն էլ Թուրքիայով:

Հազվագյուտ մետաղները արենայում չկան՝ այդ մասին չի խոսվում:

Ամենամանրեղի և այդքան էլ պատասխանատու հարցը Հայաստանում ոսկու վերամշակման և արտահանման հարցն է: Իշխանությունները, այդ ամենի միակ օրինական տեր ու տնօրեն Հային համարելով բացարձակապես աննկատելի երեսույթ, հարկ չեն համարում այս մասին անգամ տեղյակ պահեն: Այս մեթոդներով հավաքած ոսկու մասին են գրում Միոն Հնուտները: Երբեք այդ ոսկու քանակը Հայաստանում տարեկան 30 տոննայից պակաս չի եղել, իսկ դա տարեկան մոտավորապես 3-5 միլիարդ դոլար գումար է, որը արդեն Հայաստանի ներկա տարեկան բյուջեից ավել է: Դժվար չի հաշվել այս բոլորի ընդհանուր գումարները վերջին 18 տարիների ընթացքում և բոլորդ կհասկանաք, թե որտեղից են անիծյալ ջիուդները մայրախներով, ջիպերով ու բռաբուսներով կայֆ անում:

- Միլիարդ դոլլարների արժողության հանքային համաձուլները վատնվում են;
- Անտառը ոչնչացվում է՝ որպես փայտանյութ վաճառվում;
- Քարը արտահանվում է անմշակ և անթիվ քանակությամբ;
- Հանքային ջուրը գիշեր ու ցերեկ հոսում է ջիուդների գրպանները:

Գիտությունների դոկտոր Հրաչ Ավագյանի հաշվարկներում Մոլիբդենային ժամանակաշրջանում 350 տարվա համար նախատեսված աշխատանքների 7-8 մլն տոննա հանքաքար տեղում վերամշակելու ծրագրերը գերկարճ ժամանակամիջոցում՝ 10-15 տարվա ընթացքում կիսահումք վիճակում ջիուդները որոշել են արտահանել 40-45 մլն տոննա հանքաքար: Հարյուրամյա հազվագյուտ ծառերը կտրատվում ու արտավաճառվում են, տուֆը, մարմարը, բազալտն ու գրանիտը, օքսիդիան անխնա արտավաճառվում են, գումարները գանձվում «Խարայելի ֆոնդի» վրա: Ջերմուկն, Բջինի և մնացած հանքային ջրերը ծառայեցվում են միանգամայն նույն նպատակներին: Ծավալների մասին կարողացե՛ք «Հանցաբործ արտաքին առեստոր» բաժնում: Մի խոսքով՝ շահույթը ջիուդներին, իսկ ավերված ու կայուն աղտոտված բնական համակարգերը՝ Հայ ազգին:

Ինչ որ ոմն Վարդան Այվազյան Հայաստանի երկաթի հանքերը 25 մլն. դոլ. վաճառել է չինացիներին: Ինչպե՛ս, ո՞ւմ թույլտվությամբ ո՞ւմ հաշվին՝ հայտնի չի:

Այժմ ուզում են Չանգեգուրի ուրանի հանքաքարերի արտահանման գործը սկսեն:

2003թ. դրությամբ ՀՀ արտաքին պարտքը Ռուսիային կազմում էր 93.76 մլն դոլլար, որի դիմաց փոխանցվեց 5-ը ձեռնարկությունների 100% ակցիաները՝

1. ՓԲԸ «ՄԱՐՄ»-գնահատված 56.29 մլն դոլլար
2. ՓԲԸ «ԵրԳՀԻ»/Մերգելյան/-- 2.75 մլն դոլլար
3. ՓԲԸ «ԵրԳՀԻ ԱՍՈՒ»- 3.37 մլն. դոլլար

Ի՞նչ նպատակներով է վերցրած արտաքին պարտքերը և այդ պարտքերը հատկացնող կազմակերպությունները ինչո՞ւ են շարունակում նոր պարտքեր տրամադրել, այն դեպքում, երբ ակնհայտ է պարտքերի մարումը (նորից մար արմատը) ՀՀ իշխանությունների կողմից վարած տնտեսական քաղաքականությանը անհնար է:

Ամենահամեստ հաշվարկների համաձայն վերջին քսան տարիների ընթացքում Հայաստանի Հանրապետությունից արտագրավել է մոտ 180 միլիարդ դոլլարին համարժեք հազվագյուտ, ազնիվ, գունավոր, սև մետաղներ, թանկարժեք և բնական քարեր, անտառանյութ, հանքային ջրեր, միս, գյուղատնտեսական սպրանքներ, կոնյակ, գինի, Սովետից պակահրաբար մնացած հաստոցներ, գործիքներ, տեխնիկա, քիմիական նյութեր:

Սովետի փլուզումից հետո ՀՀ անշարժ գույքը կազմում էր 42 մլրդ. ռուբլի, ինչը դոլլարից արժեքավոր էր, բացարձակապես ավերված է:

Արդյունաբերությունն ու գյուղատնտեսությունը վերականգնելու համար առեղծվածային գումարներ ու ժամանակ է պետք:

Քաղաքային, միջքաղաքային ու բեռնատար տրանսպորտը անհետացած է և վերականգնելը կապված է առեղծվածային գումարների հետ:

Գիտահետազոտական ինստիտուտների թանկարժեք սարքավորումները անխնայ ջարդարված է՝ մեջից հազվագյուտ մետաղներ հանելու նպատակով:

Տարեկան 4.5 միլիարդ դոլլար դրսից տրանսֆերտներ ենք ստացել, ամենաքիչը այդքանել էլ դրսի Հայերը օգնություն են ցուցաբերել:

Մեանում այլևս ծուկ չկա:

Այս ամենից հետո այդ գիշատիչ կենդանիները մոտ վեցը միլիարդ արտաքին պարտք են կուտակել ազգաբնակչության վզին:

Արտաքին պարտքերը վերադարձնել հնարավոր է միմիայն արտաքին առևտրի հաշվին, իսկ եթե այն բացակայում է՝ միակ տարբերակը ազգային հարստությունների տրամաբան փոխհատուցումն է:

Արտաքին առևտուրը Հայաստանում կարելի է միայն առանձին գրքով ներկայացնել, որպես Հայ ազգի նկատմամբ ռժուգործություն իրականացնելու փուլերից մեկը, այդ պատճառով միայն կարելի է ասել, որ դա ամբողջովին վերցրած պետական հովանավորության ներքո ջիոդների կողմից մի առեղծվածային մաշտաքի պետական ու քրեական հանցագործություն է և միմիայն քրեական պատասխանատվությանը վաղճան պետք է ունենա մնան մաշտաքի «սեւ փորձությունը»:

Այսօրվա Հայաստանի Հանրապետության արտաքին պարտքերը, որոնք գումարվում են Հայ ազգի 20 տարվա սոված սպրեյակերային և Ջիոդների ջիպային հաճոյականություններին, առայժմ կազմում է 5.7 միլիարդ ԱՄՆ դոլլար:

Արտաքին պարտքերի հաշվին Հայաստանում հատուկ՝ կանխամտածված, չի իրականացվում որեւէ արտադրություն, կամ ստրատեգիական նշանակության օբյեկտ: Այն հիմնականում ներդրվում է բյուջեից սնվող, նորից ջիոդ պետական ծառայողների աշխատավարձի ֆոնդի, ջիոդ բանկիրներին, ջիոդ առևտրականների, ջիոդ շինարարների սատարման և սպասարկողական ոլորտում:

Այդ արտաքին պարտքերը (վարկերը) եթե ջիոդները մտածում են, որ պետք է արգելք հանդիսանան Հայաստանում իշխանափոխության համար, կամ իշխանափոխությունից հետո համաշխարհային ջիոդականությունը ստրկական կախվածության մեջ պահի Հայաստանը՝ չարեչար սխալվել են: Այդ պարտքերը մոզոնելու համար իրենք սպասվելիք շատ-շատ անգամ ավելի լուրջ սեփական բարդանքների համար պետք է անհանգստանան՝ դժվար թե իրենց փող պետք լինի:

Ն Շ Ա Ն Ն Ե Ր – Ս Ի Մ Վ Ո Ւ Ն Ե Ր

Դեռես մեր թվարկությունից առաջ վեցերորդ դարի համճարեղ Չինական փիլիսոփա Կանֆուցին ասել է, «Աշխարհը կառավարում են ոչ թե խոսքն ու օրենքը, այլ նշաններն ու սիմվոլները»:

ՆՇԱՆ—ՍԻՄՎՈՒ /հուն—հատկանիշ/: Սիմվոլը կոմպլեքսային բովանդակությամբ մարդկային մշակույթի, կրոնի, հավատամքի, գիտական բոլոր ոլորտների արտահայտչաձևն է: ՈՒդղակի բանաստեղծությամբ դժվար է բացատրվում, այն ձեռի և բովանդակության խորհրդավորված միասնությունն է, լիովին չմեկնաբանվող բովանդակությամբ, պահանջում է քննարկման և ըմբռնման հատուկ, ոչ ստանդարտ մոտեցում: Այն արտահայտված է տարբեր կոնցեպցիաների և հասկացողությունների ուղղություններով: Նրանք ծառայում են խորհրդավոր տեքստերի, Աստվածայնության, պատմիքանների, կախարդական, փուկային, տիեզերական գաղափարների արտահայտչական նպատակների համար: Դրանց օգնությամբ իրականացվում է որևէ նպատակի հասանելիություն, որոնց ուսմունքի գաղտնի միտքը չլուսավորվածների համար պետք է լինի անբացահայտ:

Սիմվոլը փիլիսոփայության առանձնաբային հասկացողություն է, առանց նրա հնարավոր չի կառուցել ոչ լեզվի, ոչ էլ իմացության տեսություն: Այն ստացել է բազմաբնույթ մեկնաբանություններ, բայց նրա մասին միանշանակ պատկերացում առաջին չկա:

Բայցեայնպես, սիմվոլիկան ունի խորհրդավոր նշանակություն: Եթե գիտականորեն չենք կարողանում բացատրել դրանց ազդեցությունը, ուրեմն պետք է ուղղորդվենք ավանդական ինֆորմացիաներից, որոնք իհարկե հասել են մեզ հանճարեղ փիլիսոփաներից, կամ գիտնականներից: Օրինակ արիական կեռխաչը , որը ստեղծել են հազարամյակներ առաջ, մինչև այժմ էլ լիովին բացահայտված չի: Կամ սեպագրերը, սիմաստ թարգմանել առայժմ չի հաջողվում՝ միմիայն մոտավորապես է հնարավոր:

Կլիմենտ Ալեքսանդրիացին /Մորմնատա՝/ պնդում է, որ Սայիսեյր /Մովսեսը/ կենդանիների բողոքարկված սիմվոլներով հիորոգլիֆային մեթոդով պարզեցնում էր բարոյականության կանոնները և որ Թորայի զարդարվեստը նույն աղբյուրից էր վերցնում: Ոչ միայն մարգարեները, այլ Հիսուսը / Հովհաննես 111, 14, Դուկաս xx1v,27/ որպես անձնականի և նախապատկեր իրեն էր վերագրում անսպասում Մովսեսի կողմից վերիտյացրած պղնձյա ՕՁ-ին:

Սիմվոլները քրիստոնյաների մոտ՝ ջրաշուշանն /լիլիա/ ու վարդը Սայրամ Աստվածածնի պատկերի հիմնական պատկանելիությունն են համարվում, սուրբ Գեորգը իր նիզակով խոցում է հրեշի, արքայապատկերների լուսապսակը, վարդի փշերը Հիսուսի գլխին:

Դիցաբանական և կրոնական սիմվոլներ են համարվում նաև գերբերը, դրոշները, զինանշանները, էմբլեմները:

Այժմ փորձենք տալ մի քանի սիմվոլների պատմականորեն բացահայտված նշանակությունը՝

ԵՈՒՆԿՅՈՒՆԻ—1.ծնունդ-կյանք-մահ 2.կյանք-մահ-նոր կյանք 3.մարմին-խելք-հոգի 4.հայր-մայր-զավակ

ԵՈՒՆԿՅՈՒՆԻ ՇՐՋԱՆԻ ՄԵՋ—միասնական եռակիություն կամ երրորդություն:

ԵՐԿԱԿԻ ԵՈՒՆԿՅՈՒՆԻ-Գազաթով ներքեիկը՝ Գոռի /Մատանայի Չաստվածներից/ կանացի սկզբունք՝ ջուր, ստորգետնյա միապետություն, լուսին: Գազաթով վերեիկը՝ Սեթի /Մատանայի Չաստվածներից/-տղամարդու սկզբունք՝ կրակ, երկնային ուժեր:

ՔԱՆԱԿՈՍԻ—Հավասարություն, հասարակ լինելիություն, ուղղապահություն, ճշմարտություն, ազնվություն, իմաստություն, պատիվ:

ՔԱՆԱԿՈՍՈՒ ՄԵՋ ԵՈՒՆԿՅՈՒՆԻ--Աստվածային և մարդկային, երկնային և հողային, հոգեկան և մարմնական:

ՀՆԳԱՆԿՅՈՒՆ—ԱՍԳՆ--Հավերժություն, կատարելություն, տիեզերք: Հիսուսի հինգ վերքերի սիմվոլը: Հրեաների հաջողության սիմվոլը: Մողորմնի լեզենդային բանալին:

ՎԵՑԱՆԿՅՈՒՆ--Գեղեցկություն, հարմունիա, ազատություն, սեր, ամուսնություն, հանդրոժողականություն, խաղաղություն:

ԿԵՌԽԱՉ--Բարօրություն, երջանկության օբյեկտ, արիական սկիզբ: Մլաքների ուղղությունը Արեւի պտտմանը հակառակ ուղղությամբ՝ պատերազմ:

ԽԱՉ—«Մրբազան արժեքների սիմվոլ, հոգեկան տեսակետ, հոգու առաջացում, ձգտում դեպի Աստված և հավերժություն: Կյանքի և մահվան միասնություն»,-այսպես է ներկայացնում քրիստոնեությունը: Բայց իրո՞ք այդպես է, չէ որ Հիսուսից հազար տարի առաջ Մովսեսը անապատում ջիուղների առաջ հանեց այդ նույն խաչը: Տղամարդու ակտիվ սկզբունք՝ ահա թե ինչ նպատակով Մովսեսը հանեց թլփատված ջիուղների առջև ներքեի պոչը երկար խաչը

Եզրիպտական ԱՆԿԻՆ-ը՝ Դ-նման խաչ, վրան օղակ, նշանակում է հավերժ կյանք:

Դ-անման խաչը կամ սկիհի-ը ջիուղների համար սպասվող փրկության և հավերժ կյանքի մեսսիա: Ձիուղների (արամեական) այբուբենի 22-րդ տառն է (հիշեք 22 բքսերին):

+ տիպի խաչը տղամարդու և կանացի կապ, դրական և բացասական կապերի սկզբունք:

ՇՐՋԱՆ—Միասնություն, անվերջություն, բարձր կատարելություն:

ԱՉՔ—Ինքը քեզ տեսնում է, դու իրեն չես տեսնում:

ՕՉ--Բարիք, կանացի արտադրողականություն, տղամարդու բեղմնավորվածության սկզբունք, հարստություն, գանձ:

ԼՈՒՄԻՆ--Գիշեր, իմաստություն, ուրախություն:

ԵՌԱՆԿՅՈՒՆԻ ԱՍՏՂ ՄԵՉԸ ԱՉՔ—Մասունների մոտ- ՃԱՌԱԳԱՅԹԱԾԻՆ ԴԵԼՏԱ, ամենատես աճը: Առաջին աստիճանի՝ աշակերտ մասունի կարեւոր սիմվոլն է: ԱՄՆ-ի Մեծ կնիքի վրա այն այդպես էլ չտպվեց, բայց մեկ դոլլարանոցի վրա “Աստված բարեկամ է մեր գործի հանդեպ” և “Նոր կարգեր դարերով” գրություններին զուգակից տպված է:

ՎԵՑԱՆԿՅՈՒՆ ԱՍՏՂ--Եզրիպտական գաղտնախորհուրդ է, բլեման, իսկ ավելի ուշ ջիուղները գողացան՝ Դավիդի աստղ, Սողոմոնի աստղ/երկնքի և երկրի ամուսնության մըբլենա/: Ձիուղների “Վախճանաբանական մեկնաբանությամբ” սա 6.6.6.6. անկյունների արտադրյալն է, 6-ը փոքր եռանկյունիներ, ներքին հեքսագոնի 6 կողմ և սա կապել են գազանային թվի և հակաքրիստոսի հետ:

Ամեն մեկի նյարդերի վրա ազդում է, եթե որեւէ մի երեսույթ դուր չի գալիս: Մա ամենատարրական օրինակն է: Կամ պրակտիկ փորձով, ասում ենք այս ճանապարհը, ինձ համար միշտ աղետաբեր է, այս մարդուն հանդիպեցի, անպայման անհաջողություն կլինի: Երեւ է, չէ, ուրեմն մի բան կա: Մենք թուրքական դրոշի տակ չենք նստի խորոված ուտենք: Եթե այդպես չլիներ, Հիտերը հաստիկ ջոկատներ չէր ուղարկի հեռավոր Տիբեթ, ինչ որ տեղեկություն ստանալու: Մենք 301 թ. թույլ տվեցինք մեր հազարամյա մեհյանները քանդեցին, կամ վերածեցին եկեղեցիների, Վահագնի, Անահիտի, Սիհրի/Մեերի/ և այլ Հայի ԱՍտվածների արձանները ջարդեցին փշոցեցին, տեղը ուրիշի Չաստվածներ կանգնեցրին: Արդյունքում ունեցանք այն, ինչ հիմա ունենք: Կորցրինք մեր պետականությունը, մեր աշխարհակալ Հայաստանը, ազգը բնաջնջվեց, հազար տարի է ուրիշի համար ենք աշխատում ու գործում: Մեզ դեկավարում է երբեք պետություն չունեցած, անտաղանդ, գող, անբարոյական, խուժան մի ցեղ՝ ջիուղը: Ամո՞թ մեզ: Ամոթք, ամոթ, բայց արի ու տես, որ ամենուրեք այսօր Երեսնում, և ընդանրապես Հայաստանում ջիուղական սիմվոլներ են տեղակայված:

Լինելով ներկա դրությամբ աշխարհի ամենահետամնաց պետություններից մեկը, տեսեք թե ինչքան տաղանդավոր և հիշարժան «Հայեր» ունենք, որոնք արժանացել են ազգի կողմից ամենավեճ գնահատականին:

Սկսենք սկզբից՝

1. Մեր Աստվածները մնացել են Հայի հարազատ կանչին, մենք աղոթում ենք ինչ-որ մի ջիուղի, որին մենուկուց 300 տարի հետո են միայն նշանակել Աստված /325թ՝ Նիկեայի տիեզերաժողովում/: Քրիստոսի սիմվոլը ամենուրեք է: Չնայած, ինչպես Դոստա-եվսկին է ասում, «Եթե Հիսուս Քրիստոսը հայտնվեր մեր օրերում, նրան նորից կխաչեյին»:

2. Մեր Արարչի մասին մենք, ինքներս երբեք չենք փորձել ավերորոշություններ ասել, կամ ինչ-որ մեկին նմանեցնել: Մեր՝ Արիական, ամեն ստրկական ծագմամբ սուբյեկտին գաղափարապես անհաս կեռփաչք վերածել երկու փայտի տարրական միացմամբ մի գործիքի՝ խաչի, որի վրա կարելի է մարդ սպանել/Հիսուսին/: ԵՎ բավական չէ մարդ սպանել, հետո էլ ասում են որ մենք ձեր Աստծուն ենք խաչել: Միթե հնարավոր է ընդանրապես Աստծուն խաչել, կամ սպանել: Իսկ Քրիստոսի գլխին ջիռղների ձեռքով դրած վարդի փշերի հյուսվածքի հուշով մինչև հիմա բարձրաստիճան հոգեառականները վարդապետներ են կոչվում: Այսպես են մեր վրա ծիծաղում և պախառակում մեզ: Միմվոյները՝ խնդրեմ, ինչքան ուզեք:
3. Եթե խաչի վրա են Աստծուն սպանել, ինչպես կարելի է մարդկանց, գյուղերի, քաղաքների, փողոցների անունները Խաչիկ, Խաչատրյան, Խաչեն դնել: Նման սիմվոլներ հազար—հազարներով, խնդրեմ:
4. Եթե խաչի վրա Աստծուն են սպանել, ինչպես է կարելի այդ խաչով և խաչքարերով ամենուր գարդարել: Ահա սիմվոլները , ինչքան ուզեք, խնդրեմ:
5. Ձիռղները՝ իրենք կռտվում են /թլփատվում/, իսկ մեզ համար ծիսակատարություն են մոգոնել, որը կոչվում **մկռտվել**: Ինձ թվում է սիմվոլի օրինակի բերման կարիք չկա: Այն ամերուր է, լիքը, խնդրեմ:
6. Ձիռղ Գրիգոր Խավարիչը 128 Հայ իշխանատուն բնաջնջեց, ամբողջ Հայ ժողովրդին ծնկի բերեց, Սատանայական կրոնը տվեց ընդունել, Պարսիկներին բռնամացրեց, Բյուզանդիային՝ Քրիստոսի երկու բնույթով Բաղբերոյան տիեզերածողով բռնամացրեց, հայոց պետականության կործանման հիմքը դրեց, սիմվոլը՝ խնդրեմ Երեւանում ձկան խանութից սկսած մինչև կրկես իր անվամբ փողոցն է:
7. Ձիռղ Սահակ պարթեւը , որ անձամբ էր ղեկավարում մեհյանների ավերումը, Վահագնի, Արայի արձանների փշրումը, սիմվոլը՝ անվամբ փողոցը խնդրեմ:
8. Ձիռղ Բագրատունիները 939թ. վերագրեցին մեր էպոսը, Արամ Հայկազնին վերանվանեցին Սասունցի Դավիթ՝ ԴԵՎ, այսինքն իրենց այն մի Դավիթը Երուսաղեմցի էր, այս մեկն էլ Սասունցի, Միմվոյն էլ՝ արձանը կայարանի հրապարակում կանգնած:
9. Ձիռղ դաշնակները Հայաստանի Հանրապետության դրոշի երրորդ մասը ջիռղական 99 աստիճանի ոսկյա բուրգի դեղին գույնով ներկեցին /ընդանրապես ջիռղներին բոլոր պետություններում ստիպել են դեղին շոր հագնել, դեղինը դավաճանության նշան է/, սիմվոլը խնդրեմ՝ ամենուրեք:
10. Երեւանի սրտի մեջ «ԱՐՄԵՆԻԱ» հյուրանոցի առեղի ցուցադրությունը շարտել են, փոխարենը արյունաբքու բռնամու անվամբ՝ «ՄԱՐԻՈՏ» են գրել, այն դեպքում, երբ այդ մարիտոր դա ջիռղ մարերի՝ օձերի անվանումն է, իսկ «ՄԱՐ» բառը հենց հայկական ծագում ունի, ինչը նշանակում է Մ—մահացնող, մարդը, հանգցնող և ԱՐ արմատը, որը հենց ԱՐ-իացիների արմատ՝ ՀԱՅ է նշանակում: Այսինքն ՄԱՐ նշանակում է ԱՐ-երին ՀԱՅ-երին մահացնող, հանգցնող, վերացնող: ԵՎ այդ սատանայական ՄԱՐ-ը ԱՐՄԵՆԻԱ բառից ավելի խոշոր հյուրանոցի պատան է փակցված՝ էլ հաջորդությունը որտեղից կարելի է սպասել:
11. Քոչարյան Ռոբերտը քանդեց գեղատեսիլ Երիտասարդական պալատը միայն այն պատճառով, որ այն կրճաց եգիպտացորենի տեսք էր հիշեցնում, իսկ եգիպտացորենը մասունների սուրբ խորհրդանիշն է, կրճաց լինելը նրա ապակառուցվածքությունը:
12. Պուշկինը, որը գոչում էր «Կու սարուկ, դու վախկոտ, դու հայ, դու ոչ ինձ որդի» սիմվոլը՝ Պուշկինի անվամբ, և դպրոց, և փողոց, խնդրեմ:
13. Մետրոլի Բարեկամություն և Սասունցի Դավիթ կայարանների առաստաղները գեղեցկացնում են Ձիռղական Դավիթի սատանական վեցգազաբանին: Տեղով հենց սիմվոլներ են, խնդրեմ:
14. Կինո Նաիրիի վրայից պատմական Նաիրի անվանումը հանել են ջիռղ Մորգան են կպցրել: Միմվոյն՝ խնդրեմ:

15. Այդ ինչ առեղի մաշտաբների աննկարագրելի գործեր է արել Հայաստանի և Հայ ազգի համար Կարեն դեմիրճյանը, որ Երեսանի մետրոն և մարզահամերգային համալիրը կոչեցին նրա անունով: Միմիդը՝ խնդրեմ:
16. Այդ ինչ պատմական նշանակության, կամ միջազգային ճանաչման արժանի հետքեր թողեց Վազգեն Սարգսյանը, որ հռչակեցին սպարապետ և ամբողջ մի Հայաստանի պարծանք-կառույց Հրազդան ստադիոնը կոչեցին նրա անունով: Միմիդը՝ խնդրեմ:
17. Երեսանի փողոցների կեսից ավելին բացարձակապես անճանաչ և անարժանի ջոռուղների անուններով են: Միմիդը՝ խնդրեմ:
18. Երեսանի համարյա ամեն մի շենքի պատին կպցրած բացարձակապես շարքային և չճանաչված, միայն թե ջոռու, ինժեների, ճարտարապետի, շինարարի հուշատախտակներ: Միմիդը՝ խնդրեմ:
19. Ինչքան ակադեմիկոսներ, դոկտոր-պրոֆեսորներ, երգիչ-երգչուհիներ, դերասաններ, օլիգարխներ, ինչպիսի քաղաքական գործիչներ: Սրանք բոլորը մեր ամենահետամնաց պետության “առաջադեմ և փայլուն” անձերն են: Նրանք բոլորը սիմվոլներ են՝ խնդրեմ:
20. Ինչքան աղջիկներ անբարոյականացան երեկոյան Երեվանի փողոցներն ու հրապարակներն են զարդարում: Միմիդներ են՝ խնդրեմ:
21. Շաբաթ – կիրակի օրերը Հանրապետության Հրապարակին կից, ժանգոտ բոլոս ու գայլկաների շուկան է պայծառացնում անմիջապես հարեանությանը գտնվող Հայաստանի Հանրապետության կառավարության շենքի լանդաֆոթ: Միմիդը է՝ խնդրեմ:
22. Ամեն մի փողոցի, ամեն մի շենքի անկյուն զարդարող, և Երեսանը Բարսելիմ նմանեցնող, արեւելյան միջնադարը հիշեցնող առետրի «կետեր»: Միմիդ է՝ խնդրեմ:
23. Դատարանները, դատախազությունները, ոստիկանությունները սեփականաշնորհած ամենաժամանակակից մեթոդներով: Միմիդ է՝ խնդրեմ:
24. Հիմնարկ ձեռնարկությունները երեւի ժողովրդին նեղություն չպատճառելու և Հայաստանի օղբ չփչացնելու նպատակով իշխանությունները պակել են՝ անդոր է ապրում: Միմիդ է՝ խնդրեմ
25. Հայաստանի դպրոցներում բնական գիտությունների դասավանդման հաշվին մտցրել են կրոնական ուսումը: Դպրոցների մեծ մասը բարձրագույն ուսումնական հաստատություն ընդհանրապես աշակերտներ չի տալիս: Աշակերտների քանակը երեք անգամ նվազել է, բայց մնացածը պարտադիր “Եկեղեցու պատմություն” քողի տակ պարտավոր են ջոռուղների պատմությունը՝ Բիբլիան ուսումնասիրեն:
26. Բուհերում ուսանողության գիտական և ուսման մակարդակը կտրուկ նվազել է մինչեւ անհավատալի մակարդակ:
27. Հայ ազգի չքավոր չունենալով Սովետի տարիներին, հիմա ազգի կեսից ավելին ծայրահեղ չքավորներ են, փողոցներում մուրացկանություն են անում: Մի՞ թե կարող է լինել առավել արտահայտիչ սիմվոլներ:
28. Հեռուստատեսությամբ քարոզում են նորածին երեխաներին 8-րդ օրը մկրտել և անվանել Հիսուս: Սա սիմվոլ է, թե արդեն ջոռու սիմվոլների գործածության եզրափակիչ էտապ:
29. Հայաստանի Հանրապետության Ազգային ժողովի տաճարի բակում Երվանդ Քոչարի կերտած Բիբլիական Դավիթի՝ դեռի, սատանայի հուշարձան կոթողն են տեղադրել, հայտարարելով, թե իբր Վազգեն Սարգսյանի և Կարեն Դեմիրճյանի պատվին են այն խոյացրել: Թե ինչ կապ ունեն այս անձինք Բիբլիական Դավիթի հետ՝ ոչ որ իշխանավորներից առայժմ չի փորձել սեկնաբանել:

ՄԱՆՔ ԲՈՒՐ ՄԻՄՎՈՒՆԵՐԻ ՄԻՄՎՈՒՆ ԵՐՆ ԵՆ, ՀԱՅԻ ՀԱՄԱՐ ԱՄԵՆԱՆՍԵՍԱՑՆՈՂ ԵՎ ԱՄԵՆԱՆՀԱՐԳԱԼԻՆ:

Երեւի բավական է, առավել չարժի հիշատակել, այս հանգամանքը անպատիվ երեւոյթ է Հայ ազգի և Հայոց պետականության համար: Այսքան օրինակներն էլ են բավական, որպեսզի իրեն Հայ զգացող հայորդին համապատասխան հետետություններ անի:

**ՉԱՐԸ ՀԱՍԵԼ Է ԱՍԵՆԱՀՆԱՐԱՎՈՐ ՎԵՐԻՆ ՍԱՆԳՂԱԿԻՆ՝
ԱՐԳԱՐԱԴԱՏՈՒԹՅԱՆ ՔՈՂԻ ՏԱԿ ԴԱՏՈՒՄ Է ԱՐԻԱՅՈՒՆ՝ ԻՐ
ՀԱՅՐԵՆԻՔՈՒՄ ԿԱՅԱՅՆՈՒՄ ՈՒՉԱԾ ԴԱՏԱՈՃԻՈՒՐ**

Հնուց՝ հազարամյակներ շարունակ Հայոց բրնական ցեղը Վախունիներն են եղել: Կա արդյոք կապ Յանվան անվան հետ: Ջնուդի պատալոգիական փոդափրությունը նրան էվոլյուցիայի ընթացքում վեր է ածել փողի քսակի: Հային արիական ոգին թույլ չի տա ապրել ուրիշի լեզվով ու ծիսակատարություններով: Հայը, իր առաքելության համաձայն նվիրելով մարդկությանը ազնվաբար ու արդարադատ բազում տաղանդներ ու հանճարներ, արդյոք իր համար չի ծնում արդարադատ դատավոր, թե հենց այդ առաքելության գոհը պետք է ինքը դառնա:

ԸՆ, ԱՆ—կանացի տնքոցներն են, իսկ երբայերեն նշանակում են կանացի սկիզբ (ԱՆՆԱ, ԱՆԱտուախա, ԱՆԱՆԻԱ...)

Եհովան և կին է և տղամարդ-ԳԵՄՈՖՐՈԴԻՏ(կանացի կրծքերով և տղամարդու ֆալլոսով): ԱՆԴՐՈԳԻՆՈՒ-է կոչվում երբայերեն այդ էակը:

«Արարիք Արարչի փոխարեն», -ասում է երբյաներին Եհովան: Այսինքն ֆալլոսն է դրանց Արարիչը: Իսկ Աստված հասկացողությունը լեվիտներն են հնարել:

Եթե արիացու համար կա Արարիչ, ապա ինչպես կարող է գոյություն ունենալ Աստված անվանումը, երբ Աստված նշանակում է ասը՝ այսը տվածը:

Մտաջին անգամ Հայոց պատմության մեջ Աստվածները ի հայտ են եկել ընդամենը Արարատյան բազալիտրաթյան ժամանակ՝ ԽԱ ԱԴԻ(Հայրի)—գերագույն Աստված, ԹԵՅՇԵԲԱ--գերագույն Աստված, ՇԻՎԻՆԻ--գերագույն Աստված: ՈՒշադրություն բոլորը գերագույն Աստվածներ են: Դրանց հանկարծակի փոխարինում են Մեծ Հայքի՝ ԱՆԱՀԻՏ, ԱՍՏԴԻԿ, ՎԱՀԱԳՆ, ՆԱՆԵ, ՄԻՀՐ(ՄՇԵՐ-ը աղավաղված), ՏԻՐ(ՏԵՐ) Աստվածները և ԲԱՐՇԱՄ Աստվածը, որը ասորիների հիմնադիրն է և հակառակ մեր Աստվածներին, բայց միեւնույն ժամանակ որոշ Հայեր էլ են պաշտել այդ Աստծուն: Իսկ Աստված գաղափարը ուշադրություն դարձրեք առաջ է եկել հուդայիզմի (ֆալլոսապաշտության) ծաղկման շրջանում: Հուդաների քրմերի՝ լեվիտների միջամտության գործը չի արդյոք այս չարագործությունը, երբ երկար հազարամյակներ Հայր հավատացել է մի Արարչի, ու հանկարծ այսբան գերագույն և հետո շարքային Աստվածների բազմություն, որոնց բոլորին հետագայում պետք է հաջորդեր 8-րդ օրը թլփատված ՀԻՍՈՒՍԸ, որը ընդամենը Մարիամի տղան էր, իսկ ըստ Նոր Կտակարանի ԴԱՎԻԴԻ 42-րդ սերունդը, քանզի նա անօրինական ծնունդ էր, հռոմեացի մի զինվոր՝ Պանտեռայից: Արդյոք դեռես Արարատյան ժամանակաշրջանից սկսած այս Աստվածները նախապատրաստական քայլ չէին քրիստոնեության ստեղծման և Հայոց պետականության կործանման համար: ԵՎ հիմա ջիուդ, կեղծ արիացիները՝ Արմեն Ավետիսյանի և սուտ քրմերի գլխավորությամբ ջանքեր չեն խնայում, որ ԱՐԻԱՑԻՔ, ինչը նշանակում է ԱՐԱՐՉԻ արարածներ, ոչ թե ԱՐԵՎԱՊԱՇՏ դառնան, այլ ՎԱՀԱԳՆ, ԱՆԱՀԻՏ, ՏԻՐ, ԱՍՏԴԻԿ... Աստվածներին վերադառնան:

«Մեր թիվը 11-ն է (թվագիտությունում 11-ը համարվում է ցանկությունների իրականացման կամ նոր կյանքի թիվ) և նրանք ուլքեր մեզ հետ են», -ասում է «Նոր Կարգերի» մարգարե Այիստեր Կրոուլին: «...եւ նրանք ուլքեր մեզ հետ են», իսկ ի՞նչը ի նկատի ունի՝ իհարկե ֆալլոսը: Անգամ Շումերական Գեղգամեշում 1 կամ 10-ը թիվը Արարչի խորհրդանիշն է, 9-ը 3-ի (ջիուդական եռանկյունի) եռապատիկը, իսկ 11=9+1+1, այսինքն շրջանցել Արարչին: Հիշում եք ԱՄՆ-ում 9-1-1. փրկության ծառայության հեռախոսն է:

ԳՈՌ-ը Օսիրիսի որդին է՝ պատերազմի Աստվածը: «Գոռի նոր դարը սկսվում է, բայց սկզբում աշխարհը պետք է արյան մեջ թաթախվի», - ասում է Գոռի հրեշտակը: ՄԱՏԱՆ-ը իր ձեռով ՆԱԿԻԱՄԸ-ի (հրբյայերեն՝ ՕՉ) է նման, շատ խելոք և խորամանկ էակ է», - ասում է Կրոուլին: Ինչպես արդեն գիտեք, օձերը՝ մարերը ջիուդներն են:

«Սպիտակամորթ անմեղ և խելքով երեխան հանդիսանում է մեր ամենահարմար գոհը», - ասում է նույն Կրոուլին (արյունը խմելը ի նկատի ունի):

ՄԱՍԱՆ-ի հետնորդները անգլիացի ջիռոյ ՌՈՏՇԻԼԳՆԵՐՆ ԵՆ, գլորայիզացիայի հեղինակները, որոնցից շարունակվել են պետությունների ՄԱՍԱՆ կառավարողները:

ՄԱՍԱՆ-ի հրեշտակները եռեչափ սիստեմում շատ սահմանափակ հնարավորություններ ունեն, այդ պատճառով է, որ ջիռոյները մարդկանց սեռական սերմեր են օգտագործում: ԱՄՆ-ը և ԱՆԳԼԻԱՆ ՄԱՍԱՆ-ի հետ միասնական են, ջիռոյների հետ միասին են նախապատրաստվում դիմավորել ԼՅՈՒՅԻՖՅԵՌՈՒՆ:

ԿԱԲԱԼԱ-ն ջիռոյների կախարդական «դնկնող հրեշտակի» փսիխիկ կապի հետ տեքստերի հավաքացուն է (Հոհար): ՌԱԱԶԻ ԷԼ—Լյուցիֆեռին (ԱԶԱԶ ԷԼ) ծառայող: Չոհարից են վերցնում էներգիան ջիռոյների էլիտան՝ Լեիտները: Դեռեղ Պլատոնը սրա մասին ասում է, «Որպեսզի հավաստիացնեն մարդկանց, այն երեւի ստեղծում է կախարդական հմայք»:

ՁՈՐՁ ՎԱՇԻՆԳՏՈՆԸ ասում է, «Անհնար է ճիշտ դեկավարել աշխարհը՝ առանց Աստծո և Բիբլիայի»: Իսկ ԱՄՆ-ը կառուցված է Հնուրայիզմի և Քրիստոնեության վրա:

ԱԴՈԼՖ ՀԻՏԵՐԸ ասում է, «Տվեք ինձ դասագրքերի հսկումը և ես կհակեմ պետությունը»:

ԿԱԼԻ-ն հին սիստեմի բնաջնջման Աստվածուհին է:

ԱՐԻՄԱՆ-ը ԴԵՄՈՆ-ի՝ ՄԱՍԱՆ-ի Աստվածն է:

ՄՈԼՈՀ—(հիշեք Մոսկվայից Մոլոխովին) կրակի Դեմոնն է:

2001թ Սեպտեմբերի 11-ի դեպքերը համարվում են Լյուցիֆեռի համաշխարհային բեմին հայտնվելու հոտային պայքարի բացման հանդես:

Մասունների նպատակն է մարդու վերափոխումը ԳԵՐՄԱՊՈՖԴԻՏԱՅԻՐ՝ երկսեռի:

Մասունների վեցաթեւ աստղը աստանի չարիքի սիմվոլն է, իսկ շրջանակի մեջ՝ դեմոնական ծուղակ:

Շուտ տված հնգաթեւ աստղը աստանն է՝ պոզերով, ականջներով ու մորուքով: Այն կոչվում է ԲԱՖՈՄԵՏԻ:

Այժմ ջիռոյների հիմնական նպատակն է՝

Աշխարհի բնակչության կրճատում

Վիրուսների տարածում՝ հիվանդացիության անճ

Եղանակի արհեստական փոփոխում

Տարբեր աղետներ

Երկրաշարժ

Էկոնոմիկայի ճգնաժամ

Երկնակամարում գերբնական երեւույթներ

Երրորդ աշխարհամարտ

«Մարդոց սրտերը պիտի նուազին իրենց և աշխարհի վրայ գալու բաներուն սպասելէն, վասն զի երկնքի գործքիւնները պիտի շարժին», - Աուկասից 21:26 :

ԵՎ այս ամենը անգամ իրենց՝ տարրական մտածելակերպի կարողության և տրամաբանությունից զուրկ բիռոռոտ ջիռոյների գուշակմամբ պետք է եզրափակվի «ԱՐՄԱԳԵ-ԴՈՆՈՎ»:

Ըստ ամերիկյան մայաների օրացույցի «Ժամանակների վերջը կայանալու է 2012 թ. դեկտեմբերի 21-ին:

Ֆրանսիական աստրոլոգ Նաստրադամուսը, որի լատինական անունը Միշել դե Նոտրդամ է (1503-1566), այս հարցի շուրջ կարելի է ասել լռել է:

Հարկ է նշել, որ **ՎԱՍՏԻԿԱՆ**-ի վերծանումը մեծ կասկածանքի տեղիք է տալիս՝

---**ՎԱՍՏԻՍ** նշանակում է ՄԱՐԳԱՐԵ

---**ԿԱ** նշանակում է ՕՁ

Ինձ բվում է խորհելու մեծ տեղիք կա:

❖ 1917թ. փետրվարյան հեղափոխությունը՝ փետրվարի 23-ը փորձի օրն էր: Յարը հրաժարական տվեց, հետո իբր սովետական բանակի օր ընդունեցին, քանզի այդ-

ԱՄԱԾՎԱՑՔՆԵՐ ԶՀՈՒՂՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

- *ԱՄԵՆԱԲՆՈՒԹԱԳՐԻՉՈԼ: Ձիտղները ասում են,-«Ինչպես Աստվածն է նայում ջիտղների՝ այնպես էլ ջիտղներն են նայում Աստծուն» (Այստեղ ինձ թվում է Աստված ասելով իրենք ի նկատի ունեն Արարչին՝ ԷԼ-ին):*
- *Կառատեն ճապրոնացիներից է առաջացել, պրոռնկությունը՝ ջիտղներից*
- *Հայր սատանայից՝ ջիտղից, 7 օր շուտ է ծնվել*
- *Չարիքն ու ջիտղը սատանայի ծնունդներն են*
- *Ձիտղին հավատալ՝ նույնն է ինչ ջուրը ցանցով կշռել*
- *Սատանան ջիտղից է սատանայությունը սովորել*
- *Ձիտղը կուշտ է խաբկանքով*
- *Ձիտղը վախենում է ճշմարտությունից, ինչպես ճագարը թմբուկից*
- *Թե կա անփուշ ձուկ, կա և անչարիք ջիտղ*
- *Որպեսզի Աստված չբարկանա, ջիտղը թող չերեւա*
- *Ձիտղին լավություն անողը, լավ օրից գրկվում է*
- *Ձիտղին բարեւ տվիր, կեղտն/ք./ ընկար*
- *Ձիտղի աշխատանքը նույնն է, ինչ տգրուկինը մաշկի վրա*
- *Ձիտղին ազատողը ինքն է բանտարկվում*
- *Շահի խատեր հուղան միշտ էլ կխաչակնքի*
- *Ձիտղի հետ մտերմությունը, մտերմություն է աղետի հետ*
- *Տաղտկացրել է անհոգ կյանքը, ջիտղին բարեւ տուր*
- *Ով ծառայում է ջիտղին, աղետը չի շրջանցի*
- *Ձիտղուհիները հասկացանք՝ ֆայրոսապաշտ են, իսկ ջիտղներն ու երեխաները*
- *Կրտսեր եղբայրները մորը .- «մամ, հիմա մենք Գուգո ապերին պապա ե՞նք ասելու»*
- *--Բարի լույս հարեան: Հարեանը՝ ջիտղ հարեանին:*
- *--Բ-ր-վ: Բթի տակ,- «անշահ բարեւ ու՞մ է պետք»:*
- *Ձիտղը նեղանալով հարեանների տղաներից, փակում է դուստրերին, ասելով,-«Դե հիմա թող գնան ու անանիզով գրադվեն»:*
- *Թալմուդի օրենք—85. Թույլատրվում է կեղծ երդում տալ:*
- *Թալմուդի օրենք—88. Որդին ամուսնանում է հարազատ մոր հետ:*
- *Թալմուդ 3-րդ հատոր Գլուխ 11. էջ 73:Ինչպիս են ամուսնանում հայրը հարազատ աղջկա հետ, քույր և եղբայր, մայր և որդի:*
- *Ձիտղը ինչքան էլ կերած լինի միշտ սոված է:*
- *Ձիտղը փողի միակ նշանակությունը գտնում է ուրիշին ստրկացնելու մեջ:*
- *Երկու ջիտղների երկխոսություն.*
- *--Աբդամ, դու ինձ հարգու՞մ ես*
- *--Այո Միմն: Իսկ դու ինձ հարգու՞մ ես*
- *--Այո Աբդամ:*
- *--Դե, ուրեմն մենք հարգված մարդիք ենք*
- *Ձիտղը էությամբ ընդամենը փողի քսակ է*
- *Աբրամչիկը 13 տարեկան է, բար-միցվա են տոնում, մայրը նրան տալիս է մեկ դոլլար և ասում,-«Գու արդեն մեծ տղա էս, գնա մարմնաձախի մոտ»: Նա գնում է իր փոքր քրոջ մոտ և ասում,-«Սառա, ինչու պետք է դոլլարը տամ ինչ-որ մարմնաձա-խի, ու՞զում էս մի դոլլար աշխատես»: Իսկ Սառան փնթփնթալով ասում է,-«Ի՞նչ է, միայն մի՞ դոլլար, պապան ինձ դրա համար հինգ դոլլար է տալիս»:*
- *Ձիտղը հարդ է (ծղոտ), ինչը ենթակա է միմիայն տապաստակման (տակնափռելու)*

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ «ԸՆՏՐՅԱԼՆԵՐԻ» ՈՐԱԿԱՎՈՐՈՒՄ

Անոնսանելի ջիռը գաղափարախոսները

Նախագահի համար— ԱՐԱՐԻՉՐԵՐ
Իշխանությունների համար— ԱՄԵՆԱՓՐԿԻՉՆԵՐ
Իրենք իրենց համար— ԱՄԵՆԱԿԵՐՏԻՉՆԵՐ
Հայ ազգի համար— ԱՄԵՆԱԶՐԿԻՉՆԵՐ

Նախագահը

Իշխանությունների համար— Վախ-ազահ
Գաղափարախոսների համար— Նախագայլ
Ինքը իր համար— Նախ`-ապա
Հայ ազգի համար— Նեխվեր--դա

Պատգամավորները

Իշխանությունների համար— Պատճառավորներ
Գաղափարախոսների համար— Պարզալավորներ
Իրենք իրենց համար— Փայգամավորներ
Հայ ազգի համար— Պատգամա-ռռներ

Վարչապետը

Իշխանությունների համար— Վարկապետ
Գաղափարախոսների համար— Վարդապետ
Ինքը իր համար— Վարձապետ
Հայ ազգի համար— Վարքաքեկ

Համայնքապետները

Իշխանությունների համար— Համայնքանգետ
Գաղափարախոսների համար— Համայնքավեր
Իրենք իրենց համար— Համայնքակեր
Հայ ազգի համար— Համայնքանպետք

ՆԱԽԱՐԱՐՆԵՐ – ՆԱԽՐԱՎԱՐՆԵՐ

ՀԱՆՐԱՆՊԵՏՔԱԿԱՆ ԿՈՒՄԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆ (Հանրապետական)
ԴԱՇՏԱՆԱԿՑԱԿԱՆ ԿՈՒՄԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆ (Դաշնակցական)
ԲԱՐՔԱՆՎԱՃ ԿՈՒՄԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆ (Բարքավաճ)
ՕՐՆԱՆԵԾ ՀԱՅԱՍՏԱՆ ԿՈՒՄԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆ (Օրինած երկիր)
ԺԱՌԱՆԳԱԶՐԿՈՒՆ ԿՈՒՄԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆ (Ժառանգություն)
ԶԱՆԳՎԱԾԱՅԻՆ ԼՐՔԱՏՎԱՄԻՋՈՑՆԵՐ (ԶԼՄ)
ԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԱՂՔԱՏԵՄ ՅԱ (ԳԱ)
ԸՆԴԻՍՏՈՒԹՅՈՒՆ --- ԽՆԴԻՍՏՈՒԹՅՈՒՆ --- ԱՆԴԻՍՏՈՒԹՅՈՒՆ
ՀԵՌՈՒՄՏԱՏԵՍՈՒԹՅՈՒՆ --- ՀԵՌՈՒՄՏԱՐԵՍՈՒԹՅՈՒՆ
ՈՍՏԻԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ --- ԲՈՉՏԻԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ
ԴԱՏԱԽԱՉՈՒԹՅՈՒՆ --- ԴԱՏԱԽՈՉՈՒԹՅՈՒՆ
ԴԱՏԱՐԱՆ --- ՎԱՏԱՐԱՆ
ԴԱՏԱՎՃԻՌՆԵՐ--ԴԱՏԱՈՃԻՌՆԵՐ
ԲԱՆԿ --- ՀԱՆՔ
ՀԱՐԿԱՅԻՆ ԿՈՄԻՏԵ --- ՀԱՐԿԱԾԻՆ ԿՈՄԻՏԵ
ԴԵՍՏԻՆԻՍՏԻԱ --- ԴԵՎՈԿՐԱՏԻԱ-- ՏԻՍՏԻՆԻՍՏԻԱ

Ելնելով Հայր արդյոք ինչ փաստից՝
Հրեա, կրակյա կոչեց ջիւղիին,
Կրակը առաջանում է կայծից,
Իսկ կրակից միմիայն մոխիր:

Եթե հուրը իսկ սնունդն է՝
Հալալ սնունդ դեռ չի կերել,
Որ կերածը սնի սրտին՝
Գունն այդ հուրն լինի բարին:

Եթե հուրը որդին է սուրբ
Որդին հորն է ավանդությամբ,
Թեկուզ ըստ սուրբ երրորդության՝
Անաստեկին ամբողջության:

Չունեն ոչինչ կորցնելու,
Չեն կառուցել, չունեն ստեղծած,
Լոկ արդյունք է գողանալու՝
Քամու բերած, քամու տարած:

Այս ինչ հրեշներ են՝ սարքված,
Պատրաստ միայն թախանելու,
Չվերականգնվի որ հանկարծ՝
Տեղն էլ հիմքից ավերելու:

Ինչ են անում, ուր են գնում,
Նայում է մարդ զարմացած,
Թե հոտով մեկ կործանվելու՝
Խղճան գոնե նոր ծնյած:

Իսկ թե մոխիրն է իդձը հրի՝
Այն ոչինչ է մոխրի նման,
Բայց չկա գոյ առանց հրի՝
Քանզի փուչ է կոչումն հրեա:

Հրեշի արմատներն է հուրը,
Հրեշտակիինն էլ է նույն զարհուրը,
Հրոսակայիինն՝ նույնպես,
Հատուկ է Հայն կոչել այդպես:

Արեւի արձակածը ջերմն է,
Գլխինը՝ տաքը, տապ՝ սրտինն է,
Որթինը՝ ֆալլոսինը, հուրն է,
Հայերենում չափն այս՝ հինն է

Հրեա են, ճշմարիտ է Հայր՝
Ֆալլոսի, հրեշի՝ ոչ տաք ու տապի,
ԵՎ անկասկած գալու է վայր
Այսօրվա, 1915-ի և 301-ի:

ԱԶԳԱՅԻՆ ԱՆՎՏԱՆԳՈՒԹՅՈՒՆ

Ազգային անվտանգությունը ապահովում են չորս հիմնական բնագավառներ՝

1. Լեզու, մշակույթ, արվեստ, գիտություն
2. Սոցիալ-տնտեսական
3. Ազգային ռազմաքաղաքական
4. Տեղեկատվական

Առաջին երեք բնագավառները մենք հաստուկ ուսումնասիրեցինք և համոզվեցինք, որ դրանք ընդհանրապես ապահովված չեն: Բայց սատանայական փորձության եզրափակիչ փուլի իրականացման համար ամենավտանգավորը չորրորդ՝ տեղեկատվական ամվտանգությունն է, ինչը արդեն վերածվել է «Տեղեկատվական պատերազմի»: Այս պատերազմում պարտվող ազգերը կկորցնեն ինքնուրույնությունը և կկանգնեն վերացման վտանգի առջև:

Իշխանությունները ամբողջովին տիրապետելով ՉԼՄ-ներին՝ քաղաքական միջոցով գերծ են պահում ազգին աշխարհում տիրող քաղաքական, տնտեսական, գիտական բոլոր տեղեկություններից ու իրենց ուզած ձեռով՝ ինչպես ապուշների հանդեպ, որոշումներ կայացնում:

Ստեղծված ընչազուրկ սոցիալական վիճակը, պետության կառավարման հարցերի համդեպ անտարբերությունը, իշխանությունների քաղաքական և տնտեսական առհամարական որոշումների լռությամբ ընդունումը, տեղեկատվական պատերազմի բթացուցից ազդեցությունը բարոյագրկում են առաջին հերթին նոր սերնդին՝ առաջացնում կասկածամտության ու անվստահության գերվտանգավոր սինդրոմ:

Գումարած այդ ամենին՝ ազգին բացարձակապես մոտ չեն թողնում պետական կառավարման անզամ ամենացածր ատյաններին, ազգի մեջ սերմանելով հնազանդության՝ կառավարող փնթրողի սինդրոմ:

Փաստորեն մատաղ սերունդը հույս անզամ չունի, որ ինքը կարող է թանկարժեք հազուստ հազնել, ռեստորանում հանգստանալ, իսկ մեքենա կամ բնակարան գնելը բացարձակապես անհասանելի միջեր են, որոնց մասին հանապազորյա հացի բարդանք ունեցող սերնդի համար ուղղակի մտածելը՝ արդեն ծիծաղ կառաջացնի:

Տեղեկատվական ջիուղաբյուրոները այնքան կազմակերպված են աշխատում, որ մատաղ սերունդը անզամ չի էլ պատրաստվում առարկել իր քաղաքական, տնտեսական, գիտական, բարոյա-հոգեբանական ընչազրկության մասին: Նա ծնվել է արդեն այս՝ պոռնիկ ջիուղական համակարգում ու չի տեսել, որ այդ ամենը ոչ միայն հնարավոր է, այլ պարտադիր պետք է լինի սովորական մահկանացուի սովորական աշխատանքի դիմաց հասանելի երեսույթ:

Ձիուղը գերազանց գիտակցելով Հայի համապատասխան ռեսուրսներին տիրապետելու հատկություններին, օգտվելով իշխանական և տեղեկատվական ոլորտներում հասած անհավատալի (անզամ իրենց համար) հաջողություններից, վստահ լինելով, որ, եթե հանկարծ կորցրեց՝ այլես երեք չի ունենա դրանք, դիմել է ճարահատյալ քաղաքականության իրականացմանը՝ բռնության ճանապարհով հասնել նպատակին:

Հետաքրքիր երեսույթ է կատարվում՝ ջիուղը, որը չունի ոչ մի հիմք՝ ոչ մի պետության մեջ, փոխարենը՝ ատելություն բոլոր ժողովուրդների կողմից, մի որես էլ թափով հակամարտության դեպքում օգնություն սպասելու որես է շանս չունի և կարողանում է մեծամասնության վրա այսպիսի ողբերգական ազդեցություն ունենալ: ՈՒ այդ մեծամասնությունը զարմանալի միամտությամբ լռում է, իրենք էլ լինելով անսահման բիրտ լկտի՝ մատրուֆիայի են ենթարկում անմեղ գոհերին:

«Կրթիք երեխային իր ճանապարհին համեմատ, որ ծերացած էլ՝ չի հեռանա նորանից»
Բիրլիա, Առակյաց ԻԲ:6

ՈՐիշ էլ ի՞նչ է պետք: Մի՞թե պարտադիր հեռուստացույցով պետք է հաղորդեն, որպեսզի իմանաք, որ դուք ընչազուրկ եք և ճայնազուրկ:

ԻՆՉ ԱՆՀԱՊԱԿ ԵԼՔԵՐ ԵՆՔ ՏԵՍՆՈՒՄ ՎԵՐՋՆԱԿԱՆԱՊԵՄ ՀՈՇՈՏԵԼՈՒ ՍԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅԱՆ՝ ԻՐԵՆՑ ԻՄԿ ՈՂԲԵՐԳՈՒԹՅՈՒՆ ԽՈՍՏԱՑՈՂ ՀԱԹԱՆԱԿՆԵՐԸ

Ձիուղները այլընտրանք չեն թողել՝ կամ պետք է մահանալ առանց պայքարի, կամ պայքարել ու հաղթել:

«Որովհետև մեզ տիրեցին խստասիրտ ու չար թագավորներ, որոնք ծանր, դժվարակիր բռններ են բարձրում, անտանելի հրամաններ են տալիս: Կառավարիչները կարգ չեն պահպանում, անողորմ են, սիրելիները դավաճանված են, թշնամիները գորացած, հավատը ծախսվում է այստեղի ունայն կյանքի համար: Ասպատակություններ են գալիս անհատնում, շատ տեղերի վրա, տները գերվում են, ստացվածքները հափշտակվում, գլխավոր մարդիք կապվում են, հայտնի անձեր բանտարկվում են, դեսպի օտարություն են քառարվում ազնվականները, անթիվ նեղություններ են կրում ռամիկները, առնվում են քաղաքներ, քանդվում են ամրոցներ, ավերվում են ավաններ, հրդեհվում են շինություններ, անվերջ սովեր ու հիվանդություններ և բազմատեսակ համաճարակներ: Աստվածապաշտությունը մոռացված է, դժոխքի ակնկալություն»: Այս խոսքերով է Եռամեծն Վարպետ Մովսես Խորենացին բնութագրում 1600 տարի առաջ ջուղաքրիստոնեական եպիսկոպոսապետության «ողբամ զ քեզ Հայոց Աշխարհ»-ի արհավիրք իրավիճակը: Համեմատեք այն այսօրվա «ողբամ զ քեզ Հայոց Աշխարհի» բացարձակապես նույն արհավիրք իրավիճակի հետ ու տարբերություն չեք գտնի: 17 դարը բազմապատկեք մեկ դարում 4-ը սերնդով՝ կստանաք 68-ը՝ աներեսակայելի ու աննկարագրելի տանջանքների ու Եղեռնի արժանացած Հայ Ազգի անմեղ սերունդ ու նրանց բոլորի հոգիները այսօր մեզ են նայում: Քեզ եմ ասում ո՛վ Հայորդի, այդպես էլ մինչ այսօր ծայտյալ հրեջ ջիուղի կողմից հանգիստ չտեսած բազմամիլիոն հոգիներ քո ներկա որոշմանն են սպասում:

Իշխողների կողմից Բշխանության լիովին տիրապետելը՝ Հայի պետականության վերացումն է, որովհետև, եթե այդ տեսակը ճանաչեց հողը որպես հարազատ երեսույթ, այսինքն՝ հայրենիք, ապա ինքն է կործանված: Իրենք առաքելությամբ՝ հողը որպես հայրենիք չեն ընդունում և ժամանակի վրա խաղաացողներ են:

«Քո երեխան արդեն մեզ է պատկանում: Ի՞նչ էս դու: Դու կզնաս, քանզի քո հետնորդները հիմա գտնվում են մեր ճամբարում: Շուտով նրանք բազի այս նոր հասարակայնությունից ուրիշ ոչինչ չեն իմանա». - Աղոյի Հիտլեր:

ԱՅ, ԱՅՍ ՕՐԸ ԵՆՔ ԸՆԿԵԼ ՄԵՆՔ՝ ՀԱՅԵՐՍ:

«Սատանայական փորձությունը» մեծ թափ առավ Հայոց հողի վրա 4-րդ դարում, հերյաների ի հայտ գալով, քրիստոնեությունը բռնօրեն հաստատելով, հարեան երկրների հետ թշնամանալով, Արշակունիների հարստության կործանումով, մինչ օրս շարունակվող Հայ ազգի բախտորոշման պայքարով: Սուզ Գրիգորի և նրա սգաբեր հետնորդների ձեռքով Հայաստանի պետականությունը տապալելուց հետո, մեզ կանգնեցրել են այս, կարծես անվերջ շարունակվող ազատության պայքարի ուղու վրա: Այսօրվա այս դժվարագույն պահին, մենք կամավականներ ենք նորից և նորից պետք է վերսկսենք մեր սուրբ գործը, այսինքն՝ շարունակենք մեր հերոս նախնիների հայրենանվեր ավանդական պայքարը: Այսօր էլ, ինչպես միշտ, թշնամիները շատ են, բայց ամենավտանգավորը անտեսանելի կամ շատ ավելի ճիշտ, քամելիոն հատկությամբ թշնամի է, որը թաքնված է մեր տաքի և ազգանվան տակ, ամաչելով սեփական էթնիկ պատկանելիությունից, հայի բողի սեփական, բնույթով անհարգանք, անպատիվ, անխիղճ, անամոթ, փողամոլ, առանց ինքնասիրության, գորտի բնագծերով, լայրժուռ պահեղեձեղով, սատանեական պաշտամունքով, բարձրագույն աստիճան լկտի և ամենավտանգավորը, սուզ Գրիգորի և Բագրատունիների շարունակները: Սակայն ելնելով ազգային ավանդություններից, մենք, Հայկի որդիներս, սովոր չենք մենզ թշնամուն դասերի կարգել և թքած ունենանք բոլոր թշնամիների վրա, երբ խոսքը վերաբերվում է ազգային ազատագրական սրբագույն պայքարին և այն տանելու ենք մինչև հաղթանակ: Ազգային և անձնական հայրենանվիրությամբ մենք անպայման ենք հաղթելու, որովհետև մենք ճիշտ ուղու վրա ենք: Եթե մենք հայ ենք,

տոգորված Երվանդյանների ստրատեգիայով, Անդրանիկի, Գեորգ Չաուշի, Արքայոր Սերոբի, մնացած հայորդի ֆիդայականների ոգով շնչված, Մարդարապատի ու Եռաբլուրի հիշատակները վառ պահելով, միշտ պատրաստ կանգուն հայրենամուկ սուրբ գործին, Արցախի անվեհեր ազատամարտիկների հետ ուս—ուսի տված, ամեն մի հայորդու սրտում երբեք չհանգող ազատության կրակի լույսի սրբության ներքո, աշխարհից-աշխարհ թափառող սփյուռքի հուշերով, ներկա Հայաստանի մեր հայրերի, մայրերի, քույր եղբայրների, զավակների, թոռների պաշտպանության պարտականությանը, պետք է վերջնականապես ազատենք Հայաստանը գազազած շներից և դեննք ինքնակառավարման սեփական բախտորոշման ուղու վրա: Մենք պարտված չենք, քանի դեռ մեզ պարտված չենք ճանաչում, սրանք հերոսական խոսքեր են: Այստեղ հերոսաբար կռված անձիք կան և կհաստատեն իմ թեզը, որ կարելի էր գոհվելը չի, այլ հաղթանակը ապահովելը: Այդպիսիք էին Մարտի մեկի մեր աներկյուղ զոհերը, որոնք ընկան նենգ ոսոքի զինված բարբարոսների կրակից, չունենալով ձեռքներին որե՛տ պաշտպանական միջոց: Այս գիշատիչ վարքը սանձահարել է պետք, հայ մարդ, բշևամի՛ն առաջնորդվում է «Ժակառակորդ չկա, ուրեմն իրենք հաղթողներ են» թեզով: Իրենց համախոհների միջոցով, իհարկե մեր շարքերում եղած, անընդհատ կրկնում են Հյուսիսային պողոտայի աժդահակ ինչ--որներից, առանց հասկանալու, որ մենք մեր պատմության ընթացքում ինչ աժդահակներ, մոնղոլ-թաթարներ, արաբներ ու թուրքեր ենք տեսել, բայց մինչ այսօր կանգուն ենք մնացել, կճանապարհենք և սրանց, ամենքին իրենց համապատասխանող արժանի ուղիներով և ոչ մի աժդահակ թող չմտածի, որ ինքը բացառություն կկազմի: Մեր հողի վրա, մեր տան շենին, հազար ոսոքի դեմը առնելով, հազար փորձի՝ Հայկյան արժանի զարկով պատասխանելով, առաջմնա հաղթական տոներ ենք տոնել, իսկ սզո օրերը երբեք չենք մոռանա: ԵՎ մենք լավ ենք գիտակցում, որ ոսոքի գլխապտույտ հաջողությունը նրա չբացահայտված լինելու մեջ էր: Բայց պետք է խոստովանենք, որ մեր երկիրը օկուպացված է և մենք լռում ենք այդ մասին: ԵՎ ես, հայորդիս, ունեմ բարոյական իրավունք հարցնելու Հայ ազգից, մինչե՛ս ե՞րբ: Երբ մի ազգ սեփական հողակտորի վրա պահպանելով բոլոր բարոյական, մարդասիրական և պետական նորմանները, պատրաստ իր ջանասիրությունը, ակնհայտ աշխատասիրությունը, ընդունակությունը ներդնելու իր երկրի զարգացման ու բարգավաճման գործին, առանց պետության օժանդակության դեռ գործում է, չի արժանանում իշխանությունների կողմից որպես վեհ ազգի ճանաչմանը, ընդհակառակը, նստնացվում է և ստորացվում ամենամակայել պարագաներով, Երկար տարիների համբերատար սպասումներից, ուրիշ ոչ մի ուղի դրությունը շտկելու նպատակով չտեսնելու և վստահ հասկանալով, որ իշխանությունները ուրիշ ոչ մի շանն չեն թողել անգամ խորհելու այդ մասին, բռնում է միակ փրկության ուղին՝ ԻՇՇԱՆԱՓՈՒՆՈՒԹՅՈՒՆ :

Տվյալ ծայրաստիճան ծանր իրադրությունից ելքի վերջնական ձեռք կարող է ընդունել և իրականացնել միմիայն ազգը՝ ամբողջովին, այսինքն կամ հանրաքվեյի միջոցով, կամ այլ կերպ :

ԵԹԵ ՄԵՆԷ ՄԵՐ ԹՇՆԱՍՈՒՆ ԲԱՅԱՐՉԱԿ ԳԵՆԷ ԱՐՏԱՀԱՅՏՈՒՄ՝ ՈՒՐԵՄՆ ՄԵՆԷ ԹՇՆԱՍԻ ԶՈՒՆԵՆԷ

Հեղափոխությունը դա բնության, հասարակության երեւոյթների կամ իմացության զարգացման մեջ կատարվող արմատական, որակական փոփոխությունն է: Հեղափոխական իրադրությունը դա դասակարգային հակասությունների և գոյություն ունեցող հասարակարգի դեմ ճնշված դասակարգերի պայքարի հատմանցումն է: Սոցիալական հեղափոխությունը դա երկրում տիրող հասարակական և քաղաքական շարքերի արմատական վերափոխումն է: Այն կարող է լինել խաղաղ կամ զինված: Այն համարվում է դասերի միջեւ պայքարի բարձրագույն ձեռք:

Պետությունը կործանումից փրկելու և պետականությունը պահպանելու միակ ուղին՝ այն, ինչ պատկանել է ժողովրդին, նրա աշխատանքի և թափած քրտնքի արդյունքն է, նրա արդար հասանելիքը ու նրա բաժինը՝ իրեն պատկանելն է: Բարեխղճորեն և նամուտով աշխատավոր մարդկանցից թալանած ու գողացած նրան պատկանող սեփականությունը հարկավոր է վերադարձնել: Աշխատավոր մարդուն չեն գցում: Այդ ամենը պատգա-

մավորների, ոստիկանների և դատավորների պատկանելությունը չի եղել՝ «Դուք գցել եք աշխատավոր զանգվածներին և ձեր իսկ օրենքն եք խախտել՝ վերադարձրեք»:

ԱԶԳԱՅՆԱՅՈՒՄ

- ✓ ԼՐԻՎ ՊԵՏԱԿԱՆ ԿԱՌԱՎԱՐՄԱՆ ՀԱՄԱԿԱՐԳԻ
- ✓ ԱՄԲՈՂՋՈՎԻՆ ԿԱՊԻ ԵՒ ԼՐԱՏՎԱՄԻՋՈՅՆԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ՕԿՈՒՊԱՅՎԱԾ ՈՒ ՎԱՃԱՌՎԱԾ ՀՈՂԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ՕԿՈՒՊԱՅՎԱԾ ՀԱՆՔԵՐԻ ԵՎ ՀԱՆՔԱՅԻՆ ՀԱՆԱԾՈՆԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ՕԿՈՒՊԱՅՎԱԾ ՈՒ ՎԱՃԱՌՎԱԾ ԿԱՌՈՒՅՅՆԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ԿՐԹՈՒԹՅԱՆ ՈԼՈՐՏԻ ՕՋԱԽՆԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ԱՐՎԵՍՏԻ ԵՎ ԿՈՒՆՏՈՒՐԱՅԻ ՈԼՈՐՏԻ ՕԿՈՒՊԱՅՎԱԾ ՕՐՅԵԿՏՆԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ՕԿՈՒՊԱՅՎԱԾ ԱՐՏԱԴՐԱԿԱՆ ՁԵՌՆԱՐԿՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ՀԱՍՏՈՅՆԵՐԻ ԵՎ ՏԵԽՆԻԿԱՅԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ԱՌԵՎՏՐԻ ՈԼՈՐՏԻ ՕԿՈՒՊԱՅՎԱԾ ՈՒ ՎԱՃԱՌՎԱԾ ՕՐՅԵԿՏՆԵՐԻ
- ✓ ԱԶԳԻՆ ՊԱՏՃԱՌԱԾ ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ, ՖԻԶԻԿԱԿԱՆ, ՍՈՅԻԱԼ-ՏՆՏԵՍԱԿԱՆ, ՖԻՆԱՆՍԱԿԱՆ, ՀՈԳԵԿԱՆ ԱՊՐՈՒՄՆԵՐԻ ՓՈԽՀԱՏՈՒՅՈՒՄ

ՈՒՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ ղարձրեք ՀՀ ԱԺ պատգամավորների քանակին՝ 131 անպատգամավոր, հինգը կուսակցությունների ֆրակցիաների ղեկավարներին, որոնք ոչ մի հանձնաժողովի մեջ չեն մտնում, ԱԺ նախագահը իր երեք տեղակալներով, որոնք նույնպես հանձնաժողովների մեջ չեն մտնում, ոչ մի գիտական հիմնարկից՝ ընդ որում և Գիտությունների Ակադեմիայից ոչ մի գիտաշխատող չի մասնակցում օրենսդրության հարցերի քննարկմանը, 131 անպատգամներից ոչ մեկը օրենսդրության հետ կապ չի ունեցել և չունի, քանի մշտական հանձնարողներ են գործում, հետո կգումարենք ԱԺ-ի սպասարկող բաժինների և անվտանգության աշխատողների քանակին, կգումարենք նախագահի աշխատակազմի և անվտանգության աշխատակիցների քանակին, հետո նախարարությունների աշխատակիցների քանակին, ՀՀ Կառավարության վարչությունների աշխատակիցների քանակին, հետո մարզերի աշխատակիցների քանակին, հետո համայնքների աշխատակիցների քանակին, հետո ոստիկանության քանակին, այս գումարը ստանալուց հետո կհամեմատենք իրենց իրականացրած գործերի, պետության իրավիճակի ու ժողովրդի սոցիալական իրավիճակի և ընդամենը երեք միլիոն ՀՀ բնակչության քանակի հետ:

- ԱԺ մշտական հանձնաժողովները՝
- Առողջապահության, մայրության և մանկության հարցերի մշտական հանձնաժողով
 - Արտաքին հարաբերությունների (միջազգային պայմանագրեր, միջազգային հարաբերություններ, միջխորհրդարանական կապեր) մշտական հանձնաժողով
 - Գիտության, կրթության, մշակույթի, երիտասարդության և սպորտի(գիտություն, կրթություն, հրատարակչական գործ, մշակույթ, սփյուռքի հետ կապեր, մամուլ, ռադիո, հեռուստատեսություն, ինտերնետ, երիտասարդության հետ, սպորտ) հարցերի մշտական հանձնաժողով
 - Գյուղատնտեսության և բնապահպանության (գյուղատնտեսություն, ջրային պաշարներ, բնության պահպանություն) հարցերի մշտական հանձնաժողով
 - Եվրոպական ինտեգրման (Եվրոմիության և Եվետխորհրդի հետ կապեր, ՀՀ օրենքների և եվրոպական օրենսդրության ներդաշնակեցում) հարցերի մշտական հանձնաժողով
 - Մարդու իրավունքների պաշտպանության և հանրային (մարդու և քաղաքացու իրավունքներ և ազատություններ, փաստաբանական և նոտարական ծառայություններ, երեխայի իրավունքներ, կուսակցություններ և այլ հասարակական միավորումներ, կրոն, գեներային /կանացի/ հարցեր, ազգային փոքրամասնություններ, տեղեկատվություն) հարցերի մշտական հանձնաժողով

- Պաշտպանության, ազգային անվտանգության և ներքին գործերի (պաշտպանություն, անվտանգություն, արտակարգ իրավիճակ, ոստիկանություն, ռազմա-արդյունաբերական համալիր, ռազմատուսմնական հաստատություններ, զինվորական և ոստիկանական ծառայություններ) հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Պետա--իրավական (Սահմանադրական փոփոխություններ, ընտրական համակարգ, հանրային ծառայություն, դատարանակազմություն, արդարադատություն, դատախազություն, քաղաքացիական, քրեական, վարչական օրենսդրություն, ԱՄ կանոնակարգ) հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Սոցիալական (սոց. ապահովվածություն, հաշմանդամության հիմնահարցեր, աշխատանք, զբաղվածություն, բնակարանային պայմաններ, ծողովրդագրություն, հայրենադարձություն) հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Տարածքային կառավարման և տեղական ինքնակառավարման (տարածքային կառավարում, տեղական ինքնակառավարում, տարածքային զարգացում, համայնքային ծառայություն, տեղական հարկեր, տուեքեր և վճարներ) հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Տնտեսական (հարկեր, տուրքեր, վճարներ, արդյունաբերություն, քաղաքաշինություն, էներգետիկա, բնական պաշարներ /բացառությամբ ջրային պաշարների/, տրանսպորտ, կապ, հեռահաղորդակցություն, արտադրական ենթակառուցվածքի այլ ճյուղեր, զբոսաշրջություն, առևտուր և ծառայություններ, ձեռնարկատիրական գործունեություն, պետական գույքի կառավարում) հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Ֆինանսավարկային և բյուջետային (բյուջետային օրենսդրություն, պետական բյուջե, փոփոխություններ, վարկեր, դրամ, դրամաշրջանառություն, բանկային համակարգ, ֆինանսական /դրամական/ կապիտալի, վարկային, ապահովագրական և արժեթղթերի, շուկաներ) հարցերի մշտական հանձնաժողով
 - Սա բացարձակ խայտառակություն է: Այս վիճակի և գործունեության հիմնարկը շուտափույտ վերացնել է պետք:
 - Գոյություն ունեցող մարզերը, որոնք միսիայն ջիուդական չինովնիկների աշխատատեղեր ստեղծելու համար են նախատեսված՝ վերացնել:
 - Ազգային Ժողովը 131 պատգամավորներով, ինչը սահմանված է եկեղեցու ճիշտ 131 առաջնորդների քանակով՝ վերացնել:
 - Գործող բալանշիկների և մինի յուրկավորների նախարարությունները՝
 Տարածքային կառավարման---փակել
 Աշխատանքային և սոցիալական հարցերի---փակել
 Առողջապահության ---պահել
 Արդարադատության---պահել
 Արտակարգ իրավիճակների---մտցնել Պաշտպանության մեջ
 Արտաքին գործերի--- պահել /վերանվանել Դիվանագիտորթյան/
 Բնակապահպանության---մտցնել Գյուղատնտեսության մեջ
 Գյուղատնտեսության---պահել՝ հղորացնել
 Էկոնոմիկայի---պահել՝ հզորացնել
 Էներգետիկայի և բնական պաշարների---մտցնել Արդյունաբերության մեջ
 Կրթության և գիտության---պահել՝ հզորացնել
 Մշակույթի---մտցնել կրթության մեջ
 Պաշտպանության---պահել՝ հզորացնել
 Սպորտի և երիտասարդության---մտցնել Կրթության մեջ
 Սիյուռի---փակել՝ բոլոր Հայերը Հայաստանի հավասար քաղաքացիներ են
 Տրանսպորտի և կապի---պահել
 Քաղաքաշինության---պահել
 Ֆինանսների---մտցնել Էկոնոմիկայի մեջ
 Պոլիցիա---փակել՝ վերակառուցել Օրինապահության

Այս ամենից հետո մեր հարազատ կառավարությունը ունի բազմաթիվ վարչություններ՝

- ԱԺ-ի հետ կապերի վարչություն
- Ազգային փոքրամասնությունների և կրոնի վարչություն
- Անձնակազմի կառավարման վարչություն
- Առաջին բաժին (գաղտնի)
- Արձանագրային բաժին
- Արտաքին կապերի վարչություն
- Գործերի կառավարչություն
- Ընդհանուր բաժին
- Իրավաբանական բաժին
- ՀՀ վարչապետի վերահսկողական ծառայություն
- Պետախրավական վարչություն
- Սոցիալական վարչություն
- Վարկային և մարդասիրական օգնության ծրագրերի վարչություն
- Տարածքային զարգացման և բնապահպանական վարչություն
- Տեղեկատվայնացման և հատուկ համակարգերի բաժին
- Տեղեկատվության և հասարակության հետ կապերի վարչություն
- Քաղաքացիների ընդունելության և դիմումների քննարկման վարչություն
- Ֆինանսական և հաշվապահական հաշվառման բաժին
- Ֆինանսատնտեսագիտական վարչություն

ԱՅՍ ԱՄԵՆԸ ԸՆԳՀԱՆՐԱՅՎԱԾ ՄԻ ՍԱՐԱԶՄԷ: Հասկանալի է, այս կենդանիները որպեսզի մի հարց լուծեն, պետք է շատով հավաքվեն, հետո անպայման կազալում վերլուծեն, հետո նորից մի երկու պտույտ, ստանան միջազգային իրենց կառույցների «դաբռոն», որպեսզի կարողանան վերջնական որոշում կայացնեն:

Բ. Թուրք առ Տիմոթեոսի 3 Վերջին օրերը «Գիտցիր թէ վերջին օրերը չար ժամանակներ պիտի գան. Վասն զի մարդիկ պիտի ըլլան անճանաէր, արծաթասէր, ամբարտաւան, հպարտ, հայեռիչ, ծնողներու անհնազանդ, ապերախտ, անսուրբ, անդուք, անհաշտ, քանաարկու, անժուժկալ, դաժանաբարոյ, բարին չսիրող, մատնիչ, հանդուգն, գռռոզ, աւելի հեշտասէր քան թե աստուածասէր...»:

Հիտուր ջիտղների վերջը ազդարարում է այսպես՝

«Արդ ինչպէս որ որոմը կը ժողվուոի ու կրակի մէջ կ'այրուի, աշխարհիս վերջն ալ այնպէս պիտի ըլլայ», - քա Մաթեոսի 13:40:

Իսկ թե ինչ կ'պատահի ջիտղների և իրենց միլիոնների հետ՝ Նոր Կտակարանում այդ մասին նկարագրում է Պետրոս Առաքյալը իր երկրորդ թղթում «Սուտ վարպետներ» 2:22 կետում՝

«Մակայն անոնց պատահեցաւ հին ճշմարիտ առակը, որ կրտ. “Շունը նորէն իր փսխածին կը դառնայ ու լուացուած խոզը՝ ցեխի մէջ թալլուելու”:

Իսկ Չօրած տերը՝ Իսրայէլի Աստուածը (Եհովան) ջիտղների մասին այսպէս է ասում՝

«Եւ նորանց պիտի ցրուեմ ազգերի մէջ, որոնց ոչ իրանք գիտէին, ոչ իրանց հայրերը, և նորանց ետեւից պիտի սուրն ուղարկեմ, մինչեւ որ նորանց վերջացնեն»:

Եվ այն նույն ջիտղերը, որոնց ամբողջ պատմության ընթացքում տարբեր տերություններ անընդհատ դեղին են հազցրել, մեր եռագույն դրոշի մի շերտը 1918 թ-ից դեղին գույնի են ներկել, ինչը միջնադարի՝ Հայոց պետականությունը քանսահարած ջիտղ Չաքարների (Չոհարների) դրոշի գույնն է:

Ջիտղները ուղղորդվում են «Կատախեզիսով», «Միոնիստ հնուտների արձանագրություններով» և «Թալիսույան օրենքներով» (Շուլիսան արուխ), Իբբուրով և Չոհարի գրքով (Քրքրըրը), որոնց նպատակն է համաշխարհային ջիտղական կառավարության ստեղծելը և մնացած ազգերին որպես ճորտեր օգտագործելը: Շուլիսան Արուխը այն օրենքներն են, որոնցով իրենք պետք է ղեկավարվեն, իսկ հնուտ սիոնիստների արձանագրությունները՝ ծրագիրը, Կատախեզիսը՝ իրենց պահելաձեւն է և Քրքրըրը՝ ժողովրդական լեզվով ասած

կախարդություն, թուղթ ու գիր: Արձանագրությունները 24 - ն են, որոնք Շուխան արուխի հետ միասին անբացատրելի կերպով ցածրացնելով ակունների և գոյերին, այսինքն մեզ, խաբելով, կաշառելով, կամ ուղղակի ֆիզիկապես ոչնչացնելով հասնեն իրենց նպատակին: Համարելով մեզ գոյ ոչխարներ, համարում են, որ ամեն մեկիս իրենք կարող են առնել ու ծախել: Բսկ հետագայում, երբ արդեն կհասնեն իրենց նպատակին՝ կունենան իրենց համաշխարհային կառավարությունը, այն ժամանակ իրենց պետք կլինեն մեզանից շատ քչերը, որպես հավատարիմ ու հնազանդ ծառաներ, իսկ մնացածի հետ հաշվեհարդար կտեսնեն: Ես պետք է ասեմ, որ մինչեւ այժմ իրենք ղեկավարվել են այս թեզերով և առաջմն շատ վերելքների են հասել: Նրանք չունեն ինքնասիրություն, սուլամարդկային հատկություններ, որպեսզի հետները շփվելով հասկանաք, կռահեք, կամ անգամ կասկածեք այդ ծրագրերի ողբաբերությունը: Նրանք, բացարձակապես բոլորը, մեր ազգի մեջ շալիոններ են, հետներս հաց են կիսում, ընկերություն անում, օջախներս մտնում, դուրս գալիս և միեւնույն ժամանակ իրենց սեւ գործը կատարում, հետն էլ համարելով որ մենք անասուններ ենք և չենք կռահում: Նրանք գաղափար չեն կազմում անգամ, որ մենք, մեզ հետ կտոր հաց կիտողի վրա անգամ կասկածելու բարոյական իրավունք չունենք: Հային հատուկ է մարտը ընկերությունը, հայը առաջին Արարված Մարդն է, դա մտնում է Հայի սրբազան առաքելության մեջ:

Բսկ ահա թե ինչպես է բնութագրում ջիուդի ցուցաբերած ընկերությունը իրենց Աստված Եհովան՝ «Եվ ամեն մարդ (հքրյա) նենգում է իր ընկերին, և ճշմարտություն չէն խօսում, սովորեցրել են իրանց լեզուն սուտ ասելու, անիրաւութիւն անելով յոգնում են»(Երեմիա 9.4-Թ:5):

Չոհարի Գիրքը հենց այս մասին է: Արձանագրությունների մեջ էլ է գրած, որ հարկավոր է օգտվել գոյերի հայրենասիրական, մարդասիրական, ընկերասիրական հատկություններից և օգտագործել այն իրենց հանդես, ընդհանուր նպատակին հասնելու օգտին: Այսօրվա դրոշյամբ դրանց ընտրությունների, ինքնակամ անբարոյական քայլերի, քաղաքական կուսակցությունների հետ հույսեր կապելով ոչ մի դրական պահ անգամ սպասվել չի կարող, որովհետեւ ինչ որ մեթոդներով շրջանցել իրենց խորամանկությամբ և խաբեբաությամբ անհնարին է: «Դուրս ընկածին պոռնկությամբ չես հաղթի»: Այսօր քանի դեռ ուշ չի, հարկավոր է ազգովին համախմբվել: Իրենք միլիարդներ են ծախսում, որ դա չկատարվի, դրա համար են նախատեսված իրենց կողմից ստեղծված բոլոր քաղաքական և հասարակական կազմակերպությունները, որոնք միայն և միայն գաղտված են խանգարելու մեզ համախմբվել, ամեն մեկիս քաշելով իրենց շարքերը: Անդրդրվկասյան Մեյմը լուծարվեց, դաշնակ պարագլուխները օգտվելով առիթից անցան 1-ին հանրապետության գլուխ, լինելով սոցիալիստներ, ոչ թե բուլշեիկների, այլ Կոչակի, Դեյնիկինի հետ պայմանագիր կնքեցին և Բաթումի հայանվաստացուցիչ փասթաթուղթը ստորագրեցին: Անդրամիկը, Նժդեհը և 4.5 միլիոն արեւմտահայերը չմասնակցեցին հանրապետության ստեղծմանը: Սովետը քանդեցին, «կեղծ դեմոկրատները» անցան 3-րդ հանրապետության գլուխ և մտան ԱՊՀ կազմի մեջ: Եթե այդպես էր Սովետից լավ ԱՊՀ չկար: Մեզ դրել են բացարձակ հիմարի տեղ: Երեք հանրապետություններն էլ Հայ ազգի և Հայոց պետականության հետ ոչ մի կապ չեն ունեցել, հետապնդել են միայն մեկ՝ վերնուղայական «սեւ փորձություն»-ը «մինչեւ վերջ»՝ իրականացնելու նպատակ:

Լինելով բացարձակապես պրիմիտիվ ցեղեր, բայց օժտված ճարպիկ խաբեբա հատկություններով, կարողանում են գերազանց կերպով ազդել և լեզու գտնել միջին մակարդակից ցածր Հայ խավի վրա, իսկ դրանք ծայմեր են, բայց զրկված պետություն ղեկավարելու հիմնական և պարտադիր ունակություններից, չունեն՝

- Պետականության մասին գաղափարախոսություն և հասկացողություն
- Ժողովրդին ծառայելու գաղափարախոսություն և հասկացողություն
- Ստրատեգիական նշանակության պարտադիր պետական և շարքային մասնավոր սեփականությունների տարբերությունների մասին հասկացողություն
- Պետական այրին հատուկ բարոյական նորմաների հասկացողություն
- Ժողովրդի կողմից պարտադիր հարգանքի վայելչության հասկացողություն

- Արտաքին և ներքին քաղաքականություն վարելիս պարտադիր ազգի շահերը առաջին հերթին նկատառման մասին հասկացողություն
 - Պետությունը սեփական շահերի առիթով չքանդելու հասկացողություն
 - Պետության հարստությունը պայմանավորված ժողովրդի բարոյական, հոգեվոր, գիտական և ֆիզիկական վիճակների հարստությամբ՝ հասկացողություն
 - «Խաբելն ու կողոպտելը ատելության ներշնչանք են» հասկացողություն
 - Փող աշխատելն էլ պետք է լինի բարոյական ճանապարհով՝ հասկացողություն
- ՌՖՆՆՆԱԿՐՎ ԱՇԽԱՐԻԱԽՈՅԱԿ ԵՎ ՄԻԱԿ ՕԺՄՎԱԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ՝ ՆԱԽԱՆՃԵԼԻ ԿԱԳՄԱԿԵՐԱՎԱԾՈՒԹՅՈՒՆ, ԱՄՆՆԱՏԱՆՀՆՈՐԻԱԿԱԿ ԿԵՐԱԿՐՎ, ԱՊՐԵԼՐՎ ՈՐԻՂԻ ՍՏԱՆՐ, ԻՆՅԱԿԵՂ ԷՎՈՂՅՈՒԿԻԱՆ ԳՐՈՅ ԿՐԿԵՂ՝ ՈՐԱԿՆ ՇԱԽՈՆ, ԳՐԹՈՒՄ ԵՆ ԿԵՏԵԼՅԱԿ ԺՐԱԳՐՈՎ՝

I. ԱՄՆՆ ՈՒՂԻՆԵՐՈՎ ՎԵՐԳՆԵԼ ԻՆՏԵՆՏԻՎՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ ԵՎ ԱՆՎՅԱՅՄԱՆ ԱՏՐԿԱԳՆԵԼ
II. ԵՔՆ ՅԱՏԱԳՎԻ ԱՏՐԿԱԳՆԵԼՆԵՐ՝ ՂԵԿՎԱԿԱՐԵԼ, ՂԱԽԱԳՐԹԵԼ, ԿԱՐՍՏԱԽԱՐԵԼ
III. ԱՄՆՆԱՎՈՒՄ ՂԵՎՔՐՈՒՄ՝ ՄԻՂՄ ԷԼ ՀԱՅ ԼԻՆԵՐՔ ԿՄ ՈՒ ԿՄ
IV. ԻՆՏԵՆՏԻՎ ՂԵՎՔՐՈՒՄ՝ «ԿՆՏՈՒԿ ԶԻՈՒՂԻ» ԿԱՐԳԱՎԻՃԱԿՔ ԸՆԴՊԻՂՄ ԵՆ:

- Այսօրվա դրությամբ՝ 21-րդ դարում, լինելով կանգնած պետականության և ազգի հայ մնալու կործանման շեմին, Հայ ազգը պետք է համախմբվի և «սատանայական փորձություն»-ից ազատվելու հնարավոր որոշումը կայացնի:
- Սարսափելի լուրջ վտանգը ահազանգում է համախմբվել՝:
- Հայի գաղտնի պարելակերպը ահազանգում է համախմբվել՝:
- Ազգի նողկալի իրավիճակը ահազանգում է համախմբվել՝:
- Մեր սերունդների կործանվող ապագան ահազանգում է համախմբվել՝:
- Մեզ գրկել են մեր հարազատներին բուժօգնության հնարավորությունից: Համախմբվել՝:
- Էլ ինչի համար ենք ապրում, եթե ոչ մեր ընտանիքի և ազգի: Համախմբվել՝:
- Համարում են, որ մեզ ընդամենը փողով կառնեն ու կծախեն: Համախմբվել՝:
- Մեր գեների մեջ չկա ստրուկի մասնիկ: Հանդուգն փորձ է սա: Համախմբվել՝:
- Մեր աղջնակներին են սրբապղծում, այո ... : Համախմբվել՝:
- Թուրքիայի հետ սահմանը բացելը՝ Ղարսի պայմանագիրը ճանաչել է նշանակում: Մենք, մեր պատմության ընթացքում համախմբվել ենք և լուծել մեր բոլոր բարդանքները,
- Ինչ է պատահել մեզ, մեր երեսին են թքում, մենք լուռ ենք: Համախմբվել:
- Մեր պապենական հոգիներն են բախում մեր դռները: Նրանց չես կարող մոլորեցնել: Նրանք ամեն ինչ տեսնում են: Նրանք երես չեն թեքի, նրանք միայն կատիպեն բոլորիդ հարգել նրանց հուշերը և ոչ մեկը չունի նրանց սրբությունը ոտնատակելու իրավունք:

«ՄՍՄՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅՈՒՆ»-Ը Ի ՀԱՎԻՏԵՆՍ ՀՈՇՈՏԵ՛Լ:
Հ Ա Մ Ա Խ Մ Բ Վ Ե՛ Լ: Հ Ա Մ Ա Խ Մ Բ Վ Ե՛ Լ: Հ Ա Մ Ա Խ Մ Բ Վ Ե՛ Լ

«Թուրքիայի ղեկավարները իրենց գլխավոր ուշադրությունը կենտրոնացրել էին Արեւելքում՝ Հայաստանի դեմ, քանի, որ այստեղ հաջողությունը կոչնչացնեի Հայկական Բանակը և Հայ պետությունը, որը քաղախապապարհ նման մնացել էր Թուրք երկրի մարմնի վրա»,- 1920թվ. թուրք պատմաբան Ջեյիդ Քեռիմ:
Ո՞Վ Է այս տողերի պատասխանը գրելու:

ԽԵՂԱԹՅՈՒՐՎԱԾՆԵՐԻ ԱՅՏՕՐՎԱ ՀԱՂԹԱՆԱԿՆԵՐԸ ԻՌՈՒՆԻԱՅԻ ՀԱՄԱՅՆԱՊԱՏԿԵՐ ԵՆ՝ ԴՐԱ ՀԱՍԱՐ ԷԼ ԴՐԱՆՔ ԻՌՈՒՆԻԱՆ ԻՐԵՆՅ ՀԱՆԴԵՊ ՄԱՀԱՅՈՒ ԵՆ ԳՆԱՀԱՏՈՒՄ:

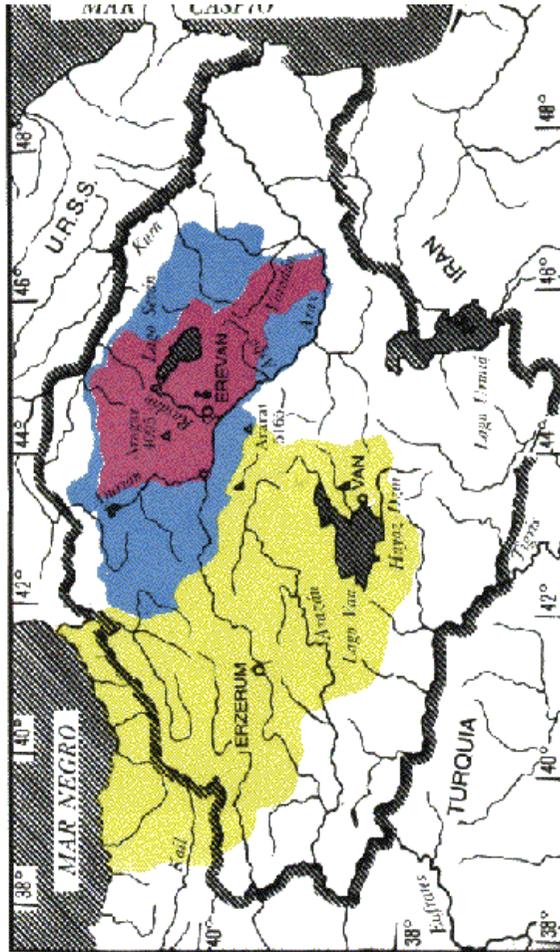
Уточнение де Армения contemporary en el territorio armenio histórico:

Республика Социалистическая Армения (actual)

Республика де Армения independiente (28-V-1918 a 2-XII-1920)

Territorios adjudicados a la República de Armenia en acuerdo con el Tratado de Sevrés (10-VII-1920)

Actualmente usurpados por Turquía

- ԳԻՏԵ՞Ք ԱՐԴՅՈՔ, ՈՐ ՄԱՐԱԶՄ ԲԱՈՒ ԱՐՄԱՏԸ ՄԱՐ-Ն Է՝ ԶՀՈՒԴԸ:
- ԳԻՏԵ՞Ք ԱՐԴՅՈՔ, ՈՐ ԱՆԱՆԻԶՄ ԲԱՈՒ ԱՐՄԱՏԸ ԶՀՈՒԴ ՄԱՐԳԱՐԵ ԱՆԱՆԻԱՆ Է:
- ԳԻՏԵ՞Ք ԱՐԴՅՈՔ, ՈՐ ՄԱՐԻՈՆԵՏԿԱ ԲԱՈՒ ԱՐՄԱՏԸ ՄԱՐ-Ն Է՝ ԶՀՈՒԴԸ:
- ԳԻՏԵ՞Ք ԱՐԴՅՈՔ, ՈՐ ՄԵՈՒԿԱՆ ՄՈՒԼԵԳՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԶՀՈՒԴԻՑ Է ԱՌԱՋԱՅԵԼ:
- ԳԻՏԵ՞Ք ԱՐԴՅՈՔ, ՈՐ ԲՈՒՈՐ ԶՀՈՒԴՆԵՐԸ ՀՈԳԵԿԱՆ ՀԻՎԱՆԴ ԵՆ:
- ԳԻՏԵ՞Ք ԱՐԴՅՈՔ, ՈՐ ԲՈՒՈՐ ԵՐԿՐՆԵՐՈՒՄ ԶՀՈՒԴՆԵՐԻՆ ԿՈՏՈՐԵԼՈՒ ԵՎ ՎՅԱՐԵԼՈՒ ՊԱՏՃԱՌԸ ԱՅԼԱՄԵՌՈՒԹՅՈՒՆՆ Է:
- ԳԻՏԵ՞Ք ԱՐԴՅՈՔ, ՈՐ ՏԵԼԵԳՈՆԻԱՅԻ ՕԳՆՈՒԹՅԱՄԲ ԶՀՈՒԴՆԵՐԸ ԶԳՏՈՒՄ ԵՆ ՍՇԽԱՐՀԸ ԶՀՈՒԴԱԿԱՆԱՅՆԵԼ:
- ԳԻՏԵ՞Ք ԱՐԴՅՈՔ, ՈՐ ԶՀՈՒԴԸ ՉԻ ԿԱՐՈՂ ԼԻՆԵԼ ԳՈՅԻՆ ԱՋՆԻՎ ԸՆԿԵՐ ԿԱՄ ԲԱՐԵԿԱՄ:
- ԳԻՏՈ՞Ք ԱՐԴՅՈՔ, ՈՐ ԲԱՅԱՐՁԱԿԱՊԵՄ ԲՈՒՈՐ ԶՀՈՒԴՆԵՐԸ ԳԵՐԱՋԱՆՑ ԳԻՏԵՆ, ՈՐ ԻՐԵՆԸ ԵՆ ՄԱՏԱՆԱՆԵՐԸ:
- ԳԻՐԵ՞Ք ԱՐԴՅՈՔ, ՈՐ ԱՅՍ ԱՄԵՆԻՑ ԱՆՏԵՂՅԱԿ ԶՀՈՒԴ ԳՈՅՈՒԹՅՈՒՆ ՉՈՒՆԻ:

Ա Հ Ե Ղ Ք Ա Վ Ա Ր Ա Ն

ԱՐՄԱԳԵՂԳՈՆ

Հար Մեզիդդո—իբրյ. բլուր Մեզիդդո:

Ապոկալիպսիս—հուն. հայտնություն (откровение): Նոր կտակարանում օգտագործվում է որպես Արմագեդդոնի սինոնիմ:

Ըստ Բիբլիայի՝ սա լինելու է ժամանակների վերջում չարի և բարու՝ Աստծո և դեմի վերջին մարտի դաշտը: Յայտնություն ԺԳ. 14-16: Եվ չի մոռանում ասել, թե ինչ է լինելու, «Եվ ազգերը բարկացան, և եկաւ բարկութիւնը, և մեռելների ժամանակը, որ դատուին. և որ վարձքը տաս քո ծառայ մարգարեներին և սուրբերին... և երկիրն ապականողներին ապականես» Յայտնություն ԺԱ.18:

Ըստ Մայյաների օրացույցի այն կոչվում է Հումա-Կու և կայանալու է 2012թ. դեկտեմբերի 21-ին: Նույնը կրկնվում է Ի-Յզին՝ «Փոփոխությունների գիրք» չինական հնագույն գրքում:

Իսկ Բիբլիան ասում է, «Իսկ այն օրուայ և ժամի համար ոչ որ չգիտէ, ոչ էլ երկնքի հրեշտակները, բայց միայն իմ հայրը»: Մատթեոս ԻԳ-36:

Բիբլիան չի մոռանում նաեւ ասել, «Արդարները երկիրը կժառանգեն, և յախտեան կրնակուին նորանում» Մաղձոս ԼԷ-29:

Որպես փրկչի ջիտղները սպասում են այն մեսիայի ի հայտ գալուն, ով իրենց պետք է փրկի «չկա ճշմարտություն՝ կա ամենաթողություն» ծրագրով Սատանայական փորձության դաժան իրականացումից հետո:

- ❖ ԵՒ հուդայականության, ե՛ւ քրիստոնեության գաղափարախոսության հիմնական գիրքը Թորան՝ Հին Կտակարանը, Բիբլիան է:
- ❖ Քրիստոնեությունը հավակնում է Հուդայականության իր ստույգ հետնորդությունը՝ Նոր Կտակարանի (որպես շարունակություն) առկայությամբ:
- ❖ ԵՒ այն փաստը, թե ինչու է հորդայականությունը անտեսում քրիստոնեությունը՝

1. Ձիտղները չեն ընդունում Հիտուսի մեսիա (օծյալ) լինելը, որովհետեւ Հիտուսը ճիշտ է մարդ էր, ինչպիսին իրենք պետք է ընդունեին մեսիային, բայց նա ոչինչ չարեց հեբրայների համար՝ նրանք մնացին սարուկ, իսկ Հիտուսը ջիտղ էր և նրա պատմությունը իրենք լավ գիտեին: (Վիրավորականը այն է, որ ջիտղները Հիտուսին չնդունեցին, իսկ որոշ Հայեր ընդունում են):
2. Մեսիայի հասկացողության վերաներկայացումը քրիստոնյաների կողմից (ըստ իրենց մեսիան Դավթի սերնդից է և պետք է փրկի Իսրուդը, իսկ քրիստոնյաները նրան ներկայացրին յուրովի՝ առանց բացատրելու, թե ո՞ւմ և ինչից պիտի փրկի):
3. Պատմական գուգահեռականներ՝ քրիստոնեություն և շաբաթայականություն: (1666 թվ. Իզմիրից Շաբաթայ Յփի ջիտղը պետք է ընտրվեր մեսիա, այն էլ թուքքերը դրան պարտադրեցին իսլամ ընդունել): Սպասվող մեսիան նորից ստվեց: Ձիտղները տասը տարի չհավատացին նրա մահին և հայտարարեցին Աստված: Հարյուր տարի հետո շաբաթայանցիները վերջնականապես պառակտվեցին:
4. Եսայիայի է.14 գրված է, որ կույսը կժնի որդի՝ նրան կտան Էմանուէլ անունը (այն իմաստով, որ ջիտղների մոտ երեք տարի մեկ օրականից հետո կույս չի լինում): Իսկ Բիբլիայի մեջ գրված հեբրայերեն «այմա» բառը հեբրայերեն չի նշանակում կույս՝ այլ պատանի աղջիկ: Կույս հեբրայերեն կլինի «բետուլա»: Իսկ մեսիա հեբրայերեն կլինի մաշիահ՝ հունարեն թարգմանել են Քրիստոս՝ փրկիչ, իսկ մաշիահ հեբրայերեն նշանակում է միապետ (Իսկ միամիտ քրիստոնյաները մինչեւ այսօր էլ ասում են միածին Հիտուս Քրիստոս):

Մատթեոս Ե:17-18 Հիտուսը ասում է, որ ինքը մնում է հարազատ Թորդին, «Մի կարծեք, թե ես եկայ օրէնքը (Թորոն) կամ մարգարէները քանդելու...մինչեւ որ երկինքն և երկիրս անց կենան, օրէնքիցը մի կէտ կամ մէկ պզտիկ նշանագիր չի անցնիլ մինչեւ որ բոլորը չկատարուի» (Ահա և Հիտուսի Քրիստոնյա լինելը՝ հարգելի միամիտ քրիստոնյաներ):

Եթե Աստվածը դա Արարիչն է, ապա մենք բոլորս ենք Աստծո որդիները և ոչ միայն Հիսուսը՝ ինչու պետք է այդ մեկին պաշտենք: Իսկ եթե Աստվածը մեկ այլ ուրիշ գործություն է՝ բող ջիուդները բացատրեն համայն մարդկությանը դրա ու «ընտրյալների» իսկությունը:

Ես ասում եմ, որ Աստված գաղափարը առաջացել է Բել և Շամ՝ Կիցերի միակերպումից՝ Բաշամ Աստծո մոգոնումից, ինչը նշանակում է ԱՄ-երին՝ ավազակներին տվածը: ԵՎ քանի, որ ասորիների ուժով մարդկությանը ստրկացնելու միտումը ողբերգական ավարտ ունեցավ՝ նրանց արյունակից ջիուդները Լեիտներից ստացան ծրագիր այն իրականացնելու սատանայության օգնությամբ: ԵՎ այսօր էլ ունենք այն՝ ինչը առկա է:

Հուդա-քրիստոնեությունը իրենց բոլոր սեկտաներով հանդերձ ճանաչել որպես հանցագործ գաղափարախոսների, առաջնորդներին ու քարոզիչներին ենթարկել համազանգվածային քրեական պատասխանատվության՝ համայն մարդկության ու Հայ Ազգի հանդեպ սասնյակ դարերով կատարված ու շարունակ իրականացվող հետեւյալ՝

1. ԱՐԱՐՉԻ փոխարեն Աստված գաղափարի տարածելու ու սերմանելու,
2. Համայն Մարդկությանը Թորայով, Բիբլիայով, Ադամ ու Եվայով, Նոյով, Դավիթով, Հիսուսով, կույսի Աստծուց հղիացմամբ ու համբարձումով խաբելու,
3. Համայն մարդկությանը ութերորդ օրվա թիփատմամբ ու տելեգոնիայի միջոցով այլասեռելու, այլասերելու, գենոֆորմիչ փչացնելու,
4. Ազգամիջյան պատերազմներ հրահրելու, խաչակրած պատերազմներ, հեղափոխություններ կազմակերպելու,
5. Տարբեր երկրներում թագավորներին սպանելու, սատանայի կերպարով տվյալ ազգի ներկայացուցիչ ձեռնարկով իշխանությունները բռնազավթելու,
6. Հանցագործ ճանապարհներով համամարդկային հարստություններին տիրանալու ու ճգնաժամեր կազմակերպելու,
7. Հանցագործ ճանապարհներով միջազգային ատյաններին տիրելու ու ազգերի հանդեպ օգտագործելու,
8. Մարդկային բնական ծագումն՝ ՄԵԾՆ ԱՐԱՐՔԸ, ազգերը, բարոյականությունը, հավատամքները, կառավարման ձեւերը և մարդկային օրենքները հեքքելը (Նիգիլիզմ)՝ ջիուդադապական Համաշխարհային Կառավարություն ստեղծելու,
9. Անակի միջոցով Խոսրով թագավորին սպանելու,
10. Գրիգորի, Հռիփսիմեի, Գայանեի, Մանյայի, Նունեյի...միջոցով Տրդատ թագավորին խեղաթյուրելու,
11. Հայոց հազարամյակների պատմական հուշարձաններն ու պատմական արժեքները ոչնչացնելով Հայ Ազգին բռնի քրիստոնացնելու,
12. Հայոց (Արարչական) ծագման մատենագրությունների ու պատմագրերը հրկիզելու,
13. Հայոց 138 իշխանատները բնաջնջելու,
14. Հայոց ՎԱՀՈՒՆԻՆԵՐԻ քրմական դասը բնաջնջելու,
15. Հայոց թագավորական տան բնաջնջելու,
16. Հայոց պետությունը Բյուզանդիային կտակելով պետականությունը կործանելու,
17. Հայոց իշխանատոհմերը ջիուդ մեկիքների խամսայությունների վերագրելու,
18. Հայ ազգը մասնատելու ու առճակատելու,
19. Հայ Ազգի 1893-1923 թթ բնաջնջելու և Մեծ Եղեռնը կազմակերպելու,
20. Հայի իր Ազգին չդեկավարելու նպատակով Ջիուդադաշնակցական «Արարատ» հանրապետությունը կազմելու և Արեւմտահայերին օտարելու,
21. Հայոց հողերը Բրեստ Լիտովկայում Տրոցկու ու Թալալաթի միջոցով թուրքացնելու,
22. Հայոց զարթոնքը ճնշելու նպատակով Բաթումի, Ալեքսանդրապոլի, Մոսկովյան, Դարսի պայմանագրերը կնքելու,
23. Հայ ձեռնադուլ, երկիրը տակնըրային դավադրությամբ ներսից քայքայելու,
24. Հայոց զարիբալդի Անդրանիկին Արգրումի ճակատամարտում ջիուդ Օտոչելիժեի ու Ադամյանների դավաճանությամբ թուրքերից պարտելու ու հալածելու,
25. Հայոց պետության ղեկավար սոցիալիստ դաշնակների ու սոցիալիստ բոլշեիկների աննկարագրելի վարքից բեմալականներին Արեւմտահայաստանը նվիրելու

26. Բոլշեիկյան Հայաստանը որպես Հայ դեկավարելու ու Հային շահագործելու,
27. Հայ Ազգին հալածելու, կոտորատելու, ճարահատյալեցնելու վերջնական հարվածի նպատակով Ջիուր Տեր-Պետրոսյանի ու նմանակ «հայ»-երի ՀՀ ստեղծելու,
28. Երկու տասնամյակ արդյունաբերությունը, գյուղատնտեսությունը քայքայելու,
29. Երկու տասնամյակ ընդերքի բնական պաշարները լափելու,
30. Երկու տասնամյակ գիտությունն ու կրթությունը խորտակելու,
31. Երկու տասնամյակ արվեստն, կուլտուրան ու սպորտը Հայի համար տապալելու,
32. Երկու տասնամյակ բուժօգնությունը Հային անհասան դարձնելու,
33. Երկու տասնամյակ տեղեկատվությունից Հային զուրկ պահելու,
34. Երկու տասնամյակ ԶԼՄ-ների միջոցով Հային դեբիլիզմ քարոզելու,
35. Երկու տասնամյակ սոված սոցիումին բարդելով պատերազմի ահը Հային ոգեջարդ անել ջանալու,
36. Հայոց Պետականությունն ու Լեզուն հերթական կործանման փորձի ենթարկելու աններելի չարագործությունների համար:

Ջիուր հանրահայտ գրող-հրապարակախոս Մորիս Սամուելը ասում է,-«Մենք՝ հրեաներս, ավերողներ ենք և ընդմիշտ կմնանք ավերողներ: Ի՞նչ էլ անեն մյուս ժողովուրդները, այն երբեք չի պատասխանի ոչ մեր կարիքներին, ոչ էլ մեր պահանջներին»:

Ելնելով վերը շարադրած, բացահայտած, ապացուցած փաստարկների մարդկության և մասնավորապես Հայ ազգի հանդեպ անվերապահորեն մահացու վտանգ ներկայացնելու հանգամանքը՝ աշխարհի առաջադեմ մարդկությունը և մասնավորապես Հայ ազգը պարտավոր է որոշում կայացնել:

**ԱՀԱ ԹԵ ԻՆՉՊԵՍ ԵՆ ԵՎՐՈՊԱՅՈՒՄ ՆԿԱՐԱԳՐՈՒՄ
ՔՐԻՍՏՈՆԵՈՒԹՅԱՆ ՍՈՒՏՔԸ ՀԱՅԱՍՏԱՆ**

«Եպիսկոպոս Տեոֆիլի Մենանդեր և Սատուրնին գնոստիկների Անտիոք հայրենիքում, ավելի ուշ Մարկ Ավրելիա 3-րդ և 2-րդ դարերում Հայաստան եկավ քրիստոնեությունը: Անտիոքում քրիստոնեության ուսմունքի կազմակերպ դպրոցների գոյությունը Անտիոքում վկայում են 269թ եպիսկոպոսների խորհրդի հաշվետվությունները, ինչը զումարված էր Պետրոս Սամոսատցու հերետիկոսությունը բացահայտելու համար: Հայաստանին ավելի մոտիկ էին գտնվում քրիստոնեության անտիկ կենտրոն Էդեսսիան, քրիստոնեական թագավոր Աբգար 8-ի /176-213/ նստատեղին, Նիսիքի քաղաքը, ինչպես նաև Միջագետքի հյուսիսում՝ Ադիաբենի ամբողջ շրջանը, որտեղ քրիստոնեությունը 3-րդ դարում ամուր հաստատվել էր (Փավստոս Բյուզանդ, “Ազաթանգեղոս”): Գրիգորը Սուեն Փահլավունու ցեղից էր՝ հուդա Արշակունիներից: 302թ. դրան եպիսկոպոս օժեց Կապադովկիայում Կեսարիայի արքեպիսկոպոս Լեոնտիան: Գրիգորը Կեսարիայում էր ստացել կրթությունը: Հետո շարունակեց որդին՝ Արեստակը: Ստացվեց պետություն՝ պետության մեջ՝ Հայաստանում բաժանված էր 34 իշխանությունների /թագավորությունների/, որոնց ղեկավարում էին 20 գրիգորեական դինաստիա: Մերոսման Արծրունին ծախեց՝ պարսիկները գրավեցին Հայաստանը: 377թ. Մանվել Մամիկոնյանը գահակեց արեց և աքսորեց Վարազդատ թագավորին: Պարսիկ Սասանները դրան նշանակեցին իրենց կառավարիչ: 387-ին Հայաստանը բաժանվեց երկու մասի:

ԴԵՎԻԴ ԼԵՆԳ

ՀԱՅՈՐԴԻ՝ ՈՐՈՇՈՒՄ ԿԱՅԱՑՆԵԼԸ ՔԵՉ Է ՊԱՏԿԱՆՈՒՄ: ՔՆՆԱՐԿՄԱՆ ՍԵՂԱՆԻՆ Է ԴՐՎԱԾ ՔՈ ՍԵՐՆԻԻ ԱՊԱԳԱՅԻ ԿԱՅԱՑՄԱՆ ՀԱՐՑԸ:

Հայրդի՝ դու ես Առաջին Արարված Մարդը Երկիր մոլորակի վրա: Արարիչը քեզ է առաքել մարդկությանը սերելու բարոյակրթությունն ու բարոյակերտությունը: Դու Երկրի վրա ամենահարգված ու ամենամախանձելի ազգի որդին ես և այդ ամենի համար Արարչի հովանավորության տակ ես և պատասխանատու ես նրա մտո:

Մոտ երկհազարամյա առանց պետականության՝ դժոխքային գոյատևման ոչ մի հանգամանք չկարողացավ Հային շեղել Արիական ծագման ներքին նվիրվածության օժտվածությունից: Ի գարնանք սատանաների ու տարտարների, նմանապես և ամբողջ մարդկության՝ Հայը մնաց հարազատ Արարմանը և Արարվածին հատուկ բոլոր սկզբունքներին, կամ, կարող է անգամ Հավիտենականոնին: Երեւի սա է Հայի ամենավսիմ պարծանքն ու հպարտությունը:

Հայը երբեք չի գոյատևել, Հայը ապրել է, ընդ որում արժանավայել: Նա միշտ էլ ապրել է իր աշխատանքի, իր սեփական ձեռքերով ստեղծածի, հալալ քրտնքի հաշվին: Նա երբեք ուրիշի իրականացրած որսի մնացորդների, մնացուկների վրա բորենու նման չի հառել, նա երբեք օժտված չի եղել գայլային հատկություններով՝ հույսը կապել վիրավորվող ընկերոջ լեշը ճաշակելու հետ, նա երբեք գաղթագողի ուրիշի թռչնանոցից աքլոր չի թոցրել՝ աղվեսին հատուկ խորամանկությամբ, նա աշխատել է, ստեղծել, կառուցել, հայտնագործել, բարեգործել, օգնել մյուսներին նմանատիպ բարիկամ գործերում, ու ինքն էլ, արի մարդուն վայել, հպարտորեն իր իսկ ստեղծածով հալալ սնվել է ու սնել իր սերունդներին: Քիչ է ստեղծել, քիչ է կերել, բայց երբեք գիշատիչ, սոսկայի, անգաղափար կենդանիների նման աչքը ուրիշի ստեղծածին չի եղել: Արդյոք դա չի պատճառք, որ շարունակ հանճարներ ու տաղանդներ է տվել, նրա գեները չեն կարողացել փչացնել անգամ այնպիսի այլասեռված, մոդիֆիկացիայի ենթարկված գեների հետ խառնվելը՝ ինչպիսիք ջիռտական պատկանելիություն ունեն:

Հայը երբեք չի ամաչել իր էթնիկական պատկանելությունից, նա ամեն մի պետության, ազգի, ժողովրդի մեջ բացահայտորեն և բարձրաձայն արտահայտվում է, որ ինքը Հայ է: Անկասկած նրան կամ որեւէ շինություն կառաջարկեն, կամ որեւէ բարի գործ, կամ բարդ ստեղծագործություն՝ ինչը մնացածին անհասանելի է, կամ էլ ուղղակի պատիվ կտան: Ես չեմ կարող բացատրել ինչ կկատարվի ջիռտի հետ, եթե նա մի որեւէ ժողովրդի մեջ հրապարակայնորեն հայտարարի, որ ինքը ջիռտ է: Սակայն իրենց համարյա երեք հազարամյա ընդհանուր պատմության ընթացքում չտարվ ոչ մի հանճար, տաղանդ կամ հանրաճանաչ դեմք՝ կարողացել են հասնել ահեռի ֆինանսական հաջողությունների, հետև էլ ուզում են իշխեն ամբողջ մարդկությանը: Այս՝ բառիս բուն իմաստով տարրական էակները, որոնք ուղղորդվում են միմիայն գողությանը, անառակությանը և խաբեբաությամբ, անբացատրելի է, բայց պատկերացրեք, որ իշխում են անգամ շատ բարոյական և առաջադեմ ազգերի:

Ահա, թե ինչ է նշանակում տիեզերք, մարդու համար անհասկանալի սկիզբ ու վերջ, ամենամոտ ու ամենահեռու, ամենամեծ ու ամենամիտքը, ամենատուժող ու ամենաթույլ, ժամանակ ու ակնթարթ հասկացողությունները, որոնք էլ հանգեցնում են Արարչային գաղափարաբանությանը: Այս ամենը այսպես էլ պետք է լիներ, այդպես էր նախատեսված, այսինքն ուրիշ կերպ լինել չէր կարող: Սակայն մի հանգամանք գոյություն ունի, որը արդեն անշուշտ մեզանից է կախված՝ թե նախատեսված շրջանակներում ինչքանով ենք մենք կարողանում մեր գործունեությունը դրսեւորել, որպեսզի չարիքը եթե մեզ չըրջանցի, ապա գոնե փոքրագույն վնաս պատճառի: Դրա համար էլ գոյություն ունի հազարամյակներից եկած ցախավելի պատմությունը, որը իզուր չի, որ հասել է մեզ՝ մեր մեծերի շնորհիվ և ասում է, որ ազգովի համախմբվել է պետք, քանի, որ գյուղը կանգնի՝ գերան կկտորի:

Մեր հարցը, մեր ազգի հարցը միայն մենք կարող ենք լուծել, այն միայն մեզ է պետք, միայն մեր հոգան է: Ուրիշները կլուծեն միայն իրենց հոգսերը: Երկու հազարամյա «Մատանայական փորձություն» չարագործության և ավերվածության փլուզվածքները միայն և միայն ազգով մեկ համախմբվածությամբ կարող ենք մաքրել, թե չէ ուրիշները իրենց համար մաքրած տեղերը մեզ չեն հատկացնի:

Տեր-Պետրոսյան Լեւոնը անցնելով իշխանության՝ ընդունեց ջիուդանսկաստ ՀՀ Սահմանադրությունը, կարգեց ջիուդության աշխարհակալության հիմնաքար՝ Առաքելական Եկեղեցու ց'ալո կառավարած կաթողիկոսների քանակով 131 պատգամավորներով «ազգային ժողով», էթնիկ Հայերից գառնեց ղեկավար համակարգը, Քոչարյան Ռոբերտը վերացրեց Սովետից ավանդած 1500 հիմնարկ ձեռնարկություններ՝ ընդ որում 800 գիտարտադրական, հիմնաստակ արեց Հայոց գիտական ու կրթական հայտնի համակարգը, կազմալուծեց գյուղատնտեսությունը՝ ասպառվելով ազգի պարենային վտանգը, որեց ջիուդասեփականատիրայնացման հիմքը, սկսեց արենայում մնացած էթնիկ Հայերի ֆիզիկական վերացման գործը և իր հրաժաժականով էսթաֆետը հանձնեց հաջորդ մատանական նախատեսված կաղորին՝ Սերժիկ Սարգսյանին, ով եկավ իշխանության մարտի 1-ի արյունահեղությամբ:

Քոչարյան Ռոբերտը իշխանությունը հանձնեց Սարգսյան Սերժիկին՝ Լեւոն Տեր-Պետրոսյանի հետ կոնֆլիկտում վերացնելով ասպարեզից Վազգեն Սարգսյանին ու Կարեն Դեմիրճյանին՝ հույս ունենալով, որ վարչապետ կնշանակեն Արամ Սարգսյանին ու նրա ձեռքով կստորագրեն Սեդրու շրջանի թուրքերին հանձնման արհավիրքը՝ պարսիկներից միանգամայն բաժանվելն ու թուրքիայի աղորեջանին միանալը, անգամ թուրքերը դիմացը խոստացել էին Մասիս Սարը վերադարձնել, ինչը և Հայաստանի վերջն էր, բայց Արամ Սարգսյանը չգնաց այ քայլին:

«Ամենայն Հայոց Կարողիկոսը» եկավ իշխանության հոկտեմբերի 27-ի արյունահեղությամբ:

Նախկին Սովետի տարածքում սատանան նախապատրաստում է “Բեյթոր” մարտական ջոկատներ “Բանիմ-Բանոտ” մանկական ջոկատներ: Իսկ ո'րն է նման ջոկատներ ստեղծյու նպատակը: Ինձ թվում է կռահելը դժվար չի: Միս դրա պատասխանը. «Ե՛վ կգա այն օրը, ես պիտի քանամ փչացնելու բոլոր ազգերին, որոնք կգան Երուսաղեմի վրա», - Չաքարիա ԺԲ;9: Կամ, «Հեթանոսների լավագույնին սպանիր», - Աբդուա Չարա 169, 20ա:

Եթե Հայ ազգը չունի դիմություն՝ ընդիմություն ունենալ չի կարող: Իսկ իշխանություն և այսպես կոչված «ընդիմություն» (Տեր-Պետրոսյան Լեւոն և այլ կոնգրեսներ ու ՀՀԸ-ներ) «հակամարտությունը» ընդամենը սիոնիստների և մատանների միջև տնտեսական ոլորտների հափշտակման խնդիր է:

1. Ըստ Բիբլիայի՝ Աստված ստեղծեց ժողովուրդներ, բայց դրանցից մեկին համարեց «ընտրյալ»: Սա նացիզմի ամենացայտուն արտահայտումն է՝ Աստված խտրարար է:
2. Հրրյաների սուրբ գրքում՝ Բիբլիայում գրված է, որ մարդկության պատմության առաջին սպանությունը՝ Կայենը սպանեց Հաբելին ԾՆՆԴՈՅ Դ:; 8
3. Քանը իր հորը՝ Նոյին բռնաբարում է ԾՆՆԴՈՅ Թ; 25
4. Ղովտին իր դուստրերը գինովացնում են ու նրանք հղիանում ԾՆՆԴՈՅ ԺԹ; 31-38
5. Աբրահամը իր քրոջ հետ էր ամուսնացած ԾՆՆԴՈՅ Ի; 11-12
6. Թալանում են եգիպտացիներին ԾՆՆԴՈՅ; ԺԱ1-3, բոլոր արու առաջնեկներին սպանում, փախնում ու դա տոնում մինչեւ այսօր որպես գատիկ ԵԼԻՑ; ԺԲ 27
7. Եհովան քարոզում է Ամաղեկի /Հայի/ հիշատակը երկնքի տակից ջնջել ու պատերազմել ազգից-ազգ ԵԼԻՑ; ԺԷ. 15-16
8. Եհովան հրրյաներին քարոզում է բշնամություն, դիս և վրեժ ԹՈՒԻՈՅ ԻԵ; 16-18
9. ԵՐԿՐՈՐԴ ՕՐԻՆԱՅ ԺԹ; 1-3 “Երբոր քո Եհովյա Ստուտածը բնաջինջ անն այն ազգերին, որոնց երկիրը քեզ է տալիս և դու նորանց բշես և նորանց քաղաքներումն ու տներումը բնայվես... որպեսզի ամեն մարդասպան այնտեղ փախչի”:
10. ԵՐԿՐՈՐԴ ՕՐԻՆԱՅ ԻԸ; 53, -Եհովան՝ էզ ջիուդներին, «Երբ նեղության մեջ կընգնես՝ քո որովայնի պտուղը կուտես»:

11. Դավիթը կենակցում է իր եղբայր Հովնաթանի հետ Բ ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ Բ; Ա.26-27
12. Ա ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԺԵ;24-28,-Ջողողների առաջին թագավոր Սափուղին գահընկեց արին միմիայն Ամաղեկացիներին ու նրանց թագավոր Ազագին չվերացնելու պատճառով:
13. Ա ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԻԷ;8-9,-«Եվ Դավիթը ...Ամաղեկացիների վրա հարձակվեցավ, որովհետև նրանք վարուց ի վեր բնակվում էին այն երկրումը. Սուրից մինչև Եգիպտոսի երկիրը: ԵՎ Դավիթն ...մարդ կամ կին չթողեց»: Ահա թե ինչու է Դավիթը ջողողների հոտային հիմնադրարը:
14. Սանասարն ու Բարդասարը սպանում են իրենց թագավոր հորը՝ Սենեբերիմին ու դառնում հերյական հերոս Դ ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԺԹ.36-37
15. Իրանի Արտաքսերքս շահի հերյա կին Եսթերը սպանել է տալիս 75.000 պարսկահայ ԵՍԹԵՐ Ը.15-17
16. Կենաց գրքիցը պետք է ջնջվեն Դավիթի թշնամիները ՍԱՂՄՈՍ ԿԹ.23-28
17. Իրենք պետք է տիրապետեն ծովից-ծով ու մնացածը նրանց առաջ պետք է խոնարհվեն, իսկ թշնամիները փոշի լիզեն ՍԱՂՄՈՍ ՀԲ.8-11
18. Դավիթը՝ Եհովային,-«Թափիր քո բարկությունը այն ազգերի վրա՝ ովքեր քեզ չեն ճանաչում, թող հեթանոսների մեջ մեր աչքի առաջին թափվի արյան վրեժը, թող գերիների հառաչանքը քո առաջը մտնե...» ՍԱՂՄՈՍ ՀԹ.6-12
19. «Ամաղեկ ու Տավրոսի բնակիչներին...որ նրանք սատկեցին, աղբ դառան...դառցրու փոշի...ինչպես կրակն է այրում անտառը» ՍԱՂՄՈՍ ՁԳ.7-15
20. Հրյանները մարդակեր են եղել ու ժանտախտով տառապել ՍԱՂՄՈՍ ՃԶ.28
21. Դավիթը դիմում է Եհովային որպեսզի իր թշնամիներին ամենաանտանելի վիճակին արժանացնի ու նրանց զավակներին սատկացնի, ջնջի երկրիցը նրանց հիշատակը ՍԱՂՄՈՍ ՃԹ 6-16
22. Դավիթի որդին Տեր է և հավիտենական քահանա թշնամիների մեջ ՍԱՂՄՈՍ ՃԺ 1-7
23. ՍԱՂՄՈՍ ՃԳԵ.1-8 պատմում է՝ սատանայի էրան «հեթանոսները բերան ունեն բայց չեն խոսա, ...ձեռքեր ունեն բայց չեն շոշափում և դա Տերն է անում»
24. ՍԱՂՄՈՍ ՃԺԸ Հավիտյան է Տիրոջ ողորմությունը, լավ է Տիրոջը յուսալ, քան մարդկանց ապավինել
25. ԱՌԱԿԱՅ ԻԲ;6-7,-«Կրթիր երեխային իր ճանապարհին համեմատ, որ ծերացած էլ՝ չի հեռանալ նորանից: Հարուստը աղքատներին կտիրե և փոխ առնողը ծառայ կլինի փոխ տվողին»:
26. ԵՍԱՅԻԱ ԺԳ, ԺԳ Սատանայի էրայում՝ մինչև 2012թ, հրքյաները պետք է երկիրն ավերակ անեն...«ու նորանց մանուկները պիտի ջարդվեն իրենց աչքի առաջին...նա երբեք չէ շենանալու...»
27. ԵՍԱՅԻԱ ԿԳ.6 Ինչ դաժանություններ պետք է կատարել ազգերի հետ «...ես նորանց արյունը իջեցրի գետինը...»
28. ԵՐԵՄԻԱ ԾԱ.24-30 Բաբելոնը պետք է ավերվի «...Երկիրը պետք է դողա և նեղությունը քաշե...»
29. ԵՍԱՅԻԱ Կ;1-6,-«Տերը իր ժողովրդի յավիտենական լոյսն է: ...ԵՎ աղջիկները բազուկների մեջ են գրկում...որովհետև դեպի քեզ պիտի դիմեն ծովի առաստուրությունը և ազգերի հարաստությունը պիտի գայ քեզ մոտ»:
30. ԵՍԱՅԻԱ Կ;12-16,-«Որովհետև այն ազգը և այն թագավորությունը, որ քեզ չի ծառայի՝ պիտի փշանայ...փանդոլին: ԵՎ քեզ պիտի կոչեն Տիրոջ քաղաք, Իսրայելի սուրբ Սիոնը: Ես քեզ շինել եմ յավիտենական փառք, ուրախություն ազգից ազգ: ԵՎ պիտի ազգերի կաթը ծծես և թագավորների ստինքն ես ծծելու...»:
31. ԵՍԱՅԻԱ ԿԱ;6-9,-«ԵՎ դուք տիրոջ քահանաները պիտի կոչվիք, մեր “Աստուծոյ պաշտոնյաներն” են ասելու ձեզ, ազգերի հարաստությունը պիտի ուտեք և նորանց փառքովը պանծաք... Բոլոր նորանց տեսնողները պիտի գիտենան թե նորանց Տիրոջ օրհնած սերունդն են»:
32. ԵՉԵԿԻԷԼ Ի;45-47,-«Հյուսիսից հարավ անտառները հրկիզել»:

33. **ՉԱԲԱՐԻԱ ԺԱ;1-3,-**«Կրակը լափե քո եղեւնիները...»
 34. Հիսուս ասում է,-«Մի կարծեք երկրի վրա խաղաղություն պիտի բերեմ՝ այլ սուր... Մարդու բշնամիները իր ընտանիքը պիտի ըլան...» ՄԱՏԹ. Ժ:34
 35. Միոն հմուտների ամանագրություններում սպառնում են մետրոնորը տրաքացնել, չինական ու ճապոնական քնդանորներով ռմբակոծել
 36. Կատեխեզիսով քարոզում են պոռնկություն ու այլասեռություն տարածել
 37. ԵՒ ընրհանրապես սատանայական փորձության հիմնական նպատակը՝

«...Ամեն ով որ գտնուի՝ պիտի խոցուի, ու ամեն ով որ բռնուի՝ սրով պիտի ընկնի: ՈՒ իրենց աչքի առաջին, նորանց տները պիտի կողոպտուին և նորանց կանաչքի պիտի պղծուին: Ահա ու մեր կ'կացնեն նորանց վերայ Մարաք ազգը, որոնք արծաթը մի բան չեն համարում, և ոսկին չեն հավանում: ԵՒ աղեղները երիտասարդներին են խոցում, և որովայնի պտտուղին չեն ողորմում, և երեխաներին չեն խնայում նորանց աչքը»,- ԵՍՍՅԻԱ ԺԳ. 15-18: Ահա թե ի՞նչ դաժանություն է քարոզում ջողղներին մեր հանդես Եհովան՝ միմիայն այն պատճառով, որ փողապաշտ չենք:

Հայոց առաքելությունը ասում է, որ չարը շահի ոգով տոգորվածն է, իսկ ջիտըը լինելով հանդերձ այդպիսին և սատանայի էրայի հորոսը, հասավ ընդամենը մի հզորության՝ փողի: Եվ եթե այդ փողը չքվում է՝ չքվում է նաեւ սատանան: Իսկ թե ինչպես կկատարվի այդ գործընթացը՝ գիտի միմիայն Նա՝ Արարիչը: Եվ մարդկությանը կհավաստիացվի, կապացուցվի, որ նյութակա՛նը չի, որ պետք է լինի իր գերազույն նպատակը, հակառակ դեպքում կչքվեն բարոյական արժեքները՝ Երկիր մոլորակի վրա մարդու առաքելության իմաստը, գոյատեւելը կվերածվի ընդամենը մեկը մյուսին խաբելու էության:

Ահա թե ինչն էր նպատակը այդ ահավոր դաժանության՝ սատանայական փորձություն: ՈՒ այսբանից հետո՝ բազմաթիվ երկրներում Բիբլիան հարյուրավոր միլիոններով տպում են, “Հազարամյակի պայքար” անվան տակ քրեական գործ հարուցելու փոխարեն՝ հակասեմիտիզմ անվան տակ այս կենդանիներին անձեռնմխելիության օթենքներ են գրում՝ անգամ դրան միջազգային ստատուս կարգում: Նման վայրագները ապաստարան մարդկությունից չգտնելու փոխարեն՝ պատասպարանների են արժանացել:

Այս ամենից հետո են կասեմ, որ Հայոց ողբի ձայնին 1700 տարի է անընդմեջ կանանատես եղան տիեզերքի անգամ ամենահեռու մոլորակները: Հայոց անցյալը հոգիները, յաթաղանով թրատմամբ լույսը տեսած մանուկների հոգիները, սովամահ ու տանջամահ եղած ամենեւ զոհերի հոգիները գիշեր ու գոր մոլորյալ պտույտն են մեր շուրջը ու նրանք Երկնային Արքայության հանգատին չեն արժանանա՝ քանի դեռ ոսողի նորածինը օրորոցի մեջ, նորապսակը հարսանյաց հանդեսին, սատկածն էլ գերեզմանում չեն խոշտանգվել:

Այդ նույն Բիբլիան, ինչը հանդիսանում է ջիտի օրենքն ու ծրագիրը՝ այսպես է բնութագրում չարի վերջը՝

ՄԱՂՄՈՍ ԼԷ;29,-«Արդարները երկիրը կժառանգեն և յավիտեան կրնակուին նորանում: Արդարի բերանը իմաստություն է խոսում և նորա լեզուն իրավունք է գրուցում: Իր Աստծու օրենքն իր սրտումն է, նորա քայլերը չեն տատանվիլ»:

Ահա՛ սա է լինելու իսկական վրեժը:

Պրիմիտիվ ջողղները ոտնաձգություն են աշխարհի ամենատաղանդավոր ազգի հանդես: Եթե անգամ հնագույն պատմությունը՝ որից այդքան սրտեանորությամբ ուզում են գատվել ջողղները, արդի ամենաժամանակակից գեների հեղինակներն էլ են Հայերը: Միկոյանի կործանիչները, Ալիխանյանների լազերը, ԽՍՀՄ քիմիական և բիոլոգիական գեները մի կողմ թողած, ատոմային և միջուկային գեները և ԱՄՆ-ում և Սովետում ստացել են հիմնականում Հայերը: ԱՄՆ-ում Գ. Տոմբոլյանը և Օ. Սլեպյանը (ՌԻԴԱ-ի հարստացման կենտրոնախույզ սարքի հայտնագործողը), Ա. Բոյաջյանը (ռուսի պարուրծի հայտնագործողը), Ռ. Մարոյանը (հայտնագործել է պայթյունից հետո ճառագայթումից պաշտպանվելու միջոցները), Ա. Նարգիզյանը (ռմբակոծիչի մեջ ռումբը տեղադրելու սխեմայի հեղինակը), Գ. Դազկյանը (սեփական ձեռքերով է մողելավորել միջուկ ռումբի մեջ) ստացան առաջին ստոմային ռումբը: Իսկ Սովետում՝ իբր «Կուրչատովն ու Սախա-

րովն են հայտնագործել ատոմային ու միջուկային զենքերը» քողի տակ մինչև վերջերս բացարձակապես միայն մի Հայի անուն էր հնչում՝ Օնիկյանինը, այն էլ որպես երրորդ, չորրորդ դեմքի: Իրականում ատոմային, ջրածնային ռումբերի և ռեակտիվ վառելիքի ստեղծողը Սովետի ամենագաղտնի անձնավորությունն է՝ Շչոլյին Կրիլ Իվանովիչն է, ՄԵՏԱՔՍՅԱՆ ԿԻՐԱԿՈՍ ՀՈՎՀԱՆՆԵՍԻ իսկական անունն ազգանունով լեգենդար ՀԱՅԸ, և Արգամաս 16-ում առաջին ռումբը անձամբ անվանել է Ռ-ՂՍ-1 (Россия Делает Сама): 1955 թ. Կրեմլը նրան տեղափոխում է Չեյաբիինսկ 70 միջուկային կենտրոն, միջուկային զենքի փորձարկությունները հաջողությամբ ավարտելուց հետո 1960 թ. առողջության պատճառով թողնում է պաշտոնը՝ վերադառնում Մոսկվա: Մոցիայական աշխատանքի երակի հերոս (1949թ., 1951թ., 1953թ, եռակի հերոս առաջին հնգյակի թվում), Լենինյան մրցանակի դափնեկիր (1958 թ.), պետական մրցանակի դափնեկիր (1943թ., 1949 թ., 1951 թ., 1954 թ.), պարգևատրվել է Լենինի չորս, Կարմիր Դրոշի, Կարմիր Աստղի շքանշաններով:

Նրա մոտ ամենապատասխանատու պաշտոնին էր՝ Արգամաս-16 կառուցվածքում ատոմային ռումբի ավտոմատիկայի համակարգի մշակման ղեկավարը՝ սոցիալիստական աշխատանքի կրկնակի հերոս, Լենինի 4 շքանշանի դափնեկիր, Լենինյան և պետական 5 մրցանակների դափնեկիր, կարմիր դրոշի շքանշանակիր՝ Մամվել Գրիգորի Քոչարյանը:

Արդի ամենահզոր ռազմական սիստեման՝ տիեզերական միջուկայինը, և Սովետում (հիմա Ռուսիայում), և ԱՄՆ-ում ստեղծվել է Հայերի կողմից՝ Սովետում Ս. Քոչարյանի և ԱՄՆ-ում Պ. Տեր-Կարապետյանի կողմից:

Անդրանիկ Դեոնդի Իոսիֆյան— մականունը Անդրոնով, ռազմական արդյունաբերության առաջնորդ, ակադեմիկոս, էլեկտրաշարժիչով ուղղաթիռի ստեղծողը, առաջին ջերկուրկացիոն ռադարի՝ մինչև 8 կմ. շառավիղով ընկալմամբ, ստեղծողը, առանց կոնտակտների սեխինով շաքիչով Առաջին էլեկտրոմեքենայի ստեղծողը, սոց. աշխատանքի հերոս 1961թ., առաջին Մ-3 մաթեմատիկական մեքենայի ստեղծող:

1961թ. աշխարհում առաջին (տիեզերագնաց Գազարին) Կոստոկ տիեզերանավի “Օրիոն 1” կոչվող էլեկտրոնային ավտոմատ սարքավորումը և կապի միջոցը պատրաստվել է Երեսանում:

Լուսնագնացները ԱՄՆ-ում կառուցել է Ա. Կեմուրջիանը, Սովետում՝ Գ. Խալայդջյանը: Սովետում ՄԻԳ-երը ստեղծել է Ա. Միկոյանը, ԱՄՆ-ում ՖԱՆՏՈՒՄ-ները՝ Վ. Կուպալյանը: Աշխարհում առաջին ուղղահայաց բռիչքի ռեակտիվ ինքնաթիռների հիմնադիր Արամ Նազարի Ռաֆայելյանը,

Ամենահզոր ուղղաթիռները Սովետում Կապրիելյանը, ԱՄՆ-ում Գաբրիելյանը:

Ռադարա--լազերային կոմպլեքսների (էլեկտրոնային հաշվիչ մեքենաների հիման վրա) և նրանց կիրառման մեթոդիկայի ձևերի հեղինակները՝ Սովետում Վ. Նազարյանն է, ԱՄՆ-ում Գ. Տերտերյանը:

Ինչպես անցյալ դարի 40-ականներին, Հայը ստեղծեց ուրանի հարստացման ցենտրիֆուգային մեթոդը, այնպես էլ արդի ուրանի հարստացման ամենաժամանակակից մեթոդը՝ լազերային ազդեցման եղանակով, միանգամից 90 տոկոս եվ ավել մաքրությամբ, և ԱՄՆ-ում և Ռուսիայում կատարվում է Միքայել Լազարյանի ստեղծած մեթոդով:

Արդյոք կներեն մեզ մեր նախնիները, որոնց հոգիները ընդմիշտ մեզ հետևում են, լավ հիշեք՝ մուրեցնել կարելի է ողջերին, բայց ոչ հոգիներին, նրանք ամեն ինչ տեսնում են և նրանցից ոչինչ չէս թաքցնի:

Ինչպես կծեակերայի մարդկային ուղեղը հետելյալ հանգամանքը՝ երկրում, որտեղ հարմար բնակլիմայական պայմաններ կան, հանքային հանածոներ կան, էներգամիջոցներ կան, բերքատու հողը բավարար քանակությամբ կա, բոլոր աշխատանքային պայմանները կային և կան, առողջ և գիտակից աշխատանքային ռեսուրսները կան, բայց չեն աշխատում:

Մարդկության գերնպատակը տվյալ պետականության ձեռի պահպանությունը չի, առավելեւս տվյալ կառավարությանը: Այն ազգային սկզբունքների պահպանումն է:

Եթե որեւէ պետություն կտրում է իր ժողովրդին արտաքին աշխարհի ինֆորմացիաներից, ապա դրա նպատակը համեմատվել չցանկանալու մեջ է:

Մարդիք այն պահին են պատրաստ գոհաբերելու, երբ նրանք հաջողություն են սպասում, բայց ոչ այն պահին, երբ այդ գոհերի աննպատակայնությունը ակնհայտ է:

Պատմության ընթացքում ոչ մի պետություն չի կառուցվել խաղաղ տնտեսական գործունեության հիման վրա:

Եվ ցեղը և ազգը անհատների միասնություն են, բայց անհատի դերը և առաջընթացը ցեղի և ազգի մեջ գտնվելով տարբեր զարգացում են ստանում: Հայե՛ր, դուք պարտավոր եք Ձեր անհատներին հատուկ պահպանողություն սահմանել:

Հայաստանում կոռուպցիան ընդամենը շիրմա է առաջընթաց մարդկությանը մոլորեցնելու նպատակով, Հայաստանը Ձիտղամաստնական աննախադեպ և անհավանական օկուպացիոն տնտեսաքաղաքականության է ենթարկված:

Հայաստանում չի կատարվել սեփականաշնորհում, Հայաստանում իրականացվել է ազգային սեփականության ցիտղահոտայնացում:

Հայաստանում չկա արտաքին առևտուր, կա ոսկու, հազվագյուտ և գունավոր մետաղների ցիտղահոտայնական յուրացում:

Հայաստանում չկա ներքին առևտուր, կա Հայ ազգի ճարտաստյալացման և ստեղծագործումից մեկուսացման ծրագրերի իրականացում:

Հայաստանում ցիտղները զավթել են իշխանությունը և իրենց հոտի միջոցով կարողանում են իրականացնել միմիայն սպասարկող ծառայությունները՝

Առևտուր

Տեխսպասարկում

Վարձատվություն

Գեղեցկության սրահ

Ջրի, գազի, զիբիլի ծառայություն

Էլեկտրականության վաճառք

Բենզինի, էներգոկիրների վաճառք

Սակայն այս ամենը պետք է կատարի հիմնականում պետական ստրուկտուրան:

Հայաստանում չկա Հայկական իշխանություն, կա միայն վերը նշված սատանայական փորձության իրականացման հովանավորող ուժ-պոռտեկցիա, որին իր հերթին հովանավորում են միջազգային Մասունական կառույցները:

Հայաստանում Հայ ազգի կողմից չի կարող լինել ընդհանրություն, կարող է լինել միմիայն ազգային ազատագրական շարժում:

Այսօր Հայաստանում և ընդհանրապես աշխարհում մարդկանց գոյության և ստեղծագործության պայմանները հիմնականում թելադրում են գողերն ու ավազակները, իսկ դա իր հերթին «Սատանայական փորձության» իրականացման եզրափակիչ փուլն է, որին պետք է հաջորդի արդեն պատասխանատվության փուլը՝ «Փորձությունը գալու է նախօրոք եմ ասում, բայց վայ նրան աշխարհ բերողին»,- Բիբլիա:

«ՄՏՄՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆԸ» ՈՏՆԱՏԱԿԵԼ Է ՀԱՐԿԱՎՈՐ:

«ՀԱՆՐԱ ՄԱՐԿՈՑ ՄԵՋԻՑ ԱՄՏՈՂ ՎԱՆԵԸ ԵՎ ՆԱ ԿԳԱՆՆՈՒ ՈՒՏՈՂ-ԱՐՏԱԹՈՐՈՂ ԷԱԿ», -ասում է հռչակավոր փիլիսոփա Կանտը: Բայց չմոռանանք, որ Իսրոէ բառացի թարգմանվում է «ԱՐԱՐՉԻ դեմ պայքար»: Իսկ այդ էությանը «Սատանայական փորձության» շնորհիվ ավերացնում է միայն ամեն մի ցիտղի ընդամենը “փողի քսակ” լինելը:

Դեմոկրատիայի քողի տակ կառավարելը որպես ՏԻՄՈԿՐԱՏՆԵՐ /վատագույններ/ ցիտղներին բացարձակապես բացահայտեց՝ նրանք բնության կողմից գրկված են բոլոր ստեղծագործ առաքելություններից և իրենցից ներկայացնում են մեկ ընդհանուր «Կազմակերպված Հանցագործություն»:

«Սատանայական փորձությունը» տիեզերական նախատեսվածությամբ արհավիրք էր, որը նախօրոք դատապարտված էր ինքնաբեկաջնջմամբ:

«Սատանայական փորձությունը» աննախադեպ գերբնական սկզբունքայնականությամբ ստսկայի մի երեսույթ է, որը ունենալու է ճիշտ նույնանման ստրատեգիայի վախճան:

2128 տարիների ընթացքում արյան շաղախով կառուցված ահռելի հախճապակյա ամրոցները՝ փուչիկից հիմքի վրա, անհավատալի և աներեսակայելի հաջողությունները ֆինանսական բնագավառներում գողության և անառակության հաշվին՝ քաղաքակիրթ ազգերի հանդուրժողականության հիմքի վրա, գերկարճ ժամանակամիջոցում որպես երետույթ վերանալու են: Հետքերը, թե որ ազգի վրա ինչ հետեսանքներ են թողնելու այդ վերացման պրոցեսը, երկար կիչվի՞լ՝ սա է խնդիրը: Հազարամյա քաղաքակրթություն ապրած ազգերի հետ չափման ելան այնպիսի վայրագ առաքելությանը գիշատիչներ, ինչպիսիք են մոնղոլ-թաթարները, թուրք-սելջուկները, օսմանները, աղ-կոյունլու, կարա-կոյունլու, օղուզու-թուրքմենները, որոնք ոտնատակեցին այդ հազարամյա քաղաքակրթությունը, բայց չկարողացան ստեղծել՝ թեկուզ սատանայական հիմքերի վրա: Անհետացան, բնաջնջվեցին տեղահան արվեցին շատ հին ազգեր, հիմնովին ցնցվեց բարոյականությունը: Այսօր արդյոք «աղբբեջանցիները, թուրքերը, որոնք իրենց հոտանունը չեն կրում, կպատասխանեն այն հարցին, թե որտեղ անհետացան պարթևները, աղվանները, իբերները, ատրպատականցիք և շատ ուրիշներ և կամ բացարձակ կարտահայտվի արդյոք ջիուդը, որ ինքը ջիուդ է: Ոչ, չեն պատասխանի: Այս ամենի գաղտնիքը թաքնված է միայն մի սոսկալի հոտի՝ ջիուդների գործունեության հետքերի տակ: Նրանց հետ է կապվում այսօրվա ճգնաժամներն ու մարդկային տանջանքների աղետալի ընթացքները, ահռելի դատաստանը՝ քավարանն ու Արմագեդոնը: Այս ամենը ղեկավարող քրմերը՝ լեվիտները, իրենք են կանխագուշակել Քավարանն ու Արմագեդոնը, այդպիսի վախճան էլ ունենալու է «Մատանայական փորձությունը»:

Այժմ իրականացվում է «Մատանայական փորձություն» եզրափակիչ չարագործությունը՝ գլոբալիզացիան/համընդանրացում/: Սա Ռոտշիլդյան ծրագրով Աշխարհը տարած մասերի բաժանելն է, որտեղ պետք է ղեկավարեն ջիուդները, իսկ ամբողջ Աշխարհը ջիուդական «Դեսպոտը»: Տարվում են աշխատանքներ հուդայականության հիմքի վրա կառուցել համաշխարհային մեկ կրոն: Ծրագիրը հետևյալն է՝ քանի որ շատ երկրներում բնիկների անվան տակ ջիուդներն են ղեկավարում, ժողովուրդներին հասցնեն այնպիսի անտանելի իրավիճակի, որ ժողովուրդները սեփական կառավարություններից փրկվելու նպատակով ինքնակամ դիմեն ջիուդներին, որպեսզի վերջիններս իրենց ղեկավարեն: Չպետք է լինեն ազգեր և ազգային հատկանիշներ, բոլորը պետք է ղեկավարվեն մեկ օրենքով և ունենան մեկ հավատամք: Մանրամասն կարդացեք «Միոն հմուտների արձանագրություններում»:

Հըրացած ջիուդները այդ պրոցեսի իրականացումը բացատրում են հետևյալ կերպ՝ «Եթե վերելից ձույն է գալիս, ինչպես կարելի է այն չընդունել»:

Այս անուղեղները արդեն իրենց Աստվածներ են համարում:

ԵՎ մարդը, որը հազարամյակներ շարունակ պայքարել է ընդեմ **չ-արի**՝ արդարության և բարոյականության համար, օրենքներ է կանխամտածել հանցագործներին պատժելու համար, հիմա պետք է ինքնակամ ընդունի այդ **չարի**ն որպես իրեն կառավարող և ուղեցույց:

Մարդու աշխատանքն է նրա բարօրության հիմքը: Մտացվում է, եթե կարողանա ապացուցել, որ կողոպուտը ավելի դաժան երետույթ է, քան աշխատանքը, ապա հնարավոր կլինի կողոպուտը վերացնել: Եթե օրենքը կազմողները կողոպուտով են հասել իրենց աթոռներին, նրանք կգրեն իրենց գործունեությունը արդարացնող օրենքներ: Իսկ հասարակ մահկանացու մարդու տրամաբանության մեջ օրենք և արդարություն գաղափարները ընդհանրացված են: Մարդկությունը դարերի ընթացքում ունեցել է միայն «Արդարադատության նախարարություն», անարդարադատության նախարարություն երբեք չի եղել, դատարանները նախատեսված են դատելու հանցագործներին: Ջիուդները հանցագործ ուղիներով ձեռք բերելով հսկայական գումարներ, որպեսզի շրջանցեն հետագա պատասխանատվությունը՝ քավարանը, որոշել են Աշխարհը ենթարկել իրենց՝ հանցագործ իշխանություններին: Չարմանալու ոչինչ չկա՝ իրենք ուրիշ ուղի չունեն, քանզի գերագույն հասկանում են, որ ազգերը, ռասաները, նրանց ունեցած առաքելություններն ու ծիսակատարությունները հատկացված են Արարչի կողմից և միմիայն Արարչին է հատուկ նման հարցերի լուծումը և որ իրենք իրենց «փողի քսակ» էությունը նման վարքագծով միայն և միայն քավարանի պայմաններն են դաժանացնում: Հայր, թուրքը, չուկչան, անգլիացին, գնչուն,

ջիուղը նույն օրենքներով պետք է մեծանան, դաստիարակվեն, ապրեն, պատկան, աշխատեն, ստեղծագործեն, վարձատրվեն, քաղորդ--սաներություն անեն, ընտանիք կազմեն, պայքարեն հանցագործության դեմ, առաքինություն ցուցաբերեն նույն օրենքներով՝ առավել տխմարություն միայն ջիուղները կկարողանային կանխամտածել:

Անա քե Եհովան ինչպես է արտահայտվել հրդյաների մասին Երեմեայ մարգարեի շարքերով:

«Լվացիր քո սրտից չարիքը, Երուսաղեմ, որպեսզի փրկվես դու՝ մինչեւ երբ պետք է քո մեջ բուն դնեն չարապատիվ մտքերը», - Եհովա: Երեմիայ 4:14

«Ե՛վ կտարածեն նրանց ժողովուրդների մեջ, որոնց չեն իմացել ոչ նրանք, ոչ նրանց հայրերը, և հետքերով կուղարկեն իրենց թուրք, մինչեւ չկոտորեն դրանց», - **Եհովան ասում է ջիուղների մասին:** /Բիրիա, Երեմեայ 9:16/

Այս խոսքերը գրելու համար Երեմեային ջիուղները նստեցրել են խորը փոսի մեջ: Բայց, ինչքան էլ զարմանալի չլինի, նրա մարգարեությունը լրիվ իրականանում են առ այսօր:

Հիսուսը ազգաբարե է, - «Մուտ Բրիտոս ու սուտ մարգարեներ պիտի երեսան, կատարեն մեծ իրաջքներ՝ խաբելու նույնիսկ ընտրյալին: Տեսեք, ես ձեզ ասում եմ ժամանակից շուտ: Ըստ հնգամատյանի, չարը յոթը տարի պետք է իշխի: Այդ ժամանակ էլ պիտի սկսի մեծ փորձությունը: Շատ վատ ժամանակներ են գալու և պետք է պատրաստ լինել»:

Հրդյանները վիճաբանության ընթացքում Հիսուսին անվանում են անօրինական ծնունդ:

Իսկ Հիսուսը մեկնաբանում է պատասխանը հետևյալ կերպ՝

--«Իսկ նրանց հետ կպատասխի հավատարիմ ասագվածքի համաձայն՝ շունը վերադառնում է իր փսխուների մոտ և յողացած խոզը գնում է գեխի մեջ պարկելու», - Պետրոս /Պյոտր 2:22/:

Իրենք են գրել Ապակալիպսիսը (Յայտնություն), որ ժամանակների վերջում ազգերը կորցնելու են հրդյանի հանդեպ համբերությունը ու հաշվեհարդար տեսնեն:

Իրենք են գրել Արնագեղոնը, որ ժամանակների վերջում Պաղեստինի Մագեդո բլրի ստորոտում Արիների հետ վերջին մարտն է կայանալու:

Ըստ Մայաների «Չիկան Բալան» (Բալան մարգարեի գիրք) մատենագրության 2012թ. սպասվում է մագնիսական բեռեռների տեղափոխություն և մարդկային ինքնագիտակցության առեղի փոփոխություն: 2012թ. կավարտվի հինգերորդ արեային ցիկլը՝

- 1) «Առաջին Արե»-ը տեսել է 4008 տարի և փուլովեց երկրաշարժով
- 2) «Երկրորդ Արե»-ը տեսել է 4010 տարի և վերացավ փոթորկով
- 3) «Երրորդ Արե»-ը տեսել է 4081 տարի և ընկավ հրաբուխի լավայից
- 4) «Չորրորդ Արե»-ը վերացավ ջրհեղեղից
- 5) «Հինգերորդ Արե»-ը Մոլորակների շքերթից:

Մոլորակների շքերթը՝ Երկիր, Յուպիտեր, Մարս, Սատուրն մոլորակները կկանգնեն մեկ գծի վրա, իսկ մեջտեղում կլինի Արեը (ըստ Մայաների «Առաջին Արե»-ը սկսվել է 25-26 հազար տարի առաջ, ինչը միանգամայն համապատասխանում է մեր հաշվարկներին):

Համաձայն Սկանդինավյան միջալուգիայի՝ 2012-ին հին Աստվածները կգոհվեն և իրենց հետ կտանեն գերեզման ամբողջ մարդկությանը: 2019-ին Երկիրը կբախվի աստերոիդի հետ:

2020-ին Իսահակ Նյուտոնը հաշվարկել է Աշխարհի վերջը:

Երկրի վիբրացիաները 20-րդ դարի սկզբին եղել են 7-ը հերց, հիմա՝ 13 հերց:

Ազնի Յոգայի ուսմունքը նույնպես կանգնում է 2012-ի ճակատագրականի վրա:

Արեելյան Կայի-Յուգան 1999-ն փոխվեց Սատյա-Յուգայի, որը նույնպես խոսում է մարդկության 2/3-ի վաղճանի կասին:

NASA-ն ասում է 2012-ին Երկրի մագնիսական բեռեռները տեղափախվելու են, ատամնաֆերայի պաշտպանական շերտը թուլանալու է, ճառագայթման մակարդակը բարձրանալու է:

Հյունատոնի կենտրոնը տիեզերական արբանյակներից ստացել է Արեի մագնիսական փոթորիկների հզորության կտրուկ ուժգնացման ահագանգ: Դրա հետեանքով կայրվեն հզոր տրանսֆորմատորները:

Հատ հնագույն տվյալների՝ հնում ամենապայծառատեսները եղել են խալդերը՝ Հայերը: Հայկական Լեռնաշխարհից Միտոնը, Գասպարը, Բաղդասարը գնացին Վիֆլիեմյան աստղի հետեւից և գտան Հիսուսի ծննդյան իսկը տեղը:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրդյաները կասեն, թե Հայաստանում իրենք են թագավորել թող չմոռանան ասել, որ այդ թագավորելուց երբեմնի աշխարհակալ Հայաստանից, ինչ փշրանքներ են մնացել, այն էլ միմիայն ամեն մի Հայի անձնական շնորհքի հաշվին: Մենք ամաչում ենք, որ նման թագավորներ ենք ունեցել:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրդյաները կասեն, թե Հայաստանում հրդյաներն են մուտքաբերել Քրիստոնեությունը, թող չմոռանան ասել, թե ինչ չարագործություն կատարեցին իրենք այդ հրեշաժին քայլով, և ի՞նչ պատասխանատվություն կենթարկվեն: Բիռոբոս աստաներից ի՞նչ սրբություն:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրդյաները կասեն, թե Մեծ Հայքի թագավորությունը ցիրուցան արեցին, պետականությունը ոչնչացրին: Թող չմոռանան ասել, որ դա իրենց շնորհակալական խտրն էր, որ Հայոց թագավորները իրենց փրկեցին Ասորեստանի և Հռոմի բնաջնջումներից և թույլ տվեցին բնակվել Հայաստանում:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրդյաները կասեն, թե իրենք կազմակերպեցին Մեծ Եղեռնը: Այո, դա այդպես է, մենք համաձայն ենք, գիտենք: Բայց չմոռանան ասել, որ չկարողացան ընդամենը մեկ Հայ թողնել, այն էլ թանգարանի համար և ձեռնալ առաջին արարվածից առավել տրամաբանող, չնայած իրենց՝ սատանայական ժամանակաշրջանն էր տիրում Երկրի վրա: Եթե կարողանան այդ՝ սատանայական ժամանակաշրջանը որոշ ժամանակով հետաձգել, գուցե ստացվի իրենց մարդանման դառնալը, թե չէ, այդպես էլ կդիմավորեն մայրամուտը:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրդյաները կասեն, թե Հայաստանի Հանրապետության առաջին դեմքերը հրդյաներ են եղել, թող չմոռանան ասել, որ դրանք գողեր ու խուժաններ են եղել և բոլորը Հայոց պատմության մեջ հավերժ կմնան որպես բացասական և ծիծաղելի դեմքեր՝ տակաճյուղներ և կարողացել են միմիայն ունենալ հոտելյալ տիտղոսները՝

ԱՄԵՆԱՊՐԻՍԻՏԻՎ
ԱՄԵՆԱՆՆՊԱՏԱԿ
ԱՄԵՆԱԿՈՐԾԱՆԱՐԱՐ
ԱՄԵՆԱՀԻՄԱՐ
ԱՄԵՆԱԳՎԱՎԱՃԱՆ

Կգա մի ժամանակ, երբ հրդյաները կասեն, թե Հայաստանում բոլոր սեփականությունները հրդյաներին են պատկանել, թող չմոռանան ասել, որ այդ բոլոր սեփականությունները իրենք թալանել ու կողոպտել են ծպտված Հայի վեհ անվան տակ՝ բայց երբեք Ռ՝Չ ՏՂԱՅԱԿԱՆ:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրդյաները կասեն, թե իրենք «ունեցել» են Հայաստանը, թող չմոռանան ասել, որ իրենք Հայի անվան տակ, նրա կենսագրությամբ, ընկեր, քավոր-սաներ, խնամի, հարազատ ձեռնալով, հետք մի կտոր հացը «մաքուր սրտով» կիսելով, թքել են այդ ամենի վրա, իսկ Հայը իր առաքելության համաձայն, ընկերոջը կամ բարեկամին անգամ կասկածելու իրավունք չունենալով տեղիք է տվել և նման ստրկական անգոհունակությունը երբեք չի ների:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրդյաները կասեն, թե միեւնույն է, նշված բոլոր քայլերը կանխամտածված իրենց հաղթանակներն են: Թող չմոռանան պատմել, թե աղետախոստում հաղթանակներ են իրենց համար այդ կարճատե հաղթանակիկները:

Բայց կգա՞ արդյոք մի ժամանակ, երբ հրդյան չի ամաչի, կասի, որ ինքը հրդյա է:

Այդպիսի ժամանակ երբեք չի գա: ՌԻրեմն մենք ինքներս պետք է ստեղծենք այդ ժամանակը: Հրդյանի անչափ դյուրին է ամենօրյա անցկացրած ժամանակը, նա ոչինչ չունի կորցնելու և ժամանակը նրա օգտին է ընթանում: Կոմսեպիստիվ առաջընթացը, ինչպես ջիոդներն են անվանում սատտուս քվոն միմիայն իրենց է ձեռնտու:

Արիական բարեխոսության խորհուրդը անմահանալն է մինչդեռ մահանալը և ոչ թե մահանալուց անմիջապես հետո ենթարկվել մոռացության, կամ ինչպես ջիոդներն են տարածել՝ համբարձվել, գոլորշիանալ, հարություն առնել (չնայած հարություն առնել բուն

հայերենով նշանակում է ԱՐ դառնալ: Դա նշանակում է ապրել պատվի, հարգանքի, անվան համար, որպեսզի սերունդներդ դարերով ապրեն քո կատարած փառահեղ գործերի հիշատակով: ԵՎ ոչ թե ջիտդի նման՝ վստահ լինելով, որ վաղը միեւնույն է հետնորդներն են պատասխան տալու, միեւնույն է՝ ինքը այսօր խաբում է, կողոպտում, թալանում:

Ապրել է պետք այնպես, որ հետնորդներդ չամաչեն քո սերունդտ կոչվելուց:

Եթե պետք է ապրես միսիայն հաց ուտելու համար, կամ թեկուզ անգամ երեխաներիս նույնպես հազիվ կերակրում էս քո հետ միասին, բայց այդ երեխաները աննպատակ մեծանում են, արդո՞ր դու քեզ հաշվետվություն էս ներկայացնում, որ այդ երեխաներն էլ իրենց երեխաներին են լավագույն դեպքում նմանապես աննպատակ մեծացնելու:

ԵՎ մինչեւ ու՞ր և մինչեւ ե՞րբ:

Կենդանիներն էլ են այդ նույն պատասխանատվությունը կատարում, չնայած բացարձակապես բանականությունից զուրկ են՝ կատարում են լոկ ինստինկտի հաշվին: Բայց նրանք ուրիշ նպատակ ունենալ չեն կարող: Բնության կողմից հատկացված նրանց միակ նպատակը ուտելն է ու բնագոյաբար բազմանալը:

Բայց մարդը՝ այն էլ առաջին արարված մարդը՝ ՀԱՅԸ, ունի առաքելություն, ինչը հանդիսանում է նրա կյանքի անմիջական նպատակը, նա պետք է ապրի համապատասխան իր առաքելությանը, ինչպես ապրել է նա տասնյակ հազար տարիներ, ու մնացած ազգերն ու ժողովուրդները Հայաստանը համարել են Արարչի օրենքների երկիր, իսկ Հայը միշտ ունեցել է հասուկ հարգանք ու պատիվ, նրա ապրելը ունեցել է իմաստ: Այս մասին գրում ու հիշատակում են թե հնագույն, թե նորագույն քաղաքակիրթ գրիչներն ու պատմիչները, առասպելներ են հորինվել Հայի ապրելակերպի ու օրենքների մասին: Անգամ ժամանակակից գրողներն են զարմանում ու համարում են, որ ժամանակակից Հայը տեղյակ չի, թե ի՞նչ բարձրության արժանիքների են տիրապետել իր նախնիները և որ ինքն էլ է արժանի նման տիրույթների:

Ի՞նչ է պատահել Հային: Մի՞թե անողնաշար ջիտդը կարողացավ այդքան խորը ազդել Հայի կերպի վրա, որ Հայը իր տեսակը փոխեց: Մի՞թե այդքան հերոսներ ու տաղանդավոր գորավարներ տվող ազգը կարող է հանկարծակի հանգչել: Մի՞թե այլեւս մեր զավակների ապագան պայծառացնելը չի մեր նպատակը: Մի՞թե մենք նրանց լույս աշխարհ ենք բերել մի փոքր հաց հայթայտելու նպատակով: Մի՞թե մենք պատրաստ ենք տեսնելու մեր զավակներին ստրուկի կարգավիճակում, միայն թե նա արժանանա մի թուլափայ վշրանքի: Մի՞թե մենք պատրաստ ենք մեր դուստրերին ու թոռնիկներին այդ անասունների ջիպերի մեջ հանդուրժելու միայն և միայն այն պատճառով, որ մենք ինքներս չենք կարողանում մեր երեխաներին շոր հագցնել: Մի՞թե մենք կկարողանանք պատասխան տալ մեր խղճի հանդեպ, եթե անգամ այդ դժբախտ պահերին համարենք, որ մենք կույր էինք ու ոչինչ չտեսանք: Մի՞թե այդ ոտողին ղաշույնահարելու փոխարեն մենք մեզ չպետք է դաշույնահարենք: Մի՞թե այդ ամենից հետո մենք կկարողանանք մեր կանանց ու երեխաների աչքերի մեջ նայել ու չմեռնել: Մի՞թե օջախի արու զավակը չպետք է հասկանա որ իր ապագա ընտանիքի ստեղծման միակ արգասիքը ինքը չի և իրեն ոչ մեկը չի տվել իրավունք իր ծնողներին գրկելու սեփական թոռներին գորգուրելու Արարչական հանգամանքից: Մի՞թե այդչափ ուժգին կարող են ներգործել ջիտդասերմ սատանայությունները...

Ո՞՞: Դա լինել չի կարող:

Ովքեր պատրաստ են ուրիշի թքածը լիզելու, մենք նրանց չենք ցանկանում խանգարել: Մենք՝ գտարյուն Հայերս ունենք մեր՝ Հայի Արիական հայարտությունը, և մենք մեր հասանելիք ազգանվեր գործն ենք ավարտին հասցնելու: Այն սկսել են պավլիկյան-թոնդրականները, Անդրանիկն ու Նժդեհը, Մերոբն ու Արաբոն ուֆիդայիները, նրանց հոգիները մեր վրա են նայում, նրանք մեզ չեն ների, նրանք մեզ հանգիստ չեն տա, մենք նրանց սկսած սուրբ գործը պետք է հաղթական ավարտենք:

Մեր բոլոր նախնիների հոգիներն էլ են մեզ հետետում, նրանք չունեն հանգիստ, նրանք չեն լուսավորվում, մենք մեր լուրթյամբ նրանց ենք ոտքի հանել: Մոլորեցնել կարելի է ողջերին, անգամ մեր զավակներին, բայց հոգիները ամեն ինչ տեսնում են, նրանց մոլորեցնել հնարավոր չի: Նրանք անընդհատ հետետում են մեզ, նրանք մեզ երբեք հանգիստ չեն թողնի:

Միայն այն Հայերը, որոնք ունեն սպրելու, զավակ ունենալու և այդ զավակների հայր կոչվելու իրավունք՝ պետք է անհապաղ համախմբվեն: Փեշի տակ պաղկվելու գաղափարախոսությունը տղամարդ Հային արդարացման հանգամանք հանդիսանալ չի կարող: Հակառակ դեպքում նման ամեն մեկը պետք է բացահայտ խոստովանի, որ ինքը տղամարդ համարվելու իրավունք չունի: Նա կին էլ չի կարող համարվել, որովհետև քազում տղամարդկային հատկանիշներով հեզաճկուն կանայք կան:

Ամեն մի ՀԱՅ պարտավոր է իմանալ, որ ինքը ՀԱՅԿԱԶՅԱՆ հերոսական ոգու կրող է և որ նրա զարկին առայժմս ոչ ոք չի դիմացել, նրա Արիական ՈԳԻՆ առասպելական ԴՈՒԽ է այժմ կոչվում և ուրիշ ոչ մեկը չի կարող տիրապետել դրան:

Ամեն մի ՀԱՅ պարտավոր է գիտակցել, որ ինքը իր պապենական հողի վրա է գտնվում և ոչ մեկին չի կարող վերաշնորհվել այդ պապենական ավանդը, դրա համար ինքը իր պապերի հոգիների առջև պատասխան ունի տարու:

Ամեն մի ՀԱՅ պարտավոր է ըմբռնել, որ ինքը ծնունդ է ոչ թե ստրուկ, այլ ազատ, անկախ զավակ և որ եթե այդ զավակը ստրուկ է լինելու՝ մեղավորը ինքն է, բայց ոչ զավակը:

«Արարիչը բարյաց գոյ դրախտում, էութուն, ֆայակ (Մակատագիր), գարմ (ազգ) ընտրյալ, թագ(պսակ), ժամանակ, իմաստություն, լույս, խավար, ծնունդ, կյանք, հոգի, ճայն, դողեմ (հագուստ, ծածկոց, բնակարան), ճարտարք, միտք, հավիտենություն: Նզովք շահով օժիված չարին, պարտել (հաղթել), ջանալ ռադել (սատանին չքվեցնել): Մերել վսիմ (վսենություն) տարտարին, ըռայեի (տվյալ պահի), ցոփին: ՈՒխտել փառել (փառահեղել) Բրմերին»:

Մա է Հայոց Առաքելությունը:

Իսկ Յուդիֆի գրքի գլ.10; 19 Ամալեկը ասում է, -«Չի հետետում ոչ մի հրքյայի թողնել մնա կենդանի, դրանք այնպիսին են, որ եթե դրանց թույլատրել կամք՝ նրանք կխորամանկեն ամբողջ Աշխարհը»:

Եթե Հայը պետք է ապրի երկնքի տակ, նա կարող է ապրել միայն այս Առաքելության ուղղեկցությամբ, կամ՝ չի ապրելու:

Ընտրությունը քոնն է՝ ՀԱՅ:

ԱՐՅՈՒՆՈՎ ԵՎ ՈԳՈՎ ՀԱՅԵՐ, ԵԿԵԼ Է ՉԵՐ ԽՈՍԶԸ ԱՍԵԼՈՒ ԺԱՄԸ:

ՀԱՅ ԵՐԴՈՒՄ

Ես արյունով ու ոգով ՀԱՅ եմ, իմ կյանքը պատկանում է
ազգիս:

Հավաստի գիտակցելով ազգիս գլխին կուտակված
սատանայական փորձության մահացու վտանգը.
Սմենագոր Արարչի կամոք, բոլոր Հայոց անմեղ ու
աննկուն նահատակների հոգիների վկայությամբ,
Վահագնի աջի վրա երդվում եմ.

<<Անվերապահ, անդարձ, անսասան, անմնացորդ
նվիրյալ, մահապարտի անձնատուրությամբ, մինչև
վերջին արյանս կաթիլը պայքարել ոսողին պարտել,
Հայոց Ազգային պետականությունը հուններում
վերականգնել, Հայկազունների լիակատար
ազատության ու Արարչական Առաքելության
իրականացումը հավիտենականունել>>:

**ԵՐԴՎՈՒՄ ԵՄ, ԵՐԴՎՈՒՄ ԵՄ,
ԵՐԴՎՈՒՄ ԵՄ:**

ԱՆԾԱՆՈԹ ԲԱՌԵՐ

ԱԲՐԱՀԱՄ --- Հնդկական Բրահմա Աստվածն է

ԱԳԱՄ --- Արամ Թագավորի անվամբ իբր առաջին արարված մարդ:

Ադմիրոն – Սամաելի 12 ծառաներից

Ազազել – ընկնող հրեշտակ, դեռ

ԱԿՈՒՄ --- Ջնուդները այսպես մեզ են անվանում: Ակում՝ խաղիական Արքեղ կոխարին ումացույց քառերի սկզբնատները: Կոխարին ումացելոցները աստղերի ու մոլորակների երկրպագուներն են՝ խաղերը, Հայերը:

ԱՎՈՂԱ-ՋԱՐԱ -- Այլ ուժերին ծառայություն

Ավրիել -- բոլոր մեղքերի կառավարիչը

Ավրիոն – Սամաելի 12 ծառաներից

ԱՂԱՍՎԵՐ --- Բիբլիայով՝ խաչը կրող Հիսուսի վրա ծիծաղողներն են/երեւի Ադասի/

Աղիբուհուն – Օֆելի բնակիչ

ԲԱԲԱԵ --- Հայր

ԲԱ – Կամ **ԲԱԲԱՄ՝ Կին**

ԲԷ(Գ) – **Տղամարդ**

ԲԱԳ – **Մայրապետական կրոնական հավատք**

ԲԱԳԱՐԱՆ – **Բազարանը առաջացել է Բազարատներից՝ համարվել է Աստծո գաղափարախոսության տարածման ուսումնարան**

ԲԱՅՍՏՐՈՒԿ – Եբրայերեն՝ վերամուսնական երեխա

ԲԵԼԻԱԼ --- Աստծո կողմից մերժված չարեր

ԲԵՖ--ԴԻՆ --- Դատական առկայություն գլխավոր ռաբբիի գլխավորությամբ, քանի որ սինեդրոնը չկա

ԳԱԳԻԿ --- Գազ՝ Կարապի տեսակ (ջնուդները իբր Կարապի համաստեղությունից են եկել)

ԳԱԱՄ(Հ)Ա -- Հայրահետնորդությունից հրաժարում՝ թյփատում և տեղեզոնիայի մարական էֆեկտի պաշտամունք

ԳԵՆԻՈՏ --- Գենիլի+իդիոտ / հարթ ականջի խխունջ և ջղաջգված դեմք ունեն/

ԳՈԼԵՄ --- Ջնուդական լեզու, թե ինչպես ջնուդ Լեվ բեն Բեզալիլը /1520-1609/ Պրագայում կալվից ծնունդ սարքեց, կաբալայի օգնությամբ հոգի տվեց և կարգադրեց ջնուդներին պաշտպանել:

ԳՈՅ – խոյի ազգ, Հայ, Արիացի

ԳԵՎԱ ՄԱՐԻԱ- ԳԵՎ՝ աստանա բառից է

ԴՅՈՆ ՆՄԵ --- «Ջոնկ», այն ջնուդները, որոնք պետք է փոխարինեին Հայերին՝ Հայքում, իբր Նոյր՝ չար օձը իջել է Արարատից, իր սերունդներն են ապրել Հայքում, իսկ Հայերը քոչվոր ցեղեր են, եկել, անցել ու գնացել են: Դյոնմեները ռիժի ու պեպեճուն են

Դումա -- Դեերի գրասենյակի վարիչ

ՋՈՆԱ --- Եբրայերեն ցուփ, բոզ /անչափահաս հրեուհին հրեայի հետ գոնա չի/

ԷԴԻՊԱՅԻՆ կոմպլեքս --- Որդու համակրումը մոր հանդեպ

ԷԼԵԿՏՐՈՅԻ կոմպլեքս --- Դուստրի համակրումը հոր հանդեպ

ԹԱՍԱԿ --- Ուսերեն երմուկա-- ջնուդների գլխի գազաթի կեպին

ԹԱԼՄՈՒԴ --- Հրբայերեն՝ ինստրուկցիա, հրահանգ / Հուդայիզմի քաղաքացիական և կրոնական օրենքների ժողովածու/

ԹԵՎՈՍ --- հուն. TEOS – Աստված

ԿԱԳԱԼ --- Ընկերություն, հավաք. դեկավարություն

ԿԱԴՄՈՆ—CAD-գռեհիկ, ԲցրոՍ. ԹԼԺ, ԹԼԺՇԽԼ—օձ

ԿՈՆՏՈՒՄ --- Հրբայերի 3 տարի 1 ամսական աղջնակին կնության վերցնելու մեթոդը

ԿՈՒՏԻՆ-ներ – Սալմանասարը Կուտիներին բնակեցրեց Պաղեստին, խառնեց Իսրայելի հետ, ստացվեցին Սամարացիները:

ՀԱՋԻ — Մեքքեում իսլամական ուխտին մասնակցող

ՀԲՐՅԱ (ՈՒ) -- Հրբայերի ինքնակոչումն է/ խուժան, պոռխողիմեց/ հրբյա-- սրիկա է նշանակում /Թալմուդ էջ 67-68/

ՀԵՐԵՄ --- Անիծում, վտարում ջնուդին մեղսագործության համար

ՀԻՅՈՒՐ --- Գոյերի ընդունումը հուդայիզմ

ՀՈՎՀԱՆ, ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ, ՕՀԱՆ --- Նույն Յահվահ, Եհովան է (Johoh)

ՄԱՐՈՒՖՅԱԼ—Ճանկերից բաց չթողնել, քերթել, անվերջ խաբել /Բիբլիայում՝ խաղե-րենից/ Մաարուֆ--արաբերեն՝ ճանաչված: Մաարեֆ--հրբայերեն՝ գիտելիք:

ՄԱՍՅԸԸԸՐ— Մուծում Իսրայելի ֆոնդին
ՄԱՐԻԿՈ --- Մլավոնները անվանում են Պեդեռաստներին, գոմիկներին
ՄԱՄԱԼԵ --- Մայր
ՄԵՄՁԵՐ --- Կիսաջիուդ՝ մայրը ջիուդ
ՄՈԳԵԼ --- քվիստոդ

ՄՈՒԽԱՄ -- Հարկահավաք
ՄՈՒՋ -- Իրեց մեջ իրար մատնողները
ՅՈՈԲԵԵԼ--Փող՝ հրքայերեն
ՆԱԶԻԿ – նա, ում յուրահատուկ է վնաս տալ
ՆՁՈՎԸ ---կամ ԺԱՅԹՔՈՒՄ՝ արտաքսում հուդայական համայնքից
ՆՈՒՐԻՄ – Ոչ հրքյա
ՆՈՅ --- կամ Խարյաման՝ չար օձ կամ Ջրադատական կրոնի չարի Աստված
ՇԱԲԵՄ ԳՈՅ---Ձիւղներին խոնարհ ծառայող գոյ
SHIKSA ---Շլոխա /sheictz--զգվանք արմատից/ իրենք իրենց աղջիկներին և կանանց այսպես են կոչում/

ՇԻԿՍԻ --- Հայրը ջիուդ, մայրը գոյ: Թալմուդով համարվում է ոչ ջիուդ:
ՌԱՇԱ -- Անաստված (Ռուսները միշտ ձգտել են ՌՌՄՍԻԱ)
ՌՇՏՈՒՆԻ-- Ռաշա բառից է: Մրանք, ինչպես Պահլավները, Մասանները, առաջացել են Միսակյան ցեղից՝ պայծառ ջիուդներ են
ՄԱՆՀԵՂԻՐԻՆ—ՄԻՆԵՂԻՐՈՆԻ՝ Գերագույն խորհրդի դատավոր
ՄԱՏԱՆԵԼ --- Սատ անել--բաժանել, սատանա /խաղերեն/
ՄԱՆԴԱԿ --- քվիստոդ
ՄԵՆԻԿ ---Սենեքերիմ
ՄԻՆԵԳՈՂ ---Նախագահություն, խորհրդարան, կառավարություն
ՄՊԻԿՈՐԵՄ--- Ազատամիտ, անհավատ, ծաղրող, Իսրայելի ուսմունքը հերքող, կամ ակում դարձաց հրքյա

ՅԵԴԱԿ --- Ողորմություն հրքյային
ՕԲԵԴ ԷԼԻԼԻՄ – կուռքապաշտներ
Օֆել – Խավար

ՋՀՈՒԴԱԿԱՆ ԱՍՏՎԱԾՆԵՐՆ ՈՒ ՀՐԵՇՏԱԿՆԵՐԸ

ԱԶԱԶԵԼ-----Անապատի Աստված (այծատիպ)
ԱՆԱՏ (ԻՇՏԱՐ, ԱՍՏԱՐՏԱ)--Բեյի քույրն ու կինը (բերքատվության Աստված)
ԲԱԱԼ (ԲԵԼ)----- ՎԱԱԼ—Տիրակալ Աստված
ԲԱԱԼ ԲԵՐԻՏ--- Խոտտումների պահպանող Աստված
ԲԱԱԼ ՁԵՎԱԿ---Ճանճանճան Աստված
ԲԱԱԼ ՊԵՈՐ--- Աստված
ԳՈԳԱ ----- Անտիխրիստ
ԴԱՆ ----- Աստծուն խոնարհման վայր
ԵՂՅԱ----- Տեղական Աստված
ԷՄԱՆՈՒԷԼ -----
ԷԼՈՂԻՄ----- Աստված
ԼԵՎԻՏ ----- ՉԱՐ ԶՈՒՐՄ,
ԼԻԼԻԹ----- Կանացի Չար Ոգի
ԼՅՈՒՅԻՖԵՐ----- Հայերեն Լուսաբեր անունը, Մատանայական Աստված
ԽԱԽԱՄ ----- Ցածրաստիճան ջիուդական հոգեւորական
ԽԱՐԱՄԱՆ ----- կամ ՆՈՅ---Չար օձ/հրքյ/, գրադաշտների չարի Աստված
ՅԱՀՎԱՀ, ՄԱՎԱՈՖ, (ԵՀՈՎԱ)—Նույն Էդրմական ԿՈՍ Աստծո իպրոստան է, որը նշանակում է Սուրբ երրորդության ներքին աստիճանը՝ սեռական օրգաններ (Հայերեն Կույսան, ռուսերեն Կոսյանով ազգանունները)
ՅԵՇԻԲՈՏ ----- Ձիւղների կրոնական դպրոց
ՅՈՐ ----- Ձիւղների համբերության Աստված
ՆԱՎԻ ----- Արաբների, հետո ջիուդների մոտ խեղաթյուրվածն ու մարգարեն
ՌԱՖԱԷԼ ----- Առողջության և բուժման հրեշտակ
ՄԱՏԱՆ -----Մատանա, ջիուդ (ինչպես հայերը կոչվում են ԱՐԱ-ներ՝ դրանք էլ կոչվում են սատանաներ)
ՄԱՄՈՆԱ ----- Ձիւղների երկրորդ գլխավոր՝ փողի Աստվածը
ՄԵԹ----- Եգիպտոսից վերցրաց Չարի Աստված (Գոռի հոր՝ Ասիրիսի եղբայրասպանը)

ՍԱԶԱԹԵԼ--- Երկնային վայրագության հրեշտակ (Սաղաթել անունը)
 ՍԱՍԱԷԼ ----- (հբրյ. Աստծո թույն) Գեների հրեշտակ, Սատան
 ՍԵՐՈՎԲԵ ----- Եհովայի վեցթեանի հրեշտակ
 ՎԱԼԱԱՄ ----- Հիսուս
 ՍՐԱՊԻՈՆ--- Ծնելիության Աստված (Եգիպտոսից)
 ՎԻԼ կամ ՖԻԼ -- Գերագույն տիրակալ (Բաբելոնում Արեւի և լուսի Աստված)
 ՎԵՖԻԼ ----- Իսրայելի ԹԼՓԱՏՄԱՆ գլխավոր սրբավայր
 ԲԱԲԲԻ ----- Բարձրաստիճան հոգեւորական
 ՈՒՐԻԻԼ----- Լուսի հրեշտակ ՈՒՐԻԷԼ, Սիբաէլ, Գաբրիէլ, Ռաֆաէլ -- Բարձրյալը սրանց
 ուղարկեց Երկիր՝ ընկնող հրեշտակներին ձերբակալելու:
 ՓԻՐՈՒՄ ----- Այն տոնն է, որի ժամանակ "քոչեր եղանակով"՝ հանդարտ արյունաքամ, Արիի
 արյուն պետք է խմեն ջիւղները
 ԶԵՐՈՎԲԵ----- Եհովայի արդար վճիռն անարգել ու շտապ կատարող մեծավոր

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

	ՄԱՏԵԱՆ 1 ԱՐԱՐՔ, ԿԵՆԱՑ ԼՈՒՅՍ	2
1	Բոլոր ազգասեր և հայրենամկեր Հայերին	3
2	Արարքն է սկիզբը	7
3	Գեներտիկա	17
4	ԻՆ և ՅԱՆ	19
5	Հայոց Գրերը	20
6	Հայկական Ժողովրդական Էպոսը	28
7	ՏԻԵԶԵՐԱԿԱՆ ԱՐԱՐԻՉ	36
8	Հայկագուններ: Հայոց Արքաները	38
9	Հայոց թագակիրները	44
10	Արարատյան Հանրապետությունը	52
11	Հրրյաների՝ սատանաների պատմությունը	65
12	Ինչու և ինչպես իրականացվեց Հայոց 8-րդ արհավիրքը	67
13	Հավատամք և կրոն	72
14	Քրիստոնեության դատապարտում	104
15	Հայր երբեք էլ ազգովի չի եղել քրիստոնյա	116
16	Արեգապաշտության իսկությունն ու իմաստությունը	117
17	Վերադարձ	119
	ՄԱՏԵԱՆ 2 ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՀԱՅՏՆՈՒԹՅՈՒՆ	122
1	Հայեր՝ միայն ազգային գաղափարախոսությունը կփրկի	126
2	Ամայելի մասին	127
3	Համաշխարհային ցիուդականություն	134
4	Հրրյաների թյփատումն ու դրա իմաստը: Ռիտի օրենքը	148
5	Հուդայական սկզբունքներ	155
6	Կազալի գիրքը	160
7	«Աշխարհի Նոր Կարգ» գաղտնի ուսմունքը	162
8	Բագահայտված հուդա--մատնականությունը	163
9	Ձիուղների Կատախեզիար ՄՍՀՄ-ում	165
10	Հրրյական միահաճո. Սինհեդրոնն է, փրկությունը՝ չբացահայտված մնալը	173
11	Հմուտ սիոնիստների արձանագրությունները	178
12	Թայմուդ (Շուլխան Արուխ)	216
	ՄԱՏԵԱՆ 3 ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆ	231
1	Բոլոր ազգամկեր Հայերին	232
2	ԽՍՀՄ-ի ավերումը և հարստությունների յուրացումը	233
3	Անգրագետ էկոնոմիկա, թե սատանայական փորձության փուլ	240
4	Պարենային անվտանգություն	247
5	Հողային մակերեսը	248
6	Անասնաբուծություն	251
7	Շինարարություն	254
8	Բնություն և բնական պաշարներ	255
9	Արդյունաբերություն	257
10	Արտաքին հանցագործ առևտուր	258
11	Գիտություն և կրթություն	261
12	Առողջապահություն	263
13	Կուլտուրա, արվեստ, սպորտ	264
14	Բանկային համակարգ	265
15	Ազգ և պետություն	267
16	Ժտություն և հայրենիք	270
17	Պատերազմ և խաղաղություն	279
18	Մարդու իրավունքների մասին	281
19	Քաղաքական կուսակցությունների դատապարտում	282
20	Գռնիկ և մահաբեր մոնոպոլիա	283

21	Սատանայական փորձությունը էկոնոմիկայի ախտյան	284
22	Զարմանալի համընթացք	289
23	Տիրող իրադրության ռեալ գնահատականը	290
24	Հայաստանի ազգային պետական կառուցվածքը	291
	ՄԱՏԵԱՆ 4 ԴԱՐՉ ՆԱԽՆՑԱՑ ՓԱՌՔԻՆ	303
1	Բոլոր հայրենասեր Հայերին	304
2	Ինչու է Հայր լուսն	306
3	Դրան և նրան 40 օր	308
4	Ծպտյալ վնասակար ժողովուրդ թե գյաղայականություն	311
5	Վանական Նեոֆիտր արյուն խմելու մասին	321
5	11-րդ ուրվագիծ	336
6	Ամբողջ մարդկության վերաբերմունքը հրքյաների հանդեպ	338
7	Հրքյաների մասին մեկնաբանումներ հանճարեղ դեմքերի կողմից	344
8	Իսկ ինչպես է գնահատվել հրքյան անտիկ շրջանում	352
9	Միջին դարերի հակահուղայականություն	355
10	Հրքյաների հայտնվելը Հայոց պատմության էջերում	356
11	Պատմական կեղծանքի շտկում	360
12	Մեխիքների ի հայտ գալը Հայքում	370
13	Զիուդները և Հայոց Մեծ Եղեռնը	371
14	«Արարատ» պետության ստեղծման փորձություն	374
15	«Կարաբաղ» կոմիտեի ի հայտ գալը	380
16	Սատանայական փորձության դրոշմը	382
17	Արտաքին պարտքերը	387
18	Նշաններ և սիմվոլներ	388
19	Չարը հասել է ամենահնարավոր վերին սանդղակին	392
20	Ասացվածքներ քիուդների մասին	395
21	Հայաստանի «ընտրյալների» որակավորում	396
22	Անխոհեմ	397
23	Ազգային անվտանգություն	398
24	Ի՞նչ անհապաղ ելքեր ենք տեսնում	399
25	Սևեղ քավարան	407
26	Հայրողի՝ որոշում կայացնելը քեզ է պատկանում	410
27	ՀԱՅ ԵՐԿՈՒՄ	420
	Անձանոթ բառեր	421
	Բովանդակություն	424